မြစကြာစာသင်တိုက်အဖြစ် စတင်ပုံဖော်ခြင်း ၂၅ နှစ်ပြည့် ငွေရတုအထိမ်းအမှတ် ထုတ်ဝေသည်။

စကြာရတနာစာစဉ်–၁၄

www.dhammadownload.com

ညဉ့်ဦးယံ ဓမ္မသံစဉ်များ 🦚 အရှင်အုန္ဒကာဘိဝံသ (မြစကြာ)

2 ညဉ့်ဦးယံ သြဝါဒကထာတွေဟာ မြစကြာ ရဲ့.... အကောင်းအဆိုး ပုံရိပ်ရေးတွေအဖြစ်နဲ့ ထင်တပ်ကျန်နေခဲ့နိုင်တယ်။ ဖစကြာရဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ပုံရပ်ကို ကြည့်ပြီး အတိတ်က သမိုင်းခြေရာစေးတွေကို လေ့စာာရာသူတွေအတွက် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အကျိုးရှိနိုင်တောင်းရဲ့....။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

သာသနာ–၂၅၆၀

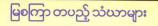
မြန်မာ–၁၃၇၈

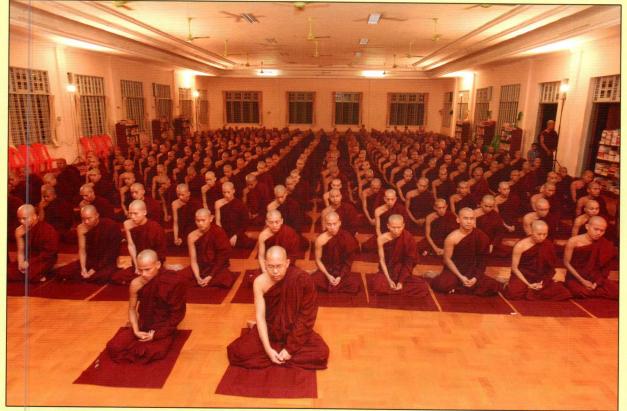
ခရစ်–၂၀၁၇

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း

စာကူး	_	စာကြည့်တိုက်အဖွဲ့၊ မြစကြာ၊ စစ်ကိုင်း
စာစီ၊ တည်းဖြတ်	-	လူအောင်(ဝမ်းတွင်း)
စာစစ်၊ စာပြင်	-	အရှင်မနောဟရ၊ မြစကြာ၊ စစ်ကိုင်း
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း	-	ကိုမြင့်ဖေ(လူထု)
ထုတ်ဝေသူ	-	ဦးသိန်းလွင်
		လင်းလွန်းခင်စာပေတိုက် (မြ် ၀၀ <i>၅</i> ၅၉)
		တိုက်(ဒီ)၊ ပထမထပ်(လယ်)၊ လိပ်ကန်ပန်းခြံဈေး
		လိပ်ကန်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ပုံနှိပ်သူ		ဦးဇော်မင်းလတ်
		ခိုင်ရဝေပုံနှိပ်တိုက် (မြဲ ဝဝ၈၃၆)
		အမှတ် ၁၁၊ ၅၆ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ထုတ်ဝေခြင်း	-	ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁ ၇ မတ်
အုပ်ရေ	-	2900
တန်ဖိုး	-	၄၀၀၀ ကျပ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မြစကြာ မဟာနာယက ဆရာတော် အရှင် ကုန္ဒကာဘိဝံသ

www.dhammadownload.com

နဖော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသဓိုဒီဘာ တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာတို့ကို ဝါသနာနှင့်တကွ ပယ်သတ်တော်မူပြီးဖြစ်၍ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား။ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို မဖောက်မပြန် သယမ္ဘူဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တော်တိုင်သာ သိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ တစ်လောကလုံး ညွှတ်ရုံးကိုးစား အားထားဖို့ရာ လွန်စွာကြိုးကုတ် အားထုတ်တော်မူခြင်း ပယတ္တဘုန်းတော် အပါအဝင် ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ ထိုဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်အား ရိသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးကန်တော့ပါ၏။

www.dhammadownload.com

မြစကြာမဟာနာယကဆရာတော် အထံတော်သို့ ...

၁၃၇၈ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆုတ် ၅ ရက် (၁၇၊ ၁၊ ၂၀၁၇) အင်္ဂါနေ့

အရှင်ဘုရား ...

မြစကြာကျောင်းတိုက်ကြီး၏ သာသနာ့ခရီးတစ်လျှောက်မှာ မြစကြာမဟာနာယက ဆရာ တော်ဖြစ်တဲ့ အရှင်ဘုရားဟာ မေတ္တာ၊ စေတနာ အပြည့်အဝဖြင့် ၂၅ နှစ်တာ ကာလပတ်လုံး သာသနာ့မျိုးဆက်သစ်များကို ပညာဆီမီး ဖြည့်ဆည်းဖြန့်ဝေပေးနိုင်ခဲ့သဖြင့် ၂၀၁၇ ခုနှစ်သည် မြစကြာကျောင်းတိုက်ကြီး၏ ၂၅ နှစ်မြောက် ငွေရတုအခါသမယအဖြစ် သာသနာ့မှတ်တိုင်တစ်ရပ် စိုက်ထူနိုင်သော နေ့ထူးနေ့မြတ်ဖြစ်သည့်အလျောက် ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် ဂုဏ်ပြုအပ်ပါသည်ဘုရား။ မြစကြာခရီး ၂၅ နှစ်တာ ကာလတစ်လျှောက်မှာ လောကနှင့်သာသနာ နှစ်ဖြာစလုံးမှာပင် ဓမ္မအသိပညာဖြင့် သာသနာ့အလုပ်တွေကို စွမ်းစွမ်းတမံ ကြိုးစားအားထုတ်မှုတွေကြောင့် ကိုယ်ကျင့် တရားကောင်းမွန်ပြီး ပရိယတ္တိစာပေဘက်မှာ အရည်အသွေးပြည့်ဝ ထူးရွန်ထက်မြက်သည့် သာသနာ့မျိုးဆက်သစ်တွေကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း မြောက်မြားစွာ မွေးထုတ်ပေးနိုင်ခြင်းသည်လည်း သာသနာ့ကျက်သရေဆောင်ဖြစ်အောင် စံနမူနာအဖြစ် ပြသနိုင်သည့်အတွက် မြစကြာဆရာတော်နှင့် သာသနာ့မျိုးဆက်သစ်တွေအနေနှင့် သာသနာ့ဂုဏ်ကျက်သရေသာမက မြန်မာ့ဂုဏ်ကျက်သရေကိုပါ တင့်တယ်လုပစေပါသည်။

ယခုအခါ တပည့်တော်တို့သာသနာတော်ကြီး ယုတ်လျော့အားပျော့ချိန်မှာ အနာဂတ် သာသနာအတွက် မျိုးဆက်သစ်တွေ များများထွက်ပေါ် လာဖို့ အထူးပင် လိုအပ်လျက်ရှိပါသည်။ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှာ ရှိကြတဲ့ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီးများကလည်း သာသနာ့မျိုးဆက်သစ်များ

ထွက်ပေါ် လာအောင် မွေးထုတ်ပေးနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်စွာဖြင့် မျှော်လင့်ပါသည်ဘုရား။ မြစကြာဆရာတော်နှင့် သာသနာ့မျိုးဆက်သစ်များသည် အမျိုးဘာသာ သာသနာ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက် ပြန့်ပွားရေးအတွက် အားသွန်ခွန်စိုက် ခွဲလုံ့လ ဝီရိယတို့ဖြင့် စည်းလုံးညီညွှတ်စွာ သာသနာ့အလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေခြင်းကြောင့် ဘာသာရေး၊ သာသနာရေးလောကမှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့၊ ကြီးမားတဲ့ ဂုဏ်သတင်းများ ထင်ရှားကျော်စောမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းသည် ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်တဲ့ အလုပ်တွေက သက်သေပြသွားသည့်အတွက်ကြောင့် ပန်းသတင်း လေညင်း ဆောင်ခြင်း သဘာဝအလျောက်ဖြစ်တာမို့ တပည့်တော်တို့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကြပါသည်ဘုရား။

အရှင်ဘုရား …

သာသနာ့အလုပ်တွေကို လုပ်ခြင်းကြောင့်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့စပ်ပြီး တပည့်တော်တို့ရဲ့ ကျေးဇူး တော်ရှင်ဖြစ်တော်မူသော တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရံဆရာတော်ကြီးလက်ထက်က အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆုံးမသြဝါဒ နာကြားခဲ့ဖူးတာကို အမှတ်ရနေပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးက အလုပ်လုပ်၍ အလုပ် ကြောင့် ဘုန်းကြီးပြီး ထင်ရှားကျော်စောသည်ကို အပြစ်ဟု မြင်လေ့မရှိပါဘူးတဲ့။ ဘုန်းကြီးအောင် လုပ်ခြင်းကြောင့် ရလာသော ဘုန်းကိုမှီ၍ ဘုန်းရှိန်ကို သာယာနေသည်ကိုတော့ မသင့်တော်ကြောင်း ဆုံးမသည့်အပြင် ကျောင်းရှိတပည့်သံဃာများကို ဘုန်းကြီးလိုမှုကြောင့် ဟန်ဆောင်ကြွားဝါခြင်း၊ ဒကာဒကာမများကို အထူးအလေးပေးဆက်ဆံခြင်းများ မပြုလုပ်ရန် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အစဉ် သဖြင့် ဆုံးမလေ့ရှိပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် မိမိ၏ သာသနာ့ရည်မှန်းချက်ကို လာဘသက္ကာရ သိလောက အကျော်အစော အပူဇော်ခံရမှုကြောင့် အပျက်မခံပုံကို တပည့်တော်တို့ နာယူမှတ်သား ခဲ့ရပါသည်ဘုရား။

သာသနာစိတ်ပြင်းထန်သည့် ဆရာတော်ကြီး၏ စိတ်ဓာတ်အကြောင်းကို သာသနာ့မျိုးဆက် သစ်များ သိစေလို၍ ဩဝါဒတစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ယခုကဲ့သို့ ရေးသားဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးစိတ်ဓာတ်နဲ့တူသော မြစကြာဆရာတော်အနေနဲ့ သာသနာပြုလုပ်ငန်းကြီးတစ်ရပ်ကို ဆရာတော်ကြီး၏ စိတ်ထားမျိုးဖြင့် လက်တွေ့ကျင့်သုံး လုပ်ဆောင်နေခြင်းသည် ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်စေချင်တဲ့ပုံစံနှင့်တူညီမှုနေသည်ကို ယနေ့မြစကြာမှာ မြင်တွေ့နေရပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး လက်ထက် မီလိုက်တဲ့သူမို့ ယခုလိုပြောနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော်ကတော့ ဒီလိုတူညီမှုတွေကို ကြည့်ပြီးတော့ အားရကျေနပ်နေပါသည်။ ဘာသာသာသနာကို ကြည်ညိုလေးစား တန်ဖိုးထားကြ သည့် ဒကာဒကာမအပေါင်းတို့ကလည်း နှစ်ထောင်းအားရ ဝမ်းသာကြည်နူးမှု ဖြစ်ကြပါသည်ဘုရား။ မြစကြာဆရာတော်နှင့်တကွ စာချစာသင် သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့သည် အနာဂတ် သာသနာကောင်းကျိုးအတွက် အရှည်သဖြင့် တည်တံ့ခိုင်မြံအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ကာကွယ် နိုင်ကြပြီး သာသနာ့တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ကြပါစေ။ ကျန်းမာချမ်းသာစွာဖြင့်

နှင့်ကြပြီး သာသနာ့တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နှင့်ကြပါစေ။ ကျန်းဓာချမ်းသာစွာဇြင့ မြစကြာကျောင်းတိုက်ကြီး၏ ငွေရတုသာသနာနှစ်မှစ၍ နောင်လာမည့် ရွှေရတု၊ စိန်ရတု၊

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

နဝရတ်ရတုတိုင်အောင် သာသနာ့မှတ်တိုင်ကြီးများ အောင်မြင်စွာ စိုက်ထူနိုင်ကြပါစေဟု ဆုမွန် ကောင်း တောင်းအပ်ပါသည်ဘုရား။

အရှင်ဘုရား …

အသက် ၈၇ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော တပည့်တော်သည် ကံအရှိန်နည်းနည်း ကျန်နေသေးသည့် အခိုက်မှာ မြစကြာ၏ငွေရတုနှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည့်အတွက် ယခုလို စာရေးနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကံအရှိန်ကုန်လျှင် ဘဝနေဝင်ချိန်မှာ မီးစာကုန်ဆီခန်း ဖြစ်ရပါမည်။ ကျန်ရှိနေသေးသော အချိန်တို အတွင်းမှာ ဘဝရော၊ အချိန်ရော၊ ရုပ်ခန္ဓာကြီးရော၊ အရာအားလုံးတို့၏ ရွေ့လျား ပြောင်းလဲ ပျက်စီးနေခြင်းကို သတိတရားဖြင့် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ပြီး အနှစ်သာရဖြစ်တဲ့ ပါရမီ ကောင်းမှု ကုသိုလ်တွေကို ရယူသွားနိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်လျက်ရှိပါသည်ဘုရား။ *'တစ်ရက်ကုန်ပြန်၊ ငါ့ရုပ်နာမ်၊ သေရန်တစ်ရက်နီးခဲ့ပြီ။ မသေသေးမီ၊ ပါရမီ၊ ငါသည်*

ဖြည့်မှတော်တော့မည်ပံံပုံသံဝေဂတရား နှလုံးထား၍ နိဂုံးချုပ်လျှောက်ထားအပ်ပါသည်ဘုရား။

ဒကာမကြီး ဒေါ်ကြင်သန်း

ဦးကာက+ဒေါ်စိန် မိသားစု ၂၉ လမ်း × ၈၅ လမ်းထောင့် ဝါးတန်းရပ်၊ မန္တလေးမြို့။

မြစကြာမဟာနာယကဆရာတော် အထံတော်သို့ ... (၂)

၁၃၇၈ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆုတ် ၁၃ ရက် (၂၅၊ ၁၊ ၂၀၁၇) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့

အရှင်ဘုရား ...

အနာဂတ်သာသနာအတွက် သာသနာ့မျိုးဆက်သစ်များစွာ ထွက်ပေါ်လာဖို့ အထူးပင် လိုအပ်နေသည့်အချိန်မှာ မြစကြာမှ ဒီနှစ်အဖို့ ထူးထူးခြားခြား သကျသီဟ သာမဏေကျော်ဘွဲ့ရ အပါး(၂၀) မွေးထုတ်ပေးနိုင်သည့်အတွက် သာသနာတော်ကြီးအတွက်လည်း များစွာ အားရှိသွားပါ သည်။ တပည့်တော်တို့ လိုလားတောင့်တနေတာလည်း သာသနာ့မျိုးဆက်သစ်တွေ များများမွေး ထုတ်ပေးနိုင်ဖို့ အဓိကထား မျှော်လင့်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်ဘုရား။

၂၀၁၇ ခုနှစ် ထူးခြားချက်ကတော့ သကျသီဟသာမဏေကျော် စာမေးပွဲကြီးမှာ မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်မှာရှိကြတဲ့ စာသင်တိုက်ကြီးအသီးသီးတို့မှ ဖြေဆိုအောင်မြင်တော်မူကြကုန်သော သာမဏေ ကျော်ဘွဲ့ရ အပါး(၈၀) ထွက်ပေါ် လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အနာဂတ်သာသနာမှာ အားကိုးအားထားရ မည့် သာသနာ့မျိုးဆက်သစ်များ ဖြစ်ကြပါ၍ ပရိယတ္တိသာသနဟိတအသင်းကြီးမှ သမိုင်းဝင် မှတ်တမ်းတင်ထားထိုက်ပါသည်။ ယခုလို သာသနာ့မျိုးဆက်သစ်များစွာ ထွက်ပေါ် လာသည့်အတွက် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီးကို ကြည်ညိုလေးစား တန်ဖိုးထားကြသည့် ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူအပေါင်းတို့က နှစ်ထောင်းအားရ ဝမ်းသာကြည်နူးမှုတွေ ဖြစ်ကြရပါသည်ဘုရား။

တပည့်တော်တို့ သာသနာတော်ကြီး ယုတ်လျော့အားပျော့နေချိန်မှာ မြစကြာမှ ယခုလို သာမဏေကျော်များစွာ ပေါ်ထွက်လာအောင် မွေးထုတ်ပေးတော်မူကြသော မဟာနာယကဆရာတော် နှင့်တကွ စာပေပို့ချပေးတော်မူကြသော စာချဆရာတော်များနှင့် သာမဏေကျော်များကို အထူးပင် ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် အတိုင်းမသိ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ကြောင်း လျှောက်ထားလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်ဘုရား။

ဒကာမကြီး ဒေါ်ကြင်သန်း

ဦးကာက+ဒေါ်စိန် မိသားစု ၂၉လမ်း × ၈၅လမ်းထောင့် ဝါးတန်းရပ်၊ မန္တလေးမြို့။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

မြစကြာမဟာနာယကဆရာတော် ශක්නෝනු ... (၃)

၁၃၇၈ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆုတ် ၉ ရက် (၂၀၊ ၂၊ ၂၀၁၇) တနင်္လာနေ့

ဘုန်းကြီးဘုရား ...

တပည့်တော် ရှိသေစွာ လျှောက်ထားအပ်ပါသည်။ ဖြူစင်ထက်မြက်သော နှလုံးသား၊ ရိုးသားတည်ကြည်သော စိတ်ဓာတ်၊ မြင့်မြတ်သော ယုံကြည်မှုတို့ဖြင့် ပကာသနမဖက် အာမိသကို မငဲ့ကွက်ဘဲ ရောက်လာကြသော တပည့်သံဃာ၊ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများအပေါ် ကျောသားရင်သား မခွဲခြားဘဲ အဂတိတရား ကင်းရှင်းစွာဖြင့် ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ သွန်သင်ဆုံးမ သြဝါဒပေးတော်မူနေသော အရှင်ဘုရားအား ခြေတော်ဦးခိုက် လျှောက်ထားလိုက်ရပါသည်။

ဆရာကောင်းသမားကောင်းများရဲ့ လမ်းညွှန်မှုကို အပြည့်အဝ ခံယူကာ လျှောက်လှမ်းနေတဲ့ ဘုန်းကြီးရဲ့ စစ်မှန်တိကျသော သာသနာပြုလမ်းစဉ်မှာ တွေကြုံနေရတဲ့ အဖျက်အမှောင့် လောကခံ များသည် ရတနာဆင်ပြောင်ကြီး သွားရာလမ်းမှ ပုရွက်ဆိတ်ကလေး၏ နှောင့်ယှက်မှုမျှသာဟု တပည့်တော် ယူဆမိပါသည်။ မြစကြာသာသနာ ကြီးပွားတိုးတက်ရန်အတွက် ပါရမီဖြည့်ဘက် ဖြစ်ကြသော ကျောင်းဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ စသောပုဂ္ဂိုလ်များ လိုအပ်သလို ခန္တီပါရမီဖြည့်ဆည်း ပူးရန်အတွက် အတိုက်အခံပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း မရှိမဖြစ် လိုအပ်ပါသည်။ ထိုအတိုက်အခံပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် ဘုန်းကြီးရဲ့ အရည်အသွေးနှင့် မြစကြာသာသနာဟာ ပိုလို့ပိုလို့သာ တောက်ပြောင်နေ မည်ဟုလည်း တပည့်တော်ယုံကြည်ပါသည်။

ဘုရားတပည့်တော်ရဲ့ ကျန်းမာရေးအရ ဘုန်းကြီးထံ မရောက်ဖြစ်သော်လည်း ဘုန်းကြီး စွန့်ထားသော တရားခွေ(မမ်မိုရီကဒ်)ကို အမြဲလိုလို နာကြားပြီး ဘုန်းကြီးရဲ့အဆုံးအမအတိုင်း အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်နာကျင့်သုံးနေသည့်အတွက် လောကအလယ်မှာ နေသာထိုင်သာတော့ ရှိနေပါကြောင်း ခြေတော်ဦးခိုက် လျှောက်ထားလိုက်ရပါသည်အရှင်ဘုရား။

ယုံကြည်လေးစား ကြည်ညိုအားထားလျက်–

ဒကာ အောင်ကြည်လှိုင် ချစ်စုမိသားစု စက်မှု၊ မန္တလေး။

မာတိကာ

*	ပေးစာများ	2
*	မြစကြာသည် ဤသို့ကြီးပြင်းခဲ့ရလေ၏	၁၅
*	အချီနိဒါန်း	၁၉
CII	အစဉ်အလာကောင်း	75
JII	(၁၃၆၃ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ ည) စိတ်ဓာတ်အခြေခံ	25
211	(၁၃၆၃ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လကွယ်နေ့ ည) လုပ်ငန်းနှင့်ရည်ရွယ်ချက် (၁၃၆၃ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ည)	90
۶ ^{۱۱}	(၁၃၀၃ နှ၊ ၁၄၀၀၀၁၁ နှ၊ ပညာရေးပန်းတိုင် (၁၃၆၃ ခု၊ နတ်တော်လပြည့်နေ့ ည)	၅၁
၅။	စာတတ်ဖို့ကဒသမ	୨୯
Gı	(၁၃၆၃ ခု၊ တပို့တွဲလပြည့်နေ့ ည) အားကျရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်	ତ୍ର
31	(၁၃၆၃ ခု၊ တပို့တွဲလကွယ်နေ့ ည)	
2"	အမြင်မှန်ပါစေ	22
	(၁၃၆၃ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့ ည) အလိုက်သိတတ်သူ	<u>6</u> 7
<u>ତ</u> ା	အလုကသတတသူ (၁၃၆၃ ခု၊ တပေါင်းလကွယ်နေ့ ည)	(
၉။	လောကဓံခံနိုင်မှ (၁၃၆၄ ခု၊ ဦးတန်ခူးလပြည့်နေ့ ည)	୧୧

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	
JOI	ရပြီးဂုဏ်ကိုထိန်းသိမ်းပါ	၁၀၅
	(၁၃၆၄ ခု၊ တန်ခူးလကွယ်နေ့ ည)	0
SOL	အေးလိုသူတို့လမ်း	၁၁၃
	(၁၃၆၄ ခု၊ နယုန်လပြည့်နေ့ ည)	X
၁၂။	ကြွေးသစ်ချပေးခြင်း	၁၂၁
	(၁၃၆၄ ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ည)	
119C	ငြမ်းဖြင့်တက်ပြီးငြမ်းဖျက်နည်းသို့	၁၂၉
	(၁၃၆၄ ခု၊ ဝါဆိုလကွယ်နေ့ ည)	
2611	စာတစ်ဝါချပေးဖူးလျှင်	252
	(၁၃၆၄ ခု၊ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ ည)	
၁၅။	ကျမ်းရင်းပဓာန	ටරට
0	(၁၃၆၄ ခု၊ တော်သလင်းလပြည့်နေ့ ည)	
วษิแ	သဒ္ဓါတရားနဲ့ဉာဏ်ပညာ	၁၅၇
	(၁၃၆၄ ခု၊ တော်သလင်းလကွယ်နေ့ ည)	
၁၇။	စစ်မှန်သောကြီးပွားခြင်း	၁၆၇
	(၁၃၆၄ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ ည)	
2011	သမာဓိနှင့်စိတ်ကောင်း	୦୨୧୦
	(၁၃၆၄ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ည)	
၁၉။	နည်းမှန်လမ်းမှန် (၁၁၆၁ - ၂၂၂)	၁၉၁
	(၁၃၆၄ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလကွယ်နေ့ ည)	
Joi	ရည်ရွယ်ချက်တို့မှန်ပါစေ	୨ିଥିତ
	(၁၃၆၄ ခု၊ နတ်တော်လပြည့်နေ့ ည)	
၂၁။	ကောင်းသုံးကောင်းနဲ့ ကျောင်း	၂၀၅
1.10	<i>(၁၃၆၄ ခု၊ တပို့တွဲလပြည့်နေ့ ည)</i> နှုတ်ချိုသျှိုတစ်ပါး	
JJII	နှင်္လာချီသျှဝာစ်ဝါး (၁၃၆၄ ခု၊ တပို့တွဲလကွယ်နေ့ ည)	၂၁၅
1511	စစ်မှန်သောပျော်ရွှင်မှု	
74	(၁၃၆၄ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့ ည)	၂၂၁
J911	သာသနာကွယ်ကြောင်းတရားလေးပါး	
57	(၁၃၆၄ ခု၊ တပေါင်းလကွယ်နေ့ ည)	750
၂၅။	ထိန်းသိမ်းမှုစွမ်းရည်	
00	(၁၃၆၅ ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ည)	760

09

အရှင်ဣန္ဒကာဘိဝံသ(မြစကြာ)

JGII	ဂုဏ်ပေါင်းခတဲ့စာမေးပွဲ	105
	(၁၃၆၅ ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၂ ရက်နေ့ ည)	
J?"	အတိုင်းအရှည်သိခြင်းနှင့်ကျေးဇူးသိခြင်း	၂၆၁
	(၁၃၆၅ ခု၊ ဝါဆိုလကွယ်နေ့ ည)	
၂၈။	ရင်းနှီးနွေးထွေးဆက်ဆံရေး	170
	(၁၃၆၅ ခု၊ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ ည)	
၂၉။	စိတ်ကောင်းရှိဖို့ကပထမ	705
	(၁၃၆၅ ခု၊ တော်သလင်းလပြည့်နေ့ ည)	
2011	စိတ်ကောင်းရှိဖို့ကပထမ(၂)	JGS
	(၁၃၆၅ ခု၊ တော်သလင်းလကွယ်နေ့ ည)	
2011	စိတ်ကောင်းရှိဖို့ကပထမ(၃)	209
	(၁၃၆၅ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ ည)	
211	အတုယူရမည့်အရာ	200
	(၁၃၆၅ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၈ ရက်နေ့ ည)	
2211	အနစ်နှင့်အကာ	510
	(၁၃၆၅ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ည)	
2511	အနှစ်နှင့်အကာ(၂)	550 252
	(၁၃၆၅ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလကွယ်နေ့ ည)	
2011	တိုးတက်ချင်လျှင်သုံးသပ်ပြင်ဆင်	260
	(၁၃၆၅ ခု၊ နတ်တော်လပြည့်နေ့ ည)	
2611	ရှေ့ကလူများဖြောင့်ဖြောင့်သွား	200
	(၁၃၆၅ ခု၊ ပြာသိုလကွယ်နေ့ ည)	
22"	ဝန်းကျင်ကောင်းကိုဖန်တီးခြင်း	206
	(၁၃၆၅ ခု၊ တပို့တွဲလပြည့်နေ့ ည)	0
ຸຂຄາ	အဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမသုတ္တန်	၃၆၉
	(၁၃၆၅ ခု၊ တပို့တွဲလကွယ်နေ့ ည)	
261	ဘဝထဲကစာ	270
	(၁၃၆၅ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့ ည)	
9011	တာဝန်ကိုယ်စီ	୧୭୦
	(၁၃၆၅ ခု၊ တပေါင်းလကွယ်နေ့ ည)	
*	ဓမ္မဒါန ကုသိုလ်ရှင်များ	265
•		

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

မြံစကြာသည် ဤသို့ကြီးပြင်းခဲ့ရလေ၏

အရှင်မနောဟရ(မြစကြာ)

သော်လည်း စာဖွဲ့၍တော့ ပြထားပါသည်။ ၂၅ နှစ်သား မြစကြာအကြောင်းတော့ မဟုတ် ပါ။ ၁၀ နှစ်သားကျော်ကျော်က ဆယ်ကျော် သက်အရွယ် မြစကြာလေးအကြောင်းသာ ဖြစ် ပါသည်။ စာရေးသူကလည်း မိမိမဟုတ်ပါ။ မြစကြာကို ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သည့် ဥယျာဉ်မှူး ကြီးနှင့်တူသော မြစကြာမဟာနာယကဆရာ တော် ကိုယ်တိုင်သာ ဖြစ်ပါသည်။ လက်ဖြင့် ရေးခဲ့ခြင်းကား မဟုတ်။ နှုတ်ဖြင့် မှတ်တမ်းတင် ခဲ့ခြင်းဟု ဆိုရပါမည်။

ဘာတွေများ မှတ်တမ်းတင်ထားပါသ နည်း။ စိတ်ဝင်စားသူများက မေးလာငြားအံ့။ ဤမေးခွန်းအတွက် အဖြေများကို ညဉ့်ဦးယံ ဓမ္မသံစဉ်များ ဟူ၍ ဆရာတော် စိတ်တိုင်းကျ အမည်နာမပြုထားသည့် စာအုပ်ထူကြီးတွင် ပီပီ ပြင်ပြင် တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

(m)

နောင်လာနောက်သားတို့ အတုယူဖွယ် အကြောင်းအရာမှာ ကြီးကျယ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ထိုအဆင့်သို့ ရောက်ဖို့ရန် ကြိုးစားရသော ဉာဏ်ဝီရိယအလုပ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဉာဏ် ဝီရိယအကြောင်းအရာသည် နောင်လာနောက် သားတို့အတွက် လမ်းညွှန်ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏

တစ်ဘဝသံသရာ အခြေခံနိဒါန်း မှ

(a)

မြစကြာကို စာသင်တိုက်အဖြစ် စတင် ပုံဖော်ခဲ့ခြင်းသည် ၂၅ နှစ် ပြည့်ပါတော့မည်။ ၂၅ နှစ်သား မြစကြာကား ဘာမထီတောက် ကြွား ယောက်ျားမြတ်အာဇာနည်ဟု ဆိုရ လောက်အောင် ထွန်းတောက်နေသည်မှာ မိမိက ဘာမျှစာဖွဲ့ပြနေစရာမလိုပါ။ စာဖွဲ့ပြစရာမလို

နေသည့် ပါဠိများက မိမိနှင့် မစိမ်းသော်လည်း ရင်းလည်း မရင်းနှီး။ ပါဠိနှင့် အကျွမ်းဝင်သော ဆရာတော်၊ ဘုန်းကြီး၊ ဦးဇင်း၊ ကိုရင်များ အနီးအနားမှာရှိ၍ မေးရလွယ်သည် ထင်ရသော် ငြား သူတို့မှာလည်း သူတို့အလုပ်နှင့် သူတို့ပင် လက်မလည်ချင်ကြ။ ထို့ကြောင့် တကယ်လုပ် လျှင် အလုပ်မတွင်နိုင်။

မိမိစိတ်ထဲ မတင်မကျ ချိန်ဆနေဆဲ တွင် အဆင်ပြေစေမည့်အကြောင်းက ဖန်လာ သည်။ ဝေးလွင့်ဆိုသော ကလောင်အမည်ကို ယူထားလေသည့် ကိုသီဟလူအောင်မှာ ပညတ် သွားရာ ဓာတ်သက်ပါနေသလား ထင်ရ လောက်အောင် ရန်ကုန်မှ မန္တလေးသို့ ပြေးလာ ပြီးနောက် တစ်ဖန် မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ပြေးဖို့ စိတ်ညွတ်နေစဉ် ဆရာတော့် ဩဝါဒ များကို သူ့လက်အပ်လိုက်ရန် ဦးဉာဏဓော ဘိဝံသ (မြစကြာစာချ)က အကြံပေးလာ၍ ဆရာတော့်ထံလည်းလျှောက်၊ ကိုဝေးလွင့်ကို လည်းမေးရာ ခေါင်းညိတ်သဖြင့် အဆင်ပြေသွား ပါသည်။ ကိုဝေးလွင့်တစ်ယောက် စစ်ကိုင်း တောင်ရိုးမှာ တစ်ဝါဆိုလိုက်ရပေပြီ။ ကလောင် အမည်ကိုလည်း လူအောင်(ဝမ်းတွင်း) ပြောင်း လိုက်လေသည်။

အစောပိုင်းမှာ ကိုလူအောင်က အသံကို နားထောင်ပြီး ကွန်ပျူတာနှင့် တိုက်ရိုက်စာစီ သည်။ အလုပ်သိပ်မတွင်တာကြောင့် မိမိစာ ကြည့်တိုက်မှ ဝေယျာဝစ္စဦးဇင်း၊ ကိုရင်တို့ကို အသံမှ ဗလာစာအုပ်မှာ လက်ရေးဖြင့်ကူးပေး ရန် အကူအညီ တောင်းရသည်။ သူတို့ကူး၍ တစ်ပုဒ်ပြီးလျှင်တစ်ပုဒ် ကိုလူအောင်ကို စာစီဖို့ ပေးလိုက်သည်။ အချက်တချို့အတွက် သိသူ များထံ မေးတန်မေးသည်။ မူရင်းစာအုပ်ထဲ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များဟူ၍ အမည် ပေးထားသည့် ဆရာဘုန်းကြီး၏ ဩဝါဒပေါင်း ချုပ်၊ ပထမတွဲ (၁၃၆၃၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်မှ ၁၃၆၅၊ တပေါင်းလကွယ်အထိ လပြည့်လကွယ် ညများတွင် ပေးခဲ့သည့် ဩဝါဒများ)ကို စာမျက် နှာ ၄ဝဝ ဝန်းကျင်ဖြင့် ခံ့ခံ့ထည်ထည် ထုတ်ဝေ နိုင်ခဲ့ပုံကို ခပ်သုတ်သုတ်လေး ပြောလိုက်ချင် သေးသည်။။

သည်စာအုပ်ကြီး ဖြစ်လာဖို့အရေး မိမိ တို့ တစ်နှစ်သာသာ အချိန်ပေးခဲ့ ရသည်။ ၂၀၁၅၊ ဒီဇင်ဘာကတည်းက အစပြုခဲ့ရာ ၂၀၁၇ ဇန်နဝါရီရောက်မှပဲ လက်စသတ်နိုင်သည်။ မိမိ တို့ လက်စသတ်ထားသည်ကို လင်းလွန်းခင် ဦးသိန်းလွင်တို့က စေတနာအလှဖြင့် အနား ကွပ်ပေးသည်။

ဆရာဘုန်းကြီးက ကျောင်းတိုက်သံဃာ များအား သူပေးခဲ့သည့် ညဉ့်ဦးယံသြဝါဒများကို စတင်အသံသွင်းခဲ့သည်မှ လတ်တလော အသံ သွင်းပြီးသည်အထိ ရက်စွဲစဉ်အတိုင်း ပေါင်းချုပ် စာအုပ်လုပ်ချင်ကြောင်း၊ တစ်အုပ်နှင့်မရလျှင် ပထမတွဲ၊ ဒုတိယတွဲ စသဖြင့် ခွဲခွဲပြီးလုပ်မည့် အကြောင်း မိန့်လာသည်။ သည်သြဝါဒများက မြစကြာ၏သမိုင်းကို ပြောပြနိုင်မည်ဟု ယူဆ ကြောင်းပါ ဆက်မိန့်သည်။ အဆင်ပြေလျှင်

ဦးဇင်းလုပ်ပေးပါဟုလည်း ထည့်မိန့်သည်။ အမှန်ဝန်ခံရလျှင် မိမိက လုပ်ပေးချင်ပါ သည်။ သို့သော် ပြည့်ပြည့်ဝဝ မစွမ်းနိုင်တာကို လည်း မိမိဘာသာမိမိ သိထားပြန်သည်။ ဝါသ နာအရ မြန်မာစာကို ဇောက်ချလေ့လာထားသ ဖြင့် မြန်မာစာဆိုင်ရာ အဆင့်မီမီ စီမံနိုင်ဦးတော့၊ ညဉ့်ဦးယံသြဝါဒများ၌ အမြဲတစေ ကြားညှပ်ပါ

သာမက ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အပြောအဆိုကို လည်း စည်းကမ်းတကျ အချိုးကျသွားစေသည် အထိ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် အကြောင်းအကျိုးပြပြီး ဆုံးမသွန်သင်သည်။ ကိုရင်ဦးဇင်းဆိုင်ရာ သာသနာ အသုံးအနှုန်းများ၊ ယဉ်ကျေးမှုများဖြင့် အသားကျစေသည်အထိ သေသေချာချာ သင်ပြ ရုံမက လက်တွေ့လည်း ကျင့်သုံးစေသည်။

စာတတ်ဖို့ထက်ခက်သည့် စာညှိခြင်း အနုပညာဖြင့်လည်း တပည့်တို့နှလုံးသား လှပ စေအောင် အလှဆင်ပေးသည်။ တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရံဆရာတော်ကြီး၏ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ က ပထမ၊ ဝိနည်းလေးစားဖို့က ဒုတိယ … ရှေ့နောက်စဉ်ထားပုံနှင့် ဆက်စပ်၍ စဉ်းစားမိပုံ ကို ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်၏ ဖိုးမောင်ကဗျာ၊ ဂျူး၏ ဆဲတတ်သူများနှင့်တစ်ညနေ၊ ဇင်ဗုဒ္ဓဘာ သာပုံပြင်လေးတို့ကို ဘုရားဟောတရားတော်တို့ ဖြင့် ထင်ဟပ်ပြပုံမျိုးဖြင့် ထိထိမိမိ ပြောလေ့ရှိပါ ၏ ။

စာပေထဲမှာတွေ့ရသည့် သဘောတ ရား၊ အဖြစ်အပျက်များကို ယခုလက်တွေ့ ဘဝ နှင့် ဆက်စပ်ပြပြီး မည်သို့မည်ပုံ ကျင့်သုံး၍ရ ကြောင်း မီးမောင်းထိုးပြ ကောက်ချက်ချသွားပုံ များကလည်း ပိုင်နိုင်လှပါ၏။

ဆရာသမားက အဆုံးအမကောင်းသ လို တပည့်များကလည်း စွမ်းနိုင်သမျှ လိုက်နာ ကြပါပေ၏။ ဆရာနှင့်တပည့် တပည့်နှင့်ဆရာ၊ ရေနှင့်ကြာ ကြာနှင့်ရေပမာ ဖြစ်နေသည်မှာ ကြည်နူးစရာကောင်းပါပေစွ။

မိမိက ပရုဖ်ဖတ်နေရင်း ဆယ်ကျော် သက်မြစကြာစာသင်တိုက်၏ မြစကြာဘုန်းကြီး လေးကို ကြည်ညိုအားကျမိသလို သူ၏တပည့် များကိုလည်း လေးစားအားရနေမိသည်။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ရှာတန်ရှာသည်။ သည်လိုအားထုတ် လုပ်ဆောင် နေတာတွေ့ရတော့ ကိုလူအောင်ကို ဆရာတော် ဘာကြောင့် အားကိုးမှန်း သဘောပေါက်လာ သည်။ ကိုလူအောင်စာစီပြီး၍ ပရင့်ထုတ်ပေး သမျှ မိမိက ပရဖ်ဖတ်သည်။ မိမိပြီးတော့ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ပြန်ဖတ်၊ အချောသပ်။ ကျေနပ်ပြီဆိုမှ စာအုပ်ထုတ်ရန် အတည်ပြုပေး လိုက်ပါသည်။

စာအုပ်လုပ်သည့်အခါ မကြာခဏ သင်ခန်းစာရဖူးသော အတွေ့အကြုံများစွာ ကြောင့် စာအုပ်ကြီးအတွက် စိတ်ချလက်ချ လက်မလွှတ်ချင်သေး။ မိမိတို့စာကြည့်တိုက် ဝေယျာဝစ္စသံဃာများကို ဖိုင်နယ်ပရုဖ် ထပ်ဖတ် စေရသည်။ ဖတ်စေရကျိုးနပ်ပါသည်။ ပို၍ မူသန့်သွားသည်။

(బ)

ပရုဖ်ဖတ်ရင်း မိမိစိတ်တွင် အားရမိ၊ အားကျမိသည့် မြစကြာကို ဆရာတပည့် လက် တွဲညီစွာ ပုံဖော်ခဲ့ပုံများမှ တချို့ကို တို့ထိပြပါ ဦးမည်။

ဆရာဖြစ်သူက စာသင်နည်းစနစ်၊ စာ လေ့လာနည်းစနစ်၊ စာဖတ်နည်းစနစ်၊ စနစ် အစုံစုံအပြင် ထားရှိရမည့် သဘောထားများကို လည်း ရှုထောင့်အဖုံဖုံမှ ချဉ်းကပ်ပြထားသည်။ ကျောင်းတိုက်နေတပည့်များ၏ ချွတ်ယွင်းချက် များ၊ ချို့ယွင်းချက်များ တွေ့လာသည်နှင့် အ ကြွေးမထား၊ ချက်ချင်းထောက်ပြသည်။ ပြင်စေ သည်။ အများနှင့်သင့်လျှင် အများထဲမှာ၊ တစ်ဦး ချင်းမှ သင့်မည်ဆိုလျှင် တစ်ဦးချင်း။

စာကိုသာမက စိတ်ကိုပါ သင်ပေး သည်။ သင်ပေးရုံမက ပြင်ပေးသည်။ စိတ်ကို

စာစီ၊ တည်းဖြတ်ဆရာ ကိုလူအောင် (ဝမ်းတွင်း)၏လက်မှ ထွက်လာသည့် စာမှုများ ကလည်း အမှားမပါသလောက်မို့ ပရဖ်ဖတ်ရ သည်မှာ စိတ်ချမ်းသာလှပါသည်။ ဖတ်ရသည့် အကြောင်းအရာများကလည်း ရှေ့မှာပြောထား သလို အားကျစရာ၊ အားရစရာတွေချည်း။ အစားကောင်းစားရသူသည် မိတ်ဆွေ

များကို သတိရ၏ ဆိုသည့်အတိုင်း … (c) စရာ၊ အားကျစရာ ကောင်း,မကောင်း၊ အကဲ

ဆယ်ကျော်သက်မြစကြာလေးကိုလည်း အားရ ဖြတ်နိုင်ရန် မြစကြာဘုန်းကြီးလေး၏ ညဉ့်ဦး ယံဓမ္မစဉ်များတွင် မှတ်ကျောက်တင်ကြည့်ကြပါ ဟူ၍ ၂၅ နှစ်သား မြစကြာကို အားရသူများ၊ အားကျသူများကို တိုက်တွန်းလိုပါသည်။ ထိုအခါ မြစကြာ မည်သို့ကြီးပြင်းခဲ့ရ သည်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ကြရပါလိမ့် မည်ဟု ရိုးရိုးရဲရဲ ယုံကြည်မိပါသည်။

အရှင်မနောဟရ(မြစကြာ)

71 21 1027

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

အချီနိဒါန်း

အရှင်ဣန္ဒကာဘိဝံသ(မြစကြာ)

တိုင်း ဆုံးမစကား ပြောကြားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို ဆုံးမစကားပြောကြားဖြစ်တဲ့နေရာ မှာ 'သာသနာ့ကျက်သရေဆောင်လေးတွေ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ပေါ်ထွန်းလာနိုင်တယ်' ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်က အဓိကတွန်းအားပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ လပြည့်ည၊ လကွယ်ည ဘုရားဝတ်ပြုပြီး အချိန်တွေမှာ ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်ဖြစ်ခဲ့ပါ တယ်။ လဆန်း၊ လဆုတ် (၈) ရက်ညတွေမှာ တော့ တပည့်ကြီးတွေကို အလှည့်ကျစနစ်နဲ့ ဆောင်ရွက်စေခဲ့ပါတယ်။

နောက်ပြီး ဩဝါဒေယျာနုသာသေယျ၊ အသဗ္ဘာ စ နိဝါရယေ (ဓမ္မပဒ၊ ဂါထာ ၇၇) နဲ့ အညီ 'နေရာတိုင်းမှာ ဩဝါဒကဏ္ဍဟာ မရှိ မဖြစ် လိုအပ်တယ် ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူ ချက်က စာရေးသူ ရဲ့နှလုံးသားထဲမှာ စူးနစ် သက်ဝင်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ တည်တောဆရာ တော်ဘုရားကြီးရဲ့ ရေးသားမိန့်ဆိုချက် အဆုံးအမ စကားတွေနဲ့ ထိတွေ့ခွင့်ရကတည်းက ဆိုပါတော့။

တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရံကျောင်းတိုက်ကြီး ရဲ့ ဂုဏ်ရနံ့ဟာ မြန်မာ့နယ်နိမိတ်ကိုကျော်ပြီး ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများအထိ သင်းပျံ့ခဲ့ပါတယ်။ စိတ် ဓာတ်၊ စည်းကမ်း၊ ပညာ .. အစစအရာရာ အဆင့်အတန်းမြင့်မားစွာနဲ့ သာသနာ့ကျက်သရေ ကို ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာသာဋီကာကျမ်းပြု အကျော် ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဘက်ပေါင်းစုံက ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့မှုကြောင့်လို့ ပြောရမှာပါ။ ဒီလို သာသနာ့ကျက်သရေဆောင် ကျောင်းတိုက်ကြီး ဖြစ်ထွန်းပေါ် ပေါက်လာဖို့ အတွက် 'နံနက်ခင်းသြဝါဒ' အခန်းကဏ္ဍဟာ အဓိကကျတဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်တစ်ခုပါ။ ဒါဟာ ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်တဲ့ အမှန်တရားလည်း ဖြစ် ပါတယ်။ စာရေးသူဟာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ရပ်ကို အားကျကြည်ညိုခဲ့ကြသူ များစွာထဲက တစ်ဦးအပါအဝင်ပါ။ ဒါကြောင့် စာသင်တိုက်ကလေးတစ်ခုကို ဦးဆောင်ခွင့်ရတဲ့ အခါမှာ တပည့်သံဃာတွေကို အခွင့်အခါသင့်

အရှင်ဝိသုဒ္ဓါစာရတို့က တိုက်တွန်းတောင်းပန်တာ ကြောင့် တိပ်ခွေနဲ့ အသံသွင်းထားဖို့ ခွင့်ပြုခဲ့ပါ တယ်။ ဒကာစိုးဦး (ဧရာဝတီတံတား၊ ရတနာပုံ၊ အင်ဂျင်နီယာ)ရဲ့ တောင်းပန်ဖြန့်ဝေမှုကြောင့် အဲဒီအသံသြဝါဒတွေဟာ စီဒီခွေအဖြစ်နဲ့ တော် တော်လေး ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီစီဒီခွေကို ကြားနာခဲ့ကြတဲ့ ထိန်လင်း မိသားစုဝင်များဖြစ်ကြတဲ့ ဦးကျော်စိုး+ဒေါ်ယဉ် ဌေး မိသားစု၊ ဦးဇော်ရဲမင်း+ဒေါ်ယဉ်မွှေး မိသား စုတို့က စာအုပ်အဖြစ် ရိုက်နှိပ်ပြီး ဓမ္မဒါနပြုလုပ် လိုကြောင်း လျှောက်ထားလာတဲ့အတွက် အသံ ကြည်လင်ပြတ်သားတဲ့ ၁၃၆၇၊ ၆၈ နှစ်များထဲက သြဝါဒ ၉ ပုဒ်ကို 'ညဉ့်ဦးယံသြဝါဒကထာများ' ဆိုတဲ့အမည်နဲ့ စာအုပ်လေးတစ်အုပ် စထုတ်ဖြစ် ခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ စာရေးသူအနေနဲ့ ဒီလို လက်တန်းသြဝါဒပေးခဲ့တာတွေကို စာအုပ် အဖြစ် ရိုက်နိုပ်ဖြန့်ဝေဖို့အထိ ရည်ရွယ်ချက် မထားခဲ့ပါဘူး။ အများအတွက် အကျိုးမများနိုင် လောက်ဘူးလို့ ထင်မြင်ယူဆခဲ့တာကြောင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ထိန်လင်းမိသားစုက သူတို့မိသားစု အတွက် အကျိုးရှိသလို အများအတွက်လည်း အကျိုးရှိနိုင်ကြောင်း၊ ဒါကြောင့် ဓမ္မဒါနအဖြစ် ထုတ်ဝေခွင့် ပြုစေလိုကြောင်း' အကြိမ်ကြိမ် လျှောက်ထားခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့– ်ဒီစာကို ဖတ်ရှုပြီး အကျိုးများဖို့က

တော့ မသေချာဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညဉ့်ဦးယံသြဝါဒ ကထာတွေဟာ မြစကြာရဲ့ အကောင်းအဆိုး ပုံရိပ်လေးတွေအဖြစ်နဲ့ ထင်ဟပ်ကျန်နေခဲ့နိုင် တယ်။ မြစကြာရဲ့ ပစ္စုပွန်ပုံရိပ်ကိုကြည့်ပြီး အတိတ်က သမိုင်းခြေရာလေးတွေကို လေ့လာ လိုသူတွေအတွက် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အကျိုးရှိနိုင်ကောင်းရဲ့

'လယ်ခင်းထဲမှာ ရေရှိနေမှ ပေါင်း မြက် မထတာ။ စပါးပင်နဲ့ မျိုးရင်းချင်းတူတဲ့ ပေါင်းမြက် မထမှ လယ်ခင်းဟာ ဖြစ်ထွန်း အောင်မြင်နိုင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် စပါးပင်တွေ သန်မာဖြစ်ထွန်းနေပေမဲ့ ပေါင်းမြက်မထအောင် ရေသွင်းပေးရတယ်'

စာသင်တိုက်ဆိုတဲ့ လယ်ခင်းမှာ လည်း အာဏာစက်ရေ၊ ဓမ္မစက်ရေ တည်ရှိနေမှ အကျင့်ပျက်စာသင်သား ပေါင်းမြက်တွေ မထ နိုင်တာ။ အကျင့်ပျက်စာသင်သားပေါင်းမြက်တွေ မထပါမှ စာသင်တိုက်လယ်ခင်းဟာ ဖြစ်ထွန်း အောင်မြင်နိုင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် အကျင့်ကောင်း တဲ့ စာသင်သားစပါးပင်တွေ ဖြစ်ထွန်းနေပေမဲ့ အကျင့်ပျက်တဲ့ စာသင်သားပေါင်းမြက်တွေ မထလာအောင် အာဏာစက်ရေ၊ ဓမ္မစက်ရေ တွေ လိုအပ်သလို သွင်းပေးရတယ်'

်ဘေးရန်မဖြစ်မီ တားမြစ်တာ၊ အ ပြစ်အားလျော်စွာ စီရင်ချက်ချတာကို အာဏာ စက်ရေလို့ ခေါ် တယ်။ အကြောင်းအကျိုးပြပြီး နားဝင်အောင် ဆုံးမစကား ပြောကြားတာကို ဓမ္မစက်ရေလို့ ဆိုလိုတယ်'

ဒါတွေဟာ တည်တောဆရာတော်ဘုရား ကြီး ရေးသားမိန့်ဆိုခဲ့တဲ့ အဆုံးအမစကားတွေ ပါ။

တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရံဆရာတော်ဘုရား ကြီးရဲ့ လက်တွေ့ကျင့်သုံးမှုကို အားကျကြည်ညို တာရယ်၊ တည်တောဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ အဆုံးအမ ဩဝါဒတွေကို နှစ်သက်မြတ်နိုးတာ ရယ်ကြောင့် မြစကြာမှာ ဩဝါဒအမြုတေလေး စတင်သန္ဓေတည်လာရတာပါ။ နောက်ပိုင်း ကာလတွေမှာ တပည့်ဖြစ်သူ အရှင်ပညာတိက္ခနဲ့

ဒီယုံကြှည်ချက်၊ ခံယူချက်လေးနဲ့ပဲ စာ အုပ်ပြုလုပ်ပြီး ဓမ္မဒါနအဖြစ် ဖြန့်ဝေဖို့ ခွင့်ပေး ခဲ့ပါတယ်။ မြစကြာရဲ့ ပထမဆုံးစာအုပ်လေးလို့ ပြောရမယ့် အဲဒီ ညဉ့်ဦးယံသြဝါဒကထာများ စာအုပ်လေးအကြောင်း မုတ်တမ်းတင်ရမယ်ဆို ရင်တော့ တပည့်သံဃာတချို့က တိပ်ခွေ ၅ ခွေမှ ထုတ်နုတ်ရေးကူးပြီး စာရေးသူကိုယ်တိုင် အချောသပ်ရေးခဲ့တယ်။ အရှင်ဝေပုလ္လာဘိဝံသနဲ့ အရှင်သုဒဿနတို့က ကွန်ပျူတာစာစီပေးကြ တယ်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဇွန်လက ထုတ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဲဒီစာအုပ်လေးဟာ မြစကြာစာစဉ်တွေရဲ့ အစ ကနဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ စာသင်တိုက်တည် ထောင်ခါစ ဆရာတော်လေးများအတွက် အကူ အညီရနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပြီး တပည့်ဖြစ်သူ အရှင်ဣန္ဒာစာရာဘိဝံသ ရေးတဲ့ မြစကြာပညာ ရေးစနစ် စာတမ်းကိုလည်း နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ဖြည့်စွက်ခဲ့ပါတယ်။ စာဖတ်သူများအနေနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုးရှိလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ် ချက်နဲ့ ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ အဲဒီစာအုပ်လေးဟာ တကယ်လည်း အထိုက်အလျောက်တော့ အကျိုး ရှိပုံရပါတယ်။ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် မဖြန့်ချိ ဖြစ်တာတောင် ဆဋ္ဌမအကြိမ်အထိ အလီလီပြန် ရိုက်နှိပ်ခဲ့ရတာကို စာရေးသူကိုယ်တိုင် အံ့အား သင့်မိပါတယ်။

ခန့်ဝင်းတောရ မြစကြာဆရာတော်ရဲ့ တိုက်တွန်းမှုနဲ့ ၁၃၅၄ ခု၊ နယုန်လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့ကစလို့ စာသင်တိုက်တစ်တိုက်အဖြစ် စာရေးသူ ပုံဖော်ထုဆစ်လာခဲ့တဲ့ ဒီမြစကြာ ကျောင်းတိုက်ဟာ လာမယ့် ၁၃၇၈ ခု၊ နယုန်လ ဆို ၂၅ နှစ်သက်တမ်းကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ငွေရတုအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ထုံးစံ အတိုင်း စာစောင်တစ်ခုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့ပေမဲ့

တပည့်ဖြစ်သူ စာကြည့်တိုက်မှူး ဦးမနောဟရနဲ့ မောင်သီဟလူအောင်တို့က သူတို့စီစဉ်နေတဲ့ ဒီ သဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ စာအုပ်ကြီးဟာ ငွေရတု ပွဲနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံးပဲလို့ အကြံပြုလာကြပါ တယ်။ အဆုံးသတ်တည်းဖြတ်ဖတ်ရှုရင်းနဲ့ သူတို့ ရဲ့ စေတနာနဲ့ အကြံဉာဏ်ကို လက်ခံလာမိပါ တယ်။

ဒီစာအုပ်ဟာ ၂၀၀၈ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့ တဲ့ ညဉ့်ဦးယံသြဝါဒကထာများ စာအုပ်နဲ့ အရွယ် အစားရော၊ စီစဉ်ပုံပါ မတူတော့ပါဘူး။ ဟိုတုန်း ကတော့ စာအုပ်ဆိုက်နဲ့လျော်အောင် သင့်နိုး ရာရာ ဩဝါဒအချို့ကိုသာ ရွေးကောက်ခဲ့ရပါ တယ်။ ၁၃၆၇၊ ၆၈ ဝန်းကျင်က ဩဝါဒ ၉ ပုဒ်ကိုပဲ စုစည်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ကြီးမှာ တော့ စတင်အသံဖမ်းတဲ့ ၁၃၆၃ ခု၊ သီတင်း ကျွတ်လ ပြည့်နေ့ကနေ ၁၃၆၅ ခု၊ တပေါင်းလ ပြည့်နေ့အထိ ၂ နှစ်ခွဲခန့်ကာလအတွင်း စာရေး သူ ပေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဩဝါဒပုဒ်ရေ ၄ဝ အထိ ပါဝင်ပါတယ်။ မြန်မာသက္ကရာဇ်နဲ့ဖြတ်ပြီး ၃ နှစ် တစ်အုပ်နှုန်းနဲ့ ဩဝါဒပေါင်းချုပ် အတွဲ ၁၊ ၂၊ ၃ စသည်ဖြင့် စုစည်းသွားဖို့ ရည် ရွယ်ထားတဲ့ အထဲက ပထမဆုံးစာအုပ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ပထမဆုံး စာကြည့်တိုက်အဖွဲ့အဖြစ် ဖွဲ စည်းပေးထားတဲ့ သံဃာများက အသံကနေ လက်ရေးမူကူးကြပါတယ်။ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကိုရင်လေးဘဝကနေ အဘိဝံသဘွဲ့ရသည်အထိ စာရေးသူရဲ့အာဘော်တွေနဲ့ လက်ပွန်းတတီးနေ သွားတဲ့ မောင်လူအောင်က သုံးကြိမ်ထပ်မနည်း တည်းဖြတ်ပြီး စာအုပ်ပုံစံကျအောင် ပြင်ဆင် ပေးပါတယ်။ စာကြည့်တိုက်မှူး ဦးမနောဟရ က သူနိုင်နင်းတဲ့ သတ်ပုံပိုင်းဆိုင်ရာတွေ မွမ်းမံ

ပေးပါတယ်။ လူထုတိုက်ရဲ့ဒီဇိုင်းဆရာ ကိုမြင့်ဖေ က ကျောင်းတိုက်တည် ၁၆ နှစ်ပြည့်တုန်းက ပုံစံအတိုင်း သာသနာရောင်လွှမ်းတဲ့ မျက်နှာဖုံးကို စိတ်ကြိုက်ရေးဆွဲပေးပါတယ်။ စာရေးသူက နောက်ဆုံးအနေနဲ့ အတည်ပြုပြီး လိုအပ်တာလေး တွေကို နည်းနည်းပါးပါး ဖြည့်စွက်လိုက်ရုံပါပဲ။ ဖတ်ရှုသူများအနေနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုး ရှိခဲ့မယ်၊ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်မှုဖြစ်ခဲ့ကြမယ်ဆို ရင်တော့ ပါရမီ ကူညီဖြည့်ပေးခဲ့ကြတဲ့ တပည့် များ၊ ဓမ္မဒါနအလှူရှင်များနဲ့ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပေး တဲ့ လင်းလွန်းခင်ဒကာကြီး ဦးသိန်းလွင်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ကြပါ၊ မေတ္တာပွားများကြပါလို့ တိုက် တွန်းပြောကြားလိုက်ပါရစေ။

(ညဉ့်ဦးယံဩဝါဒကထာများ စာအုပ်မှ အချီ နိဒါန်းကို ထပ်မံဖြည့်စွက်ထားပါသည်။)

> မေတ္တာဖြင့် – **အရှင်ဣန္ဒကာဘိဝံသ(မြစကြာ)** ၉၊ ၁၊ ၂၀၁၇ တနင်္လာနေ့

အစဉ်အလာကောင်း

၁၃၆၃ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ ၂၀၀၁ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၁ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ ည

> ကိုယ်မှားနေလို့ ပြောပြတယ်။ ကျောင်းပေါ် မဆော့ပါနဲ့၊ ငှက်ပျောခွံကောက်သွားပါပေါ့။ ဒီလိုပြောတဲ့အခါမှာ မကောက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ ဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်ဟာ တပည့်တော်တို့ သာမည ကြည့်ရင်တော့ ကြောက်စရာမကောင်းဘူးလို့ ထင်ရတယ်။ တကယ်တော့ ဒါတွေက တော် တော်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ် တွေ။ စိတ်ဆိုးစိတ်မိုက်လို့လည်း ခေါ်တယ်။ အဲဒါမျိုးတွေ အရှင်ဘုရားတို့ လုံးဝမလုပ်ပါနဲ့။ ဒီမှာက တပည့်တော်တို့ အဆင့်ဆင့် အုပ်ချုပ်တဲ့ စနစ်ကို အသုံးပြုနေတာ။ ကိုရင်တစ်ပါးအနေနဲ့ ဦးဇင်းတစ်ပါးရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမမှုကို နာခံဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်။

သာသနာကြီးပွားကြောင်းထဲပါ

နောက်ပြီး … သာသနာကြီးပွား ကြောင်းတရား နှစ်ပါးထဲမှာလည်း ပါနေတယ်။ 'ယဒိဒံ အညမညဝစနေန အညမညဝုဋ္ဌာပနေန'

စိတ်ဆိုးစိတ်မိုက်

မနက်တုန်းက ဓမ္မာရံပေါ်မှာ ငှက်ပျော ခွံတွေနဲ့ ဆော့နေတဲ့ ရှင်၊ ပါလား။ ဆော့နေတဲ့အတွက် ဦးဇင်းတစ်ပါးက သူ့ကို မဆော့ဖို့ပြောရင်း ငှက်ပျောခွံကောက်သွားပါလို့ ပြောတော့ မကောက်ဘူးဆိုပြီး အဲဒီမှာ တစ်ချက် ပြန်ပြောတယ်။ နောက်တစ်ခါ မကောက်ရင် ဘုန်းကြီးသွားလျှောက်မှာဆိုတော့ လျှောက်ချင် လျှောက်လို့ တစ်ချက်ပြန်ပြောတယ်။ စဉ်းစား ကြည့်လို့ရှိရင်တော့ ဒါတွေက သာမညလိုလိုပဲ။ သူ့မေးကြည့်တော့လည်း ဘာရည်ရွယ်ချက်မှမပါ ဘူးလို့ပြောတာပေါ့။ အကြီးလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က

သတိထားဖို့လိုတယ်။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက် တော်က ရဟန်းတချို့ တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး စကား မပြောကြေးဆိုပြီး ကတိကဝတ်လုပ်ကြတယ်။ စကားမပြောဘဲနဲ့ နေကြပြီးတော့ … ဥပမာ ပထမဆုံး ဆွမ်းခံပြန်ရောက်လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ခြေဆေးရေပြင်ဆင်၊ ဆွမ်းစားဖို့နေရာချ၊ ဆွမ်း စားပြီးရင် ထသွား၊ နောက်ကျတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ကျန်တဲ့ဆွမ်းစား စသည်ဖြင့် ဒီလို လုပ်စရာရှိတာ ကိုယ့်ဘာသာလုပ်ပြီး စကားမပြောဘဲ နေလို့ရှိ ရင် ငါတို့ဟာ ချမ်းချမ်းသာသာနေရမယ် ဆိုပြီး တော့ အဲဒီလိုနေကြတာ။ သူတို့ရဲ့စကားမပြော ဘဲ နေခြင်းဟာ တရားအားထုတ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး နော်။

မာနတွေ၊ အတ္တတွေ

ဒီအတိုင်း စကားလေးမပြောရုံနဲ့ သူတို့ က 'သာသနာအတွက် ငါတို့ ကောင်းကောင်း နေတယ်၊ ချမ်းချမ်းသာသာလည်း နေရတယ်' ဆိုပြီးတော့ အယူမှားသွားတယ်။ အယူမှားပြီး စကားလည်း မပြော၊ တရားနဲ့နေတာမျိုးလည်း မဟုတ်တော့ တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး မာနတွေ၊ အတ္တ တွေ ပြိုင်လာတာတွေလည်း ပါမှာပေါ့။ ထားပါ တော့။ ဒီအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားဆီ သွား လျှောက်တဲ့အခါမှာ အဲဒီလို တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် စကားမပြောဘဲနဲ့ နေခြင်းကို မြတ်စွာ ဘုရားက 'ပသုသံဝါသ၊ ဧဠကသံဝါသ' တဲ့။ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့နေခြင်း၊ သိုးသတ္တဝါတွေရဲ့နေ ခြင်းမျိုးပဲ၊ အဲဒီလိုနေတဲ့အနေမျိုးကို ငါဘုရား မချီးကျူးဘူး ဆိုပြီးတော့ အချင်းချင်းပြောဆိုဖို့၊ ပဝါရဏာပြုဖို့ ခွင့်ပေးတယ်။

သီတင်းကျွတ်ပြီ၊ ပဝါရဏာနေ့ရောက် ပြီဆိုရင် တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး သံဃံ ဘန္တေ

တဲ့။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့သာသနာတော် ကြီးပွား ကြောင်းတရားတွေထဲက နံပါတ်(၁)က 'အည မညဝစနေန = အချင်းချင်းပြောပေးရမယ်'တဲ့။ အဲဒါ သိပ်ပြီးတော့ အရေးကြီးတယ်။ ခုဟာက အကြီးက ပြောတယ်။ ကောက်ပါ။ မကောက် ဘူး။ လျှောက်လိုက်မယ်။ လျှောက်ချင်လျှောက်။ ဒါတွေက အတွင်းထဲမှာ မာနတွေ သိပ်ပြီးတော့ ကြီးနေတာကို ပြတယ်။

ဟိုတုန်းကလည်း တပည့်တော် တစ်ခါ ပြောပြီးပြီ။ ဒီကိုရင်ကိုပဲ တပည့်တော် သတိပေး ခဲ့တယ်။ 'ကိုရင်ပြောတဲ့စကားတွေက ရိုင်းလွန်း တယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ယဉ် ကျေးအောင် လုပ်ပါဦး။ အကြီးတွေကို ပြန်ပြီး တော့ မပြောပါနဲ့ လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါကို ခု ထပ်မေးကြည့်တော့ သူလည်း မှတ်မိတယ်လို့ ပြောတယ်။ အခုတစ်ခါ ပြန်ပြီးတော့ တွေ့ပြန် တယ်။ အဲဒီတော့ … ဒါမျိုးတွေ တစ်ကြိမ်ကနေ နှစ်ကြိမ် ဆုံးမပြီးပြီ။ သုံးကြိမ်ထက် လွန်လာပြီ ဆိုရင်တော့ တပည့်တော်တို့လည်း သိပ်ပြီးတော့ မအုပ်ချုပ်ချင်တော့ဘူးပေါ့ဘုရား။ အဲဒါလေးတွေ အားလုံး သတိထားပေးပါ။

ပဝါရဏာနိဒါန်း

အရှင်ဘုရားတို့အနေနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ အမူအရာလေးတွေ ယဉ်ကျေးအောင်လုပ်ပေးပါ။ ဆုံးမတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ကိုယ့်စကားကို တတ်နိုင်သ မျှ နာယူချင်တဲ့စိတ်ရှိသူကိုသာ ဆုံးမချင်တာ။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ မဆုံးမချင်ဘူး။ ဒီနေ့ဟာ တပည့်တော်တို့ သီတင်းကျွတ်လပြည့် ပဝါရဏာနေ့။ တပည့်တော်တို့ ဒီပဝါရဏာနေ့ နဲ့ စပ်ပြီးတော့ ပြောရလို့ရှိရင်လည်း ဒီပဝါရဏာ နေ့ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်ပေါ် လာလဲဆိုတာလေး

ပဝါရေမိ၊ ဒိဋ္ဌေန ဝါ သုတေန ဝါ ပရိသင်္ကာယ ဝါ။ ဝဒန္တု မံ အာယသ္မန္တော၊ အနုကမ္ပံ ဥပါဒါယ။ ပဿန္တော ပဋိကရိဿာမိ = အရှင် ဘုရားတို့၊ သံဃာတော်ကို တပည့်တော် ဖိတ် မန္တကပြုပါတယ်။ တပည့်တော်အပေါ် မြင်ခြင်း အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြားခြင်းအားဖြင့်လည်း ကောင်း၊ ဒါမှမဟုတ် ယုံမှားခြင်းအားဖြင့်လည်း ကောင်း အပြစ်တွေများ ရှိခဲ့လို့ရှိရင် ပြောဆို ဆုံးမကြပါ။ အရှင်ဘုရားတို့က အဲဒီလိုထောက် ပြဆုံးမလို့ တပည့်တော် ကိုယ့်အပြစ်ကိုမြင်ခဲ့ရင် ကုစားပါ့မယ် ဆိုပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး စကားပြောဖို့ မိန့်တော်မူခဲ့ တယ်။

ပသုသံဝါသ

ဒီနေရာမှာ တစ်ခု မေးစရာရှိတယ်ပေါ့။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါတို့ ၃ ပါး အရှေ့ဝါးတောမှာ စကားမပြောဘဲ နေတဲ့အခါကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ချီးကျူးခဲ့တာလဲႛ ဆိုပြီးတော့ မေးစရာရှိလာတယ်။ သူတို့ကကျတော့ တကယ် တရားအားထုတ်ဖို့ စကားမပြောကြတာ။ ဒါ တောင်မှ ငါးရက်တစ်ကြိမ် သူတို့စည်းဝေးပြီး တော့ 'ဓမ္မီ ကထာ' ဆိုတဲ့ တရားစကားတွေ ပြောကြပါတယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ တရားအားထုတ် တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေတောင်မှ ငါးရက်တစ်ကြိမ် တရား ဆွေးနွေးတာ၊ နွေးနွေးထွေးထွေးစကားပြောတာ ကို မြတ်စွာဘုရား သာဓုခေါ်ခဲ့တယ်။ ဘာမု မဟုတ်ဘဲနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မာန အတ္တတွေပြိုင်ပြီးတော့ စကားမပြောဘဲနေတာကို မြတ်စွာဘုရားက 'ပသုသံဝါသ' တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ နေခြင်းမျိုးလို့ ရှုတ်ချတော်မူခဲ့တယ်။

တပည့်တော်တို့ ဒီကျောင်းမှာလည်း

အရင်က ကြားနေရတာတွေ ခုချိန်အထိ ရှိသေး လားတော့ မသိဘူးပေါ့ဘုရား။ တပည့်တော် တစ်ခါတုန်းကလည်း ပြောပြီးပြီ။ ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ငန်းတွေ ခွဲဝေတဲ့အချိန်တုန်းက တပည့် တော်က ဝင်ပြီး 'ဒါက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဒီလို လုပ်တာလဲ မေးကြည့်တော့ 'ဒီကိုရင်က ဒီကိုရင် နဲ့ စကားမပြောဘူးဘုရား။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို ဒီအဖွဲ့ထဲ ထည့်မပေးပါနဲ့ ပြောလို့ ဟိုအဖွဲ့ထဲ ထည့်တယ်'ဆိုတာလေးတွေ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒီ ကိစ္စ မကောင်းဘူးလို့ တပည့်တော် ပြောခဲ့ တယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားဒေသနာနဲ့ ကြည့်လို့ရှိရင်လည်း ဒီလမ်းစဉ်က ဟုတ်ကို မဟုတ်ဘူး။ မမှန်ကန်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်မှာ ဒီလိုဟာတွေရှိသေးတယ်ဆိုရင် … ပြီးခဲ့တဲ့ရက် တွေအတွက်တော့ ထားတော့။ ခု သီတင်းကျွတ် ကနေစပြီးတော့ အဲဒီစိတ်ထားလေးတွေကို ပြောင်းသင့်တယ်။ မပြောင်းရင် ပသုသံဝါသဲဆို တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့နေခြင်းနဲ့ တူသွားမယ်။ မြတ်စွာဘုရား ပဝါရဏာခွင့်ပြုတဲ့အချိန်တုန်းက လည်း ဒီဟာကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ လုပ်ခဲ့ရ တာပဲ။

ခွင့်လွှတ်တဲ့စိတ်

အဲဒီတော့ … တပည့်တော်တို့လည်း အချင်းချင်း တတ်နိုင်သမျှ ကာယကံမေတ္တာ၊ ဝစီကံမေတ္တာ၊ မနောကံမေတ္တာတွေနဲ့ နေသွား မယ်ဆိုရင် အင်မတန်မှ ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ ချစ်ခင်စရာလည်း ကောင်းတယ်။ ခုတော့ တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး အတူမလုပ်နိုင်ဘူးတဲ့။ တပည့် တော် တွေးကြည့်တယ်ပေါ့နော်။ တပည့်တော် တို့ ဒီကျောင်းမှာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကိုတော့ တပည့်တော် မပေါင်းနိုင်ပါဘူးဘုရားလို့ ပြောရလောက်

ပြန်ပြီးတော့ တွေးကြည့်။ အဲဒီလိုတွေးပြီးတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် အားလုံး ခွင့်လွှတ်တဲ့စိတ်ရှိရ မယ်။ တပည့်တော်တို့ ခွင့်လွှတ်တဲ့စိတ်ဆိုတာ မေတ္တာနဲ့ခန္တီကို အခြေခံထားတာပဲ။ အဲဒါဟာ အင်မတန်မှ ကောင်းပါတယ်။

နိုင်ငံကြီးသားစိတ်ဓာတ်

နောက်ပြီးတော့ … တစ်ချက်ပြောချင် တာက ခု ကြားနေရတဲ့ပြဿနာလေးတစ်ခု။ စာချဘုန်းကြီးတွေရဲ့ ဖိနပ်တောင်မှ ခုတစ်လော စီးစီးသွားတယ်တဲ့။ တစ်နေ့က ဦးဝဏ္ဏိတလည်း ဖိနပ်ပျောက်လို့တဲ့။ တစ်ခါတလေ ဦးဣန္ဒာစာရ လည်း ဖိနပ်ပျောက်လို့ ကားဖိနပ်တွေစီးစီးနေရ တယ်တဲ့။ ဒါတွေက တော်တော်ကြီးကို စည်း ကမ်းမဲ့သွားပြီ။ ခု ပြောနေကြတဲ့ နိုင်ငံကြီးသား စိတ်ဓာတ်ဆိုတာ အမှန်ကတော့ စည်းကမ်းရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ။ စည်းကမ်းရှိတဲ့စိတ်ဓာတ်ရှိသူကို နိုင်ငံကြီးသားလို့ခေါ်တာ။ တပည့်တော်တို့ အရှင်ဘုရားတို့က မြတ်စွာဘုရားရဲ့တပည့်တွေ ဖြစ်နေတာပဲဘုရား။ အဲဒါမျိုးတွေက မဖြစ်သင့် ဘူး။

ဝါဆိုဦးတုန်းကလည်း ကိုရင်တစ်ပါးရှိခဲ့

ဖူးတယ်။ သူက ဒီလိုပဲ ဟိုဖိနပ်ကောက်စီး၊ ဒီဖိနပ်ကောက်စီးနဲ့ ပြဿနာတက်တော့ တပည့် တော် ခေါ်သတိပေးရတယ်။ အဲဒီကိုရင် မရှိ တော့ တော်တော်လေးငြိမ်သွားပြီထင်နေတာ။ ခုဟာကျတော့ အချင်းချင်းတောင် မကတော့ ဘူး။ ဦးဇင်းတွေ၊ စာချဘုန်းကြီးတွေရဲ့ ဖိနပ် တောင် စီးတယ်ဆိုတော့ သိပ်ဆိုးရွားသွားပြီ။ ဒါ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တော့ သိကြမှာပါ။ အဲဒါလေးတွေ ရှောင်ပေးကြပါ။ သိလို့ရှိရင်လည်း တပည့်တော်ဆီ လာလျှောက်

အောင် ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုးသွမ်းတဲ့လူမျိုး မရှိ လောက်ဘူးလို့ တပည့်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ အားလုံး ပေါင်းနိုင်၊ သင်းနိုင်၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်တာ တွေချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် … ငါက စပြီးတော့ ခေါ်ပြောမယ်၊ ငါက စပြီးတော့ သူ့ရဲ့အကျိုးကို လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားလေးတွေ မွေးပေးကြ ပါ။ ဒါ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ပဝါရဏာဒေသနာ နဲ့လည်း သိပ်ပြီးတော့ ကိုက်ညီပါတယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုတော့ မခေါ်မပြောနိုင်ပါဘူးလို့ ဖြစ်နေရင် ပြန်ပြီးတော့ စဉ်းစား။ သူ့ရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားဟာ ငါ ခွင့် မလွတ်နိုင်လောက်အောင်များ ဆိုးသွမ်းသလား လို့။ မဆိုးသွမ်းဘူးဆိုလို့ရှိရင် ခွင့်လွှတ်တဲ့စိတ်ကို ထားပေးရမယ်။

ခွင့်လွှတ်တဲ့စိတ်ကို ထားလိုက်ပြီးတော့၊ ကိုယ်ကနေစပြီးတော့၊ သူ့အပေါ်မှာ 'ကာယကံ မေတ္တာ' သူ့ရဲ့အကျိုးအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ကိုင် ပေးမှု၊ 'ဝစီကံမေတ္တာ' ချိုချိုသာသာ ပြောဆိုမှု၊ မနောကံမေတ္တာ' စိတ်ထဲကနေလည်း တကယ် ကြည်လင်မှုဆိုတာတွေ ထားနိုင်လာရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ် ဟာ ပိုပြီးတော့ စိတ်ဓာတ်မြင့်မြတ်သွားတယ်။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ သူ မပြောရင် ငါမပြော ဘူး၊ သူကမှ လုပ်မပေးတာ ငါလည်း လုပ် မပေးဘူး' ဒီစိတ်ဓာတ်တွေသာ ထားလို့ရှိရင် ဒါဟာ စိတ်ဓာတ်အနေနဲ့ သိပ်နိမ့်ကျသွားတယ်။ အဲဒါလေးတွေ သတိထားပါ။ ဒီကိစ္စလေးတွေ ကျောင်းမှာ ဟိုတုန်းက နည်းနည်းပါးပါးရှိခဲ့ တယ် ကြားတယ်။ ခုလောက်ဆိုရင် ကျေပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ မကျေဘူးဆိုရင်လည်း ခုနကပြော သလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီးတော့ စစ်ဆေး ကြည့်။ သူ့ရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားဟာ ငါ ခွင့် မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် ညံ့ဖျင်းသလားလို့

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ပါ။ တပည့်တော် မလုပ်ဖို့ရာ ထပ်ပြီးတော့ ပြောပေးမယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ်လုပ်မိနေတယ် ဆိုလည်း ဒီထဲမှာ အားလုံး ကိုယ့်ဟာကိုယ်တော့ အသိဆုံးဖြစ်မှာပဲ။ အချင်းချင်းလည်း တချို့ သိရင်သိမှာ။ ဒါ ညစ်ပတ်တဲ့စိတ်၊ ခိုးလိုတဲ့စိတ်နဲ့ လည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒါဟာ စည်းကမ်းမဲ့တဲ့စိတ်ဓာတ်တော့ ဖြစ်သွားတယ် ပေါ့ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ဝိနည်းဆိုတာဟာ စည်းကမ်းပဲ။ ဒီစည်းကမ်းကိုလည်း လိုက်နာပေး ကြပါ။

ဣဿာမစ္ဆရိယ

အဲဒီတော့ ... ပြန်ပြီးတော့ ချုပ်လို့ရှိရင် စာသင်တိုက်တစ်ခုမှာ စောစောကလို တစ်ပါးနဲ့ တစ်ပါး စကားမပြောတာတွေ ဘာတွေရှိနေရင် မကောင်းဘူး။ တကယ်တော့ ဒါ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်တော့ ကောင်းတယ်လို့ထင်တာ။ အမှန် တကယ်စစ်ကြည့်ရင် ဒီပုဂ္ဂိလ်သန္တာန်မှာ ဣဿာ မစ္ဆရိယ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ သူ့အပေါ်မှာ မလို လို့၊ ဒါမှမဟုတ် သူပြောတာတွေကို အလိုလိုနေ ရင်း ငြူစူချင်လို့၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းသုံးလို့၊ ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ့်ပစ္စည်းအထိမခံချင်လို့ စသည်ဖြင့် ဒီဣဿာမစ္ဆရိယ အကြောင်းခံနေတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ ဟိတေသီဆိုတဲ့ အဖွဲ့က မဟာစည်ဆရာတော်ကြီးဆီ သွားပြီး တော့ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့အတွက် မှတ်လောက်သားလောက်စရာ ဆောင်ပုဒ်လေး တစ်ခုလောက် ချီးမြှင့်ပါဘုရား'ဆိုတော့ မဟာ စည်ဆရာတော်ကြီးက သက္ကသံယုတ်ထဲမှာပါတဲ့ ဣဿာမစ္ဆရိယမရှိလို့ရှိရင် လောကမှာ သိပ်ပြီး တော့ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာလေးကို ဆောင်ပုဒ်စီ ပေးတယ်။ တပည့်တော်တို့ အားလုံး ဘုရား

<u>م</u>

ဝတ်တက်ချိန်မှာ နေ့တိုင်းဆိုနေတာလေးပါပဲ။ ကဲ … အားလုံး သုံးခေါက်လောက် ဆိုကြည့်ပါ။ မနာလိုကင်း၊ ဝန်တိုရှင်း၊ လက်ငင်း ချမ်းသာကြရမည်။ မနာလိုကင်း၊ ဝန်တိုရှင်း၊ လက်ငင်း ချမ်းသာကြရမည်။ ချမ်းသာကြရမည်။

ရန်သူအစစ်

နောက် … ရှေးဆရာတော်ကြီးတွေ စီထားတာတစ်ပုဒ် ရှိသေးတယ်။

်က္ကဓ ပေစ္စ န ဝုခန္တိ၊ ကူဿာမစ္ဆေရပီဠိတာ။ တသ္မာ ဝုဒ္ဓိကာမာ တေ၊ ဟနေယျုံ သကဝေရိနော တဲ့။ အဓိပ္ပာယ်က 'ဒီဘဝလည်း မကြီးပွား၊ တမလွန်ဘဝလည်း ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့ ဒီဣဿာ မစ္ဆရိယဆိုတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ရန်သူအစစ်ကြီးကို ပယ် ကြပါ တဲ့။

ဒါကြောင့်မို့ ... စောစောက စကား မပြောဘူးဆိုတဲ့အခြေခံတွေထဲမှာ ဒီ မာနတရား၊ က္ကဿာတရား၊ မစ္ဆရိယတရားတွေ၊ ဒါလေးတွေ တော့ ပါမှာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညှာမတွေးနဲ့ ပေါ့။ အမှန်အတိုင်းမြင်လို့ရှိရင် ဒါတွေက ပြင် လို့လွယ်တယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဝေ့လည် ကြောင်ပတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချီးမြှောက်ပြီး တော့ 'ငါက ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာ' စသည် ဖြင့် သွယ်ဝိုက်နေလို့ရှိရင် စိတ်ဓာတ်က ပိုဆိုးဖို့ပဲ ရှိတယ်။ ဒီကျောင်းတိုက်မှာ အဲဒီလောက်လည်း ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုးဝါးတဲ့သူ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် မို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမှန်အတိုင်း ရှုမြင်ပြီးတော့

တော့ ကြည့်။ နားမလည်ဘူးဆိုမှ အမေးအဖြေ တွေ ဘာတွေနဲ့ တိုက်ကြည့်ပြီးတော့ သူတို့ ဘယ်လိုဆိုသလဲ' လေ့လာပေါ့။ ပဓာနအဖြစ်နဲ့ တော့ ကျမ်းရင်းကိုပဲ ကြည့်ရတယ်။ အကူအညီ အဖြစ်နဲ့မှ အမေးအဖြေတွေ၊ မှတ်စုမှတ်ရာတွေ ကို ကြည့်ရတယ်။ အဲဒါဆိုရင် တပည့်တော်တို့ ရဲ့ စာပေအရည်အသွေးကိုလည်း ထိန်းသိမ်းပြီး သား ဖြစ်သွားမယ်။ ဒီကျောင်းမှာ မူလတန်းက နေပြီးတော့ ဓမ္မာစရိယတန်း၊ အဲဒီထက် တတ် နိုင်ရင် သာမဏေကျော်တန်း၊ ဒါ ခုချပေးနေ တယ်။ နောက် ... အဘိဝံသတွေလည်းပဲ လုပ်ချင်စိတ်ရှိလာရင် တပည့်တော်တို့ လက် ဆင့်ကမ်းပြီးတော့ တတ်နိုင်သမျှ နည်းလမ်း လေးတွေ ပေးနိုင်တဲ့အဆင့် ရှိနေတယ်။ အဲဒီ အဆင့်အတန်းကို အရင်ဘုရားတို့ဘက်ကလည်း ဆက်လက်ပြီး ထိန်းပေးပါ။ ဥပမာ … ကိုယ်က အကြီးတန်းအောင်ပြီဆိုလို့ရှိရင် အကြီးတန်းဆိုင် ရာလေးတွေ ပြန်ပြီးတော့ ပို့ချနိုင်အောင် လုပ်ပြီး ဒီအစဉ်အလာလေးတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်း သိမ်းဖို့လိုတယ်။

(၂) သုတေသနပြုလုပ်ခြင်း

နောက်ပြီးတော့ … နံပါတ်(၂)အချက် က ဘာလဲဆိုတော့ ဒီ ကိုယ်ချနေတဲ့အတန်း၊ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အတန်းကို တတ်နိုင်သမျှ တွေး ခေါ်စဉ်းစားပြီးတော့၊ သုတေသနခေါ်တာပေါ့ ဘုရား။ စာကိုစာအတိုင်း မမှတ်ဘဲနဲ့ နည်းနည်း လေး အချိန် ရလို့ရှိရင်၊ တစ်နေ့တစ်ခုဖြစ်ဖြစ် တွေ့လာလို့ရှိရင်၊ စဉ်းစားဝေဖန်တတ်တဲ့၊ ရှာဖွေ တတ်တဲ့၊ စူးစမ်းတတ်တဲ့ အလေ့တွေကို တတ် နိုင်သမျှ လုပ်ထားတာမျိုးပေါ့။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဉပမာပေးရရင် တပည့်တော် တစ်နေ့က စာချ

အဲဒါလေး တတ်နိုင်သမျှ ပြင်ပေးပါ။ ဒီဟာတွေ ပယ်ဖျောက်လိုက်လို့ရှိရင် အရှင်ဘုရားတို့ တစ် ပါးနဲ့တစ်ပါး ခုလိုပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ချစ်ချစ်ခင်ခင် နဲ့ နေသွားရမယ်။ စည်းကမ်းတွေလည်း ရှိလာ ကြမှာ အမှန်ပဲ။

(၁) အရည်အသွေးထိန်းသိမ်းခြင်း

နောက်တစ်ခု ထပ်ပြောှဉီးမယ်။ တပည့် တော်တို သာသနာတော်မှာ စာချတဲ့အခါဖြစ် ဖြစ်၊ စာသင်တဲ့အခါဖြစ်ဖြစ်၊ တိုးတက်ဖို့အတွက် အဓိကအချက်နှစ်ချက် လိုအပ်တယ်။ ဘာတွေ လဲဆိုတော့ … နံပါတ်(၁)အချက်က ရှိပြီးသား အရည်အချင်းကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းရတယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတဲ့ ဝိနည်းစည်းကမ်းရှိ တယ်။ တပည့်တော်တို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကျောင်းစည်းကမ်းရှိတယ်။ ဒါတွေကို တတ်နိုင် သမျှ ထိန်းသိမ်းရမယ်။ နောက်ပြီး … ပညာ အရည်အချင်းဆိုလို့ရှိရင်လည်း တပည့်တော်တို့ ကျောင်းမှာ သာမဏေကျော်တန်း၊ ဓမ္မာစရိယ တန်းကအစ အဘိဝံသတန်းတွေအထိ ထိုက်သ လောက် ချပေးနေတယ်။ ဒီလိုချပေးနိုင်တဲ့ အစဉ်အလာကို ပျက်မသွားအောင် နောက် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း စွမ်းအားရှိသမျှ ကြိုးစားရ မယ်။ ဒီလိုချပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ဆိုတာ လည်း မှတ်စုမှတ်ရာတွေလောက်နဲ့ ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မုတ်စုမုတ်ရာဆိုတာမျိုးက အရန် သဘောလောက်ပဲ ထားပြီးတော့ ကျမ်းရင်း နားမလည်တဲ့အခါ တစ်ခါတစ်ရံမှ သူတို့ ဘယ် လိုဆိုသလဲ ဒါလောက်အတွက်ပဲ ကြည့်ရမယ်။ မကြည့်နဲ့လို့တော့ မဆိုလိုပါဘူး။

အကြီးတန်းတွေဘာတွေလည်း ဒီလိုပဲ ပေါ့။ ရူပသိဒ္ဓိ၊ ကင်္ခါ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီး

အဘိဓမ္မာ ဟောလို့ ကျွတ်တမ်းဝင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့စာ ရင် ပိုပြီးတော့ များတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ 'သုဋ္ဌ၊ ဥတ္တာ စတ္ထာတိ သုတ္တံ' လို့ ခေါ် ရတာပါ တဲ့။ ဒါလေးကို သွားပြီးတော့ တွေ့တယ်။

အကျိုးအကြောင်း

တွေ့လိုက်တော့ တပည့်တော်အတွေးက ဘာတွေဆက်သွားလဲဆိုတော့ … တပည့်တော် တို့ လူမှုဆက်ဆံရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ရှေးခေတ် ကဆို ဆရာတော်ဦးဗုခ်တို့၊ အဘယာရာမဆရာ တော်တို့ နေခဲ့ကြတာရှိတယ်။ သိပ်ချီးကျူးကြ တယ်။ ဒါ တပည့်တော် ဟိုလိုဝေဖန်တာမဟုတ် ဘူးနော်။ အရှင်ဘုရားတို့ကို စဉ်းစားဖို့လမ်းစ လေး ချပေးတာ။ ဘယ်လိုချီးကျူးကြလဲဆိုတော့ ဥပမာ ... ဆရာတော်ဦးဗုဓ်ဆိုလို့ရှိရင်လည်း ဆရာတော်က အမေတောင် ဘယ်လိုဆက်ဆံ တာ။ နန်းမတော်ကြီး မယ်နု လာတာတောင် စကားမပြောဘူး'စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ဒီလို ချီး ကျူးကြတာတွေက လိုအပ်တာထက် ပိုသွား တယ်လို့ တပည့်တော်တော့ ထင်တယ်ပေါ့။ ဒီသုတ္တန်ဆိုတဲ့ဗျုပ္ပတ်နဲ့ ယှဉ်ကြည့်ပြီး 3] ပြောတာပါ။

ဘာဖြစ်လို့ တပည့်တော် ဒီလိုပြောနိုင် လဲဆိုတော့ … တပည့်တော်တို့က တောင်မြို့ ဆရာတော်ရေးထားတဲ့ တာဝန်ဆိုတာလေး ပြန် ပြီးတော့ မြင်တယ်။ တောင်မြို့ဆရာတော်က သာသနာ့ဝန်ထမ်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ တာဝန်သုံး ပါးရှိတယ်တဲ့။ တပည့်တော် ခုနက ပြောတာနဲ့ ပြန်ပြီးတော့ ညှိပြမယ်။ အဲဒီတာဝန်သုံးပါးမှာ နံပါတ်(၁)က 'ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဦးရေ လျော့ မသွားအောင်၊ ဘာသာရေးအယူဝါဒတွေ လျော့ ပါးမသွားအောင် ထိန်းသိမ်းရမယ့်တာဝန်' တဲ့။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တန်းချရင်းနဲ့ပြောသလိုပေါ့။ တပည့်တော် စာချ ရင်း ဘာတွေးမိလဲဆိုတော့ … သုတ္တဆိုတဲ့ပုဒ်ကို ဝိဂြိုဟ်ဆိုတဲ့အခါမှာ 'သုဋ္ဌ၊ ဥတ္တာ ဧတ္ထာတိ သုတ္တံ ဆိုတာ ပါတယ်မဟုတ်လား။ အဓိပ္ပာယ် က ဒီသုတ္တန်ထဲမှာ အတ္ထဆိုတဲ့ စီးပွားတွေ၊ အကျိုးနဲ့စပ်ယှဉ်တာတွေကို ဟောရာဖြစ်သော ကြောင့် သုတ္တန်လို့ခေါ်တယ်ပေါ့။ အကျိုးစီးပွား တွေကို ကောင်းကောင်းဟောထားရာတရားလို့ ဒီလို အဓိပ္ပာယ်ရတယ်ပေါ့။

သုတ္တန်ပုဒ်

အဲဒီတော့ … စောဒကဘက်က မေး စရာရှိလာတယ်။ ဝိနည်းတို့၊ အဘိဓမ္မာတို့က ရော ကောင်းကောင်းမဟောလို့လားဆိုပြီးတော့ ပေါ့။ ဒါမျိုးလေး မေးစရာရှိတော့ အဋ္ဌကထာ ဆရာက ဘယ်လိုဖြေပြလဲဆိုတော့ … 'ဝေနေ ယျစ္ဈာသယာနုလောမေန ဝုတ္တတ္တာ'တဲ့။ သုတ္တန် ကို ကောင်းစွာဟောရာလို့ ချီးကျူးရတယ်ဆိုတာ အခြားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ဝိနည်းဆိုတာက သူ့ဟာသူ ဝိနည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဟော သွားတယ်။ အဘိဓမ္မာဆိုတာကလည်း သူ့ဟာ သူ ပရမတ်တရားတွေကို အရှိအတိုင်းပဲ ဟော သွားတယ်။ သုတ္တန်လို ဝေနေယျဈွာသယကြည့် ပြီးတော့ 'ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဘာကြိုက်တယ်၊ ဒါ ကြောင့်မို့ ဒီလိုဟောမယ်'ရယ်လို့ မရှိပါဘူးတဲ့။ မြတ်စွာဘုရားက ဒီသုတ္တန်ပိုင်းမှာကျ

တော့ ... 'ဝေနေယျစ္ဈာသယာနုလောမေန' ဝေနေယျတွေရဲ့ အစ္ဈာသယကို ကြည့်ပြီးတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က သီလနဲ့တန်ရင် သီလ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဒါနနဲ့တန်ရင် ဒါန စသည်ဖြင့် ဟောပြီးတော့ ချေရွတ်ခဲ့ပါတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့လည်း သုတ္တန် ကြောင့် ကျွတ်တမ်းဝင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဝိနည်းနဲ့

ဘာသာရေးကို ဒီအတိုင်းကြီး သင်လို့မရဘူး ဆိုရင် မရပါဘူးဆိုပြီး လက်မြှောက်ကြည့်မနေ ဘဲနဲ့ ဘာသာရေးဘက်ကို ဆွယ်တဲ့အနေနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာလေး နည်းနည်းပါးပါး သင်ပေး၊ ဂဏာန်းသင်္ချာလေး သင်ပေး။ နောက်ပြီးတော့မှ မိမိတို့ရဲ့လိုအပ်ရာဖြစ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာယဉ်ကျေးမှု ကို အချိန်ရတဲ့အခါမှာ သင်ပေး။ ဒီလိုလုပ်လို့ရှိ ရင် တပည့်တော်တို့ရဲ့ ကလေးတွေဟာ ငယ် ငယ်ကတည်းက ဘာသာရေးအသိ စွဲပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူတို့ကနေ ပေါက်ဖွားလာတာ တွေများလာရင် ဒါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဦးရေ များ လာတာပဲ။

စာချဘုန်းကြီးတွေ တရားဟောသင့်

အဲဒီဟာဖြစ်ဖို့အတွက်ကျတော့ ခုနက သုတ္တန်ဆိုတဲ့စကားက လိုလာပြီပေါ့။ တပည့် တော်တို့ စာသင်တိုက်တွေမှာလည်း အလားတူ ပဲ။ စာပေလည်း ပို့ချနေတယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ဒကာဒကာမတွေကိုလည်း ဘာသာရေးနားလည် အောင်၊ မသိသေးတာတွေသိလာအောင် သွန် သင်ပေးနေတယ်။ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးက ဆိုရင် တရားဟောတဲ့အခါမှာ စာချဘုန်းကြီး တွေဟောတာ ပိုကောင်းတယ်ဆိုပြီးတော့ တစ် နေရာမှာ ရေးထားတာရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ တပည့်တော်တို့ စာချဘုန်းကြီးတွေဆိုတာ က စာပေတွေနဲ့ အမြဲထိတွေ့နေတယ်။ ထိတွေ့ နေတော့ သူတို့ရေးတဲ့ဆောင်းပါး၊ သူတို့ပြော လိုက်တဲ့တရားဟာ ပိုပြီးတော့ ဓမ္မလမ်းကြောင်း နဲ့ ညီညွတ်တယ်တဲ့။ အပိုဆာဒါးတွေ မပါဘူး ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ပေါ့ဘုရား။ အဲဒီတော့ တပည့် တော်တို့မှာလည်း တတ်နိုင်သမျှ ဒါမိူးလေးတွေ လုပ်ပေးလို့ရှိရင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဦးရေ တိုးပွား

နောက် … နံပါတ်(၂)အချက်က မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ အဆုံးအမ ပိဋကတ်တော် တွေ ပျောက်ကွယ်မသွားအောင်၊ ပျက်ပြယ် မသွားအောင် ထိန်းသိမ်းရမယ့်တာဝန်' တဲ့။ နံပါတ်(၃)က 'ဘုရားဆုံးမတဲ့အတိုင်း လိုက်နာ ကျင့်ကြံရမယ့်တာဝန်' တဲ့။ ဒါ တောင်မြို့ဆရာ တော်ကြီး ရေးထားတဲ့ သံဃာတော်တွေ ထမ်း ဆောင်ရမယ့်တာဝန်သုံးချက်ပဲ။

တောကျောင်းဘု န်းကြီး

အဲဒီတာဝန်သုံးချက်ထဲက ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်ဦးရေတွေ လျော့မသွားအောင် ဆိုတဲ့နေရာမှာ တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးက တောမှာ ကျောင်းထိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ပိုပြီး တော့ အရေးကြီးတယ်တဲ့။ ခုခေတ်ဆိုလို့ရှိရင် ကလေးတွေ လောကဓာတ်ကျောင်းတွေမှာပဲ သင်နေကြတယ်။ တပည့်တော်တို့ ဘုန်းကြီးတွေ ကလည်း အနည်းဆုံး တစ်တန်း၊ နှစ်တန်း၊ သုံးတန်း၊ လေးတန်းဆိုတဲ့ မူလတန်းပညာရေး လောက် ဖွင့်ပြီးတော့ အဲဒီမှာ အင်္ဂလိပ်စာလေး တွေ ထိုက်သလောက်၊ သင်္ချာလေးတွေ ထိုက်သ လောက် ကြီးကြပ်ပြီးတော့ သင်ပေး။ အချိန်ရ တဲ့အခါမှာ ဥပမာ ... နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် မိုုးဆိုရင် ယဉ်ကျေးမှုတွေဘာတွေ ကျကျနနသင် ပေး။ အဲဒီနည်းနဲ့ သိမ်းသွင်းပေးလို့ရှိရင် တပည့် တော်တို့ တောမှာနေတဲ့ဘုန်းကြီးတွေဟာ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်ဦးရေ တိုးပွားလာအောင် လုပ်ရာ ရောက်ပါတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ ဆရာတော်က တော့ အဲဒီတာဝန်ဟာ တောမှာကျောင်းထိုင်နေ တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ပိုပြီးတော့ တာဝန်ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ ... တပည့်တော်တို့အနေနဲ့ တတ်နိုင်သမျှပေါ့လေ၊ ကိုယ်ကျွမ်းကျင်တဲ့

ဝုတ္တတ္တာ၊ သူ့အကြိုက်လိုက်ပြီးတော့ တတ်နိုင် သမျှ ကောင်းတဲ့ဘက်ကို ဆွယ်သွားနိုင်လို့ရှိရင် ဒီနည်းလမ်းလေးကလည်း ကောင်းတာပါပဲ လား။ နောက်ပြီးတော့ … တောင်မြို့ဆရာ တော်ရေးထားတဲ့ တာဝန်သုံးပါးလည်း ဖြည့် ဆည်းရာရောက်တယ် ဆိုပြီး သဘောကျမိ တယ်။ ရှေးတုန်းက ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဆောင်း ပါးရေးပြီဆို ဒါတွေချည်းပဲ အကောင်းလုပ်ရေး တယ်ပေါ့ ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ကတော့ ဒီလောက်ကြီး ချီးကျူးသင့်မသင့် ပြန်ပြီးတော့ ချင့်ချိန်ဖို့ အရှင်ဘုရားတို့ကို ဒါ လမ်းစပေး တာပါ။ ဟိုလိုအပြစ်တင်တာလည်း မဟုတ်ပါ ဘူး။ ကောင်းတဲ့အပိုင်းတွေ ရှိသလို လစ်ဟာတဲ့ အပိုင်းတွေ ရှိနိုင်တယ်ပေါ့။

အဓိကနှစ်ချက်

တပည့်တော်တို့ကျတော့ ဒီလောက် လည်း သမာဓိမကြီးဘူးမဟုတ်လား။ မကြီး တော့ တတ်နိုင်သမျှလေးနဲ့ ဒီဘက်ကလည်းပဲ လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်အနေအထားနဲ့ကိုယ် လုပ် ရတာလည်း ရှိတာပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့် တော်တို့ စာသင်တိုက်တစ်တိုက်တာဝန်ဟာ ရှိ ပြီးသားအဆင့်အတန်းကို မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းဖို့တာဝန်ရှိတယ်။ ရှိပြီးသားအဆင့် အတန်းဆိုတာက ဥပမာ … တပည့်တော်တို့ ကျောင်းမှာဆိုရင် စာချနေတဲ့နည်းက ကျမ်းရင်း နဲ့လုပ်ပါ။ မှတ်စုတွေနဲ့မလုပ်ပါနဲ့။ တစ်ချိန်မှာ ပြန်ပြီးတော့ စာချနိုင်တဲ့စွမ်းအားရှိရမယ်။ အ လတ်တန်းအောင်ပြီးတော့ အလတ်တန်းပြန်ချ နိုင်တယ်ဆိုတာကလည်း ကျမ်းရင်းနဲ့ချမှ။ ဒါကို အဆင့်အတန်းလို့ပြောတာ။ ဒီစွမ်းအင်ကိုလည်း ဆက်ပြီးတော့ ထိန်းသိမ်းထားရမယ်။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

လာမယ်။

တာဝန်သုံးရပ်နဲ့ကြည့် လိုက်တော့

ဒါကြောင့်မို့ ... သုတ္တန်ဆိုတဲ့စကားနဲ့ စပ်ဆက်ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုရှေးတုန်းက ဒကာ ဒကာမတွေကို စကားမပြော၊ တရားမဟော ဆိုတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေကို ချီးကျူးတဲ့အခါမှာ ပုံမှန်လောက်ချီးကျူးတာကောင်းတယ်လို့ တပည့် တော် ထင်မိတာပေါ့ဘုရား။ တစ်ဖက်ကလည်း ဒါမိူးနေလို့ရှိရင် မကောင်းဘူးလားလို့ မေးမယ်။ ကောင်းတော့ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုနက တာဝန်သုံးရပ်မှာ နောက်တာဝန်နှစ်ရပ်ပဲ ဆောင် သလိုဖြစ်သွားတာပေါ့ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ မကွယ်ပျောက်ရေး ဆိုတဲ့ တာဝန်နဲ့ ်ဘုရားရှင်ရဲ့အဆုံးအမတော်အတိုင်း ကျင့်ကြံရေး' ဆိုတဲ့ တာဝန်တွေတော့ ကျေပွန်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ပထမဆုံးတာဝန်မှာတော့ အားနည်း သွားတယ်ပေါ့ဘုရား။ အဲဒီဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ နောက်ဆက်ကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာလည်း ထင်ထင်ရှားရှား တပည့်ကြီးတွေရယ်လို့ မတွေ့ ရဘဲနဲ့ ပထမဆရာတော်ကြီးမရှိတဲ့အချိန်နောက် ပိုင်းမှာ တိုက်ကြီးဟာ မထင်မရှားဖြစ်သွားတယ်။ တပည့်တွေဘာတွေ မွေးမြူတဲ့အခါမှာ

နမူနာအဖြစ်နဲ့ ဝိသုဒ္ဓါရံဆရာတော်ကြီးကို ကြည့် ကြရတယ်။ တပည့်တော်တို့ ဝိသုဒ္ဓါရံဆရာတော် ကြီးဟာ တတ်နိုင်သမျှ တပည့်တွေနဲ့ နီးနီးကပ် ကပ် ဆက်ဆံပြီးတော့ ချီးမြှောက်သင့်တာ ချီးမြှောက်၊ ပြောဆိုသင့်တာ ပြောဆို၊ အဲဒီလို လုပ်လိုက်တဲ့အခါမှာ သာသနာအဆက် ပိုပြီး တော့ ကျန်ရစ်တာပေါ့ဘုရား။ အဲဒါကြောင့်မို့ သုတ္တန်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်လေးကို တပည့်တော်တွေး ရင်းနဲ့ 'သြာ်… ဝေနေယျစ္ဈာသယာနုလောမေန

မှာ ပြန်ပြင်စရာလိုရင်တော့ ပြန်ပြင်ရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် အဲဒါမိူးလေးတွေလည်း အရှင်ဘုရား တို့ တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ပေးပါ။ အဲဒါဆိုရင် အရှင်ဘုရားတို့ စာမေးပွဲအောင်ရံတင်မကဘဲနဲ့ အသိဉာဏ်တွေလည်း မြင့်သွားမယ်။ ဒါကြောင့် မို့ အဲဒီတာဝန်နှစ်ရပ်ကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်း နိုင်တဲ့ မျိုးဆက်သစ်သံဃာများ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေ ကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

နောက်ပြီး … တတ်နိုင်သမျှ ဒီလိုစာပေ ပို့ချတဲ့အခါမှာ၊ စာလေးတစ်ပုဒ်တွေ့တယ်ဆိုရင်၊ အားလည်းအားလပ်တဲ့အချိန်ဆိုရင်၊ တစ်ခါတစ် ရံ ခုနက တပည့်တော်တွေးသလို အတွေးလေး တွေနဲ့ တွေးပြပြီးတော့၊ လေ့လာပြီးတော့၊ သုတေသနသဘောလေး လေ့ကျင့်ပေးရတယ်။ နောက်မှ ဒါလေးတွေကို မှတ်တမ်းတင်ပြီးတော့၊ တစ်ချိန်မှာ အရှင်ဘုရားတို့ ဆောင်းပါးရေးချင် လည်းရေးပေါ့။ တရားဟောတဲ့အခါမှာ ထည့် ဟောရင်လည်းဟောပေါ့။ ဒါမျိုး တတ်နိုင်သမျှ သုတေသန အလေ့အလာလေးတွေပြုမှ တပည့် တော်တို့ ပိုပြီးတော့တိုးတက်မယ်ပေါ့ဘုရား။

နောင်တစ်ချိန်မှာ

ခုနက သုတ္တံဆိုတဲ့ပုဒ်ကို တပည့်တော် တွေးပြသွားတယ်မဟုတ်လား။ ရှေးတုန်းက ဆရာတော်ကြီးတွေကို ဘယ်လိုချီးကျူးလွန် တယ်။ သုတ္တန်ကို အဋ္ဌကထာဖွင့်တာက ဘယ် လို။ နောက်ပြီးတော့ … တောင်မြို့ဆရာတော် ရေးထားတဲ့ တာဝန်သုံးပါး။ ဒီတာဝန်သုံးပါးနဲ့ ညှိပြီးတော့ ဘယ်လိုကြောင့် ဘယ်ဟာက ပို ကောင်းတယ်။ ဒါလေးတွေ တပည့်တော်တို့ အနေနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ လေ့လာကြည့်တာပါ။ မှားတာမုန်တာဆိုတာကတော့ တစ်ချိန်မှာ အ ရင်ဘုရားတို့ ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ကိုယ်တွေးပေါ့။ တပည့်တော်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် မုန်တယ်လို့ တော့ မပြောလိုဘူး။ တပည့်တော်တွေးခဲ့ပုံလေး ကို အရှင်ဘုရားတို့ကို ပြောကြည့်တာပါ။ တစ် ချိန်မှာတော့ သမိုင်းအနေနဲ့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကိုယ့်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆက်လုပ်ရင်းနဲ့၊ ဒါ ကိုယ်တွေးခဲ့တာ မှားတယ်မှန်တယ်ဆိုတာ လည်း အဖြေပေါ် ရင်ပေါ်မှာပေါ့ဘုရား။ ဒီအချိန်

စိတ်ဓာတ်အခြေခံ

၁၃၆၃ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လကွယ်နေ့ ၂၀၀၁ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ ည

အတွင်းမှာ ငါ စာတွေ ဘယ်လိုဘယ်လိုပေါက် အောင် လုပ်မယ် စသည်ဖြင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ်၊ ကိုယ့်အတိုင်းအထွာလေးနဲ့ကိုယ်၊ စဉ်းစားဉာဏ် လေးတွေရှိရင် ကောင်းတယ်။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ တွေကိုလည်း တပည့်တော် ဒီမှာ တတ်နိုင် သမျှ ပြုပြင်ပေးနေတယ်။

တပည့်တော်လည်း စာဖြေခါနီးတိုင်း ပြောလေ့ရှိတယ်။ 'ဒီကျောင်းတိုက်မှာ စာမေးပွဲ ဖြေဖို့ စာရင်းက ဘယ်လောက်သွင်းတယ်၊ အောင်ချက်က ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်၊ တစ်နှစ်မှာ ရာခိုင်နှုန်း ဘယ်လောက်ရှိတယ်' စသည်ဖြင့်ပေါ့။ တပည့်တော် ဒါ အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ။ ဒီဟာမျိုးတွေကို သိပ်ပြီးတော့ ဂုဏ်မလိုချင်ဘူး။ ဘာဂုဏ်လိုချင်သလဲ။ တပည့် တော်တို့ စာတကယ်တတ်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ သင်တယ်။ သင်ပြီးတော့ ရိုးရိုးသားသားလေးနဲ့ ဖြေမယ်။ ဒီလို ရိုးရိုးသား သားလေးနဲ့ ဖြေပြီးရရှိတဲ့ အောင်မြင်မှုဂုဏ်ကိုပဲ

စိတ်ဓာတ်ရေးရာ

ဒီနေ့ဆို ၁၃၆၃ ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်လ ကုန်သွားပြီ။ ကုန်သွားတော့ ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ငန်း လေးတွေ ပြန်ပြီးတော့ စိစစ်ကြည့်ပါ။ တပည့် တော်တို့ စာတွေထဲမှာလည်း ရံဖန်ရံခါ ကိုယ့်ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက် အပြစ်တွေတို့၊ အကျိုးတွေတို့ကို ပြန်ပြီးတော့ စိစစ်ပေးရတယ်။ ရံဖန်ရံခါ သူ တစ်ပါးအကြောင်းလည်း စိစစ်ပေးရတယ်။ ဒီလိုမျိုး လာတယ်မဟုတ်လား။ ဒါမှလည်း တပည့်တော်တို့ ဝေဖန်ဆင်ခြင်တတ်တဲ့ဉာဏ် လေးတွေ ရလာမယ်။ ဥပမာ ... ခု ရန်ကုန် စာဖြေသွားတော့မယ်ဆိုလို့ရှိရင် မသွားခင် ဒီ

တယ်။ တံခါးဖွင့်ပုံကစပြီးတော့ ပြတင်းမှန်တွေ ခပ်စောင်းစောင်းလေးဖွင့်ဖို့၊ စက္ကူစုတ်တွေ ဘာတွေ မြင်လို့ရှိရင်လည်း ကောက်တတ်တဲ့ အကျင့်လေးလုပ်ပေးကြဖို့ တပည့်တော် ခဏ တိုင်း ပြောတယ်။ ဒါတွေက တပည့်တော်

အရှင်ဘုရားတို့ကို လေ့ကျင့်ပေးနေတာ။ စိတ်ဓာတ်ဆိုတာ ဒီလိုမှ လေ့ကျင့်မပေး ဘူးဆိုရင် ဘာသိဘာသာစိတ်ဓာတ် ဖြစ်သွား တယ်။ အပြင်ရောက်သွားပြီဆိုလို့ရှိရင်၊ အပြင် ဆိုတာက အထိန်းအကွပ်မရှိတဲ့နေရာပေါ့ဘုရား။ အဲဒီနေရာမျိုးရောက်သွားပြီဆိုရင် ဒီလို ဘာသိ ဘာသာစိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပျက်စီးဖို့များ တယ်။ ပညာတတ်ဖြစ်ချင်တော့ ဖြစ်မယ်ပေါ့ ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ အလိုက်သိတဲ့စိတ်ဓာတ်၊ သူ များအကျိုးဆောင်ချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်၊ ဒါမျိုး ကိန်း ဝပ်တာတွေကျတော့ အားနည်းသွားတတ်တယ်။ အဲဒါလေးတွေ အရှင်ဘုရားတို့ သတိထားပါ။

ရိုးသားမှု

နောက်တစ်ချက်ပြောချင်တာက ရိုး သားမှု။ ကိုယ့်ကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ကိုယ် က ဝန်ခံရဲတဲ့သတ္တိကိုမွေးပါ။ တစ်နေ့ကလည်း တစ်ခါ ပြောပြီးပြီ။ ဆော့တယ်၊ ကိုယ့်ကြောင့်မို့ အပြစ်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် ဒါ တစ်ခါတည်း ဝန်ခံရဲရမယ်။ တပည့်တော်တို့က သူ့ကို ဘယ် လို ဆော့လိုက်,စလိုက်လို့ သူက အော်တယ် ဘုရား၊ ဒါမျိုး တစ်ခါတည်း လျှောက်လိုက်လို့ရှိ ရင် တပည့်တော်အနေနဲ့ တစ်ခါတည်း သိမယ်။ အခုကျတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူဆော့ တာလဲ၊ ဘယ်သူအော်တာလဲနဲ့ တပည့်တော်မှာ နောက်တစ်ခါ ပြန်မေးနေရတယ်။ ကိုရင်၊ ဘာ လို့ အော်တာလဲ။ သူတို့က ဆော့လို့ အော်တာ

လိုချင်စိတ်ရှိတယ်။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကိုပဲ လိုချင် တယ်လို့ တပည့်တော် ဟိုတုန်းကတည်းက ပြောခဲ့တယ်။ စိတ်ဓာတ်အခြေခံကို တပည့်တော် ပြင်ပေးနေတာ။ ဒီလို စိတ်ဓာတ်အခြေခံတွေက အားလုံး ပြုပြင်လို့ရတာပဲ။ တပည့်တော်တို့ လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြုပြင်ဆဲပါပဲ။ ဒါတွေ က ရေဆန်တက်ရသလို ခက်ခဲတဲ့အလုပ်တွေ။ အလွယ်တကူကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဒီ ကျောင်းကနေ ထွက်သွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ တခိုု့ ကောင်းတာတွေရှိသလို၊ တခိုု့ ဟိုကြား ဒီကြား ကြားနေရတာတွေ ရှိတာပဲ။ ဒီကျောင်း ထဲမှာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ထိုက်သလောက် ကောင်းနေတော့ အပြစ်လုပ်ခွင့်မရလို့ ကောင်း နေတယ်။ လုပ်ခွင့်၊ လွန်ကျူးခွင့်ရခဲ့ရင် ဆိုးဦး မယ်ဆိုရင် ဒါ မကောင်းဘူး။ အဲဒီတော့ ငယ် ငယ်လေးကတည်းက စိတ်ဓာတ်ကို ပြုပြင်ပေးရ တယ်။

လေ့ ကျင့် ပေးနေတာ

မနေ့ကလည်း ဟိုကိုရင်တစ်ပါး။ ကက် ဆက်ပါဆယ်ထုပ်တဲ့ ဖော့တုံးကြီးလားမသိဘူး၊ အပေါ်ကနေ ပစ်ချထားတာ။ မေးကြည့်တော့ အပေါ်ကနေ ပစ်ချလိုက်တာ မှန်ပါတယ်တဲ့။ ကောက်ဖို့ရော စိတ်မကူးမိဘူးလားဆိုတော့ မကူးမိဘူးတဲ့။ ဒါတွေက ကြောင့်ကြမဲ့တဲ့စိတ် ဓာတ်တွေ ဖြစ်သွားတယ်။ အပြင်ရောက်သွားပြီ၊ အထိန်းအကွပ်မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဒါမျိုးစိတ် ဓာတ်ပိုင်ရှင်တွေက ပျက်စီးတတ်တယ်။ အရာ ရာမှာ ကိုရင်လေးလည်း ကိုရင်လေးအလျောက် ကိုယ့်တာဝန်ဆိုတာရှိတယ်။ တာဝန်ယူစိတ်လေး တွေ ထားရတယ်။ တမ္ဗူလကျောင်းဆောင်နား လေးမှာလည်း တပည့်တော် စဏာတိုင်းပြောရ

မယ် ထင်ပါတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ … အာဂန္ထ ဆရာတော်တွေ လာတဲ့အခါမှာထိုင်တဲ့၊ တပည့် တော်လည်း ဒီမှာ သြဝါဒပေးတဲ့အခါမှာ ထိုင် လေ့ရှိတဲ့ ဒီကုလားထိုင်ကိုပဲ သူတို့က အခန်းထဲ မှာ အကြီးတွေ မမြင်ရင်မမြင်သလို၊ ထင်သလို ထိုင်နေကြပုံပေါက်တယ်။ ဒါ မေးကြည့်တော့ သိရတယ်။ အဲဒါလေးတွေနဲ့ပတ်သက်လို့လည်း တပည့်တော် ပြောချင်တယ်။

တပည့်တော်တို့ မြတ်စွာဘုရားလက် ထက်က အရှင်အာနန္ဒာအကြောင်း အရှင်ဘုရား တို့သင်ထားတဲ့ ဓမ္မပဒထဲမှာ ပါပါတယ်။ အရှင် အာနန္ဒာက သူ့ရဲ့ပရိက္ခရာကိုတောင်မှ မြတ်စွာ ဘုရား သီတင်းသုံးတဲ့နေရာမှာ မတင်ဘူးတဲ့။ အရှင်အာနန္ဒာမပြောနဲ့၊ ဆင်ဖြစ်တဲ့ အဟိတ် တိရစ္ဆာန်တောင်မှ ဒါတွေသိတယ်။ ဒါ အရှင် ဘုရားတို့ကို နှိမ်တာမဟုတ်ဘူးနော်။ ကြီးလာတဲ့ အခါမှာ ဒီစိတ်ဓာတ်ကိုမပြင်ဘူးဆိုရင် ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကဲခတ်တတ်ဖို့ တပည့်တော် နည်းပေးတာပါ။ အဲဒါလေးတွေ သတိထားကြပါ။

တောင်မြို့ဆရာတော်

တောင်မြို့ဆရာတော်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို လည်း အရှင်ဘုရားတို့ဖတ်ဖူးမှာပေါ့။ ဖတ်ကြည့် ရင် ဘာသွားတွေ့လဲဆိုတော့ တောင်မြို့ ဆရာတော် အလောင်းအလျာ ကျောင်းသားလေး ဟာ သူ့ဆရာရဲ့ဖိနပ်ပေါ်ကို အမှတ်တမဲ့ ကျော် လိုက်မိလို့ ချက်ချင်းပဲ ဖိနပ်ကို ထိုင်ပြီးတော့ ရှိခိုးတယ်တဲ့။ ဒီတစ်ချက်သွားတွေ့တယ်။ အဲဒီ တော့ ... ဒီလိုစိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်မျိုးတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စိတ်ဓာတ်ရေးရာမြင့်ပြီးတော့ တစ်ချိန်ကျတော့ အထက်ဆုံးရောက်သွားတယ်။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

နဲ့ အကုန်လုံး ဝိုင်းရှုပ်နေတာပဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝန်ခံပြီး တစ်ခါတည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြော တတ်တဲ့အကျင့်လေး လုပ်ထားကြပါ။ ဒါဟာ ရိုးသားမှုရဲ့လက္ခဏာပဲ။ မသိသေးဘူးဆိုရင် လည်း ဒါကို သေသေချာချာမှတ်ပြီး နောင်ကို မဖြစ်အောင်နေမယ်ဆိုတဲ့ ဒီစိတ်ဓာတ်လေးမွေး ထားပေးပါ။ ထားပါတော့။

ခုလည်း မနေ့တုန်းက အဲဒီကက်ဆက် က ဖော့တုံးကြီးကို အလယ်ထပ်ကနေပြီးတော့ အောက်ချလိုက်တာ။ ကောက်ဖို့စိတ်ကူးရှိသလား မေးကြည့်လိုက်တော့ မရှိဘူးတွဲ။ တပည့်တော် စိတ်ထဲ တော်တော် မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ဒါမျိုးတွေက ကိုယ့်ကြောင့် ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် မသင့်တော်ပါဘူးလေ ဆိုပြီး၊ ပြန်ကောက်ပြီး တော့၊ အကယ်၍ မသုံးတော့ဘူးဆိုရင် တစ်နေ ရာရာ သွားပစ်တဲ့အလေ့လေး လုပ်ပေးရမယ်။ ဒါမိူးစိတ်ဓာတ်လေး ကိုယ်စီကိုယ်င ရှိသွားပြီဆို ရင် တပည့်တော်တို့ကျောင်းဟာ ကျက်သရေ ပိုပြီးတော့ရှိလာတယ်။ အဲဒါ အားလုံးရဲ့ စိတ် ဓာတ်နဲ့ ဆိုင်တယ်။ တပည့်တော်တစ်ပါးတည်း လျှောက်ပြီးတော့ ငေါက်ငမ်းဒဏ်ပေး လုပ်နေရံ နဲ့ မရဘူး။ အားလုံး ကိုယ်စီ စိတ်ဓာတ်ကို ပြင်မှရမှာ။ ဒါကြောင့် စိတ်ဓာတ်အရေးကြီး တယ်ပြောတာ။ ဒါလေးတွေက သေးသေးလေး ပေမဲ့လို့ အရှင်ဘုရားတို့ လေးလေးနက်နက်ထား ပြီးတော့ စဉ်းစားပေးကြပါ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက

နောက်တစ်ချက် တပည့်တော် ပြောဦး မယ်။ မနေ့ကလည်း စာချဘုန်းကြီး ဦးဇာဂရကို ခေါ်ပြီးတော့ သြဝါဒပေးခိုင်းထားသေးတယ်။ ဒါ ဒုတိယဆင့်သာမဏေတွေ အများဖြစ်လိမ့်

သူ့မှာ ရှိခိုးလို့ကိုမပြီးနိုင်ဖြစ်ရတော့ သူ့ရဲ့အဘွား လုပ်သူက တော်ကြပါတော့၊ မစကြပါနဲ့တော့လို့ ကို ပြောယူရတယ်တဲ့။

အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ နောက်ဆုံးမှာ တပည့်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာတင်မကဘဲနဲ့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာကို ပါမောက္ခသွားဖြစ်တယ်။ သူဟာ ကြီးလာတဲ့အခါမှာလည်း အင်မတန် နူးညံ့တယ်။ သူတစ်ပါးကို သိပ်ကူညီချင်တယ်။ အဲဒီတော ... အဲဒီစိတ်ဓာတ်မျိုးဟာ ကြီးမှ ကောက်ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အရှင် ဘုရားတို့ သိထားရမယ်။ ဒါတွေက ငယ်ငယ်က တည်းက ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖန်တီးယူရတာ။ အဲဒါလေးတွေ အတုယူစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်ပြီဆိုရင်လည်း အဲဒီလို အတု ယူစရာလေးတွေကို အတုယူတတ်တဲ့အလေ့လေး တွေ လေ့ကျင့်ထားကြပါ။ တပည့်တော်တို့ ဒါလေးတွေက သာမညကြည့်ရင်တော့ အသေး အမွှားလေးတွေပဲ။ အသေးအမွှားလေးတွေပေမဲ့ ဘဝနဲ့ရင်းနှီးပြီးတော့ မေတ္တာစေတနာနဲ့ ပြုပြင် စေချင်လို့ ရေးပြီဆိုရင် အဲဒါမျိုးကို တန်ဖိုးရှိတဲ့ စာလို့ ခေါ်ရတယ်။

သာမညစာပေ

အရှင်ဘုရားတို့ သေချာ သတိထားပြီး တော့ အကဲခတ်ကြည့်ပါ။ တချို့ စာရေးခါစ၊ တရားဟောတတ်ခါစ လူတွေက ဆရာဇော်ဂျီ ကဗျာထဲကလို 'ကိုယ်ရည်သွေးလို ပလွှားလို၍၊ သူ့ကိုမုန်းတီး အမျက်ကြီး၍၊ ပုတီးဖြူစင် ပြစား ချင်၍ ဆိုတာမျိုး လုပ်တတ်ကြတယ်။ အဲဒီရည် ရွယ်ချက်လေးတွေ ရှိတတ်ကြတယ်။ တရား ဟောတဲ့အခါမှာဖြစ်ဖြစ်၊ စာရေးတဲ့အခါမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီလိုရည်ရွက်ချက်တွေနဲ့လုပ်လို့ရှိရင်

အထက်ဆုံးဆိုတာက ဘုန်းကြီးတာဘာညာကို တပည့်တော် ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ စိတ် ဓာတ်ရေးရာမြှင့်မြတ်တာကို ဆိုလိုတာ။ စိတ် ဓာတ်ရေးရာနဲ့ပတ်သက်လို့ ခုခေတ်သာသနာမှာ အတုယူဖို့အကောင်းဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် တပည့် တော်တို့ဆရာတော်ကိုပဲ ညွှန်ပြလေ့ရှိကြတယ်။ ဒါဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက စိတ်ဓာတ်ကနေပြီး တော့ သူ့ဟာသူ ဒီလိုဒီလိုလုပ်ယူတည်ဆောက် သွားတာ။ တပည့်တော်တို့က အဲဒီလောက် မလုပ်နိုင်တောင်မှ တစ်ဝက်လောက်တော့ လိုက် နာကျင့်ကြံ့နိုင်ရမယ်။

ဒေါက်တာလှဘေ

နောက်တစ်ချက်လေးလည်း ပြောချင် သေးတယ်။ သူ့ဇာတိက မော်လမြိုင်နားက ပေါ့ဘုရား။ ခုချိန်အထိရှိသေးတယ်။ အသက် ကိုးဆယ်လောက်ရှိပြီထင်ပါတယ်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ မှာကို ပါမောက္ခဖြစ်သွားတဲ့ 'ဒေါက်တာလှဘေ' ဆိုတာ။ သူရေးခဲ့တဲ့ ပညာပါရမီ စာအုပ်တို့၊ 'ဝီရိယနဲ့ချူ၊ ကံကကူ၊ ဉာဏ်ဖြင့်ဖေးမသူ' ဆို လားပဲ၊ အတိအကျတော့ တပည့်တော် မမုတ် မိတော့ဘူး။ အဲဒီစာအုပ်တွေကို အရင်ဘုရားတို့ ဖတ်ကြည့်ပါ။ တပည့်တော်တော့ တစ်နေ့က ဖတ်ပြီးသွားတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ သူ့ရဲ့ငယ် စဉ်က စိတ်ဓာတ်လေးအကြောင်းပါတယ်။ သူ က ဘာစာအုပ်ပဲဖြစ်စေ၊ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ခြေထောက်လေးနဲ့ ထိမိသော်လည်းကောင်း၊ ကျော်ခွမ်သော်လည်းကောင်း၊ ပြန်ပြီးတော့ ရှိခိုး တောင်းပန်လေ့ရှိတယ်တဲ့။ သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ၊ သူ့ရဲ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေက အဲဒါလည်းသိရော၊ သူ့ကိုသွားပြီးတော့ စာအုပ်တွေနဲ့ ခြေထောက် သွားတို့တာတွေ ဘာတွေလုပ်တယ်။ လုပ်တော့

မျောက်နီစပ်အကြောင်း ပြောဖူးပါတယ်။ ဒါကို တပည့်တော် ခဏတိုင်းပြောခဲ့တယ်။ မျောက် နီစပ်လို့ခေါ်တဲ့ နီစပ်စပ်မျောက်တစ်ကောင်ကို ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း 'မျောက်နီစပ်ကလေး' လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နီစပ်မှုဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့အသားအရောင်ကြောင့်။ ခပ် လတ်လတ်အရွယ်ရောက်တော့လည်း သူ့ကို 'မျောက်နီစပ်'လို့ပဲ ခေါ်တာပဲ။ နီစပ်က ပျောက်မှ မပျောက်တာ။ ကြီးလာတော့လည်း နီစပ်က မပျောက်တာ။ ကြီးလာတော့လည်း နီစပ်က မပျောက်တော့ 'မျောက်နီစပ်ကြီး'တဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ ဘဝဆုံးရတယ်။

ဒီလိုမဖြစ်အောင်ဆိုတာလည်း ကိုယ့်မှာ ချို့ယွင်းချက်ရှိရင် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တတ်နိုင်သမျှ ပြင်ပေးရတယ်။ ဒီလို တတိတတိ ပြင်သွားမှ ကြီးတဲ့အခါမှာ စိတ်ဓာတ်မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်ပြီးတော့ လေးစားစရာဖြစ်တယ်။ ပစ္စည်းရပ်ဝတ္ထုဆိုတာကတော့ တပည့်တော်တို့ ဘာမှမထူးပါဘူးဘုရား။ စိတ်ဓာတ်လေးတွေကိုပဲ အရှင်ဘုရားတို့ ကြိုးစားပြီးတော့ ပြုပြင်ပေးကြ ပါလို့ တပည့်တော် တောင်းဆိုပါတယ်။

ရှင်ရာဟုလာ

ခုနက အမှိုက်ပစ်ချတာကို ဥပမာပေးခဲ့ တယ်။ သူများပစ်တဲ့အမှိုက်တောင်မှ ကိုယ်က ကောက်သင့်တာမဟုတ်လား။ တပည့်တော်တို့ ရှင်ရာဟုလာလေး စိတ်ဓာတ်ကောင်းတယ်လို့ နာမည်ကြီးတော့ တချို့ရဟန်းတွေက စမ်းချင် ကြတယ်။ စမ်းချင်တော့ ရှင်ရာဟုလာ သွားပြီ ဆိုရင် အဲဒီလမ်းမှာ အမှိုက်လေးတွေ၊ တံမြက် စည်းလေးတွေ၊ တောင်းလေးတွေ ပစ်ထား ကြတယ်။ တစ်ပါးကနေပြီးတော့ ဒီဟာတွေ ဘယ်သူလုပ်တာလဲမေးတော့ ကျန်တဲ့ရဟန်းတွေ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

သူ့ဟာသူ ဘယ်လောက်ပဲ ခမ်းနားခမ်းနား၊ ဒါကို သာမညစာပေ၊ သာမညတရားလို့ ခေါ် တယ်။ အရင်ဘုရားတို့ ပြန်ပြီးတော့ အကဲခတ် ကြည့်ပေါ့။ တခိုူဆိုရင် စာရေးတတ်ခါစ ရှိချင် ရှိမယ်၊ တရားဟောတတ်ခါစ ရှိချင်ရှိမယ်၊ စာအုပ်တွေဖတ်ပြီးတော့ ဘယ်ဝါဒက ဘယ်လို နဲ့ လုပ်တတ်ကြတယ်။ ကိုယ်ကဖြင့် ဘာမု မလိုက်နာနိုင်သေးဘူး၊ သိပ်လည်းပဲ နားမလည် သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ အထင်ကြီးစေချင်တယ်။ အထင်ကြီးစေချင်တဲ့ အခါကျတော့ ဘယ်လိုကိုးကွယ်တာဟာ ဘာ ဖြစ်တယ် စသည်ဖြင့် စာအုပ်ကြီးတွေကိုးကား ပြီးတော့ ရေးထား ပြောထားတာမျိုးတွေလည်း အရင်ဘုရားတို့ တွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒါမိူးကျတော့ သာမညစာပေ၊ သာမညတရားလို့ခေါ်တယ်။ တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ဆရာတော်

တရားဟောတဲ့အခါလေးတွေ အရှင်ဘုရားတို့ ပြန်ပြီးတော့ လေ့လာကြည့်ပါ။ သူဟောတဲ့ တရားဟာ အားလုံး လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်တဲ့ အဆင့်အတန်းမှာရှိတယ်။ ဟိုလိုကြီး သိပ်ပြီး တော့ အမြင့်ကြီးတွေလည်း မဟောဘူး။ အဲဒါ မျိုးမှ ဘဝနဲ့ရင်းနှီးပြီးတော့ မေတ္တာစေတနာနဲ့ ဟောတဲ့တရား၊ မေတ္တာစေတနာနဲ့ရေးတဲ့စာပေ။ ဒါ တပည့်တော်တို့ အင်မတန် အတုယူစရာ ကောင်းတယ်။ လေးစားစရာကောင်းတယ်။ ထားပါတော့။

မျောက်နီစပ်

အဲဒီတော့ … စိတ်ဓာတ်လေးတွေ ဒီလိုပဲ ပြောင်းပြောင်းပြောင်းပြောင်းပေးရတယ်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပြောင်းမှ ကြီးတဲ့အခါ မှာ ပြောင်းမှာ။ ဟိုတုန်းက တပည့်တော်

က ခုနကတော့ ရှင်ရာဟုလာ သွားတာ တွေ့ လိုက်တာပဲလို့ ဖြေကြတယ်။

အဲဒီတော့ … ရှင်ရာဟုလာလေးက 'ကိုယ်တော်တို့၊ တပည့်တော် မဟုတ်ဘူး' ဘာ ညာနဲ့ ပြန်ပြောမနေဘဲ သူ့ဟာသူ အသာလေး တံမြက်စည်းစတာလေးတွေ ကောက်ပြီးတော့၊ သိမ်းပြီးတော့၊ အဲဒီရဟန်းတွေကို တောင်းပန် တောင် သွားသေးသတဲ့။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာမှာ ဘယ်လောက်မြင့်မြတ်လဲဆိုတာ။ အထက်တန်း ရောက်လေ မြင့်မြတ်လေ၊ သည်းခံမှုရှိလေပဲ။ တပည့်တော်တို့ မဟုတ်မခံဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်ဟာ ကောင်းကိုမကောင်းတာ။ အဲဒါလေးတွေ အရှင် ဘုရားတို့ တတ်နိုင်သမျှ လိုက်နာကျင့်သုံးပေးပါ။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ

ခု ကိုယ့်ကြောင့်၊ ကိုယ့်ပယောဂကြောင့် တစ်ခုခုဖြစ်တယ်။ အမှိုက်တွေဘာတွေ ပစ်ထား တယ်။ ပြန်ကောက်ပြီးတော့ အမှိုက်တောင်းထဲ သွားထည့်ပါ။ အမှိုက်တောင်းပြည့်နေပြီဆိုရင် လည်း အလိုက်သိသိနဲ့ သွားပစ်ပါ။ အဲဒီလို စိတ်ဓာတ်လေးတွေ များလာပြီဆိုရင် ဒါ တပည့် တော်တို့ နိုင်ငံရေးစကားနဲ့ပြောရင်တော့ ဒီမို ကရေစီနိုင်ငံစစ်တယ်လို့ ခေါ်ကြတာပေါ့။ ဒီ နိုင်ငံမျိုးက စိတ်ဓာတ်ရေးရာရှိမှ တည်ဆောက် လို့ရတာ။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ မပြုပြင်ဘဲနဲ့ ရိုက် လို့၊ နှက်လို့၊ ထောင်ချလို့၊ ဒါမျိုးနဲ့ကတော့ ရေရှည်မရဘူး။ အဲဒါလေး အရှင်ဘုရားတို့ တတ်နိုင်သမျှ သတိထားပါ။

ရှေးဆရာတော်ကြီးတွေ

နောက်တစ်ချက်ကတော့ တပည့်တော် အကြံပေးချင်တာပေါ့ဘုရား။ ဒါ တပည့်တော်

အရှင်ဣန္ဒကာဘိဝံသ(မြစကြာ)

ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ တပည့် တော်တို့ ရှေးခေတ်ဆရာတော်ကြီးတွေ အတိုင်း ပေါ့။ ဥပမာ … တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ ဆရာတော်ဆို စာပေကျမ်းဂန် တော်တော်ပေါက် မြောက်မှ ပခုက္ကူသွား၊ ပခုက္ကူသွားပြီးတော့ ဆိုဝါတွေဘာတွေဆိုပြီးတော့မှ စာသင်တန်းဖြေ ချင်လို့ ပြန်လာ။ အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့တယ်။ နောက် ... တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးရဲ့တပည့်၊ တပည့် တော်ရဲ့ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၊ မဟာဂန္ဓာရံ ဒုတိယ ဆရာတော် 'ဦးစန္ဒောဘာသ'ပေါ့ ဘုရား။ သူ ပြောခဲ့တဲ့သြဝါဒအရ သူဟာ (၇)ဝါအရလောက် မှာ ပိဋကတ်သုံးပုံ တော်တော်ပေါက်နေပြီတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ပထမငယ် မအောင်သေးဘူး။ အဲဒီလို အချိန်မှာ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးကို ခေါင်း ရိတ်ပေးရင်းနဲ့ ဆရာတော်ကြီးက ဦးစန္ဒော၊ စာမေးပွဲတွေဘာတွေ မဖြေတော့ဘူးလား လို့ မေးတယ်တဲ့။ မေးတော့ မှန်ပါဘုရား၊ တပည့် တော် စာတွေလည်း ထိုက်သလောက် ပေါက် ပြီးနေမှတော့ မဖြေတော့ပါဘူးဘုရားလို့ အဲဒီလို ပြန်ဖြေသတဲ့။

ဆရာတော်ကြီးက ထပ်ပြီးတော့ 'ဒီလို လည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ်က ကြီးလာရင် ဘာလုပ်ရမယ် မသိသေးဘူး။ စာသင်တိုက်တစ် တိုက် လုပ်ရပြီဆိုပါစို့။ ကိုယ်က ဓမ္မာစရိယ လောက်မှ အောင်မထားဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ တပည့်တွေက ကိုယ့်ကိုလေးစားမှုမရှိတတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ဖြေလိုက်ပါဦး'ဆိုတာနဲ့ ရဟန်း(၇)ဝါ ရမှ စာမေးပွဲတွေ စဖြေတယ်။ ပထမငယ်၊ ပထမလတ်၊ ပထမကြီး၊ ဓမ္မာစရိယ၊ လေးနှစ်နဲ့ တန်းပြီးသွားတယ်လို့ သြဝါဒပေးဖူးတယ်။ အဲဒီ တော့ ရှေးခေတ်ဆရာတော်တွေဟာ … တပည့် တော်တို့ လက်လှမ်းမီသလောက်အထိတောင်မှ

တော် ပြောပြောနေတာ။ အဲဒီနည်းနဲ့ လုပ်လို့ ရှိ ရင် တပည့်တော်တို့လည်း စာချရတာ ပိုပြီးတော့ တက်ကြွမှုရှိသွားတာပေါ့။ ခုတော့ စာချရတာ အားမလိုအားမရဖြစ်တာလေးတွေ ရှိရှိနေတယ်။ ကိုယ်က ပေးချင်ဇောက များနေလို့လားတော့ မသိဘူးပေါ့ဘုရား။ စိတ်ထဲမှာ အားမရမှုတွေ ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်။

ကျမ်းပေါက်စေချင်

အဲဒီတော့ အရှင်ဘုရားတို့ အားလုံးပေါ့ ဘုရား။ ကိုယ်က တက္ကသိုလ်တက်ချင်တယ်၊ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ပိုအားသန်တယ် ဆိုလို့ရှိရင် တော့ ပထမကြီးတန်းဖြေပြီးပြီးချင်းက စဉ်းစားဖို့ အဆင်အပြေဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဓမ္မာစရိယဘွဲ့ကို အရင်ယူမယ်ဆိုလို့ရှိရင်တော့ ဒီမှာဆက်နေပြီးတော့ တပည့်တော့်နည်းအတိုင်း သေချာလုပ်စေချင်တယ်။ တပည့်တော့်နည်းဆို တာက အားလုံး တတ်နိုင်သမျှ ကျမ်းပေါက်စေ ချင်တာပါပဲ။ သီလက္ခန်ဆိုရင်လည်း အားလုံး မပေါက်တောင်မှ ၆ သုတ်၊ ၇ သုတ်လောက် ဆိုရင် ဒါ အုပ်ကုန်ခါနီးလောက်ဖြစ်သွားတယ်။ ပါရာဓိကဏ်ဆိုရင်လည်း အနည်းဆုံး ပထမအုပ် လောက်ကုန်မှ ပေါက်တယ်ခေါ်မှာပေါ့။ အဋ္ဌ သာလိနီလည်း အလားတူပဲ။ ကဏ္ဍတော်တော် များများ လေ့လာမိသွားစေချင်တယ်။ အဲဒါလေး ကို အရင်ဘုရားတို့ ဖြည့်ဆည်းပေးကြပါ။ ဒါ တပည့်တော် အထူးတလည်မှာချင်ပါတယ်။ ကဲ ... ဒီညပြောခဲ့တဲ့အချက်အလက်

လည်း တော်တော်စုံသွားပြီမို့ နားကြရအောင်။ အားလုံးပဲ စိတ်ဓာတ်ရေးရာတွေ မြင့်သထက်မြင့် အောင် ခုလို ငယ်စဉ်ကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် လေ့ကျင့်ယူပြီးတော့ နောင်တစ်ချိန်မှာ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ပေါ့ဘုရား။ အဲဒီဆရာတော်တွေဟာ စာမေးပွဲ မဖြေခင်ကိုပဲ စာတွေပေါက်နေတယ်။ စာတွေ ပေါက်အောင်လည်း သဒ္ဓါတရားစစ်စစ်နဲ့ ကြိုး စားပြီးတော့ သင်တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာလည်း၊ ဓမ္မာစရိယတွေဘာတွေပြီးပြီဆိုလို့ရှိရင်လည်း၊ ကျမ်းကြီးပေါက်ဆိုပြီး သွားသင်ကြသေးတာပဲ။ ဒါ အရှင်ဘုရားတို့လည်း ကြားခဲ့ဖူးမှာပါ။

ပိုက်စိပ်တိုက်လုပ်ပါ

တပည့်တော်က အဲဒါလေးတွေ အား ကျတယ်။ ကြည်ညိုတယ်။ ကိုယ်တိုင်မလုပ်နိုင် တောင်မှ တတ်နိုင်တာလေးတော့ လုပ်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် အရှင်ဘုရားတို့ ခု ဓမ္မာစရိယ စာမေးပွဲ ဝင်ဖြေပြီဆိုရင်လည်း တစ်ကျမ်းချင်းပဲ ဖြေပြီးတော့၊ ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီးတော့၊ တော်တော် များများပေါက်အောင် နိဿယလှည့်ပြီးတော့၊ အဓိပ္ပာယ်လေးတွေ နှံ့စပ်စေချင်တယ်။ သူတို့ မေးခွန်းကတော့ တစ်မျိုးပေါ့ဘုရား။ ကိုယ်က တော့ 'ဒီအဋ္ဌကထာထဲမှာရှိတဲ့ပါဋိက ဘာဆိုလို တာလဲ၊ ပါဋိတော်က ဘာဆိုလိုတာလဲ၊ စောဒက ပုဂ္ဂိုလ်က ဘာမနှစ်သက်တာလဲ' ဆိုတာလေးတွေ သေသေချာချာ သိစေချင်တယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ ဆန္ဒကတော့ အဲဒီလိုလုပ်စေချင်တယ်။

ကိုယ်က နှစ်ကျမ်းဖြေနိုင်ပေမဲ့လို့ တစ် ကျမ်းကိုပဲ ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး၊ တတ်နိုင်သမျှ ဒီအဋ္ဌကထာကို နိဒါန်းကနေ နိဂုံးအထိ ပေါက် အောင်လုပ်ပြီးတော့မှ၊ အောင်အောင်လုပ်စေချင် တယ်။ ဒါ စာမေးပွဲအောင်ရံတင် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ တပည့်တော်လည်း စာမေးပွဲမှာ အောင်ရံလောက်တော့ လုပ်ပေးတတ်ပါတယ်။ စိတ်က မလုံလို့ကို မလုပ်ပေးတာ။ ဒါကြောင့်မို့ တတ်နိုင်သမျှ ပိုက်စိပ်တိုက်လုပ်ပါလို့ တပည့်

စိတ်ထားလည်း သိပ်မြင့်မြတ်၊ စာပေလည်း တကယ်တတ်ပွန်တဲ့ သာသနာ့အာဇာနည်များ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

လုပ်ငန်းနှင့်ရည်ရွယ်ချက်

၁၃၆၃ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ၂၀၀၁ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၃၀ ရက်၊ သောကြာနေ့ ည

ဟိုလုပ်ဒီလုပ်နဲ့ ဒီနေ့ညနဲ့ပတ်သက်လို့ အထိမ်း အမှတ်တွေကတော့ အများကြီးရှိတာပေါ့။ ဒီ မဲဇလီဖူးသုပ်ဆိုရင် လူတွေတင် မကတော့ဘူး။ ဆေးပေါင်းခတယ်ဆိုပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတွေ၊ သီလရှင်တွေတောင်မှ တော်တော်များများ ဒီနေ့ မှာ ဘုဉ်းပေးကြတယ်။ တချို့သီလရှင်ကျောင်း တွေ သွားကြည့်လို့ရှိရင် မြေပဲနဲ့ဘာနဲ့ ကျကျ နန အထူးသုပ်တာ တပည့်တော်လည်း တွေ့ဖူး တယ်။ သုပ်ပြီးတော့ မနက်ပိုင်းမှာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းတွေလိုက်ကပ်တာမျိုးတွေလည်း တွေ့ဖူး တယ်။

တပည့်တော်တို့ ဒီမှာကတော့ တန် ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ဘာမှထူးမလုပ်တော့ဘူး။ တခြားမှာတော့ ပံသုကူဝှက်တာ ဘာညာတွေ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါမျိုးတွေက များလာလို့ရှိရင် မကောင်းဘူး။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ငြိမ်း ငြိမ်းချမ်းချမ်းလေးနဲ့ ခုလိုပဲ ပစ္စည်းမဲဖောက်တာ လောက် ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်

ကဲ … တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်သွားပြီ။ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ဆိုတော့ ဒီနေ့ကို မြတ်စွာဘုရားရှင် သာမညဖလသုတ်ဟောတဲ့ အတွက် သာမညဖလအခါတော်နေ့လို့လည်း ခေါ် တယ်။ လောကီရေးနဲ့ကြည့်လို့ရှိရင်လည်း ဆေးပေါင်းခတယ်ဆိုပြီးတော့ လူတချို့ မဲဇလီဖူး ကလေးတွေ သုပ်ပြီးတော့ လိုက်ဝေကြတာတွေရှိ တယ်။ ကြတ္တိကာနက္ခတ်နဲ့စန်းယှဉ်တဲ့ညဆိုပြီး ပွဲလမ်းသဘင်တွေလည်း သူတို့ ဆင်ယင်ကျင်းပ ပျော်ကြပါးကြတယ်။ တပည့်တော်တို့အရပ်တွေ ဆိုလို့ရှိရင် တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ် ပစ္စည်းတွေခိုးဝှက်

အသက် ၂၀ အရွယ်

နောက်နောင်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် အကြီး တန်း အောင်မြင်အောင် ဖြေနိုင်ရင်လည်း အကြီးတန်းဖြေပြီးတဲ့အခါ ကိုယ့်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက် အတိုင်း စောစောစီးစီးပဲ လုပ်ကြပါ။ ဒါ ရဟန်း ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့အသိဉာဏ်နဲ့ ဆုံးဖြတ် ပိုင်ခွင့်ရှိပါပြီ။ မဟာဝါထဲမှာလည်း ပါတာပဲ။ မြတ်စွာဘုရားက အသက် ၂၀ ပြည့်ပြီဆိုရင် ရဟန်းပြုခွင့်ပေးတယ်။ အဲဒီမှာ အကြောင်းပြ လေးတွေက သီတတို့၊ ဥဏုတို့၊ ကျရောက်လာ တဲ့ ဘေးရန်တို့ကို သည်းခံနိုင်ပြီတဲ့။ နောက်… အတွေးအခေါ် အနေနဲ့ကြည့်ရင်လည်း အသက် ၂၀ ရှိပြီဆိုရင်၊ ဦးနှောက်ပုံမှန်ရှိလို့ရှိရင်၊ များသောအားဖြင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် တွေးတတ် ခေါ်တတ်နေပါပြီ။ အဲဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော် တို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တွေးခေါ်ပြီးတော့ လုပ်ပိုင် ခွင့်ပေးထားတယ်ပေါ့။

ဘေးရောက်သွားရင်

ပေးတဲ့အခါမှာလည်းပဲ စောစောစီးစီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြိုတင်ပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်ထား။ နီးမှ သူများက 'ဘာဖြစ်လို့၊ ညာဖြစ်လို့ 'ဒါမျိုး တွေ မလုပ်နဲ့ပေါ့ဘုရား။ နှစ်ဖက်ကြည့်ပေးပေါ့။ တပည့်တော်တို့ ဆရာသမားတွေဘက်ကကြည့် လို့ရှိရင်လည်း စာမေးပွဲကိစ္စကစပြီးတော့ လုပ်ရ ကိုင်ရတာ အချိန်မီတာပေါ့။ ဟိုတုန်းကလည်း တစ်ခါ ရှင် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ 'နေပါဦး၊ မူလတန်းဖြေပြီးမှပြောင်းပါ'ဆိုတာကို မဟုတ် ဘူး။ ခုကို ပြောင်းချင်ပါတယ်ဆိုလို့ ခွင့်ပေး လိုက်ရတယ်။ တစ်ခါ ပြန်လာဖြေတော့လည်း ခိုးမဖြေပါနဲ့ စသည်ဖြင့် ပြောရတယ်။ နောက် တော့ မူလတန်း သူတစ်ပါးတည်း ကျပါတယ်။

အပြင်ဘက်ထွက်ပြီးတော့ ဟိုဟာရှာတာ ဒီဟာ ရှာတာတွေက စည်းစနစ်ထိခိုက်မှုတွေ ရှိနိုင်တဲ့ အတွက် မကောင်းဘူးပေါ့ဘုရား။ ဒါကြောင့် ဘာမှထူးမလုပ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကုသိုလ် တရားလေးနဲ့ ပုံမှန်လေးနေတာပဲ ကောင်းပါ တယ်။

အခွင့် အရေးတစ်ခု

တပည့်တော် ဒီနေ့ည တစ်ခုပြောချင် တာလေးရှိတယ်။ ခု တပည့်တော် ဒီကနေထွက် သွားတဲ့ ဦး ကို ခွင့်ပေးလိုက်တယ်ပေါ့ ဘုရား။ သူက အကြီးတန်းကို ဒီကနေပြီးတော့ ဖြေချင်တယ်လို့ လျှောက်တယ်။ တပည့်တော် လည်း စာလုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့ပါ၊ မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ ရင်တော့ လာပြီးတော့ မဖြေပါနဲ့လို့ အဲဒီလိုမှာ ပြီး ဖြေခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီမှာ စာမေးပွဲပြီးတဲ့ အထိ ပြန်ပြီးတော့နေပေါ့။ စာမေးပွဲပြီးပြီဆိုရင်

တော့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားပေါ့ဘုရား။ ဒီလို ဘေးကနေ လာဖြေတဲ့အခါကျ တော့ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်နိုင်တာက ဒီမှာ သူ တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီဆို တပည့်တော်တို့မှာ ပြောပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့်ကျောင်းမှာနေရင်တော့ စာ ကျက်တာကအစ တပည့်တော်တို့က မြင်ရတာ ပေါ့ဘုရား။ အပြင်ထွက်သွားပြီဆိုတော့ စာ ကျက်တယ် မကျက်ဘူး မသိနိုင်တော့ဘူး။ ဒါ ကြောင့်မို့ အဲဒီအခွင့်အရေးကို တပည့်တော် သိပ်ပြီးတော့ မပေးချင်ဘူး။ နောင်တော့ သတိ ထားရတော့မယ်။ ဒီ ဦ ကိုတော့ တပည့်တော် ခွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ စာမလုပ်ဖြစ်ရင်တော့ လာမဖြေပါနဲ့၊ ဗဟု သုတအဖြစ်နဲ့တော့ မလာခဲ့ပါနဲ့လို့ ဒါမျိုးလေး တော့ သတိပေးလိုက်ရတယ်။

အဲဒီဂုဏ်မျိုးကျ တပည့်တော်လိုချင်တယ်။ အဲဒီ ဂုဏ်လေး တတ်နိုင်သမျှ တပည့်တော် ထိန်းထား တယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်က လည်း အဲဒီလိုစိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ စာကို တကယ်လုပ်ပြီးတော့ ဖြေသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုပဲ တပည့်တော်က လိုချင်တာ။ ကဲ … တစ်နေ့က ကျက်ခိုင်းထားတဲ့ ဆရာဇော်ဂျီရဲ့ 'အိမ်အလှ' ကဗျာလေး ဆိုကြည့်ကြရအောင်။

'အိမ်အလု'

ငါ့ညီပြောင်ဝင်း၊ မောင်သစ်ဆင်း မင်း၏သားငယ်၊ သက်နှစ်ဆယ်သည် ဘယ်အိမ်မျိုးကို ကြိုက်သနည်း။

အိမ်ရှေ့ပန်းခင်း၊ ဇာပြတင်းနှင့် အိမ်တွင်းကော်ဇော၊ ဆိုဖာချောနှင့် အံ့ဩရင်မ၊ ဗန်းပြ လှလည်း စိတ်က မောဟ၊ လက်က လောဘ နှုတ်က မာန၊ ထားတတ်ကြမူ အတ္တကိုယ်ကျိုး ထိုအိမ်မျိုး။

အိမ်နောက် စိုက်ခင်း၊ စားမျိုးဟင်းနှင့် အိမ်တွင်း သန့်စင်၊ လေ နေ ဝင်နှင့် အားအင်မျှတ၊ ဗန်းမလှလည်း စိတ်က မေတ္တာ၊ လက်မှာ စာဂ နှုတ်က ဖြောင့်ရိုး၊ အနေရိုးမူ သူ့ကျိုး ကိုယ့်ကျိုး ထိုအိမ်မျိုး။

တပည့်တော်တို့ အိုးလုပ်တဲ့အခါမှာ တကယ့်စိုနေတဲ့အချိန်မှာ တံဆိပ်ခတ်လိုက်လို့ရှိ ရင် အဲဒီအိုးတံဆိပ်ဟာ ကွဲသွားတဲ့အထိ ပါသွား

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

မအောင်ဘူး။ အဲဒီလိုပေါ့၊ ဘေးရောက်သွားလို့ရှိ ရင် စာမလုပ်ဖြစ်တတ်တာတွေ ရှိတယ်။ အရှင်ဘုရားတို့လည်း သိပါတယ်။ ဒီ ကျောင်းမှာက ဘုန်းကံနဲ့ပတ်သက်လို့ဆိုရင် လည်း တပည့်တော်မှာ သိပ်ပြီးတော့ ကြီးကြီး မားမား မရှိသေးဘူးပေါ့။ ဒါတောင် မြစကြာ ဆရာတော်ကြီးကျေးစူးကြောင့် ဒီလောက်လေး ရပ်တည်နိုင်တာ။ ဘေးရောက်သွားလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ကျောင်းထက် ဘုန်းကံကြီးတဲ့ ကျောင်းတွေ၊ အစားအသောက်, နေရေးထိုင်ရေး, လာဘ်လာဘတွေ၊ အားလုံး သာတာက များပါ တယ်။ တပည့်တော်ကတော့ ဒီမှာ ဘာအဓိက ထားသလဲဆိုတော့ တပည့်တော် ပြောနေကျ အတိုင်းပေါ့။ ဆရာဇော်ဂျီရေးတဲ့ကဗျာလေး။ တစ်နေ့က ကျက်ခိုင်းခဲ့တယ်။ ကြီးလာလို့ရှိရင် နှလုံးသားထဲမှာ ဒါလေး စွဲနေလို့ရှိရင် သိပ် ကောင်းတယ်ဆိုပြီးတော့ ကျက်ခိုင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီအတိုင်းပဲပေါ့။

လိုချင်တဲ့ဂုဏ်

တပည့်တော်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က … ကျောင်းဂုဏ်ထွက်တယ်ဆိုလို့ရှိရင်လည်း 'ဟာ … မြစကြာကျောင်းတိုက်က ပုံမှန်လေး ကိုယ့် အသိနဲ့ကိုယ် နေကြတာ။ သံဃာစစ်ရဆေးရ တယ်လည်း မရှိဘူး' စသည်ဖြင့် ဒီလိုဂုဏ်လေး ကိုတော့ တပည့်တော်လည်း ပုထုဇဉ်သဘာဝ ကြိုက်တယ်၊ နှစ်သက်တယ်။ စာမေးပွဲတွေမှာ သိပ်မဟုတ်ဘူး၊ မအောင်ဘူးလို့ ပြောကြတာရှိ တယ်။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒီဟာလည်း တပည့်တော် အပြောခံနိုင်တယ်။ ပုံမှန်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကျက်နေမှာပဲ။ အဲ … စာဖြေတဲ့နေရာမှာတော့ ရိုးသားတယ်၊ ခိုးဖြေတာ တစ်ပါးမှမရှိဘူး၊

ကျောင်းတွေကန်တွေ ကောင်းကောင်းရအောင် စသည်ဖြင့် ကြိုးစားအားထုတ်နေတတ်တာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါ ပညာဘက်ကို သိပ်ပြီး တော့ အားမစိုက်လို့။ ပညာဘက်ကို အားစိုက် သူကျတော့ ပညာက အဆုံးမရှိတဲ့အတွက် ပညာကို မွတ်သိပ်ရင်း၊ ရှာဖွေရင်းနဲ့ ပညာဘက် မှာပဲ စိတ်မြှုပ်ပြီးတော့၊ လောဘဒေါသဘက်မှာ အားနည်းသွားတယ်။

ဒီပညာဘက်မှာ စိတ်မရှိဘူးဆိုလို့ရှိရင် မောဟတွေ စိတ်မှာဖုံးနေတယ်။ အဲဒါဆိုလို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးချင်တာတွေဖြစ်လာတယ်။ ဘုန်းကြီး ချင်လို့ ကြိုးစားပြန်တော့လည်း သူ့ရဲ့စိတ်က အာသာပြေသလားဆိုတော့ မပြေဘူး။ ကား ရချင်လို့ကြိုးစားတော့ ကားရှိလာတယ်။ ကားရှိ လာတော့လည်း ဒီကားထက်ကောင်းတာ ထပ် လိုချင်လာတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကိုယ်လိုချင်တာတွေ ဟာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်ဖြစ်လာပြီး သူ့မှာ အားရတယ်လို့ကို မရှိတော့ဘူးပေါ့ဘုရား။ အဲဒါ လေးတွေ အရှင်ဘုရားတို့ သတိထားပြီးတော့ ဆင်ခြင်ကြည့်ပါ။ ဒါ 'စိတ်က မောဟ'။

လက်က လောဘ

နောက် … 'လက်က လောဘ'ဆိုတာ သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေဟာလည်း ပညာမရှိတော့ ကွင်းဆက်အဖြစ်နဲ့ လိုချင်မှုတွေ အုပ်စိုးလာ တယ်ပေါ့။ စကားပြောတဲ့အခါမှာလည်း ရချင်မှု အတွက်နဲ့ မပြောသင့်တာတွေပြောလာတယ်။ ဒီဟာတွေကို တပည့်တော်တို့ သတိထားရမယ်။ ဒီလိုကဗျာလေးတွေကို ငယ်ငယ်လေးကတည်း က စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတယ်ဆိုရင်၊ ဒီလိုအိမ်မျိုး၊ ဒီလိုကျောင်းမျိုးဖြစ်အောင် တည်ဆောက်မယ်လို့ အရှင်ဘုရားတို့စိတ်ထဲမှာ ရှိလာရင် ဒါ နိုင်ငံ

သလိုပဲ။ ခုလို အသက်ငယ်တဲ့အချိန်မှာ ဒါမျိုး လေးတွေ စွဲထားလို့ရှိရင်၊ ကြီးလာလို့ ကိုယ်ပိုင် ကျောင်းထိုင်တဲ့အခါ ဒီအသိဉာဏ်လေး ရှိသွား လို့ရှိရင်၊ ကိုယ်လုပ်သမျှသည် လောဘ အစွန်း မထွက်တော့ဘူး။ ဒကာဒကာမတွေနဲ့ ဆက်ဆံ တဲ့နေ ရာမှာလည်း ရလိုမှုနဲ့ မဆက်ဆံတော့ဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်က ပေးဆပ်လိုမှုနဲ့ပဲ ဆက် ဆံတော့တယ်။ တပည့်တော်က အဲဒါမျိုးလေး တွေ ဖြစ်စေချင်လို့ ခုကတည်းက ရစေချင်တာ ပေါ့ဘုရား။

ပညာနဲ့မောဟ

စိတ်က မောဟ တဲ့။ မောဟဆိုတာ ပညာမွတ်သိပ်မှုမရှိတာကိုပြောတာပဲ။ ပညာ ဆိုတာ တပည့်တော်တို့ စာမေးပွဲတစ်ခုတည်း တင် မကဘူး။ အရာရာမှာ အသုံးချတတ်ရင် ပညာရတာပဲ။ တရားဟောတဲ့အခါမှာ စိုက်ပြီး တော့ နားထောင်တယ်။ မှတ်သားသင့်မှတ်သား ထိုက်တာ၊ ကျင့်သင့်ကျင့်ထိုက်တာတွေ မှတ် သားပြီး ကျင့်ကြံတယ်။ စာဖတ်တဲ့အခါမှာလည်း ကိုယ်ကျင့်နိုင်တာတွေ လိုက်ကျင့်တယ်။ အဲဒီလို စိတ်ကို အမြဲတမ်းဖွင့်ပြီးတော့ ပညာဘက်ကို မွတ်သိပ်နေလို့ရှိရင် ပညာဆိုတာ ဆုံးတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ နောက်ဆုံး … မဂ်ပညာဖိုလ်ပညာ တွေအထိ မျှော်မှန်းပြီးတော့ ကျင့်ကြံနေထိုင်သွား လို့ရှိရင် ဒါ မောဟနည်းပါးသွားတယ်ပေါ့ ဘုရား။

မောဟဆိုတာ ပညာမလိုလားတာ၊ ပညာလိုချင်စိတ်မရှိတာ။ ပညာမလိုချင်ဘူးဆို ရင် သူ ဘာတွေလိုချင်လာမလဲ။ ပြောင်းပြန်ပြန် ကြည့်လိုက်ပေါ့ဘုရား။ ပညာ မလိုချင်မှတော့ ပညာအနှစ်ရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက် အကာတွေဖြစ်တဲ့

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

အတွက် ဂုဏ်ရှိတဲ့တောကျောင်းလေးတွေ ဖြစ် လာနိုင်တာပဲ။ ဂုဏ်ရှိတဲ့စာသင်တိုက်လေးတွေ ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ။ ဂုဏ်ရှိတယ်ဆိုတာက စော စောကပြောသလို ပညာတတ်တွေပေါရံ၊ လာဘ် လာဘပေါရံနဲ့ ဂုဏ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုစိတ် ဓာတ်လေးတွေကိုလည်း ပြုပြင်ပေးနိုင်မှ ဂုဏ်ရှိ တယ်ခေါ်တာ။

ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ

နောက်တစ်ချက် တပည့်တော်ပြောချင် တာက ယဉ်ကျေးမှုဟာ သိပ်အရေးကြီးတယ် ဆိုတာလေးပါ။ အဆိုအမိန့်တစ်ခုလည်း ရှိတယ် ပေါ့ဘုရား။ ယဉ်ကျေးတယ်ဆိုတာ အကြင်နာ တရားကို ကြင်နာစွာပြသခြင်း တဲ့။ သူတို့ စာရေးဆရာတွေ အဲဒီလိုပြောလေ့ ရှိတယ်။ တပည့်တော်လည်း အဲဒါလေးဖတ်ပြီးတော့ ရုပ် ပြောင်ကာတွန်းတစ်ခု သွားသတိရတယ်။ ဘယ် လိုလဲဆိုတော့ … ရွှေတွေစိန်တွေဆင်ထားတဲ့ အင်မတန်ချမ်းသာတဲ့အမှိူးသမီးတစ်ယောက်က ဆယ်လူလာဖုန်းကြီးကိုင်ထားတယ်။ အဲဒီနား လေးမှာပဲ ထဘီကိုတောင်မှ အဖာတွေ အထေး တွေနဲ့ ချုပ်စပ်ဝတ်ထားတဲ့ ဈေးသည်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်။ သူက ဘာတွေ ရောင်းနေလဲဆိုတော့ တောင်းကြီးနဲ့ ထည့်ပြထား တာက အိုးတွေခွက်တွေတိုက်တဲ့ဖွဲဆပ်ပြာတွေ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆယ်လူလာဖုန်းဝင်လာတယ်။ သူဌေးကတော်ရဲ့ယောက်ျားက လှမ်းဆက်နေ တာ။

အမေကြီးရေ … အမေကြီးမှာတဲ့ စိန် နားကပ်ကလည်း ၂၈ သိန်းကနေ မလျှော့ဘူး တဲ့။ သမီးအတွက် ကားစုံစမ်းတာလည်း သိန်း ၁၅၀ ဆိုနေတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ဝယ်ခဲ့ရမလား။ အဲဒီလို လှမ်းမေးတော့၊ အမျိုး သမီးက ဘယ်လိုပြန်ပြောလဲဆိုတော့ .. ဒါလေး များတော်၊ ဝယ်လိုက် ပြီးနေတာပဲ။ ဒီမှာ အိုးတိုက်ဖွဲပြာ ဆယ်ကျပ်နဲ့ ဆစ်မရလို့ စိတ်ညစ် နေရတဲ့အထဲ တဲ့။ ကြည့်နော်။ အိုးတိုက်ဖွဲပြာ ရောင်းတဲ့လူကိုကျတော့ ဒီ ငွေ ၁၀ လေးကိုပဲ မရမက ဆစ်နေတယ်။ သူတို့အတွက် စိန်နား ကပ်တွေကျတော့ ၂၈ သိန်းလည်း ဝယ်လိုက် ပြီးတာပဲတဲ့။ ကားလည်း သိန်း ၁၅ဝ ပေးဝယ် လိုက် ပြီးတာပဲတဲ့။ တပည့်တော်တို့ ဒီလိုပုဂ္ဂိလ် မျိုးကျတော့ အဆင့်မြင့်တယ်၊ ယဉ်ကျေးတယ် လို့ ခေါ်လို့ရပါ့မလား။ ဒါမျိုးတွေက အပြင် လက်တွေ့မှာလည်း အများကြီးရှိတယ်။ ဒီရပ် ပြောင်လေးတစ်ပုံက ဘယ်လောက်ထိရောက်လဲ ဆိုတာ အရှင်ဘုရားတို့ စဉ်းစားတတ်အောင် ပြောတာပါ။ အကြင်နာတရား၊ ကရဏာတရား ဘယ်လောက်ကင်းမဲ့နေလဲဆိုတာ မီးမောင်းထိုး ပြတယ်။

အကြင်နာတရား

တပည့်တော်တို့ ဈေးထဲတွေမှာလည်း တွေ့ရတတ်တယ်ပေါ့။ လက်မှာဝတ်ထားတာ တွေက ပြောင်ပြောင်လက်လက်တွေနဲ့ အများ ကြီး။ ချဉ်ပေါင်ရွက်သည်ကိုကျတော့ တစ်စည်း တစ်ကျပ်ပါဆိုတာ မဟုတ်ရဘူး၊ တစ်ကျပ်ဖိုး သုံးစည်းမရဘူးလားဆိုပြီး အဲဒီလိုဆစ်တဲ့လူတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဒါမျိုးတွေ လုပ်သင့်ပါ့ မလား။ ဒါကို ယဉ်ကျေးတယ်လို့ ပြောလို့မရ ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ 'ယဉ်ကျေးတယ်ဆိုတာဟာ အကြင်နာတရားကို ကြင်နာစွာပြသတာပဲ'လို့ သူတို့ပြောကြတာ။

တကယ် လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလည်း

မတတ်တဲ့လူတွေ့ရင် အလကားကောင်လို့ စိတ် ထဲမှာ မထင်ဘဲနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ သူ့ကိုကူညီချင် တဲ့စိတ်လေး ရှိပေးရတယ်။ အဲဒါလေးတွေ လို အပ်ပါတယ်။

မေတ္တာကူးသန်းမှု

တပည့်တော်စကားက ဟိုရောက် ဒီ ရောက် ဖြစ်သွားတယ်။ ချုပ်လိုက်လို့ရှိရင်တော့ တပည့်တော်တို့ ကရဏာတရားပါပဲဘုရား။ ဒီ ကၡဏာတရားက အင်မတန်လိုအပ်တယ်။ ပညာတွေ ရာထူးတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိနေနေ၊ ကၡဏာမေတ္တာမရှိဘူးဆိုရင်၊ တစ်ဖက်သားလုပ် နေတာတွေကို ဝင်ကူညီချင်စိတ်မရှိဘူးဆိုရင် အလကားပါပဲ။ သူဟာ လောကအတွက် သိပ် အသုံးမဝင်ပါဘူး။ တပည့်တော်တို့ ခုလို ကျောင်း တိုက်တစ်တိုက် တည်ထောင်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် လည်း တတ်နိုင်သမျှ စွမ်းအားရှိသရွေ့ ဝိုင်းကူ ပြီးတော့ လုပ်နေရလို့ရှိရင် ဒါ မေတ္တာတရား၊ ကရဏာတရားတွေ လက်တွေ့အဖြစ်နဲ့ ဖြစ်နေ တာပဲ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါက ကောင်းကောင်း နေနေတာပဲ။ ကူညီစရာမလိုပါဘူး' ဆိုရင် ဒါ မဟုတ်သေးဘူး။ လောကမှာ မေတ္တာကူးသန်းမှု တွေဟာ အကြီးပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အငယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြားက ဆက်ဆံရေးမှာလည်း လိုအပ်တာပဲ။ အဲဒါလေး တွေ အရင်ဘုရားတို့ သတိထားပေးဖို့ ပြောချင် ပါတယ်။

ပစ္စဝေက္ခဏာ

စောစောကပြောသလိုပေါ့။ ကြီးလာတဲ့ အခါမှာ ဒီစိတ်ဓာတ်ကလေးတွေ စွဲနေလို့ရှိရင် အရှင်ဘုရားတို့မှာ ရွေးချယ်မှုမှန်ကန်သွားနိုင် ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း တပည့်တော်

ရှိသေးတယ်နော်။ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ ဖူးတယ်။ ဒကာမကြီးတစ်ယောက်။ သူက ရှစ်ပါးသီလတွေလည်း အမြဲလိုလို စောင့်ထိန်း တယ်။ ဘုရားရှိခိုးတယ်။ တရားထိုင်တယ်။ မေတ္တာတွေလည်း ပို့တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ကြောင် နီလေးတစ်ကောင် သူ့နေရာအပေါ် ရောက်လာ တဲ့အခါ ပြတင်းပေါက်ကနေ အတင်းလွှင့်ပစ် လိုက်တာ ကြောင်လေးခမျာ သေမလိုကိုဖြစ်သွား တယ်။ အဲဒါ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူး တယ်။ ဒါမှိူးကျတော့ အရှင်ဘုရားတို့ စဉ်းစား ကြည့်ပေါ့။ ကိုယ်က မေတ္တာလည်း ပို့တယ်၊ ဥပုသ်တွေလည်း စောင့်တယ်၊ တရားလည်း ထိုင်တယ်၊ နိဗ္ဗာန်အကြောင်းလည်း ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ သတ္တဝါပေါက်စလေးတစ်ကောင်ကို ကိုယ့်အိပ်ရာနေရာပေါ် ရောက်လာတာနဲ့ ပြ တင်းပေါက်ကနေ မညှာမတာ လွှင့်ပစ်တယ်ဆို တော့ တပည့်တော်တို့ ဒါကို ယဉ်ကျေးတယ်လို့ ခေါ်လို့ရပါ့မလား။

လူသားချင်းအတူတူ

ဒါကြောင့်မို့ … လုပ်ရပ်တစ်ခုတစ်ခုမှာ စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးရှိလာတယ်။ စော စောကလိုပေါ့။ ဆင်းရဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါ် ကျ တော့ အင်မတန်မှ ဆစ်လားငင်လားလုပ်တယ်။ တကယ်ဆို လူသားချင်းအတူတူ တောင်းစားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါ်တောင်မှ သူတို့ရဲ့ဘဝ၊ သူတို့ ရဲ့နေရာကနေ စဉ်းစားကြည့်ပေးတတ်လို့ရှိရင် သူတို့အပေါ်မှာ မောက်မာချင်တဲ့စိတ် မရှိနိုင် တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ … ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာက အားလုံးအပေါ်မှာ တတ်နိုင်သမျှ ကြင်နာရ တယ်။ ကိုယ်က သီလတွေဘာတွေရှိနေတယ်။ ပညာတွေဘာတွေတတ်နေတယ်။ မရှိတဲ့လူ၊

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တို့အတွက် လုပ်ငန်းလုပ်တိုင်းလုပ်တိုင်းမှာ ရည် ရွယ်ချက်မှန်အောင် နည်းပေးထားတာတွေ ရှိတယ်။ တပည့်တော်တို့က ပစ္စဝေက္ခဏာလို့ ခေါ်တာပေါ့ဘုရား။ သင်္ကန်း, ဆွမ်း, ကျောင်း, ဆေးဆိုတာ တကယ်တော့ စာချတန်းနည်းတွေ နဲ့ ကြည့်လို့ရှိရင် ဥပလက္ခဏနည်းပါပဲ။ မြတ်စွာ ဘုရားက ဒီလေးခုကို ပစ္စဝေက္ခဏာဆင်ခြင်ရ မယ်လို့ ပြောပေမဲ့လို့ တပည့်တော်တို့ကတော့ နည်းမှီပြီးတော့ နေရာတိုင်းမှာ သုံးလို့ရတယ်ပေါ့ ဘုရား။

'ဤသည့်စားဖွယ်၊ အမယ်မယ်ကို၊ မြူးရယ်မာန်ကြွ၊ လှပရေဆင်း၊ ပြည့်ဖြိုးခြင်း ၄၁၊ မသုံးပါဘူး၊ လေးဖြာဓာတ်ဆောင်၊ ဤကိုယ်ကောင်သည်၊ ရှည်အောင်တည်လျက်၊ အသက်မျှတမ်း၊ မမောပမ်းငြား၊ ဘုရား သာသနာ၊ ကျင့်နှစ်ဖြာကို၊ ကျင့်ပါနိုင်စေ၊ ဝေဒနာဟောင်းသစ်၊ မဖြစ်စေရ၊ ယာပိုထ် မျှလစ်၊ ခပ်သိမ်းပြစ်ကို၊ မဖြစ်လေအောင်၊ ချမ်းမြေ့အောင်ဟု၊ သုံးဆောင် မှီဝဲပါသတည်း'

လုပ်ငန်းကိုကြည့် ရမှာလား

တပည့်တော်တို့ မြတ်စွာဘုရားဟော သွားခဲ့တဲ့ ဒီတစ်ခုလေးကိုပဲ ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက် ပေါ့ဘုရား။ ဒါကို နည်းမှီပြီးသုံးတတ်ရင် ဘဝ မှာ မြတ်စွာဘုရားနည်းပေးထားတာတွေက တစ် သက်လုံး သုံးမကုန်တာ တွေ့ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ... ဥပမာ ဒီဆွမ်းစားတဲ့နေ ရာမှာ 'ဤသည့်စားဖွယ်၊ အမယ်မယ်ကို၊ မြူးရယ် မာန်ကြွ၊ လှပရေဆင်း'တဲ့။ မြူးရယ်မာန်ကြွ ဆိုတာ ဆော့ဖို့အတွက် ဒီဆွမ်းကိုစားတာမဟုတ် ပါဘူးတဲ့။ နောက်ပြီးတော့ လှပရေဆင်း ...။ ရုပ်ရည်ချောမောအောင် စားတာလည်းမဟုတ်ပါ

ဘူးတဲ့။ ဒါကိုပဲ ပါဠိလိုကျတော့ 'နေဝ ဒဝါယ၊ န မဒါယ၊ န မဏ္ဍနာယ၊ န ဝိဘူသနာယ'တဲ့။ ဒါ ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းဖို့ မြတ်စွာဘုရားက ညွှန်ကြားနေတာ။ ဒါကို အကဲခတ်ခြင်းအားဖြင့် လုပ်ငန်းကိုကြည့်ပြီးတော့ သူတော်ကောင်းဖြစ် မဖြစ် ဆုံးဖြတ်ရမှာလား၊ သူ့ရဲ့စိတ်စေတနာ ကို ကြည့်ပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်ရမှာလားမေးရင် စိတ်စေတနာကိုကြည့်ပြီးတော့ပဲ ဆုံးဖြတ်ရမယ် ဆိုတာ ပေါ်လွင်လာတယ်။

လုပ်ငန်းကတော့

မြတ်စွာဘုရားက ဆွမ်းစားတဲ့နေရာမှာ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းဆိုတဲ့ ဝေဒနာဟောင်းတွေမဖြစ်အောင်၊ အများကြီးစား လိုက်တဲ့အတွက် အင်းအဲနဲ့ ပြည့်အင့်ခြင်းစတဲ့ ဝေဒနာသစ်တွေမပေါ်အောင်၊ ဒီဝေဒနာတွေ မဖြစ်အောင်လည်း စားပါတယ်ပေါ့။ ဒီလိုမျိုး ဆင်ခြင်ပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ ရည်ရွယ်ချက်မှန် သွားတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်မှန်လို့ရှိရင် နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သွားတာပဲ။ ဒါကို နမူနာ ယူပြီး တပည့်တော်တို့ စာကျက်တဲ့အခါမှာ လည်း အသုံးချရမယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ကို တပည့်တော် ပြောပြောနေတာလေးပါပဲ။ စာ ကျက်တယ်ဆိုတာက သူတော်ကောင်းအလုပ်။ ဒါပေမဲ့လို့ စာကျက်ခြင်းဆိုတဲ့ ဒီလုပ်ငန်းကို ကြည့်ပြီးတော့ သူ့ကို သူတော်ကောင်းလို့ မခေါ် နိုင်သေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အလဂဒ္ဒူပမ စာသင်နည်းနဲ့ဆို ဒီစာသင်တာနဲ့လည်း အပါယ် လေးပါးကို ကျနိုင်တာကြောင့်မို့ပဲ။

ဒါကြောင့် စာသင်တဲ့နေရာမှာလည်း အလဂဒ္ဒူပမနည်းမဖြစ်ဘဲနဲ့ နိဿရဏတ္ထနည်း ဖြစ်ဖို့ဆိုရင် ရည်ရွယ်ချက်က အရေးကြီးလာ

ကြိုက်ကိုမကြိုက်ဘူး။ ဘာကို မကြိုက်တာလဲ မေးရင် ရည်ရွယ်ချက်ကို မကြိုက်တာ။ ဒီလိုပွဲကြီးလုပ်တဲ့အတွက် နိဗ္ဗာန်ရောက် ကြောင်း တကယ်ဖြစ်မလားလို့ အရှင်ဘုရားတို့ မညှာမတာ ဝေဖန်ကြည့်။ စောစောကလိုပေါ့၊ ဒီပွဲပြီးသွားလို့ရှိရင် ကျောင်းအတွက် ရန်ပုံငွေ ဘယ်လောက်ကျန်တယ်။ ရန်ပုံငွေများများကျန် အောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြ။ အလှူခံတွေ ဘယ်လို ထွက်ကြ၊ ဒါတွေလုပ်နေရုံနဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်မလား လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မညှာမတာဝေဖန်ကြည့်ရင် ပေါ်လွင်ပါတယ်ဘုရား။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီပဋ္ဌာန်းပွဲ ကျင်းပတဲ့နေရာမှာလည်း ခုနကလို ပစ္စဝေက္ခဏာ လေးပုဒ်ကို မူတည်ပြီးတော့ ရည်ရွယ်ချက် ကောင်းကောင်းနဲ့ လုပ်ရပါတယ်။ ဥပမာ ... ကျေးရွာမှာ မိုးတွေဘာတွေခေါင်နေတယ်၊ လူ တွေ အသေအပျောက်ရှိတယ်။ တို့ ပဋ္ဌာန်းရွတ် ဖတ်ပြီးတော့ ဘေးရန်ကင်းစင်အောင် လုပ်ပေး မယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒါဟာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သွားတယ်။

ရည်ရွယ်ချက်မှန်ကန်ဖို့လို

အဲဒီလိုေပါ့၊ စာသင်တိုက်ပဲ ထောင် ထောင်၊ ရိပ်သာပဲ ဖွင့်ဖွင့်၊ ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ လုပ်တိုင်းလုပ်တိုင်းမှာ ဒီပစ္စဝေက္ခဏာလေးပုဒ်ကို ကြည့်ပြီးတော့ အရာရာမှာ ရည်ရွယ်ချက် မှန် ကန်ရမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ဖို့လိုတယ်။ မြတ်စွာဘုရား တိုက်ရိုက်ဟောထားတာကတော့ ဒီပစ္စဝေက္ခဏာလေးပုဒ်ပေါ့ဘုရား။ ဥပမာ … သင်္ကန်းဝတ်ဆိုရင် အချမ်းအပူကိုပယ်ဖျောက် ဖို့အတွက် ဝတ်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အရှက်ကိုဖျက်ဆီးတတ်တဲ့ အင်္ဂါကြီးငယ်တွေကို ဖုံးလွှမ်းဖို့ ဝတ်ပါတယ်။ ဒီလိုရည်ရွယ်ရတယ်။

တယ်။ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်ထားရမလဲဆိုရင် ငါ စာသင်တာဟာ သူတစ်ပါးတွေအတွက် အလင်းရောင်ဖြန့်ဖို့ပဲ။ စာသင်သားအတွက် ခုကတည်းက သေချာသင်ယူမယ်။ ဒီစာသင် သားတွေက တစ်ဆင့်၊ ဒကာဒကာမတွေက တစ်ဆင့် အားလုံး မြတ်စွာဘုရားဆုံးမခဲ့တာ တွေ မပျောက်ပျက်ပါစေနဲ့ ဆိုပြီး ဒီလို ရည်ရွယ် ချက်ထားလိုက်လို့ရှိရင် ဒီစာသင်နည်းဟာ နိဿရဏတ္ထနည်းဖြစ်သွားတယ်။ နိဿရဏတ္ထ ဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း စာသင်နည်းပဲ။ အဲဒီတော့ … တပည့်တော်တို့ ဒီပစ္စဝေက္ခဏာ လေးပုဒ်ဖြစ်တဲ့ သင်္ကန်း, ဆွမ်း, ကျောင်း, ဆေးဆင်ခြင်နည်းကို ကြည့်ပြီးတော့ စာသင်တဲ့ နေရာမှာလည်း ခုနကလို ရည်ရွယ်ချက်မှန်မှန် ထားလို့ရှိရင် သူတော်ကောင်းဖြစ်ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်တာပဲ။ တပည့်တော် ဒါကိုပြော ချင်တာ။

ပဋ္ဌာန်းပွဲတချို့

နောက်ဆုံး … ပဋ္ဌာန်းပွဲတွေဘာတွေ ကျင်းပတယ်ဆိုရင်လည်း ရည်ရွယ်ချက်က ထားတတ်ရမယ်။ ခု တပည့်တော်တို့ ကြားနေ တာတွေကတော့ မကောင်းလှဘူးပေါ့ဘုရား။ ပဋ္ဌာန်းပွဲပြီးသွားလို့ရှိရင် 'ဒီပွဲမှာတော့ ဘယ် လောက်ကျန်တယ်' စသည်ဖြင့် ဒါတွေတွက်နေ ကြတယ်။ ပဋ္ဌာန်းပွဲလုပ်တယ်ဆိုတော့ ဒကာ ဒကာမတွေက 'ဟာ … သာသနာပြုနေတယ်။ ဒီကိုယ်တော့်ကျောင်းမှာ ပဋ္ဌာန်းပွဲတွေနဲ့ ကျောင်း တိုက်ကြီးကို စည်ကားနေတာပဲ။ သာသနာ ခုမှ စည်ပင်လာတယ်' ဒီလိုပြောသံတွေ တပည့် တော်တို့ရွာတွေမှာလည်း ကြားရတယ်။ ဒါကို တပည့်တော်တို့ စကြာဆရာတော်ကြီးကတော့

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဆွမ်းဆိုရင်လည်း ကချေသည်တွေလို ကိုယ် လက်အင်္ဂါပြည့်ဖြိုးဖို့ စားတာမဟုတ်ဘူး စသည် ဖြင့် ရည်ရွယ်ချက်မှန်ကန်ဖို့တွေ အများကြီးဟော ပေးထားတယ်။ ကျောင်းလည်း ဒီလိုပဲ။ ဆေး လည်း ဒီလိုပဲ။

လုပ်ငန်းတိုင်းမှာ

တပည့်တော်တို့ ဒီပစ္စဝေက္ခဏာလေး ပုဒ်ကို မူတည်ပြီးတော့ လုပ်ငန်းတိုင်း လုပ်ငန်း တိုင်းမှာ ဒီအတိုင်းပဲ ရွေးချယ်ဆင်ခြင်ပြီးတော့ သွားလို့ရှိရင် ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အကျိုးတရားတွေ ပြီးမြောက်သွားမှာပေါ့ဘုရား။ ဥပမာ ... တပည့် တော်တို့ဆို ခု စာသင်တိုက်ထောင်တယ်။ တခို စာချနေကြတယ်။ တချို့ တရားဟော တရားပြ နေကြတယ်။ ကိုယ်စီ ဒီလုပ်ငန်းတွေအပေါ်မှာ ရည်ရွယ်ချက်မှန်မှန်လေးနဲ့ လုပ်သွားရင် တပည့် တော်တို့ဟာ တစ်ချိန်မှာ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်ဖြစ် တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်ကို ရောက်သွားမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ … မြတ်စွာဘုရားက ပစ္စည်းလေးပါးသုံးစွဲတဲ့အခါမှာ ရည်ရွယ်ချက် မမှန်လို့ရှိရင် အပါယ်ရောက်မှာစိုးလို့ ဒီလိုဒီလို နေ့တိုင်းဆင်ခြင်ကြပါဆိုပြီး မှာခဲ့တယ်။ ဆွမ်း ဆိုလို့ရှိရင်လည်း အလုတ်တိုင်းအလုတ်တိုင်းမှာ သာသနာ့တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ဖို့ စားပါတယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့ ညာလုပ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး ဆိုပြီး ရည်ရွယ်ချက်မှန်အောင် အဓိကလုပ်သွားတာပဲ။ ဒီလို မှန်ကန်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ စိတ်ထဲမှာ မြဲလာလို့ရှိရင် ဒါ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ရောက်နိုင်တာ όII

မြို့ရွာအနီးက ရေကန်ကြီး ဒါကြောင့်မို့ **...** အရာအားလုံးမှာပေါ့။

ဥပမာ … တရားဟောဓမ္မကထိက လုပ်တယ်။ ရည်ရွယ်ချက်မှန်မှန်လေးနဲ့သာ လုပ်ပါ။ ရလာ တဲ့ လာဘ်လာဘကို အားလုံးအတွက် အကျိုးရှိ အောင် စီမံပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားဟောသလိုပဲ ရေကန်ကြီးဟာ တောထဲမှာရောက်နေလို့ရှိရင် လူတွေအတွက် အကျိုးမရှိဘူး။ မြို့ရွာအနီးမှာ ရောက်နေမှသာ ဒီရေကန်ကြီးဟာ လူတွေ သောက်ကြ ချိုးကြ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ သောက်ကြ သုံးကြနဲ့ အကျိုးရှိသလို၊ ကိုယ့်မှာ ဘုန်းကြီးလို့ လာဘ်လာဘတွေ ပေါလာပြီဆိုရင်လည်း ကိုယ့် လာဘ်လာဘကိုအကြောင်းပြုပြီးတော့ ကိုယ့်နား ပတ်ဝန်းကျင်မှာ 'ဓမ္မိယလဒ္ဓ' တရားသဖြင့်ရလာ တဲ့ လာဘ်လာဘတွေနဲ့ သံဃာတွေအတွက် ချမ်းသာအောင်လုပ်ပေးတယ်၊ ဒကာဒကာမတွေ အတွက် ချမ်းသာအောင်လုပ်ပေးတယ်။ နောက် ဆုံး ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာမှာ ပညာရေးအတွက် လိုအပ်တဲ့ ကျောင်းဆောင်တွေဆောက်လှူတယ်။ ဒါမျိုးတွေလုပ်လို့ရှိရင် ရလာတဲ့ လာဘ်လာဘ တွေက နိဗ္ဗာန်အတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်သွား တာပဲ။

ရည်ရွယ်ချက်က ပဓာန

ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ်ကျိုးအတွက်၊ ကိုယ့်နေရာအတွက်ပဲ လုပ်ပြီး ပိုနေတာတောင်မှ သူများအတွက် မစွန့်နိုင်ဘူးဆိုရင် လာဘ်လာဘ ကလည်း 'သက္ကာရော ကာပုရိသံ ဟန္တိ 'ဆိုတဲ့ အတိုင်း ကိုယ့်ကို ဖျက်ဆီးသွားတတ်တယ်ပေါ့ ဘုရား။ ဒါကြောင့် လာဘ်လာဘတွေပေါများ တာကလည်း ရည်ရွယ်ချက်မမှန်ရင် အင်မတန်မှ ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ နောက်ဆုံး … အပါယ်လေးပါးအထိရောက်သွားနိုင်တယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ ရည်ရွယ်ချက် အရေး

ကြီးဆုံးပဲလို့ ပြောရမယ်။ ရည်ရွယ်ချက်က ပဓာနကျတယ်။ လုပ်ငန်းက ဒုတိယဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အရာရာမှာ လုပ်ငန်းကိုကြည့်ပြီး တော့ ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး။ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကြည့်ပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်ရတယ်။

တပည့်တော်တို့ စာပေတွေမှာလည်း 'ကမ္ဗုနာ ဝသလော ဟောတိ'ဆိုတာ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကံဆိုတာ စေတနာပဲ။ သူ့ရဲ့ စေတနာကိုကြည့်ပြီးတော့ ဝသလ(သူယုတ်မာ)၊ ဒါမှမဟုတ် သပ္ပုရိသ(သူတော်ကောင်း)၊ ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်ရတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ … တပည့် တော်တို့ ဒီမှာ နေသမျှကာလပတ်လုံး စောစော က ပြောသလိုပေါ့။ စာတတ်အောင် သင်ပါ။ စာတတ်သွားပြီဆိုလို့ရှိရင်လည်း အပေါ်ယံ ဗာဟိရဖြစ်တဲ့ဟာတွေကို မမျှော်မှန်းဘဲနဲ့ တတ် နိုင်သမျှ ကိုယ်ကျတဲ့နေရာမှာ သူများအတွက် အသိဉာဏ်တွေဖွံ့ဖြိုးအောင် လုပ်ပေးမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကလေးတွေနဲ့ ၊ ရည်ရွယ်ချက်မှန်မှန် ကန်ကန်နဲ့ အားလုံး ကိုယ်စီကိုယ်င လုပ်ဆောင် နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

၁၃၆၃ ခု၊ နတ်တော်လပြည့်နေ့ ၂၀၀၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၃၀ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ည

ဆိုတဲ့ အစွဲသန်တာတွေလည်း ရှိနေတော့၊ တပည့်တော်တို့ကလည်း စာမေးပွဲလောကကနေ မထွက်မြောက်နိုင်သေးတော့၊ ဒါကတော့ ကျက် ရမှာပဲ။ ကြီးလာမှ မေ့ချင်လည်း မေ့ပေါ့။

တပည့်တော်တို့လည်း သဒ္ဒါကြီးဆိုရင် သန္ဓိကုန်အောင်ကို မကျက်ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ သဒ္ဒါရေးတွေဘာတွေကတော့ မြင်နိုင်နေတာပဲ။ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးစီမံခဲ့တဲ့နည်းတွေက သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့စာမေးပွဲက စေတ်တဖြည်းဖြည်းပြောင်းလာတယ်။ အထူး သဖြင့် အတွင်းရေးမှူးဦးထွန်းကြည် ဆုံးပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာကျတော့၊ သဒ္ဒါကြီးအားသန်တဲ့ ဘက်က ရောက်လာတော့၊ ဒါတွေက မကျက် မဖြစ် ကျက်ရတော့တာ။ ဒါကြောင့်မို့ အားလုံး ဒါလေးတွေ ကြိုးစားပြီးတော့ ကျက်ထားပါ။ တပည့်တော် ၂ ရက်နေ့၊ ၃ ရက်နေ့တွေမှာ စစ်ကြည့်မယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်ဘက်က ကြိုးစားထားပေါ့။

သဒ္ဒါကြီး

ဒီနေ့ နတ်တော်လပြည့်နေ့ရောက်ပြီ။ နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၄ ရက်ဆိုရင် တပည့် တော်တို့ကျောင်းက ပထမဆင့်သာမဏေတွေ မန္တလေးသကျသီဟအသင်းကြီးမှာ အာဂုံပြန်ရ မယ်။ အဲဒီတော့ ဒီရက်အတွင်းမှာ အထူးသဖြင့် အာဂုံအတွက်ပဲ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ထားကြပေါ့ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ တောင် မြို့ဆရာတော်ကြီးကတော့ ဒီစာမေးပွဲတွေနဲ့ပတ် သက်ပြီး ဒီသဒ္ဒါကြီးကို ကျက်ဖို့မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရူပသိဒ္ဓိလိုပဲ ကြည့်စာအဖြစ်နဲ့ ပြဋ္ဌာန်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒီဟာတွေက 'သဒ္ဒါကြီးရမှဖြစ်မယ်'

နိုင်သမျှ ဆယ်ပါးဖြေ ဆယ်ပါးအောင်ရမယ်။ ထိပ်ပိုင်းက အောင်စေရမယ်' ဒီလိုစိတ်မျိုးနဲ့ လုပ်တတ်ကြတော့ နောက်ဆုံး မရတဲ့အခါ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲ၊ ဆရာနဲ့တပည့် ပြဿနာ ဖြစ် ဆိုတာတွေ ကြားနေရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်ကတော့ အဲဒီလောက်ကြီး မျှော် လင့်ချက် မထားဘူး။ ဘယ်လိုပဲ ထားသလဲ ဆိုတော့ ... စွမ်းနိုင်သမျှ ကိုယ်လုပ်ပေးမယ်၊ သူတို့ထဲကလည်း ကိုယ့်စိတ်ဓာတ်နဲ့ကိုယ် ကြိုး စားပြီးတော့ ငါ လုပ်ရင်ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့

အရှင်ဣန္ဒကာဘိဝံသ(မြစကြာ)

ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလေးတွေ ကျန်လို့ရှိရင် ဒါ တပည့်

တော်တို့အနေနဲ့တော့ တော်ပြီပေါ့ဘုရား။

ဆရာသမားတွေက လုပ်ပေးမှ အောင် မယ်၊ ဘယ်ဆရာသမားလုပ်ပေးမှ အောင်မယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ တပည့် တော် သိပ်သဘောမကျဘူး။ အဲဒါမျိုးတွေကျ တပည့်တော်တို့လည်း လုပ်မပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒီ တော့လည်း ကိုယ်ယုံကြည်တဲ့နေရာ သွားပေါ့ ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ တားဖို့အခွင့်မရှိပါဘူး။ အဲ … တပည့်တော်ဖြစ်စေချင်တဲ့ လမ်းကြောင်း ကတော့ ဘာလဲဆိုတော့ … ဘယ်နေရာနေနေ ကိုယ်ဟုတ်မှဟုတ်တာ၊ ကိုယ်ကြိုးစားရင် ဖြစ် တယ်၊ မေးစရာဆရာ ရှိရမယ်၊ ချပေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ရှိရမယ်၊ ကျန်တာကတော့ ကိုယ့်အပိုင်းပဲ၊ ကိုယ် လုပ်ရင် ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီလို ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး စိတ်ရှိတဲ့ တပည့်တွေပဲ တပည့်တော်ကတော့ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါမျိုးဖြစ်အောင်လည်း တပည့်တော် ကြိုးစားပေးနေတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ... တပည့်တော် စာချပြီဆို ရင် ကြုံရင်ကြုံသလို 'ဒီစာပိုဒ်ကို ကြည့်ခဲ့စမ်းပါ။ ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာ ပါတယ်။ မူရင်းကတော့ ဘယ်ထဲမှာ ပြောပေးနေတယ်။ တခိုု့က အဖျား

ရည်ရွယ်ချက်

ဒီနေ့ည … ပထမဆုံးအနေနဲ့ ပြောချင် တာက တပည့်တော်တို့ ဒီကျောင်းအပေါ်မှာထား တဲ့ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပေါ့ဘုရား။ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲဆိုတော့ … တတ်နိုင် သမျှ စိတ်ဓာတ်ရေးရာလေးတွေ ပီသပြီးတော့၊ ထွက်ခွာသွားတဲ့အခါမှာ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ကိုယ့် ရဲ့ ရပ်ရွာဒေသအကိူးကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာ ကနေ ထမ်းဆောင်နိုင်ကြဖို့၊ အကယ်၍ ဒီမှာ ဆက်နေလို့ရှိရင်လည်း စာချရင်း ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ရင်းနဲ့ အကျိုးပြုဖို့၊ နောက်ဆုံး … ကိုယ် အသက်ကြီးလာတဲ့အခါမှာ အားလုံး လက်ဆင့် ကမ်းပေးပြီးတော့ တရားအားထုတ်ဖို့အထိ၊ ဒီလို ရည်ရွယ်ချက်လေးတွေ ရှိပါတယ်။ တပည့်တော်တို့အနေနဲ့ တပည့်သံဃာ

တွေ အားလုံးအပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက်အပြည့် ထားလို့ကတော့ မရဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လည်း သိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... ဒီကျောင်းထဲမှာ ကောင်းနေပေမဲ့လို့ ထွက်သွား လို့ရှိရင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ကျောင်း ထဲမှာ သိပ်ပြီးတော့ အရည်အချင်းမပေါ်လွင်ပေ မဲ့လို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း၊ ဆရာသမားကောင်း တွေရဲ့ အဆုံးအမတွေနဲ့ တွေ့ပြီးတော့ ပြင်ပမှာ ကောင်းသွားနိုင်တာတွေလည်း ရှိတာပဲ။ တပည့် တော်တို့ကတော့ တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်လုပ်စရာ ရှိတာကို အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးသွားရမှာပေါ့။

ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစိတ်

ဒီ စာမေးပွဲနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရှိရင်လည်း ဖြေရင် အားလုံးအောင်ရမယ် ဆိုတဲ့စိတ် တပည့် တော်မှာ မရှိပါဘူး။ ရှိခဲ့လို့ရှိရင်လည်း လက်တွေ့ ကတော့ တပည့်တော်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမှာပဲ။ တခိုု့ကျောင်းတွေမှာကတော့ စာမေးပွဲကို တတ်

ဇောကျတဲ့ အာဂန္တကဘဝင်စိတ်။ မြတ်စွာဘုရား အာရုံကြီးပဲ ဆိုပြီး တစ်မျိုးတွေးစရာ ရှိလာတယ်။ ကုသလဝိပါက် ဥပေက္ခာသန္တိရဏ ချပေးရမှာ လားပေါ့။ အမှန်က အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဘာလဲ ဆိုတော့ ပရိစိတပုဗ္ဗံတဲ့။ ရှေးက သူ့ရဲ့လေ့ကျက် မူဟာ ဘာမုန်း ဝီထိချနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က လုံးဝမသိ ရဘူး။ ယခု လောလောဆယ်အာရုံပြုတာတော့ မြတ်စွာဘုရားအာရုံ။ ဒါပေမဲ့ ခုနကပြောသလို အာဂန္တုကဘဝင်ဖြစ်တဲ့ ဥပေက္ခာသန္တီရဏရဲ့ အာရုံက လွတ်လပ်ခွင့်ရှိနေတော့ သူ့ရဲ့အလေ့ အကျက်များတဲ့အာရံဟာ ကောင်းမှန်းလည်း မသိ၊ မကောင်းမုန်းလည်း မသိရဘူး။ အဲဒီတော့ တပည့်တော်တို့ ဝီထိချတဲ့အခါမှာ ဥပေက္ခာ သဟဂုတ် သန္တီရဏစိတ်နှစ်ပါးတို့တွင် တစ်ပါး ပါးသည် အာဂန္တုက ဘဝင်အဖြစ်ဖြင့်…' လို့ ဆိုပြီး ချမှမှန်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ အဲဒါလေး ပေါ့။ တပည့်တော်တို့လည်း စာချတဲ့အခါမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ချသွားတာ သာမန်ကာလျှံကာ ချမိသွားတာပေါ့။ ဒါမှိူးလေးတွေ ပြန်ပြီးတော့ စိစစ်တတ်တဲ့၊ မေးမြန်းတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလေး တွေ ဖြစ်လာလို့ရှိရင် သိပ်ကောင်းတယ်။

လက်ရွေးစင်အဖြစ်

ဆိုလိုတာက ဘာလဲဆိုတော့ ... ဒီ ကျောင်းမှာ တပည့်တော် ဖြစ်စေချင်တဲ့မူပေါ့။ ဘာမဆို ကိုယ်လုပ်ရင် ဖြစ်တယ်၊ ဆရာသမား တွေ မေးရင်လည်းပဲ ရနိုင်တယ်၊ အဲဒီတော့ တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြိုးစားမယ်၊ စာကိုလည်း ဆရာသမားတွေက ရိုက်လို့မဟုတ် ဘူး၊ ကိုယ့်လိုချင်စိတ်နဲ့ကိုယ် ကျက်မယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို တပည့်တော် နောက်ဆုံး လက်ရွေး စင်အဖြစ်နဲ့ ကျန်စေချင်တာပဲ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘယ်ကျောင်းနေမှအောင်မယ်။ ဘယ်ကျောင်း

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

လေးတင် ဆွတ်ပြီးတော့ ဒီဆောင်ပုဒ်တွေက ဝီထိရောင်နီထဲပါတာ တဲ့။ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါက လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီးရေးတဲ့ ပရမတ္ထ သံခိပ်ဋီကာထဲမှာ ဘယ်လိုပါတာ၊ မူရင်းအတိုင်း ပြန်ပြီးတော့ ကျက်ပါလို့ ပြောရတယ်။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ စာပေကြည့်တဲ့အခါမှာ မူရင်းကို ရောက်အောင်ကြည့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကြီးလာတဲ့ အခါမှာ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ တည်ငြိမ်မှု ပိုရနိုင် တယ်လို့ တပည့်တော်က မြင်တယ်။ ဒါကြောင့် မို့ တပည့်တော်ကတော့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး တော့၊ ကြိုးစားပြီးတော့ ရှာဖွေတဲ့စိတ်၊ မသိရင် မေးတဲ့စိတ်၊ ဒါမျိုးလေးတွေ ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ မွေးမြူပေးနေတယ်ပေါ့။

အာဂန္တုကဘဝင်

တစ်နေ့က ကိုရင်တစ်ပါးဆိုရင်လည်း သူ့စူးစမ်းပုံလေး တပည့်တော် သဘောကျ တယ်။ ဒီ'အာဂန္တုကဘဝင်ဝီထိ'နဲ့ စပ်ပြီးတော့ ပေါ့ဘုရား။ အဲဒီမှာ ဥပေက္ခာသန္တီရဏစိတ်ဖြစ် တယ်။ သူက ဘာကိုအာရုံပြုလဲဆိုတော့ … 'ယံကိဥ္ရွိ ပရိစိတပုဗ္ဗံ' ရှေးကလေ့ကျက်အပ်ဖူးတဲ့ အာရုံလို့ လာတယ်ပေါ့။ အဲဒါကို တောင်မြို့ ဆရာတော်က ဘယ်လိုရေးထားလဲဆိုတော့ … ဥပေက္ခာသန္တီရဏနှစ်ပါးထဲက အာဂန္တုကဘဝင် ဆိုတာ အာရုံအလိုက်ဖြစ်တာ။ အာရုံက ကောင်း လို့ရှိရင် ကုသလဝိပါက် ဥပေက္ခာသန္တီရဏ၊ အာရုံက မကောင်းလို့ရှိရင် အကုသလဝိပါက် ဥပေက္ခာသန္တီရဏ ဆိုပြီး ဒါမျိုးလေး ရေးထား တာပေါ့။ တချို့ကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ မှတ်ချင် မှတ်ထားမှာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားစရာတစ်ခုရှိလာတယ်။ နေရာက လောလောဆယ်ဆယ် မြတ်စွာဘုရား ကို အာရံပြုပြီးတော့ တိတ္ထိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ ဒေါသ

ကြိုးစားပြီးတော့ စီစဉ်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ် နေ့က အသံလေးတစ်သံ ကြားလိုက်သေးတယ်။ ဒါ နောက်တဲ့သဘောနဲ့ပြောတာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့လို့ တပည့်တော် စိတ်ထဲ တော်တော်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ တပည့်တော်တို့ အနေနဲ့ကတော့ စာဖြေသွားပြီဆိုလို့ရှိရင် အောင် စေချင်တာပေါ့ဘုရား။ သူပြောတာက မန္တလေး ဖြေလို့ရှိရင်တော့ ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ်ဖြေပါ့မယ် ဆိုတဲ့ပုံစံမျိုးလေး။ အောင်စေချင်လို့ မှာတာတွေ ကို ကျေးဇူးတရားနဲ့ ဖိအားပေးတယ်လို့ ထင်ပုံ ရပါတယ်။ ဘယ်လိုသဘောနဲ့ပြောတာလဲတော့ မသိဘူး။ ကြားတော့ ကြားလိုက်တယ်။

ဒါတွေက တကယ်တမ်းတွေးကြည့်လို့ ရှိရင် တော်တော်မကောင်းဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့စကား ဟာ သူများအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ထိခိုက်လဲ ဆိုတာတော့ တွေးပြီးမှပြောတာကောင်းတယ်။ တပည့်တော် ဒီမှာ လုပ်ပေးနေတာက အားလုံး အတွက် လုပ်ပေးနေတာ။ ပေါလို့ လျှံလို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာဖြေသံဃာတွေဆီ တစ်ပါးဘယ်လောက် စရိတ်တွေ ကောက်ပါ လားဆိုတော့ ဒါမျိုးလည်း တပည့်တော် မလုပ် ချင်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်လို့ရှိရင် ကိုယ့်ဘက်ကပဲ အကုန် တာဝန်ယူလုပ်ပေးချင်တယ်။ ဒါကို နားလည်လို့ ရှိရင် ဒီစကားမျိုးတွေ မပြောသင့်ဘူးပေါ့ဘုရား။ ကျတာအောင်တာ တစ်ကဏ္ဍပေါ့။ တစ်ခါတစ်ရံ နောက်ပြောင်ပြောတာမျိုးကတော့ ထားတော့။

စကားများများပြောရင်

တချို့ဆိုလို့ရှိရင် တပည့်တော်ကို လာ လျှောက်ပါတယ်။ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော့် တပည့်လေး လက်ခံပါ။ စားစရိတ်အတွက် ဆန်ဆီကအစ တစ်နှစ်လုံး တပည့်တော် တာ ဝန်ယူပါတယ်။ ဒါမျိုးလျှောက်တာတွေ ရှိတယ်။

က ပိုပြီးတော့ စာချကောင်းတယ် စသည်ဖြင့် ထင်ကြေးတွေနဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဝိုးတိုးဝါးတားဖြစ်နေ ပြီဆိုရင် တပည့်တော်တို့အမြင်မှာတော့ ဒါ မကောင်းဘူးပေါ့ဘုရား။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိခဲ့ ရင်လည်း ဒီစာမေးပွဲတွေဘာတွေ ဖြေပြီးတဲ့အခါ မှာ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတာပဲ။ တပည့် တော်တို့ဘက်က အာဃာတလည်း မရှိပါဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ တပည့်တော် ဖြစ်စေချင်

တာကတော့ ဒီကျောင်းမှာရှိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စာကျက်မယ်။ နားလည်အောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြိုးစားမယ်။ မသိရင်မေးမယ်။ အဲဒီလို ဆရာ သမားတွေကို မေးရဲတဲ့သတ္တိလည်း ရှိလာရမယ်။ တပည့်တော်က ဒါမျိုး လိုချင်တာ။ အဲဒါမျိုး ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုပဲ မွေးထုတ်ချင်တာ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဆရာသမားကနေပြီးတော့ ရှေ့က နေ မှတ်စုတွေ နင်းကန်ထုတ်ပေး။ နောက်က လည်း မှတ်စုတွေပဲ ကျက်ပြီးတော့ အအောင် များကြ။ အဲဒီလိုဂုဏ်မျိုးထက် ဆယ်ပါးဖြေ တယ်၊ တစ်ပါးတည်း အောင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတစ်ပါးသည် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီးတော့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကြည့်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရှာတတ်တဲ့ သတ္တိရှိပြီးတော့ အောင်သွားတယ်။ ဒါမျိုး ပိုလို ချင်တယ်။ တစ်ချိန်မှာ ကြီးလာလို့ရှိရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ် မျိုးဟာ တစ်ပါးဆိုလည်းတစ်ပါး သာသနာ အတွက်၊ လောကအတွက် အားကိုးရမယ်လို့ တပည့်တော် ယုံကြည်တယ်။ ဒါမိူးကိုပဲ တန်ဖိုး ထားချင်တယ်ပေါ့ဘုရား။

တွေးပြီးမှပြောပါ

နောက်ပြီးတော့ … ပြောစရာလေး တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ စာဖြေ သွားတဲ့အခါတွေမှာ တပည့်တော် တတ်နိုင်သမျှ

သိထားဖို့အတွက်ပြောတာ။

ပညာရေးပန်းတိုင်

ပြန်ပြောမယ်။ တပည့်တော် ဖြစ်ချင် တဲ့ ပညာရေးပန်းတိုင်ကလည်း အားလုံး ကိုယ့် အားကိုယ်ကိုးပြီးတော့၊ အကြီးလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကလည်း အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ တစ်ဖက်ကလည်း စာချ၊ တစ်ဖက်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သင် ယူရင်းနဲ့ ကြိုးစားပြီးတော့ စာကြည့်။ ဒါမျိုးနဲ့ စာမေးပွဲကိစ္စပြီးသွားတာမျိုးပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ တပည့်တော်တစ်ပါးတည်း သာ လုပ်ရရင်တော့ ကျောင်းကြီးက ချာလပတ် ရမ်းပြီးတော့ နေမှာပဲ။ ခုအချိန်မှာ ထိုက်သ လောက် အောင်မြင်နေတယ်ဆိုတာလည်းပဲ ဒီ စာချဉီးဇင်းတွေက ဖားတစ်ပိုင်းငါးတစ်ပိုင်းဘဝနဲ့ ကူညီနေကြလို့။ ဖားတစ်ပိုင်းငါးတစ်ပိုင်းဆိုတာ က ကိုယ့်အတွက်လည်း သင်ယူ၊ သူတစ်ပါး အတွက်လည်း လုပ်ပေး၊ ဒါကို ပြောတာ။ ဒီလိုလုပ်ရင်းနဲ့ အရည်အချင်းဆိုတာ ဖြည့်သွား ရမှာ။ အဲဒီအရည်အချင်းမျိုးဟာ အင်မတန် တန်ဖိုးရှိတယ်။

အားမကျဘူး

ဘေးမှာလုပ်နေတာတချို့ တပည့်တော် အားမကျဘူး။ ဆရာက မှတ်စုတွေထုတ်ပေး၊ တပည့်တွေက လိုက်ကူးပြီးကျက်၊ ဒီလိုကျက်ပြီး တော့ ဒီမေးခွန်းတွေနဲ့ပဲ အောင်သွားတယ်ဆို တာ။ ဒါ အောင်တော့ အောင်ချင်အောင်မှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ကျတော့ ကွာခြားမှုအများကြီးရှိတယ်။ ဆရာစိတ်ဓာတ် ပြည့်ဝဖို့ကျတော့ အများကြီးကွာခြားမှုရှိတယ်။ တပည့်တော်ကတော့ ဒီလိုပဲ မြင်တယ်ပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ … စကားတစ်ခွန်းလေးလည်း

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဒါမိူးတွေက တပည့်တော် လုံးဝလက်မခံနိုင်တဲ့ စကားမိူးတွေပဲ။ ဒါမိူးတွေ မပြောသင့်ပါဘူး။ တပည့်တော် ကုတင်နဲ့နေနိုင်တယ်ဘုရားဆိုပြီး တော့ ကိုရင်ပေါက်စလေးက ကိုရင်ကြီးတွေ၊ ကိုရင်ခပ်လတ်လတ်တွေ၊ တချို့ ကုတင်နဲ့မနေ နိုင်တာကို ကိုယ်က ဝယ်နိုင်တယ်ဆိုပြီးတော့ ဒါမိူးနေလို့လည်းပဲ သင့်တော်တာမဟုတ်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ရှိသေးတာကိုး။ ခုလည်း မန္တလေးဖြေရင် ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ် ဖြေပါမယ် ဆိုတော့ တပည့်တော်က အောင်မှ၊ ကြေမှ စရိတ်စိုက်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမိူးတွေဖြစ်သွား တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့စကားဟာ ဘယ်အတိုင်းအတာ အထိ သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်လဲဆိုတာလေး ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း ပြန်ပြီးတော့ သုံးသပ်ပါ။ စကားဆိုတာ သိပ်များများပြောလို့ရှိရင်

မှားတတ်တာပေါ့ဘုရား။ ထိခိုက်စရာတွေ ပါ လာတတ်တယ်။ ဒါကလည်းပဲ တပည့်တော် ကြုံလို့ပြောတာ။ အားလုံး တပည့်တော် တတ်နိုင် သမျှတော့ လုပ်ပေးမှာပါ။ မတတ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုရင် တဖြည်းဖြည်းနဲ့၊ နောက်ဆုံး … ညမှာ ထန်းလျက်ဝေဖို့ မတတ်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း ထန်းလျက်ဝေတာကို ဖြုတ်တန်ဖြုတ်ရမှာပဲပေါ့ ဘုရား။ တပည့်တော် စွမ်းနိုင်သမျှတော့ လုပ် ပေးသွားမှာပဲ။ ဒါကိုပဲ ငါ ရှိတယ်၊ ငါ တတ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးတော့ မလုပ်နဲ့ ပေါ့။ သံဃာအားလုံးအတွက် ကပ်ချင်တယ်ဆို ကိုယ်တတ်နိုင်တာလေး ကပ်ပေါ့။ ဥပမာ … ကားခအတွက် တာဝန်ယူချင်တယ် ဆိုပါစို့။ ဒါမျိုးဆိုရင်တော့ တပည့်တော် ခွင့်ပေးနိုင်တာ ပေါ့။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ တပည့်တော်အတွက် တပည့်တော်ဘာသာ တပည့်တော် လုပ်မယ် ဆိုတဲ့ ညီညွတ်ရေးပျက်ပြားစေတဲ့ စကားမျိုးတွေ ကတော့ ရှောင်တာ ကောင်းတယ်။ ဒါ အားလုံး

စာအုပ်လေးထဲမှာ စာတစ်ခုတွေ့တော့ သူတို့ စကားတွေက မြတ်စွာဘုရားရဲ့စကားတွေနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျလို့ တပည့်တော် သဘောကျ မိတယ်။ အဲဒီစကားလေး ပြောပြမယ်။ နောင် တစ်ချိန်မှာလည်း မှုရင်းအဖြစ်နဲ့ မှတ်နိုင်အောင် သူတို့ အင်္ဂလိပ်စကားလေးကိုပဲ ရွတ်ပြမယ်။ တပည့်တော်လည်း အမြဲတမ်းပဲ ရွတ်ရွတ်ကြည့် တယ်။ တပည့်တော်တို့အနေနဲ့ ပြန်ပြီးတော့ တိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဒါလေးက တပည့် တော်တို့ ဘုရားအလောင်းလုပ်ငန်းစဉ်နဲ့ အားလုံး တူနေတာ သွားပြီးတော့တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ပုထုဇဉ်ပီပီ မှားယွင်းနိုင်တဲ့အချက်ကလေးကို လည်း မီးမောင်းထိုးပြနေတယ်။ ခု နားမလည် လည်း မုတ်တမ်းအဖြစ်နဲ့ ရေးနိုင်အောင် တပည့် တော် ရွတ်ပြမယ်နော်။ သူ့ရဲ့ မူရင်းစကားလေး 'The biggest mistake you can \mathcal{O} make is to believe that you work for someone else' တဲ့။

ဆိုလိုတာက ဘာလဲဆိုတော့ … ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်မှာ ပရဟိတလုပ်ပြီဆိုလို့ရှိရင် ငါ သူများအတွက်နဲ့ အချိန်တွေကုန်နေပါ့လားလို့ အတွေးဝင်တတ်တယ်။ သူများအတွက် လုပ်ပေး ရင်းနဲ့ ငါ့ဘဝဟာ အချိန်တွေအများကြီးကုန်နေ တယ်လို့ ဒီလိုတွေးတတ်တယ်တဲ့။ အဲဒီလို တွေး လိုက်တဲ့ဟာက သင့်ဘဝမှာ အကြီးကျယ်ဆုံး သော အမှားကို ပြုလုပ်နေတယ်လို့မှတ်ပါတဲ့။ ဒီလိုဆိုလိုတယ်။ တပည့်တော်တို့ မြတ်စွာဘုရား လည်း ဘုရားအလောင်းဘဝ သုမေဓာဘဝမှာ ဆိုလို့ရှိရင် သူ့ဘဝမှာ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ မဂ် ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အထိ ခံစားပြီးတော့ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်နိုင် တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ လေးအသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာ တစ်သိန်း ကြာအောင် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေအမျိုးမျိုး ခံပြီးတော့ ပါရမီတွေဖြည့်ခဲ့တယ်။ တစ်ဘဝမှာ

တပည့်တော် ထပ်ပြီးတော့ပြောမယ်။ တပည့် တော့်ဘဝနဲ့စပ်တာလေးပေါ့။ ဒါ အရှင်ဘုရား တို့ကိုလည်း ပြောဖူးပါတယ်။ လူတိုင်းမှာ ကိုယ့်ရဲ့ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ဆိုတာ ရှိကြတာပဲ။ တပည့်တော်လည်း ရှိခဲ့တယ်။

ရည်မှန်းချက်လေး

တပည့်တော်က သက္ကတနဲ့ အင်္ဂလိပ် စာ တတ်ရမယ် ဆိုပြီးတော့ တောင်မြို့မှာ ကတည်းက စာဏကျနီတိဆိုတာကို ဋီကာလေး နဲ့တကွ ထိုက်သလောက် လေ့လာဖူးခဲ့တယ်။ အင်္ဂလိပ်စာလည်း မတောက်တခေါက် လုပ်ခဲ့ တယ်ပေါ့။ ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲဆိုတော့ တပည့် တော်က ဘာသန္တရတတ်ချင်တာပဲ။ အဲဒီလို ဘာသန္တရ တတ်ချင်တဲ့အချိန်မှာပဲ ဒီမှာ မမျှော် လင့်ဘဲနဲ့ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးဖြစ်သွားတယ်။ ဖြစ်တဲ့အခါ တပည့်တော် မကြာမကြာတွေးတဲ့ စကားလေး အရှင်ဘုရားတို့ကိုလည်း ပြောဖူး တယ်။ 'ငါ မှားပြီ' ဆိုတာလေးက ထုတ်မဟြော တောင်မှ စိတ်ထဲမှာ မကြာမကြာပေါ်တယ်။ ပုထုဇဉ်အတွေးတွေးတော့ ကိုယ်က အတ္တအား ကြီးတာကိုး။ အတ္တအားကြီးတော့ … ငါသာ ဒီလို ကျောင်းမထိုင်လိုက်လို့ရှိရင် ခုချိန်မှာ ဘာသန္တရဘက်မှာ သက္ကတဆိုလည်း တော် တော် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်လောက်ပြီ။ အင်္ဂလိပ်စာဆိုရင်လည်း ဘယ်လောက်တတ် လောက်ပြီလို့ တွေးတွေးပြီးတော့ တစ်ခါတစ်ရံ စာသင်တိုက် လုပ်ရတာပဲ မှားသယောင်ယောင် ဖြစ်မိရတယ်။ အောင်မြင်မှုမရှိဘဲနဲ့ အတိုက်အခံ တွေပဲ များများလာရင် ပိုဆိုးသွားမယ်ပေါ့။

ပရဟိတလုပ်ရင်

တစ်နေ့က ခေတ်သစ်ပုတ္တောဝါဒဆိုတဲ့

ဆိုလို့ရှိရင် လှေသမ္ဗန်သမားတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ ခဲ့တယ်။ အဲဒီလူက အသိဉာဏ်နည်းတဲ့အတွက် ဟိုဘက်ကမ်းရောက်မှချည်း ခရီးသည်တွေဆီ ကူးတို့ခတောင်းတယ်တဲ့။

သမ္ဗန်ခ

ခရီးသည်တွေက ကိုယ်လိုရာရောက် သွားပြီးပြီဆိုတော့ တော်တော်များများက ပိုက်ဆံ မပေးဘဲနဲ့ သွားကြတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ငှက်သမား ခမျာ ရန်ဖြစ်လိုက်၊ ဆဲဆိုလိုက်နဲ့ချည်း ဖြစ်ဖြစ် နေတော့ ဘုရားအလောင်းဖြစ်တဲ့ ရသေ့က ကူညီချင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ တရားဟောမယ်ဆိုပြီး တစ်နေ့တော့ သူပို့တဲ့သမ္ဗန်ပေါ်ကနေ တစ်ဖက် ကမ်းကို လိုက်သွားတယ်။ ဟိုဘက်ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ငှက်သမားက သမ္ဗန်ခတောင်းတဲ့ အခါမှာ ဘုရားအလောင်းရသေ့က လူတွေ ဟာ ကိုယ်လိုရာနေရာရောက်ပြီဆို ပေးချင်စိတ် မရှိကြဘူး။ ကိုယ်လိုချင်ရာပဲ ဆက်သွားတယ်။ အဲဒီတော့ ဟိုဘက်ကမ်းမရောက်ခင် ဒီဘက် ကမ်းကတည်းက ငွေတောင်းပါ။ အဲဒီလို ပြော ပြတာ၊ နည်းလမ်းပေးတာဟာ ငါ့ရဲ့သမ္ဗန်ခပါပဲ လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီလိုပြောပေမဲ့ ငှက်သမားက လူမိုက်ဆိုတော့ ဘုရားအလောင်းရဲ့စကားကို သဘောမပေါက်ဘူး။ သူက ငွေပဲလိုချင်တာ။ အဲဒီတော့ ဘုရားအလောင်းတရားဟောနေတာ ကိုပဲ ရိုက်ချသွားတယ်။ ဒါမျိုးတွေနဲ့ ပါရမီဖြည့် ခဲ့ရတာ။

ဒီနေရာမှာဆိုလို့ရှိရင် ဘုရားအလောင်း ဟာ ဒီသမ္ဗန်သမားရဲ့အကျိုးကိုကြည့်ပြီးတော့ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှရစရာမရှိဘဲနဲ့၊ သူ့ရဲ့ အခက်အခဲတွေ ဒေါသတွေ မောဟတွေ ငြိမ်း အောင်၊ သမ္ဗန်ခတွေလည်းပဲ ရအောင်ဆိုပြီး တော့ စေတနာနဲ့ ပါရမီဖြည့်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့

အရိက်ခံခဲ့ရတာပဲ။ တပည့်တော် ဘာဆိုလိုတာ လဲဆိုတော့ ... သုမေဓာဘဝမှာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ကို အေးအေးဆေးဆေးလေး ရနေနိုင်ရဲ့သားနဲ့၊ ဒီလေးအသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း အိုနာသေ ဆင်းရဲဒုက္ခမိူးစုံ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လိုက်၊ ဒွန်းစဏ္ဍား ဖြစ်လိုက်နဲ့ အမျိုးမျိုး ကျင်လည်ပြီးတော့ ဒုက္ခ တွေ ခံတာဟာ ပရဟိတလုပ်တယ်လို့ ခေါ် တယ်။ တပည့်တော်တို့ ခုနကပြောသလိုပေါ့၊ ငါ သူများအတွက်လုပ်တာနဲ့ အချိန်ကုန်နေပြီ လို့သာ တွေးကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် ဘုရားဆိုတာ ပွင့်ဖို့တောင်မှ မျှော်လင့်ချက်မရှိလောက်ဘူး။ ဘုရားမပွင့်ရင် တပည့်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဆို တာလည်း ပေါ်ပေါက်လာဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

အကြီးကျယ်ဆုံးအမှား

အဲဒီတော့ .. ဒီလို ပရဟိတစိတ်ဓာတ် များများရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိလာမှပဲ သာသနာဟာ စပြီးတော့လည်းပဲ ပေါ်နိုင်တယ်။ ရေရှည်လည်း တည်နိုင်တယ်။ ပရဟိတစိတ်မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ များလာပြီဆိုရင် သာသနာစတည်ဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တည်ပြီးရင်လည်း ရေရှည်တည်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မြတ်စွာဘုရားဟာ ဘာလို့ ပါရမီ ဖြည့်ခဲ့လဲဆိုရင် ပရဟိတလုပ်ချင်လို့ကို ဖြည့်ခဲ့ တာ။ ပရေသံ ဓမ္မဒေသနတ္တမေဝ ဆိုတာ ရှိ တယ်မဟုတ်လား။ သူတစ်ပါးကို တရားဟော ချေချွတ်ပြီး ဆင်းရဲကြီးတွေကနေ ကယ်တင်ချင် လို့ ပါရမီတွေဖြည့်တော်မူခဲ့တာ။ အဲဒီတော့ တပည့်တော်တို့ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တိုင်ကိုက ဒီလမ်းစဉ်ကြီးလုပ်ခဲ့တာကိုပဲ တပည့်တော်အပါ အဝင် အားလုံးသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေက တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ခုနကလို တွေးမိ နေတယ်ပေါ့။ ငါ ပရဟိတလုပ်ရင်းနဲ့ အချိန် တွေ ကုန်နေတယ်၊ ငါ့အတွက်ကျ ဘာမှမလုပ်ရ

သွားကြဖို့ပါပဲ။ ဒီလိုလုပ်နိုင်အောင်လည်း ဒီမှာ သင်တန်းတက်တယ်လို့ အရှင်ဘုရားတို့အနေနဲ့ သဘောထားနိုင်ရင် တပည့်တော်တို့ လုပ်ရကိူး နပ်သွားတာပေါ့ဘုရား။ ဒီမှာနေတာဟာ ငါတို့ သင်တန်းတက်နေတာပဲ၊ တစ်ချိန်မှာ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာ သို့မဟုတ် ကိုယ်ကျရာနေရာမှာ သာသနာတော်ရဲ့အကိူး၊ ဒကာဒကာမတွေရဲ့ အကျိုးကို တတ်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်မယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ လုပ်သွားကြပါ။ ခရစ်ယာန် သာသနာပြုတွေဆို သိပ်ချီးကျူးစရာကောင်း တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့အိတ်ထဲကနေ စိုက်ပြီးတော့ ပရဟိတတွေကို ဆောင်ရွက်ပြီး သာသနာပြု သွားကြတယ်။ တပည့်တော်တို့လည်း ကိုယ့် အိတ်ထဲက မစိုက်နိုင်တောင်မှ ဒကာဒကာမတွေ ဆီကနေ ရလိုမှုနည်းပါးအောင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ချိုးနိမ်ပြီးတော့ တတ်နိုင်သမျှ သာသနာပြုတယ် ဆို တပည့်တော်တို့သာသနာဟာ ပြန့်သွားမှာပဲ။ သာသနာပြုတဲ့နေရာမှာ ဘာအရေး

ကြီးသလဲဆိုရင် ပရဟိတစိတ်ဓာတ်ပဲ။ တတ်နိုင် သမျှ ကိုယ့်ထဲကနေ စိုက်ပြီးတော့ သာသနာပြု မယ် ဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်လေးတွေ မွေးပါ။ ဒါဆိုရင် တပည့်တော်တို့သာသနာဟာ ရေရှည်တည်လိမ့် မယ်လို့ တပည့်တော် ထင်တယ်ပေါ့ဘုရား။ အဲဒါကြောင့် အရှင်ဘုရားတို့လည်း အတွေးအ ခေါ်လေးတွေကအစ ပြင်ဆင်ထားကြပါ။ ငါ ပရဟိတတွေလုပ်နေတဲ့အတွက် ငါ့မှာ အကျိုး ဘာမှမရှိဘူး၊ သူများအတွက်ချည်း လုပ်နေရ တယ်ဆိုတဲ့အတွေး ပေါ်လာတိုင်း ပေါ်လာတိုင်း တတ်နိုင်သမျှ ဖျောက်ပြီးတော့၊ ပရဟိတကို ရှေ့တန်းတင်ပြီးတော့၊ သာသနာပြုနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ဘူး ဆိုတာမျိုးတွေ စိတ်ထဲ ပေါ်ပေါ်နေတယ်။ အဲဒီပေါ်တဲ့အတွေးဟာ ဘဝမှာ အကြီးကျယ်ဆုံး သော အမှားပဲ၊ ဒီ့ထက်မှားတာ ဘာမှမရှိဘူးဆို ပြီးတော့ အမည်မသိ စာဆိုတစ်ဦးက ခုနက ရွတ်ပြတဲ့အင်္ဂလိပ်စကားပုံလေး ရေးသွားတယ်။

အများအကျိုးဆောင်

တပည့်တော်တော့ ဒါလေးကို သိပ်ပြီး တော့ ကြိုက်တယ်။ နဂိုကလည်း သိတော့ သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခုဟာက ကိုယ့်ဘဝနဲ့ တိုက်ဆိုင်သွားတယ်။ ကိုယ်လည်း ဒီစာသင် တိုက်ကြီးလုပ်နေရတာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ပညာရေးတွေ အနောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်လို့ ဟို တုန်းက မြင်ခဲ့ဖူးတာကိုး။ ဒီလိုမြင်ခဲ့ဖူးတော့ ဒီစာလေးဖတ်လိုက်ရတဲ့အခါမှာ မြတ်စွာဘုရား ပါရမီဖြည့်တွဲလမ်းစဉ်တွေ သွားသတိရတယ်။ တပည့်တော်တို့ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ပရ ဟိတသက်သက်လုပ်သွားတာပဲ။ အတ္ထဟိတ ဆိုတာ သူ့အလိုလိုကပ်ပါသွားတာလောက်ပဲ ရှိတာ။ ပဓာနရည်ရွယ်ချက်က ပရဟိတ။ ပရ ဟိတလုပ်လို့ရှိရင် အတ္တဟိတလည်း ပါသွား တယ်။ တပည့်တော်တို့ မြန်မာစကားပုံလည်း ရှိပါတယ်။ အများအကျိုးဆောင် ကိုယ့်အကျိုး အောင်တဲ့။ ဒါတွေက သိတော့သိတာပေါ့ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ ကျင့်ဖို့ကျတော့ တော်တော်ခက်တယ်။ ကိုယ့်ထိလာပြီဆိုလို့ရှိရင်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ပညာရေး ကျန်းမာရေး တစ်ခုခုထိလာတယ်ဆိုလို့ရှိရင် ပရဟိတတွေ လုပ်ဖို့ရာအတွက် အင်မတန်မှ တွန့်ဆုတ်လာတတ်တယ်။

သာသ နာပြုဆို တာ

အဲဒီတော့ … တပည့်တော်တို့ကတော့ အပိုင်းလေးတွေပိုင်းပြီးတော့ စွမ်းနိုင်သမျှ လုပ်

စာတတ်ဖို့ကဒသမ

၁၃၆၃ ခု၊ တပို့တွဲလပြည့်နေ့ ၂၀၀၂ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၇ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ည

> အသုံးပြုနိုင်ပြီပေါ့။ အဲဒီဘက်က သစ်ပင်တွေ ရေလောင်းဖို့ ရေဖောက်တာတွေဘာတွေလည်း ဦးဝေပုလ္လတို့ ရှင်ဣဒ္ဓိဓဇတို့က ကြည့်ပြီးတော့ သေချာခိုင်းပေးပေါ့။

> နောက်ပြီးတော့ … တပည့်တော်တို့ ဒီဓမ္မာရုံနောက်မှာ သံဃာတွေသုံးတဲ့ကုဋီခန်းတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီအထဲက တောင်ဘက်ဆုံးနှစ်ခန်းကို လူတွေအတွက် အသုံးပြုဖို့ တပည့်တော် ပြော ထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ မနက်ဖြန်ကစပြီးတော့ အစီအစဉ်ပြောင်းမယ်။ ဒကာတွေကိုလည်း ပြောလိုက်တော့ပေါ့ဘုရား။ လူတွေအတွက် သီး သန့် ငါးလုံးလုပ်ထားပြီ၊ နှစ်လုံးတော့ သော့ဓတ် ထားတယ်၊ သုံးလုံးဖွင့်ပေးထားတယ်။ အားလုံး အဲဒီမှာပဲ အသုံးပြုဖို့ ပြောလိုက်ပါ။ ဒီမှာက သံဃာတွေအတွက်ပဲ အသုံးပြုမယ်ပေါ့။ အဲဒါ လေးတွေ ပြောထားပေးပါ။

> **အတွေးအခေါ် မှန် ဖို့လို** တပည့်တော်တို့ လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင်

ရေချိုးခန်းနဲ့ကုဋီ

တပည့်တော်တို့ မနက်ဖြန်ကစပြီးတော့ သိမ်ကျောင်းဘက်မှာ ဆောက်ထားတဲ့ ရေချိုး ခန်းကို အသုံးပြုလို့ရပါပြီဘုရား။ ဒီနေ့ ဒကာမ ကြီး လာတော့၊ ဒီမှာလည်း ရေချိုးစရာနေရာက နည်းနည်းနည်းနေတော့၊ တပည့်တော် အကျိုး အကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒကာမကြီးက လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ပဲ ရေစက်ချသွား တယ်။ နောင် ကြုံမှ အချိန်ရမှ အရဏ်ဆွမ်း သီးသန့်ကပ်ပြီး ရေစက်ထပ်ချမယ်လို့လည်း လျှောက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မနက်ဖြန်က စပြီးတော့ တပည့်တော်တို့ အဲဒီရေချိုးကန်

ဆိုတာလေးကို ကာဗာယူပြီးတော့ သူတို့က လျှောက်ပြီး ထင်ရာလုပ်နေတယ်။ စာတတ်ဖို့ လည်း မကြိုးစားဘူး။ စည်းကမ်းလိုက်နာ သလားဆိုတော့လည်း အပြင်ခိုးထွက်ပြီဆိုရင် အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေက များတယ်။ ဒါ ဘာလဲဆို တော့ ကိုယ့်လုပ်ငန်းအပေါ် မှာ ကိုယ်က မြတ်နိုး မှုမရှိတော့ အကုန်လုံး လုပ်ချင်ရာလျှောက်လုပ် တဲ့ ပြဿနာတွေ တပည့်တော် တွေ့ခဲ့ရတာ ကို ပြောပြတာ။ တပည့်တော်တို့ သိန်းသန်း ကျောင်းက အဲဒီအချိန်တုန်းက ပုံမှန်စာလုပ်ပြီး ထိပ်ဆုံးရောက်နေတာဆိုတော့ သူတို့က တပည့် တော်တို့ကို လာလာပြီးတော့ ခတ်တတ်တယ် ပေါ့။ ပြန်ပြီးတော့ စကားနိုင်ပြောရင်းပြောရင်း နောက်ဆုံးတော့ တပည့်တော်တို့က အရှုံးပေးရ တာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပြောလိုက်ရလဲဆိုတော့ 'အရှင်ဘုရားတို့ ဒီလိုကြီးငြင်းနေတာ မကောင်း ဘူး။ စည်းကမ်းတစ်ခု ဒဿနတစ်ခုကို ကြည့် ချင်လို့ရှိရင် အဆိုအမိန့်လေးတင် မကြည့်ဘဲနဲ့ အဲဒီလိုဆိုမိန့်ခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဘဝလမ်းကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြန်ပြီးတော့ လေ့လာသင့်တယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ အဲဒါ လေ့လာပါဦး ဆိုပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ ဒီလိုအဆုံးသတ်ပြီး ကိုယ်ကပဲ အရှုံးပေးခဲ့ရတယ်။ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီး စာတတ်ဖို့က ဒသမလို့ ရေးခဲ့ခြင်းရဲ့ရည်ရွယ် ချက်ကို တပည့်တော် သိသလောက်ပြောပြမယ်။ အဲဒီဟာအထိ လိုက်မှ ဆရာတော်ကြီး ဘာလို့ ဒီလိုပြောခဲ့သလဲဆိုတာ အမှန်အတိုင်း သိရမယ် ပေါ့ ဘုရား။

နောက်ခံသမိုင်း ဖြန်ပြီးတော့ ကြည်သို့ရိုရင်

ပြန်ပြီးတော့ ကြည့်လို့ရှိရင် အဲဒီတုန်း

အရေးအကြီးဆုံးက အတွေးအခေါ် မှန်ကန်ဖို့ပဲ။ အတွေးအခေါ် မမှန်ကန်ဘူးဆိုလို့ရှိရင် အားလုံး ဆက်တိုက်ကြီး မှားကုန်ကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အယူအဆရေးရာဖြောင့်အောင် လုပ်ပေးရတယ်။ တပည့်တော်တို့ မဂ္ဂင်တွေတောင်မှ 'သမ္မာဒိဋ္ဌိ' ဆိုတာ ပါရတယ်။ မှန်တာကိုမြင်မှ၊ အမြင်မှန်မှ နောက်ကမဂ္ဂင်တွေ အားလုံးလိုက်နိုင်တာ။ ဒီလိုပဲ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဘဝမှာ ကြီးပွားဖို့၊ လူတော် လူကောင်းဖြစ်ဖို့၊ အများအကျိုးဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့၊ နောက်ဆုံးစကားလုံးနဲ့ပြောရရင်တော့ ဘုရားဖြစ် ဖို့အထိက ဒီအတွေးအခေါ် မှန်ကန်ဖို့ လိုအပ်တာ ပေါ့ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ အဲဒါလေး အရေး ကြီးတယ်။

အရင်အပတ်က တပည့်တော် မြဝတီ ဆရာဘုန်းကြီးဆီကို သွားတော့လည်း အဲဒီ အကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးဖြစ်သေးတယ်။ တပည့် တော်တို့ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စည်းကမ်း ဆယ်ချက်ထဲမှာ နောက်ဆုံးဒသမအချက်က ်စာတတ်ဖို့က ဒသမ တွဲ။ ဒီ စာတတ်ဖို့က ဒသမဆိုတာလေးက တော်တော်ကြီးအပြော များတယ်ဆိုပါစို့။ တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့မှာ နေစဉ်ကလည်း တချို့ စာမကြိုးစားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေ ရှိတယ်။ သူတို့က ဟာ … ဆရာတော်ကြီး ကတောင် စာတတ်ဖို့က ဒသမလို့ ဆိုခဲ့တာပဲ လို့ ပြောပြောပြီးတော့ စာတတ်အောင်လည်း မလုပ်ဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ နေကြတယ်။ စာလုပ်နေ တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ယှဉ်လို့ ရှိရင် အနေအထိုင်ရော ကောင်းသလားဆိုတော့လည်း အပြင်ထွက်ရင် သူတို့ချည်းပဲ ခိုးထွက်ကြတာ တွေ့ရတယ်။

စကားနိုင်

အဲဒီတော့ ... စာတတ်ဖို့က ဒသမ

စာရေးတာတောင်မှ ဆရာတော်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက် က နောင်လာနောက်သားတွေဟာ ပျင်းလာကြ လိမ့်မယ်။ အဋ္ဌကထာ ဋီကာကြီးတွေ ကြည့်ဖို့ရာ ခက်ခဲသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ အလွယ်တကူနဲ့ စာတတ်ကြပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ဘာသာ ဋီကာကျမ်းတွေ ရေးခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ အဓိက ပြောချင်တာက ဆရာတော်ကြီးက စာသိပ်တတ် စေချင်တာပဲ။ စာမေးပွဲကတော့ ထိုက်သလောက် သူ့ဟာသူ အောင်သွားရင်လည်း ကောင်းတာပဲ လို့ စိတ်ထားခဲ့တယ်ပေါ့။

တပည့်တော်တို့ ဆရာဘုန်းကြီး မြဝတီ ဘုန်းကြီးဆိုလည်း ရဟန်း ၇ ဝါတောင် မရ သေးဘဲနဲ့ သကျသီဟစာသင်တန်းအောင်လာတဲ့ အခါကျတော့ ဆရာတော်က သိပ်ဂုဏ်ယူခဲ့တာ တွေ့ရတယ်။ မဖြေခင်ကတော့ တားတာပေါ့။ ကျန်းမာရေးထိခိုက်မယ်၊ မလုပ်နဲ့ တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဝင်ဖြေလို့ အောင်သွားပြီဆိုတော့လည်း ၆ ဝါ ရှိသေးတာကိုပဲ ကျောင်းဘုန်းကြီးခန့်အပ်တယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သိန်းသန်းကျောင်းဆိုတာက တိုက်ကြီးထဲမှာ တော်တော်အကောင်းဆုံးပေါ့။ အဲဒါကို ကျန်တဲ့ ဓမ္မာစရိယပြီးပြီးသား ဘုန်းကြီး တွေ ရှိရက်သားနဲ့၊ ကျန်တဲ့ ၁ဝ ဝါကျော် ၁၅ ဝါရ ဘုန်းကြီးတွေ ရှိရက်သားနဲ့ ၆ ဝါပဲ ရှိသေးတဲ့ တပည့်တော်တို့ဆရာဘုန်းကြီးကိုပဲ ခန့်ထားခဲ့တယ်။

ချီးမြှောက်ပုံ(၁)

အဲဒီတော့ … အပြင်ပန်းက ကြည့် လိုက်လို့ရှိရင်တော့ တပည့်တော်တို့ ဆရာတော် ကြီးက စာမေးပွဲအပြစ်တွေပြောတယ်၊ စာမေးပွဲ သိပ်မဖြေစေချင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့လို့ တကယ် အောင်မြင်လာပြီ၊ မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ ရိုးရိုးသား

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

က စာမာန်တက်ပြီးတော့ ကျောင်းတိုက်မှာ ပြဿနာတက်ခဲ့တာတွေ အဓိကရှိတယ်။ ဘာ တွေ ရှိခဲ့လဲဆိုတော့ .. တချို့ ပညာမာန်တွေ တက်ပြီး စာချဘုန်းကြီးတွေနဲ့ပြဿနာတွေဖြစ်၊ နောက်ဆုံးမှာ ခဲနဲ့ထုကြတာတွေအထိဖြစ်၊ ဖြစ် တော့ ဒီပြဿနာတွေ ဆရာတော် ခံစားခဲ့ရ တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဘာတွေရှိသေးလဲဆို တော့ .. စာမာန်တက်ရံတင်မကဘဲနဲ့ တချို့က စာမေးပွဲအောင်ရံတင်လုပ်ပြီးတော့ ကျန်တဲ့အချိန် မှာ ကျောင်းတိုက်ကို ဘာမှပြန်အကျိုးမပြုဘဲနဲ့ ဒီစာမေးပွဲအောင်ရံတင်လုပ်ပြီးတော့ ကျန်တဲ့အချိန် မှာ ကျောင်းတိုက်ကို ဘာမှပြန်အကျိုးမပြုဘဲနဲ့ ဒီစာမေးပွဲအောင်တာကိုပဲ စာတတ်တယ်လို့ ယူဆခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ရှိနေကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဆရာတော်က သူ့အကြောင်းနဲ့သူ လုပ်ခဲ့တာ။

ဒါပေမဲ့ သူရဲ့ဘဝသံသရာကို ပြန်ပြီး တော့ လေ့လာကြည့်လို့ရှိရင် ဆရာတော်ဟာ သူ ကလေးဘဝကတည်းက စာတော်တဲ့ကလေး ဖြစ်ရတာကို သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ပြီးတော့ ဂုဏ်ယူ တာ တွေ့ရမယ်။ နောက် … ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် မြောင်းမြဆရာတော်ကြီးဆီ ရောက်တဲ့အခါမှာ လည်း နာမ်ဂိုဏ်းလေးတွေဆိုရင် 'နာမ်ရုပ် ကြေမွမှ … 'ဆိုပြီးတော့ ထပ်ထပ်အော်အော် ကျက်နေလို့ မြောင်းမြဆရာတော်ကြီးက 'နင့် နာမ်ရုပ်က ကြေလွန်းပါပြီဟာ၊ တော်ပါတော့' အထိ တားယူရတယ်။ ဒါ သူကိုယ်တိုင် စာ တတ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာကို ပြနေတာပဲ။

ရည်ရွယ်စိတ်ရင်း

နောက်ပြီးတော့ … စာသင်တိုက်ဘုန်း ကြီး ဖြစ်သွားတဲ့အခါမှာလည်း တပည့်တွေကို စာချရင်းနဲ့ စာပေနဲ့ပတ်သက်တဲ့အယူအဆတွေ သေချာစိစစ်ပြပေးတယ်။ နောက်ဆုံး … ကျမ်း

ချီးမြှောက်ပုံ(၂)

နောက် … တပည့်တော်တို့ ဆရာဘုန်း ကြီး မြဝတီဘုန်းကြီးပဲ၊ သူ ဖျားတဲ့အခါမှာ ဆရာတော်ကြီးက ကိုယ်တိုင်လာကြည့်တယ်။ ဒါတွေက အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေထဲတော့ မပါဘူးပေါ့ ဘုရား။ ဒီလိုပဲ စကားပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ တပည့်တော်တို့ လေ့လာမှတ်သားယူရတာ။ အဲ ဒီတော့ … ဆရာတော်ကြီးက မြဝတီဘုန်းကြီး ဖျားတော့ ဆေးကျောင်းကို ကိုယ်တိုင်ကြွလာ တယ်။ ကြွလာပြီးတော့ ဦးဇင်း၊ တပည့်တော် အတွက် သီးသန့်ထားတဲ့ နွားနို့တို့ဘာတို့ရှိတယ်၊ ရေပ်ဝင်းထဲမှာ ဒကာမကြီးဒေါ် ရှမ်းရှိတယ်၊ လို အပ်တာတွေ အကုန်ယူပြီးတော့ ကျန်းမာရေး မြန်မြန်ကောင်းအောင် လုပ်ပါဆိုပြီး အဲဒီလို ကိုယ်တိုင်လာပြီးတော့ စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ ဒါ ဘာကိုပြသလဲဆိုတော့ … အကျင့်

စာရိတ္တအနေနဲ့ ကတော့ အားလုံး တပည့်တော်တို့ ဆရာဘုန်းကြီးလိုပဲ ပုံမှန်တွေကတော့ ရှိနေကြ မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီ သကျသီဟစာမေးပွဲ အောင် သွားတဲ့အခါမှာ အထူးဂုဏ်ယူခဲ့တယ်။ ဆရာ တော်က အစကတော့ ဝင်တော့ ဝင်မဖြေစေချင် ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ စာတွေ တကယ် တော်သွားပြီဆိုရင်တော့လည်း ခုလို အင်မတန်မှ ချီးမြှောက်တော်မူခဲ့တယ်။ ဒါကို ဆရာဘုန်းကြီး က ပြောပြတဲ့အခါမှာ တပည့်တော်ကတော့ ဒီလိုပဲ ကောက်ချက်ဆွဲလိုက်တယ်။

်ဴစာတတ်ဖို့က ဒသမႛဆိုတာ

ဒါကြောင့်မို့ … စာတတ်ဖို့က ဒသမ ဆိုတာ တပည့်တော်တို့ အပြင်ပန်းကြည့်လို့ရှိ ရင်တော့၊ ကောက်ချက်တွေလွဲပြီးတော့၊ ဟာ .. ဆရာတော်ကြီးက စာတတ်ဖို့ကို မလိုဘူးတဲ့၊

သား ကြိုးစားလာပြီဆိုရင်တော့ ဆရာတော် ချီးမြှောက်ခဲ့တာတွေကို အများကြီး သူ့ဘဝ သမိုင်းကြောင်းမှာ တပည့်တော်တို့ သွားတွေ့ရ တယ်။ ခုပြောခဲ့တဲ့၊ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင်နဲ့ စပ်ခဲ့တဲ့၊ တပည့်တော်တို့ ဆရာဘုန်းကြီးရဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးကတော့ ဒါ အနီးကပ်ဆုံး ဥပမာပေါ့။ သကျသီဟစာမေးပွဲကို ဟာ … ပင်ပန်းပါတယ်။ ကျန်းမာရေးအတွက် မကောင်း ပါဘူးလို့ သူ တားတော့တားတာပဲ။ အောင်လာ ပြီဆိုရင်လည်း စိတ်ထဲကနေ ဝမ်းသာပြီးတော့ ထိုက်ထိုက်တန်တန်နဲ့ ချီးမြှောက်တယ်။ ရိုးရိုး ဓမ္မာစရိယပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကျော်ပြီးတော့ကို ချီး မ္မောက်တယ်။ အဲဒါ အရှင်ဘုရားတို့ ဆရာ တော်ကြီးရဲ့ အဆိုအမိန့်လေးတွေ လေ့လာတတ် ဖို့ တပည့်တော် ပြောတာ။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ အယူအဆ တစ်ခုဟာ ပြောသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့အာဘော်ကို မသိဘဲနဲ့ကောက်ချက်ဆွဲလို့ရှိရင် သိပ်ပြီးတော့ အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ အန္တရာယ်ကြီးခဲ့တာတွေ လည်း တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် တောင်မြို့မှာ တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရပြီ။ ခုချိန်မှာလည်း ဒါမျိုးတွေက ရှိနေသေးတယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့က မှန်မှန်ကန်ကန် သုံးသပ်တတ်ဖို့ လိုအပ်တယ်ပေါ့ ဘုရား။ မဂ္ဂင်နဲ့ပြောလို့ရှိရင်တော့ သမ္မာဒိဋ္ဌိပေါ့။ ပြန်ချုပ်ရရင် တပည့်တော်တို့ ဘဝမှာ ဒဿနဆို တဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆဟာ သိပ်ပြီးတော့ အရေးကြီးတယ်။ ဒီစာတစ်ခုဖတ်ရုံသိရုံနဲ့ ကြီး ပွားမယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ ဒီအယူအဆပေါ်မှာ မှန်ကန်တဲ့အမြင်ရှိဖို့ လိုသေးတယ်။ အဲဒါလေး အရင်ဘုရားတို့ တွေးခေါ်တတ်ဖို့ တပည့်တော် ထပ်ပြီးတော့ ပြောပြတာ။ ဟိုတုန်းကလည်း ပြောဖူးပါတယ်။

ရဏတ္ထစာသင်နည်းနဲ့ ဆို စာသင်တာ နိဗ္ဗာန် ရောက်တယ်တဲ့။ ဒါလည်း ရှိနေတယ်။ နောက် … အလဂဒ္ဒူပမစာသင်နည်းနဲ့ ဆို စာသင်ပြီးရင် အပါယ်ကျမှာပဲတဲ့။ ဒီလိုလည်းပဲ ရှိနေတယ်။ အဲဒီတော့ … မြတ်စွာဘုရားက အလဂဒ္ဒူပမ တစ်နည်းတည်းကို ဟောသွားတာမဟုတ်ဘူး။ နိဿရဏတ္ထနည်းကိုလည်း ဟောသွားတယ်။ ဒါကိုလည်း တပည့်တော်တို့ သာဓကပြုလို့ရ တယ်။ ချုပ်လိုက်ရင် မှန်ကန်မှု၊ ရိုးသားမှုရှိဖို့ ပဲ လိုတယ်။ ကိုယ့်မှာ အစွမ်းအစရှိသမျှ စာကို တော့ တတ်အောင်သင်ရမယ်ပေါ့။

နွှားကျောင်းသားနဲ့နွှားရှင်

နောက်တစ်ချက် ... တပည့်တော်တို့ အများပြောရိုးလေးတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ဒါ တပည့်တော် စိတ်ထဲပေါ် လာလို့ ပြောပြတာပါ။ တပည့်တော်တို့ ဓမ္မပဒ ယမကဝဂ်ထဲမှာ 'ဒွေ သဟာယကဘိက္ခုဝတ္ထု'ဆိုတာ ရှိတယ် မဟုတ် လား။ အဲဒီဝတ္ထုကိုကြည့်ပြီးတော့ တချို့က စာသင်နေတာက နွားကျောင်းသားတွေ တဲ့။ တရားထိုင်တာကမှ နွားရှင်နဲ့တူတယ် တဲ့။ နွား ကျောင်းသားဆိုတာက နွားမပျောက်အောင်ဘဲ ထိန်းပေးရပြီး နွားနို့အရသာကိုတော့ နွားရှင်ကပဲ ခံစားရတယ်ပေါ့လေ။ အဲဒီလိုမျိုး ပရိယတ်ကို တစ်ဖက်သတ်ပြောတာတွေလည်း ရှိတယ်။ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုရင်ဘဝ တရား သွားထိုင်တော့ ရိပ်သာဆရာတော်တစ်ပါးက ဒီလိုပြောတာ ကြုံခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီကတည်းက ဘဝင်တော့ မကျဘူးပေါ့။ ပြန်ပြီးတော့ စဉ်းစား တယ်။

စဉ်းစားတော့ နောက်ဆုံး တပည့်တော် ဘာအဖြေရလဲဆိုတော့ … မြတ်စွာဘုရား ဒီ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ကောင်းကောင်းနေ ပြီးတာပဲဆိုတဲ့ ဒီစိတ်ကလေး စွဲသွားတယ်။ စွဲသွားလို့ရှိရင် အဲဒါ ဘဝမှာ အညွှန့်ကျိုးတာပဲဘုရား။ စာပေ တကယ်မကျမ်း ကျင်ဘဲနဲ့ ဝိနည်းကံစတဲ့အရာဌာန တော်တော် များများမှာ ထက်မြက်မှု ဝိသာရဒ ဂုဏ်ဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ … ဆရာတော် ကြီးကိုယ်တိုင် စာရေးတဲ့အခါမှာ ထုတ်ဖော်ပြော သွားတာလေးလည်း တပည့်တော် ပြောခဲ့ပြီ။ 'ဘာသာဋီကာကျမ်းစာတွေကို နောင်လာနောက် သားတွေ အလွယ်တကူ စာတတ်အောင်လို့ ရေးသွားရပါတယ် တဲ့။ ပိဋကတ်သင်ရိုးတော့ သူ ပေါက်ချင်သေးတယ်၊ ပေါက်အောင် ရေးခဲ့ ချင်သေးတယ်၊ မပေါက်ခင် ပျံတော်မမူချင်သေး ဘူး။ မသေချင်သေးဘူး၊ ဒါမျိုး ခဏတိုင်း ဆရာတော်ကြီး ပြောလေ့ပြောထရိုတယ်။

ဆရာတော်ကြိး ပြောလေ့ပြောထရုတယ်။ နောက်ဆုံး .. ဘဝနိဂုံး အဆုံးသတ်တဲ့ နေ့။ ၁၃၃၉ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၂ ရက်နေ့။ အဲဒီနေ့ နေ့လယ် ၁ ချက်ထိုးမှာ စာချသွားသေးတယ်။ ညနေ ၄း၃ဝ နာရီ လောက်မှာ ပျံတော်မူသွားတာပဲ။ အဲဒီတော့ တစ်ဘဝသံသရာကို စြုံငုံကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် ဆရာတော်ကြီးရဲ့အာဘော်ကို အရှင်ဘုရားတို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိသွားမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အယူအဆတစ်ခုကို ကိုင်တွယ်ပြီဆိုလို့ရှိရင် အပြင်ပန်းလေးတင် မကြည့်ဘဲနဲ့ ဆိုမိန့်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့အကြောင်း၊ သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဆိုမိန့်သွားသလဲဆိုတာတွေအထိ တပည့်တော် တို့ ကြည့်ဖို့ လိုအပ်တယ်ပေါ့ဘုရား။

စာသင်နည်းသုံးမျိုးထဲမှာလည်း မြတ်စွာ ဘုရားက စာသင်ရင် အပါယ်ကျတယ်လို့ ဟောသလား၊ စာသင်ရင် နိဗ္ဗာန်ရောက်တယ်လို့ ဟောသလား၊ ပြန်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ နိဿ

နှစ်မျိုးရှိကြောင်း မိန့်တယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ပါးက တော့ ပရိယတ္တိစာသင်တယ်။ တစ်ပါးကတော့ တပည့်တော် အသက်ကြီးလို့ပါဘုရား ဆိုပြီး တော့ ပဋိပတ္တိကိုလုပ်တယ်။ ဒီနေရာမှာ ခဏရပ် ကြည့်နော်။ မြတ်စွာဘုရားက ပရိယတ္တိလုပ်တဲ့ လူကို မတားမြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ပဋိပတ္တိလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကိုလည်း ပိုပြီးတော့ မချီးကျူးခဲ့ပါဘူး။ ဒါလေး တစ်ချက် မြင်ထား။ နောက်တစ်ခါ ဆက်သွား။ ဆက်သွားတော့ … ပရိယတ္တိသမားက

ပညာတတ်ရံတင် မကတော့ဘူး။ မာန်မာနတွေ ထူလာတယ်။ တစ်ဖက်က ပဋိပတ်ဆရာတော် ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ပြန်ပြီးတော့ ကြည့်လိုက် ဦး။ သူက သူ့ရဲ့တပည့်တွေ မြတ်စွာဘုရားထံ သွားပြီးတော့ ကန်တော့လို့ရှိရင် ဘာမှာလေ့ရှိ သလဲဆိုတော့ ... တို့သူငယ်ချင်းဆရာတော်ကို လည်း သွားကန်တော့ခဲ့ပါဦး၊ တို့အနေနဲ့ ကန် တော့တယ်လို့လည်း လျှောက်ခဲ့ပါ တဲ့။ အဲဒါ ပဋိပတ်ရဟန်းရဲ့ စိတ်ထားလေး။ အဲဒီတော့ ပဋိပတ်ရဟန်းက ပရိယတ်ရဟန်းကို အပြစ် မပြောခဲ့ဘူး။ လေးစားခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့တပည့်တွေ မြတ်စွာဘုရားကို သွားဖူးပြီဆိုရင် ဝင်ကန်တော့ ခိုင်းတယ်။

လေးစားခဲ့တယ်

ဒါလည်းပဲ တပည့်တော်တို့ ယူတတ်ရ မှာပဲ။ တကယ့်ပဋိပတ္တိသမား၊ ရဟန္တာဖြစ်နေတဲ့ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်ကိုက ပရိယတ္တိပို့ချနေတဲ့ ဆရာတော်ဆီ ဝင်ကန်တော့ဖို့ တပည့်တွေကို လေးလေးစားစားနဲ့ ကိုယ်တိုင်မှာတယ်။ တို့ အနေနဲ့ ကန်တော့လိုက်တယ်လို့လည်း လျှောက် ပေးပါဦး တဲ့။ ဒါဟာ တပည့်တော်တို့အတွက် ကောက်ချက်တစ်ခု၊ သင်ခန်းစာတစ်ခု။ စကား

ဂါထာကို ဒီတရားကို ဘာကိုအကြောင်းပြုပြီး ဟောခဲ့သလဲလို့ တပည့်တော် ဒါကို တွေးမိ တယ်။ အဓိကကတော့ နောက်ခံဇာတ်ကြောင်း ပေါ့။ စောစောက တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စာတတ်ဖို့က ဒသမဆိုတာကို၊ အတွေးအခေါ် တစ်ခုကို၊ အဆိုအမိန့်တစ်ခုကို သုံးသပ်တဲ့အခါ မှာ ဆိုမိန့်သူဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဘဝသံသရာဖြစ် စဉ်ကို ကြည့်ပြီးတော့၊ ဆရာတော်ကြီးက ဘယ် လို နေခဲ့တယ်၊ ဘယ်လို ထိုင်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်လို ချီးမြှောက်ခဲ့တယ်'ဆိုတာတွေကို ကြည့်ပြီးတော့၊

ပြန်ပြီးတော့ အာဘော်ဖော်သလိုပေါ့နော်။ ခုလည်း ဒီနေရာမှာ မြတ်စွာဘုရားက ပရိယတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို နွားကျောင်းသား၊ ပဋိပတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကို နွားရှင်လို့ ဘာဖြစ်လို့ ဟောခဲ့သလဲ ဆိုတာ တပည့်တော်တို့ နောက်ခံဝတ္ထုကြောင်းကို ပြန်ကြည့်ပြီး ကောက်ချက်ချက်မှ ဒါ အဖြေမှန် ထွက်မယ်ပေါ့။ အပေါ် ယံလေးတင် ကြည့်ပြီး တော့ ဟာ … စာသင်တိုက်ထောင်တာ နွား ကျောင်းသားအလုပ်ပါကွာ။ ရိပ်သာဖွင့်တဲ့ တို့က မှ နွားရှင်စစ်တာ၊ ဒါမျိုးတွေပဲ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် အပြစ်ပြောနေလို့ကတော့ တပည့် တော်တို့ သာသနာမှာ အကျိုးမရှိဘူး။ ဒါ ကြောင့်မို့ ဝတ္ထုကြောင်းကို ပြန်ပြီးတော့ ရှုသင့် တယ်။

နောက်ခံဇာတ်လမ်း

ရှုလိုက်တဲ့အခါမှာ ဘာသွားတွေ့လဲဆို တော့ … သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရဟန်းပြုတဲ့ အခါ မြတ်စွာဘုရားဆီ ပထမဆုံး သွားပြီးတော့ လျှောက်ကြတယ်ပေါ့။ လျှောက်တဲ့အခါမှာ ထုံး စံအတိုင်း မြတ်စွာဘုရားက သာသနာမှာ စာသင်တဲ့အလုပ်နဲ့ တရားထိုင်တဲ့အလုပ်ရယ်လို့

ပေါ့ဘုရား။

ခုချိန်မှာ ကိုယ်က စာတွေသင်နေ တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်မှာ ပဋိပတ္တိလုပ်ဖို့တော့ အမြဲတမ်းနှလုံးသွင်းထား။ ဒီမျိုးစေ့လေးကိုတော့ မပျောက်စေနဲ့ပေါ့။ ခု ပရိယတ္တိလုပ်နေပေမဲ့၊ တစ်ချိန်မှာ ပဋိပတ္တိနဲ့တွဲပြီးတော့ လုပ်နိုင်အောင်၊ နောက်ဆုံးမှာ ပဋိပတ္တိသက်သက်သမား ဖြစ် အောင်၊ နှလုံးသွင်းထားရမယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်လုပ်ပေးနိုင်တုန်းကတော့၊ သူများအတွက် လုပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ မေတ္တာတရားကတော့၊ ဒါ ထားကို ထားရမှာပဲ။ ပရိယတ်မပါလို့ရှိရင်လည်း တပည့်တော်တို့ သာသနာတော်ကြီးက ကွယ် တာ ကြာခဲ့ပြီ။

အန္တရာယ်သိပ်ကြီး

တချို့က ပြောကြတာပေါ့။ 'ဟာ … ရိပ်သာ သွားဝင်တာကောင်းတယ်။ တရားထိုင် တာ ကောင်းတယ်။ တော်ကြာ ကိုယ်က နွာ. ကျောင်းသားချည်းပဲ ဖြစ်နေမယ် ဆိုပြီးတော့။ ဒီအတွေးအခေါ်တွေက မြတ်စွာဘုရားမိန့်တဲ့ စကားကို ဒီနောက်ခံဝတ္ထုကြောင်းတွေနဲ့ မသုံး သပ်ဘဲ အပေါ်ယံလေး ရုပ်ပြီးတော့ ကြည့်မိ လိုက်တယ် ဆိုရမှာပေါ့။ ပိုဆိုးတာက အဲဒီလို ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာ စာပေဗဟုသုတနည်းတဲ့ ရဟန်းတွေ၊ ကိုရင်တွေ၊ လူတွေအတွက်ကျတော့ ဒါကြီးက အန္တရာယ်သိပ်ကြီးသွားတယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့ ... အရှင်ဘုရားတို့လည်းပဲ အတွေး အခေါ် တစ်ခုကို ယူဆပြီဆိုလို့ရှိရင် အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကြောင်းအရာတွေကို လိုက်ပြီးတော့ ခုနက တပည့်တော်ပြောသလို ကောက်ချက်တစ်ခုချင်း ဆွဲဖို့ကြိုးစားပေါ့ဘုရား။ ဒါ တပည့်တော် နမူနာ ပြပေးတာပါ။ တပည့်တော် ကောက်ချက်ဆွဲ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တစ်ခွန်း ဒဿနတစ်ခုကို ဘာဖြစ်လို့ပြောလဲ ဆိုတာကို အရှင်ဘုရားတို့ စဉ်းစားတတ်ဖို့ ဒါ ကြားဖြတ်ပြောတာ။ တွေးခေါ် တတ်အောင်လို့ တပည့်တော် လမ်းဖော်ပေးနေတာ။ နောင်ကျ ရင်လည်း အရှင်ဘုရားတို့ အတွေးအခေါ် တစ်ခု ကို ခုလို အကြောင်းရင်းလေးတွေ လိုက်တတ် အောင်လို့ပေါ့။ ထားပါတော့။

နောက်တော့ … ပရိယတ္တိသမားက မာနထူလာတယ်။ ဒီကိုယ်တော်ကြီး ဂါထာ လေးတစ်ပုဒ်တောင် မတတ်ဘဲနဲ့ တပည့်တွေ များလှပါလား၊ ငါ့ဆီ သူ့တပည့်တွေ ခဏတိုင်း လွှတ်လွှတ်နေတယ်၊ လာရင်တော့ သိကြသေး တာပေါ့၊ စာမေးချလိုက်ရဦးမယ် စသည်ဖြင့် မာနတွေ တက်လာတယ်။ အဲဒီမှာ ပရိယတ္တိ သမားဟာ လမ်းမှားရောက်သွားတယ်။ မာန တွေ သိပ်တက်သွားတယ်။ ငါက စာတတ် တယ်၊ သူက ဘာမှမတတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုစိတ် ဝင်သွားတယ်။ ကောင်းကောင်းနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို လည်း တပည့်တော်တို့က စာမချပေမဲ့ လေးစား တော့ လေးစားရမှာပဲ မဟုတ်လား။

မနှိပ်ကွပ်သင့်

နောက်ဆုံးမှာ … မြတ်စွာဘုရားက သော် … ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပရိယတ္တိအကြောင်းပြု ပြီးတော့ ငရဲကျရှာတော့မှာပဲ ဆိုပြီးတော့ ကြွ ပြီး ဒီဂါထာစကားကို ဟောခဲ့ရတာ။ အဲဒီတော့ မာနတွေထူပြီး ငရဲကျမှာစိုးလို့ ဒီဂါထာကို ဟောခဲ့တာဆိုတာ ပေါ်လွင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒါကိုပဲ တပည့်တော်တို့က ရမ်းသန်းပြီးတော့ စာသင်စာချလုပ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဒါလေးကိုင် ပြီး နှိပ်ကွပ်သင့်ပါ့မလား။ ဒါ တချို့ တပည့် တော် နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားရတာတွေ ရှိတယ်

66

တာလည်း ပြည့်စုံသလားလို့တော့ မမေးနဲ့ပေါ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆက်ပြီးတော့တွေးခေါ်ကြည့်။ စောစောကပြောသလို တစ်ဆင့်ချင်း ပေါ့။ ပထမ မြတ်စွာဘုရားဆီ သွားပြီးတော့ လျှောက်ကြတယ်။ ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိ တာဝန် နှစ်ခုရှိတယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ချပြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက တာဝန်နှစ်ခုရှိတယ်လို့ ပြောတာဟာ နှစ်ခုလုပ်နိုင်ရင်လုပ်ပါ၊ မလုပ် နိုင်ရင် တစ်ခုလုပ်ပါဆိုတဲ့ သဘောပဲ။ ဘာလုပ် လုပ် ခွင့်ပြုပြီးသားပဲ။ တစ်ခုခုလုပ်နေဖို့တော့ လိုတယ်။ ဒီလိုလေး ကောက်ချက်ချရမယ်။ ဒီနေရာမှာ မြတ်စွာဘုရားက ဒီပရိယတ္တိကို နွားကျောင်းသားအလုပ်မို့ ရူတ်ချတယ်ဆိုလို့ရှိရင် ခွင့်ပြုပါ့မလား။ ဒါကြောင့်မို့ … နိဿရဏတ္ထ စာသင်နည်းဆိုတာ ရှိသလိုပဲ၊ အလဂဒ္ဓူပမ စာသင်နည်းဆိုတာလည်း ရှိတယ်။ ရည်ရွယ် ချက်ကောင်းကောင်းနဲ့ စာသင်ရမယ်။ ဒါလေး တွေကို ကောက်ချက်ချရတယ်။

ဂုဏ်မောက်ခဲ့လို့

နောက်ဆုံးမှာသာ မြတ်စွာဘုရားက ပရိယတ္တိသမားက ဂုဏ်တွေမောက်လာပြီးတော့ ရဟန္တာကိုတောင်မှ သွားပြီးတော့ ညှဉ်းဆဲတဲ့ စိတ်ဆိုးစိတ်ပုပ်တွေ ရှိလာတဲ့အတွက် ငရဲကျမှာ စိုးလို့ဆိုပြီး ဒီဂါထာကို ဟောခဲ့ရတယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့ ... ဒါတွေကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ငြင်းခုံတဲ့အခါမှာ မှန်မှန်ကန်ကန်သုံးသပ်တတ် ဖို့ လိုတယ်။ ခုနက တပည့်တော်ပြောခဲ့သလို ပေါ့။ ဘဝမှာ မှန်ကန်တဲ့အယူအဆ မရှိဘူးဆို ရင် အတွေးအခေါ်တွေကအစ အားလုံး မှားသွား တတ်တယ်။ နစ်နာသွားတတ်တယ်။ ဒါလေး အဓိက ပြောချင်တာပါ။

အရှင်ဣန္ဒကာဘိဝံသ(မြစကြာ)

(၁) ဘယ်အခြေခံနဲ့လဲ

တပည့်တော် အရင်အပတ်ကလည်း ပြောခဲ့ပြီပေါ့။ စာသင်တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ဘယ် အခြေခံနဲ့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကြီးမြှင့်လာရသလဲဆို တာကိုလည်း သုံးသပ်သင့်တာပဲ။ စာလေးတင် ကျက်ပြီးတော့ ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့၊ ဝေယျာဝစ္စ တံမြက်စည်းတောင်မလှည်းဘဲနဲ့၊ စာတတ်သွား တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လား။ သို့မဟုတ် ဝေယျာဝစ္စလည်း လုပ်၊ တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်တိုက် တာကို ကူညီပြီးတော့ ကိုယ့်လက်အောက်ငယ် သားလေးတွေကို နာမ်ဂိုဏ်းလေးက အစ ချနိုင်ရင်ချပေးရင်း ကြီးပြင်းခဲ့ရသလား။ ဒီလိုမျိုး ပေါ့။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို အတုခိုးမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာရင် သုံးသပ်ကြည့်ဖို့ အရင် တစ်ပတ်က ပြောခဲ့ပြီ။ အဲဒါလေးတွေ ပြန် ပြီးတော့ ခေါင်းထဲထည့်ပေးပါ။ အားကျထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်မဖြစ် ဆိုတဲ့နေရာမှာ ဘယ်အခြေခံနဲ့ များ ဒီပုဂ္ဂိလ်ဟာ ကြီးမြှင့်လာရသလဲဆိုတာလေး လည်း ထည့်ပြီးတော့ စဉ်းစားပါ။ ဒါက နံပါတ် (၁)အချက်ပေါ့။

(၂) ဘယ်လောက်ကျေးဇူးများသလဲ

နောက် … နံပါတ်(၂)အချက်က ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ကျေးဇူးကို လူတွေဘယ်လောက်များများ ခံစားနေရသလဲ။ ဒါ သူတို့ ကမ္ဘာမှာသုံးတဲ့ ပေတံ၊ စံပေါ့ ဘုရား။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ကျေးဇူးကို လူတွေဘယ်လောက်များများ ခံစားနေရပါသလဲ၊ ဒီအချက်ကိုလည်း ကြည့်ရမှာပဲ။ တချို့ ကြီး တော့ ကြီးမြင့်လာတယ်။ စာမေးပွဲတွေ ထိုက်သ လောက် အောင်တယ်။ တချို့ဆို ထိုက်သ လောက်တောင် မဟုတ်ဘူး၊ အထွတ်အထိပ်က နေကို အောင်တယ်။ တပည့်တော်တို့ မြန်မာ

ခဏတဖြုတ်လေးဆိုရင်လည်း မကောင်းဘူး။ အဲဒီတော့ … တပည့်တော်တို့ ဒီပရိယတ္တိလုပ် နေတယ်ဆိုတာက မြတ်စွာဘုရားအလိုကျ ရည် ရွယ်ချက်မှန်အောင်သာ ထား။ ရည်ရွယ်ချက်မှန် လို့ရှိရင် ကိုယ်က စာသင်ရင်းနဲ့ စာချနေတယ်၊ စာသင်ရင်းနဲ့ ဝေယျာဝစ္စလုပ်နေတယ်၊ စာသင် ရင်းနဲ့ ဆရာသမားတွေစကားနားထောင်ပြီးတော့ တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်စွမ်းရာလေးတွေ လုပ်ပေးနေ တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဒါ တတ်နိုင်သမျှ ကျေးဇူးပြုနေ တယ် ခေါ်တာပဲ။ ဒီကျေးဇူးပြုမှုကလည်း ခဏ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်အသက်ထက်ဆုံး တတ်နိုင် သမျှ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်။

အတုခိုးတတ်ရမယ်

ပရဟိတစိတ်ဓာတ်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သုမေဓာဘဝက ဘုရားအလောင်းတော်စိတ် ဓာတ်ကို အတုခိုးပြီးတော့ အားလုံးအတွက် တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်လုပ်ပေးမယ်၊ လုပ်ပေးရင်းနဲ့ ကိုယ့်ဘဝအတွက်လည်းပဲ အချိန်လေးယူယူပြီး တော့ ပဋိပတ္ထိလုပ်မယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ ... ပဋိပတ္တိကို တကယ်ဇောက်ချလုပ်မယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးနဲ့ သွားလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ အတွေးအခေါ်တွေဟာ မှားစရာမရှိပါဘူးဘုရား။ အဲဒါလေးတွေ အရှင်ဘုရားတို့ ကိုယ်စီကိုယ်င သတိထားကြဖို့ပါ။ အတွေးအခေါ်တစ်ခုဆိုတာ ဆိုမိန့်သွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ရိုးရိုးပဲ သူ့ရဲ့ ခံစားချက်နဲ့၊ သူ့ရဲ့အတွေ့အကြုံနဲ့၊ ဆိုမိန့်သွား တာပဲ။ တကယ်ကောင်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒါကို ယူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ခုနကလို ဘဝအကြောင်း၊ သံသရာအကြောင်း မကြည့်ဘဲနဲ့ ကိုယ်ထင်ရာ တွေးခေါ်သွားလို့ရှိရင် မှားသွားနိုင်တယ်။ မှားလို့ ရှိရင် ဆက်တိုက်နစ်နာပြီး၊ နောက်ဆုံးမှာ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

နိုင်ငံရဲ့အယူအဆကတော့ ဒီလို စာမေးပွဲအောင် ရင်ပဲ အာဇာနည်လို့သတ်မှတ်နေတယ်။ ဒီအယူ အဆကိုလည်း မှန်မမှန် တပည့်တော်တို့ ပြန်ပြီး တော့ သုံးသပ်ဖို့အချိန်တန်နေပြီ။ အစဉ်အဆက် အတိုင်း စာမေးပွဲအောင်လို့၊ ဘွဲ့ရလာလို့၊ အစိုးရ က ဘာဘွဲ့ကပ်လိုက်လို့ စသည်ဖြင့် ပူဇော်ပွဲကြီး တွေနဲ့ ဒါကြီးကို ထပြီးတော့ လုပ်ရတာလည်း ရိုးအီနေပြီ။

ဒီတော့ ... တပည့်တော်တို့ ဒီပေတံ လေးကိုတော့ အမြဲတမ်း သတိထားစေချင် တယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့အစွမ်းနဲ့ လူတွေဘယ်လောက် များများ အကျိုးခံစားနေရသလဲ။ သူ့အစွမ်းနဲ့ ဘယ်လောက်အကျိုးခံစားရပြီးပြီလဲ။ တပည့် တော်တို့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို အတုခိုးဖို့ဆိုရင် ဒီပေတံလေးကိုလည်း ကြည့်ပေးရတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ စာမေးပွဲတွေအောင်တယ်၊ အောင် ပြီး သူ့ဟာသူ အေးအေးဆေးဆေးနေတယ်၊ သို့မဟုတ် အလူူအတန်းလေး သာရေးနာရေး လေးနဲ့ ပြီးနေတယ်ဆိုရင်လည်း ဒါ တပည့် တော်တို့ အတုခိုးဖို့ရာအတွက် မဟုတ်သေးဘူး။ အားလုံး သဘောပေါက်တယ်နော်။ ဒါကြောင့်မို့ (၂)နံပါတ်အချက်အနေနဲ့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့အစွမ်းနဲ့ လူတွေဘယ်လောက်များများ အကျိုးခံစားပြီးပြီ လဲဆိုတာလည်း စဉ်းစားရမယ်။ အများကြီး မဟုတ်တောင်မှ ကိုယ့်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင် တစ်နိုင် တစ်ပိုင်တော့ အကျိုးခံစားရအောင် ကိုယ်က စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ရတယ်။

(၃) ဘယ်လောက်ကြာကြာခံစားရသလဲ

နံပါတ်(၃) ... ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ကျေးဇူးကို အချိန်ဘယ်လောက်ကြာအောင် လူတွေခံစားရ ပါသလဲ။ ဒါကိုလည်း တတိယအချက်အဖြစ်နဲ့ ကြည့်ရမယ်။ လူများများတော့ ခံစားရပါရဲ့၊

လိုအပ်တယ်ပေါ့။ စာမေးပွဲတွေ အထွတ်အထိပ် အောင်မှ မဟုတ်ဘူး။ အောင်လာရင်တော့ ကောင်းတာပါပဲဘုရား။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအောင် ခြင်းဟာလည်း စောစောက ပြောသလို ရည် ရွယ်ချက်မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ အောင်လာတယ်ဆို ရင် ဒါ တပည့်တော်တို့ စာသင်တိုက်ထောင်ရ ကျိုး၊ ပင်ပန်းခံရကျိုး နပ်တာပေါ့ဘုရား။ ကဲ … အားလုံးပဲ အဲဒီလို ဘက်စုံတော်တဲ့ သာသနာ့ အာဇာနည်များဖြစ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ကြပါစေ ကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

အပါယ်တောင်မှ ရောက်နိုင်တယ်။ အဲဒါလေး သတိထားပေးပါ။

ခုနက 'ဒွေသဟာယကဘိက္ခု'ဝတ္ထုကို လည်း တပည့်တော် အရိပ်အမြွက်လေး နည်း နည်း ဝေဖန်ပြတယ်၊ ကောက်ချက်ဆွဲပြတယ်။ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စာတတ်ဖို့က ဒသမ ဆိုတာလေးကိုလည်း တပည့် တော်အနေနဲ့ ပုံစံအဖြစ်၊ ဥဒါဟရဏ်အဖြစ်နဲ့ ထုတ်တယ်။ ဒါကိုနမူနာပြုပြီးတော့ အရှင်ဘုရားတို့လည်း နေရာတိုင်းမှာ သူများပြောတိုင်းကြီး မယုံနဲ့ပေါ့ ဘုရား။ အတုခိုးသင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ဘယ်လို လဲ၊ အပူဇော်ခံရံသက်သက်လား၊ စောစောပြော တဲ့ စံသုံးချက်နဲ့ပြည့်စုံသူလား၊ ဒါကို စိစစ်ရမယ်။ စံသုံးချက်နဲ့ပြည့်စုံပြီဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲ။

ပရဟိတဂုဏ်

ဒါကြောင့် ... ပရဟိတလုပ်ငန်းဆိုတာ တော့ ရှိကိုရှိရမှာ။ မရှိလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ လောကကြီးကလည်း ခန်းခြောက်သွားမှာပဲ။ ပရဟိတစိတ်ဓာတ်သာ မရှိရင် ဘုရားဆိုတာ လည်း လောကမှာ ပွင့်လာနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ ... တပည့်တော်တို့က မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပရဟိတဂုဏ်၊ မဟာကရဏာ ဂုဏ်တွေကို အာရံပြုပြီးတော့ ပရိယတ္တိကိုလည်း၊ ကိုယ်စွမ်းနိုင်သမျှ လုပ်သွားရမှာပဲ။ တစ်ချိန်မှာ ကိုယ့်အတွက် ဇောက်ချဖို့ရာအတွက် ပဋိပတ္တိ မျိုးစေ့လေးကိုလည်း မပျောက်ပျက်စေနဲ့၊ မွေးမြူ ထားပေါ့ဘုရား။ အဲဒါဆိုရင် တပည့်တော်တို့ ဟာ သာသနာမှာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ် သွားမှာပဲ။

ဒါကြောင့်မို့ … ဒီကျောင်းမှာနေမယ်ဆို ရင် ရိုးသားဖို့၊ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ကြိုးစားဖို့

အားကျရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်

၁၃၆၃ ခု၊ တပို့တွဲလကွယ်နေ့ ၂၀၀၂ ခု၊ မတ်လ ၁၃ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ည

တယ်ဆိုတာ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီး ပြော သလိုဆို တပည့်အဖြစ်နဲ့ စာလာသင်တယ်လို့ သဘောမထားဘဲနဲ့ ဆရာဖြစ်သင်တန်း လာ တက်နေတယ်လို့ သဘောထားရမှာ။ ဆရာဖြစ် အောင် လုပ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ကျဉ်းမြောင်းမှု မထားရဘူး။ ကိုရင်လေးကနေ ရဟန်းတွေအထိ အားလုံးပေါ့၊ တပည့်တော်တို့မှာ အရွယ်ရောက် တဲ့ သံဃာတွေ အများကြီးရှိတာပဲ။ ဒီတော့ သံဃာ့ပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ်၊ အမြင်မတော်ဘူးဆိုရင် အကြီးတွေ အကြောင်း ကြားတန်ကြား၊ ပျက်နေလို့ရှိရင် ပြင်သင့်တာ ပြင်။ ဒါမျိုးလုပ်ရမှာ။

အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့လူကြီး

ခုဆို တပည့်တော်တို့ လက်သမားတွေ လည်း ရှိနေပြီဆိုတော့ စာမေးပွဲပြီးလို့ရှိရင် ဒီဓမ္မာရုံကျောင်းမှာ ဘောက်ချိတ်ပြုတ်နေတာ ဘယ်နှခုရှိတယ်၊ မှန်ကွဲနေတာက ဘယ်လို

ကျယ်ပြန့်တဲ့စိတ်ဓာတ်

ပါသာဒိကဂုဏ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား ထိုင်ပါ။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ လျှောက်ပြီးတော့ မကြည့်ရဘူး။ ခါးလေး ဆန့်ထား။ ဘယ်ဘက် လက်ပေါ်ကို ညာဘက်လက်ကလေး တင်ထား။ ဘယ်လောက်မှလည်း မကြာဘူး။ ၁၅ မိနစ်၊ မိနစ် ၂၀၊ ဒီလောက်လေးပါပဲ။ ဒီအတွင်းမှာ စိတ်တွေလွင့်နေတာကို တတ်နိုင်သမျှ ဖျောက် ထားပေါ့ဘုရား။

တပည့်တော်တို့ အရာရာမှာ စိတ်ဓာတ် ကို ကျဉ်းကျဉ်းမြောင်းမြောင်း မထားဘဲနဲ့ ကျယ် ပြန့်အောင် မွေးမြူတတ်ရမယ်။ ဒီမှာလာနေ

မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

နိုင်ငံရေးလုပ်တာကိုပဲ တပည့်တော်တို့ နမူနာယူကြည့်ရအောင်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လုပ်သွားတာလေးတစ်ခုတည်းပဲ ကြည့်လိုက် ပေါ့။ သူ့ရဲ့ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယချမ်းသာ ရေးဆိုရင် ကိုယ့်စီးပွားရေးကိုယ်လုပ်ပြီးတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သားသမီးတွေနဲ့ တိုက်နဲ့ကားနဲ့ နေသွားမှာပေါ့။ ခုတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ တိုင်းပြည်အတွက်၊ ကိုယ့်လူမျိုးလွတ်လပ်ဖို့အ တွက်၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကြီးပွားဖို့အတွက် ကိုယ် ကျိုးတွေစွန့်လွှတ်ပြီး ကြိုးစားသွားတယ်။ ဗိုလ် ချုပ်အောင်ဆန်းဓမျာ အိန္ဒိယရောက်တဲ့အခါမှာ အချမ်းပြေ ဝတ်စရာ လောင်းကုတ်အင်္ကျံတောင် မရှိဘူးလို့ တပည့်တော်တို့ သမိုင်းတွေမှာ ဖတ် ရတယ်။ ကိုယ့်စီးပွားရေးကိုယ် လျစ်လျူရှုပြီး တော့ လုပ်ခဲ့တာပဲ။

နောက်ဆုံး … ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ ဆန္ဒကဆို လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင်တော့ သူ နိုင်ငံရေးလောကကနေ စွန့်နွာပြီးတော့ မေမြို့မှာ အေးအေးဆေးဆေး စာလေးပဲ ရေးနေတော့ မယ်။ ဒီစိတ်ကလေးရှိတယ်။ သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်က စာပေနဲ့မွေ့လျော်ပြီးတော့ စာပေလေးရေးလိုက်၊ စာဖတ်လိုက်၊ ဒါမိျူးနဲ့ နေချင်ရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လုပ်သွားရတာက အင်မတန်မှ ကြမ်း တမ်းတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတွေ။ နောက်ဆုံးမှာ လုပ် ကြံခံရတဲ့အဆင့်အထိ ဖြစ်သွားရတယ်။ ဒါမိျူး ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့လည်း တိုင်းပြည်က သူ့အလိုလိုပဲ မေ့လို့မရတော့ဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို တိုင်းပြည်က နောင်နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက် ကြာရင် မေ့မယ်ဆိုတာ မြန်မာပြည်အနေနဲ့

စသည်ဖြင့် အကြီးဦးဇင်းတွေက စာရင်းလုပ်ပြီး တော့ တပည့်တော်ဆီ လာခဲ့ပါ။ တပည့်တော် တို့ ဒီမျက်နှာကြက်လည်း ပြင်ရမှာပဲ။ ဒါ ဘာပြောချင်တာလဲဆိုတော့ ... အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေလို့ရှိရင် လူကြီးဖြစ်သွားတဲ့အခါလည်း ဒီ ပုံစံအတိုင်းကြီးပဲ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့လူကြီး ဖြစ်သွား တတ်တယ်။ သံဃာ့ပစ္စည်းဆိုတာကတော့ ဒါ အရေးအကြီးဆုံးပေါ့။ တပည့်တော်က အကြီး ဆုံးအနေနဲ့၊ ရက္ခက ဂေါပကအဖြစ်နဲ့ စောင့် ရောက်ပိုင်ခွင့်ရှိပေမဲ့ အားလုံးဟာ သံဃာတွေ သုံးနေကြတာပဲ။ တပည့်တော်လည်း ဒါကြီးကို ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့တိုက်တာလို့ ဒီလိုမစွဲဘူး။ အားလုံး လက်ဆင့်ကမ်းပြီးတော့ ဒီလိုပဲ အကျိုးရှိရှိ သုံး သွားရမှာဆိုတော့ ခုနကလို ကြောင့်ကြစိတ်လေး တွေ အားလုံး ရှိထားရမယ်။ ဘာလုပ်သင့်တယ်၊ ဘာမလုပ်သင့်ဘူး၊ ဒါမျိုးလေးတွေ မျက်ခြည် မပြတ်ပါနဲ့။ ရေခိူးခန်းတွေထဲ အမှိုက်ပုံနေတယ် ဆိုရင် လှည်းသင့်တယ်၊ ဒါမျိုးလေးတွေပေါ့။

ဒါ တပည့်တော်တို့ ဦးဇင်းဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေရော၊ ကိုရင်ကြီးတွေရော၊ ကိုရင်လေးတွေ ရော၊ အားလုံးမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ဒီကျောင်းမှာ ကိုရင်ကြီးဆိုလို့ရှိရင်လည်း ဒုတိယဆင့် တတိယ ဆင့်ဆိုရင် စာပေအရည်အချင်းမနည်းတော့ဘူး။ အစိုးရစာမေးပွဲနဲ့ကြည့်ရင်လည်း ပထမလတ် တန်း၊ ပထမကြီးတန်းဆို ဒါ လူကြီးအဆင့် အတန်း ရောက်လာပြီပဲ။ အဲဒီတော့ … အားလုံး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် စိတ်လေး ထားပေးကြပေါ့။ ကိုယ့်ပစ္စည်းမှ ကိုယ့်သင်္ကန်းမှ ကိုယ်သိမ်းရမယ်၊ ရိသေရမယ်၊ ဒါမျိုးစိတ်ဓာတ်သာရှိရင်တော့ ကြီးလာရင် လူကြီးဖြစ်လည်း အရှင်ဘုရားတို့ ရိုးရိုးပုံမှန်လူကြီးပဲ ဖြစ်သွားမယ်။ ကိုယ့် ပတ်ဝန်း ကျင်ကိုထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ ပြုပြင်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး

လိုက်၊ လက်ဖြတ်ခံရလိုက်နဲ့ ပါရမီတွေဖြည့်လာ တာ။ တပည့်တော်တို့ ခုခေတ်လူတွေအနေနဲ့သာ ကြည့်လို့ရှိရင်တော့ သုမေဓာဘုရားအလောင်းကို 'ဟာ .. အ,လိုက်တာ'လို့ မြင်မှာပဲ။ အဲဒီလို မိျူး မြတ်စွာဘုရားက ရှေ့ကနေပြီးတော့ လမ်းပြ သွားတယ်။ တပည့်တော်တို့ ခုစွန့်လွှတ်နေတယ် ဆိုတာတွေက ဘာမှမဟုတ်သေးဘူး။

အဲဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ အားကျ မမှားဖို့လိုတယ်ပေါ့။ အရှင်ဘုရားတို့အားလုံး စာချဦးဇင်းတွေရော၊ ကိုရင်တွေရော၊ ကိုယ် အားကျမှားလို့ရှိရင် အဲဒီအားကျတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အတိုင်း လိုက်လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ သိထားပါ။ ဥပမာ ပညာရေးရော၊ စည်းကမ်းပါ တပည့်တော်တို့ ကျောင်းထက် သာတဲ့ကျောင်းတွေ အများကြီးရှိ တယ်။ တချို့ကျတော့ စည်းကမ်း ပညာရေး မသာပေမဲ့ စားဝတ်နေရေး ဘုန်းကံသာတာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါကိုပဲ ဘယ်ကျောင်းမှာတော့ ဘယ်လိုဘုဉ်းပေးရတာ၊ ဘယ်လိုနေရတာ၊ စာချ တွေဆို တစ်နှစ်ဘယ်လောက်ရတာ စသည်ဖြင့် ဒါတွေသွားပြီး အားကျလို့ရှိရင် လမ်းပျောက် တတ်တယ်။ ခု တပည့်တော်အနေအထားလည်း အရင်ဘုရားတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဘာမှဘုန်းကြီးမှု မရှိဘူး။ ရှိအောင်လည်း တပည့်တော် ကြိုး စားမှာမဟုတ်ဘူး။ ပုံမှန်လေး လည်ပတ်ရင် တော်ပြီဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ် တပည့်တော် အမြဲတမ်း မွေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... ခုဆို တပည့်တော်နောက်မှာ တပည့်သံဃာတွေ ရှိ လာပြီ။ တပည့်တော်က ရှေ့ကနေပြီးတော့ ရအောင်ယူမှုတွေရှိလာပြီဆိုရင် နောက်ပုဂ္ဂိုလ် တွေကျ နှစ်ဆဖြစ်သွားမယ်။ အဲဒီလိုဆိုလို့ရှိရင် တပည့်တော်ဟာ လမ်းပြပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားမယ်။ သမိုင်းမကောင်းတော့ဘူးပေါ့။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ပြောလို့မရဘူး။ ကမ္ဘာမှာတောင်မှ သူဟာ ကမ္ပည်းတွင်သွားတယ်။ ဒါ ဘာလဲဆိုတော့ စိတ်ထားကျယ်ပြန့်မှုရဲ့ရလဒ်ပဲ။ အဲဒါလေးတွေ သတိထားဖို့ကောင်းတယ်။

ပါရမီကုသိုလ်

ဒါကြောင့်မို့ ... အရှင်ဘုရားတို့လည်း ကိုယ်စီကိုယ်စီ အားလုံးပေါ့၊ အမှိုက်တောင်းတွေ ဘာတွေ မိုးရွာထဲမှာပစ်ထားတာ မြင်တယ် ဆိုပါစို့။ ဒါဆိုရင် ကိုရင်လေးက စပြီးတော့ သိမ်းတတ်ရမယ်။ တပည့်တော်တစ်ပါးတည်းက အကုန်လုံး မသိနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ အားလုံး ကိုယ့်ပစ္စည်းမှ ပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲ၊ သာသနာနဲ့ စပ်တာမှန်သမျှ ရိုရိုသေသေနဲ့ ထိန်းသိမ်းကြဖို့ ပြောချင်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ... ကိုယ် လူကြီး ဖြစ်လာလို့ရှိရင်လည်း ကိုယ့်ရဲ့သာသနာ၊ ကိုယ့် ရဲ့လူမိျုး၊ ကိုယ့်ရဲ့နိုင်ငံအထိ ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ အကိျိုးပြုမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ထားလေးနဲ့ လုပ်သွားလို့ ရှိရင် တပည့်တော်တို့ ပါရမီကုသိုလ်ဆိုတာ ဖြစ်တာပါပဲဘုရား။

ပရဟိတစိတ်

တပည့်တော် ပြောဖူးသလိုပေါ့။ မြတ် စွာဘုရား ဘုရားဖြစ်တယ်ဆိုတာဟာ ဒီ ပရ ဟိတစိတ်ကြောင့် ဖြစ်တာပဲ။ သုမေဓာရှင်ရသေ့ ဘဝမှာ နိဗ္ဗာန်ကိုယူချင်ရင် ရနေပြီ။ စာထဲဆို ထားတာကတော့ လက်ထဲမှာတောင်မှ ရောက် သလောက် ဖြစ်နေပြီတဲ့။ လက်တစ်ကမ်းပဲ လိုတော့တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့လို့ အရဟတ္တဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို စွန့်ပြီးတော့ လေးအသင်္ချေနဲ့ကမ္ဘာတစ် သိန်း ကာလပတ်လုံး တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လိုက်၊ လူဖြစ် လိုက်၊ ဆင်းရဲလိုက်၊ ချမ်းသာလိုက်၊ ခြေဖြတ်ခံရ

ကလည်း စာချတဲ့အခါ တကယ်အားကျရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ် စသည်ဖြင့် ပြောပြပေးရတယ်။ တပည့်တော်လည်း အမြဲ ပြောပေးနေတာပဲ။

ဦးအဘိဓာတာဘိဝံသ

ဥပမာ ... စာမေးပွဲအောင်တာချင်း အတူတူ၊ ခု သုဗောဓာရုံက ဦးအဘိဇာတာ ဘိဝံသတို့ဆို သူများအတွက်လည်း စာဝါတွေ အများကြီး ဒိုင်ခံချပေးတယ်၊ ကိုယ့်အတွက် လည်း ကျက်တယ်။ ဒါမျိုးနဲ့ ကြီးမြှင့်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ တပည့်တော်တို့က အားကျရမှာ ပဲ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ သူ့အတွက် ဆွမ်းကို စပါယ်ရှယ် အထူးချက်ပေးရတာ၊ သင်္ကန်း ဆိုလည်း လျှော်ပေးမယ့်လူ အသင့် စသည်ဖြင့် ဒါမျိုးတွေနဲ့ ကျက်ပြီးတော့ ပိဋကတ်တစ်ပုံနှစ်ပုံ စသည်ဖြင့် အောင်တယ်ဆိုရင် ဒါမျိုးကို အား မကျသင့်ဘူးလို့ တပည့်တော်ကတော့ ယူဆ တယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့လမ်းစဉ်ကိုလည်း ကြည့်ပေါ့။ ဒါမျိုး အခွင့်ထူးခံနည်းနဲ့ လာခဲ့တာ မိူး လုံးဝမဟုတ်ခဲ့ဘူး။ တပည့်တော်တို့ တောင် မြို့ဆရာတော်ကြီးလည်း ဒါမျိုး မဟုတ်ခဲ့ဘူး။

တောင်မြို့ဆရာတော်နှင့်စကြာဆရာတော် တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးဆို သူ့ဟာသူ

တိုက်တာအုပ်ချုပ်ရင်းနဲ့ ကျမ်းစာတွေရေး၊ ဒီလို လေး လုပ်သွားတာပဲ။ လာပြီးတော့ လေအေး စက်တို့ အနွေးစက်တို့ လှူတဲ့အခါမှာဆိုရင် ဆရာတော်က ဘာပြောလဲဆိုတော့ … ရှင် သာရိပုတ္တာတို့၊ ရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်တို့လည်း ဒီလိုပဲ နေသွားတာပါပဲ ဆိုပြီးတော့ အတွေးအမြင် ရိုးရိုးလေးနဲ့ပဲ ပြောသွားခဲ့တယ်။ နောက် …

သိန်းသန်းဆရာတော်

အဲဒါကြောင့်မို့ အားကျရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွေးချယ်တတ်ရတယ်။ တပည့်တော်တို့ ခုလက် ရှိဆိုရင် မိုးကောင်းတိုက်၊ သိန်းသန်းဆရာတော် ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိစ္စကို ကြည့်လို့ရမယ်။ တစ်နေ့ က ဆရာတော့်အကြောင်း တပည့်တော် ထပ်ပြီး တော့ သတင်းကြားခဲ့တယ်။ ဆရာတော်က နွေရာသီ စာဝါသိမ်းချိန်ဆို မေမြို့မှာ သွား တရားထိုင်တယ်တဲ့။ ခုလိုချိန်မှာဆိုလို့ရှိရင် သိန်း သန်းကျောင်းမှာ တစ်နေ့ကို စာဝါနှစ်ကြိမ်ချ တယ်။ စာချရင်းလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ လေး ကြိမ်လောက် ပုံမှန်တရားထိုင်နေတာပဲ။ တစ်နေ့ လေးကြိမ်ရအောင် ထိုင်ကိုထိုင်တာပဲတဲ့။ ဆရာ တော်က အသက် ၆၀ ကျော်လို့ ၇၀ ဘက် ကပ်လာပြီ။ ဒါကိုပဲ စာဝါကလည်း တစ်နေ့ နှစ်ဝါချတယ်။ သာရေးနာရေးတွေ ပင့်လို့ရှိရင် လည်း စာဝါအပျက်ခံပြီးတော့ အဝေးကြီးတွေ လိုက်လေ့မရှိဘူးတွဲ။ ရဟန်းခံဆိုရင်တော့ လိုက် ပေးတယ်၊ ချီးမြှောက်ပေးတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီတော့ ... တပည့်တော်တို့ အားကျ ရမှာက အဲဒီလိုဆရာတော်မျိုးတွေ။ ကိုယ့်အ တွက်လည်း ကိုယ်တိုင်လုပ်၊ သူများအတွက် လည်းပဲ လုပ်ပေး။ ဒါမျိုးတွေ အတုယူရမယ်။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘယ်နေရာသွားနေလို့ရှိရင် တစ်နှစ်ကို ဘယ်လောက်ရတယ်၊ နိုင်ငံခြားကို သွားဖို့အခွင့်သာတယ် စသည်ဖြင့် ဒါတွေသာ လိုက်ပြီးတော့ ရှာနေလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ အားကျပုဂ္ဂိုလ် မှားသွားနိုင်တယ်။ မှားသွားလို့ရှိ ရင် တပည့်တော်တို့ တစ်ဘဝလုံး၊ တစ်သံသရာ လုံး၊ အကုန်လုံး မှားသွားမယ်။ ဒါကြောင့်မို့

ကိုယ်အားကျရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ရွေးချယ်တတ်

ရမယ် ပြောတာ။ တပည့်တော်တို့ အကြီးတွေ

လည်း ဖျော်ရည်ကပ်တဲ့အခါမှာ မဘုဉ်းပေးဘူး။ မဘုဉ်းပေးပေမဲ့ သံဃာတွေ သုံးဆောင်ပြီးတဲ့ အထိ ထိုင်စောင့်နေတယ်။ ဆရာတော်ကြီးဆို သက်တော် ၈ဝ ပြည့်တော့မယ်ထင်တယ်။ အဲဒီ တော့ တပည့်တော်တို့က ဘာအတုယူရမလဲ ဆိုတော့ ... ဆရာတော်ကြီးက ဖျော်ရည်လည်း မဘုဉ်းပေးဘူး။ သက်တော်လည်း ၈ဝ ရှိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ သံဃာညီညွတ်မှုပြတဲ့အနေနဲ့၊ နောက် တစ်ကြောင်းကလည်း ဖျော်ရည်ကပ်တဲ့ ဆရာ တော်နဲ့ ဒကာဒကာမတွေရဲ့ လျှောက်ထားချက် ကို လေးစားတဲ့အနေနဲ့၊ ကိုယ်မသောက်ချင်ပေမဲ့ လို့ သံဃာတွေအားလုံး ပြီးတဲ့အထိ ထိုင်ပေး သွားတယ်။ အဲဒါ ဆရာသမားကောင်းတွေရဲ့ အဆုံးအမကို ရခဲ့လို့ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါကို တပည့် တော်တို့က သတိမူပြီးတော့ အတုယူရမယ်။

ကြည့် တတ်ရင် မြင်

တစ်ခါတလေကျတော့ တပည့်တော် တို့က ဟာ … မသောက်ချင်ပါဘူး ဆိုပြီးတော့ သံဃာညီညွှတ်မှုကို မရှေးရှုဘဲ ဖြစ်တတ်တယ်။ လုပ်ပေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ စေတနာမေတ္တာကို လည်း မငဲ့တော့ဘူး။ ကိုယ် မသောက်ချင်တာ လေးတစ်ခုတည်းနဲ့ ထသွားတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါ အရှင်ဘုရားတို့ ဖြစ်မှာစိုးလို့ တပည့်တော်သတိပေးတာ။ ခု မင်္ဂလာသီရိမ် ဆရာတော်ကြီးက ဖျော်ရည်မဘုဉ်းပေးပေမဲ့လို့ သံဃာတွေ အားလုံး ကြွနိုင်ပါပြီဘုရား လို့ လျှောက်တဲ့အထိ ထိုင်ပြီးတော့ စောင့်နေတယ်။ အဲဒါ တပည့်တော်တို့အားလုံးအတွက် ကြည်ညို ကွက်တွေပေါ့။ ဒါ ကြည့်တတ်လို့ရှိရင် မြင်ရ တယ်။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်လေးတွေ မွေးပေးရတယ်။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တပည့်တော်တို့ စကြာဆရာတော်ကြီးလည်း ဒီလိုပဲ။ ဒီမှာပူလို့ မေမြို့သွားပြီးတော့ နေပါ လားဘုရား ဆိုတာကို အင်း … ပူလို့ သွားနေ ရတယ်ဆိုတာကြီးက ပြောရတာ လူကြားလို့ မကောင်းပါဘူး။ ဒီမှာလည်း နေလို့ဖြစ်ပါတယ် တဲ့။ အဲဒီလိုမျိုးပေါ့၊ အကြောင်းကိစ္စမရှိဘဲနဲ့ သွားလေ့သွားထမရှိဘူး။ ဒါမျိုးလေးတွေကို တပည့်တော်တို့က စိတ်ထဲမှာ များများစွဲအောင်၊ ကြည်ညိုနေအောင် လုပ်ထားရတယ်။ အဲဒါ တပည့်တော်တို့ စိတ်ကို ကြိုတင်ကာကွယ်ဆေး ထိုးထားတာပဲ။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်လေး စောင့် ရှောက်ထားရင် ကြီးလာတဲ့အခါ မဟုတ်မတရား တွေ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး။ လောဘတကြီးနဲ့ တိုက်တာအဆောက်အဦတွေပေါအောင် ဒကာ ဒကာမတွေဆီ ရလိုမှုနဲ့ ချဉ်းကပ်တာမျိုးတွေ နည်းသွားမယ်ပေါ့ ဘုရား။ အဲဒါက တစ်ပိုင်း။

အလိုက်သိခြင်း

နောက်ပြီးတော့ တစ်ခုပြောချင်တာက ဘာလဲဆိုတော့ … ညနေက တပည့်တော်တို့ ရဟန်းတွေ အတိသုဒ္ဓါရံကျောင်းမှာ ဥပုသ်ပြုတဲ့ အခါ ဖျော်ရည်ဖျော်မပြီးခင် ခဏစောင့်ဆိုင်းဖို့ ပြောတယ်ပေါ့။ အဲဒီမှာ တပည့်တော် စိတ်ထဲ တွေးမိလိုက်တယ်။ ဘာတွေးမိလဲဆိုတော့ … ကိုယ့်စိတ်ထဲကတော့ ဖျော်ရည်သောက်ချင်စိတ် မရှိဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့လို့ ခဏနေကြပါဦးဘုရား၊ သည်းခံပြီးစောင့်ပါဦး၊ ဖျော်ရည်ကပ်ချင်လို့ပါ ဆိုတော့ သူတို့ရဲ့စေတနာ၊ သူတို့ရဲ့လုပ်အားကို ငဲ့ပြီးတော့ နေသင့်တယ်လို့ ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက် တယ်။

နောက် … ဘာသွားတွေ့လဲဆိုတော့ မင်္ဂလာသီရိမ်ဆရာတော်ကြီး။ ဆရာတော်ကြီး

ပရိတ်ကြီးတောင် မှန်အောင်မရွတ်နိုင်ဘူး ဆိုရင် ဒါ တပည့်တော်တို့ ဆရာသမားတွေလည်း ထိခိုက်တယ်။ သာသနာလည်း ထိခိုက်တယ်။ နောက်ဆုံး … ပရိတ်ရွတ်သူအင်္ဂါထဲက 'ပုဒ်ပါဌ် အက္ခရာ မှန်ရမယ်'ဆိုတာလည်းပဲ ထိခိုက်သွား တယ်။ အဲဒါကြောင့် အရှင်ဘုရားတို့ ခုကတည်း က တတ်နိုင်သမျှ ပြင်သင့်တာလေးတွေ ပြင်ပေး ပေါ့ဘုရား။ အဲဒီလိုမှမပြင်ဘူးဆိုရင် 'အနာစေရ ကုလေ ဝသံ'ဆိုတဲ့ ဆရာကောင်းသမားကောင်း နဲ့ မနေခဲ့ရတဲ့ကြက်ကြီးလို ဖြစ်သွားနိုင်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ … တတ်နိုင်သမျှ တပည့်တော်လည်း သင်ပေးနေတယ်။ စာချတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း စာချတဲ့အခါမှာ ငါးမိနစ် ဖြစ်စေပေါ့၊ စိတ်ဓာတ်ပြုပြင်ရေးလေးတွေ သင် ပေးပါ။

တပည့်တော်တို့ ပညာဆိုတာ စာတစ်ခု တည်းကို ခေါ် တာမဟုတ်ဘူး။ ပညာဆိုတာက အားလုံး နေရေး ထိုင်ရေး စိတ်ထားရေးကအစ နေရာတိုင်းမှာ ပါတယ်။ အဲဒါအားလုံးအတွက် သင်ပေးမှ တပည့်တော်တို့ ဆရာသမားကောင်း တစ်ဦးရဲ့ တာဝန်ကျေတယ်။ ဒီလိုမှ သာသနာ အတွက်လည်း ကျေးဇူးများတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ ဆရာတွေဘက်ကလည်း တတ် နိုင်သမျှ အရာရာမှာ စားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာ ရေး၊ နေပုံထိုင်ပုံကစပြီးတော့ ပညာရေး အား လုံးကို သင်ပေးမယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ကလည်း ဒီလိုဆရာကောင်းသမားကောင်းတွေရဲ့ စကား ကို တတ်နိုင်သမျှ နာယူပြီးတော့ လိုက်နာ ကျင့်သုံးနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

ရွတ်ပုံဖတ်နည်း

နောက်ပြီးတော့ … ဒီနေ့ ဥပုသ်ပြုမှာ ပါတိမောက်ပြတော့ ရွတ်သွားတာကို နားထောင် ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အမှားတွေ အများကြီးတွေ့ တယ်။ စာတွေကတော့ ဒေါင်းဒေါင်းပြေး ရနေ တယ်။ ဆိုသွားတာလည်း အထစ်အငေါ့မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေတွေ့လိုက်ရသလဲဆိုတော့ … 'သုဂတင်္ဂလေန ကို 'သုဂ+တင်္ဂလေန လို့ ဖတ် တာ တစ်ချက်တွေ့တယ်။ နောက်ပြီးတော့ 'တံ အတိက္ကာမယတော'ကို 'တံ အတိက်+ကာမယ တော'လို့ ဖတ်တာ တစ်ချက်တွေ့လိုက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ 'န ထူပကတော'ကိုလည်း 'န ထူပ+ကတာ'လို့ ရွတ်သွားတယ်။ အဲဒါမျိုးတွေ ပေါ့ ။

'ထူပကတော'ဆိုတဲ့နေ ရာမှာ ဆရာ လုပ်တဲ့သူတွေက သဒ္ဒါရေးလေးနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ သေချာဖတ်ပြပေးလို့ရှိရင် … တပည့်တော်တို့ 'ထူပက'ဆိုတာက စေတီလေးလိုပဲ မောက်နေ တာကို ပြောတာ။ ဒီသိက္ခာပုဒ်က ဆွမ်းလုတ် ပြင်တဲ့အခါမှာ မိုမိုမောက်မောက်ကြီးမဖြစ်ဖို့ ပြောချင်တာ။ ဒါကိုပဲ သူက 'ထူပ'က တစ်ဖြတ်၊ 'ကတ'က တစ်ဖြတ် ဖြတ်လိုက်တော့ အဓိပ္ပာယ် က လွဲသွားရော။ ဒါမိုးလေးတွေ တပည့်တော်တို့ ကျောင်းမှာလည်း တတ်နိုင်သမျှတော့ သင်ပေး နေတာ။ အဲဒါ အရှင်ဘုရားတို့ သေချာလေး ဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်ပေးပါ။ သင်္ဂြိဟ်ချလို့ရှိရင် လည်း 'န ဝါ သင်္ကပ္ပပီတိယော'ကို တချို့က 'နဝါ သင်္ကပ္ပပီတိယော'ဆိုပြီး ဖတ်တတ်တယ်။ ဒါလေးတွေလည်း ပြန်ပြီး ပြင်ပေးနေတယ်။

မြစကြာထွက်

တစ်ချိန်မှာ 'သူက မြစကြာထွက်တဲ့၊

အမြင်မှန်ပါစေ

၁၃၆၃ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့ ၂၀၀၂ ခု၊ မတ်လ ၁၃ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ည

အကြီးသိပါစေ

ခုနက ဘုရားဝတ်တက်မှာ ဂိလာန ပန်လျှောက်သံကြားလို့ သတိရတုန်း သတိပေးရ ဦးမယ်။ ဒီဂိလာနကိစ္စလေးတွေမှာလည်း ကိုယ့် ကျောင်းဆောင်က အကြီးဆုံးတစ်ပါး သိအောင် လုပ်ပေးကြပါ။ အကြီးမသိဘဲနဲ့ အချင်းချင်း ခေါင်းမူးလို့ဘာညာ အဲဒါမျိုး မရိုးမသားစိတ် ဓာတ်နဲ့ မလုပ်ပါနဲ့။ ကိုယ့်ကျောင်းဆောင်က အကြီးဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို သေချာလျှောက်ပါ။ လျှောက်ပြီးမှ သူငယ်ချင်းတစ်ပါးကို ဒီအထဲမှာ လျှောက်ခိုင်း။ အကြီးမသိဘူးဆိုလို့ရှိရင် တပည့် တော်တို့ ဒါတွေက တရားမဝင်ဘူး။ ကောင်း လည်း မကောင်းဘူးပေါ့ဘုရား။ ရိုးသားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ရှိသလို တချို့ကျတော့လည်း စိတ်နေစိတ်ထား လေးတွေက ပြင်ပေးလျက်သားနဲ့ မရနိုင်တာ လေးတွေလည်း ရှိနေသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဂိလာနဖြစ်လို့ ဘုရားဝတ်တက်နားရမယ့်နေ့ဆို ရင် ကိုယ့်ကျောင်းဆိုင်ရာက အကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကို အသိပေးရမယ်။ ဒါမှ တပည့်တော်တို့ တကယ် ဖြောင့်စင်းတဲ့သဘော ရောက်တယ်။ အကြီး လုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း တကယ်ဟုတ်လို့ရှိ ရင် ခွင့်ပေးမှာပဲ။

သန္တုဋ္ဌိပရမံ ဓနံ

တပည့်တော်တို့ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ချမ်းသာဖို့ဆိုတာမှာ အဓိက သန္တုဋ္ဌိတရား လိုတယ်။ သန္တုဋ္ဌိတရားရှိမှ၊ ရောင့်ရဲနိုင်မှ ချမ်း သာတာ။ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့အထဲမှာလည်း 'အာရောဂျပရမာ လာဘာ၊ သန္တုဋ္ဌိပရမံ ဓနံ' ဆိုတာ ရှိတယ်။ လာဘ်လာဘတွေထဲမှာ ကျန်း

အကျင့်လည်း တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး မတူဘူးဆိုရင် ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ။ အမြင်မတူဘူးဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တပည့်တော် နည်းနည်းပြော ကြည့်ချင်တယ်။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ ဘယ် လိုဖြစ်တတ်လဲဆိုတော့ … စာမေးပွဲတွေဖြေတာ ဟာ ကိုယ့်အတွက်၊ စာမေးပွဲတွေအောင်တာဟာ လည်း ကိုယ့်အတွက်၊ စာမေးပွဲတွေအောင်တာဟာ လည်း ကိုယ့်အတွက်၊ ဒါမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒီလို အတ္တကိုရှေ့တင်တန်းတင်ပြီးတော့ မြင် လာပြီဆိုရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့အမြင်ဟာ မှားတယ်လို့ ပြောရမယ်။ အဲဒါ မကောင်းဘူးပေါ့ဘုရား။ တပည့်တော် အရင်တုန်းကလည်း

ရေမှာခဲ့ဖူးသားပ။ စာပေလုပ်ဟဲ့အခ်၊မှာ စာလုပ် နည်းတွေထဲမှာ နိဿရဏတ္ထစာသင်နည်းဆိုတာ ရှိတယ်။ စာသင်ရင်းနဲ့ပဲ ပါရမီတွေဖြည့်ပြီးတော့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရသွားတဲ့ စာသင်နည်းပေါ့။ နောက် .. အလဂဒ္ဒူပမစာသင်နည်းတဲ့။ အလ ဂဒ္ဒူပမစာသင်နည်းဆိုတာက စာသင်ရင်းနဲ့ပဲ အပါယ်ကျစေနိုင်တဲ့စာသင်နည်း။ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါ ရိကစာသင်နည်းဆိုတာကတော့ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် တွေ သင်တဲ့နည်းပေါ့ဘုရား။ သူတို့ စာသင် တာ၊ စာချတာကတော့ တရားဘဏ္ဍာတွေကို သိုလှောင်တဲ့သဘောပဲ။ သူတို့အတွက်က နိဗ္ဗာန် ရောက်ခြင်းဆိုတာလည်း ထပ်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ရဟန်းကိစ္စက ပြီးသွားပြီကိုး။ နောက်ပြီးတော့ အပါယ်ကျစေနိုင်တဲ့ အလဂဒ္ဒူပမစာသင်နည်း ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။

မြတ်စွာဘု ရားရှင်ရဲ့အမြင်

အဲဒီတော့ … တပည့်တော်တို့ စာသင် တဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်အတွက်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငါ အောင်မှဖြစ်မှာ၊ ငါ မအောင်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှေ့တန်းတင်လို့ရှိရင် ဒါတွေ

မာရေးကောင်းမွန်ခြင်းဆိုတဲ့ ဆုလာဘ်ဟာ အ ကောင်းဆုံး၊ အမွန်မြတ်ဆုံးတဲ့။ ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူးဆိုရင် ကျန်တာတွေ ဘာမှခံစားလို့ မရဘူး။ နောက်ပြီးတော့ 'သန္တုဋ္ဌိပရမံ ဓနံ'တဲ့။ ချမ်းသာဖို့အတွက်ဆိုပြီး လူတွေမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ တွေ ရှာနေကြတယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှိရင်လည်း ထိုက်သလောက် ချမ်းသာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရောင့်ရဲတတ်ဖို့လည်း လိုတယ်။ အထူးသဖြင့် တပည့်တော်တို့ သာသနာ့ဘောင်ဝင်ရောက်နေ

သူတွေမှာ သန္တုဋ္ဌိတရား ပိုလိုအပ်တယ်။ ခုနကပြောသလို အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ချမ်းသာဖို့ဆိုရာမှာ သန္တုဋ္ဌိတရားက အရေးကြီး တယ်။ ကိုယ့်ရှိတာနဲ့ရောင့်ရဲနိုင်ဖို့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားရမယ်။ ဒီဟာကို လောကမှာ သုံးနှုန်းနေ ကြတာတော့ အသာမစံဘူး၊ အနာခံတယ် တဲ့။ အဖွဲ့အစည်းဆိုတာကို ပါဠိလို 'သံဃ'လို့ခေါ် တယ်။ တပည့်တော်တို့ အဲဒီသံဃပုဒ်ကို ဝိဂြိုဟ် ပြတဲ့အခါမှာ 'ဒိဋ္ဌိသီလသာမညသင်္ခါတေန သံဟညတေတိ သံဃော'လို့ ဒီလိုပြတယ်။ 'ဒိဋ္ဌိ သီလသာမညသင်္ခါတေနႛ ဆိုတာ အယူအမြင် ကလည်း တူညီတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အကျင့် သီလကလည်း တူညီတယ်လို့ ပြောတာ။ ဒီလို အမြင်တူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အကျင့်သီလတူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေ ပေါင်းထားတာကို သံဃ (သို့မဟုတ်) အဖွဲ့အစည်းလို့ ခေါ်တယ်။

အမြင်တူခြင်း

အဲဒီတော့ … အမြင်တူရမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုတူရမှာလဲလို့ မေးစရာရှိလာတယ်။ တပည့်တော်တို့ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုပ်ပြီ ဆိုပါ စို့။ ဥပမာ … ဒီသံဃာ့ကျောင်းတိုက်ထဲမှာကိုပဲ စာချဘုန်းကြီးအချင်းချင်း အမြင်မတူဘူး၊

ရှေ့တန်းတင်ပြီးတော့ ကိုယ့်အနားတစ်ဝိုက်ပဲ ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားနေလို့ရှိရင် ဒါကလည်း မဟုတ်သေးဘူးပေါ့။ အမြင်မတူသေးဘူး။

အဲဒီတော့ စာလုပ်တာ၊ စာမေးပွဲဖြေ တာကိုက ငါ တစ်နေ့မှာ ပြန်ပြီးတော့ သာသ နာကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးမယ် စတဲ့ ရည်ရွယ် ချက်ကောင်း ရှိရမယ်။ တပည့်တော်တို့ စာချ ဘုန်းကြီးဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ရဲ့လက်အောက် ငယ်သားတပည့်တွေကို ကိုယ်သိတဲ့ပညာတွေ ပြန်ပြီးတော့ ပို့ချမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးရှိမှ မြတ်စွာဘုရားရဲ့အမြင်နဲ့တူမှာ။ အဲဒါလေးတွေ သဘောပေါက်ပါ။ နောက် ... တရားဟော ဘုန်းကြီးလည်း တချို့ ထိုက်သလောက်ဖြစ်လာ မှာပဲ။ အဲဒီလို တရားဟောဘုန်းကြီးဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာလည်း ဒကာဒကာမတွေကို မြတ်စွာ ဘုရားရဲ့ စစ်မှန်တဲ့တရားအသိတွေ သိရှိနိုင်ကြ ပါစေ ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ထားရမယ်။ ဒါမှ အမြင်တူတယ်လို့ခေါ်တယ်။

အဖွဲ့အစည်းဆိုတာ

ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ သံဃ (သို့မဟုတ်) အဖွဲ့အစည်းရယ်လို့ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် အမြင်တူဖို့အရေးကြီးတယ်။ အတ္တရှေ့တန်းတင် ပြီးတော့ ကိုယ်ချမ်းသာဖို့အတွက်ပဲ ကြည့်နေလို့ ရှိရင် အမြင်စောင်းသွားတယ်လို့ ခေါ် တယ်။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘယ်တော့မှ သံဃဆိုတဲ့ အဖွဲ့အစည်းထဲမှာ အတူနေလို့မရဘူး။ နေရတာ ချမ်းလည်း မချမ်းသာဘူး။ အမြင်တူရမယ်ဆိုရာ မှာလည်း မှန်ကန်တဲ့အမြင်တူရမယ်ပေါ့။ အထူး သဖြင့် တပည့်တော်တို့ သံဃာ့အဖွဲ့အစည်းဆို ရင် မြတ်စွာဘုရားရဲ့အမြင်နဲ့တူအောင် လိုက်ပြီး တော့ ကျင့်မှုကောင်းမှာပဲ။ အဲဒါလေးတွေ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

က အမြင်မတူဘူးလို့ ခေါ်တယ်။ အထူးသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားရဲ့အမြင်နဲ့ မတူတာပေါ့ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရားက သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရဖို့၊ ဘုရား ဖြစ်ဖို့ကျင့်တာကိုက 'ပရေသံ ဓမ္မ ဒေသနတ္ထ မေဝ ပါရမိယော ပူရေသိ' ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် နဲ့ ကျင့်ခဲ့တာ။ ဒါ အရှင်ဘုရားတို့ ကိုရင်လေး ဘဝကတည်းက စတက်လာတဲ့ ဓမ္မပဒ စက္ခု ပါလတ္ထေရဝတ္ထုထဲမှာ ပါတယ်။ ငါ ဘုရားဖြစ် ဖို့ ကြိုးစားမယ်၊ ငါ ဘုရားဖြစ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ငါ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့သဘော မျိုးနဲ့ အတ္တကို ရှေ့တန်းမတင်ဘူး။ ဘာကို ရှေ့တန်းတင်သလဲဆိုတော့ … 'ပရေသံ ဓမ္မ ဒေသနတ္ထမေဝ ပါရမိယော ပူရေသိ' = သူတစ် ပါးကို တရားဟောပြီးတော့ ချမ်းသာစေလိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ကျင့်ပါတယ်'တဲ့။

ရည် ရွယ် ချက်ကောင်း

အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဘုရား ဖြစ်အောင်ကျင့်တာတောင်မှ သူတစ်ပါးအတွက် ရည်ရွယ်ခဲ့တယ်။ ဒါ မြတ်စွာဘုရားရဲ့အမြင်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာအမြင်လို့ ကောက်ချက်ချရမယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့ ခုနက 'ဒိဋ္ဌိသီလ သာမညသင်္ခါတေန 'ဆိုတဲ့နေရာမှာ အမြင်တူရ မယ်ဆိုတာ အထူးသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အမြင်နဲ့ တူရမယ်။ ဒါမှ တပည့်တော်တို့ အ ဖွဲ့အစည်းဟာလည်း ငြိမ်းချမ်းတဲ့အဖွဲ့အစည်းဖြစ် နိုင်မယ်။ အဲဒါလေးတွေ သဘောပေါက်ထား ပေါ့။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ တပည့်တော်တို့ ခု တိုက်တာတွေထောင်နေကြတယ်။ ငါတို့ တိုက်တာ ကြီးပွားရမယ်၊ ငါတို့ ဘုန်းကြီးရမယ်၊ ငါတို့ ကောင်းကောင်းစားရမယ်၊ ငါတို့ ကောင်း ကောင်းနေရမယ်စသည်ဖြင့် ကိုယ့်အတွက်ချည်း

အမြင်မှန်ဖို့လိုတယ်လို့ပဲ ပြောရမယ်။

စွဲသွားစေချင်တယ်

အဲဒီတော့ .. တပည့်တော်တို့ စာသင် တယ်၊ စာချတယ်ဆိုတာ အမြင်မှန်ဖို့ သိပ် အရေးကြီးတယ်။ တစ်ချိန်မှာ တပည့်တော်တို့ ကျောင်းသံဃာတွေဟာ ဒီကျောင်းမှာပဲ စာချ ဘုန်းကြီးဖြစ်ပြီးတော့ သာသနာပြုမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လည်း ပေါ် လာမှာပဲ။ လူထွက်ပြီးတော့ အိမ်ရာ တည်ထောင်ပြီးနေမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ရှိမှာပဲ။ တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှာ သွားပြီးတော့ စာချဘုန်း ကြီးဖြစ်၊ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လည်း ရှိမှာပဲ။ အဲဒီလိုရှိလာတဲ့အခါမှာ အားလုံး ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ရပ်ရွာအကျိုး၊ သာသနာရဲ့အကျိုး ကို တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်ကပဲ အနစ်နာခံပြီးတော့ လုပ်မယ်၊ အသာစံပြီး အခွင့်အရေးတွေရအောင် ယူတာမျိုးမလုပ်ဘူးဆိုတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့အမြင် လေးတွေ ခုကတည်းက စွဲသွားစေချင်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားလည်း ပါရမီတွေဖြည့်ခဲ့ တယ်။ သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝမှာ ကိုယ့်အတွက် အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ကြီး လိုချင်ရင် လက်တစ်ကမ်းတင် လွယ်လွယ်လေး ရနိုင်ပါ လျက်နဲ့ စွန့်ပြီးတော့ ပါရမီတွေဖြည့်တယ်။ ပါရမီတွေ ဘာအတွက်ဖြည့်လဲဆိုတော့ ဘုရား ဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ကြီး လိုချင်လို့၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ် ကြီးပိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး အပူဇော်ခံနေချင် လို့၊ ဒါမျိုး မဟုတ်ဘူး။ စောစောကပြောတဲ့ အတိုင်း ပရေသံ ဓမ္မဒေသနတ္ထမေဝ = သူတစ် ပါးတွေကို ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကနေ ကယ်တင်ချင် လို့'တဲ့။ ဒါ တပည့်တော်တို့ကို အမြင်စင်ကြယ် အောင်လုပ်ပေးနေတာ။ စက္ခုပါလဝတ္ထုလေးထဲ ကနေ သင်ပေးလိုက်တာ။ အဲဒီအမြင်လေးတွေ

အားလုံး သဘောပေါက်ပါ။

အိမ်ထောင်ပြုတာတောင်

နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီးတချို့ ပြောသလိုဆိုရင် အိမ်ထောင်ပြုတာတောင်မှ မှန်ကန်တဲ့အမြင်ရှိရမယ် တဲ့။ အမြင်နည်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆိုရင် ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့အတွက်ပဲ သူတို့က သိကြ တယ်။ တချို့ပညာရှင်တွေကျတော့ အမြင်တွေ တယ်။ တချို့ပညာရှင်တွေကျတော့ အမြင်တွေ တတ်နိုင်သမျှ စင်ကြယ်အောင်လုပ်တတ်ကြ တယ်။ ဒီအိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ဘုရားအ လောင်းတော်တွေကအစ ကာမဘုံသားဖြစ်တဲ့အ တွက် ဒါတွေက ကင်းလို့မရဘူးပေါ့။ မရတဲ့ အခါမှာ ပြုတာချင်းအတူတူတောင် အမြင်မှန်ဖို့ စိတ်ထားကြတယ်။ သူတို့ စာရေးဆရာတွေ ဘယ်လိုရေးထားလဲဆိုတော့ မျိုးဆက်သစ်တည် ထောင်၊ ဤလူ့ဘောင် ပွင့်သစ်ဖြိုးစေတော့ တဲ့။ သူတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က၊ ရှုမြှင်ပုံက

အိမ်ထောင်ပြုတာတောင်မှ 'မိူးဆက်သစ်တည် ထောင်ပါတယ်'တဲ့။ ဘာလုပ်ဖို့လဲဆိုတော့ … 'ဤလူ့ဘောင် ပွင့်သစ်ဖြိုးစေတော့'တဲ့။ ကိုယ့် ထက် တော်တဲ့၊ ကိုယ့်ထက် ထက်မြက်တဲ့၊ ကိုယ့်ထက် ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတဲ့ သား သမီးတွေ မွေးဖွားပြီးတော့ လူ့လောကကြီးကို အကိူးပြုအောင် ငါ အိမ်ထောင်ပြုမယ်လို့ ဆိုလို တာပေါ့။ အဲဒီလိုစိတ်ဓာတ်ရှိရင် ဒါ အမြင်မှန် တယ်လို့ပြောရမယ်။ တချို့ကျတော့ အသိဉာဏ် ဆင်းရဲတဲ့အခါမှာ ဒါမျိုးမမြင်ဘဲနဲ့ အိမ်ထောင် ရေးဟာလည်း သာယာတုန်းခဏပဲ၊ တစ်ချိန်ကျ ရင် ကွဲကွာသွားတတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ အဆုံးစွန်အထိ ပြောရရင် လူ ဝတ်လဲပြီးတော့ လူ့ဘဝရောက်တဲ့အချိန်အထိ

အတွက် သူဟာ စစ်တိုက်ထွက်ရပါတယ် ဆိုပြီး တော့ 'ကိုယ်တည်းတစ်ယောက်၊ ချမ်းသာ ရောက်ဖို့ စသည်ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့် အတွက် ချမ်းသာဖို့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စစ်တိုက် ထွက်ရတာမဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းဆို တာက အရှင်ဘုရားတို့သိတဲ့အတိုင်း သာသနာ ပြုမင်းပေါ့။

အလားတူပဲ၊ တပည့်တော်တို့ တောင် မြို့ဆရာတော်ကြီးဆိုလို့ရှိရင်လည်း … 'ကိုယ်တည်းတစ်ယောက်၊ ချမ်းသာ ရောက်ဖို့၊ ခုလောက်ကြိုးကုတ်၊ အားမထုတ်ဘူး၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၊ သာသနာ၏၊ ရှေးခါဘိုးဘ၊ လက် ထက်ကလျှင်၊ ရသည့်တန်ခိုး၊ ထပ်မညှိုးဖို့၊ အားကြိုးမာန်တက်၊ ငါဆောင်ရွက်သည်၊ ဆက် လက် တည်တံ့ပါစေသော်'တဲ့။

ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ချက်လေး ကလည်း အင်မတန်ကြည်ညိုစရာကောင်းတယ်။ ခုလို သူ ကျမ်းစာတွေရေးပြီးတော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နဲ့ ကျောင်းလေးထဲမှာ နေတာဟာ သာသနာ အရှည်ဆက်တည်ဖို့အတွက်ပါတဲ့။ ဟိုတုန်းက ဆိုရင် ဆရာတော့်ကျောင်းလေးက ဒီလောက် လည်း မသားနားဘူး။ နွေအခါဆိုလို့ရှိရင် ထန်း လက်တွေကို မိုးပြီးတော့ အပူဒဏ်ကာကွယ်ရ တယ်။ လေအေးစက်တပ်ဖို့လျှောက်တာလည်း လက်မခံဘူး။ အပူရှောင်ဖို့အတွက် မေမြို့ကိုပင့် တာလည်း ဆရာတော်က မကြွဘူး။ ကိုယ့် အလုပ်ကိုယ်လုပ်နေတာပဲ။ ဒီလို အပင်ပန်းခံ အသာမစံဘဲနဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေပြီးတော့ ကျမ်း စာပေါင်းမြောက်မြားစွာပြုစုသွားတာဟာ ကျမ်း

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

နှလုံးသားမှာ ထာဝရစွဲပြီးတော့ တပည့်တော်တို့ က ကိုယ်ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါမှာ ဘုရားအ လောင်းလိုကြီး မတတ်နိုင်တောင်မှ ကိုယ်စွမ်းနိုင် ရာ စွမ်းနိုင်ရာလေးတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ကြိုး စားပြီးတော့ အများအကျိုး ရွက်ဆောင်သွားကြ ရမယ်။

ဘာသာရေးကြောင့် တိုးတက်မယ်

စာချဘုန်းကြီးလုပ်လို့ရှိရင်လည်း တတ် နိုင်သမျှ တပည့်တွေကို အမြင်စင်ကြယ်အောင် လုပ်ပေးမယ်။ တရားဟောဘုန်းကြီးလုပ်ရင် လည်း တတ်နိုင်သမျှ ဒကာဒကာမတွေရဲ့အယူ အလွဲတွေကို မှန်အောင်လုပ်ပေးမယ်။ ဥပမာ .. ကျောင်းဆောက်လှူတယ် ဆိုပါစို့။ ကျောင်း လျှတဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေမှာ သူတို့မှားနေလို့ရှိရင် ကိုယ်က ဘယ်လိုပြင်ပေးမယ်၊ ကိုယ် မလိုအပ် ဘူးဆိုရင် လိုအပ်တဲ့နေရာကို ညွှန်ပေးမယ်၊ ကိုယ့်ကျောင်းမှာ အဆောင်မလိုတော့ဘူးဆိုရင် ကျေးရွာတွေမှာ စာသင်ကျောင်းဆောက်ဖို့ ညွှန် ပေးမယ်၊ ဒါမျိုးပေါ့။ အဲဒီလို ကိုယ် ဘုန်းကြီး လာတာကစပြီးတော့ ရည်ရွယ်ချက်မှန်မှန်ကန် ကန်လေးနဲ့ အသုံးချလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ မြန်မာပြည်မှာ ဘာသာရေးကြောင့် သိပ်တိုး တက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါလေးတွေ လိုအပ် တယ်။

သူတော်ကောင်းတွေရဲ့အဓိဋ္ဌာန်

တပည့်တော်တို့ ဒီအမြင်မှန်ဖို့ကိစ္စတွေ ဟာ ရှေးသူတော်ကောင်းတွေလည်း လုပ်ခဲ့တာ ပဲ။ ဥပမာအားဖြင့် ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကို ကြည့် ပေါ့။ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းက စစ်တိုက်ရတာကိုပဲ သာသနာအကျိုးအတွက်၊ အများချမ်းသာရေး

ဘုရားရှင်ရဲ့ဝါဒဟာ အသာစံတဲ့ဝါဒမဟုတ်ဘဲ အနာခံတဲ့ဝါဒလို့ ကောက်ချက်ချရမယ်။ ဒါ ကြောင့် တပည့်တော်တို့လည်း ပထမ အမြင်မှန် အောင်လုပ်ရမယ်ပေါ့ဘုရား။ အမြင်မှန်ပြီးရင် အကျင့်မှန်အောင်လုပ်ပေါ့ဘုရား။

စံသုံးချက်

ဒီနေရာမှာ စံသုံးချက်ဆိုတာကိုလည်း သိထားရမယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို လေးစား ထိုက်မထိုက် အကဲဖြတ်တော့မယ်ဆို စံသုံးချက် ရှိတယ်တဲ့။ ပထမဆုံး သူ့ရဲ့ကြီးမြင့်လာပုံဟာ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ကြီးမြင့်လာခဲ့သလဲဆိုတာ ကြည့်ရမယ်တဲ့။ နောက် ... ဒုတိယအနေနဲ့ သူ့ကြောင့် လူဘယ်လောက်များများ အကျိုး ကျေးဇူးဖြစ်သလဲဆိုတာ ကြည့်ရမယ်တဲ့။ နံပါတ် (၃)အချက်ဖြစ်တဲ့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့အကျိုးကျေးဖူးကို လူတွေ ဘယ်လောက်ကြာအောင် အကျိုးခံစား နိုင်သလဲဆိုတဲ့ ဒီအချက်ကလည်း အရေးကြီး တယ်။ ဒီနောက်ဆုံးအချက်မှာ တပည့်တော်တို့ အနေနဲ့ ကိုယ်ကွယ်လွန်ပြီးနောက်အချိန်အထိ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုရင်တောင် ကိုယ့်ရဲ့တစ်သက် ပေါ့ဘုရား။ ကိုယ့်ရဲ့တစ်သက် ကိုယ်အသက်ရှင် နေသမျှ ကာလပတ်လုံးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ တတ်နိုင်သမျှ အကျိုးကျေးဇူးပြုနိုင်တဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ အရေးကြီးတာပဲ။ ဒီ့ထက်ကျယ်ပြန့်အောင် ကြည့်မယ်ဆို ရင် တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးတို့ကျတော့ ကျမ်း စာတွေ ရေးသွားတယ်၊ တိုက်တာတွေ တည် ထောင်ခဲ့တယ်။ ဒီကျေးဇူးပြုမှုတွေက သူ့တစ် သက်တင်မကတော့ဘူး။ နောင်လာနောက်သား တွေ သူ့ဟာသူ ခံစားတာတော့ တစ်မျိုးပေါ့ ဘုရား။ ဆရာတော်ကြီးကတော့ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်း

အနာခံတဲ့ဝါဒဖြစ်တယ်

ဆရာတော်ရေးခဲ့တဲ့ ကဗျာလေးကို ကြည့်ပြီးတော့ ဆရာတော့်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို အရှင်ဘုရားတို့ အကဲခတ်လို့ရတယ်။ 'ရှေးခါ ဘိုးဘ၊ လက်ထက်ကလျှင်'ဆိုတာ တပည့်တော် တို့ ပုဂံခေတ် အနော်ရထာမင်းလက်ထက်ကိုပဲ ကြည့်လိုက်ပေါ့။ အနော်ရထာမင်းဟာ ရှင်အရဟံ ဆီကနေ ဗုဒ္ဓဘာသာမျက်စိ ရပြီးတဲ့နောက်မှာ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေ အားထုတ်လုပ်ခဲ့တယ်။ ပိဋကတ်တော်တွေ ပင့်တယ်။ အရည်းကြီးတွေ ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းတယ်။ အဲဒီလို သာသနာ တော်ကို အားထုတ်လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ပုဂံခေတ် ကဆိုလို့ရှိရင် သဒ္ဒါတရားတွေ သိပ်ကောင်းတာ ခုလက်တွေ့မြင်နေရသေးတဲ့ ဘုရားပုထိုးတွေက သက်သေပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီလို ပုဂံခေတ် အနော်ရထာမင်းလက်ထက်ကနေ တပည့်တော် တို့ ရတနာပုံခေတ် မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်အ ထိ သာသနာဟာ အင်မတန်မှအားကောင်းခဲ့ တယ်။

အဲဒီ အားကောင်းခဲ့တဲ့သာသနာတော် ကို 'ရသည့်တန်ခိုး၊ ထပ်မညှိုးဖို့'တဲ့။ အဲဒီအချိန် က ရခဲ့တဲ့တန်ဖိုးတွေကို ကိုယ့်လက်ထက်ကျမှ နိမ့်ကျမသွားအောင် ကြိုးစားပါတယ်တဲ့။ ဒါမျိုး အဓိဋ္ဌာန်ခဲ့တယ်ပေါ့။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အတွက်မဟုတ်ဘဲ အားလုံးအတွက် ကြိုးစားရပါ တယ်၊ သာသနာအတွက် ကြိုးစားရပါတယ်ဆို တဲ့ စိတ်ကလေးရှိတော့ တပည့်တော်တို့ ခုနက 'ဒိဋ္ဌိသီလသင်္ခါတသာမညေန သံဟညတေတိ သံဃော'ဆိုတဲ့အထဲက မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အယူ အမြင်နဲ့ တူသွားတယ်။ အဲဒီတော့ … မြတ်စွာ

စင်ကြယ်အောင်၊ အဆင်ပြေပြေနဲ့ စာကြိုးစားနိုင် အောင် တတ်နိုင်သမျှ လုပ်သွား။ ဒါ ဘယ် အချိန်ထိ လုပ်သွားရမှာလဲဆိုတော့ ကိုယ် အသက်ရှင်နေသမျှအထိတော့ လုပ်သွားရမှာပဲ။ ပရိယတ္တိကနေပြီးတော့ တစ်ချိန်မှာ ပဋိပတ္တိ ကိုယ့်ရဲ့ကျင့်စဉ်လေးတွေ တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ပြီး တော့ အကျိုးကျေးဇူးပြုသွားရမှာပဲ။ အဲဒါမှပဲ တပည့်တော်တို့ သာသနာမှာ အမြင်တွေမှန်လာ ကြမှာ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုး

ခုချိန်မှာ သာသနာထွန်းကားတယ်လို့ တခိျို့က ပြောကြတာပေါ့ဘုရား။ ဘွဲ့ဒီဂရီဘက် ကလည်း အထွတ်အထိပ်ရောက်ကြ၊ ကျောင်း တိုက်ကြီးတွေမှာလည်း တိုက်တာကြီးတွေ ဟီး နေအောင် ဆောက်ကြတယ်။ ဒါတွေကို ဂုဏ် ယူပြီးတော့ ပြောနေကြတဲ့အချိန်မှာ တပည့် တော်တို့ ကျောင်းတိုက်ကနေ ထွက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့သန္တာန်မှာ 'လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန် ဖိုးကို တိုင်းတာရာမှာ ဒီ ဘွဲ့ဒီဂရီတွေ တိုက်တာ အဆောက်အဦတွေဟာ ပဓာနမဟုတ်ဘူး။ အကာတွေပဲ။ စံသုံးချက်က အဓိကပဲ'လို့ ဆုံး ဖြတ်နိုင်တယ်ဆိုရင် တပည့်တော်တို့ စာသင် တိုက်တည်ရကျိုးနပ်တယ်ပေါ့ဘုရား။ တကယ် လည်း ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို အထွတ်အထိပ် ရောက်မရောက်၊ လေးစားထိုက်မထိုက် တိုင်း တာလို့ရှိရင် စောစောကနည်းလေးတွေနဲ့ တိုင်း တာရတယ်။

နံပါတ်(၁) သူ့ရဲ့ကြီးမြင့်လာတဲ့ပုံစံဟာ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ကြီးမြင့်လာခဲ့သလဲ၊ တစ် ကိုယ်တော်ကောင်းစားရေးကို ကြည့်ပြီးတော့ ကိုယ်ချမ်းသာသလိုနေပြီးတော့ ကြီးပွားလာခဲ့

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ကို အကောင်းဆုံးလုပ်ပြီးတော့ အားလုံးအတွက် အပင်ပန်းခံသွားခဲ့တယ်။ ပရိယတ္တိစာပေဆိုင်ရာ ကျမ်းစာအမျိုးမျိုးကစပြီးတော့ ဟိုး လောကီလူ တွေမှာ အသိအလိမ္မာရှိဖို့အတွက် ကိုယ်ကျင့် အဘိဓမ္မာစတဲ့ကျမ်းစာတွေ ရေးသားပြုစုခဲ့တယ်။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အဲဒီအကိျိုးကျေးဇူးဟာ ဘယ် လောက်ကြာအောင် လူတွေ ခံစားရမလဲဆိုတာ ကို အချိန်ကန့်သတ်ဖို့ကို အတော်ခဲယဉ်းသွား တယ်။

ကိုယ့်တစ်သက်တာ

တပည့်တော်တို့က အဲဒီလောက် မစွမ်း နိုင်တောင်မှ ကိုယ့်ရဲ့တစ်သက်တော့ ကြိုးစား လုပ်ကိုင်သွားကြရပါမယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဆရာတော်ကြီးလို စာတွေဘာတွေ ရေးသွားနိုင် ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ဘုရား။ ရေးနိုင်တယ် ဆိုတာလည်း ကိုယ်ကျင့်သလို ရေးနိုင်တာကို ပြောတာပေါ့ဘုရား။ တချို့ကတော့ ကိုယ်ကျင့် သလို မရေးတာတွေက ရှိသေးတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ရဲ့အသိဉာဏ်လေးတွေ၊ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ဓာတ် လေးတွေ၊ ကိုယ့်ရဲ့ခံယူချက်လေးတွေကို အမှန် အတိုင်း ရေးနိုင်ပြီးတော့၊ ဘေးပုဂ္ဂိုလ်တွေအထိ ကျယ်ပြန့်ပြီးတော့၊ တစ်ချိန်မှာ ဒါလေးတွေက သူများအတွက် အကျိုးကျေးဇူးတွေ များသွားလို့ရှိ ရင်တော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ကျေးဇူးဟာ အချိန်တော် တော်ကြာအောင် ခံစားနိုင်တာပေါ့။ အဲဒီလိုမှ မတတ်နိုင်ရင်လည်း နောက်ဆုံး ကိုယ့်ရဲ့တစ် သက်တာအတွက်ပဲ ရည်မှန်းချက်ထားရတော့ မှာပဲ။

ဉပမာ … ခုလို စာသင်တိုက်တည် ထောင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုအကြောင်းပြုပြီး တော့ လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စာသင်ရင်းနဲ့ပဲ သီလ

ကြာမယ်လို့ ခန့်မှန်းရခက်တယ်။ မှန်ကန်တဲ့ အသိဉာဏ်တွေ ရပြီးတော့ သူတို့ကနေတစ်ဆင့် ကိုယ့်ထက်သာတဲ့တပည့်တွေ မွေးထုတ်နိုင်ပြီဆို ရင်တော့ တပည့်တော်တို့ အတိုင်းထက်အလွန် ပေါ့ဘုရား။ တစ်ချက်ခုတ်ရုံနဲ့ သုံးချက်ပြတ် တယ်။ အဲဒါလေးတွေကို တတ်နိုင်သမျှ အား ကျအောင် လုပ်ရတယ်။

သေပျော်ပါပြီ

ဒါကြောင့်မို့ ဒီကျောင်းမှာ တပည့်တော် က စာမေးပွဲတွေဘာတွေဆိုရင် ဂေဇက်ထဲ မများရင်နေပါစေ၊ အောင်လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စောစောကပြောသလို လောကအကိူး ပတ်ဝန်း ကျင်အကျိုးပြုချင်တဲ့စိတ်ကလေးနဲ့ ကြီးပွားလာ ရင် တပည့်တော် ကျေနပ်တာပဲ။ ဒါမျိုးလေး တစ်ပါးထွက်လို့ရှိရင် တစ်ပါးကျေနပ်တာပဲ။ တချို့လိုပေါ့၊ 'တို့ကျောင်းက ဘာက ဘယ်နှပါး အောင်တယ်၊ ဘာက ဘယ်နှပါးအောင်တယ်' ဆိုတာကြီး မလိုချင်ပါဘူး။ ထိုက်သလောက် သူ့ဉာဏ်ရှိသလောက် အောင်ချင်အောင်လိမ့်မယ် ပေါ့။ ဒါပေမဲ့လို့ တပည့်တော်တို့ တစ်ချိန်မှာ တိုင်းတာကြည့်လို့ရှိရင်၊ ဥပမာ တပည့်တော်တို့ ကျောင်းထွက်နဲ့ တခြားတိုက်ထွက် ယှဉ်ကြည့် လိုက်လို့ရှိရင်၊ 'ဟာ … မြစကြာက ထွက်လာ တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ စာမေးပွဲအောင်ရုံတင် မကဘူး။ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးမရှာဘဲနဲ့ သူများအတွက် တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ပေးတယ်' အဲဒီဂုဏ်သတင်းလေးများ ကြားလိုက်ရရင် သေ ပျော်တယ်လို့တောင် တပည့်တော် ထင်မိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့မှာ အရေ

အတွက်က သိပ်မလိုဘူး။ စာမေးပွဲဘယ်လောက် အောင်တယ် ဘာညာ ဒါတွေ မလိုချင်ဘူး။

သလား၊ သို့မဟုတ် သူများအတွက် အကိုုးကျေး ဇူးပြုရင်းနဲ့ ရုန်းရင်းကန်ရင်းနဲ့ ကြီးပွားလာခဲ့ သလား။ ဒီစံကိုလည်း ကြည့်ရမယ်။ နံပါတ်(၂) သူ့ကိုအကြောင်းပြုပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင် ဘယ် လောက်အကျိုးကျေးဇူးများသလဲ၊ လူ ဘယ် လောက်များများ အကျိုးကျေးဇူးခံစားရသလဲ၊ နောက် … နံပါတ်(၃) အဲဒီအကျိုးကျေးဇူးကို ဘယ်လောက်ကြာအောင်အထိ လူတွေ ခံစားရ သလဲ။ ဒါလေးတွေကို အရှင်ဘုရားတို့ ငယ် ပေမဲ့လို့ ဒီလောက်ကတော့ တွေးတတ်မှာပါ။

တစ်ချက်ခုတ် သုံးချက်ပြတ်

နမူနာအဖြစ် တပည့်တော်တို့ ဒီ ကျောင်းမှာပဲ ကြည့်ပေါ့ဘုရား။ ပထမဆင့်ကို ဦးဝဏ္ဏိတ တာဝန်ခံချနေတယ်။ ဒုတိယဆင့်ကို ဦးဣန္ဒာစာရ။ ကျန်တဲ့ ပါဠိသိက္ခာတန်း၊ သုတ် နက် ရပ်တွက်တန်း စသည်ဖြင့် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ပို့ချနေကြတယ်။ သူတို့စာချနေတယ်ဆိုတာ အပါးသုံးဆယ်လောက်မဟုတ်လား။ ဒါဟာ စာချပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဒီအပါးသုံးဆယ်ကို အကျိုးကျေးဇူးပြုရာရောက်လိုက်တာပဲ။ နံပါတ် (၁)အချက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့တိုးတက်ရေးလုပ်ရင်း နဲ့ သူများအကျိုးကျေးဇူးကို လုပ်လိုက်နိုင်တယ်။ နံပါတ်(၂)အချက်အနေနဲ့ သူဟာ ဘယ်လောက် ကျေးဇူးများအောင် လုပ်ပြီးပြီလဲဆိုရင် သူစာချ ပြီး အနေအထိုင်ကစပြီးတော့ သင်ပေးလိုက်တဲ့ တပည့်တွေဟာ ဒါ သူ့ရဲ့အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားလိုက်ရတာပဲ။

နံပါတ်(၃) ဘယ်လောက်ကြာအောင် လဲဆိုတော့ ဒီတပည့်တွေဟာ တစ်ချိန်မှာ လူတော်လူကောင်းတွေမဖြစ်ဘူးလို့ မပြောနိုင် ဘူး။ သူတို့ရဲ့အစဉ်အဆက်ဟာ ဘယ်လောက်

သွားပြီးတော့ ဖြေလိုက်တဲ့အခါမှာ တစ်ပုံ အောင်၊ နှစ်ပုံအောင်၊ အခု သုံးပုံထဲမှာ အာဂုံ တောင်မှ အဘိဓမ္မာရှေ့ပိုင်း ပြီးသွားပြီ။ သူ့ကို တပည့်တော် ကြည်ညိုတာ အဲဒီအချက်ပဲ။

တချို့ သူ့လိုစာတော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတော့ရှိမှာပေါ့ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ ပရဟိတအနေနဲ့ ကျောင်းတိုက်အတွက်၊ တပည့်တွေအတွက် မလုပ်ပေးဘဲနဲ့ စာလေးပဲ အေးအေးဆေးဆေး ကျက်သွားတာတွေနဲ့စာရင် တပည့်တော်ကတော့ သူ့ကို ပိုပြီးတော့ သဘောကျတယ်။ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဒီလိုလုပ်နေရတာကို 'ဟာ … သူလုပ်နေရတာ၊ သနားစရာပဲ'လို့ မြင် တယ်။ တပည့်တော်ကတော့ အဲဒီလိုမမြင်ဘူး။ ကြည်ညိုစရာလို့ပဲ မြင်တယ်။ အဲဒီတော့ အရှင် ဘုရားတို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ အဲဒီစိတ်ဓာတ်လေးမွေးပါ။

တိုက်တာအဆောက်အဦဆိုတာတွေ ကတော့ မိုးလုံလေလုံနဲ့ ထိုက်သလောက် ချမ်း ချမ်းသာသာဖြစ်လို့ရှိရင် တော်ပြီပေါ့။ ကိုယ့်ရပ် ရွာမှာဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အတွက် နေစရာရှိနေ လို့ရှိရင် တော်လောက်ပြီ။ ဒကာဒကာမတွေဆီ က ငွေခွဲပြီးတော့ တိုက်ကြီးတွေထပ်ဆောက်တာ မိျိုး မလုပ်ပါနဲ့။ သူတို့ရဲ့သဒ္ဓါတရားအလျောက် လုပ်တာတော့ ကိစ္စမရှိဘူးပေါ့ဘုရား။ ကိုယ်က သန့်ရှင်းရေး နိုင်အောင်လုပ်ပေးရုံပဲ။ ကျောင်း တိုက်သန့်ရှင်းရေးအတွက် မြေညှိတာဘာညာ၊ ဒါကတော့ ငွေကုန်တဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် က တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ရမယ့် သေနာသနဝတ်ဆိုတာတော့ ရှိတာပဲ။

ပထမစံ

အဲဒီတော့ .. အရှင်ဘုရားတို့လည်း

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ကိုယ့်ရဲ့အတိုင်းအတာလေးနဲ့ ခုချိန်မှာလည်း တတ်နိုင်သမျှ ပရဟိတစိတ်ဓာတ်လေးနဲ့ လုပ် သွား။ တစ်ချိန်မှာလည်း ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာ ကျောင်းထိုင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တိုက်တစ်တိုက်မှာ စာချဘုန်းကြီးလုပ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တပည့်တော်တို့ ဒီကနေ ထွက်သွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒကာဒကာမ တွေဆီက အတင်းဇိကုပ်ပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေရ အောင် ယူတာမျိုး မလုပ်ဘဲနဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်ကပဲ ပေးဆပ်ပြီးတော့ အကျိုးကျေးဇူးတွေ ပြုနေပါတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြားလိုက်လို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ ဒီမြစကြာကျောင်း တည်ထောင် ရကိူးနပ်တယ်လို့ တပည့်တော် ယူဆတာပေါ့ ဘုရား။ အားလုံး သဘောပေါက်ပါတယ်နော်။ သဘောပေါက်လို့ရှိရင် ဒါလေးကို ပြန်ပြန်ပြီး တော့ စဉ်းစားပါ။ စဉ်းစားပြီးတော့ တတ်နိုင် သမျှ ဖြည့်ကျင့်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြပါ။

အားကျရသူ

ဒါကြောင့်မို့ 'ဘယ်မှာတော့ အေးအေး ဆေးဆေးလေး စာကျက်ရတယ်တဲ့' ဆိုတာမျိုး တွေကို သွားပြီးတော့ အားမကျပါနဲ့။ တပည့် တော် ဟိုတုန်းက မကြာမကြာ ပြောခဲ့တယ်။ အခု ဒွိပိဋကဓရဖြစ်သွားတဲ့ သုဗောဓာရံကျောင်း တိုက်က ဦးအဘိဓာတာဘိဝံသအကြောင်း။ သူ က တပည့်တော်တို့နဲ့ သိပ်ပြီးတော့ ရင်းနှီးပါ တယ်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီးတော့ တပည့်တော် သိပ် အားကျတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူက ဆွမ်း ကျောင်းဘုန်းကြီးအဖြစ်နဲ့ ဆွမ်းကျောင်းကိစ္စ တွေလည်း ဝင်လုပ်လိုက်သေးတာပဲ။ ဒုတိယ ဆင့်၊ တတိယဆင့် စသည်ဖြင့် တာဝန်ခံပြီး တော့ စာဝါတွေလည်း အကုန်ချလိုက်သေးတာ ပဲ။ ဒီကြားထဲကနေ ပိဋကတ်သုံးပုံစာမေးပွဲ

အတာတစ်ခုအထိတော့ အကိုူးပြုသွားနိုင်တာပဲ။ နောက်ဆုံး ကိုယ့်ရဲ့တစ်သက်တာအထိ လုပ် သွားနိုင်လို့ရှိရင်ပဲ တပည့်တော်တို့ တာဝန်ကျေ တာပါပဲဘုရား။

ဒီလိုစံသုံးချက်နဲ့ကြည့်ပြီးတော့ တပည့် တော်ကတော့ တပည့်တွေကို မွေးထုတ်ချင် တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ 'ဘယ်တိုက်မှာ ဘယ် လောက် အောင်သတဲ့'ဆိုတာ တပည့်တော် အားမကျပါဘူး။ သူတို့အောင်မြင်တာ ဝမ်း တော့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အဲဒီလို အောင်မြင်တာထက် စောစောကပြောသလို ပရဟိတစိတ်ဓာတ်လေးတွေ ကိန်းဝပ်ပြီးတော့ ကြီးပွားသွားတာ၊ ကြီးမြင့်သွားတာကို တပည့် တော်အနေနဲ့ ပိုပြီးတော့ လိုချင်တယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့ အရှင်ဘုရားတို့ ဒီကျောင်းမှာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးဟာလည်း တပည့်တော် ခုပြောခဲ့ တဲ့ အဲဒီစံသုံးချက်ကို နှလုံးသွင်းပြီးတော့ အဲဒီ နည်းအတိုင်း တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားအားထုတ် နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

တပည့်တော်ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်းပေါ့။ စာမေးပွဲ လည်း တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ရင်းနဲ့ နံပါတ်(၁) အချက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့တိုးတက်ရေးအတွက် လုပ်တဲ့နေရာမှာ ဝေယျာဝစ္စလေးတွေလည်း တတ်နိုင်သမျှလုပ်၊ ဆွမ်းကျောင်းတာဝန်ကျရင် ဆွမ်းကျောင်းတာဝန်လည်း ကျေပွန်အောင်လုပ်၊ ကုဋိရေခပ်တယ်ဆိုရင်လည်း စေတနာလေးနဲ့ လုပ်၊ တံမြက်စည်းလှည်းတဲ့နေရာမှာလည်း စေတနာလေးနဲ့လုပ်။ ဒါတွေ လုပ်ရင်းနဲ့ သွား လို့ရှိရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့အခြေမြင့်မှုဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အခြေမြင့်မှုလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ သက်သာစွာနဲ့နေပြီး တော့ လုပ်သွားတယ်ဆိုရင် ဒါတွေက တပည့် တော်တို့ ချီးကျူးစရာလည်း မရှိဘူး။ စံအနေနဲ့ လည်း မထားထိုက်ဘူး။

ဒုတိယစံနဲ့ တတိယစံ

နံပါတ်(၂)အချက် … ကိုယ့်အတွက် လုပ်ရင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့စပ်နေတဲ့ သံဃာငယ်တွေ၊ ဒကာဒကာမတွေအတွက်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကျေးဇူးတရားဖြစ်ထွန်းအောင် စာပေပို့ချပေး၊ ဟောပေးပြောပေး။ သင်္ကန်းဝတ်တာကအစ ဘယ်လိုဝတ်ရတယ်၊ လှူတန်းတာကအစ ဘယ် လိုစိတ်ထားနဲ့ လှူရတန်းရတယ် စသည်ဖြင့် သွန်သင်ဆုံးမပေး။ နောက်ဆုံးအချက်ဖြစ်တဲ့ ဒီဟာတွေ အချိန်ကြာကြာတည်တံ့အောင် ဆို တာကတော့ ကိုယ့်အပေါ်မှာ မူတည်သွားတာပဲ။ တစ်ချိန်မှာ ဒီဟာတွေ စာရေးနိုင်လည်းရေး၊ မရေးနိုင်လည်း တပည့်အဆက်ဆက်ကို ထပ် ပြီးတော့ ဒါမျိုးတွေလုပ်ပါဆိုတာလေးကို စွဲမြံ အောင် တိုက်တွန်းလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ သာသနာမှာ ဒါတွေဟာ အချိန်ကာလအတိုင်း www.dhammadownload.com

အလိုက်သိတတ်သူ

၁၃၆၃ ခု၊ တပေါင်းလကွယ်နေ့ ၂၀၀၂ ခု၊ ဧပြီလ ၁၂ ရက်၊ သောကြာနေ့ ည

ချင်ဖတ်၊ နားချင်လည်း နားကြပေါ့။

ဝေယျာဝစ္စလေးတွေ

သူတို့ လူတွေကတော့ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ပျော်ကြပါးကြတယ်။ တပည့်တော်တို့က ဘုရား သားတော်တွေဖြစ်တဲ့အတွက် လူတွေနဲ့ မတူ ဘူး။ ကိုယ့်ဣန္ဒြေလေးနဲ့ကိုယ် နေတတ်ထိုင် တတ်ရတယ်။ စာဝါတွေနားပေမဲ့ ကျောင်းတိုက် မှာ လိုအပ်တဲ့ ဝေယျာဝစ္စလေးတွေတော့ ရှိ တယ်။ ဝေယျာဝစ္စရှိတယ်ဆိုပေမဲ့ တချို့ကျောင်း တွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင်တော့ နည်းပါတယ်။ တချို့ ကျောင်းတွေမှာ တပည့်တော်တို့ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒီ ကိုရင် ရှင် တို့ဆီမှာဆိုရင် လည်း ကျောက်ထုပ်လောင်းတာမျိုးကအစ အ များကြီးလုပ်ရတာ။ တပည့်တော်တို့ ဒီမှာ ဘုန်း ကံမကြီးပေမဲ့လို့ လိုအပ်တာလေးတွေ အား လုံးနီးပါး ဒကာတွေကိုပဲ ငှားပြီးတော့ တတ်နိုင် သမျှ လုပ်ခဲ့တယ်။ တပည့်တော်တို့က ပရိယတ္တိ

သင်္ကြံန်ကာလ

ဒီနေ့ တပေါင်းလကွယ်နေ့။ မနက်ဖြန် ဆို သင်္ကြန်အကြိုနေ့ ရောက်ပြီ။ သင်္ကြန်အ တွင်းမှာ တပည့်တော်တို့ ထုံးစံအတိုင်း စာဝါ တွေ နားမယ်။ ဆွမ်းခံသွားတဲ့အခါမှာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် မကြည့်ဘဲ ကိုယ့်သမာဓိလေးနဲ့ ကိုယ် ပါသာဒိကဂုဏ်ဆောင်ပြီး သွားကြပါ။ ဆွမ်းခံ ပြန်ချိန် မနက် ၈းဝဝ နာရီကနေ ၈း၃ဝ အထိ တစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ် ၃း၃ဝ ကနေ ညနေ ၄းဝဝ အထိ တစ်ကြိမ် နှစ်စဉ်လိုပဲ တရားထိုင်ကြပြီး သမာဓိတည်ဆောက်ကြမယ်။ ကျန်တဲ့အချိန်တော့ အေးအေးဆေးဆေး စာဖတ်

နဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားပိုင်းဆိုင်ရာတွေပဲ အဓိထား ပြီးတော့ လုပ်ပေးပါတယ်။ ဝေယျာဝစ္စဆိုတာ အခုလို စာဝါမရှိချိန်လောက်ပဲ နည်းနည်းလေး ရှိတယ် ပြောပါတော့။

စေတနာပါမှ

အခု မနက်မနက် ရေကန်သန့်ရှင်းရေး လုပ်တဲ့ နေရာမှာလည်း တစ်နာရီမပြည့်ပါဘူး ဘုရား။ ဒါလေးတွေကို တတ်နိုင်သမျှ စေတနာ ထားပြီးတော့ လုပ်ပေးပါ။ စေတနာမပါဘဲနဲ့ လုပ်လို့ရှိရင် အရှင်ဘုရားတို့အတွက်လည်း အ ကျိုးမထူးဘူး၊ တပည့်တော်တို့ဘက်ကလည်း စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး။ မောရင် နားပါ။ ကိုယ့်အသိစိတ်ဓာတ်လေးနဲ့ကိုယ် တတ်နိုင်သမျှ ဖြည်းဖြည်းချင်း လုပ်သွားရင်ရတာပါပဲ။ တပည့် တော်တို့ ဆရာသမားတွေရဲ့ ထုံးစံကလည်း ဝါသနာမရှိဘူး၊ မလုပ်ချင်ပါဘူးဆိုရင် အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို သိပ်ပြီးတော့ မခိုင်းချင်ပါဘူး။ ခိုင်းလေ့ခိုင်းထ နည်းတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တတ် နိုင်သမျှ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ စေတနာလေးတွေ ထားပြီး လုပ်ပေးဖို့ တပည့်တော် ပန်ပြောပါ တယ်။ ရေကန်မှာ ကြီးကြပ်ဖို့ တပည့်တော် ဦးဇင်းလေး ၃ ပါးကို ခိုင်းထားတယ်။ ဦး ဆောင်ပြီး ကိုယ်စွမ်းသမျှလေးတွေ လုပ်ပေးပါ။

ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ

ဆွမ်းကျောင်းတာဝန်ကျတဲ့ ဦးဇင်းတွေ ကိုရင်တွေလည်း အလားတူပဲပေါ့။ ညနေက လည်း ခေါင်းဆောင်ကိုရင်တွေကို တပည့်တော် ခေါ်ပြီးတော့ ပြောထားတယ်။ ခေါင်းဆောင်ဆို တာက လုပ်ငန်းလုပ်တတ်ရုံနဲ့တော့ မပြီးဘူး။

အရှင်ဣန္ဒကာဘိဝံသ(မြစကြာ)

တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်က နောက်ဆုံးချန်နေပြီး တော့ ဥပမာ … မီးမပိတ်ရသေးရင် ပိတ်ခိုင်းတာ မျိုး၊ အဲဒီလို ဘာတွေလိုအပ်သလဲဆိုတာ ကြည့် ပြီးတော့ စေ့စေ့စပ်စပ် စဉ်းစားပြီးမှ ပြန်ရတယ်။ လုပ်စရာရှိရင်လည်း ကိုယ်ကပဲ တတ်နိုင်သမျှ ပိုပြီးတော့ လုပ်ရတာပဲ။ ဒီလို တဖြည်းဖြည်း ကျင့်သွားမှ ခေါင်းဆောင်ကောင်းဆိုတာ ဖြစ် လာတာ။

ပိုဆိုးသွားမှာစိုးလို့

တပည့်တော်ဆိုရင်လည်း အများနဲ့ယှဉ် လိုက်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီးထိန်းချုပ်မှု လေးတွေ ပိုအောင်တော့ အမြဲတမ်း လုပ်လေ့ လုပ်ထရှိတယ်။ ဘောပွဲကြည့်တာတွေဘာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ တပည့်တော်လည်း ပုထုဇဉ် မို့ တစ်ခါတစ်ရံ ကြည့်ချင်တာပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ ကြည့်လိုက်ရင် အားလုံးဟာ ပိုပြီးဆိုးသွား လိမ့်မယ်၊ တစ်ကျောင်းလုံး အမြဲတမ်းကြည့်ချင် တာမျိုး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို တွေးပြီး တပည့်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်နေခဲ့ တယ်။ အရှင်ဘုရားတို့အတွက်ကျတော့ တတ် နိုင်သမျှ လျှော့ပေးထားတာပဲ။ ဒီလိုပဲပေါ့၊ တပည့်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါ ကျရင် သူများထက်ပိုပြီးတော့ လုပ်ကိုင်ရတယ်။ အခွင့်အရေးကျတော့ စော စောကလိုပေါ့၊ စည်းကမ်းပျက်မယ့်ဟာမျိုးဆိုရင် ကိုယ်က တတ်နိုင်သမျှ လျှော့ယူရတယ်။ ဒါမျိုး က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျင့်ပေးရတယ်။

နှစ်လုံးထီရဲုထီ တပည့်တော်တို့ ဒီမှာ လူကြီးရယ်လို့

တပည့်တော် ရှေ့ကနေပြီးတော့ ထိန်းပေးတာ ပဲ။ ဒါ နမူနာအဖြစ်နဲ့ ပြောတာပါ။ တပည့် တော် သွားချင်ပေမဲ့လို့ တက်နိုင်သမျှ ထိန်းခဲ့ တယ်။

အဆန်ခရီး

ဘောလုံးပွဲတွေ ဘာတွေလည်း ဒီလိုပဲ ပေါ့။ တပည့်တော်က ရှေ့ကနေပြီးတော့ ထိန်း လိုက်တဲ့အခါမှာ အောက်ပိုင်းပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ နည်းနည်းတော်သွားတာပေါ့။ တပည့်တော်က နေ ဒါတွေ လာတိုင်းကြည့်ချင်တယ်ဆိုပြီး အကုန်လျှောက်လုပ်တယ်ဆိုရင် တပည့်တော်တို့ တစ်ကျောင်းလုံး ဘောလုံးကျောင်းဖြစ်သွားဖို့ရာ များတယ်။ ဒါကြောင့် .. အရှင်ဘုရားတို့လည်း ငယ်သေးတယ်ဆိုပေမဲ့ အဲဒါလေးတွေ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ စဉ်းစားစဉ်းစားပြီးတော့ တစ်ထစ်ချင်း တစ်လှမ်းချင်း အမြင့်တက်သလို ထိန်းချုပ်ပြီး ဘဝခရီးကို ဆန်တက်သွားရမယ်။ အဆန်ခရီး ဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ ပင်ပန်းတာပေါ့ ဘုရား။ သူများထက် အားစိုက်ပေးရတယ်။

ချုပ်တည်းအား

တပည့်တော်တို့ သာမဏေကျော်တန်း ရောက်လာပြီဆိုရင် ဒါ လူကြီးပိုင်း ဝင်လာတာ ပဲ။ တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးက ဒုတိယဆင့်အောင်ပြီဆိုရင် လူကြီးလို့သတ်မှတ်ခဲ့ တယ်။ နောက် … အစိုးရစာမေးပွဲအနေနဲ့ ကြည့်လို့ရှိရင်လည်း ပထမလတ်တန်းအောင်ပြီး တော့ ပထမကြီးတန်းရောက်ပြီဆို လူကြီးစာရင်း ဝင်လာပြီ ပြောရမယ်။ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် ချူပ်တည်းအားလေးတွေက တဖြည်းဖြည်းမြင့်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

မရှိပါဘူး။ တပည့်တော်တစ်ပါးတည်း နည်း နည်းကြီးတယ် ပြောပါတော့။ အားလုံးက နှစ် ဆယ်ကျော်လေးတွေပဲ။ နှစ်ဆယ်ကျော်ပေမဲ့လို့ ခုနကလို တာဝန်ဝတ္တရားလေးတွေ တစ်ခုခု ထမ်းဆောင်ပြီဆိုလို့ရှိရင် ခေါင်းဆောင်စိတ်လေး နဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီး ဦးဆောင်လုပ်ပေးရ တယ်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ နှစ်လုံးထီ ချဲထီထိုးတာ ဘာညာ ဒီကျောင်းမှာ တပည့်တော်အနေနဲ့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး။ ရှိလည်း မရှိပါဘူး။ အဲဒါ မျိုးတွေကိုကျတော့ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ရတယ်။ အငယ်တွေလုပ်ပြီဆိုရင်လည်း ကိုယ်ကနေပြီး တော့ တားမြစ်နိုင်အောင် လုပ်ရတယ်။ ဒါက ခေါင်းဆောင်ရဲ့သဘော။

ဘု ရားဖူး

ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ အကျင့်တရားနဲ့ ပတ်သက်လို့ရှိရင်လည်း အစမ်းသပ်ခံနိုင်ရ တယ်။ ခုခေတ်မှာဆိုရင် အလှူအတန်းတွေသွား လိုက်၊ ဘုရားဖူးထွက်လိုက်၊ ဒါမျိုးတွေ တပည့် တော် ကိုယ်တိုင်ကစပြီးတော့ လုပ်ပြလို့ရှိရင် အောက်ကလူတွေကျတော့ ဘယ်လိုမှ တားလို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် တစ် ခါတစ်ရံ ပုဂံအကြောင်းအရာတွေ ဖတ်တယ်။ ဆရာဇော်ဂျီရေးထားတဲ့ ပုဂံကဗျာတွေ ဖတ် တယ်။ ဖတ်ပြီးတော့ သွားချင်စိတ်တွေ ဘာတွေ ခဏတိုင်း ပေါက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တော့ သူ့ဘာသာ ရောက်လိမ့်မယ်ဆိုပြီး အခုချိန်ထိ မသွားသေးဘူး။ ဒါဘာလုပ်တာလဲဆိုရင် … ကိုယ်က ဘုရားဖူးသက်သက်ထွက်တယ်ဆိုရင် အောက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျ ထိန်းမရဖြစ်ပြီး ဒါမျိုးကြီးက အစဉ်အဆက်ကြီးဖြစ်သွားမှာစိုးလို့

ဘောလုံးသမားပုံတွေ

ကိုယ့်ဘာသာ ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် စာစောင်လေး ချထားပြီးကြည့်ပေါ့ဘုရား။ ခုလို စာအုပ်တွေမှာ ဖုံးထားတော့ ဒါမျိုးကြီးကို သူများမြင်လို့ရှိရင်၊ ဒါမျိုးလုပ်တာကိုပဲ ဂုဏ်တစ် ရပ်အနေနဲ့ မြင်သွားလို့ရှိရင် အရှင်ဘုရားတို့ အတွက် မကောင်းဘူးလို့ တပည့်တော်တော့ မြင်တာပေါ့ဘုရား။ အဲဒါလေးတွေ ကိုယ့်ဘာ သာကိုယ် ချင့်ချိန်ကြည့်၊ တွေးတောကြည့်ပါ။ ခု ပထမဆင့်စာအုပ်၊ ဒုတိယဆင့်စာအုပ် စ သည်ဖြင့် တပည့်တော်ဆီ အဖြေလွှာတွေလာပြ တဲ့အခါ အားလုံး ဆယ့်နှစ်အုပ်လောက်ရှိတယ် ဆိုရင် ဆယ်အုပ်လောက်က အဲဒီလိုပုံတွေချည်း တွေ့နေတော့ ဒါ တပည့်တော်လည်း သတိ ထားမိလာတာပေါ့။

နောက်တစ်ဆင့် မျှော်တွေးပါ

အဲဒါလေးတွေဟာ ဘာမှမဟုတ်ပေမဲ့ လို့ တတ်နိုင်သမျှ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှောင်သွား နိုင်တာ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ့်အနေနဲ့ ဒါမိူးဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ အခါ၊ အကြီးအကဲဖြစ်တဲ့အခါ ကိုယ့်အောက်က လူတွေက ပိုဆိုးဖို့ပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီနား လေးတင် ရပ်မနေဘဲ နောက်တစ်ဆင့် တွေး ကြည့်လိုက်ပေါ့။ အရှင်ဘုရားတို့လည်း တစ်ချိန် မှာ ဆရာဖြစ်လာကြဦးမှာ။ ကိုယ်က ဒီပုံစံ အတိုင်းနဲ့ ဆရာဖြစ်သွားပြီဆိုရင် ကိုယ့်တပည့် ကျ ကိုယ်ထက်သာသွားတော့မှာ အမှန်ပဲ။ ဒါ ကြောင့် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီဆိုလို့ရှိရင် တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ ထိန်းချုပ်မှုက လိုအပ်လာတယ်။ တပည့်နဲ့တူလို့ မရတော့ဘူး။ ကိုယ်က နည်း

လာမှ ကောင်းတာ။ ဒါမှ ကြီးလာလို့ရှိရင် အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ထိရောက်တာ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်းပဲ အခွင့် အရေးတွေကို ရတိုင်းယူပြီး ကြည့်တယ်ကွာ၊ သွားတယ်ကွာ၊ လာတယ်ကွာ၊ ခရီးထွက်တယ် ကွာ စသည်ဖြင့် ဒါမျိုးလုပ်လို့ရှိရင် သူဟာ ပညာရေးအနေနဲ့တော့ ပါရမီဉာဏ်အလျောက် စာမေးပွဲဒီဂရီ မြင့်ချင်မြင့်တက်သွားမယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်အလုပ်လုပ်ချိန်ကျရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ သိပ်ပြီးမစွမ်းနိုင်တာ သွားတွေ့ရတယ်။

အရူးအမူးဖြစ်သွားရင်

ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ ဒီ ထိန်း ချုပ်မှုအားလေးတော့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူမှာ လိုအပ်တယ်။ အောက်လက်ငယ်သားနဲ့ ယှဉ်လို့ ရှိရင် တတ်နိုင်သမျှ ချုပ်တည်းမှုလေးတွေ ပိုနိုင်ရင် ပိုနိုင်သလောက် ကောင်းတာပဲ။ ဒါတွေ ဘာလို့ ပြောနေရလဲဆိုတော့ .. ကိုရင်လေးတွေ တချို့ တပည့်တော်ဆီ စာဖြေစာအုပ် လာပြတဲ့ အခါ ကြည့်လိုက်ရင် သူတို့ဗလာစာအုပ် အကုန် လုံး ဖုံးထားတာက ဘောလုံးသမားပုံတွေချည်းပဲ တွေ့နေရတယ်။ တပည့်တော်အနေနဲ့ ဒါကို အပြစ်ကြီးလို့တော့ မဆိုလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မသိမသာနဲ့ သူတို့စိတ်လေးတွေဟာ ဒီအထဲမှာ သိပ်ပါသွားမှာ စိုးရိမ်တယ်။ ခုခေတ်မှာ ပြောနေ တဲ့ ခရေဇီ ခရေဇီဆိုတာ ဗမာလိုတော့ အရူးအမူးလို့ ပြောတာနော်။ ဒါကြီးကို အရူး အမူးဖြစ်သွားပြီး ကြီးပြင်းလာလို့ရှိရင် ကိုယ့် နောက်က လူတွေက ပိုပြီးတော့ ကိုယ့်ထက် ရူးသွားနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒါလေးတွေ လည်း တတ်နိုင်သမျှ ဂရုစိုက်ပေးပေါ့။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

နည်းလေးတော့ ထိန်းချုပ်မှုပိုသင့်တယ်။ အားလုံး နားလည်ပါတယ်နော်။

အဲဒီတော့ ကိုယ်က ရှေ့ကနေ တတ် နိုင်သမျှ ထိန်းချုပ်ထိန်းချုပ်ပြီး သွားရမယ်။ ဒါတွေကို လုံးဝမကြည့်နဲ့လို့လည်း တပည့်တော် မတားလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသိဉာဏ်လေးနဲ့ တော့ ထိန်းချုပ်သွားပါ။ ခုနကလို ဝေယျာဝစ္စ လုပ်တဲ့နေရာမှာလည်း ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီဆိုလို့ ရှိရင် တတ်နိုင်သမျှ အနစ်နာခံပြီး ပိုလုပ်ရ တယ်။ လုပ်ငန်းဘက်မှာ အနစ်နာခံပြီး ပိုလုပ်ရ တယ်။ လုပ်ငန်းဘက်မှာ အနစ်နာခံရတယ်။ ဒီနှစ် ချက်နဲ့ပြည့်စုံမှ တပည့်တော်တို့ ခေါင်းဆောင် ကောင်းဆိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါလေးတွေ တတ်နိုင်သမျှ ဂရုစိုက်ပြီးတော့ လေ့ကျင့်ပေးကြ ပါ။

စာ၀ါတက်ရာ

ခေါင်းဆောင်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောရရင် တပည့်တော်တို့ကျောင်းမှာ သိပ် အသက်ကြီးကြီးပုဂ္ဂိုလ်လည်း မရှိပါဘူး။ တပည့် တော်တစ်ပါးပဲ ထိုက်သလောက် အကြီးဖြစ်နေ တာ။ အားလုံး ခပ်လတ်လတ်အရွယ်တွေ များ တယ်။ အဲဒီတော့ ရိုင်းပင်းပြောဆိုလို့ရှိရင် အရှင် ဘုရားတို့ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ နာခံပါ။ တစ်ခါတလေ ကြားရတယ်ပေါ့။ စာတက်တဲ့ နေရာမှာ တချို့ကိုရင်တွေ ဦးဇင်းတွေဟာ ရယ် ရယ်မောမောနဲ့၊ စကားတပြောပြောနဲ့ ထိုင်တာ က ညီညီညာညာ တန်းစီမထိုင်ဘူးဆိုတာမျိုး။ ဒါမျိုးလေးတွေကျ တပည့်တော်လည်း အကုန် လုံး လိုက်မကြည့်နိုင်ဘူး။ ဒါတွေက ကိုယ့်ဘက် က အလိုက်သိသိနေရတယ်။

ရေချိုးရာ

နောက်ပြီးတော့ နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ဆွမ်း ပြင်သံဃာတွေ ရေချိုးတာရှိတယ်။ ကျန်တဲ့ သံဃာတွေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မနက်ပိုင်း အပြီးချိုးရတယ်။ ဒါ ကျန်းမာရေးနဲ့လည်း ညီ တယ်။ ဆွမ်းပြင်အလှည့်ကျတဲ့ သံဃာတွေက တော့ အားလုံး သိမ်းဆည်းပြီးမှ ချိုးရတာမို့ သူတို့ရေချိုးချိန်က သူများကိုန်းစက်နေတဲ့အချိန် ၁၂းဝဝ နာရီကျော်ပေါ့။ လုပ်ငန်းရှိလို့ နောက်ကျ တာမို့ တရားဝင်တော့ ချိုးကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရေကန်ထဲမှာ ဆူပွက်ပြီးတော့ စကားပြောနေလို့ ရှိရင် ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီအချိန်လေးမှာ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ သူတစ်ပါးအနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် ဆင်ခြင် ပေးရတယ်။ အဲဒါမိူးလေးတွေ အလိုက်သိတတ် ရတယ်။ တခြား စကားပြောလို့ရတဲ့အချိန်တွေ အများကြီးရှိတာပဲဘုရား။ ဒီလို သူများတွေ အနားယူနေချိန်မှာ တကယ်စကားေြာရမယ် ဆိုရင်တောင်မှ တိုးတိုးသက်သာ ပြောပါ။ ကျယ် ကျယ်လောင်လောင်ကြီးတွေ မပြောပါနဲ့။ ခု တော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ရေချိုးခန်းထဲက ဆူပွက် နေတာတွေ တွေ့နေရတယ်။ အဲဒါလေးတွေ လည်း တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းပေးပါ။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ မနေပါနဲ့။

၀ဒညူ

တပည့်တော်တို့ နာမည်ကျော် 'ဒု– သ–န–သော' ဇာတ်လမ်းထဲက သူဌေးသား တစ်ယောက် နောင်တရတဲ့ 'သော'ဆိုတဲ့အသံရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အကျယ်ဖွင့်ထားတာရှိတယ်။

တာတွေ့တယ်တဲ့။ အိပ်နေကြတော့ သူစားလိုက် ရင် အသံမြည်ပြီး နိုးသွားမှာစိုးလို့ ဟိုဘက်အခန်း ထဲသွား၊ တစ်ယောက်တည်း သာသာလေးစား သတဲ့။ ဒါမျိုးကို ဝဒညူ၊ အလိုက်သိတယ်လို့ ခေါ်တာပဲ။ ကြည့်နော်။ ကိုယ်ကလည်း ကျွေးရ သေးတယ်။ ကိုယ့်ဆီလည်း နေသေးတယ်။ ကိုယ့်အခန်းလည်း ဖြစ်သေးတယ်။ ဒါတောင်မှ သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ သိပ်အလိုက်သိတတ်တယ်။

နေရာတကာသုံးလို့ရ

ကဲ ... ခုနက 'ဒု–သ–န–သော' ဆိုတဲ့ သူဌေးသားလေးယောက်ထဲက နောက်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် လေးရဲ့ ပထမဆုံးဆုတောင်းကလည်း ဝဒညူ ဖြစ်ချင်ပါတယ်တဲ့။ အရာရာမှာ အလိုက်တသိနဲ့ နေသွားချင်ပါတယ်တဲ့။ ဆိုပါစို့၊ ကိုယ်က ရထားနဲ့ ခရီးသွားတယ်။ ရထားပေါ် ကိုယ့်ဘေး မှာက ထမင်းဆာနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဒီအချိန် ကိုယ်က ထမင်းစားနေတယ် ဆိုရင် ဒီလိုပဲ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်မစားဘဲနဲ့ သူ လည်း ဆာနေမှာပဲဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်ထဲကနေ တတ်နိုင်သမျှ တစ်ဝက်ခွဲကျွေးတယ်။ ဒါဟာ ၀ဒညူပဲ။ အဲဒီလို ၀ဒညူဆိုတာက နေရာ တကာမှာ အများကြီး သုံးလို့ရတာပေါ့ဘုရား။ အောက်ထပ်မှာ သူများတွေ ကိုန်းစက်နေတယ်။ အနားယူချိန်ကြီး ကိုယ်က အပေါ်ထပ်ကနေ လမ်းတဒုန်းဒုန်း လျှောက်ပြီးတော့ စာကျက်လို့ ရှိရင် ဒါဟာ ၀ဒညူမဖြစ်တော့ဘူး။ အလိုက် မသိရာရောက်တယ်။ မလုပ်ကောင်းဘူး။

ကောင်းတဲ့ အလုပ်ပေမဲ့ လုပ်ငန်းကတော့ ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ။

သောဟံ နူန ဣတော ဂန္ဆာ၊ ယောနိ လဒ္ဓါနမာနသိ ။ ၀ဒညူ သီလသမ္ပန္နော၊ ကာဟာမိ ကုသလံ ဗဟုံ'တဲ့။ အဓိပ္ပာယ်က … လူ့ဘဝထဲ မြန်မြန် ငါ ပြန်ရောက်ချင်စမ်းပါဘိတဲ့။ ရောက်ခဲ့ရင် ဘာလုပ်မလဲဆိုတော့ ပထမဆုံးလုပ်မယ့်အချက် က ်၀ဒညူ'တဲ့။ ၀ဒညူဆိုတာကို စာပေဖွင့်တာ တော့ သူတစ်ပါးပြောတဲ့စကားကို သိတယ်လို့ ဖွင့်တာပေါ့။ သူများပြောတဲ့စကားကို အလိုက် သိတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာတတ်တဲ့တရား ရှိမှရမှာ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ခြုံလိုက်ရင် ကိုယ်ချင်းစာတတ်တာကို ၀ဒညူလို့ ခေါ်တာပဲ။ ဆိုပါစို့၊ ခုနကလို သူများတွေက ကျိန်းနေအိပ် နေတယ်ဆိုလို့ရှိရင် ကိုယ်က ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နေပေးတာမိူး။ ဒါကို ပါဠိလို ဝဒညူ၊ မြန်မာလို အလိုက်သိတယ်လို့ ခေါ်တာပဲ။

ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်

ဒီနေ ရာမှာ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင် အကြောင်းလေးတစ်ခု အရှင်ဘုရားတို့ သိစေချင် တယ်။ တစ်ခါတော့ သူ့အပေါင်းအသင်းတချို့ က ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်အခန်းမှာ လာပြီး တော့ ကပ်နေကြတယ်ပေါ့။ ဦးချစ်မောင်က အပြင်က ပြန်လာတဲ့အခါမှာ သူတို့စားဖို့ဆိုပြီး မုန့်လေပွေတွေ ယူလာတယ်။ တပည့်တော်တို့ ရွာတွေကတော့ မုန့်ကြွပ်လို့ ခေါ်တာပေါ့ဘုရား။ အဲဒီမုန့်လေပွေတွေ ဘာလုပ်ဖို့ယူလာလဲဆိုတော့ သူ့အခန်းထဲမှာ လာနေတဲ့ သူရဲ့မိတ်ဆွေတွေကို ကျွေးဖို့ယူလာတာနော်။ ယူလာတော့ သူ့အခန်း ထဲရောက်တဲ့အခါမှာ သူ့မိတ်ဆွေတွေက အိပ်နေ

တော့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ရေချိုး တဲ့အခါဖြစ်ဖြစ်၊ စာကျက်တဲ့အခါဖြစ်ဖြစ် သတိ ထားရတယ်။ သူများတွေက ကျိန်းစက်အနားယူ နေတယ်။ ကိုယ်က လမ်းသွားစရာရှိတယ်ဆိုရင် စကားကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်မပြောဘဲ၊ ဖိနပ်ကို ရုပ်ရုပ်ရုပ်ရုပ်နဲ့ မစီးဘဲ၊ တတ်နိုင်သမျှ သာသာ လေးသွားလို့၊ ဒါမျိုး အလိုက်သိရတယ်။ သူ များတွေ အိပ်နေတုန်း ကိုယ်က အရေးတကြီး သေတ္တာဖွင့်စရာရှိတာတောင်မှ သာသာလေး ဖွင့်ရပိတ်ရတယ်။ အဲဒါမျိုးလေး တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ရတယ်။ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ပဲ ဘယ်တော့မှ အရေးတကြီးမထင်ရဘူး။

ကိုယ်ချင်းစာတရား

မြတ်စွာဘုရားက သံယုတ်ထဲမှာ ဘယ် လို ဟောထားလဲဆိုတော့ … လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အချစ်ဆုံးပဲ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ် ချင်းစာပြီးတော့ သူများမကြိုက်တာတွေကို မလုပ်ပါနဲ့တဲ့။ ဆိုပါစို့၊ လူတိုင်း ကိုယ့်ကိုဆဲရင် မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကိုဆဲရင် မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အချစ်ဆုံးမို့ ကိုယ့်ကိုဆဲရင် မကြိုက်သလိုဘဲ သူတစ်ပါးကလည်း သူကိုယ့်သူအချစ်ဆုံးမို့ သူ့ကိုဆဲရင် ကြိုက်ပါ့မလား။ ကိုယ်အိပ်နေတုန်း သူများလာပြီးတော့ အနားနားလေးမှာ စာအော် ကျက်တာ မကြိုက်သလိုဘဲ သူများကလည်း တကယ်အိပ်နေချိန်မှာ ကိုယ်က သွားပြီးတော့ စာကျက်ရင် ကြိုက်ပါ့မလား။ အဲဒီလို ကိုယ်ချင်း စာတတ်ရတယ်။

ညီညွှတ်သွားမယ် ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက လောက

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

စာကျက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ သူများအပေါ်မှာ ထိခိုက်တယ်ဆိုရင် ဒါ မကောင်းဘူးပေါ့ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က အရှင်ရာဟုလာကို ဟော ခဲ့တာရှိတယ်။ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ပြီဆိုရင် မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသား ဘယ်သူများထိခိုက်မလဲ ဆိုတာကို ကြည့်တတ်ရတယ်တဲ့။ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိပေမဲ့ သူတစ်ပါးထိခိုက်တယ်ဆိုရင် ဒါမျိုးဟာ မလုပ်သင့်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ 'ဒု– သ–န–သော' ထဲက 'သော'ဆိုတဲ့နေရာမှာ ပထမဆုံးအချက်က ဝဒညာ။ 'ငါသည် အလိုက် သိသူဖြစ်ရပါလို၏'တဲ့။ သူဟာ လူ့ဘဝပြန် ရောက်ရင် အလိုက်သိတတ်သူ ဖြစ်ပါတော့မယ် တဲ့။

်သော ဆိုတဲ့ ပုဒ်လေး

နောက် .. သီလသမ္ပန္နော၊ ကိုယ်ကျင့် တရားလည်း ကောင်းအောင်နေပါတော့မယ်တဲ့။ ငါသာ ဟောဒီငရဲအိုးထဲကနေ လူ့ဘဝကို ပြန် ရောက်ခဲ့ရင် ကိုယ်ကျင့်တရားလည်း ကောင်း အောင်နေတော့မယ်တဲ့။ ကိုယ့်ကျင့်တရားကို လည်း သူ သိပ်ပြီးတော့ တောင့်တသွားတယ်။ ဒီသူဌေးသားက လူ့ဘဝတုန်းက ကာမေသု မိစ္ဆာစာရကံတွေ သိပ်ကျူးလွန်သွားခဲ့တာကိုး။ ဝဒညူ၊ သီလသမ္ပန္ဒော ပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ ကာဟာမိ ကုသလံ ဗဟုံ တဲ့။ ရှိသမျှကုသိုလ် တွေ ငါ အကုန်လုံးလုပ်တော့မယ် ဆိုပြီးတော့ အဲဒီ သူဌေးသားလေးဟာ ငရဲပြည်မှာ သိပ် နောင်တရနေတယ်ပေါ့။ 'သော'ဆိုတဲ့ပုဒ်လေးကို အကျယ်ချဲ့ရင် အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ထား ပါတော့။

အဲဒီတော့ ... ၀ဒညူဆိုတာ သိပ်ပြီး

မျိုး ဖြစ်နေတယ်ပေါ့။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ … အဲဒီသွန်သင်ခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကပဲ သံဃာထဲမှာ ပြန် ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပုစ္ဆကသမ္ဓုတိဉာတ် ထပ်ထားပြီးတော့ သူကပဲ ရဟန်းလောင်းကို ပြန်မေးတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ကြတယ်။

သဘာဝမကျ

စောစောက သွန်သင်တုန်းကတော့ သင့်ကို ဟိုထဲကျရင် ပုစ္ဆကသမ္ဗုတိရတဲ့ ရဟန်း တစ်ပါးက မေးစိစစ်လိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒီကျတော့ ကိုယ်ကပဲ ပြန်မေးတာ ဖြစ်နေတယ်။ တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးက အဲဒါ သဘာဝမကျပါဘူးတဲ့။ တကယ်ဆို သွန် သင်တဲ့သူက တစ်ပါး၊ မေးတဲ့လူကလည်း တစ်ပါး ဖြစ်သင့်တယ်ဆိုပြီးတော့ သုံးသပ်တော် မူတယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ ဂန္ဓာရံမှာတော့ သွန်သင်တာတစ်ပါး၊ မေးတာ တစ်ပါး၊ အဲဒါမျိုးပဲ လုပ်တယ်။ ဒါကို ဆရာ နည်းလို့ ခေါ်တယ်ပေါ့။ အရှင်ဘုရားတို့လည်း မှတ်သားထားကြပါ။ ဒါ ဒီကနေ့ ဆရာနည်း တစ်ခု ကြားဖူးနားဝရှိအောင် တပည့်တော် ပြောပြတာ။

သိမ်နုတ်ကမ္မဝါ

ဓမ္မာစရိယတို့ တတိယဆင့်တို့ ရောက် ပြီဆိုရင် ဒါလေးတွေလည်း လေ့လာထားပေါ့။ လေ့လာတဲ့အခါမှာ ကမ္မဝါရွတ်ပုံ၊ ကမ္မဝါကိုင်ပုံ လေးတွေလည်း တတ်နိုင်သမျှ သင်ထားကြပါ။ အဲ … ကမ္မဝါရွတ်တာကျင့်တဲ့အခါမှာတော့ တစ်ခုသတိထားရမယ်။ သိမ်ထဲမှာ သွားပြီး တော့ ကမ္မဝါနုတ်တာတွေ ဘာတွေ မကျင့်နဲ့

မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အချစ်ဆုံးပါတဲ့။ ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အချစ်ဆုံးပါဆိုရင် သူက လည်း သူ့ကိုယ်သူ အချစ်ဆုံးဖြစ်မှာပဲ မဟုတ် လား။ အဲဒီတော့ ကိုယ်မခံချင်တဲ့အရာတစ်ခုကို သူတစ်ပါးမှာ သွားလုပ်ဖို့ မသင့်တော်ဘူးပေါ့။ ကောသလမင်းနဲ့ မလ္လိကာဒေဝီတို့ ပြဿနာဖြစ် ပြီး သွားလျှောက်တော့ မြတ်စွာဘုရားက ဒီ တရား ဟောခဲ့တယ်။ အဲဒါလေးတွေ တပည့် တော်တို့ အမြဲတမ်း သတိထားရမယ်။ ဒါဆိုရင် တပည့်တော်တို့ ကျောင်းတိုက်ဟာ အားလုံး ညီညွတ်သွားမှာပဲ။ ဒါမျိုးဆိုတာက တုတ်ကြီးနဲ့ လိုက်ရိုက်ပြီးမှ ဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်စီ အသိဉာဏ်ကို ဦးဆောင်နိုင်မှ ဖြစ်နိုင်တာ။ ခုဆို နှစ်သစ်ရောက်တော့မယ်။ လာမယ့်နှစ်မှာ ဒါမျိုး အလိုက်သိမှုလေးတွေ ပိုပိုပြီးတော့ ဖြစ် အောင် အားလုံး ကြိုးစားပေးကြပါ။

အနုသာသက

အားလုံး ဗဟုသုတဖြစ်အောင် နောက် တစ်ချက် ပြောချင်သေးတယ်။ တချို့လည်း မဟာဝါတွေ တက်ဖူးပြီးပြီမို့ သိပါလိမ့်မယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ … တပည့်တော်တို့ ရဟန်းခံတဲ့ အခါမှာ အနုသာသကကဏ္ဍဆိုတာ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အနုသာသကလုပ်တယ်ဆိုတာ ရဟန်းလောင်းကို သံဃာ့ဟတ္ထပါသ်လွတ်တဲ့ အပြင်ကိုခဏထုတ်ပြီးတော့ သင့်ကို သမ္မုတိရ တဲ့ရဟန်းက ဘယ်လိုဘယ်လို မေးမြန်းလိမ့်မယ်၊ သင်က ဘယ်လိုဘယ်လို ပြန်ဖြေပါဆိုပြီးတော့ သွန်သင်ပေးတာကို ခေါ်တယ်။ သွန်သင်ပြီးတဲ့ အခါမှာ တပည့်တော်တို့ တချို့နေရာတွေမှာ တချို့ဆရာတော်တွေ လုပ်နေကြတာက တစ်

အစဉ်အဆက်ကတော့ ကမ္မဝါရွတ်နေချိန်မှာ ဘာစကားမှမပြောကြပါနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်လေး နား ထောင်ကြပါလို့ ပြောလေ့ရှိတယ်။ ဘာလို့လဲဆို တော့ စကားပြောလိုက်ပြီဆိုလို့ရှိရင် ကိုယ်က လက်ရှိပြုဆဲကံကို ကန့်ကွက်ရာရောက်သွားနိုင် လို့ပါတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ ဘယ်လောက်ပဲအရေး ကြီးကြီး၊ ကမ္မဝါရွတ်တဲ့အချိန်မှာတော့ စကား မပြောပါနဲ့။ တပည့်တော်ရဲ့အတွေ့အကြုံအရ ရဟန်းခံရင်း တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့ တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး စကားတွေပြောနေတတ်ကြတယ်။ အဲဒါတွေ ဟာ တပည့်တော်တို့ ပါဠိတော်နဲ့ ပြန်ကြည့်လို့ ရှိရင် မကောင်းဘူးပေါ့ဘုရား။ ဒါ အရှင် ဘုရားတို့အတွက် ဒီနေ့ ရဟန်းခံနဲ့စပ်ပြီးတော့ ဗဟုသုတအဖြစ် ပြောပြတာပါ။

ကြီးလာတဲ့ အခါ

ပြန်ချုပ်ရရင် တပည့်တော်တို့ကျောင်း မှာတော့ ရဟန်းခံရှိတယ်ဆို အနုသာသကက တစ်ပါး၊ ပုစ္ဆကက တစ်ပါး၊ အဲဒီလို လုပ်လေ့ရှိ တယ်။ နောင်လည်း တပည့်တော်တို့ ဒါမျိုးပဲ လုပ်သွားကြစို့။ ဒါ ဆရာနည်းလည်း ရတယ်။ သဘာဝလည်း ပိုကျတယ်။ တချို့နေရာတွေမှာ သွန်သင်တာရော၊ မေးတာရော တစ်ပါးတည်း လုပ်တဲ့အခါ ကံပျက်သလားဆိုတော့ မပျက်ပါ ဘူး။ သဘာဝမကျတာပဲ ရှိတာပါ။ ဒါက တစ်ချက်။ နောက်ပြီး ကမ္မဝါရွတ်တဲ့အချိန်တွေ မှာ အချင်းချင်း စကားတွတ်ထိုးပြောတာတွေ လုံးဝ မလုပ်ပါနဲ့။ အဲဒါလေးတွေ သတိထားပေး ပါ။ တပည့်တော်တို့ ဒီကနေ့ ဒီလိုပြောလိုက်တာ ကို စွဲသွားလို့ရှိရင် အရှင်ဘုရားတို့ ကြီးလာတဲ့ အခါမှာလည်း ကိုယ်ကတစ်ဆင့် ပြန်ပြောလို့

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ပေါ့။ ဒါတွေက နောင်ကျ သံသယပွားစရာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ တချို့ကမ္မဝါတွေက သွားဖတ် လိုက်မိပြီဆိုရင် သံသယတွေဖြစ်စရာရှိလာတဲ့ အတွက် သိမ်ထဲမှာတော့ ကမ္မဝါဖတ် မကျင့်ပါ နဲ့။ ကျင့်ချင်ရင် ကမ္မဝါစာရွက်တွေယူပြီး တခြားအဆောင်မှာ သွားကျင့်ပေးပါ။ အဲဒါ လေးလည်း တပည့်တော် ကြုံတုန်း သတိပေးပါ တယ်။

သော ဘာသေယျ

နောက်တစ်ခုပြောချင်တာက တပည့် တော် ရဟန်းခံတစ်ခုမှာ တွေ့ခဲ့တာလေးပါ။ ဒါ အရှင်ဘုရားတို့လည်း သတိထားဖို့လိုတယ်။ ကမ္မဝါထဲမှာကတော့ အားလုံး ပါပြီးသားပါ။ ဘာပါလဲဆိုတော့ ယဿ နက္ခမတိ၊ သော ဘာသေယျ၊ မကျေနပ်လို့ရှိရင် ပြောကြပါတဲ့။ နောက်ဆုံးမှာ .. တသ္မာ တုဏှီ ဧဝမေတံ ဓာရယာမိ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းအားဖြင့် အရှင် ဘုရားတို့က သဘောတူတယ်လို့ တပည့်တော် မှတ်ယူပါမည်တဲ့။ အဲဒီလိုပါနေတာကိုပဲ အခု ရဟန်းခံတစ်ခုမှာတော့ ကမ္မဝါရွတ်တဲ့အချိန်မှာ စကားတွေ တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ ပြောနေကြတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ယဿ နက္ခမတိ၊ သော ဘာသေယျ'လို့ ဆိုထားတော့ စကားတွေ တွတ်ထိုးပြောနေကြတယ်၊ မကျေ နပ် လက်မခံတဲ့သဘော သက်ရောက်သွားရော မဟုတ်လား။

ဗဟုသုတအဖြစ် ဒါကြောင့်မို့ .. တပည့်တော်တို့ ဆရာ

ရတာပေါ့ ဘုရား။

ကဲ ... ဒီနေ့ညတော့ ခေါင်းဆောင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ရော၊ အချင်းချင်း နေထိုင်တဲ့နေရာ မှာ သမဂ္ဂဖြစ်ဖို့ ညီညွှတ်ဖို့ရာအတွက် လိုအပ်တဲ့ အလိုက်သိခြင်းဆိုတဲ့ ဝဒညူဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံဖို့ ရော၊ ရဟန်းခံကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ အရေးကြီး တာလေးတွေရော တပည့်တော် ပြောပြီးပြီ။ အဲဒါလေးတွေကို ကိုယ်စီကိုယ်င နှလုံးသားထဲ စွဲနေအောင် နားထောင်ပြီးတော့ တတ်နိုင်သမျှ တစ်သက်တာပတ်လုံး ကျင့်သုံးနိုင်ကြပါစေကုန် သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

လောကဓံခံနိုင်မှ

၁၃၆၄ ခု၊ ဦးတန်ခူးလပြည့်နေ့ ၂၀၀၂ ခု၊ ဧပြီလ ၂၇ ရက်၊ စနေနေ့ ည

> ရေတအားနည်းသွားရင်တော့ ဝေယျာဝစ္စလုပ်တဲ့ ကိုရင်တွေပါ သွားပြီးတော့ ချိုးပေးကြပါ။ စာချ ဦးဇင်းတွေနဲ့ တပည့်တော်တို့ ခမည်းတော်ကြီး တို့လို အသက်ကြီးတဲ့လူတွေလောက်ပဲ ဒီမှာချိုး ပါ။ သိပ်လည်း မပင်ပန်းပါဘူးဘုရား။

> ဆေးရုံကလည်း ဟိုဘက်မှာ နီးနီးလေး ပဲ။ တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်ဘက်က အားနာတဲ့စိတ်နဲ့ ချိုးလို့ရှိရင်တော့ ပိုကောင်းတယ်။ ကိုယ့်ဘက်က အားနာတဲ့စိတ်လေး ထားလို့ရှိရင် ဆေးရုံမှာ ဟိုအော်ဒီအော်တွေ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ စိတ်တွေက လွတ်သွားတဲ့ သဘောရှိတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် မလွှဲသာလို့ချိုး ရတယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံလေးပဲ ကောင်းတယ်။ လျှော် စရာရှိတာတွေကိုတော့ ကျောင်းမှာပဲ လျှော်၊ ခေါင်းရိတ်စရာရှိရင်လည်း ကျောင်းမှာပဲ ရိတ်ပါ။ ပထမဂန္ဓာရုံကို သီတဂူရေ မလာမချင်းတော့ တပည့်တော်တို့ အဲဒီပုံစံလေးနဲ့ သွားတာကောင်း တယ်။

ရေပြဿနာ

တပည့်တော်တို့ လက်ရှိကြုံတွေ့နေရတဲ့ ရေပြဿနာကိုတော့ တစ်နေ့ကပြောထားတဲ့အ တိုင်းပဲ ဖြေရှင်းကြတာပေါ့ဘုရား။ ရေတင်တဲ့ ကုန်ကျစရိတ်ကလည်း အများကြီးဖြစ်နေတာဆို တော့ လျူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ငဲ့ညှာတဲ့အနေနဲ့ စနစ်တကျနဲ့ ချွေတာပြီး သုံးပေးပါ။ ခု ကျောင်း မှာ အဆောက်အအုံကလည်း ဆောက်နေတယ်။ ဒီအဆောက်အအုံကလည်း သံဃာတွေအတွက်ပဲ လုပ်နေတာ။ ဒါကြောင့် တချို့က သီတဂူဆေးရုံ ဘက်ကို သွားချိုးပေး။ တချို့က ဇေယျာသီရိမ် ကျောင်းကို သွားပြီးတော့ ချိုး။ တပည့်တော်တို့

ဘက်ကျတော့ သိပ်ထည့်မတွေးခေါ်ကြဘူး။

တစ်ဖက်အစွန်း

တပည့်တော်တို့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဖြစ် တတ်တာတစ်ခု တွေ့ရတယ်။ လောကမှာ သိပ် ဆင်းရဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတယ်ပေါ့ဘုရား။ လူပုဂ္ဂိုလ် တွေထဲမှာလည်း တချို့ တောင်းရမ်းစားသောက်ရ တာတွေ ရှိတယ်။ တချို့ ရဟန်းသာမဏေတွေ ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ထက် အများကြီးနိမ့်ကျတာ တွေ ရှိတယ်။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဆက်ဆံတဲ့ အခါမှာ တချို့ သီလလုံခြံုပါတယ်ဆိုတဲ့၊ ဝါရိတ္တ သီလရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီးတချို့အပါအဝင် လူကြီးလူကောင်းတွေဟာ အင်မတန် မာမာထန် ထန်နဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်ကြတယ်။ စကား လုံးတွေ အင်မတန်ရင့်ပြီးတော့ မစာမနာတွေ ပြောတတ်ကြတယ်။ တပည့်တော်တို့ ဒါတွေဟာ ကောင်းတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

တကယ်က ဒီလို ကိုယ့်အောက်ကျတဲ့၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့၊ အားငယ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး တွေ လာလို့ရှိရင် ကိုယ်က ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ တတ်နိုင် သမျှ ကူညီဖေးမရမှာ မဟုတ်လား။ ဒါတွေကို လည်း တပည့်တော်တို့ ဒီစာရိတ္တသီလထဲမှာ သွင်းလို့ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ သမာဓိထဲသွင်းလို့လည်း ရနိုင်တာပဲ။ ဒါမျိုးလေးတွေလည်း တတ်နိုင်သမျှ မြင်တတ်အောင် ရှုတတ်အောင် လုပ်ပေးရမယ်။ တချို့က ဝါရိတ္တသီလနဲ့ ပြည့်စုံတာကိုပဲ အကြီး အကျယ် ဂုဏ်ယူပြီးတော့၊ တစ်ဖက်စွန်းရောက် သွားပြီးတော့ ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ ခုနကလို ရင့်ရင့်သီးသီးဖြစ်တတ်တယ်။ ပညာသင်ပေးတဲ့ အခါမှာလည်း ဒေါသတွေကြီးပြီးတော့ ရိုက်ဟာ နက်ဟာနဲ့ လုပ်တတ်ကြတယ်။ ဒါမျိုးတွေကျ တော့ တပည့်တော်တို့ တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ

သီလနှစ်ပါး

ဒီနေ့ တပည့်တော်တို့ ပြောစရာက အထူးတော့ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သီလဆိုတာနဲ့ပတ် သက်ပြီး နည်းနည်းလေးပြောပေးမယ်။ အများ အမြင်နဲ့ တပည့်တော် ကိုယ့်ရဲ့စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု လေးတွေကို သုံးသပ်ပြီးပြောပြသွားမယ်။ သီလ ကို အကျဉ်းချုပ်လိုက်ရင် စာရိတ္တသီလနဲ့ ဝါရိတ္တ သီလဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ဝါရိတ္တသီလဆိုတာ တော့ ဘုရားရှင်ပညတ်ထားတဲ့အတွက် အရှင် ဘုရားတို့အားလုံး သိနေပြီးသား။ တပည့်တော်တို့ များသောအားဖြင့် အဓိကပြောလေ့ရှိတာက ဘာမလုပ်ရဘူး၊ ဘာမလုပ်ရဘူးဆိုတဲ့ ဒီဝါရိတ္တ သီလကို အဓိကဉ်းတည်ပြီးတော့ ပြောလေ့ရှိ တယ်ပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားကတော့ ဒီလိုဟော ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံး ရပြီးသားဖြစ်တဲ့ စုဒ္ဒသခန္ဓကဝတ်နိဂုံးပိုင်းက ပထမဂါထာေလးကို ဆိုကြည့်စမ်းပါ။

> ်ဝတ္တံ အပရိပူရေနွှော၊ သီလံ န ပရိပူရတိ။ အသုဒ္ဓသီလော ဒုပ္ပညော၊ စိတ္တေကဂ္ဂံ န ဝိန္ဒတိ'

အဲဒီဂါထာထဲက 'ဝတ္တံ အပရိပူရေန္တော၊ သီလံ န ပရိပူရတိ' ဆိုတာလေးကို တပည့် တော်တို့ လေးလေးနက်နက်လေးတွေးဖို့လိုတယ်။ ခုခေတ်မှာဆိုလို့ရှိရင် စာရိတ္တရော ဝါရိတ္တပါ သီလနှစ်ပါးလုံးကို မျှပြီးတော့ တွေးတတ်ဖို့ ပိုလိုလာတယ်လို့ တပည့်တော် ယူဆတယ်ပေါ့။ တပည့်တော်တို့ များသောအားဖြင့် ဝါရိတ္တသီလ ဘက်ကိုတော့ အားလုံး ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တယ်။ အဲဒီဘက်ကိုပဲ နင်းကန်ပြီးတော့ ချီးကျူးကြ ရေးသားကြတာ အတွေ့များတယ်။ စာရိတ္တသီလ

ကြည့်ရတယ်။ အဲဒါကြည့်ပြီးမှ သူ့တန်ဖိုးကို ဖြတ်လို့ရတယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။ ဒါလေးဟာ လည်း တပည့်တော်တို့ စာရိတ္တသီလဘက်မှာ အရေးပေးရမယ်ဆိုတဲ့ အဆိုအမိန့်သဘောမျိုး နဲ့ သွားပြီးတော့ တူတာပါပဲဘုရား။

ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်

ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ သီလရှိ တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ဝါရိတ္တသီလခေါ်တဲ့ သိက္ခာ ပုဒ်တွေ စောင့်ထိန်းရုံတင်မကဘဲနဲ့ ကိုယ့်နားလေး မှာ ဒုက္ခရောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေ့လာလို့ရှိရင် တတ် နိုင်သမျှ ကူညီတဲ့စိတ်ထားလေးမျိုးတွေလည်း မွေးမှ သီလ ပိုပြီးတော့ပြည့်စုံတယ်။ ဒါမှလည်း စိတ်ထားတွေက ပိုပြီးတော့ စင်ကြယ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီစာရိတ္တသီလဆိုတာက စိတ်ထားစင်ကြယ်ဖို့အတွက် အထောက်အကူ အများကြီးပေးတဲ့တရားတွေ ဖြစ်လို့ပဲ။

နောက်ပြီးတော့ လမ်းမှာ ဒုက္ခရောက်နေ တာ တွေ့တဲ့အခါ ကူညီတာတို့၊ ကိုယ့်ကျောင်း လာတဲ့ တောင်းရမ်းစားသောက်နေသူတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ပေးကမ်းတာတို့၊ ကိုယ်ရရှိလာတဲ့ ပစ္စည်းဝတ္ထုလေးကို စွန့်လွှတ်နိုင်တာတို့၊ ဒါတွေ ဟာလည်း စာရိတ္တသီလထဲမှာ ထည့်လို့ရတာပဲ။ ဒါတွေဟာ တပည့်တော်တို့ သီလစင်ကြယ်မှုကို အထောက်အကူ အများကြီးပြုပါတယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့ ခုလို ငယ်စဉ်ကတည်းက စိတ်ထား လေးတွေ တတ်နိုင်သမျှ ပြင်ပေးရတယ်။ သီလရှိ ရမယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ဝါရိတ္တသီလဘက်မှာချည်း မနေဘဲနဲ့ ဒီ ဝတ္တံ အပရိပူရေန္တော' ဂါထာလေး ကို ဆင်ခြင်ပြီးတော့ စာရိတ္တဘက်ကလည်း ပြုံကျင့်ပေးဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဒါမှလည်း တပည့် တော်တို့ ပြည့်စုံလုံလောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်လာ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ကြည့်လို့ရှိရင် စာရိတ္တသီလ အားနည်းတယ်လို့ ခေါ်နိုင်တယ်။

မြင့်မြတ်မှုစံ

အဲဒီတော့ သီလတစ်ခု အားနည်းတယ် ဆိုတာ မကောင်းဘူပေါ့ဘုရား။ တပည့်တော် တို့ 'ဝတ္တံ အပရိပူရေန္ဘော' ဆိုတာေလးကို ကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် ကောင်းတဲ့ကျင့်ဝတ်လေးတွေ မှန်သမျှ ကျင့်ရမယ်ဆိုတဲ့သဘောတွေ အများကြီး ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ သီလနဲ့ ပြည့်စုံတယ်လို့အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ 'သီလဝါ'လို့လာတဲ့ အခန်းတွေမှာ မြတ်စွာဘုရားက ဒါလေးတွေကို ထည့်ပြီးတော့ ဟောထားတယ်။ ကိုယ့်အောက် ကျနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကိုယ့်ထက်နိမ့်ကျနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေကို ဆက်ဆံတဲ့အခါတွေမှာ ကိုယ့်ဘက်က နေပြီးတော့ မာမာထန်ထန် မဆက်ဆံဘဲနဲ့ တတ် နိုင်သမျှ ပြေပြစ်အောင် ဆက်ဆံဖို့တွေ ပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ ခုခေတ်မှာဆိုလို့ရှိရင် ယောဆရာ တော်ကို စံနမူနာအဖြစ်နဲ့ ကြည့်လို့ရတယ်ပေါ့။ အဲဒီလို နူးနူးညံ့ညံ့ ဆက်ဆံလို့ရှိရင် စာရိတ္တသီလ ဘက်ကလည်း အားကောင်းပြီးတော့ မေတ္တာ ကရုဏာတွေလည်း ပိုပြီးတော့ ပြည့်လိမ့်မယ်လို့ တပည့်တော်တော့ ယူဆတယ်။

အဆိုလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ယောက်ရဲ့စိတ်နေစိတ်ထားကို ဘယ်လောက်မြင့် မြတ်လဲလို့သိချင်ရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘာမှတန်ဖိုး ထားမခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါ်မှာ ဘယ်လိုဆက် ဆံသလဲဆိုတာ ကြည့်ပြီးတော့ ပိုင်းဖြတ်ရတယ် တဲ့။ ဥပမာအားဖြင့် လူ့လောကမှာ တောင်းရမ်း စားသောက်နေရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တို့၊ အင်မတန်မှ ဆင်းရဲ မွဲတေနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ရှိတယ်။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ သူဟာ ဘယ်လိုဆက်ဆံလဲလို့

ပဋိပတ္တိ ပုံမှန်မလုပ်နိုင်ဘဲ ပျက်ကွက်လာပြီဆိုရင် ခုလိုဘုန်းကံကြီးတာတွေဟာလည်း လောကဓံခံ နေရတာပဲ။

အဲဒီလိုလေးတွေ လှည့်ပြီးတော့ တွေးတဲ့ အလေ့အထလေးတွေရှိရင် တပည့်တော်တို့ သိပ် ပြီးတော့ အယူအဆမှန်သွားနိုင်တယ်။ အားကျမှု အမှားတွေ နည်းသွားမယ်။ ဒီနေရာမှာ အားကျ တယ်ဆိုတာက ခုနကလိုပေါ့၊ ရပ်ဝတ္ထု ပြည့်စုံနေ တာတွေ၊ ပေါလျှံနေတာတွေကို အထင်ကြီးအား ကျမှုမျိုးကို ဆိုလိုတာပါ။ အဲဒီတော့ လေဒဏ် မိုးဒဏ် ခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ သိပ်ဆင်းရဲနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ တောင်းစားနေရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘဝလောကဓံတွေ ခံနေရသလိုပဲ ချမ်းသာပြီး တော့ အများအကျိုးမပြုဘဲနဲ့ အတ္တကိုယ်ကျိုး ကြည့်ပြီးတော့ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလည်း ဒါ လောကဓံခံနေရတယ်လို့ ပြန်ပြီးတော့ တွေးလို့ရ တယ်။ အဲဒီလိုလေး တွေးပေးလို့ရှိရင် တပည့် တော်တို့ ပိုပြီးတော့အဆင်ပြေတယ်။ ပြည့်လည်း ပြည့်စုံတယ်။

မင်္ဂလာရှိသူ

တပည့်တော်တို့ မြတ်စွာဘုရား ဟော ထားတဲ့ မင်္ဂလာတရားတော်တွေထဲမှာ 'ဖုဋ္ဌဿ လောကဓမ္မေဟိ၊ စိတ္တံ ယဿ န ကမ္ပတိ'ဆိုတာ ပါတယ်မဟုတ်လား။ လောကဓံဆိုတဲ့နေရာမှာ မကောင်းလောကဓံရော၊ ကောင်းလောကဓံရော ပါတယ်။ မကောင်းတာရော ကောင်းတာရော တွေ့လာလို့ရှိရင် မတုန်မလှုပ်ဘဲနဲ့ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် ဖြေရှင်းနိုင်လို့ရှိရင် မင်္ဂလာရှိတယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ဟာ ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ငန်းဖြစ်တဲ့ ဒီ ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိ လက်ဆင့်ကမ်းတဲ့အလုပ်ကို တတ်နိုင်သမျှ လုပ်

မယ်။

လောကဓမ္မ

နောက်ပြီးတော့ … လောကဓံဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ဒီလိုပဲပေါ့။ လောကခံဆိုတာ အများအားဖြင့် တပည့်တော်တို့ တွေ့ကြုံနေရတာ ပဲ။ ခုလို အစားအသောက်ဆင်းရဲတာကိုလည်း လောက်ခံခံရတယ်လို့ အများအားဖြင့် ပြောနေ ကြတယ်။ နောက်ပြီးတော့ လေဒဏ် မိုးဒဏ် တွေ ခံရတာ။ ဒါလည်း လောကဓံပဲ။ ခုဆိုရင် မြို့ထဲမှာ ဒုက္ခရောက်လိုက်ကြတာ။ အိမ်တွေမှာ အမိုးတွေ ကျွတ်လို့ကျွတ်၊ သွပ်ပြားတွေ လန်လို့ လန်၊ အဲဒါတွေက လမ်းသွားနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ခိုက်မိလို့ တချို့ဆို အသက်ဆုံးရှုံးတဲ့အထိ ဖြစ် သွားတယ်။ ဆေးရုံမှာလည်း လူနာတွေ ပြည့် သွားတယ်။ ဒါ တပည့်တော်တို့ စစ်ကိုင်းမှာ လေမှန်တိုင်းဒဏ် ခံရတာ။ ဒါကိုလည်း တပည့် တော်တို့ လောကဓံခံရတယ်လို့ အားလုံး သိကြ တယ်။

မတွေးဖူးကြ

ဒါပေမဲ့လို့ တပည့်တော်တို့ တစ်ဖက်က ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရအောင်။ တပည့်တော်တို့ ဘုန်း ကြီးလောကကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင် ခုဆို အင်မ တန်မှ ဘုန်းတွေကံတွေကြီးပြီးတော့ ဆွမ်းကပ် ကွမ်းကပ်တွေ ပေါနေတယ်။ လျှုမယ့်တန်းမယ့် လူတွေ ပေါနေတယ်။ ဒကာဒကာမတွေနဲ့ တ ရုန်းရုန်းဖြစ်နေတယ်။ ဒါကိုကျတော့ တပည့် တော်တို့ 'ဟာ … လောကဓံကြီး ခံနေရတယ်' လို့ တပည့်တော်တို့ မတွေးဖူးကြဘူး။ တွေးဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် နည်းမယ်ထင်တယ်။ ဒါလည်း အမှန်က တော့ ကိုယ့်ဘက်ကနေပြီး ခံစစ်အနေနဲ့ ပရိယတ္တိ

စာသင်နည်းနဲ့ နိဿရဏတ္တစာသင်နည်း ဆိုပြီး တော့ နစ်မျိုးကွဲသွားတယ်။ တပည့်တော်တို့ ဒုတိယဆင့် ဓမ္မပဒဂါထာထဲမှာလည်း အညာ ဟိ လာဘူပနိသာ' ဆိုပြီးတော့ ရှိတယ်မဟုတ် လား။ အဓိပ္ပာယ်က ဘာပဲလုပ်လုပ် လာဘူပနိ သာဆိုတဲ့ လာဘသက္တာရဖို့ မျှော်ကိုးပြီးတော့ လုပ်နေလို့ရှိရင် ဒါတွေဟာ အပါယ်သွားကြောင်း အကျင့်တွေပဲတဲ့။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ လုပ်ငန်း တစ်ခုလုပ်တဲ့အခါမှာ ဥပမာ ပရိယတ္ထိအလုပ် ဆိုပါစို့၊ ပရိယတ္တိစာသင်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် သာသ နာ လက်ဆင့်ကမ်းနိုင်အောင်၊ အားလုံး ကိုယ့်နဲ့ စပ်လာမယ့်တပည့်တွေကို ကောင်းကောင်းပို့ချနိုင် အောင်၊ သေသေချာချာ နားလည်အောင် ခုက တည်းက ကြိုးစားသင်မယ်၊ ဒကာ ဒကာမတွေ ရောက်လာလို့ရှိရင်လည်း သူတို့ လမ်းမှားနေ တယ်ဆို လမ်းမှန်ရောက်အောင် သင်ပြမယ်ဆိုတဲ့ ဒီစိတ်ဓာတ်ကလေးတွေနဲ့သာ သင်သွားလို့ရှိရင် ဒါ ရည်ရွယ်ချက်မှန်တဲ့အတွက် နိဿရဏတ္ထ ဖြစ်သွားတာပဲ။

အရည်အချင်းပြည့်ဝတယ်

တပည့်တော်တို့ ဒီ စာသင်တဲ့အလုပ်ကို တော့ အရှင်မဟာကဿပတို့လို ရဟန္တာမထေရ် ကြီးတွေကစပြီးတော့ တပည့်တော်တို့ လက်လှမ်း မီသလောက် ဆရာသမားအဆက်ဆက်ဖြစ်တဲ့ တောင်မြို့ဆရာတော်တို့အထိ အားလုံးဟာ ကိုယ်တိုင်လည်း ကျကျနန နားလည်အောင် သင်ယူကြတယ်။ သင်ပြီးတော့လည်း သင်ရုံလေး နဲ့ အားမရဘဲ ပြန်ပြီးတော့ ပို့ချလေ့ရှိကြတယ်။ အဲဒါကို လက်ဆင့်ကမ်းတယ်လို့ ခေါ်တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ သင်တဲ့အခါမှာ သင်ပြီးတဲ့အတန်းကို ပြန်ပြီးတော့ ကိုယ်က ပို့ချနိုင်မှ အရည်အချင်း

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

သွားပြီးတော့ ဘုန်းတွေကံတွေဖြစ်လာအောင် သီးသန့်ကြီး မကြိုးစားဘူးဆိုရင် ဒါကို မင်္ဂလာ ရှိတယ်လို့ ခေါ် ရတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ လာဘသက္ကာရတွေ ပေါများလာတဲ့ အခါမှာ ကိုယ့်ရဲ့ ပဓာနအလုပ်ဖြစ်တဲ့ ပရိယတ္တိအလုပ်တွေ ပျက်ကုန်တယ်၊ ပဋိပတ္တိအလုပ်တွေ ပျက်ကုန် တယ်ဆိုလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ ဒါကို မင်္ဂလာရှိ တယ်ဆိုလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ ဒါကို မင်္ဂလာရှိ တယ်လို့ ပြောလို့မရတော့ဘူး။ အဲဒါလေးတွေ တွေးတွေးပြီးတော့ တတ်နိုင်သမျှ ပန်းတိုင် မပျောက်အောင် လုပ်ပေးကြပါ။

လက်ဆင့်ကမ်းသာသနာ

အခု စာသင်စာချ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ အမှန်ကတော့ သာသနာလက်ဆင့်ကမ်းနိုင် အောင် လုပ်နေတာ။ ဒီလို လက်ဆင့်ကမ်းနိုင် အောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ .. ဆိုပါစို့ .. ကိုယ်က ပထမကြီးတန်းအောင်ဆိုရင် ကျန်တဲ့ ပထမငယ်၊ ပထမလတ်၊ မူလတန်း၊ အခြေခံတန်း၊ ဒါလေး တွေကို နားလည်အောင် ပြန်ချပေးနိုင်ဖို့ ရည် ရွယ်ချက်ထားရတယ်။ တပည့်တော်တို့ကျောင်း မှာ ခု အဲဒီမူကို အဓိကထားပြီး လုပ်ပေးနေတာ။ နောက်ဆုံးမှာ စာချတန်းပြီးပြီဆိုရင် အကြီးတန်း နဲ့ စာချတန်းကို ပြန်ပြီးတော့ ပို့ချနိုင်အောင်၊ လက်ဆင့်ကမ်းနိုင်အောင်လုပ်မှ တပည့်တော်တို့ က တာဝန်ကျေတယ်။ စာမေးပွဲလေး အောင်ရုံနဲ့ တော့ တာဝန်ကျေတယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ ခုလို စပြီးတော့ သင်ကတည်းက၊ လေ့ကျင့်ကတည်း က စာသင်နည်းသုံးမျိုးထဲမှာ နိဿရဏတ္ထ

စာသင်နည်းဆိုတာကို နားလည်အောင် ပြောပြ ခဲ့တာပဲ။ ရည်ရွယ်ချက်လေး ကွာလိုက်တာနဲ့ ၊ ရည်မှန်းချက်လေး ကွဲလိုက်တာနဲ့ အလဂဒ္ဒူပမ

လုပ်မှ တပည့်တော်တို့ဟာ ပိုပြီးတော့ ကောင်း တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်တယ်။ ခုနကလိုပေါ့၊ လောကဓံနဲ့ပတ်သက်လို့ တွေးတဲ့အခါမှာလည်း ကိုယ့်မှာ မပြည့်စုံတာ၊ ရှားပါးတာ၊ ဒါလေးတွေကို မညည်းမညူဘဲနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခန္ဓာကိုယ်မျှတရုံဆိုလို့ရှိရင် တတ် နိုင်သမျှ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ လုပ်ငန်းလေးတွေ လုပ်ပါ။ ဘုန်းကံတွေဘာတွေကြီးပြီးတော့ အလုပ် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဒါလည်း လောကဓံတစ်မျိုး ခံနေရတာပဲလို့ သံဝေဂယူပါ။ သံဝေဂယူပြီး တော့ ကိုယ့်မှာ ဘုန်းကံကြီးလာတဲ့အခါကျရင် ဒါမျိုးမဖြစ်အောင် ထိန်းပြီးတော့ ပရိယတ် ပဋိပတ်ဖြစ်တဲ့ ပဓာနအလုပ်ကို ဆက်ပြီးတော့ လုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ ဒါမှ လောကဓံကို ခံနိုင်တယ်လို့ခေါ်တယ်။ လောကဓံခံနိုင်မှလည်း လူတော်လို့ ခေါ် ရတာပဲ။

မိသားစုပြဿနာ

တပည့်တော်တို့ လောကီစာပေတွေက တော့ တချို့ ပြောကြတာပေါ့။ အမျိုးသမီးတွေ က ဆင်းရဲဒဏ် မခံနိုင်ဘူး၊ အမျိုးသားတွေက ချမ်းသာဒဏ် မခံနိုင်ဘူးတဲ့။ ဒီလိုပြောလေ့ရှိ တယ်။ အမျိုးသမီးတွေမှာ ဝတ်ချင်စားချင်တဲ့ စိတ်တွေက များတတ်တဲ့အတွက် ဆင်းရဲလာပြီ ဆိုလို့ရှိရင် မနေနိုင်တော့ဘဲ နောက်ဆုံးမှာ ခန္ဓာ ကိုယ်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့အဆင့်၊ ပျက်စီးတဲ့အဆင့်အထိ ရောက်သွားတယ်တဲ့။ အလှအပကြိုက်ပြီးတော့ သိပ်မက်မောလွန်းတဲ့ အမျိုးသမီးတွေဟာ ဆင်းရဲ လို့ရှိရင် ပျက်စီးတတ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲ။ အမျိုးသားတွေကျတော့ ချမ်းသာလို့ရှိရင် ပျက်စီးတတ်တယ်တဲ့။ ဆင်းရဲတုန်းတော့ သူ့ဟာ သူ ကုန်းရုန်းပြီးတော့ လုပ်နေတာပဲ။ ချမ်းသာပြီ

ပြည့်ဝတယ်လို့ ခေါ် ရတယ်ပေါ့ ဘုရား။ ဒီကျောင်းမှာလည်း သူ့အတန်းလေးနဲ့ သူ တပည့်တော် ခွဲပေးထားတယ်။ တတ်နိုင် သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ ချပေးကြပါ။ တပည့်တွေ နားလည်မှ ပိုပြီးတော့ အကျိုးရှိတာ။ ခုဆိုရင် ဦးဇင်းလေးတွေကို တပည့်တော် ကျင့်ကျင့်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ ဘာစာဝါချပေးပါဦး၊ ဘာစာဝါချပေးပါ ဦးလို့ ပြောပေးတယ်။ ပြောတော့ အားလုံးက လည်း စိတ်စေတနာလေးနဲ့ ချပေးကြပါတယ်။ စိတ်စေတနာပါပေမဲ့လို့ တပည့်တွေ ဘယ်လိုနား လည်အောင်လုပ်မလဲ စသည်ဖြင့် ဒါလေးတွေကို လည်း တွေးပြီးတော့ တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ပေးရင် ပိုပြီးတော့ အကျိုးရှိတာပေါ့။ အဲဒါလေးတွေ တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ပေးပါ။ ကိုယ်စာချပေးလိုက် တဲ့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကနေ ပြန်ပြီးတော့ နောက်တစ် ဆင့် ပို့ချပေး၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း တစ်ခါ ထပ်ပြီး နောက်တစ်ဆင့် ပို့ချပေး၊ ဒီလိုနဲ့ သာ သနာဆိုတာ ဆက်သွားတာ။

လောကဓံခံနိုင်မှ

ဒီလိုဆက်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်အတွက်လည်း ပါရမီပြည့်သွားလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့တောင့်တ တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာဟာ မျက်မှောက်ပြုသွားမှာပဲ။ ပါရမီဆိုတာကလည်း ဒီအတိုင်းနေလို့ကတော့ မပြည့်ဘူး။ လုပ်ရင်းလုပ်ရင်းနဲ့ သူ့ဟာသူ ပြည့် သွားတာ။ ပြည့်သွားပြီးတော့ နောင်တစ်ချိန် ကိုယ့်အတွက် ပဋိပတ္တိဇောက်ချလုပ်တဲ့အချိန်ကျ ရင် အထောက်အပံ့တွေဖြစ်သွားတယ်။ မဖြစ်ဘူး ဆိုရင်လည်း နောက်နောက်ဘဝတွေအတွက် မျိုး စေ့ကောင်းတွေ ဖြစ်သွားတာပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီဘဝမဖြစ်တောင်မှ နောက်ဘဝအတွက် ပါရမီ ကုသိုလ်တွေကို ရည်မှန်းပြီးတော့ လက်ဆင့်ကမ်း

တစ်လောက ရောက်လာတဲ့ နှစ်ပါးဆိုရင်လည်း ဘာမှ သိပ်နားမလည်သေးဘူး။ မလည်တော့ 'သွား … ရှင်ဝိဇ္ဇာနန္ဒနဲ့ သန္ဓိကနေစပြီး ဘယ်လို တွဲဆိုလိုက်၊ ရှင်ဉာဏာဓေဆီ ဘာလေးတွဲဆိုလိုက်' ဆိုပြီး ခိုင်းရတယ်။ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲမေးရင် ရင့်ကျက်အောင်လို့ …။ ကိုယ်ကနေပြီးတော့ ခုလို စာလေးတွေ နည်းနည်းပါးပါး ပြောပြရပြီ ဆိုရင် လူကြီးစိတ်ကလေး ပေါက်ပြီးတော့ စိတ် ဓာတ်လေးတွေ ရင့်ကျက်လာအောင်လို့ …။ တပည့်တော်တို့ စာချဘုန်းကြီးတွေ နည်းနေသေး တဲ့အချိန်မှာ အကူအညီလည်း အများကြီးရသွား တယ်။ သူတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအားဖြင့်လည်း အင်မတန်မှ မြင့်သွားတယ်။ အဲဒီလိုလေးတွေ ဖြစ်အောင် တပည့်တော်တော့ တတ်နိုင်သမျှ လေ့ကျင့်ပေးနေတယ်။

လမ်းစဉ်ကောင်းတစ်ခု

ကိုယ့်အတန်းမှာလည်း ဒီလိုပေါ့၊ စာချ တဲ့အခါမှာ တစ်ပါးက ညံ့နေတယ်၊ တစ်ပါးက တော်နေတယ်ဆိုရင် ဘယ်သူကနေ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုလေး ပြောပြလိုက်ပါဆိုပြီး လုပ်ပေးရ တယ်။ ဒါ ခိုင်းတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ မဟုတ်ပေမဲ့ ကိုယ်လည်း သက်သာတယ်။ သူ လည်း စိတ်ဓာတ်ရေးရာမှာ မြင့်သွားတယ်။ ဒါဟာ လမ်းစဉ်ကောင်းလေးပဲလို့ ယူဆတဲ့အ တွက် တပည့်တော် ဒီမှာ ကျင့်ကြည့်နေတယ်။ ကျင့်တဲ့အတိုင်းလည်း ကောင်းတယ်လို့ တပည့် တော် ယူဆပါတယ်။ ဒါမှလည်း တပည့်တော် တို့ စာချဘုန်းကြီး များလာမယ်။ စာချဘုန်းကြီး များလာမှ စာသင်တိုက်ဆိုတာလည်း ရေရှည် ကောင်းလာမယ်။

စာချတန်းအထိတော့ ပြီးပါရဲ့၊ စာ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဆိုလို့ရှိရင် အပျော်အပါးဖက်လာပြီး အမျိုးသမီး ကိစ္စဆိုလည်း တစ်ယောက်ကနေ နှစ်ယောက် စသည်ဖြင့် ပျက်စီးတတ်ကြတယ်။ တပည့်တော် တို့ ကြားရသလောက်လည်း မိသားစုထဲမှာ အဲဒီပြဿနာ တော်တော်တက်ကြတယ်။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ

အဲဒါတွေ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဆင်းရဲ ခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းဆိုတဲ့ လောကဓံဟာ သေချာ ပေါက်ရှိနေတာပဲ။ ဒါကို သိလည်း သိနေတာပဲ။ သိပေမဲ့ မြင်လေ့မရှိဘူးပေါ့။ ယာဉ်တွေ ကားတွေ နဲ့ သွားလာပြီးတော့ ဘုန်းကြီးနေတာ၊ လူတွေဆို ရင်လည်း တအားချမ်းသာပြီးတော့ ပွေနေရှုပ်နေ တာမျိုးတွေကို တပည့်တော်တို့က လောကခံခံနေ ရတယ်လို့ မမြင်ဘဲနဲ့ စွတ်အထင်ကြီးလိုက်လို့ရှိ ရင် မကောင်းဘူးပေါ့ဘုရား။ ဒါကြောင့်မို့ ... လောကဓံနဲ့ပတ်သက်လို့လည်း ဒါမျိုးလေးတွေ အမြင်ဖြောင့်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီး တော့ လုပ်ပေး။ ဒါမှ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမြင်မှန်တယ် လို့ ခေါ်တယ်။ စာသင်တာလည်း လက်ဆင့် ကမ်းနိုင်ဖို့အတွက် သင်နေတယ်ဆိုတဲ့စိတ်လေး တွေ ထားပေးပါ။ ကိုယ် ဓမ္မာစရိယ အောင်လို့ရှိ ရင် ဓမ္မာစရိယတန်းကို ပြန်မချနိုင်တောင်မှ ကျန်တဲ့အောက်အတန်းတွေမှာ ကူညီနိုင်အောင် သင်တယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လေးတွေကို အမြဲ တမ်း နှလုံးသွင်းထားပါ။

စိတ်ဓာတ်ရေးရာ

တပည့်တော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ လေ့ ကျင့်ပေးနေတယ်။ ဒီမှာ အထူးလေ့ကျင့်ပေးတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်။ တချို့ရောက်လာတဲ့ ကိုရင် အသစ်လေးတွေက ကျောင်းမူကို မရသေးဘူး။

ကောင်းကောင်းမချတတ်ဘူးဆိုရင် တပည့်တော် တို့ ကျောင်းမှာ အလုပ်လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးပေါ့ ဘုရား။ အဲဒါကြောင့်မို့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား ပြီးတော့ လေ့ကျင့်ပေးပါ။ ဘာမှ ကြောက်မနေ နဲ့။ စာချခိုင်းပြီဆိုရင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားချ ပေး။ မချခင်မှာ ကြိုတင်ကြည့်ပြီးတော့ ဒီနေရာ မှာ ဘယ်လိုပြောမယ်၊ ဒီနေရာကျ ဘယ်လိုပြော မယ်၊ ဒါမျိုးလေးတွေ အလေ့အထလုပ်လို့ရှိရင် စာမချနိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ မြတ်စွာဘုရား သာသနာကို လက်ဆင့်ကမ်းဖို့ရာ အတွက် စာသင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ အားလုံး ကိုယ်စီကိုယ်င ကြိုး စား အားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

ရပြီးဂုဏ်ကိုထိန်းသိမ်းပါ

၁၃၆၄ ခု၊ တန်ခူးလကွယ်နေ့ ၂၀၀၂ ခု၊ မေလ ၁၁ ရက်၊ စနေနေ့ ည

> မကြောက်ပါနဲ့။ မကြောက်ပေမဲ့ ဂါရဝတရား ဆိုတာတော့ ရှိရမယ်။ မရှိလို့ ဖြစ်ကိုမဖြစ်ဘူး။ ဂါဝရတရားမရှိတာဟာ သာသနာကွယ်ကြောင်း တရားတစ်မျိုးလို့ တပည့်တော်တို့ အင်္ဂုတ္တိုရ်ထဲမှာ ဟောထားတာတွေရှိတယ်။

ဖိနပ်ရှပ်တိုက်စီးပြီး

မနေ့ညက တပည့်တော်တို့ ဟိုကျောင်း ရှေ့က စင်လေးပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ အာဂန္တျ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနဲ့ စကားပြောနေတာ။ ကိုရင် တစ်ပါး ဘုရားသောက်တော်ရေ လာလဲတယ်။ လုပ်တာကတော့ ကုသိုလ်အလုပ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်တို့ ဆရာသမားတွေ ထိုင်နေတဲ့ ရှေ့နားကနေ အနီးကပ်ပြီးတော့ ဖိနပ်ကြီးစီးပြီး သွားလိုက်ပြန်လိုက် ဖြစ်သွားတယ်။ တပည့်တော် တို့ ဟိုဘက်မှာ နေရာအကျယ်ကြီးရှိနေတယ်။ နေရာရှိရင် အနည်းဆုံး ၁၂ တောင်လောက်တော့ ကွင်းသွားဖို့ အရင်ကလည်း တပည့်တော် ပြောခဲ့

ဂါရဝတရား

ဂါ ရဝတရားလေးတွေ တတ်နိုင်သမျှ ထားဖို့ တပည့်တော်လည်း ခဏတိုင်း ပြောနေ တယ်။ ဂါ ရဝတရား မရှိဘူးဆိုရင် တပည့်တော် တို့ ကျောင်းတိုက်အနေနဲ့ လည်း တော်တော်ကြီး ကို အောက်တန်းကျရာရောက်တယ်။ မကောင်း ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အကြောက်တရားနဲ့ ရှိသေမှုကို တော့ ခွဲခြားသိရမယ်။ ဆရာသမားကို ကြောက် တယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူး။ ကြောက်လို့ရှိရင် ကိုယ့်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ပြဿနာ … ဥပမာ ပညာ ရေးနဲ့ စပ်တဲ့ အခက်အခဲတစ်ခု ဆိုပါစို့၊ ဆရာ ဖြစ်သူနဲ့ ဘယ်လိုတိုင်ပင်တော့မလဲ။ ဒါကြောင့်မို့

ညည်းညူကြတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီဂါရဝတရား နည်းပါးလာတာကိုလည်း သူတို့ တော်တော် စိုးရိမ်နေကြတယ်။ စာမေးပွဲတွေ ဘာတွေက တော့ ခေတ်အလျောက် ပိုပြီးတော့ အောင်မြင် တာတွေ တွေ့နေရပေမဲ့ ဂါရဝတရားဘက်မှာ တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းကျဆင်းလာနေတာ တွေ့နေတော့ သူတို့ စိတ်ညစ်တဲ့အကြောင်း၊ သာသနာတော်ကြီးဖြစ်ပျက်နေပုံကို အားမရတဲ့ အကြောင်း တော်တော်လေး ပြောကြတယ်။

ရီးကျူးခံ ရ

တပည့်တော်တို့ ကျောင်းတိုက်အနေနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ အဲဒီစာရင်းထဲမပါအောင် လုပ်ပေး ကြပါ။ ဟိုတုန်းက တောင်မြို့က စာချဘုန်းကြီး တစ်ပါးလာတုန်းက တပည့်တော်ကို ပြောသွားဖူး ပါတယ်။ ဒီကျောင်းကို တခြားကျောင်းတိုက်တစ် တိုက်နဲ့ ယှဉ်ပြီး ဂါ ရဝတရားလေးတွေ ပိုရှိတဲ့ အကြောင်း ချီးကျူးသွားတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ရွှေဘိုက ပါဠိကာရီဘုန်းကြီး ကြွလာတုန်းက အကြောင်းအရာလေးလည်း အရှင်ဘုရားတို့ကို တပည့်တော် ပြောဖူးမှာပါ။ သူက တပည့်တော် မရှိတဲ့အချိန်မှာ ကျောင်းရောက်လာတယ်ပေါ့။ တပည့်တော်မရှိပေမဲ့ ရှိတဲ့အတိုင်းပဲ အားလုံးဟာ ဆွမ်းစားတဲ့အချိန်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ စားနေ ကြတာကို သူအံဩတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြော ဖူးတယ်။ တပည့်တော်တို့က ဒီဂုဏ်လေးတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းသိမ်းသွားရမယ်။

စာပေတတ်ရုံနဲ့

ဒါ ပလွှားဖို့ ဝါကြွားဖို့ မဟုတ်ဘူးပေ့ါ ဘုရား။ တတ်နိုင်သမျှ ဂါရဝတရားလေးတွေ ကိန်းနေမှ သာသနာတော်အတွက် တစ်ချိန်မှာ

ဖူးတယ်။ ခုတော့ ဖိနပ်ရှပ်ရှပ်ရှပ်ရှပ်နဲ့ စီးပြီး တော့ အနီးအနား လေးငါးတောင်လောက်ကနေ သွားတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဘုရား။ ဒီကိုရင်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကတော့ မညံ့တာ တပည့်တော်သိပါ တယ်။ သူ မရှိသေချင်လို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်ပါတယ်။

၁၂ တောင် ဥပစာ

ဒါပေမဲ့လို့ ဒီလိုကျင့်ဝတ်လေးတွေက သိထားမှကောင်းတယ်။ သိပြီးတော့လည်း ကျင့်မှ ကောင်းတာ။ ဒါ တပည့်တော်လည်း ခဏတိုင်း ပြောနေတာပဲ။ စာတွေထဲမှာ သူတို့ ဒီလို ဂါရဝ တရားမိူးကို တိုင်းတာလို့ရှိရင် ၁၂ တောင်ဆိုပြီး ဥပစာတိုင်းလေ့ရှိတယ်။ ရှောင်ကွင်းစရာ လမ်း မရှိဘူးဆိုရင်တော့ တစ်မိုးပေါ့ဘုရား။ မနေ့ညက အတွေ့အကြုံအရ တပည့်တော် ထပ်ပြီးတော့ သတိပေးပါတယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ အားလုံး ဒီတရားလေးတွေကို လိုက်နာထိန်းသိမ်းပေးပါ။ ဆရာသမားတွေ၊ အာဂန္ကုဆရာတော်တွေဆီ အ နီးကပ်သွားပြီးတော့ လျှောက်စရာရှိတာ လျှောက် တဲ့အခါမှာဖြစ်ဖြစ်၊ လမ်းတွေ့လို့ရှိရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် တပည့်တော်ပြောနေကျအတိုင်းပဲ ဖိနပ်ကလေး ချွတ်ထားပေးပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ပြောနေ တာလဲဆိုရင် ကျောင်းတိုက်တိုင်း ကျောင်းတိုက် တိုင်းမှာ အဲဒီတရားလေးတွေက တော်တော်လေး ပျောက်ကွယ်နေတာ တွေ့နေရလို့ပါပဲ။

စိုးရိမ်နေကြ

တပည့်တော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ သိမ် သမုတ်စတဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ သွားလာနေရတယ်။ အထူးသဖြင့် ဆရာတော်တွေနဲ့ ဆုံမိတဲ့အခါမှာ ဒီဂါရဝတရားနဲ့ပတ်သက်လို့ တော်တော်လေး

လိုက်နာပေးကြပါ။

သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီး

ဒါ မနေ့ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာလေးနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ပြောလိုက်တာ။ ဒီကိုရင်မှာ မရှိ မသေလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးမရှိဘူးလို့ တပည့်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ တတ်နိုင်သမျှ သိအောင် ကြိုးစားပြီးတော့ အဲဒါ လေးတွေလည်း ပြင်ပေးပါလို့ တပည့်တော် တောင်းဆိုတာပါ။ တစ်လောက သိမ်သမုတ်ဖို့ ကိစ္စနဲ့ တပည့်တော် မေမြို့လိုက်သွားတဲ့အခါမှာ သာသနာပိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ကပ္ပိယ ဒကာကြီး ဦးစံမြ ထင်ပါတယ်။ သူက တပည့် တော်ကို ခေါ်ပြီးတော့ ညောင်ရွှေသာသနာပိုင် ဆရာတော်ကြီးကို လိုက်ကန်တော့ပါဦးဆိုတာနဲ့ ကန်တော့ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ပုထုဇဉ်သဘာဝ တပည့် တော်ကလည်း သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီးတွေ ဆိုတော့ ကန်တော့တော့ ကန်တော့ချင်တာပေါ့ ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ အနားနားလေးမှာ ဝိုင်းအုံနေ တာတွေက တကယ့်ဆရာတော်ကြီးတွေ၊ လူတွေ ဆိုရင်လည်း တကယ့်လူတွေဆိုတော့ တပည့် တော်လည်း မသွားဖြစ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဒကာကြီး ခေါ်တာနဲ့ တပည့်တော်သွားပြီးတော့ ∞ ကန်တော့ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဝမ်းသာအားရ

ကန်တော့တော့ ကပ္ပိယဒကာကြီးက 'ဒါ မြစကြာကျောင်းဘုန်းကြီးလေးပါဘုရား' စသည်ဖြင့် လျှောက်တဲ့အခါမှာ ဆရာတော်ကြီး က တပည့်တော်ထင်တာထက်ကို ပိုပြီးတော့ တပည့်တော်တို့ကျောင်းရဲ့ အကြောင်းတွေကို အာရုံပြုပုံပေါ်နေခဲ့တယ်။ ဆရာတော်ကြီးက

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

မျိုးဆက်ကောင်းနိုင်မှာ။ စာပေလေးတစ်ခုတတ်ရုံ နဲ့ မလုံလောက်ဘူးဆိုတာ တပည့်တော်လည်း ကြာလေကြာလေ သိသိလာတယ်။ တောင်မြို့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စည်းကမ်း ၁၀ ချက်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့များ 'စာတတ်ဖို့က ဒသမ' ဆိုပြီး စာတတ်ဖို့ကို နောက်ဆုံးမှာထားပါလိမ့်လို့ တွေးခဲ့ မိတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့မှ စာထက်အရေးကြီး တာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်ဆိုတာ သွားပြီး တော့ တွေ့တယ်။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စည်းကမ်း တွေကိုလည်း အခုအချိန်မှာ ပိုပြီးနားလည်သွား တယ်။

မောဟာဂတိ

ဆရာတော်ကြီး ဘာတွေတွေ့ကြုံခဲ့လို့ အခုလို စည်းကမ်းထုတ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ လေ့လာ သင့်တယ်။ ၁၃၃၆–၃၇ ခုနှစ်တုန်းက သူ့ကျောင်း တိုက်မှာ ဒီပညာမာန်ကြောင့် ပြဿနာတက်ခဲ့ရ တာလေးတွေကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ 'စိတ် ကောင်းရှိဖို့ ပထမ စတဲ့ တရားလေးတွေလည်း မထည့်မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး လုပ်ခဲ့ရတာ။ တပည့်တော် တို့ ခုနကပြောတဲ့ ဂါရဝတရားဆိုတာကလည်း စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတာ မဟုတ်လား။ စောစောကလိုပေါ့၊ အာဂန္တုဆရာတော်တွေ၊ သက်ကြီးဝါကြီး မထေရ်ကြီးတွေရှေ့မှာ အနီး ကပ်ပြီး ဖိနပ်ကြီးတရုပ်ရုပ်နဲ့သွားလာတာ မသင့် တော်မှန်း မသိဘူးဆိုလို့ရှိရင် ဒါ ကောင်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ မောဟာဂတိဖြစ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ မောဟာဂတိဆိုတာလည်း အဂတိလေးပါးထဲမှာ ပါသွားတယ်။ ဒါကြောင့် မသိသေးဘူးဆိုရင် သိအောင်လုပ်ရမှာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော် တို့ ဒီမှာ တတ်နိုင်သမျှ ပြောပြောပေးနေတာကို အရှင်ဘုရားတို့အနေနဲ့ ကြိုးစားပြီးတော့

ကိုယ်အပင်ပန်းခံထားရတဲ့အလုပ်လေးကို ခုလို သူတော်ကောင်းပညာရှင်တွေက အသိအမှတ်ပြု တယ်ဆိုတော့ လုပ်အားလည်း ထပ်ရှိတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် တပည့်တော် ရှိရှိ မရှိရှိ၊ ဒီမှာ တတ်နိုင်သမျှ အကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်ကြတဲ့ ဦးဇာဂရတို့၊ ဦးဣန္ဒာစာရတို့၊ ဦးသီလာနန္ဒတို့၊ ဦးဝဏ္ဏိတတို့၊ နောက်ဆုံး … ဆွမ်းကျောင်းဘုန်း ကြီး ဦးကောဝိဒတို့ ရှိနေကြတာပဲ။ ဦးကောဝိဒ ဆိုလည်း လောကီဘွဲ့ ရလာသူမို့ ဆုံးမနိုင်စွမ်း လည်း ရှိပါတယ်။ ကျန်တဲ့ စာချဦးဇင်းလေးတွေ လည်း သူဟာနဲ့သူ အရည်အချင်းရှိလာတာပဲ။ အားလုံး ကျောင်းတိုက်အပေါ်မှာ ဂရုစိုက်ပြီးတော့ ရရှိထားတဲ့ဂုဏ်လေးကို ဆက်ထိန်းပေးကြပါ။

ပေးဆပ်ခြင်းအရသာ

နောက် ... စာချတယ်ဆိုတာလည်း ကိုယ်က ကျောင်းတိုက်အတွက် ပေးဆပ်နေတာ။ စာချတဲ့အခါမှာ စာချရံတစ်မယ် မဟုတ်ဘဲနဲ့ သာသနာမှာ နေတတ်အောင် ထိုင်တတ်အောင် ပြောပေးရတယ်။ သူတစ်ပါးအပေါ် စိတ်ကောင်း ထားတတ်အောင်၊ လောကအကျိုး ဆောင်ရွက် တတ်အောင် ... ဒါတွေအားလုံး ပညာရေးထဲမှာ ပါနေတော့ ဒါတွေကို နေ့စဉ်နေ့စဉ် ပေးနေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကြာလေကြာလေ တပည့်တော်တို့ အသက်ကြီးလေ စိတ်ချမ်းသာမှု ဆိုတာရလေ ဖြစ်လာမှာပဲ။ အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒကာဒကာမတွေကိုလည်း နည်းမှန်လမ်းမှန်ကျ အောင် ဒါနဆိုတာ ဘယ်လိုပြုရတယ်၊ သီလ ဆောက်တည်တဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုစိတ်ထားရ တယ်၊ တရားကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ ဘယ်လို နှလုံးသွင်းရတယ်လို့ ကိုယ့်ဘက်က အပေးမရှိဘဲ နဲ့ လျူတာတွေ တန်းတာတွေ အမြဲတမ်းယူပြီး

မြစကြာကျောင်းမှာ ဘယ်လိုနေကြတယ်၊ ဘယ် လိုထိုင်ကြတယ်၊ ပညာရေး ဘယ်လိုတော်တယ် ဆိုတာတွေ သူကြားတဲ့အကြောင်း ဝမ်းသာအား ရနဲ့ ဂရတစိုက် ပြောတာတွေ့ရတယ်။ ဘေးက ဆရာတော်ကြီးတွေနဲ့ စကားပြောနေတာကိုရပ်ပြီး တပည့်တော်ဘက် လှည့်ပြီးတော့ ပြောတယ်။ ဆိုလိုတာက … တပည့်တော်တို့ ကိုယ့်ဘာသာ တတ်နိုင်သမျှလေး လုပ်နေပေမဲ့လို့ ဘေးမှာ တပည့်တော်တို့အပေါ် စောင့်ကြည့်အားပေးနေ ကြတာတွေ ရှိတယ်ပေါ့။

တစ်ဆင့်စကား

တပည့်တော်တို့ဂိုဏ်းမှာလည်း အကြီး အကဲဆရာတော်တွေ ရှိနေတယ်။ တပည့်တော် အနေနဲ့ ဟိုလိုကြီး အဝင်အထွက်တော့ မရှိဘူး ပေါ့ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဒီသတင်းလေး တွေ ကြားတဲ့အခါမှာ သိပ်ပြီးတော့ ဝမ်းသာကြပုံ ပေါက်တယ်။ ဆက်ပြီးတော့ ကြိုးစားဖို့၊ ဒီဂုဏ်ကို ဆက်ပြီးတော့ ထိန်းဖို့ ဆရာတော်ကြီးက မိန့် သွားတယ်။ ဒါ တပည့်တော်တို့အနေနဲ့ဆိုရင် တော်တော်အလှမ်းဝေးတဲ့ သာသနာတော်ပိုင် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးနော်။ ဂိုဏ်းအစည်းအဝေး တွေလည်း တပည့်တော်တို့ ပါတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်တို့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံလေးတွေကို ကြားပုံပေါ် ပါတယ်။ တစ်ဆင့်နဲ့ တစ်ဆင့် ဂိုဏ်း ထဲက ဆရာတော်တွေက လျှောက်ထားလို့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ဘုရား။ ဒီမြစကြာကျောင်းကို သိပ်အားရကျေနပ်တဲ့ သဘောမျိုးလေး အမိန့် ရှိသွားတယ်။

ရပြီးသားဂုဏ်

အဲဒီတော့ တပည့်တော်အနေနဲ့လည်း

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တော့နေတယ်ဆို ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကြာလေကြာလေ စိတ်ဓာတ်သေးသိမ်သလို ခံစားရလေ ဖြစ်လာမှာ ပဲ။

ဘ၀အဆုံးသတ်

စာသင်စာချဆိုတဲ့ ပေးခြင်းလည်း မရှိ ဘူး။ ဒကာဒကာမတွေကို တရားဟောပြီးတော့ တတ်နိုင်သမျှ နည်းမှန်လမ်းမှန်ကျအောင်လည်း မည္တန်ကြားနိုင်ဘူး။ ဒီနေရာမှာ တရားဟော တယ်ဆိုတာ ဟိုလိုကြီးဟောမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အနားလေးရောက်လာတယ်ဆိုရင် ဒါနပြု တတ်အောင်၊ စိတ်ထားတတ်အောင် ကိုယ်တတ် နိုင်သမျှ ပြောပေးလို့ရှိရင် ဒါတွေကလည်း ပေး ဆပ်မှုတွေပဲ။ အဲဒီလို ပေးဆပ်မှုတွေနဲ့ ကြီးပြင်း လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ စိတ်ချမ်းသာမှုဆိုတာ ကြာလေရလေ ကြာလေရလေ ဖြစ်ပြီးတော့ ဘဝအတွက်လည်း သိပ်ပြီးတော့ ပါရမီဖြစ်သွား တယ်။ စာသင်သားကိုလည်း ကိုယ်က မပေးဘူး၊ ဒကာဒကာမတွေကိုလည်း ခုနကလို ထိရောက် တဲ့ပြုပြင်ပေးမှု မရှိဘူး၊ လှူတာတန်းတာနောက် လိုက်ပြီး အပူဇော်သက်သက်ခံနေရုံနဲ့တော့ ဘဝ မှာ စိတ်ချမ်းသာမှုမရဘဲ အဆုံးသတ်သွားရ တတ်တယ်။

အောင်မြင်မှုရလာရင်

အဲဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့ အောင် မြင်မှုနဲ့ ပျော်ရွှင်မှု နှစ်ခုရှိရာမှာ ဘယ်ဟာက အရေးကြီးလဲမေးလာရင် ဘယ်လိုဖြေကြမလဲ။ တပည့်တော် အယူအဆကို ပြောပြရရင်တော့ ပျော်ရွှင်မှုက အရေးကြီးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပျော်ရွှင်မှု ရအောင် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကိုယ် အောင်မြင်မှု ရလာလို့ရှိရင် ပေးဆပ်မှုဘက်ကို ပြန်ပြီးတော့

ဦးတည်ပေးဖို့လိုတယ်။ အဲဒါဆိုရင် စိတ်ချမ်းသာ မှုတွေက ရမှာပဲ။ တပည့်တော်တို့မြတ်စွာဘုရား သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရပြီးတော့ ၄၅ ဝါပတ်လုံး တရားဟောခဲ့တာဟာ ပေးဆပ်မှုအတွက် ဟော ခဲ့တာလား၊ ရလိုမှုအတွက် ဟောခဲ့တာလား မေးရင် ပေးဆပ်မှုအတွက် ဟောခဲ့တာ ထင်ရှား တယ်။ ဒါကတော့ မြတ်စွာဘုရားအတွက် မြတ် စွာဘုရားအတိုင်းအတာနဲ့ ပေါ့ ။

အတုခိုးပြီးတော့

တပည့်တော်တို့ကလည်း ကိုယ့်အတိုင်း အတာနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ပေးဆပ်မှုတွေလုပ်သွား ရမှာပဲ။ ဥပမာ … ကိုယ်က ပထမကြီးတန်း အောင်တယ်ဆိုရင် ပထမငယ်၊ ပထမလတ်တန်း တွေကို ပြန်ပြီးတော့ စေတနာနဲ့ ပို့ချ၊ နေနည်း ထိုင်နည်းလေးတွေ တတ်နိုင်သမျှ ပြောပေး၊ ကျောင်းတိုက်အတွက် တိုးတက်အောင် လုပ်ပေး၊ သာသနာအတွက် သိက္ခာရှိအောင် လုပ်ပေး၊ သာသနာအတွက် သိက္ခာရှိအောင် လုပ်ပေး၊ စသဖြင့် ဒါမိူးလေးတွေ ကိုယ်ကလည်း စွမ်းသမျှ ပေးဆပ်ရတယ်။ ဒါ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ မနှိုင်း ကောင်းပေမဲ့လို့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ လုပ်ဆောင်မှု ပေးဆပ်မှုတွေကို အတုခိုးပြီးတော့ တပည့်တော် တို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်အထွာနဲ့ကိုယ် ပေးဆပ်သွားရမှာပဲ။

သီတဂူဆရာတော်

တပည့်တော်တို့ လက်လှမ်းမီတာ ပြော ရရင် တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီး ပေးဆပ်သွား တယ်။ ခုလည်း ဆရာတော် ဦးဉာဏိဿရတို့ သူတို့ရတဲ့အထဲကနေ အားလုံးပေးဆပ်နေတော့ သီတဂူဆရာတော်ဆိုရင် သီလရှင်ရော၊ လူရော၊ ဘုန်းကြီးရော၊ အားလုံး စိတ်ထဲကနေ ကြည်ညို

အဲဒီလိုပေးဆပ်လို့ရှိရင် ကိုယ်လည်း တစ်ချိန်မှာ စိတ်ချမ်းသာမှုဆိုတာ ပြန်ပြီးတော့ ဖြစ်လာတာ ပဲ။

ဆရာပေးဆပ်ပုံ

ဆရာလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း တပည့် တွေ မွေးထားပြီးတော့ 'ဟာ .. ငါပြောလိုက်လို့ ရှိရင် ငါ့အပေါ် မုန်းမှာရှိတာပဲ။ ငါ လိုက်လိုက် လျောလျောလေး နေပေးမှပဲ ဆိုတဲ့ စိတ်မထား ဘဲနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ သူတို့ရဲ့ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံတွေ ဖြောင့်အောင် ကြိုးစားပြီးတော့ ပြင်ပေးလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ ဆရာသမားတွေ ဘက်ကလည်း တပည့်တွေအပေါ်မှာ ပေးဆပ် ရာရောက်တာပဲ။

ကွာဟမှုမရှိ

အဲဒီတော့ တပည့်ဖြစ်နေလို့ 'ဟာ .. ငါတို့ကတော့ မပေးဆပ်နိုင်သေးဘူး'လို့ ဒီလို မယူဆပါနဲ့။ အရှင်ဘုရားတို့လည်း ပေးဆပ်လို့ရ တာပဲ။ ဥပမာအားဖြင့် ဦးဇင်းတစ်ပါးက ကိုယ့်ကို စာဝါတစ်ဝါချတယ်။ ဒီစာဝါကို သူက ဒီလိုကျက် ပါဆိုရင် ဒါကို တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်က ကြိုးစား ပြီးတော့ ကျက်တယ်။ ဉာဏ်စွမ်းရှိရဲ့သားနဲ့ မကျက်ဘူးဆိုရင်တော့ ဆရာသမားကို စိတ်ဆင်း ရဲအောင် လုပ်ရာရောက်တယ်။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ နဲ့ စာကို ကြိုးစားကျက်မှတ်တယ်။ စည်းကမ်း လေးတွေ ပြောရင်လည်း ကြိုးစားပြီးတော့ လိုက် နာတယ်။ ဒါဆိုရင် ကိုယ့်ကို စာချပေးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ်မှာ ကိုယ်က ပေးဆပ်ရာရောက်တဲ့ အတွက် ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ရလာတယ်။ အဲဒါမိူး လေးတွေ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ် သွားလို့ရင် ဆရာနဲ့တပည့်ဆိုတာ ကွာဟမူမရှိ

ကြတာများတယ်။ ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ဟာ ပေးဆပ်မှုက များနေ လို့ပဲ။ အဲဒါလေးတွေ အရှင်ဘုရားတို့ သဘော ပေါက်စေချင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဘဝမှာ အောင် မြင်မှုနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုဟာ မတူဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ဒါလေးကို တပည့်တော် အမှတ်ရလို့ ပြောပြတာ ပါ။ အောင်မြင်မှုဆိုတာတော့ ကိုယ်လိုချင်ရင် ရနေတာပဲ။ စာမေးပွဲအောင်ချင်တယ်၊ အောင် တယ်၊ ဒါ အောင်မြင်မှုပဲ။ လာဘ်လာဘတွေ လိုချင်တယ်၊ ရတယ်၊ ဒါ အောင်မြင်မှုပဲ။ တိုက်တာအဆောက်အအုံတွေ ကားတွေ လိုချင် တယ်၊ ရတယ်၊ ဒါတွေဟာ အောင်မြင်မှုတွေပဲ။ ဒီလို အောင်မြင်မှုရတိုင်း စိတ်ချမ်းသာမှုဆိုတာ ရလားမေးတော့ မရဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ တိုက်တာ အဆောက်အအုံကြီးတွေနဲ့ နေပြီးတော့ စိတ်ချမ်း သာမှု မရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိတယ်။

တပည့် ပေးဆပ်ပုံ

ဒါကြောင့်မို့ ... တပည့်တော်တို့ ခုလို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လေ့ကျင့်ပေးနေတာ။ ပေးဆပ်မှုနဲ့ပတ်သက်လို့ နောက်ဆုံး တပည့်တော် တို့ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်ထားရမလဲဆိုတော့ တပည့်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း 'ဟာ ... ငါ ကျောင်းစည်းကမ်းလိုက်နာပြီးတော့ စာပုံမှန်ကြိုး စားမှဖြစ်မယ်။ ဒါမှ ဆရာသမားအတွက် စိတ် ချမ်းသာမှုပေးစွမ်းနိုင်မယ် ဒါဆိုရင် ပေးဆပ်မှု ဖြစ်သွားပြီ။ ဆရာသမားကို စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးနေတယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်တယ်၊ ဆုံးမစကားလေးတွေ နားထောင်တယ်၊ ကိုယ် ကျင့်တရားလေးတွေလည်း ထိန်းပြီး တတ်နိုင် သမျှ အောင့်အည်းပြီး နေတယ်ဆိုရင် ဒါ ဆရာသမားတွေကို ပေးဆပ်ရာရောက်တယ်။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တော့ဘူးပေါ့ ဘုရား။

ပညာနည်းခဲ့ရင်

ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပညာသင်ရတာကို ကျပ်တည်းတယ်ထင်ပြီးတော့ ပညာမသင်ရတဲ့ နေရာ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတဲ့နေရာကို ပြောင်းသွားတယ်ဆိုရင် သိပ်နစ်နာပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကြီးလာလို့ရင်လည်း ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီအတိုင်း နေမှာမဟုတ်သေးဘူး။ ဘုန်းကြီးချင် စိတ်တွေ၊ ကျောင်းလိုချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာဦး မယ်။ အဲဒီမှာ လှုပ်ရှားမှုတွေက မတရားသော တရားသော အားလုံး ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ပညာ နည်းတဲ့အတွက် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နောက်ဆုံးမှာ အဓမ္မနည်းတွေပဲ သုံးတော့မှာပဲ။ အဲဒါကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ ပညာကိုတော့ သေတဲ့အထိ သင် ယူသွားမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကို နှလုံးသွင်းထားကြပါ။ တပည့်တော်တို့လည်း ဒီလိုပဲ နှလုံးသွင်းထားရ တာပဲ။ အခုခိုန်မှာ စာဝါတွေ ကျောင်းကိစ္စတွေနဲ့ မအားတဲ့ကြားက တပည့်တော် ဘာသန္တရဘက် တတ်နိုင်သမျှ လုပ်နေတယ်။

စာဖတ်နာတဲ့ အတွက်

အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လာလဲဆိုတော့ ... ဘယ်သူ ဘာဖြစ်သတဲ့၊ ကျောင်းကြီးတွေ ဘယ် လိုကောင်းသတဲ့၊ ကားကြီးတွေ ဘယ်လိုစီးသတဲ့ ဆိုရင် စိတ်ထဲမှာ ငါလည်း ရှိရင်ကောင်းမယ်၊ ရအောင်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ် မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ ဟာ လက်တွေ့အနေနဲ့ ပညာမြတ်နိုးတဲ့အတွက် ဒီစိတ်တွေ မပေါ်တာပဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သုံးသပ်မိတယ်။ စာဖတ်နာလာခဲ့တဲ့အတွက် ဒီလို စိတ်တွေ မပေါက်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ပညာထဲပဲ ငါ တတ်နိုင်သမျှ နစ်မြှုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထား

လေးတွေ ထပ်ထပ်ပေါ်ပေါက်တဲ့အတွက် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်လည်း ကျေးဇူးတင်ရသေးတယ်။ ဒီလို မှ မဟုတ်ဘဲ ပညာသာ မမြတ်နိုးဘူးဆိုရင် တပည့်တော် ခုချိန်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေမလဲ မသိနိုင်ဘူး။ ဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆင်ခြင်မိတာ လေးပေါ့ဘုရား။

ပညာမြတ်နိုးစိတ်

ထားပါတော့။ ခုဆို တတ်နိုင်သမျှ ရအောင်လုပ်မယ်ဆို ရတဲ့အချိန် ဖြစ်နေပြီ။ လိုချင်စိတ်သာရှိရင် ဒီအချိန်မှာ တပည့်တော်တို့ ဒီသံဃာအားနဲ့ ရနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ အများ ကြီးရှိလာပြီ။ တပည့်တော် မသိလို့ မဟုတ်ဘူး၊ သိတယ်။ သိပေမဲ့ ဒီလိုစိတ်တွေ မပေါက်ဘဲနဲ့ ကိုယ်ဟာကိုယ် ရိုးရိုးပဲ ပညာရေးနဲ့ အကျင့် စာရိတ္တဘက် ဦးတည်နိုင်တာဟာ ငယ်စဉ်က တည်းက စာပေတွေ ဖတ်ပြီးတော့ ပညာကို မြတ်နိုးတဲ့စိတ်လေး မပျောက်ပျက်သေးလို့လို့ ကောက်ချက်ချလို့ရတယ်။

တန်ဖိုးထွက်လာ

တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဘဝလမ်း ကြောင်းကို ကြည့်လိုက်ရင်လည်း မွေးကတည်း ကနေ နောက်ဆုံးပျံတော်မူတဲ့နေ့ အထိ ပညာ မြတ်နိုးတဲ့စိတ်ဟာ ပျောက်မသွားဘူး။ ပျောက် မသွားတဲ့အတွက် ကြားထဲမှာ ရလာတဲ့ လာဘ် လာဘတွေကို မခံစားဘဲနဲ့ ပွဲပြီးမှ နေရာကောင်း ရတဲ့ဟာမျိုးတွေပါ လို့ ကောက်ချက်ဆွဲပြီးတော့ ဖယ်ရှားသွားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါဟာ ပညာကို မြတ်နိုးလို့ တန်ဖိုးထွက်လာတာလို့ တပည့်တော် တော့ ယူဆတယ်ပေါ့ဘုရား။ ပညာကို မြတ်နိုး လိုက်တဲ့အတွက် အကျိုးဆက်အဖြစ်နဲ့ တန်ဖိုး

ထွက်လာတာလို့ တပည့်တော် ကောက်ချက်ချ တယ်။

ဒါကြောင့် ... အရှင်ဘုရားတို့လည်း ပညာမြတ်နိုးတဲ့နေရာမှာ စာမသင်ချင်တော့ဘူး တို့၊ စာမဖတ်ချင်တော့ဘူးတို့၊ ဒီလိုစိတ်မျိုး မဖြစ်ဘဲနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ဒီစာပေတွေကနေ တစ်ဆင့် နောက်ဆုံးမှာ တရားအားထုတ်တဲ့ ဝါသနာပညာတွေအထိ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ် ဓာတ်လေးနဲ့ ကြိုးစားပြီးတော့ ပညာကို မြတ်နိုး တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

အေးလိုသူတို့လမ်း

၁၃၆၄ ခု၊ နယုန်လပြည့်နေ့ ၂၀၀၂ ခု၊ စွန်လ ၂၅ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ ည

> စာမေးပွဲ လုပ်တယ်၊ အစိုးရစာမေးပွဲ လုပ်တယ်၊ အနေအထိုင်လည်း ကောင်းအောင်နေထိုင်ရင်းနဲ့ စာကြိုးစားတယ်ဆိုရာမှာ ကျန်တာတွေကို တင်း တိမ်ရောင့်ရဲမှုရှိအောင် လုပ်ပေးရတယ်။ ဥပမာ အားဖြင့် … စာကျက်ရမယ့်အချိန် ဝတ္ထုစာအုပ် မဖတ်ဘဲ နေတာမျိုးပေါ့။ ဒါဟာလည်း တပည့် တော်တို့ တင်းတိမ်းရောင့်ရဲတဲ့သဘောပဲ။ ဒီဘက် ကို ခြိုးခြံချွေတာပြီးတော့ စာကြိုးစားတဲ့ဘက်ပဲ ဖိရမှာမဟုတ်လား။ နောက်ပြီးတော့ … ကိုယ်က စကားများတတ်တယ်ဆိုရင် ဒါကိုလည်း ချွေတာ ပေးရမှာပဲ။

သန္တုဋ္ဌိဆိုတာ

အဲဒီတော့ … ကိုယ့်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို ပန်းတိုင်ထားပြီးတော့ တစ်ဖက်ကလည်း သန္တုဋ္ဌိ ဆိုတဲ့ ရောင့်ရဲမှုကို လိုအပ်ရင်လိုအပ်သလို သုံးစွဲ သွားရမယ်။ ခုနကပြောသလို သန္တုဋ္ဌိဆိုတာ ပစ္စည်းပစ္စယသိုမှီးတဲ့ကိစ္စမျိုးမှာတင် ပြောတာ

တင်းတိမ်ရောင့် ရဲမှု

ဝါဆိုတော့မှာ တစ်လပဲလိုတော့တယ်။ ဒီနယုန်လ ပြည့်ပြီးလို့ရှိရင် ဝါဆိုလပြည့်၊ ဝါဆို လ ပြည့်ပြီးရင် တပည့်တော်တို့ ဝါတွင်းကာလ ရောက်ပြီ။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ရဲ့ရည်မှန်းချက် အတိုင်း ဝီရိယလေးတွေနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ကြီးစား ထားကြပါ။ ဝီရိယနဲ့ကြိုးစားဆိုရာမှာ တပည့် တော်တို့ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲမှုဆိုတာလည်း လိုအပ် သေးတယ်။ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲမှုဆိုတာလည်း လိုအပ် သေးတယ်။ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲမှုဆိုတာကို ပစ္စည်း ပစ္စယဘက်တင် မမြင်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ရည်ရွယ် ချက်ထားတဲ့နေရာမှာလည်း လိုအပ်ရင် သုံးပေးရ တယ်။ ဆိုပါစို့ ... ကိုယ်က သာမဏောကျော်

တွေမှာတော့ ဘာမှ လာမလျှောက်ပါနဲ့။ စော စောကပြောသလို တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သန္တုဋ္ဌိလေးနဲ့ နေပေးပါ။ ဒါဆိုရင် ပြဿနာဆို တာ ဘာမှမရှိနိုင်ပါဘူး။ တပည့်တော်အနေနဲ့ လည်း ခရီးသွားတယ်ဆိုရင် အားလုံး ဒီမှာရှိတဲ့ အကြီးဆုံးတွေကို လွှဲထားခဲ့တာပဲ။ သူတို့ ညှိနှိုင်း ပြီးတော့ လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ဖုန်းနဲ့လည်း တပည့်တော်ဆီ လှမ်းဆက်သွယ်လို့ရတာပဲ။

အေးဂါထာ

ဝိသုဒ္ဓါရံဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးထား တဲ့ ခေါင်းဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျင့်ဖွယ်ရာ ဂါထာ တစ်ပုဒ် ရှိတယ်။ သူကတော့ အေးဂါထာလို့ ခေါ်တယ်ပေါ့။ ကဲ .. အားလုံး လိုက်ဆိုကြည့် ရအောင်။

ပစ္စယေ လက်ကိုင်မပြုရာ၊ လွှဲအပ်ရာ လက်ထောက်သဒ္ဒဟံ။ ဖိုချောင်ယံ နပ္ပဝိသေယျ၊ သံဃေ ဘာဇေ ရသမျှကို။

အဲဒီ ၄ ချက်ပေါ့။ အဲဒီ ၄ ချက်ထဲမှာ နံပါတ်(၁)နဲ့ နံပါတ်(၂)အချက်တွေက သူ့ဟာသူ အကြောင်းအကျိုးလေး အခိုတ်အဆက်လေး ရှိ တယ်။ တစ်ခုတည်းပြောလည်း ရသလို နှစ်ခုခွဲ ပြောလည်း ရတာပဲ။ *ပ်စ္စယေ လက်ကိုင်မပြုရာ၊* လွှဲ*အပ်ရာ လက်ထောက်သဒ္ဒဟံ* တဲ့။ တပည့် တော်တို့ ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ လူကြီးလုပ် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟာ စာအုပ် စာအုပ်နေရာ မို့လို့၊ မီးဖိုချောင် မီးဖိုချောင်နေရာမို့လို့၊ စာချ စာချတဲ့နေရာမို့လို့၊ နေရာတကာမှာ အကုန်လုံး ငါပါမှဖြစ်မှာဆိုပြီးတော့ ကိုယ်ကချည်းပဲ လိုက် ကြောင့်ကြစိုက်နေလို့ရှိရင် မအေးတော့ဘူးတဲ့။

မဟုတ်ပါဘူး။ တပည့်တော်တို့ ကောင်းတဲ့နေရာ၊ ကောင်းတဲ့အရာဝတ္ထုတွေ လုပ်တဲ့အခါမှာ သန္တဋ္ဌိ သဘောဟာ ထင်ရှားပေမဲ့လို့ ကျန်တဲ့ စောစော ကပြောသလို စာကျက်တဲ့အချိန်တွေမှာ စာစောင် တွေ ဝတ္ထုတွေ ကြည့်ချင်တာမျိုးကျ သတိမထား တတ်ကြဘူး။ ဒါတွေကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ ချွေတာပြီးတော့ ရောင့်ရဲရတာပဲ။ အဲဒီလို စောင့် စည်းတာကလည်း သန္တဋ္ဌိတစ်မျိုးပါပဲ။

ခုအချိန်မှာဆိုလို့ရှိရင်လည်း သူများတွေ ဘောလုံးပွဲတွေ ဘာတွေ ကြည့်ဟယ်ပျော်ဟယ် လုပ်နေတယ်။ ဒီဟာကို ကိုယ့်က ကိုယ့်အသိ စိတ်ဓာတ်လေးနဲ့ ထိန်းချုပ်ပြီးတော့ နေရတယ်။ ဒီလိုထိန်းချုပ်တာသည်ပင် သန္တုဋ္ဌိဖြစ်နေတာပဲ။ ဝါကလည်း ဆိုခါနီးနေပြီ။ ကိုယ့်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက် ကို မျက်ခြည်မပြတ်အောင် အကောင်အထည် လေး ဖော်ပြီးတော့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပေး ပါ။ ဒီကြားထဲ တပည့်တော် ခရီးထွက်စရာရှိ တယ်။ ၁၅ ရက်လောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်။ အားလုံး ဒီမှာ အကြီးတွေရှိတယ်။ ရှိတဲ့အခါမှာ ဦးဓာဂရက အကြီးဆုံးဆိုတော့ ဘာပဲလျှောက် လျှောက်၊ ဘယ်ပဲသွားသွား ဦးဓာဂရကို အဓိက ထားပြီးတော့ လျှောက်သွားကြပါ။

လွှဲထားခဲ့တယ်

တစ်ပါးက ဦးဣန္ဒာစာရဆီ လျှောက် တယ်၊ တစ်ပါးက ဦးသီလာနန္ဒဆီ လျှောက် တယ်၊ တစ်ပါးက ဦးဝဏ္ဏိတဆီ လျှောက်တယ် ဆိုရင် တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ပြဿနာလေးတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ ဦးဇာဂရကလည်း တပည့်တော် မရှိတဲ့အချိန်မှာ တကယ်လွှတ်သင့် တဲ့ ကိစ္စမှ လွှတ်ပေးပါ။ သံဃာတွေကလည်း ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စ၊ အရေးမကြီးတဲ့ကိစ္စလေး

ပေါ် ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီးတော့၊ ခရမ်းချဉ်သီးလေး ကအစ ကိုယ်တိုင်ဈေးဆစ်ပြီးတော့ ဝယ်တယ်လို့ အဲဒီလိုကို ဆရာကြီးက ပြောသွားတာပဲ။

အာဏာသိမ်းမှာစိုးလို့

ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ၊ ဒါမှူး လုပ်ရင် ပင်ပန်းတယ်လို့ ဆရာကြီးက အကြံပေး တဲ့အနေနဲ့ ပြောပြတော့ 'ဟာ … လူတွေက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ အာဏာသိမ်း သွားမှာ စိုးရတယ်'လို့ အဲဒီလို ပြန်ပြီးတော့ အကြောင်းပြတယ်တဲ့။ အဲဒီလိုလုပ်တော့ နောက် ဆုံးမှာ သူပဲ စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်းဖြစ်ရတာပေါ့ ဘုရား။ ဘာမှလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးပေါ့။ သူသာ အားလုံးကို စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်း တွေနဲ့ ညွှန်ပြထားရင်၊ သင်ကြားပေးထားရင် ဒါတွေက သိပ်ပြီးတော့ တွေးပူစရာမရှိပါဘူး။ အဲဒီလိုမဟုတ်တော့ ဈေးဝယ်လည်း ကိုယ်တိုင် ထွက်၊ စာလည်း ကိုယ်တိုင်ချနဲ့ သူများလွှဲလိုက် လို့ရှိရင် ကိုယ့်ရဲ့ဩဇာအာဏာပျောက်ပျက်မှာ စိုးတဲ့အကြောင်းပြချက်ကြောင့် သူပဲ သိပ်ပင်ပန်း သွားရတယ်။ ဒါလေးတွေဟာ တပည့်တော်တို့ တော်တော်စဉ်းစားစရာကောင်းတဲ့ အချက်လေး တွေပဲ။

လက်ထောက်သဒ္ဒဟံ

ခုနကပြောခဲ့တဲ့ ဝိသုဒ္ဓါရံဆရာတော်ကြီး ရဲ့ အေးဂါထာနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့အတွက် မအေးချမ်း ဘဲ လောဘဒေါသတွေနဲ့ ပူလောင်ရတဲ့ သာဓက လေးတစ်ခုပေါ့ဘုရား။ *ပစ္စယေ လက်ကိုင်မပြု* ရာ'ဆိုတာ တတ်နိုင်သမျှ လွှဲပေးလိုက်ပါတဲ့။ လွှဲတဲ့အခါမှာတော့ 'လွှဲ*အပ်ရာ လက်ထောက်* သဒ္ဒဟံ'ဆိုတဲ့အတိုင်း ယုံကြည်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

လောဘဒေါသတွေနဲ့ ပူလောင်တာကို အေးစေဖို့ အေးဂါထာလို့ပြောတာ။

တာဝန်ခံတတ်မှ

ဟိုလိုကြီး အချောင်ကြောင့်ကြမဲ့ပြီးတော့ ^{ဇိ}မ်နဲ့နေတာကို ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ပ်စ္စယေ လက်ကိုင်မပြုရာ ဆိုတာ အကြီးလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ခုနကပြောသလို အကုန် လက်ဝါးကြီး အုပ်ကိုင်မထားဘဲနဲ့ အရည်အချင်းရှိတဲ့ တပည့် တွေကို ထိုက်သလောက် သူ့ဟာနဲ့သူ၊ သူ့ တာ၀န်နဲ့သူ၊ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် လွှဲပေး တာကို ပြောတာ။ လွှဲလိုက်တော့ တာဝန်ရှိလာပြီ မဟုတ်လား။ တာဝန်ရှိလာပြီဆိုတော့ တစ်ခုခု ပြဿနာဖြစ်ပြီဆိုရင် တာဝန်ယူတတ်တဲ့စိတ် လေးနဲ့ တရားသဖြင့် သူတို့ ဖြေရှင်းရတော့မယ်။ ဒီလိုနဲ့ တပည့်တွေမှာလည်း အရည်အချင်းတွေ တက်လာတယ်။ တပည့်တော်တို့ လူငယ်တွေမှာ တာဝန်ယူတတ်၊ တာဝန်ခံတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိမှ ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက်အတွက်ရော၊ နိုင်ငံတစ်နိုင် ငံအတွက်ရော အားလုံး ကောင်းလာမယ်။

ကိုယ်တိုင်ဈေးဆစ်သူ

တစ်နေ့က တောင်တွင်းကြီးဘက်က ဆရာကြီးတစ်ယောက် လာသွားတယ်။ သူက ဘုန်းကြီးလူထွက်ပေါ့လေ။ သူက သူစာချခဲ့တဲ့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းအကြောင်း ပြောပြတယ်။ ဒီလို စာသင်တိုက်ပဲ။ ဘုန်းလည်း ကြီးတယ်တဲ့၊ ဘယ်လိုဘုန်းကြီးလဲဆိုတော့ ကားတွေဘာတွေက အစ အားလုံး ပြည့်စုံတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်း ထိုင်ဘုန်းကြီးက သော့တွေမှန်သမျှ အားလုံး ခါးချိတ်ထားတာပဲ၊ ဘယ်သူ့မှ မလွှဲဘူးတဲ့။ နောက်ဆုံး … ဈေးဝယ်သွားတာတောင်မှ ကား

acco acco

လွှဲအပ်ပေါ့။ ယုံကြည်ရတဲ့ လက်ထောက်ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုတာက သူ့နေရာနဲ့သူ တော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ တာဝန် ယူနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ပြောတာပါပဲ။ မယုံကြည် ထိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ရိုးသားမှုမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ တာဝန်မဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို သွားလွှဲပြန်ရင်လည်း ပြဿနာဆိုတာ တက်မှာပဲ။ ဒါကတော့ ဉာဏ်နဲ့ ချင့်ချိန်ကြည့်ရ မှာပေါ့လေ။

ရသတဏ္မာ

ဖိုချောင်ယံ နပ္ပဝိသေယျႛဆိုတာက မီးဖိုချောင်ထဲကို ကိုယ်တိုင်မဝင်ပါနဲ့လို့ ပြောတာ။ တပည့်တော်တို့ အာရုံငါးပါးရှိတဲ့အထဲမှာ ရသာရုံ ဆိုတာ တော်တော်လေးဆိုးတယ်လို့ ဇာတ်တော် တွေထဲမှာ ရှိတယ်။ ပါဠိလေးက 'န ကိရတ္ထိ ရသေဟိ ပါပိယော'တဲ့။ ဒီအစားအစာကောင်း ဆိုတဲ့ ရသာရုံဟာ အားလုံးသတ္တဝါတွေ မကင်း နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ရူပါရုံဖြစ်တဲ့ ဗွီဒီယိုဆိုတာ မကြည့်ဘဲ နေလို့ရသေးတယ်။ သဒ္ဒါရုံဆိုတဲ့ သီချင်းတွေလည်း နားမထောင်ရင် ဖြစ်သေး တယ်၊ ဒီရသာရုံကတော့ အမြဲတမ်းထိတွေ့နေရ တော့ စွဲမက်အားကြီးတယ်ပေါ့။ တပည့်တော်တို့ ငါးတောင်မှ မျှားတဲ့အခါမှာ ငါးစာတပ်ပြီးတော့ မျှားရတာ။ သမင်တွေဆိုလည်း အစာလေးတွေနဲ့ ဖြားယောင်းရတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ရသာရုံဟာ တော်တော်ကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်။

အဲဒီ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရသာရံ ကို ကိုယ်ကနေပြီးတော့ ဘာလုပ်ချင်တယ် ညာ လုပ်ချင်တယ်နဲ့ ခေါင်းဆောင်လုပ်ပြီး၊ အားလုံး ချုပ်ကိုင်ပြီး ကိုယ်စားချင်တာချည်း လုပ်စား နေရင်လည်း ဒီနေရာ ဒီတိုက်တာဟာ ဘယ်လိုမှ အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူက သူများစားရင်လည်း မကြိုက်ဘူး။ ကိုယ်ကပဲ

အရှင်ဣန္ဒကာဘိဝံသ(မြစကြာ)

အားလုံးကို ထင်သလို ခြယ်လှယ်နေတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခေါင်းဆောင်ပီသတော့မလဲ ဘုရား။ ဒါကြောင့်မို့ … ဆရာတော်ကြီးက *'ဖိုချောင်ယံ နပ္ပဝိသေယျ*'မီးဖိုချောင်ထဲ ကိုယ် တိုင် မဝင်ပါနဲ့လို့ ပြောခဲ့တာ။

ပျက်စီးကြောင်းတွေ

နောက်ပြီးတော့ .. 'သံဃေ ဘာဓ ရသမျှကို'တဲ့။ ကျောင်းမှာရလာတဲ့ လာဘ်လာဘ ကို သံဃာအတွက်ဆိုပြီး လှူတယ်ဆိုရင် ဒါ သံဃာတွေအတွက် သုံးပေးရမှာပဲ။ တပည့်တော် တို့ ရွာတွေဘက်မှာရော၊ ဒီမြို့တွေမှာရော၊ တချို့ကျောင်းတွေ ရှိသေးတယ်။ သံဃာအတွက် လှူတဲ့သင်္ကန်းကို ကျောင်းဘုန်းကြီးဖြစ်တဲ့သူက အားလုံးရောင်းပြီးတော့ နဝကမ္မလုပ်ယူတာမျိုး တွေ၊ ဒါတွေလည်း မကြာခဏ ကြားနေရတယ် ပေါ့။ အဲဒါလည်း ပျက်စီးဖို့ရန် အကြောင်းတွေပဲ တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော် ဒီဂါထာလေးကို အရှင်ဘုရားတို့ နောင်အရှည်သဖြင့် အသုံးတည့် အောင် ပြောပြပေးတာပါ။

အာဏာကုန်

အခုဆို တပည့်တော် တတိယဆင့်ကို ကိုင်တယ်။ ဒုတိယဆင့်ကိုတော့ ဦးဣန္ဒာစာရကို တပည့်တော် အားလုံးလွှဲထားတယ်။ အလားတူပဲ ပထမဆင့်၊ အကြီးတန်း စသည်ဖြင့် သူ့အတန်း လေးနဲ့သူ တပည့်တော် အာဏာကုန် လွှဲထား တယ်။ ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကိုယ်က ဝင်ပြီးတော့ ချုပ်ချယ်လိုက်လို့ရှိရင် တော်ကြာ ကိုယ့်အရိပ် အကဲကြည့်ပြီးတော့ ဟိုဟာလုပ်ရကောင်းနိုးနိုး၊ ဒီဟာလုပ်ရကောင်းနိုးနိုး ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ တပည့် တော် အားလုံး လွှဲပေးတာ။ အခုလည်း တပည့်

ဂါထာလေးတွေကို ဆုံးအောင် ဆက်ဆို လိုက်ကြစို့။ စတဿေတာ ပဋိပဒါ၊ အေးစွာနေရန်ဖို့ ပစ္စယော။ ဝုစ္စတေ စာယမေးဂါထာ၊ အေးလိုကြသူတို့ သိက္ခိယာ။

ရှက်စရာကောင်းတယ်

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ … ခုနကပြောခဲ့တဲ့ အချက် ၄ ချက်ဟာ အေးအေးဆေးဆေး တည် တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေဖို့အတွက် အကြောင်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါဟာ အေးဂါထာ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ အေးချင်သူတို့ ကျင့်ကြပါကုန် တဲ့။ အဲဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်လည်း ဒီဂါထာ လေးနဲ့ အညီ အရည်အချင်းရှိလာပြီဆိုရင် အကြီး တွေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပြီးတော့ အဆင့်ဆင့် နေရာလေးတွေ ပေးခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး … အဆောင်အသီးသီးမှာလည်း စာချတန်းရောက် နေတဲ့ ဦးဇင်းလေးတွေ တတိယဆင့်ရောက်နေတဲ့ ကိုရင်ကြီးတွေ ရှိတယ်။ အငယ်တွေက တတ်နိုင် သမျှ အဆင့်ဆင့် စကားနားထောင်ပေးကြပါ။ အကြီးလေးတွေကလည်း တပည့်တော်တို့နဲ့ တိုင် ပင်စရာရှိတာ တိုင်ပင်ပြီးတော့ ဆောင်ရွက်ပေး ပါ။ အကြီးမရှိလို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ တော်တော်ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အရာတစ်ခုပဲ။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်အနေနဲ့ ခု ထပ်ပြီးတော့ အသိပေးပြီး လွှဲအပ်ပါတယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ ငယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေနဲ့ လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ လေးစားလိုက်နာပေးပါ။

အပါးတစ်ရာမက ခုနကပြောခဲ့သလို အရာရာမှာလည်း

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တော် ခဏတစ်ဖြုတ် ခရီးသွားရမယ်။ ကျောင်း တိုက်မှာ အကြီးတွေ ကျန်ခဲ့မယ်။ အဲဒီအကြီးတွေ က တရားသဖြင့် ပြောလို့ရှိရင် တတ်နိုင်သမျှ နားထောင်ပေးပါ။ တကယ်လို့ ပြဿနာဖြစ်လာ ပြီဆိုရင်၊ အကြီးတွေဘက်ကလည်း မှန်တယ်ဆို ရင် တပည့်တော်က သူတို့ဘက်က ရပ်တည်ပြီး တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ရဲ့ ထောက်ခံမှု မရှိဘူးဆိုရင် ဒီကျောင်းတိုက်မှာ တပည့်တော် ဆက်ထားခွင့်မရှိဘူးဆိုတာလေးကို လည်း အားလုံးကို ထပ်ပြီးတော့ ပြောပါတယ်။

တပည့် ကောင်း

တပည့်ကောင်းဆိုတာ ဆရာမရှိချိန်မှာ ပိုပြီးတော့ ကောင်းအောင်နေမှ ကောင်းတယ်လို့ ခေါ်တာ။ အရှင်ဘုရားတို့ဘက်ကလည်း ကိုယ်ရဲ့ အခက်အခဲလေးတွေရှိခဲ့ရင် ကိုယ်ရဲ့အတန်းဆိုင် ရာ ဆရာသမားတွေနဲ့ ညှိနှိုင်းကြပါ။ တကယ်လို့ မရဘူးဆိုရင် တပည့်တော်ဆီ လာပြီးတော့ လျှောက်ပေါ့ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့အဆုံးအမ ၄ ချက်နဲ့ ညီအောင် တတ်နိုင်သမျှ အရင်ကလည်း ဆောင် ရွက်နေပါတယ်။ ဒါ အသစ်ကိုရင်လေးတွေက ဘုန်းကြီးမရှိဘူးဆိုပြီးတော့ ပစ်စလက်ခတ်နေမှာ စိုးလို့ ဒီနေ့ သံဃာလည်း စုံတဲ့နေ့မို့ အထူးသဖြင့် ဒါလေးကို ထပ်ပြီးတော့ ပြောတာပါ။ ကဲ ... အားလုံးပဲ တစ်ခေါက်ပြန်ဆိုကြည့်ပါဦး။

> ပစ္စယေ လက်ကိုင်မပြုရာ၊ လွှဲအပ်ရာ လက်ထောက်သဒ္ဒဟံ။ ဖိုချောင်ယံ နပ္ပဝိသေယျ၊ သံဃေ ဘာဇေ ရသမျှကို။

သည်းခံအောင့်အည်းတတ်အောင် ကြိုးစားပေး ကြပါဘုရား။ သန္တုဋ္ဌိဆိုတဲ့နေရာမှာ ပစ္စည်းလေး ပါးကို သန္တုဋ္ဌိဖြစ်တာတင် မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ပြည့်ဝဖို့လည်း သည်းခံရောင့်ရဲပေး ပါ။ ဥပမာ … ကိုယ်က သီချင်းဆိုချင်တယ်။ အဲဒီသီချင်းဆိုချင်စိတ်ကို အောင့်အည်းပြီးတော့ သန္တုဋ္ဌိလုပ်လိုက်။ ဗွီဒီယို ကြည့်ချင်တယ်။ ကြည့်ချင်တာကို အောင့်အည်းပြီးတော့ သန္တုဋ္ဌိ လုပ်လိုက်။ တတ်နိုင်သမျှ ဒါမျိုးလေးနေသွားရင် အရင်ဘုရားတို့အတွက်လည်း ကောင်းတယ်။ တပည့်တော်တို့ အုပ်ချုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း အပါးတစ်ရာမက အုပ်ချုပ်ရပါစေ၊ စိတ်မဆင်း ရဲဘူး။ မဆင်းရဲတဲ့အပြင် စိတ်တောင်မှ ချမ်းသာ သေးတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ အရှင်ဘုရားတို့ အနေနဲ့ ဒါမျိုးလေးတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ကြိုး စားပြီးတော့ ဆောင်ရွက်ပေးပါ။

တရုတ်ကြီးပုံပြင်

တရုတ်ပုံပြင်တစ်ခုရှိတယ်။ အရှင်ဘုရား တို့ ဒါလေးလည်း မှတ်သင့်တယ်ပေါ့။ တစ်ခါက တရုတ်သားအဖနှစ်ယောက်မှာ မြင်းတစ်ကောင် ရှိတယ်။ တစ်နေ့တော့ အဲဒီမြင်းဟာ ပျောက် သွားတယ်တဲ့။ ပျောက်သွားတော့ အိမ်နီးချင်းတွေ က သူ့ကို ပြောကြတယ်။

်ဆရာကြီး၊ ခင်ဗျား ကံသိပ်ဆိုးတာပဲ။ ဝမ်းနည်းပါတယ်'

်ဘာလို့ ကံဆိုးတယ်ပြောတာလဲ' 'ခင်ဗျား မြင်းပျောက်သွားလို့လေ' မြင်းပျောက်သွားတာနဲ့ ဘာလို့ကံဆိုး တယ် ပြောနိုင်တာလဲ'

အဲဒီလိုပြန်ပြောတော့ သူ့ကို လူ့ခွစာကြီး ဆိုပြီး ရှောင်သွားကြတယ်။ မြင်းဆိုတာ သခင်

အရှင်ဣန္ဒကာဘိဝံသ(မြစကြာ)

ခင်တတ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ နောက်တစ်ရက် မကြာဘူး။ မြင်းက ပြန်ရောက်လာတော့ တော ထဲက မြင်းရိုင်းတစ်ကောင် အဖော်ပါလာသတဲ့။ မြင်းက တစ်တောင်ကနေ နှစ်ကောင်ဖြစ်သွား ပြီပေါ့။ အဲဒီတော့ ခုနက အိမ်နီးချင်းတွေကပဲ လာပြီးတော့ ပြောပြန်တယ်။

်ဟာ … ဆရာကြီး၊ ခင်ဗျား သိပ်ကံ ကောင်းတယ်နော်'

်ဘာဖြစ်လို့လဲ

မြင်းတစ်ကောင်တိုးလာတာ ခင်ဗျား ကံကောင်းလို့ပေါ့

မြင်းတစ်ကောင်တိုးလာတာနဲ့ ဘာ ကြောင့် ကံကောင်းတယ် ပြောနိုင်တာလဲ'

လူ့ခွစာကြီး

အဲဒီလိုနဲ့ လူ့ခွစာကြီးဆိုပြီး လူတွေက ပါးစပ်ပိတ်သွားကြပြန်ရော။ တကယ်တော့ ဒီ တရတ်ကြီးက အချိန်ကာလကို စောင့်ကြည့်ချင် တာ။ နောက် … မကြာပါဘူး၊ သူ့ရဲ့သားက အဲဒီရိုင်းနေတဲ့မြင်းကို အစီးကျင့်ရင်း လိမ့်ကျပြီး ခြေကျိုးပြန်ရောတဲ့။ ခြေကျိုးတော့ အိမ်နီးချင်း တွေက ပြောပြန်ရောပေါ့။

'ခင်ဗျား ကံသိပ်ဆိုးတယ်' 'ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ'

'ဟာ … ခင်ဗျားသား ခြေကျိုးသွား တယ်လေ'

်သား ခြေထောက်ကိုုးတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ က ကျုပ်ကံဆိုးတယ်လို့ ဘာကြောင့် ပြောနိုင် တာလဲ'

တစ်ခါ လူတွေက သူ့ကို လူ့ခွစာကြီး လို့ ထင်သွားပြန်ရော။ ဆက်မပြောကြတော့ ပြန်ဘူး။ နောက် … မကြာဘူး၊ တစ်ပြည်နဲ့

ဘုရား။ တစ်ချိန်မှာ ကံဆိုးပေမဲ့ တစ်ချိန်မှာ ကောင်းဖို့တွေအများကြီးဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် မို့ ကိုယ့်ဘက်က အမြဲတမ်းကြိုးစားနေဖို့ပဲ လို တယ်။ ကံကောင်းတယ်၊ ကံဆိုးတယ်ဆိုတာ လက်ရှိပစ္စက္ခကို ကြည့်ပြီး သွားပြောလို့မရဘူး။

ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့

တပည့်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ကြုံခဲ့တယ်။ တပည့်တော် အစိုးရဓမ္မာစရိယ ဝင်ဖြေစဉ်က တပည့်တော်တို့နှစ်မှာ ပုစ္ဆာပေါက်လို့ဆိုပြီးတော့ တောင်မြို့နဲ့ မန္တလေးမှာ အားလုံးနီးပါး ချပစ်ခံရ တယ်။ တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့မှာ အပါး ၆၀ လောက်ဖြေတာ၊ တစ်ပါးမှ မအောင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပုစ္ဆာပေါက်လို့တဲ့။ စာမေးပွဲ ကျသွားတော့ တပည့်တော်လည်း ဒီအတိုင်းကြီး ယောင်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူးပေါ့။ အဲဒီအချိန် မှာ ခု ဧလာမှာ ကျောင်းထိုင်နေတဲ့ ဘုန်းကြီး ဦးကုမာရက မြင်းခြံအဘိဝံသ ဝင်ဖြေကြည့်ပါ့ လားဆိုတာနဲ့ 'စာချတန်းကြီး ထပ်လုပ်ရမှာ ပျင်းပါတယ်လေ ဆိုပြီး မြင်းခြံဝင်ဖြေလိုက်တာ အောင်သွားတယ်။ ဓမ္မာစရိယတန်း ကျလိုက်တဲ့ အတွက် အဘိဝံသဘွဲ့တစ်ဘွဲ့ တိုးသွားတာပဲ။ အဆိုးထဲကနေ အကောင်းဖြစ်သွားတယ်ပေါ့ ဘုရား။ အဲဒီတော့ ဒါတွေကို သွားပြီးတော့ ကံဆိုးတယ်တွက်လို့မရဘူး။

ဆရာအောင်သင်း

အခုလည်း ကိုယ့်အခြေအနေကို ပြန်ပြီး တော့ သုံးသပ်ကြည့်ပါ။ ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ် တယ်နဲ့ သိပ်ပြီးတော့ စိတ်အားမငယ်ပါနဲ့။ ခုန က တရုတ်ကြီးပုံပြင်လိုပဲပေါ့။ ကံဆိုးတာဟာ အခြေအနေ အချိန်အခါအလျောက် သူ့ဟာနဲ့သူ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တစ်ပြည် စစ်ဖြစ်ကြတယ်တဲ့။ စစ်ဖြစ်တော့ သန်စွမ်းတဲ့ယောက်ျားတွေ စစ်ထဲဝင်ရမယ်လို့ အမိန့်လာတယ်ပေါ့။ အဲဒီမှာ တရုတ်ကြီးသားက ခြေကျိုးနေတော့ စစ်ထဲ မလိုက်ရတော့ဘူး။ လူတွေက ဝိုင်းပြောကြပြန်ရော။

> 'ဟာ … ခင်ဗျား ကံကောင်းတယ်' 'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

်ခင်ဗျားသားတစ်ယောက်တည်း စစ်ထဲ မလိုက်ရတာ။ ကျန်တဲ့လူတွေ သေကုန်ပြီ'တဲ့။

<mark>စာအုပ်ကုန်</mark>သည်

အဲဒီတော့ အခြေအနေတစ်ခုဆိုတာက ပြောလို့မရဘူးပေါ့ ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးကို ကြည့်လိုက်ပေါ့။ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီး အဘယာရာမတိုက်မှာ စာအုပ်တွေဘာတွေ ထုတ်တော့ 'စာအုပ်ကုန် သည်ကြီး၊ လူထွက်တော့မယ်'ဆိုပြီး မလိုသူ တချို့က တိုက်ထုတ်ကြတယ်။ အဘယာရာမ ဆရာတော်ကလည်း နည်းနည်းအထင်လွဲသွား တာနဲ့ တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီး တောင်မြို့ထွက်လာရတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ့ကို သနားတဲ့စိတ်နဲ့ ဝိုင်းပြီးတော့ ကြည့်ကြ တာပေါ့။

'ဟာ .. ဆရာတော် ကောင်းတာလုပ် နေပြီး အထင်လွဲခံရတယ်'ဆိုပြီးတော့ တောင်မြို့ ကို ရောက်သွားတာလေးအပေါ် ဝိုင်းပြီးတော့ သနားကြတယ်။ ကံဆိုးတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာတော် တောင်မြို့ရောက်ခြင်းသည် ပင် သာသနာတော်အတွက် အလုပ်လုပ်ဖို့ အ များကြီး အထောက်အပံ့ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ အခြေအနေတစ်ခုကို ကြည့်ပြီး တော့ သွားသုံးသပ်လို့မရဘူးဆိုတာကို ပြတာပေါ့

လည်း ခုနကပြောခဲ့သလို ဝိသုဒ္ဓါရံဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ အဆုံးအမနဲ့အညီ အားလုံး သင့် တော်သလို လွှဲလည်း လွှဲအပ်ခဲ့တယ်။ ခုလည်း ထပ်ပြီးတော့ လွှဲအပ်ပါတယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ အနေနဲ့ သူတို့ရဲ့စကားကို နားထောင်ပြီး ကိုယ့် သာသနာတော်အတွက် ကြီးပွားရာကြီးပွား ကြောင်းလုပ်ငန်းများကို ကိုယ်စီကိုယ်င လုပ် ဆောင်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

ဆိုးတာကနေ ကောင်းတာဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားတာပဲ၊ စာရေးဆရာကြီးဦးအောင်သင်း ရေးထားတာရှိ တယ်။ သူ အင်္ဂလိပ်စာတတ်ပြီးတော့ ဒီလို မဟာဝိဇ္ဇာတွေ ဘာတွေရသွားတာဟာ ထောင် ကျလို့ရသွားတာတဲ့။ သူက ထောင်ထဲမှာ ဆရာ ကောင်းနဲ့တွေပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်စာ ပီပီပြင်ပြင် သင်ခွင့်ရလိုက်တာတဲ့။

တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ဆရာတော် ကြီးကိုလည်း နမူနာယူပေါ့ဘုရား။ အားလုံး အထင်လွဲပြီးတော့ သိမ်သိမ်ငယ်ငယ်နဲ့ တောင်မြို့ သွားရရှာတယ်လို့ ဘေးက မြင်နေတဲ့အချိန်မှာ ဒါသည်ပင် သာသနာပြုဖို့အတွက် ကြီးကျယ်တဲ့၊ ကောင်းမွန်တဲ့ အထောက်အပံ့တွေ ဖြစ်သွားခဲ့ တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အရှင်ဘုရားတို့လည်း ဒီနှစ် ကျတယ်။ နောင်နှစ် အဆင့်တစ်ရအောင်လုပ် မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးလေးတွေ မွေးလို့ရှိရင် စာမေးပွဲ ကျတယ်ဆိုတာတွေက ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီနှစ်လည်းကျတယ်၊ စာမလုပ်ဘူး၊ နောင်နှစ် လည်းကျတယ်၊ စာမလုပ်ဘူးဆိုရင်တော့ အဲဒီ ကျခင်းမျိုးက ဘာမှထူးခြားလာမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါလေးတွေ သဘောပေါက်ပါ။

နိဂုံးချုပ်

ပြန်ပြီးတော့ ချပ်လိုက်လို့ရှိရင် ကိုယ့်ရဲ့ အခွင့်အရေးအရ၊ အခြေအနေအရ သူဟာသူ အကျိုးပေးလာလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ အမြဲတမ်း မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ ကြိုးစားနေဖို့ပဲ။ နောက်ပြီး … တပည့်တော်တို့ အကြီးတွေက လည်း တပည့်တော်မရှိတဲ့အခါတွေမှာ သူတို့ဟာ သူ့တို့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ ဒီကျောင်း တိုက်ကို ဦးဆောင်သွားလိမ့်မယ်။ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လို့ရှိရင် သူတို့နဲ့တိုင်ပင်ပါ။ တပည့်တော် ၁၃၆၄ ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ၂၀၀၂ ခု၊ ဖူလိုင်လ ၂၄ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ည

ကြွေးသစ်ချပေးခြင်း

သံဃာအားလုံး သွားရမှာဆိုတော့
သံဃာအားလုံး သွားရမှာဆိုတော့
ကျောင်းမှာစောင့်ဖို့လိုအပ်လို့ရှိရင် တပည့်တော်
ညွှန်ကြားပေးမယ်။ ကျန်တဲ့သံဃာတွေကတော့
အရင့်အရင်နှစ်တွေက အစီအစဉ်အတိုင်းပဲ
သဝါဒခံယူရင်းနဲ့ သင်္ကန်းအလှူခံဖို့ ပထမ
ဂန္ဓာရံကိုကြွပေးပါ။ ဆရာတော်ကြီး (ဘဒ္ဒန္တ
သုပညိန္ဒာဘိဝံသထေရ်) ကိုယ်တိုင် မပေးနိုင်ရင်
လည်း မင်္ဂလာသီရိမ်ဆရာတော်က သြဝါဒပေး
လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ... ၆ နာရီ
ထိုးဖို့ ၅ မိနစ်အလိုမှာ ဝါဆိုမယ်။ ၆း၄၅
နာရီမှာ ပထမဂန္ဓာရုံကြွမယ်။ ဟိုမှာ ၇ နာရီ
ထိုးလောက် အဖျော်ရည်စကပ်ပြီးတော့ သြဝါဒ
ပေးစရာရှိတာ ပေးလိမ့်မယ်။

သင်္ကန်းအစီအစဉ်

သင်္ကန်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ စောစောကလည်း တပည့်တော်တို့ စာချဘုန်းကြီး

မှာစရာရှိတာလေးတွေ

ဒီနေ့ ၁၃၆၄ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ။ တပည့်တော်တို့ကျောင်းတိုက်အတွက် သံဃာစာ ရင်းလည်း စုံပြီ။ သံဃာလည်း အားလုံးစုံသွားပြီ။ အဲဒီတော့ ဒီနေ့ည ပထမ ပြောသင့်ပြောထိုက် တာလေးတွေ၊ မှာစရာရှိတာလေးတွေ ပြောပြ ပေးမယ်။ မနက်ဖြန်မှာ တပည့်တော်တို့ ပထမ ဂန္ဓာရုံကိုသွားပြီး သင်္ကန်းမဲဖောက်တာ အလှူုခံရ မယ့်အချိန်က ည ၆း၄၅ နာရီ တုံးခေါက်ပြီး ၇ နာရီလောက် အရောက်သွားမယ်။ ဒီမှာ ဝါဆိုချိန်ကို တပည့်တော်တို့ ၆ နာရီထိုးဖို့ ၅ မိနစ်အလိုလောက် တုံးခေါက်ပေးမယ်။ အားလုံး

ဝတ်မယ့်သံဃာတွေအတွက်ပေါ့။ သင်္ကန်းမလိုပါ ဘူး၊ ကိုယ်ဟာကိုယ် စာအုပ်စာတမ်းကပ္ပိမယ် ဆိုရင်တော့လည်း ယပ်သင်္ကန်းပဲ ယူလိုက်ပေါ့ ဘုရား။ ပြီးတော့ ဒီနေ့ ရှင်ကြီးရှင်လတ်ရတဲ့ သံဃာ ၅၀ က မဲဖောက်တဲ့အခါမှာ သူတို့ရတဲ့ ဟာတွေကို ပြန်လျှမှာဆိုတော့ အဲဒီ ၅၀ နဲ့ တပည့်တော်တို့ သင့်တော်မယ့် ဖိနပ်တစ်ရန်စီ လောက်တော့ စီစဉ်ပေးနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။ အားလုံး အပါးစေ့ပေါ့။ မရဘူးဆိုလည်း စာချ ဘုန်းကြီးတွေနဲ့ တပည့်တော်တို့ကို ချန်ထား မယ်ပေါ့ဘုရား။ ကျန်တဲ့သံဃာတွေအတွက်တော့ ဖိနပ်တစ်ရံစီ အားလုံးရအောင် စီစဉ်ပေးမယ်။ ဒါဆို ညီညီမျှမျှလည်း ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ အဲဒါ လေး အရင်ဘုရားတို့ သဘောပေါက်အောင် ဒီနေ့ကတည်းက ကြိုတင်လျှောက်ထားပါတယ်။ စာချဦးဇင်းတွေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်တော့လည်း ဒီ နည်းပဲ ကောင်းတယ်ပြောကြပါတယ်။ ဒီ့ပြင်ဆို မညီမမျှ ဖြစ်မှာစိုးရတယ်။ အားလုံး သဘော ပေါက်တယ်နော်။

အစိုးရစာမေးပွဲ

နောက် … တပည့်တော်တို့ ဝါဆိုလ ပြည့်ကျော် ၂ ရက်နေ့၊ ဒါမှမဟုတ် ၃ ရက်နေ့၊ အဲဒီတစ်ရက်ရက်မှာ စာဝါတွေပြန်စနိုင်အောင် စာပြန်ပြီးတော့ နွှေးကြမယ်။ တပည့်တော်တို့ ဒီနှစ်အစိုးရစာမေးပွဲအနေနဲ့ ကတော့ ဒါ အားလုံး သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ တပည့်တော်တို့ ကျောင်းတိုက် အနေနဲ့က ဟိုလိုပေါ့၊ သက်သက်မဲ့ အလုပ်ခံရတဲ့ သဘောပေါ့။ အားလုံး တော်တော်များများ ဘေး မှာလည်း ဒီကိစ္စပြန့်သွားပြီ။ တော်တော်လည်း ပြောနေကြတယ်ပေါ့။ တပည့်တော်တို့ဘက်က လည်း ဒါ တတ်နိုင်သမျှ ရအောင်အထိ ကြိုးစား

တွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးပြီ။ အားလုံး နားလည်အောင် တပည့်တော် ထပ်ပြီးတော့ ပြောမယ်ပေါ့နော်။ နားမလည်လို့ရှိရင်လည်း ဆိုင်ရာဘုန်းကြီးတွေ မေးကြည့်ပေါ့။ ရှင်လတ်နဲ့ရှင်ကြီးတွေကတော့ သူဟာနဲ့သူ ကိုယ့်သင်္ကန်းကိုယ် ဝတ်လို့ရနေတာ ဆိုတော့ သူတို့ကတော့ ထားလိုက်တော့။ ကျန်တဲ့ သံဃာ ၇၄ ပါးရှိတယ်။ ဒီနေ့ ယပ်သင်္ကန်းတွေ လှူသွားတာလည်း ရှိနေတယ်။ အဲဒီလှူသွားတဲ့ ယပ်သင်္ကန်းတွေကို ဒီနေ့ညမှာ အကြီးတွေက ကိုယ့်အဆောင်နဲ့ကိုယ် ပြန်ကောက်ထားပေးပါ။ ဥပမာအားဖြင့် ဒီဓမ္မာရုံမှာဆိုလို့ရှိရင် ဦးဇာဂရ ရှိတယ်။ လိုအပ်ရင် ဦးဇင်းနှစ်ပါးလောက်ခေါ်ပြီး စာရင်းလေးလုပ်ပြီးတော့ ပြန်ကောက်ထားပါ။ မြို့တော်ကျောင်းမှာဆိုလို့ရှိရင်လည်း ဦး

သီလာနန္ဒဆီဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးဣန္ဒစာရဆီဖြစ်ဖြစ် တစ်ပါးပါးဆီမှာ သွားအပ်လိုက်ကြပေါ့။ သိမ်မှာ ဆိုရင်လည်း ဦးဝေပုံတို့ရှိတယ်။ နောက် … တမ္ဗူလကျောင်းမှာဆိုရင်လည်း ဦးကောဝိဒတို့၊ ဦးစန္ဒာဝရတို့ ရှိတယ်။ အသီးသီး ကိုယ့်ကျောင်းနဲ့ ကိုယ် ကောက်ပြီးတော့ အားလုံး တစ်နေရာ တည်းမှာ စုထားလိုက်ပေါ့။ စုစုပေါင်း ၇၄ စုံ ရှိလိမ့်မယ်။ တပည့်တော်တို့ သံဃိကထဲကနေ ဖြည့်လှူပြီးတော့ အစုံ ၉ဝ ကျော်လောက် ဆရာတော်ကြီး မဲဖောက်ရာမှာ ထည့်လှူဖို့ရာ ညနေက သွားပြီးတော့ လျှောက်ထားခဲ့တယ်။ မနက်ဖြန် တပည့်တော်တို့ သံဃာအားလုံးကြွလို့ မဲဖောက်တဲ့အခါမှာ ထပ်ပြောပြမယ်။

ဖိနပ်တစ်ရန်စီ

ဒီနေ့ ယပ်သင်္ကန်းလှူတဲ့သံဃာတွေကို မနက်ဖြန်မှာ တပည့်တော်တို့ တရုတ်တက်ထရွန် နဲ့ လဲလှယ်ပြီး အစားပြန်ပေးမယ်။ ဒါက

ကြားနေရတယ်။ ခုလည်း တပည့်တော်တို့ ကျောင်းအနေနဲ့ ကိုယ်တိုင်ခံလာရတော့ တပည့် တော်တို့ ခေါင်းဆောင်အနေနဲ့ကတော့ ဒါတွေကို စိတ်ပျက်နေလို့ မဖြစ်ဘူးပေါ့ဘုရား။ ကိုယ်စွမ်း နိုင်သမျှတော့ လုပ်ရုံပဲရှိတာပဲ။

အားရစရာမရှိ

ခုလည်း မနေ့က ဘုန်းကြီးဦးမဟောနဲ့ တွေ့တော့ ဒီနားလေးမှာ ကျောင်းနှစ်ကျောင်း မြေလုတဲ့ကိစ္စ ကြားလိုက်ရသေးတယ်။ အဲဒီမှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ဘာလုပ်လဲဆိုတော့ ဟိုတစ် ပါးကို လည်ပင်းဓားနဲ့ထောက်ခေါ်သွားပြီးတော့ သူ့ကျောင်းထဲမှာ ထိပ်တုံးနဲ့ခတ်ထားတယ်တဲ့။ ထိပ်တုံးက ဘယ်ကရလဲတော့ မသိဘူး။ အဲဒါ ခုတော့ ခ–ရ–ကတွေ ဘာတွေရော ဝင်ရှင်းနေ ပြီတဲ့။ တပည့်တော်တို့ကျောင်းနဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ အဲဒီမှာ ဖြစ်နေကြတာ။ အဲဒီတော့ စိတ်ဓာတ် တွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြောက်စရာကောင်း လာတယ်။ ဓားနဲ့ထောက်ပြီးတော့ ကျောင်းထဲ ခေါ်လာ၊ ခေါ်လာပြီး ထိပ်တုံးနဲ့ တစ်နေကုန် ခတ်ထားတယ်။ အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်နေကြတာ။ ဖြစ်လို့ရှိရင်လည်း အားလုံး လူချွတ်ရမှာ။ ဒါ အားလုံးက ရာဇဝတ်မှုတွေ မဟုတ်လား။ ခုတော့ ပြေငြိမ်းပေးလိုက်လို့ ပြေငြိမ်းသွားပြီတဲ့။ ဒီကိစ္စဖြစ်သွားတာ ခုမှ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီတော့ ... တပည့်တော်တို့ လေ့လာ ကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် စာရိတ္တတွေက အားရစရာ မရှိဘူး။ သိပ်ကြမ်းတမ်းလာတယ်။ တပည့်တော်

တို့ ကျောင်းထဲမှာသာ သိပ်ပြီးတော့ ဟော့ဟော့ ရမ်းရမ်းတွေ မရှိလို့ သိပ်ပြီးတော့ မသိသာတာ။ အပြင်ထွက်သွားလို့ရှိရင် သိသာတယ်။ တပည့် တော်လည်း ဒါကြောင့် အပင့်အဖိတ် သိပ်ပြီး

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

သွားဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဖြစ်လာတဲ့ပြဿနာတစ်ခုကိုတော့ လက်အောက် ငယ်သားတွေ အားပြတ်စေမယ့်စကားမျိုး မပြော ဘဲနဲ့ ဒီအဆိုးကို ကိုယ့်ဘက်က အရည်အချင်းအ နေနဲ့ အပြည့်အဝ ပြန်လည်အသုံးချဖို့ လိုတယ်။ အသုံးချပြီးတော့ လာမယ့်နှစ်မှာ တတ်

နိုင်သမျှ ဒါမျိုးတွေမဖြစ်ဖို့ နည်းလမ်းရှာရမှာပဲ။ ဖြစ်လာဦးမယ်ဆိုရင်လည်း ရှောင်လွှဲဖို့ရာအတွက် တပည့်တော်တို့က ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရမယ်။ ဒီလို ဖြစ်လိုက်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ဘက်က အရည် အချင်းကို ပိုပြီးတော့ ပြည့်အောင်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကောင်းတဲ့ဘက်အမြင်လေးကို အရှင်ဘုရားတို့ အားလုံး ရစေချင်တယ်။ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီ၊ ဦးဇင်းတစ်ပါး ဖြစ်လာပြီဆိုလို့ရှိရင် ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှေ့မှာ အားပြတ် စကား သွားပြီးတော့ မပြောမိဖို့ ဆင်ခြင်တတ်ရ တယ်။ ပြောလို့ရှိရင် ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ သူတို့က ကိုယ့်ထက်စိတ်နုတော့ အယူအဆတွေ မှားသွား နိုင်တယ် မဟုတ်လား။

စိတ်ပျက်နေလို့မဖြစ်

တပည့်တော်တို့ အသင်းလုပ်မယ့်ဦးဇင်း တွေကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပုံမှန်အတိုင်း ကိုယ့် ဘာသာ အသင်းဆက်လုပ်ရုံပဲ။ အစိုးရစာမေးပွဲ အကြောင်း မပြောသေးလည်း ကိစ္စမရှိသေးဘူး။ အသင်းမလုပ်မယ့်ဦးဇင်းတွေ၊ အစိုးရသက်သက် လုပ်မယ့်ဦးဇင်းတွေအတွက်တော့ လာမယ့်နှစ်မှာ တပည့်တော်တို့ အကြီးတွေအနေနဲ့ မျှမျှတတဖြစ် အောင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ပေး ပါ့မယ်။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာတွေကတော့ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ သာသနာမှာ အောက်ကျလာတယ်ဆို တာကတော့ ဒါ မြင်လည်းမြင်နေရ၊ ကြားလည်း

တွေကတော့ ကောင်းနေတာပဲ။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကို အင်္ဂလိပ်လိုပြန်သွားတဲ့ ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင် ပြောသွားတဲ့စကားလေးတစ်နွန်းရှိတယ်။ 'မြေ အုတ်တို့ပြိုလေရာဝယ် ကျောက်အုတ်တို့ဖြင့် အစားထိုးအံ့'တဲ့။ တိုက်တွေ ပြိုသွားတဲ့အခါမှာ မြေအုတ်တိုက်ပြိုသွားလို့ရှိရင် ကျောက်အုတ်တွေ နဲ့ အစားထိုးပြီးတော့ တိုက်ဆောက်လိုက်ပါ။ ဒါဆို ပိုပြီးတော့ ခိုင်သွားတယ်။ အဲဒီစိတ်ဓာတ် တပည့်တော်တို့ ဆရာသမားတွေမှာ လိုပါတယ်။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ရှိမှ ကြွေးသစ်ပေးတယ်ဆိုတဲ့ ဒီ သာလိကေဒါရဇာတ်လာ ဒုတိယအင်္ဂါနဲ့ တပည့် တော်တို့ ဆရာသမားတွေလည်း ညီညွှတ်မှာပါ။ ဒါမှလည်း ဆရာ့တာဝန်ကျေတယ်လို့ ယူဆပါ တယ်။ ဒါလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ တပည့် တော် ဒီနေ့ည ပြောပြချင်တယ်ပေါ့။

ဖခင်မေတ္တာ

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးရဲ့ သားဖြစ်တဲ့ မောင်ကာဠဟာ အလွန်ဆိုးတယ်တဲ့။ ဆိုးတော့ မြတ်စွာဘုရားကြွလာလို့ရှိရင်လည်း တရားမနာ ချင်။ မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း မဖူးမြော်ချင်။ ဒါနဲ့ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက မြတ်စွာဘုရား ဆီ ဥပုသ်သွားစောင့်ရင် ငွေတစ်ရာပေးမယ်လို့ မက်လုံးပေးစည်းရုံးတယ်။ စည်းရုံးတော့ သူက သွားပြီးတော့ ကျောင်းမှာ သီလယူ၊ ညအိပ်၊ မနက်အစောကြီးထပြန်လာတယ်။ ဥပုသ်စောင့် တယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ။ အပြန်ကျရင် ငွေတစ် ရာ လက်ထဲရောက်ပြီးမှ ထမင်းစားတယ်။ ဒါ အရှင်ဘုရားတို့ သိပြီးသားပဲနော်။ ဓမ္မပဒထဲမှာ ပါပြီးသား။ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး ကြံရာမရ တော့ နောက်တစ်ခါ ငွေတစ်ထောင်ပေးမယ်၊ မြတ်စွာဘုရားဆီက တရားတစ်ပုဒ်ကို ရအောင်

တော့ မလိုက်ချင်ဘူး။ မရရင် နေပါစေဆိုတဲ့ စိတ်ပဲ ရှိတယ်။ သွားလိုက်လို့ရှိရင် ခုနကလို ကြားရတာ အားရစရာမရှိဘူး။ စိတ်ပျက်စရာတွေ က များများလာတယ်။ ပြောချင်တာက တပည့် တော်တို့အနေနဲ့ ဒီမှာ တတ်နိုင်သမျှ ကောင်းတဲ့ ဘက်ကို ညွှန်ပေးနေတယ်ပေါ့ဘုရား။ အဲဒါကို အရှင်ဘုရားတို့အနေနဲ့ လေးလေးစားစား ကျင့် သုံးလိုက်နာပေးဖို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။

ကွေးသစ်ပေးဝေ

အဲဒီတော့ ... ဒီနှစ် ဝါဆိုမှာ တပည့် တော် အထူးတလည် ဩဝါဒတော့ မပေးတော့ ပါဘူး။ အရင်ပြောပြီးသား စကားလေးတော့ ထပ်ပြောမယ်။ ဒါ တပည့်တော် သဘောကျ လွန်းလို့ ရေစက်ချတရားဟောတဲ့အခါမှာလည်း ခဏတိုင်း ဟောနေတာ အရှင်ဘုရားတို့ ကြားမှာ ပါ။ အဲဒီ သာလိကေဒါရ ဓာတ်ထဲကဟာကိုပဲ တပည့်တော် ခေတ်နဲ့အညီ ပြန်ပြီးတော့ သုံးသပ် ပြမယ်။ ကြွေးဟောင်းခြွေတယ်ဆိုတာ ထား တော့။ တပည့်တော်တို့ ဆရာသမားတွေရဲ့ တာဝန်ဖြစ်တဲ့ ကြွေးသစ်ပေးတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ နည်းနည်းလေး ပြောပြပေးသွားမယ်။ စာသင် သားတွေအပေါ်မှာဆို စာချဘုန်းကြီးတွေတာဝန်၊ သာမဏေတွေအပေါ်မှာဆိုရင် ရဟန်းငယ်တွေရဲ့ တာဝန် စသည်ဖြင့် အားလုံးဟာ တာဝန်အဆင့် ဆင့်ရှိကြတယ်။ အဲဒီတာဝန် ကျေပွန်မှလည်း တပည့်တော်တို့ သာသနာတော်မှာ မျိုးဆက်သစ် တွေ ပေါ်ထွက်လာမယ်။ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ သတင်းစာ တွေ၊ စာစောင်တွေထဲမှာလည်း ရေးတော့ရေးနေ ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ တပည့်တော်တို့ နိုင်ငံမှာက လက်တွေ့မပါဘူးဖြစ်ဖြစ်နေတယ်။ ရေးထားတာ

ရှည်လက်ရှည်နဲ့ လုပ်ပေးနေတယ်။ တစ်ချက် တည်းနဲ့ နှင်ထုတ်တာမျိုးကတော့ ဖြစ်နိုင်လို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့လည်း မလုပ်ချင်ပါဘူး။ အရှင် ဘုရားတို့ဘက်ကလည်း ပြုပြင်ချင်တဲ့စိတ်ထား လေးနဲ့ နေပေးလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ လုပ်ရ ကျိုးနပ်တယ်ပေါ့။

စာချဘုန်းကြီးတွေကလည်း စာချတဲ့ အခါတွေမှာ ဥပမာ … ကိုရင်တစ်ပါး ညံ့နေ တယ်ဆိုရင် တော်အောင် ငါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းမှုလေး အမြဲတမ်းထားပေးပါ။ ညံ့တယ်ဆိုပြီး လွယ်လွယ် စိတ်မလျှော့ပါနဲ့။ တတ်နိုင်သမျှ လက်တွဲခေါ်ပါ။ ကိုယ့်အတန်းမှာ စာလိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လေးတွေကို ဂရုတစိုက်နဲ့ စိတ် ဝင်တစား လေ့လာပြီး ဘယ်သူက ညံ့တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ညံ့ရတယ်၊ အဲဒါမျိုးလေးတွေ သိ အောင် လုပ်ပေး။ အဲဒီလိုသိမှလည်း တပည့် တော်တို့ တိုးတက်အောင် လုပ်လို့ရတယ်။ သိ တော့ သိပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိဘူးဆိုရင် တပည့်တော်တို့ဆီ လာတိုင်ပင်ပါ။ တပည့်တော် တို့ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပြီးတော့ လုပ်ပေးလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ရဲ့ နောက်နောက်မျိုးဆက်ပုဂ္ဂိုလ် တွေ တော်လာမှာပေါ့ဘုရား။ ဒါက ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောတာ။

စိတ်ဓာတ်အမွေ

အလားတူပဲ၊ အနာထပိဏ်သူဌေးကို အတုယူပြီးတော့ စာရိတ္တရေးရာမှာလည်း တိုး တက်လာအောင် တပည့်တော်တို့ လုပ်ပေးရမှာ ပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့တပည့် ကိုယ့်ရဲ့မျိုးဆက်သစ်တွေကို စိတ်ဓာတ်ရေးရာနဲ့လည်း အမွေပေးပြီးတော့ ပြုပြင်ပြီးတော့ ကြွေးသစ်ကိုချပေးရမှာ။ တပည့် တော်ကတော့ ကျန်စစ်သားမင်းကြီးကို သိပ်အား

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

နာယူခဲ့ပါဆိုပြီးတော့ လွှတ်ပြန်ရော။

မြတ်စွာဘုရားကလည်း ဒါတွေအားလုံး ကို အာသယာနုသယဉာဏ်၊ ဣန္ဒြိယပရောပရိ ယတ္တဉာဏ်တွေနဲ့ သိနေတော့ ပရိယာယ်ဆင်ပြီး တရားဟောလိုက်တာ မောင်ကာဠ တရားနာရင်း နာရင်းနဲ့ သောတာပန်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီနေရာမှာ တပည့်တော်တို့ ကောက်ချက်ဆွဲရမှာက အနာထ ပိဏ်သူဌေးကြီးက သူကိုယ်တိုင်လည်း သောတာ ပန်အဆင့်ရှိတယ်။ အရိယာနယ်ပယ်မှာ ရောက် နေတယ်။ အဲဒီတော့ သူကိုယ့်သူ သောတာပန် ဖြစ်ပြီး အပါယ်ငြိမ်းပြီဆိုတာလေးနဲ့ ကြောင့်ကြမဲ့ မနေဘူး။ အဲဒါလေး တပည့်တော်တို့ ကောက် ချက်ဆွဲလို့ရတယ်။ သူ့ရဲ့သားသမီးတွေလည်း သူငြိမ်းသလို သူခံစားသလို ငြိမ်းအေးမှု ခံစားစေ ချင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အပင်ပန်းခံပြီးတော့ တစ်ရာပေးမရတော့ တစ်ထောင်ပေးပြီး နောက် ဆုံးမှာ သူနဲ့တန်းတူ အရိယာဖြစ်အောင် အပြင်း အထန် ကြိုးစားသွားခဲ့တယ်။ ဒါဟာ တပည့် တော်တို့ ခုနက သာလိကေဒါရဇာတ်နဲ့ ပြောလို့ ရှိရင် ကြွေးသစ်ပေးနေတာပဲ။

ဆရာ့၀တ္တရား

အဲဒီတော့ ဒါလေးတွေ စံနမူနာထားပြီး တပည့်တော်တို့ အကြီးတွေက အတုယူရတယ်။ ဥပမာ … မိဘတွေအနေနဲ့ ကိုယ့်သားသမီးကို အုပ်ချုပ်လို့မရရင် မရဘူးဆိုပြီး ပစ်မထားဘဲ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ အုပ်ချုပ်ရမှာပဲ။ ဆရာတွေ အနေနဲ့လည်း တပည့်တွေကို တတ်နိုင်သမျှ ခွင့်လွှတ်လို့ရတဲ့အပြစ်မျိုးဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပြီး တဖြည်းဖြည်း စည်းရုံးပြုပြင်ရမှာပဲ။ တစ်ခါက နှစ်ခါ၊ နှစ်ခါကနေ သုံးခါဆိုရင်တော့ တစ်မျိုး ပေါ့ဘုရား။ တပည့်တော်တို့လည်း ဒီမှာ စိတ်

အချင်းချင်း သတ်တယ်။ အဖေနဲ့သားနဲ့ သတ် တယ်။ အားလုံး သတ်နေကြတာပဲ။ အဲဒီလို တသတ်တည်းသတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျန်စစ်သား မင်း ပြောလိုက်တဲ့စကားလေးက မှတ်သားစရာ သိပ်ကောင်းသွားတယ်။ အနော်ရထာမင်းဆိုတာ သူ့ရဲ့ဖခင်လိုပါပဲ'တဲ့။ တချို့ကလည်း ဖခင်လို့ ပြောကြတာပေါ့။ ဒါ ပုဂံသမိုင်းထုံးစံ ကွဲလွဲချက် ရှိတယ်။ ထားစို့။ အဲဒီလို ဖခင်သဖွယ်ဖြစ်ပြီး ကျေးဇူးတွေရှိနေတဲ့အခါမှာ စောလူးမင်းကလည်း အနော်ရထာမင်းရဲ့သားဆိုတော့ သူဟာ စောလူ မင်းကို သစ္စာခံရမယ့်တာဝန်ရှိပါတယ်'တဲ့။ ဒါ ကြောင့် သူ့အရှင်ဖြစ်တဲ့စောလူးမင်း အသက်ရှိမရှိ သူစုံစမ်းပါဦးမယ်၊ တကယ်လို့ အသက်ရှိနေခဲ့ ရင် စောလူမင်းကို အရဆောင်ပြီး၊ ထီးနန်းအပ် ပြီးတော့ စောလူးမင်းဆီမှာပဲ သူသစ္စာခံမယ်၊ ထီးနန်းကို လက်မခံပါရစေနဲ့ဦး တဲ့။

ဂုဏ်ယူစရာ

မင်းစည်းစိမ်နဲ့ သစ္စာမေတ္တာနဲ့ ယှဉ်လာ တဲ့အခါမှာ မင်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ပြီးတော့ သစ္စာ မေတ္တာကို ဦးထိပ်ထားတယ်။ မင်းစည်းစိမ်ကို လိုချင်လို့ ညီအစ်ကိုချင်း၊ သားအဖချင်း တသတ် တည်းသတ်နေတဲ့ အချိန်မှာ သူတော်ကောင်း ဖြစ်တဲ့ ကျန်စစ်သားမင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို တပည့် တော်တို့ သွားပြီးတော့ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်ရတယ်။ တပည့်တော်တို့အတွက် ဂုဏ်ယူ စရာလည်း သိပ်ကောင်းတယ်။ တပည့်တော်တို့ နိုင်ငံရဲ့ ပုဂံခေတ်ဆိုလို့ရှိရင် အမေရိကန်ဆိုတာ တောင် မပေါ်သေးတဲ့ခေတ်ကြီး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ပေါင်းကိုးရာကျော်က ဒီခေတ်မှာ ဒီလိုစိတ်ဓာတ် မျိုးရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေ တပည့်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ပေါ်ခဲ့တယ်။ ဂုဏ်ယူစရာ သိပ်

ကျတယ်။ အရင်တစ်ခါလည်း တပည့်တော် ပြောဖူးပါတယ်။ အနော်ရထာမင်းကြီးရဲ့သားဖြစ် သူ စောလူးမင်း နန်းတက်တဲ့အခါမှာ ငရန်မန်ဆို တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ပုန်ကန်တော့ သွားတိုက်ခိုက်ကြ တယ်ပေါ့။ တိုက်တဲ့အခါ ဟိုက ဆင်ထားတဲ့ ပရိယာယ်ထဲ ဝင်မိပြီး စောလူးမင်း အဖမ်းခံရ တယ်။ စစ်ရှုံးလို့ ဆုတ်ခွာပြေးရင်း ကျန်စစ်သား လည်း တပ်သားတွေနဲ့ ပြတ်ပြီးတော့ အရုဏ် တက်ချိန်လောက်မှာ တစ်ကိုယ်တည်း သရပါ တံခါးထိပ်ကို ရောက်တယ်။

ပုဂံနေပြည်တော်မှာရှိတဲ့ တံခါးကြီးလေး ခုမှာ သရပါတံခါးဆိုတာ တစ်ခုပါတယ်။ အဲဒီ သရပါတံခါးရောက်တဲ့အခါ မျူးမတ်တွေ သေနာ ပတိတွေ အားလုံး ကျန်စစ်သားအပေါ်မှာ ကြည် ညိုရင်းရှိနေတော့ သူတောင် မြင်းပေါ်က မဆင်း ရသေးဘူး၊ ထီးလှိုင်ရှင် … တိုင်းပြည်ဆိုတာ ဘုရင်မရှိရင် ပိုပြီးတော့ ပျက်စီးတတ်ပါတယ်။ ဟောဒီ မင်းမြှောက်တန်ဆာငါးပါးကို ယူပြီးတော့ ပုဂံနေပြည်တော်ကြီးကို အုပ်ချုပ်ပါ ဆိုပြီး ကျန်စစ် သားကို မင်းအဖြစ် အပ်နှင်းကြတယ်။ မင်း အဖြစ်ဆိုတာက လူတိုင်းလူတိုင်း သိပ်မက်မော ကြတဲ့ ရာထူးကြီးပဲ။ ပုဂံရာဇဝင်ကို ကြည့်လိုက် လို့ရှိရင် သားအဖချင်း၊ ညီအစ်ကိုချင်းတောင် သတ်ဖြတ်ပြီး ဒီရာထူးကို အတင်းလုယူကြတယ်။ အင်မတန်မှ တန်ခိုးကြီးတဲ့၊ သစ္စာရှိတဲ့၊ မင်း ကောင်းမင်းမြတ်ဖြစ်တဲ့ အလောင်းစည်သူမင်း လည်း သူ့သားကနေပြီးတော့ ခေါင်းအုံးနဲ့ဖိသတ် တာ ခံလိုက်ရတယ်။

မင်းစည်းစိမ်

အဲဒီလိုပဲ၊ ပုဂံရာဇဝင်တစ်လျှောက် ပြန် ကြည့်လို့ရှိရင် မင်းစည်းစိမ်ရလိုရေးနဲ့ ညီအစ်ကို

တော့ ကျန်စစ်သားမင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုးတွေ ဝင် လာအောင် တတ်နိုင်သမျှ သွင်းပေးပါ။ အနာထပိဏ်သူဌေးလိုပဲ သည်းခံပြီး တော့ ဆိုးနေလို့ရှိရင်လည်း ကောင်းလာအောင် တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်ဆိုင်ရာကိုယ် ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားကြည့်စမ်းပါ။ တပည့်တော်တစ်ပါးတည်း ကြိုးစားလို့ကတော့ မရဘူး။ ဒါ တပည့်တော် ဝန်ခံပါတယ်။ အားလုံး စုပေါင်းပြီးတော့ လုပ်မှ ကြွေးသစ်ပေးဝေခြင်းဆိုတဲ့တာဝန်ဟာ ကျေမယ်။ တပည့်တော်ကရောလို့တော့ မမေးနဲ့ပေါ့။ တ ပည့်တော်လည်း တတ်နိုင်သမျှတော့ ပြင်နေတာ ပါ။ သူတော်ကောင်းလို့ ဝန်မခံပါဘူး။ သူတော် ကောင်းဖြစ်အောင်တော့ ကြိုးစားနေတာပဲ။ မတရားတာ မလုပ်မိအောင်၊ သံဃာတွေအပေါ် မှာ ခေါင်းပုံမဖြတ်မိအောင် တပည့်တော်တို့ အကြီးလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သိပ်ပြီးတော့ စဉ်းစား ရပါတယ်။

အကြီးဆိုတာ

အကြီးဆိုတာက ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဘယ် သူမှ ပြောမယ့်လူမရှိဘူး။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ခုနကလို စာပေတွေ ဖတ်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားတော်တွေ ဖတ်၊ ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ ကောက်ချက်ဆွဲပြီးတော့ မြတ်စွာ ဘုရားဆို ဘယ်လိုလုပ်သလဲ၊ အရှင်သာရိပုတ္တာ ဘယ်လိုပြောသွားလဲ၊ ဒါမျိုးလေးတွေ ကောက် ချက်ဆွဲပြီးတော့ တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်ရတာပဲ။ အရှင်ဘုရားတို့ကမှ ပြုပြင်ပေးမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိုယ့်အထက်မှာရှိသေးတယ်။ တပည့် တော်တို့မှာ မရှိဘူး။ မရှိတော့ တတ်နိုင်သမျှ စာပေဗဟုသုတနဲ့ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့တရား တွေ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ကောင်းတယ်။

အဲဒီတော့ .. တပည့်တော်တို့ကလည်း အခု တပည့်တွေမွေးတယ်ဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီကျန် စစ်သားမင်းလိုပေါ့၊ ပစ္စည်းလာဘ်လာဘကို မက် မောနေတဲ့ စိတ်ဓာတ်ထက် အချင်းချင်း သစ္စာ မေတ္တာထားပြီး သွားကြရမယ်။ တစ်ပါးနဲ့တစ် ပါး ကူညီချင်တဲ့မေတ္တာ၊ ရလိုမှုတစ်ခုအတွက်နဲ့ သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ မဖောက်ပြားတဲ့သစ္စာ၊ ဒါတွေ မပျက်အောင်ထားရမယ်။ သစ္စာမေတ္တာ တရားကို မြတ်နိုးတတ်တဲ့၊ ပစ္စည်းလာဘ်လာဘ ကို သိပ်ပြီးတော့ ထည့်မတွက်တတ်တဲ့ သဘော မိျိုးရှိတဲ့တပည့်မျိုး တစ်ပါးမွေးမြူလိုက်ပြီဆိုရင် ဒါ တပည့်တော်တို့မှာ ကြွေးသစ်ကိုပေးဝေရာ ရောက်တယ်။ တာဝန်ကျေတယ်။

စိတ်ဓာတ်ရေးရာ

ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ ဒီကျောင်း မှာ အဆင့်ဆင့်အုပ်ချုပ်တဲ့စနစ်ပေါ့ဘုရား။ ဒီမှာ ရဟန်းတွေဖြစ်လာပြီဆိုရင် စာမချနိုင်တောင်မှ အုပ်ချုပ်ရေးထဲမှာ တတ်နိုင်သမျှ ကြည့်ပြောပါလို့ တပည့်တော် ပြောပြောနေတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ငယ် သားဖြစ်တဲ့ ကိုရင်လေးတွေကို စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ပိုင်းဆိုင်ရာတွေမှာ မြှင့်တင်ပေးနိုင်လို့ရှိရင် တပည့် တော်တို့ ဆရာ့တာဝန်ကျေတယ်ပေါ့ဘုရား။ တခြားမှာ အပျက်အစီးများနေကြသော်လည်း တပည့်တော်တို့ ဒီမှာနေသမျှကာလပတ်လုံးတော့ အစွမ်းကုန် ပြုပြင်တည့်မတ်ပေးကြရမှာပဲ။ စိတ် ထဲမှာ စွဲဝင်ပြီဆိုလို့ရှိရင် တစ်သက်လုံးလည်း တည်မြဲသွားနိုင်တယ်။ ကျောင်းထိုင်တဲ့အခါမှာမှ သတိရပြီးတော့ သူတော်ကောင်းစိတ်ဓာတ်တွေ ပြန်ပြီးတော့ ပေါက်ဖွားလာတာမှိုးလည်း ဖြစ်နိုင် ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ထားပြီး

ကောင်းစိတ်ဓာတ်ဘက် ဦးတည်ပေးကြမယ်။ အနာထပိဏ်သူဌေးကို စံနမူနာထားပြီးတော့၊ ကျန်စစ်သားမင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို အတုယူပြီးတော့ စိတ်ဓာတ်ရေးရာတွေ ပြုပြင်ပေးကြမယ်။ ဒီလို စိတ်ထားပြီးတော့ နေမယ်ဆိုရင် တပည့်တော်တို့ ဒီကျောင်းတိုက်မှာ နေတာဟာ နေရကိူးနပ်သွား ပါတယ်။

တကယ်လို့ ဒီကျောင်းတိုက်စည်းကမ်း မကြိုက်ဘူး ဆိုပါတော့။ မကြိုက်ရင်လည်း ကိုယ်နဲ့သင့်တော်မယ့်ကျောင်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရွေးချယ်ပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောင်း ပေါ့ ဘု ရား။ ဒီ့ထက်ကောင်းတဲ့ ကျောင်းတွေ လည်း အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒီမှာနေတုန်းတော့ စည်းကမ်းမဖောက်ဖျက်ပါနဲ့လို့ တပည့်တော် အားလုံးကို မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ အားလုံးပဲ ကိုယ်စီကိုယ်င ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အပေါ်မှာ ကြွေးသစ်ကို ပေးဝေခြင်းအားဖြင့် ပါရမီများကို ဆည်းပူးနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

ပြုပြင်ရတယ်။ ငါဟာ အဂတိတရားလိုက်စားတဲ့ ခေါင်းဆောင် မဖြစ်စေရဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ် တပည့်တော် အမြဲတမ်းမွေးမြူပါတယ်။

သစ္စာမေတ္တာတရား

အဲဒီတော့ အရှင်ဘုရားတို့လည်း အခု စာချနေတဲ့အခါ၊ ဩဝါဒပေးတဲ့အခါတွေမှာ စောစောက အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး သူ့သားကို ကောင်းတဲ့ဘက်ဆွဲသလို အောက်လက်ငယ်သား တွေကို စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ပြုပြင်ပေးကြပါ။ နောက်ပြီး ကျန်စစ်သားမင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်မှိူး လေးတွေ ကိန်းဝပ်ပြီး ပစ္စည်းလာဘ်လာဘနဲ့ ဒီသစ္ရာမေတ္တာတရား ယှဉ်လာတဲ့အခါမှာ သစ္စာ မေတ္တာဘက်ကို အလေးပေးတဲ့ခေါင်းဆောင်မျိုး ဖြစ်လာအောင်လည်း စည်းရုံးကြပါ။ ဒါမိုုးတွေကို ကြည်ညိုအားကျတဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာအောင် လည်း လုပ်ဆောင်ပေးကြပါ။ ဒါဆိုလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့မှာ ကြွေးသစ်ပေးဝေခြင်းတာဝန် ကျေသွားတယ်။ ဒီတာဝန်ကျေတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် နံပါတ်(၃)ဖြစ်တဲ့ ရွှေအိုးမြှုပ်ခြင်းဆိုတဲ့ ကုသိုလ် ကောင်းမှုက အလိုလိုဖြစ်သွားတာပဲ။ အားလုံး သဘောပေါက်တယ်နော်။

မျိုးဆက်သစ်အတွက်

တပည့်တော်တို့ ဒီနေ့ ၁၃၆၄ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့။ ဒီနေ့မှာ တပည့်တော်တို့ လောကခံအရ ထိုက်သလောက်လည်း ခံခဲ့ရပြီ။ အဲဒီလောကခံကို တပည့်တော်တို့က ကောင်း ကောင်းအသုံးချပြီး ကောင်းတဲ့ဘက်ကို လှည့်ပြီး တော့ ထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်။ နောက်ပြီး တော့ … ကိုယ့်ရဲ့မျိုးဆက်သစ်တပည့်ငယ်လေး တွေကိုလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ သူတော်

သံဃာ့အကျိုး တပည့်တော်တို့ ဒီနေ့ ဝါဆိုလကွယ်နေ့ ရောက်ပြီ။ အခုတစ်လောမှာ ဝေယျာဝစ္စတွေက နည်းနည်းပါးပါး ရှိနေတော့ စာလုပ်တာလည်း မပျက်အောင် ကိုယ်စီကိုယ်စီ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်နောင် လည်း ဒီလိုလေးတွေ ရှိလာလို့ရှိရင် အားလုံး ကိြုးစားပြီးတော့ လုပ်ပေးပါ။ အားလုံး သံဃာ အများအကျိုးအတွက် စေတနာသန်သန်နဲ့ အခု လိုလုပ်တာတွေ တွေ့တဲ့အခါကျတော့ တပည့် တော် ခိုင်းဖို့တိုက်တွန်းရတာ စိတ်သန့်တယ် ပေါ့။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ခိုင်းလိုက်လို့ရှိရင်

၁၃၆၄ ခု၊ ဝါဆိုလကွယ်နေ့ ၂၀၀၂ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၈ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ ည

ငြမ်းဖြင့်တက်ပြီးငြမ်းဖျက်နည်းသို့

မလုပ်ချင်သလို၊ လုပ်ချင်သလိုလေးတွေ များလာ လို့ရှိရင် သိပ်ပြီးတော့ စိတ်ပျက်စရာကောင်း တယ်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တိုးတက်အောင်လုပ်နေ တာမှန်ပေမဲ့ အများအကျိုးအတွက်ကျ လုပ်ချင် စိတ်မရှိဘူးဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ပါလာလို့ရှိရင် အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြုပြီး တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေ လည်း ကူးစက်သွားမှာ စိုးရတာပဲ။ အဲဒီတော့ ညနေညနေ ပုံမှန်သန့်ရှင်းရေးတွေလည်း တတ် နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ပေးပါ။

ဌာနသုံးပါး

ရှေးဆရာတော်ကြီးတွေ ပြောလေ့ ရှိ တယ်။ ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက် အိမ်တစ်အိမ်မှာ စည်းကမ်းရှိမရှိ သိချင်လို့ရှိရင် နံပါတ်(၁) မီးဖို ဆောင်ကြည့်တဲ့။ နံပါတ်(၂)ကျတော့ သောက် ရေအိုးစင်ကြည့်တဲ့။ နံပါတ်(၃)ကျတော့ ကုဋိ၊ အိမ်သာတွေကြည့်တဲ့။ အဲဒီသုံးနေရာသန့်ရှင်းရင် ဒီကျောင်တိုက် ဒီအိမ် စည်းကမ်းရှိတယ်လို့

ဆွမ်းစားပြီးတာနဲ့ သပိတ်ကို သောက်ရေအိုးစင် ပေါ် မှာချပြီး ချက်ချင်းရေသောက်တယ်ဆိုတော့ ဟင်းစော်ကတော့ နံမယ်လို့ ယူဆတယ်ပေါ့။ တပည့်တော်ကတော့ သောက်မကြည့်လို့ မသိ ပါဘူး။ အဲဒီလို သောက်တာလေးတွေ နှစ်ပါး လောက်တော့ အမြဲလိုလို တွေ့နေရလို့ ပြောပြ တာပါ။ ကျန်တဲ့ကိုရင်တွေလည်း ရှိချင်ရှိဦးမယ်။ အဲဒါလေးတွေ အားလုံးဂရုစိုက်ပေးပါ။ အဲဒီလို ဂရုစိုက်လို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ သောက်ရေအိုး စင်ဟာ မသားနားပေမဲ့ ဟင်းစော်မနံတော့ဘူး။ သန့်ရှင်းသွားမယ်။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ဟင်းစော်နံ နေလို့ရှိရင် မကောင်းဘူးပေါ့ဘုရား။ အဲဒါလေး ကို အားလုံးလိုက်နာပြီးနေပါ။

မီးဖိုချောင်

မီးဖိုချောင်သန့်ရှင်းမှုကတော့ ဆွမ်း ကျောင်းဆိုင်ရာ ဦးဇင်းတွေ ကိုရင်တွေက အား လုံး ကြိုးစားပြီးတော့ သြဝါဒပေးထားတဲ့အတိုင်း တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ပေးပါ။ ဆွမ်းချက်သံဃာတွေလည်း ပန်းတော့ ပန်းတာ ပေါ့။ ပန်းပေမဲ့လည်း ကိုယ်လုပ်ဆောင်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ပေးပါ။ တချို့ ကြားရ သေးတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းတွေကို မလုပ်ချင်ဘူး၊ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ သြဝါဒခေါ်ပေးတာလည်း မခံချင် ဘူးတဲ့။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို တပည့်တော်လည်း မခိုင်းချင်ပါဘူး။ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုလို့ရှိရင်လည်း ရှင်းရှင်းပဲ လာလျှောက်ပါဘုရား။ တပည့်တော် တို့ကလည်း စိတ်မပါတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုတော့ ဆွမ်း ကျောင်းမှာ မခိုင်းချင်ပါဘူး။ အများနဲ့အတူ ဆွမ်းခံပဲ ကြွပေါ့ဘုရား။ လုပ်ပြီဆိုရင်လည်း စေတနာထားပြီတော့လုပ်ပါ။ ဒါ တချို့တစ်ပါး တလေ တွေ့တာပါ။ အများစုကတော့ စေတနာ

ရှေးရှေးဆရာတော်တွေက သတ်မှတ်ကြတယ်။ တပည့်တော်တို့ ဒီကျောင်းမှာ ကုဋီသန့်ရှင်းရေး ကတော့ အထူးသဖြင့် သီးသန့်ထားတော့ သိပ် ပြောစရာမလိုဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ တပည့်တော် လည်း ညွှန်ကြားပေးနေတာပဲ။ ဆေးကြောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း စေတနာထားပြီး လုပ်နေ ကြတော့ တချို့ကျောင်းတွေနဲ့စာရင် သန့်ရှင်း တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

သောက်ရေအိုးစင်

သောက်ရေအိုးစင်နဲ့ ပတ်သက်လို့က တော့ တပည့်တော်တို့ အကြီးလုပ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေက ဂရုစိုက်ပေးပါ။ ကိုရင်အသစ်ကလေး တွေကို တပည့်တော် သတိပေးချင်တာ တစ်ခုရှိ ပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ရွာကလာတဲ့ ကိုရင် တစ်ပါးဆိုရင် တွေ့တွေ့နေရတယ်။ သူက ဆွမ်း စားပြီး ဆင်းလို့ရှိရင် သပိတ်ချပြီးတော့ ရေတန်း သောက်လိုက်တာပဲ။ ဒါတွေက ပါးစပ်တို့ လက် တို့ မဆေးရသေးဘူးဆိုတော့ သောက်ရေခွက်မှာ ဟင်းစော်နံနိုင်တယ်။ အဲဒါလေး သတိထားပေး ကြပါ။ ဆွမ်းစားပြီးရင် ရေအိုးစင်မှာ တန်းဝင် မသောက်နဲ့ဦး။ သပိတ်အရင်ဆေးပြီးမှ လက်ကို သေချာ ဆပ်ပြာနဲ့ဆေး။ အထူးသဖြင့် သွား တိုက်ပြီးမှ ရေသောက်ရင် ပိုပြီးတော့ ကောင်း တယ်။ ဟင်းနံ့တွေက တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ထပ် နှစ်ထပ်ဆေးရုံနဲ့ ပြောင်ချင်မှပြောင်တာ။

မသားနားပေမဲ့

ကိုရင်အသစ်လေးတွေရော၊ အဟောင်း တွေရော၊ အားလုံး မသိသေးရင် မှတ်ထားပါ။ ဆွမ်းစားပြီးတဲ့အခါ ပါးစပ်နဲ့လက်ကို ဆပ်ပြာနဲ့ သေချာဆေးပြီးမှ ရေသောက်ရမယ်။ အခုက

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ထားလုပ်တာ ကြားနေရပါတယ်။

ပါရမီမဖြစ်

တစ်ပါးတလေတော့ ဒီဆွမ်းကျောင်း ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ မလုပ်ချင်တာကြားနေ ရ တယ်။ မလုပ်ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း ရတယ်။ တပည်တော်တို့က ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ချင်တဲ့ သူ ရှာပေးမှာပေါ့။ ဆွမ်းကျောင်းဘုန်းကြီး ဦး ကောဝိဒကိုလည်း တပည့်တော်ပြောထားတယ်။ တာဝန်ကျလာလို့ကတော့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုး စားပြီး လုပ်ပေးပါလို့ ထပ်ပြီး မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါ တယ်။ လုပ်တဲ့နေ ရာမှာလည်း စေတနာထားပြီး တော့ လုပ်စေချင်တယ်။ အဲဒါမှလည်း တပည့် တော့်တို့ ပါရမီဆိုတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကြောက်လို့ လုပ်နေ ရင်၊ မကောင်းတတ်လို့လုပ်နေ ရင် ပါရမီ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါလေးတွေ အထူးသတိ ထားစေချင်ပါတယ်။

မိုးထိုးအောင်တတ်ပါစေ

ဒါကြောင့် … ကျောင်းတစ်ကျောင်း၊ အိမ်တစ်အိမ်ဆိုတာ (၁) မီးဖိုချောင် သန့်ရှင်းရ မယ်။ (၂) သောက်ရေအိုးစင် သန့်ရှင်းရမယ်။ (၃) ကုဋိအိမ်သာ သန့်ရှင်းရမယ်။ အဲဒီသုံးချက် မသန့်ရှင်းဘူးဆိုရင် ကျန်းမာရေးလည်း ထိခိုက် တာပဲ။ မီးဖိုဆောင်မသန့်ရှင်းဘူးဆိုရင် ရောဂါ ဘယတွေ ဖြစ်မယ်။ ကုဋိအိမ်သာတွေ မသန့် ရှင်းဘူးဆိုရင်လည်း ဒီကနေပြီးတော့ ရောဂါပိုး တွေ ပျံ့တာပဲ။ သောက်ရေအိုးစင်လည်း ဒီလိုပဲ။ ကျန်းမာရေးကို သွားပြီးတော့ ထိခိုက်တယ်။ ကျန်းမာရေးကို သွားပြီးတော့ ထိခိုက်တယ်။ ကျန်းမာရေးထိခိုက်ရင် စာတွေ မိုးထိုးအောင် တတ်နေပါစေ၊ ဘာမှ အသုံးကျမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် အဲဒါလေးတွေ တတ်နိုင်သမျှ

သန့်ရှင်းအောင်လုပ်ပေးပါ။

အတုခိုးစရာလေး

နောက်တစ်ခုပြောချင်တာလေး ရှိသေး တယ်။ အများစုနဲ့တော့ ဆန့်ကျင်သလိုဖြစ်မှာ ပေါ့။ တပည့်တော်တို့ကတော့ ကိုယ့်ရှေ့ကလုပ် သွားတဲ့ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးကို ကြည့်ပြီး တော့ တတ်နိုင်သမျှ အတုခိုးရမှာပဲ။ ဆရာတော် ကြီး အမြဲတမ်း သြဝါဒပေးလေ့ရှိတဲ့ ဂါထာလေး တစ်ပုဒ်လည်း ရှိတာပဲ။ ဒါ ရတနာ့ဂုဏ်ရည်မှာ ပါပြီးသားပါ။

> 'သံသာရမှာ သာမညေန၊ န မုစ္စေယျ တဟိံ တဟိံ။ ဂတိံ ဂတိံ ဘဥ္စနတ္ထာပိ၊ သဉ္စယိဿာမိ ပါရမိံ'

အဓိပ္ပာယ်က သံသရာထဲ ကျင်လည်နေ ကြတာမှာ သူလိုကိုယ်လို စိတ်ထားရံနဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ သံသရာထဲက မလွတ်သလို ထူး ချွန်မှုလည်း ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးတဲ့။ ထူးချွန်သူဆိုတာက သာမညမလုပ်ဘဲ ထူးထူး ခြားခြားလေး လုပ်လေ့ရှိတယ်။ တပည့်တော်တို့ အများစုဖြစ်နေတာက သာမညတွေများတယ်။ ငြမ်းဆိုတဲ့သဘောကို တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီး က အလွန်ပြောလေ့ရှိတယ်။ ဒီ 'ဘဥ္စနတ္ထာပိ' ဆိုတဲ့ပုဒ်ကို အနက်ပေးတာကိုပဲ ကြည့်ပေါ့။ 'ကောင်းရာမြန်းလင့် စခန်းတင့်လည်း ငြမ်းဖြင့် တက်ပြီး ငြမ်းဖျက်နည်းသို့ ဖျက်ဆီးလွန်မြောက် နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့အကျိုးငှာ'တဲ့။

ခံစားမှုဦးစားပေးသူ

ဘဝမြင့်တက်လာပြီဆိုရင် ရဟန်းတွေ

ခံစားမှုတွေကို ဦးစားပေးသွားတဲ့အခါမှာ အကုန် လုံး ဘဝမှာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ပြန်ဖြစ်သွားကြ တယ်။ ငြမ်းဆိုတာကို ခုခေတ်လူငယ်တွေက တော့ နားလည်ချင်မှ နားလည်မှာ။ တပည့် တော်တို့ ဘုရားတွေတည်တဲ့အခါ၊ ကျောင်းတွေ ဆောက်တဲ့အခါမှာ ဝါးတွေ သစ်သားတွေနဲ့ အပေါ်တက်ဖို့အတွက် ဆင်တာကို ငြမ်းလို့ခေါ် တယ်။

ငြမ်းဆိုတာ

အဲဒီငြမ်းဟာ အမြင့်ကိုတက်ဖို့လုပ်တာ လား၊ အလှကြည့်ဖို့ထားတာလားဆိုရင် အမြင့် ကိုတက်ဖို့လုပ်ထားတာ။ အဲဒီငြမ်းလုပ်ပြီးမှ အဲဒီ ငြမ်းပေါ် ကနေတစ်ဆင့် လိုအပ်တဲ့ ဘုရားတည် ခြင်း၊ ထီးတင်ခြင်း၊ ကျောင်းဆောက်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားတွေကို လုပ်ရတာ။ တိုက်ဆောက် တယ်ဆိုရင်လည်း မီးဆင်တာ၊ ဆေးသုတ်တာ တွေဟာ ဒီငြမ်းကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ လုပ်ရ တာ။ အဲဒီတော့ ငြမ်းဟာ အလှကြည့်ဖို့ ခံစားဖို့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို အသုံးချပြီးတော့ တစ်ဆင့် မြင့်တဲ့ဘဝကို အနုပညာမြောက် တက်လှမ်းဖို့ပဲ။ အဲဒီငြမ်းကို မက်မောပြီး အလှကြည့်ထားရင် ဒီဟာကြီးက ရုပ်ဆိုးပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ ပျက်စီးရုံရှိတာပဲ။

ခု–သ–န–သော

ဒီလိုပဲ စီးပွားရေးတက်လာပြီဆိုရင် တချို့လူတွေက ဇိမ်ခံဖို့ပဲ တွေးတတ်ကြတယ်။ တပည့်တော်တို့ စာပေလိုပြောရင်တော့ ဒု– သ–န–သော သူဌေးသားတွေလိုပေါ့။ ငွေတွေ အင်မတန်မှ ချမ်းသာနေတော့ သူတို့သူဌေးသား လေးယောက်ဟာ 'ငါတို့ မသေခင် ခံစားမှ

ရော၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေရော တပည့်တော်တို့ အများ စုဟာ စိတ်ထားသိပ်ပြီးတော့ မမြင့်မြတ်တဲ့ အတွက် ခံစားမှုကို ဦးစားပေးတတ်ကြတယ်။ အဲဒါ မှားတာပဲ။ ခုတစ်လော ကြားနေရတာ လေးတစ်ခုကိုပဲ ဥပမာအနေနဲ့ ပြောပြမယ်။ တချို့ ရွာမှာနေစဉ်က သိပ်ဆင်းရဲခဲ့ကြတယ်။ မြို့တက်သွားတဲ့အခါ အခုကျတော့ သုံးထပ် တိုက်တွေ ကားတွေနဲ့ ဖြစ်နေကြတယ်။ စီးပွား ရေးတွေ ဖြစ်ပြီး ဘဝမြင့်တက်သွားကြတယ်။ သူတို့က အဲဒီလိုမြင့်တက်လာချိန်မှာ ဒီမြင့်တာကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ခံစားမှုက ပါလာတယ်။ လွန်ကဲလာတယ်။

ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်

အဲဒီခံစားမှုလွန်ကဲလာတော့ ပါရမီ မဖြည့်တဲ့အပြင် အကုန်လုံး အိုနင်းခွက်နင်းတွေ ဖြစ်လာကြတယ်။ တချို့ အိမ်ထောင်ရေးဖောက် ပြန်သွားကြတယ်ပေါ့။ အိမ်ထောင်ရေးဖောက် ပြန်တော့ စီးပွားရေးတွေ ပြုတ်၊ ဇနီးသည်နဲ့ကွဲ၊ နောက်ဆုံး လမ်းခင်းတဲ့နေရာမှာ ကျောက်တွေ ဘာတွေ ခင်းနေရတဲ့အထိ ဘဝက ပြန်နိမ့်ကျ သွားတယ်။ သိန်းရာချီပြီးတော့ ချမ်းသာနေရာ ကနေ ခုတော့ မွဲချာပြီးတော့ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ဒါဟာ ခံစားမှုလွန်ကဲပြီး အိမ်ထောင်ရေးတွေ ဖောက်ပြား၊ အရက်သေစာတွေ သောက်စားကြ ခြင်းရဲ့ အကျိုးပဲ။

စီးပွားရေးဖြစ်လာပြီဆိုရင် ဒီစီးပွားရေး မြင့်လာတာကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဒါန ကောင်းမှုပြုမယ်၊ လိုအပ်တဲ့နေရာမှာ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းလှူပြီးတော့ ဒါနပြုမယ်၊ ဒါနတရားပြု ရင်းနဲ့ ကိုယ်ကျင့်သီလ စောင်ထိန်းမယ်၊ အဲဒီလို ဒီပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ငြမ်းအဖြစ်နဲ့ အသုံးမပြုဘဲ

ဘုရားတို့ အားလုံး သဘောက်ပေါက်ထားသင့် တယ်နော်။

တောင်မြို့ဆရာတော်

အဲဒါကြောင့်မို့ တောင်မြို့ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ...

> 'သံသာရမှာ သာမညေန၊ န မုစ္စေယျ တဟိံ တဟိံ။ ဂတိံ ဂတိံ ဘဥ္စနတ္ထာပိ၊ သဥ္စယိဿာမိ ပါရမိ'ႆ တဲ့။

ဂတိတွေ ဂတိတွေကို သွားတဲ့အခါမှာ တစ်ခါ လူ့ဘဝရောက်တယ်။ ဒါဟာ ငြမ်းပဲ။ ဒီပေါ်ကတစ်ဆင့် ပါရမီထပ်ဖြည့်ပြီး တစ်ဆင့် မြင့်တဲ့ဆီ သွားရမယ်။ တောင်မြို့ဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ ဒီဆုတောင်းဂါထာလေးကို သူ့ဘဝ နဲ့ ပြန်ပြီးတော့ ဟပ်ကြည့်လိုက်ရအောင်။ ဆရာ တော်ကြီးဘဝမှာ ကျမ်းပြုအကျော်ဆိုပြီးတော့ နာမည်ကို ဟိုးလေးကျော်သွားတာပဲ။ နိုင်ငံတင် မကဘဲ ကမ္ဘာအထိကျော်သွားတာပဲ။ နိုင်ငံတင် မကဘဲ ကမ္ဘာအထိကျော်သွားတယ်။ ကျမ်းစာ အုပ်တွေကလည်း ပြန့်လိုက်တာ။ ဇေယျာမောင် ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကြီး အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ထားတဲ့ 'ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ'ဆိုရင် နိုင်ငံခြားအထိ ပြန့် သွားတာပဲ။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ကျောင်းတိုက်နဲ့စပ် တဲ့ ဗွီဒီယိုခွေတွေဆိုလို့ရှိရင်လည်း ကမ္ဘာအနှံ့ပြန့် နေတာပဲ။

ငြမ်းအဖြစ်

နိုင်ငံခြားသားတွေ မြန်မာနိုင်ငံလာလို့ သာသနာတော်ကို လေ့လာချင်တယ်ဆို အစိုးရ ကိုယ်တိုင်က တောင်မြို့ဂန္ဓာရံကိုသွားပါဆိုပြီး တော့ ညွှန်ကြားရတဲ့အဆင့်ထိ ရောက်ခဲ့တယ်။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ကောင်းမယ် ဆိုပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ သူများ သားပိုုသမီးပိုူတွေကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ကြ တယ်။ အဲဒီလို ဖောက်ပြန်တဲ့အခါ သေတော့ ငရဲကြီးကတစ်ဆင့် လောဟကုမ္ဘီငရဲကို ကျရတာ ပဲ။ ဒါဟာ စီးပွားရေးမြင့်လာတဲ့အခါမှာ ဒီစီး ပွားရေးကို ငြမ်းအဖြစ် အသုံးပြုပြီးတော့ ပါရမီ မဖြည့်ဘဲ၊ မက်မက်မောမောနဲ့ ခံစားမှုကို ဦးစား ပေးတဲ့အတွက် အကုန်လုံး အောက်ကိုဇောက်ထိုး ကျတဲ့အဆင့် ရောက်သွားရတာပဲ။

ပါ ရမီမပြည့် တဲ့ အပြင်

တပည့်တော်တို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီးတော့ ကြည့်နော်။ များသောအားဖြင့် စာချတန်းပြီးသွားပြီ၊ သို့မဟုတ် ကျောင်းဘုန်း ကြီးဖြစ်သွားပြီဆိုလို့ရှိရင် ခံစားမှုတွေ ဦးစားပေး လို့ကတော့ တပည့်တော်တို့လည်း အကုန်လုံး ကျွမ်းထိုးပြီးတော့ ကျမှာပဲ။ စာမေးပွဲ ပြီးသွားလို့ ကိုယ်က ဓမ္မာစရိယအဆင့်အတန်းရှိတယ်ဆိုလို့ ရှိရင် ကိုယ့်အောက်ကသူတွေကို ပညာပါရမီ ဆည်းပူးတဲ့အနေနဲ့ စာပေတွေပြန်ပို့ချမယ်၊ ဓမ္မာစရိယကို ငြမ်းအဖြစ် အသုံးချပြီးတော့ ပညာပါရမီတွေ ထပ်ဖြည့်မယ်လို့ တွေးသင့် တယ်။

ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ခံစားမှုကို ဦးစားပေး ပြီး ဓမ္မာစရိယအောင်လို့ ဘယ်နေရာသွားနေ လိုက်လို့ရှိရင်၊ ဘယ်နေရာကျောင်းထိုင်လိုက်လို့ ရှိရင် လာဘ်လာဘတွေ ဘယ်လောက်ရမယ်၊ တီဗွီတွေ ဘယ်လိုတပ်ဆင်မယ်၊ စလောင်းတွေ ဘယ်လိုထောင်မယ် စသည်ဖြင့် ခံစားမှုကိုသာ ဦးစားပေးကြည့်။ တပည့်တော်တို့ ပါရမီဆိုတာ မပြည့်တော့ဘူး။ မပြည့်တဲ့အပြင် ရှိပြီးသားလေး တောင် အကုန်ပဲ့ကျကုန်မယ်။ အဲဒါလေး အရှင်

လမ်းစဉ်ကောင်း

ဒါကြောင့် ဘယ်နေရာရောက်ရောက် စာချဘုန်းကြီအဆင့် ရောက်လာပြီဆိုရင် ကိုယ့် ပညာတွေဟာ ငြမ်းဖြစ်ရမယ်၊ ခံစားဖို့အတွက် မဟုတ်ဘူးလို့ ဒါမျိုးလေးတွေ အဓိဋ္ဌာန်ပြီးတော့ ခေါင်းထဲ ထည့်ထည့်ပေးလို့ရှိရင် တပည့်တော် တို့အနေနဲ့ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးလမ်းစဉ်၊ မြတ်စွာဘုရားလမ်းစဉ်အတိုင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားလည်း သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝမှာ အထွတ်အမြတ်ဖြစ်တဲ့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ခံစား မှုတွေ ရနိုင်တာတောင်မှ ဒီဟာကို ငြမ်းအဖြစ် အသုံးပြုပြီးတော့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ရအောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ အပင် ပန်းခံပြီးတော့ သတ္တဝါတွေကို ချေရွတ်တော်မူ ခဲ့တယ်။

အတုယူရမယ်

သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝမှာပဲ ရသေ့မဖြစ် ခင်က သူဟာ သူဌေးသားဖြစ်ခဲ့တယ်။ မိဘတွေ ဆုံးပါးသွားလို့ အမွေတွေရတဲ့အခါမှာ အမွေတွေ ကို ခုနက ဒု–သ–န–သော သူဌေးသားတွေလို ခံစားမှုတွေ မလုပ်ဘဲနဲ့ အားလုံး ရပ်ရွာထဲမှာ စွန့်လှူပြီးတော့ တောထွက်ခဲ့တယ်။ ရသေ့ ရဟန်းပြုပြီး ပါရမီတွေ ဖြည့်ခဲ့တယ်။ ခုနက ပြောသလို ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ငြမ်းလုပ်ပြီးတော့ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ် တစ်ဆင့်တက်ပြီး နေက္ခမ္မ ပါရမီတွေ ဖြည့်သွားတာ။ ဒီလိုပဲ ရှင်သာရိပုတ္တာ ရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ အလောင်းတော်တွေလည်း စွန့်ခဲ့ကြ၊ ပါရမီဖြည့်ခဲ့ကြတာပဲ။ တပည့်တော်တို့ လည်း အဲဒါတွေ အတုယူရမယ်။ ကိုယ့်စည်းစိမ် ကဆို သူတို့နဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် ဘာမှကြီးကျယ်တာ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီလို ကျော်ကြားတဲ့အတိုင်း ဆရာတော်ကြီးကို လှူဒါန်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ပေါလာကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ ဆရာတော်ကြီးကို လေအေးစက် သွားပြီးတော့လှူတဲ့အခါ ဆရာတော်ကြီးက လက်မခံဘူး။ အနွေးစက်လှူတဲ့အခါမှာလည်း လက်မခံဘူး။ အရှင်သာရိပုတ္တာတို့ အရှင်မောဂ္ဂ လွှာန်တို့လည်း ဒီအတိုင်းလေး နေသွားကြတာပဲ ဆိုပြီးတော့ လက်မခံဘူး။ ဆရာတော်ကြီးက သူ့ရဲ့ကျော်ကြားမှုနဲ့ ပညာဂုဏ်တွေကို ဖိမ်ခံမှု ခံစားမှုဘက် ဦးစားမပေးဘဲ ငြမ်းအဖြစ် အသုံး ပြုသွားတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ ဆရာတော်ဟာ သူ့ရဲ့ခံယူချက်အတိုင်း ဒီဂါထာလေးကို ရေး သွားတယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်။

အကျိုးများတယ်

အဲဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့လည်း အခုဆို အခြေအနေတစ်ခု အဆင့်တစ်ခုကို ရောက်လာတယ်။ ခံစားချင်စိတ်ရှိလို့ လုပ်ကြ မယ်ဆိုရင် အများကြီးဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဆရာတော်ကြီးကို သွားသွားမြင်ပြီးတော့ ကိုယ့် ဟာကိုယ် မျှတရုံပဲ နေမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းနေရတာ။ ဒါတောင် ထိန်းရုံ ရှိသေးတယ်။ သိပ်ပြီးတော့ မကျင့်နိုင်သေးပါ ဘူး။ မကျင့်နိုင်ပေမဲ့ ထိန်းတာတောင်မှ ထိန်း သလောက် အကျိုးတွေ အများကြီးဖြစ်လာတာ တွေ့ရတယ်။ စာချတဲ့ပါရမီတွေ၊ ကိုယ်ရလာတဲ့ လာဘ်လာဘကို မျှတပြီးတော့ သံဃာတွေကို ပေးရတဲ့ပါရမီတွေ၊ စားဝတ်နေရေးစောင့်ရှောက် ပေးရတဲ့ပါရမီတွေ၊ ဒါတွေ မြှင့်တက်လာပေမဲ့ လို့ တပည့်တော်တို့ဟာ ခံစားသင့်သလောက် မခံစားဘဲနဲ့ ခံစားမှုအပိုင်းကို လျှော့ပေါ့ပြီးတော့ လုပ်မှ ပါရမီဆိုတာ မြင့်သထက်မြင့်လာရတာ။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဘဝနဲ့ဟပ်မိ

ကိုယ် ကျောင်းဘုန်းကြီးဖြစ်လာရင်၊ စာချဘုန်းကြီးဖြစ်လာရင် ကိုယ့်ရဲ့ပညာတွေ၊ ရလာတဲ့ လာဘ်လာဘတွေကို ငြမ်းအဖြစ်နဲ့ အသုံးပြုရမယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ရမယ်။ ငြမ်းအဖြစ် နဲ့ အသုံးပြုပါ။ ဒါဆို တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် မြင့်လာမယ်။ ဒီလို တစိုက်မတ်မတ်လုပ်သွားရင် စောစောကပြောခဲ့တဲ့ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီး ဂါထာလေးနဲ့ ညီသွားတာပဲ။ တောင်မြို့ဆရာ တော် ကျင့်သုံးသွားတဲ့လမ်းစဉ်ကိုလည်း တပည့် တော်တို့ တတ်နိုင်သမျှ လျှောက်လှမ်းပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီဂါထာလေးက အင်မတန်မှကောင်းတယ်။ ဆရာတော်ကြီးဘဝနဲ့ လည်း တော်တော်ဟပ်မိတယ်။

နွားချိုဥပမာ

တပည့်တော်တို့ အများစု ဖြစ်နေတာက ကျောင်းဘုန်းကြီးဖြစ်လာရင် ခံစားမယ်၊ စံစား မယ်ဆိုတာတွေက များနေတယ်။ ခံစားမှုတွေ ဆိုတာက တစ်ခုပြီးတစ်ခုနဲ့ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲမှု မရှိဘူး။ တိုးတိုးလာတာပဲ ရှိတယ်။ တပည့်တော် တို့ စာထဲမှာတော့ နွားချိုလေးနဲ့ ဥပမာပေးတာ ပေါ့။ နွားလေးရဲ့ချိုဟာ မွေးလာခါစကတော့ သေးသေးလေး ထွက်လာတယ်။ အဲဒီချိုဟာ အဲဒီနွား သေတဲ့အချိန်ထိ ပြန်ပြီးတော့ ဝင်သွား တယ်ရှိသလား၊ ရှည်ရှည်ပြီးတော့ပဲ ထွက်လာ သလားမေးရင် ရှည်ရှည်ပြီးတော့ ထွက်လာ တာပဲ ရှိတယ်ပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ၊ ခံစားမှု တဏှာ ဆိုတာလည်း နည်းနည်း အဆင့်အတန်းလေး ရလာရင် ခံစားမှုလေးယူလိုက်၊ နောက်ထပ် တစ်ဆင့်ရောက်လာရင် တစ်ဆင့်ထပ်ယူလိုက်နဲ့ ခံစားမှုဆိုတာ ဆုံးတယ်ကို မရှိတော့ဘူး။

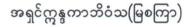

ဘိက္ခုသေမင်း

အဲဒီတော့ ... တပည့်တော်တို့က ခံစား မူ လွန်လွန်ကဲကဲ မလုပ်ဘဲနဲ့ အသုံးချရုံလောက် ပဲ နည်းနည်းပါးပါးယူပြီးတော့ အဲဒီအပေါ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ပါရမီဖြည့်ရမယ်။ ပညာပါရမီ နဲ့စပ်လို့ ပြောရရင်လည်း ကိုယ်က ဓမ္မာစရိယ အောင်တယ်၊ စာချဘုန်းကြီးဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဒါ ကို ငြမ်းလုပ်ပြီးတော့ သူတစ်ပါးကို ပြန်လည် ပေးဝေခြင်းအားဖြင့် ထပ်ပြီးတော့ ပညာပါရမီ ဖြည့်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးထားပါ။ ဒါဆိုရင် တပည့်တော်တို့ လာဘ်လာဘနောက် မပါနိုင် တော့ပါဘူး။ လာဘ်လာဘဆိုတာက အသုံးမချ တတ်ရင် အင်မတန်မှ ဆိုးတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ရှေးလူကြီးတွေကလည်း 'ပစ္စည်းမာတု၊ ဤနှစ်ခု ကား၊ ဘိက္ခုသေမင်း၊ ဓားနှစ်စင်း'လို့ ပြောခဲ့ တယ်။ အဓိပ္ပာယ်က ပစ္စည်းလာဘ်လာဘနဲ့ အမျိုးသမီးမာတုဂါမ ဒီနှစ်မျိုးဟာ ရဟန်းတို့ရဲ့ သေမင်းဖြစ်တဲ့ ဓားနှစ်စင်းပါပဲတဲ့။ ရဟန်းဘဝ ကနေ ရွေ့လျောသွားစေတဲ့အထိ အန္တရာယ်ရှိပါ တယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ ဒီပစ္စည်းလာဘ်လာဘ ဆိုတာလည်း အလွန်အင်မတန်မှ ဒုက္ခပေးတတ် တယ်ပေါ့ဘုရား။

မြင့် သထက်မြင့် အောင်

ဒါပေမဲ့လို့ ကိုယ်ကနေ ငြမ်းအဖြစ်နဲ့ အသုံးပြုရင်တော့ သာသနာပြုတဲ့နေရာမှာ အ ရာရောက်ပါတယ်။ ပါရမီတွေ ပိုပြီးတော့ ဖြည့် နိုင်တယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေ၊ ဒီဒကာဒကာမတွေကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ တပည့်တော်တို့က ပါရမီ ပြည့်သထက်ပြည့်အောင် ကြိုးစားရမှာပဲ။ ဒါတွေ ကို သွားပြီးတော့ သာယာမက်မောနေလို့ရှိရင် တော့ ဘဝမှာ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်ပြီး အောက်

ကို ကျမှာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ … ကိုယ်စီကိုယ်င ရလာတဲ့အခွင့်အရေးတွေကို တစ်ဆင့်ထက်တစ် ဆင့် မြင့်သထက်မြင့်အောင် ငြမ်းအဖြစ်နဲ့ အသုံးပြုပြီးတော့ ပါရမီတွေ ဖြည့်နိုင်ကြပါစေ၊ ပါရမီတွေ ပြည့်ပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သ တည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

ၜၣတၜၲဝါခၟ၊ပေးဖူးလျှင်

၁၃၆၄ ခု၊ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ ၂၀၀၂ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၂၃ ရက်၊ သောကြာနေ့ ည

> တစ်ခု၊ ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက် တိုးတက်ညီညွှတ် ဖို့ဆိုရင်တော့ အရေးကြီးတဲ့အချက်က နံပါတ်(၃) ညီညွှတ်ရမယ်ဆိုတာကို ထည့်ရမယ်။ ညီညွှတ် တဲ့စိတ်ဓာတ်ရှိဖို့ လိုအပ်တယ်ပေါ့။

၀ေယျာ၀စ္စဆိုတာ

တပည့်တော်တို့ သမဂ္ဂါနံ တပေါ သုခေါ ဆိုတာရှိတယ်။ ညီညွတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ အား လုံးမှာ ရှိလာကြရင် နေရတာ သိပ်ပြီးတော့ ချမ်းသာတယ်။ တစ်ပါးမရှိဘူးဆိုရင် ဒီတစ်ပါး အတွက် 'ငါတို့ ဝိုင်းပြီးတော့ လုပ်မှပဲ' ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပေါ့။ ဆိုပါစို့၊ ဒီအဆောင်ပေါ်မှာ တံမြက်စည်းလှည်းတာ လေးပါးရှိတယ်။ တစ်ပါး မလာဘူးဆိုရင် ဘာလို့ မလာတာပါလိမ့်၊ ငါတို့ ပိုလုပ်ကြစို့၊ အဲဒီလို ကြောင့်ကြတဲ့စိတ်လေးတွေ မွေးပေးကြရမယ်။ တပည့်တော်တို့ တကယ်က တော့ ဒီဝေယျာဝစ္စဆိုတဲ့သဘောဟာ ကုသိုလ်

ညီညွတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်

ဒီတစ်ပတ်တော့ အရင်က တပည့် တော်ပြောဖူးခဲ့တာလေးကိုပဲ ပြန်ပြီးတော့ သြဝါဒ အနေနဲ့ ပေးပါ့မယ်။ အရင်တုန်းက ပြောခဲ့တာ ကတော့ တပည့်တော်တို့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီဘဝရော၊ သံသရာအတွက်ပါ ကြီးပွားဖို့ဆိုရင် နံပါတ်(၁) လုပ်ငန်းမှန်ရမယ်။ နံပါတ်(၂) ရည် ရွယ်ချက် စေတနာမှန်ရမယ်။ ဒီနှစ်ချက်က တပည့်တော်တို့ ပုံမှန် တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ အတွက်ဆိုရင်တော့ လုံလောက်နေပါပြီ။ အသင်း တစ်သင်း၊ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၊ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၊ ရပ်ရွာ

စိတ္တုပ္ပါဒ်ပါပဲ။ ကောင်းလည်း ကောင်းမြတ်ပါ တယ်။ တစ်ပါးမရှိရင် တစ်ပါးအတွက် ကျန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဝိုင်းပြီးတော့ လုပ်ကြတယ် ဆိုတာ ဒါ ညီညွတ်ရေးစိတ်ဓာတ်ပဲ။

ခေါင်းဆောင်ကောင်း

စောစောက ပြောသလိုပေါ့။ လုပ်ငန်း မှန်ရမယ်၊ ရည်ရွယ်ချက် စေတနာမှန်ရမယ်။ ဒီနှစ်ချက်ကတော့ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယသမား အတွက် ပြည့်စုံနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့လို့ အသင်းအဖွဲ့ တစ်ခု၊ ကျောင်းတိုက်တစ်ခု၊ ရပ်ရွာတစ်ခုရယ်လို့ ဖြစ်လာပြီဆိုရင်တော့ အားလုံးတိုးတက်ဖို့အတွက် နံပါတ်(၃) ညီညွှတ်ရမယ်ဆိုတာကို မဖြစ်မနေ ထည့်ကိုထည့်ရမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော် တို့ တစ်ပါးမရှိလို့ရှိရင် တစ်ပါးကနေပြီးတော့ သူရဲ့လုပ်ငန်းကို တာဝန်ယူနိုင်တဲ့စိတ်ဓာတ်လေး တွေ မွေးရမယ်။ သူ့တာဝန်ပဲ၊ သူ့ဟာသူ ခံလိမ့် မယ်၊ ဒါမျိုးစိတ်မထားဘဲနဲ့ မရှိဘူးလား၊ ရှိရဲ့ သားနဲ့ မလုပ်တာလား၊ ဒါမျိုးသိအောင်လုပ်ပြီး တော့ ကြောင့်ကြစိုက်ပေးရမယ်။ ဒါမိုူးစိတ်ဓာတ် ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာလည်း တစ်ချိန်မှာ ခေါင်းဆောင် ကောင်းဆိုတာ ဖြစ်သွားတာပဲ။

ကျက်သရေရှိတဲ့ကျောင်း

ဒါ ဒီတစ်နေရာကိုပဲ တပည့်တော် ပြော ပြလိုက်တာ။ ကျန်တဲ့နေရာတွေမှာလည်း တတ် နိုင်သမျှ အားလုံး ညီညီညွှတ်ညွှတ်နဲ့ တစ်ပါး မလာလို့ရင် ဘာလို့ မလာတာလဲ၊ တကယ်ကိုပဲ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့လား၊ ခရီးသွားနေလို့ လား၊ စုံစမ်းပြီးတော့ မရှိဘူးဆိုရင် ကိုယ်တတ်

အရှင်ဣန္ဒကာဘိဝံသ(မြစကြာ)

နိုင်တာလေး ဝင်ကူလုပ်ပေးပါ။ သူ ခရီးသွားတာ ကြာမှာမို့ ကိုယ်ကလည်း နောက်ရက်တွေအ တွက် မကူနိုင်ပါဘူးဆိုရင်လည်း ကြောင့်ကြစိုက် တဲ့အနေနဲ့ အကြီးတွေဆီသွားပြီး ဘယ်သူတော့ မရှိဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ တစ်ပါးအစားလို ချင်ပါတယ် စသည်ဖြင့် လျှောက်ပေးပါ။ ဒါမှ လည်း တပည့်တော်တို့ ကျောင်းတိုက်ဟာ ထောင့်စေ့ပြီးတော့ ဘယ်နေ ရာကြည့်ကြည့် ကျက်သရေရှိလာမှာ။

သံဃာနှစ်ဆယ်ကျော်ပေမဲ့

ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက်ထဲ ဝင်လိုက်လို့ ရှုပ်ပွနေပြီဆိုရင် သိပ်ပြီးတော့ မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော် အမြဲတမ်း သတိပေး လေ့ရှိတယ်။ ခုလည်း ထပ်ပြောပါတယ်။ မြို့ တော်ကျောင်းဆောင် အပေါ်ထပ်တို့၊ အလယ် ထပ်တို့လို သံဃာတွေစာကျက်တဲ့နေရာတွေမှာ မလိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ မထားပါနဲ့။ အထူးသဖြင့် မလိုအပ်တဲ့ ဘူးခွံတွေ၊ သင်္ကန်းစုတ်တွေ ရှုပ်မနေ ပါစေနဲ့။ တက်လာလို့ သူဟာနဲ့သူ နေရာတကျ ထားထားပြီဆိုရင် မြင်ရတာ သိပ်စိတ်ချမ်းသာ သွားတယ်။ တပည့်တော်တို့ မြို့တော်အောက်ဆုံး ထပ်ဆိုရင်လည်း သံဃာတွေ နှစ်ဆယ်ကျော်နေ ကြတာပဲ။ တပည့်တော် အမြဲတမ်းဝင်ပြီးတော့ စာချရင်းနဲ့ ပြောပြောနေတော့ သံဃာနှစ်ဆယ် ကျော် နေပေမဲ့လို့ ဝင်ကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် ရှင်းလင်းနေတာ တွေ့ရတယ်။

သာသနာ့စည်းကမ်း

လာတဲ့ ဒကာဒကာမတွေတွေထဲက

ပစ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ အင်မတန်မှ မတင့် တယ်တဲ့အရာတွေပေါ့။ ဒါတွေပပျောက်ဖို့ဆိုတာ တပည့်တော်တို့ တစ်ဦးကောင်း တစ်ယောက် ကောင်းနဲ့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အားလုံးရဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးတွေက ဘယ်နေရာမသန့်မရှင်း ဖြစ်နေလဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒါမျိုးတာဝန်သိစိတ် လေးတွေနဲ့ နေကြမှပဲဖြစ်မှာ။

မတင်းတိမ်ပါနဲ့

စာသင်တိုက် တော်တော်များများနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင်တော့ တပည့်တော်တို့ရဲ့ သန့်ရှင်းမှု က ထိုက်သလောက်တော့ အဆင့်မီတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့လို့ တပည့်တော်တို့ ဒီလောက်လေးနဲ့ တင်းတိမ်မနေပါနဲ့။ တတ်နိုင်သမျှ ပိုပိုပြီး သန့်သထက်သန့်အောင် ဝိုင်းဝန်းကြောင့်ကြစိုက် ပေးပါ။ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းဆိုရင်လည်း တပည့် တော်ဆီ လာလျှောက်ပေါ့။ ဥပမာ ... သပိတ် စင်လိုတယ်၊ တပည့်တော်လုပ်ပေးမှာပေါ့။ သပိတ်စင်မလုံလောက်လို့ ဒီလိုထားလိုက်ရပါ တယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးကတော့ မလျှောက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒါကျတော့ တပည့်တော်တို့ အဆောင်အသီးသီးက အကြီးတွေမှာ တာဝန်ရှိ တာပေါ့ဘုရား။

ဘု ရားသာသနာအတွက်

အကြီးဖြစ်လာပြီဆိုရင် တတ်နိုင်သမျှ တာဝန်ယူတတ်တဲ့စိတ်ရှိရတယ်။ အဲဒီလို တာဝန် ယူစိတ်လေးတွေ ကိုယ်စီမွေးပြီးတော့ ကြိုးစားလို့ ရှိရင် ကျောင်းတိုက်လည်း ကျက်သရေရှိတယ်။ ကျောင်းတိုက်ကျက်သရေရှိရင် သာသနာတော်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

သတိထားတတ်တဲ့သူတချို့ဆိုရင် လျှောက်သွား ကြတယ်။ သံဃာတွေ ထားတဲ့ပုံစံလေးတွေက စည်းကမ်းတကျနဲ့ ကြည်ညိုစရာသိပ်ကောင်း တာပဲတဲ့။ ဟိုနှစ်က ကထိန်ခင်းသွားတဲ့ ဒကာ တွေဆိုရင် သူတို့က ကျူရှင်ဆရာတွေဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ကျောင်းသားတွေကို ဒီလို သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေထိုင်ဖို့ ပြောလို့ကိုမရဘူး၊ ဒီမှာ ဘယ်လိုလုပ် တာလဲတဲ့။ မေးကြတယ်။ ဒါက မခက်ပါဘူး။ တပည့်တော်တို့ သာသနာ့စည်းကမ်းအတိုင်းသာ တတ်နိုင်သမျှ လုပ်သွားလို့ရှိရင် သန့်ရှင်းသွားတာ ပါပဲ။ အဲဒီတော့ ကျန်တဲ့ သံဃာနည်းတဲ့နေရာ တွေဆိုရင် ဒီ့ထက်တောင် သန့်ရှင်းသင့်တာပေါ့။ အကြီးတွေကစပြီးတော့ ဒါလေးတွေကို ကြောင့် ကြစိုက်ပေးပါ။ အသေးအမွှားလေးပဲ၊ မဖြစ် လောက်ဘူးလို့ ပြောစရာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ သာသနာအတွက်ကျတော့ သန့်ရှင်းမှုဟာ အင် မတန်မှ ဂုဏ်ရှိပါတယ်။

တာ၀န်သိစိတ်

ဒါကြောင့်မို့ … ကိုယ်နေတဲ့နေရာ၊ ကိုယ်နေတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မလိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်း တွေရှိနေရင် တမ္ဗူလကျောင်းဆောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ငပုတောကျောင်းဆောင်ဖြစ်ဖြစ် သွားပြီးတော့ ထားလို့ရတယ်။ ငပုတောကို အခုလောလော ဆယ် တပည့်တော်တို့ မဖျက်သေးဘူး။ တမ္ဗူလ အောက်ထပ်မှာဆိုရင်လည်း ပုံမှန် အသေးအဖွဲ ပစ္စည်းလောက်ကတော့ ထားလို့ရတာပဲ။ အဲဒီမှာ သွားထားကြပါ။ တပည့်တော် တစ်ခါတစ်ရံ တမ္ဗူလဘက် သွားတဲ့အခါ ရေအိုးစင်နားလေး ရေသောက်တဲ့နေရာမှာ ဖိနပ်စုတ်တွေ ဒီအတိုင်း

ဆိုတာရှိတယ်။ 'ပစ္စည်းမာတု၊ ဤနှစ်ခု၊ ဘိက္ခု သေမင်း၊ ဓားနှစ်စင်း'တဲ့။ ပစ္စည်းလာဘ်လာဘလို ချင်လို့သာ ချဲထိုးတယ် နှစ်လုံးထီထိုးတယ်ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ် လာတာပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီစိတ်ဓာတ်ရှိပြီဆို ရင် သာသနာတော်နဲ့ သိပ်ပြီးတော့ မအပ်စပ် တော့ဘူး။ ဘာလို့ နင်းကန်ဘုန်းကြီးချင်တာလဲ။ ရှိတာလေးနဲ့ ဖြစ်သလိုနေလို့လည်း ရနေတာပဲ။ အဓိက သာသနာ့အလုပ် လုပ်နေဖို့ပဲ။ ခုနက ဟာတွေ လုပ်လာပြီဆိုရင် လာဘ်လာဘာအတွက် အင်မတန်လိုချင်လာတယ်။ လာဘ်လာဘာလိုချင် လာပြီဆိုရင် 'အညာ ဟိ လာသူပနိသာ' ဆိုတဲ့ အတိုင်း လာဘ်လာဘရတဲ့လမ်းနဲ့ နိဗ္ဗာန်သွားတဲ့ လမ်းဟာ တခြားစီဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ် သာသ နာ့ဘောင်ဝင်လာခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကနေ သွေဖည်သွားတယ်။

တရားသောနည်းလမ်း

အဲဒါလေးတွေ သတိမူလိုက်ရင် ဒါတွေ က လုပ်ကို မလုပ်သင့်တာ။ လုပ်နေတာ သိလို့ရှိ ရင်လည်း အောင်းမနေကြပါနဲ့။ တတ်နိုင်သမျှ အချင်းချင်း သတိပေးပါ။ တပည့်တော်တို့ကို လည်း သတိပေးပေါ့။ ပေးတဲ့အခါမှာ တပည့် တော်ကလည်း အရမ်းကာရော ဘာညာဆိုပြီး တော့ စိတ်တိုတိုနဲ့ အားလုံးအပေါ်မှာ အကျိုးမဲ့ အောင် လုပ်တယ်လို့ မရှိခဲ့ဖူးတာ အရှင်ဘုရားတို့ အသိပါဘုရား။ လာပြီးတော့ အပြစ်လျှောက် တယ်ဆိုရင် ဟုတ်မဟုတ် စိစစ်ပြီး ဟုတ်ခဲ့ရင် တောင် အကျိုးအကြောင်းလေးနဲ့ လမ်းကြောင်း မှန်အောင် ဖေးမပေးတာပါ။ အဲဒါမျိုး တရား သောနည်းလမ်းနဲ့ပဲ သွားတာပဲ။ တချို့ဘုန်းကြီး

လည်း ကျက်သရေရှိတာပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ သီတဂူတက္ကသိုလ်ဘက်ကနေပြီးတော့ နိုင်ငံခြား သားတွေ လေ့လာချင်တယ်ဆိုပြီး ခေါ်ခေါ် လာ တာ ရှိတယ်။ တပည့်တော်တို့က သူတို့ကြည်ညို အောင်ရယ်လို့ မဟုတ်ပေမဲ့ ဘုရားသာသနာ အတွက်ကတော့ လုပ်ရမှာပဲ။ အဲဒါလေး တတ် နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ သန့်ရှင်းမှုရှိအောင် လုပ်ပေးပါ။

အချင်းချင်းတားပေးပါ

နောက်ပြီးတော့ တပည့်တော် တစ်ခု ထပ်ပြီးတော့ ပြောချင်တာရှိသေးတယ်။ အကြီး ဖြစ်လာပြီဆိုရင် လျှို့ဝှက်တဲ့စိတ်လေးတွေ သိပ်ပြီး တော့ မရှိဘဲနဲ့ တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး ရိုင်းပင်းကူညီ ပြီးတော့ ပြုပြင်ပေးကြဖို့ပါ။ တပည့်တော်တို့ အချိန်မီ သိလို့ရှိရင် ပြုပြင်နိုင်ပါတယ်။ဥပမာ အားဖြင့် ပြောရရင် ချဲထိုးတဲ့ကိစ္စမျိုးတွေပေါ့။ ဒါမျိုးတွေဆိုရင် ကျောင်းတိုက်မှာ လုံးဝ မရှိပါ စေနဲ့။ နှစ်လုံးထီ ချဲထီထိုးတာတွေ တပည့်တော် ကတော့ မရှိဘူးလို့ ကြွေးကြော်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းပါးပါး ရှိသွားတာတွေ ဖြစ်ဖြစ်နေ တယ်။ အဲဒီကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ အားလုံးပေါ့၊ သတင်းကြားတယ်ဆိုတာနဲ့ အချင်းချင်းတားပါ။

မအပ်စပ်တော့

တပည့်တော်တို့ သာမန်ကြည့်ရင်တော့ ချဲထိုးတာ နှစ်လုံးထီထိုးတာလို့ ထင်ရတယ်။ တကယ်စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် လိုက်ကြည့်ရင် အဖြေကပေါ် လာတာပဲဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ရဟန်းတွေမှာ ပျက်စီးကြောင်းနှစ်ပါး၊ ဓားနှစ်စင်း

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တွေ၊ တချို့ဆရာတော်တွေလို တန်းပြီးတော့ နှင်ထုတ်တယ်ကွာဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ် တပည့်တော် မှာ မရှိပါဘူး။

လက်လွန်ကုန်ရင်

အရှင်ဘုရားတို့လည်း တပည့်တော်နဲ့ ဒါလောက် အတူတူနေလာပြီဆိုရင် တပည့်တော့် စိတ်ဓာတ်ကို ရိပ်စားမိမှာပါ။ ဒါကြောင့် လာ လျှောက်သင့်တာကို လျှောက်ပါ။ လျှောက်တဲ့ အခါမှာ တပည့်တော်အနေနဲ့ ဒါ တအားကြီး ပျက်စီးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကျေးဇူးမများတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြုပြင် သင့်ပြုပြင်ထိုက်တယ်၊ ကျောင်းတိုက်အတွက် လည်း ကျေးဇူးများတယ်ဆိုရင် တပည့်တော်အ နေနဲ့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ပြုပြင်ပေးမှာပေါ့။ တပည့်တော်မသိတော့ ဘာဖြစ်လဲလို့မေးစရာရှိ တယ်။ အကြီးမသိတော့ လက်လွန်ကုန်တာတွေ ဖြစ်ပြီး သူ့အတွက်ရော ကျောင်းတိုက်အတွက်ပါ နစ်နာတာပေါ့ဘုရား။

ဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့ အကြီးပိုင်း ရောက်လာပြီ၊ စာချဦးဇင်းတွေ နာယကဦးဇင်း တွေ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ခုနကပြောသလို သိပ်လျှို့ ဝှက်လွန်းတာတွေဟာ မကောင်းဘူးပေါ့။ ဒါတွေ က ပျက်စီးခြင်းကို ပိုပြီးတော့ ရှေးရှုသွားနိုင်တယ်။ ပျက်စီးတဲ့ဘက် ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် မို့ အဲဒီကိစ္စတွေကို ကျောင်းထဲမှာ မလုပ်ပါနဲ့။ အခုလောလောဆယ် ပန်းရန်တွေ လက်သမား တွေရှိတယ်။ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ သူတို့ဟာသူတို့ ထိုးချင်ထိုးပါစေ၊ သွားပြီးတော့ မရှုပ်ပါနဲ့။ ကိုယ့် ဟာကိုယ် ဒီတိုင်းသာ ပုံမှန်လေး နေပါ။ ဒါက

တစ်ချက်။

အတိသုဒ္ဓါရံဆရာတော်

နောက်ပြီးတော့ … ကျေးဇူးတရားနဲ့ ပတ်သက်လို့၊ ဆရာသမားနဲ့ပတ်သက်လို့ အရှင် ဘုရားတို့ကို တပည့်တော်ပြောချင်တာလေးတစ်ခု ထပ်ပြောဦးမယ်။ တပည့်တော် ဟိုတုန်းကလည်း ပြောဖူးပါတယ်။ အခုခေတ်ကျတော့ ဆရာသမား နဲ့ပတ်သက်လို့ တစ်မျိုးထင်လာကြတယ်။ မြောင်း မြဆရာတော် ဩဝါဒပေးတာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ တပည့်တော်တို့ မန္တလေး ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်မှာ _____ ဟိုတုန်းက တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အဘိုး တော်စပ်တဲ့ ဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီး ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီလက်ထက်တုန်းက အဖြစ်အပျက်ကလေး တစ်ခုပေါ့။ တပည့်တော်တို့ ခု ဥပုသ်သွားသွား ပြုနေတဲ့ အတိသုဒ္ဓါရံကျောင်းတိုက်မှာ ရုပ်တုကြီး ချထားတာရှိတယ်။ အတိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော် ဦး ဓောတိပါလလို့ ရေးထိုးထားတယ်။ အဲဒီဆရာ တော် ဦးဇောတိပါလက မန္တလေး ဝိသုဒ္ဓါရံမှာ စာချဖြစ်နေတဲ့အခိုက် ဝိသုဒ္ဓါရံဆရာတော်ကြီးက တစ်နေ့မှာ မိန့်တော်မူတယ်တဲ့။

ဆရာဖြစ်ဖူးလို့

မြင်းခြံနယ်ကို ရောက်သွားတဲ့ ဝိသုဒ္ဓါရုံ တိုက်ထွက် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက သပိတ်အိတ်နဲ့ ဆွမ်းခံတာဟာ မအပ်ဘူးဆိုပြီးတော့ စာတမ်း တွေဖြန့်တယ်ပေါ့။ အဲဒီလို စာတမ်းတွေဖြန့်နေ ကြောင်း ဝိသုဒ္ဓါရံဆရာတော်ကြီး ကြားတော့ 'မောင်ဇောတိပါလ၊ အဲဒီ သပိတ်အိတ်မအပ်ဘူး ဆိုတဲ့ဝါဒကို စာရေးပြီးတော့ ပြန်လည်ချေပပါ'

အပေါ်မှာ နည်းနည်းလျော့ခဲ့တာ ပါမှာပေါ့။ ဒီနောက်ပိုင်း ကိုယ့်ကျောင်းတိုက်မှာ လက် ခံကျွေးမွေးပြီးတော့ နေခဲ့ပေမဲ့လို့ တစ်ခါတစ်ရံ အပြစ်မဟုတ်တာကိုပဲ အပြစ်မြင်တဲ့သဘော ဖြစ် ဖြစ်လာတဲ့တပည့်တွေ တွေ့ရတော့ တပည့်တော် ကြောက်သွားတယ်။ ဒီလိုတပည့်မျိုး ဘယ်တော့ မှ မတွေ့ပါရစေနဲ့လို့ပဲ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်မိတယ်။ အဲဒါမျိုးတွေ မဖြစ်အောင် အရှင်ဘုရားတို့လည်း ကြိုးစားပေါ့။ မြောင်းမြဆရာတော်ကြီးရဲ့ အဆုံး အမကတော့ စောစောက အတိုင်းပေါ့။ ဋီကာ ကျော်ကျမ်းကြီး ချပေးဖူးတဲ့ဆရာကိုပဲ သင်းပိုင် တစ်ထည်ပေးဖူးတဲ့ ဆရာတော်လောက် ဆရာ အဖြစ် အသိမှတ်မပြုချင်ကြတော့ဘူးတဲ့။ တပည့် တော်တို့ စာပေနဲ့ ပြောလို့ရှိရင်တော့ ခေတ်က အာမိသဂရုဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ်က တတ်နိုင်သ မျှ မဖြစ်အောင် နေရမှာပေါ့။ အားလုံး နားလည် ပါတယ်နော်။

ကြောက်စိတ်ပေါ်တယ်

ဆရာ တကယ်မှားတယ်ဆိုရင်တောင်မှ ဘာလို့မှားတာလဲဆိုပြီး လိုက်လို့ရှိရင် အကြောင်း ဆိုတာ ရှိတတ်ပါတယ်။ တကယ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ သွားပြီးတော့ အပြစ်တွေ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ် လိုက်ရင် ဒါတွေက ကိုယ်ကြီးလာတဲ့အခါ ဒီလိုပဲ အဆင်မပြေတာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်ပေါ့။ တပည့် တော်တို့အနေနဲ့ ကတော့ ဒေါသ အာဃာတ မထားဖို့ အမြဲတမ်းရှိပါတယ်။ အမြဲတမ်းလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒါမျိုးကြံ တွေရင် ကြောက်တဲ့စိတ်ကတော့ ပေါ်သွားတာ ပေါ့။ ဒါမျိုးလေးတွေမဖြစ်အောင် အရှင်ဘုရားတို့

လို့ မိန့်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ အတိသုဒ္ဓါရုံဆရာ တော်ကြီးက 'တပည့်တော် မဝံ့ပါဘုရား' လို့ ပြန်လျှောက်သတဲ့။ လျှောက်တော့ ဆရာတော် ကြီးက ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးတာပေါ့။ 'ဒီကျောင်း တိုက်ကို တပည့်တော် ရောက်ခါစတုန်းက သူ့ဆီ မှာ သန္ဓိနဲ့နာမ်ပထမပိုင်း သဒ္ဒါစာဝါတက်ဖူးပါ တယ်။ အဲဒီလို ဆရာတော်စပ်ဖူးလို့ပါဘုရား'လို့ ပြန်ဖြေတယ်တဲ့။

မြောင်းမြဆရာတော်ကောက်ချက်

အဲဒီတော့ ဒါလောက်လေးစာတက်ဖူး တဲ့ ဆရာကို ပြန်ပြီးတော့ ရေးရမှာ၊ အပြစ်တွေ ပြောရမှာ မရဲဝံ့ပါဘုရားလို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ အဲဒီလိုလျှောက်ခဲ့တာကို ကြည့်ပြီး မြောင်းမြဆရာ တော်ကြီးက ဘယ်လိုကောက်ချက်ချလဲဆိုတော့ ရှေးခေတ်ဆရာတော်တွေက ဒါကြောင့်မို့လည်း စိတ်နေစိတ်ထားတွေ သိမ်မွေပြီးတော့ သာသနာ တော် ကြီးပွားသွားတာပဲ။ အဲ ... အခုခေတ်ကျ တော့ ဋီကာကျော်တစ်ကျမ်းလုံးကုန်အောင် ချ ပေးဖူးတာတောင် သင်းပိုင်တစ်ထည်ပေးဖူးတဲ့ ဆရာလောက် ဆရာလို့ မမှတ်ကြဘူးတဲ့။ ဋီကာ ကျော်တစ်ကျမ်း ချပေးဖူးတဲ့ဆရာကို သင်းပိုင်တစ် ထည်စွန့်ဖူးတဲ့ဆရာလောက် အသိအမှတ် မပြု ချင်ကြဘူးတဲ့။ ဒါ မြောင်းမြဆရာတော်က ကောက်ချက်ဆွဲတာ။

မှန်လာတာတွေ့ ရ

တပည့်တော်တို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံအရ လည်း မှန်လာတာ တွေ့ရတယ်။ တပည့်တော် တို့ကလည်း တပည့်တော်တို့ ဆရာသမားတွေ

ရောက်ရောက်၊ မဟုတ်မမှန်တဲ့အကြောင်းကို သွားပြီးတော့ ပုံကြီးရဲ့ပြောတာမိျူး မလုပ်ပါနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ … ကိုယ်ပြောလိုက်တဲ့ အကြောင်းလေးတစ်ခုကြောင့် ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြဿနာတွေဘာတွေ ဖြစ်သွားလို့ရှိရင် ဒါတွေက သိပ်ပြီးတော့ အပြစ်ကြီးတယ်။ တပည့်တော်တို့ ပိသုဏာဝါစာသဘောမျိုးလေးတွေ ဖြစ်သွား တတ်တယ်။ ကိုယ်ကတော့ ရိုးရိုးပြောတာလည်း ဖြစ်ရျင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အကျိုးရလဒ်နဲ့ တွက်ဆလိုက်တဲ့အခါ ပိသုဏဝါစာသဘောမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပိသုဏဝါစာ၊ ဖရသဝါစာ ဆိုတာ မျိုးတွေက ကောင်းကို မကောင်းတဲ့ စကားတွေ။ အဲဒီတော့ ဘယ်နေရာပဲ ရောက်ရောက်ပေါ့၊ စကားပြောတဲ့အခါမှာ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနဲ့ ပြောဖို့ အရေးကြီးတယ်။

စာတစ်ဝါချဖူးရင်

တချို့ကိုရင်တွေ တခြားရောက်သွားတဲ့ အခါ ပြောတဲ့စကားတွေက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ် နေတတ်တယ်။ တပည့်တော်တို့ကတော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးပေါ့။ ဒီလိုပဲ ပုံမှန်အတိုင်း ကိုယ်လုပ်စရာ ရှိတာ ဆက်လုပ်ပြီး နေနိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့လို့ အကျိုးရလဒ်တွေ ဆိုးသွားလို့ ကိုယ့်ပယောဂ မကင်းဘူးဆိုရင် ကိုယ်ပဲ အကုသိုလ်ဖြစ်ရတတ် တယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ စိတ်နေစိတ်ထားလေးတွေ တတ်နိုင်သမျှ အကျိုးရှိအောင် ထားပေးပါ။ စောစောကလိုပေါ့၊ စာတစ်ဝါ ချဖူးတယ်ဆိုရင် ကျေးဖူးရှိတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးကို အရှင်ဘုရား တို့ ကြိုးစားပြီးတော့ ထိန်းသိမ်းပေးပါ။ အားလုံး သဘောပေါက်တယ်နော်။ ကဲ … အားလုံးပဲ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ကိုယ်စီကိုယ်စီ ကြိုးစားကြပါ။ ပစ္စည်းပေးဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ကျေးဇူးရှိတာပဲ။ စာချဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် လည်း ကျေးဇူးရှိတာပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ စာချပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အလေးအမြတ်မထား၊ ဆုံးမပေးဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အလေးအမြတ်မထားဘဲနဲ့ သင်္ကန်း တစ်စုံပေးဖူးတာကိုပဲ ကျေးဇူးရှင်ကြီးလို့ ပိုပြီး သတ်မှတ်ချင်တယ်၊ ပိုပြီး ဦးစားပေးလွန်းတယ် ဆိုရင် တပည့်တော်တို့ အဲဒီစိတ်ဓာတ်တွေက မဟုတ်သေးဘူး၊ လမ်းမှန်မကျဘူးလို့ ပြောရ မယ်။

ဓမ္မအလှူ

တပည့်တော်တို့ ဝဥ္စနာဒီပနီအလို ပြော ရရင်တော့ ဒါဟာ သင်္ကန်းထပ်လိုချင်လို့ ကျေး ဇူးရှင်အနေနဲ့ သတ်မှတ်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ အမှန်က အားလုံးဟာ ကျေးဇူးရှင်ပဲ။ အဲ … ဓမ္မနဲ့ချီးမြှောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျေးဇူးရှင်အနေနဲ့ ပိုမြင်နိုင်ရင်တော့ တပည့်တော်တို့ သာသနာဟာ တိုးတက်ဦးမှာပဲ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ သာသနာက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကွယ်သွားတော့ မှာ။ တကယ်တော့ သာသနာကွယ်တယ်ဆိုတာ အဆုံးအမကွယ်တာပဲ။ မြတ်စွာဘုရားက အလှူ အားလုံးမှာ ဓမ္မအလှူဟာ အမြတ်ဆုံးလို့ ဟော ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီအဆုံးအမဟာ လက်တွေ့မှာ တော့ ကွယ်သွားသလို ဖြစ်တာပဲမဟုတ်လား။ အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားရဲ့အဆုံးအမကွယ်တာဟာ သာသနာကွယ်တာပါပဲ။

ပိသုဏဝါစာသဘောမျိုး ဒါကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်နေရာပဲ

ì

အရှင်ဣန္ဒကာဘိဝံသ(မြစကြာ)

အာမိသဂရပြုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ မဖြစ်အောင် မိမိ ကိုယ်ကိုယ် စောင့်ထိန်းပြီးတော့ ဓမ္မဂရပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ကြပါစေကုန် သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

ကျမ်းရင်းပစာန

၁၃၆၄ ခု၊ တော်သလင်းလပြည့်နေ့ ၂၀၀၂ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၂၁ ရက်၊ စနေနေ့ ည

ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ဓာတ်က ဟိုလှုပ်ဒီလှုပ် လှုပ်နေကျ ဆိုရင် လှုပ်ချင်နေတာပဲ။ အဲဒါကို ငြိမ်အောင် ကျင့်ယူရင် ငြိမ်သွားတာပဲ။ စိတ်အလိုလိုက်လို့ တော့ မရဘူးပေါ့။

မနက်မနက် ဆွမ်းခံတန်းတယ်ဆိုရင် လည်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ဆိုလို့ရှိရင် အမြဲတမ်း ကြည့်ချင်စိတ်ပေါက်တယ်။ ဒါတွေက မကောင်း ဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့အသိစိတ်ဓာတ်ထဲမှာ ဒီအလုပ် ဒီအမူအရာတွေဟာ မကောင်းဘူးလို့ သိပြီးတော့ စိတ်ထဲမှာစွဲမြဲသွားလို့ရှိရင် နောက်ထပ်မလုပ်ဖြစ် တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ စိတ်ထဲမှာ စွဲဖို့လိုလာ တယ်။ ကြောက်လို့ ငြိမ်ရတယ်၊ ကြောက်လို့ မကြည့်ဘူး ဆိုတာမျိုးက မကောင်းဘူး။ အဲဒါ လေးတွေ သတိထားပါ။ အခု တပည့်တော်တို့ တော်သလင်းလပြည့် ရောက်သွားပြီ။ တော်သ လင်းလပြည့်ရောက်တော့ သီတင်းကျွတ်ဖို့ရာ အတွက် တစ်လပဲ လိုတော့တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ပြန်ပြီးတော့ ဆန်းဆစ်ကြည့်။ ဒီစာမေးပွဲ

ပရိသဒူသက

ကဲ ... ထိုင်တဲ့အခါမှာ သေချာလေး ထိုင်။ လက်နှစ်ဖက်ကို သေချာယှက်ထား။ ဘယ်ဘက်လက်ပေါ်ကို ညာဘက်လက်တင်ပြီး လက်မထိပ်ချင်း ထိထား။ ခါးလေးကို ဆန့် ထား။ ပရိသတ်ကြားထဲမှာ ဟိုလှုပ်ဒီလှုပ်နဲ့ ရုပ်မပျက်စေနဲ့။ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ ကြည်ညိုဖွယ် ရာ ပျက်သွားတယ်ဆိုရင် 'ပရိသဒူသက ဆိုတဲ့ ပရိသတ်ကို ဖျက်ဆီးသူဖြစ်တယ်။ အကုသိုလ် ဖြစ်တယ်။ မကောင်းဘူးပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ကြိုးစားပြီးတော့ ပါသာဒိကဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံ အောင်နေပေးပါ။ ဒါတွေကလည်း အကျင့်ပါပဲ။

တော် ခေါ် သင်ပေးလိုက်တယ်။ နောက်ပိုင်းကျ တော့ တော်တော်လေး ကောင်းလာလာတွေ့ရ တယ်။ ဟိုးအရင်နှစ်ကလည်း ရှင်သုမနကို ပြင်ပေးရတယ်။ အဲဒီလိုပေါ့၊ တပည့်တော် အားလုံးကို ကြောင့်ကြစိုက်ပြီး ရွတ်ယွင်းချက် မရှိအောင် လုပ်ပေးတယ်။ တချို့ကိုရင်တွေကျ တော့လည်း တပည့်တော် ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ရှင်ဓမ္မဓရဆို သူ့ဟာနဲ့သူ ကောင်းနေတာပဲ။

နည်းပေးတဲ့အခါ

အဲဒီတော့ ဘာသွားတွေ့လဲဆိုတော့ … တချို့ကိုရင်တွေက ပြင်ပါပြင်ပါလို့ပြောတာကို ဒီအတိုင်းပဲ ဒီပုံစံပဲ ထွက်လာတယ်။ တချို့ကျ တော့လည်း ဘယ်လိုဘယ်လိုလေး ပြင်လိုက်ပါ လို့ တစ်ခါပြောလိုက်လို့ရှိရင် နားထဲမှာ တန်း ဝင်ပြီးတော့ ပြင်ပြီးသားလေးတွေ ဖြစ်သွား တယ်။ တပည့်တော်အနေနဲ့ကတော့ အမြဲတမ်း ပြောတော့ ပြောချင်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ တပည့်တော်ရဲ့နေရာကိုလည်း ကြည့်လို့ရှိရင် ဒီစာချရတဲ့အပြင် ပုစ္ဆာထုတ်ရတယ်။ ဝေယျာ ဝစ္စအလုပ်တွေ ကြီးကြပ်ရတယ်။ ဒကာဒကာမ လာရင် ဧည့်ခံရတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လည်း စာလေးက ဖတ်ချင်သေးတယ်။ ဒါတွေက များ လာတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရလဲဆိုတော့ နည်းပဲပေး နိုင်တော့တာပေါ့။ အဲဒီတော့ နည်းပေးတဲ့အခါ မှာ အရင်ဘုရားတို့ဘက်ကနေပြီးတော့ စိတ်ပါ လက်ပါနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ပြုပြင်သင့် ပြုပြင်ထိုက်တာ လေးတွေကို ပြင်သွားဖို့ လိုအပ်တယ်။

စာတစ်ပတ်ဖြေပြီးသွားလို့ရှိရင် ကောင်း တဲ့အဖြေလွှာလေးတွေ ငှားကြည့်ယူကြည့်တာမျိုး လုပ်ပါ။ တပည့်တော်ကတော့ အမှတ်ရတိုင်း ကောင်းတယ်လို့ မသတ်မှတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့

တွေအတွက် တပည့်တော်တို့ နွေတုန်းကတည်း က ကြိုပြီးတော့ ပြောခဲ့တာပဲ။ ကိုယ့်အခြေ အနေလေးတွေ ကိုယ်ကြည့်ပြီးတော့ ဘာလုပ် သင့်တယ်၊ ဘာလုပ်ထိုက်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစား ပါ။ ပုစ္ဆာဟောင်းလေးတွေ ကြည့်ပြီးတော့ လေ့လာပါ။ တပည့်တော်တော့ အဲဒီနည်းပဲ တတ်နိုင်တယ်။

ချွတ်ယွင်းချက်လေးတွေ

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... ဒီမှာက တပည့်တော် စာချနေရတာ တတိယဆင့်လည်း ပါတယ်။ စာချတန်းလည်း ပါတယ်။ စာချတန်း ဆို ပါရာဓိကဏ်လည်း ပုစ္ဆာထုတ်၊ သီလက္ခန် လည်း ပုစ္ဆာထုတ်နဲ့ အပတ်စဉ်လိုကို ဖြစ်နေရ တာ။ ဒီကြားထဲ တတိယဆင့်လည်း ထုတ်ဆို တော့ တစ်ပါးတည်း ချာလပတ်လည်နေတယ်။ တပည့်တော် ဖြစ်စေချင်တာက ဒီတတိယဆင့် ဆိုလို့ရှိရင် တပည့်တော်က ပုစ္ဆာထုတ်တယ်။ ဖြေကြတယ်။ အဖြေလွှာစစ်ပြီးပြီဆိုရင် ချွတ် ယွင်းချက်လေးတွေ တစ်ပါးစီ ခေါ်ခေါ်ပြီးတော့ တပည့်တော် ပြောပေးတယ်။ ပုဒ်ကလေးချတာ၊ ပုဒ်မချတာ၊ အဲဒါလေးတွေကစပြီးတော့ ရေးတဲ့ အခါမှာ ရေးပုံသားနည်းပါမကျန် အကုန်ပြော ပေးတယ်။

မနှစ်ကဆိုရင် ရှင်ကဝိန္ဒဆိုတာ လက် ရေးလေးကတော့ ဝိုင်းနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရေးပုံ ရေးသားနည်းက မမှန်လို့ ဟိုဘက်ဒီဘက် အကူး အဆက်တွေဘာတွေ ပြောပေးလိုက်တာ တော် တော်လေး ကောင်းသွားတယ်။ ဒါတောင်မှ မြန်မာစကားပြေကျတော့ သိပ်မနိုင်သေးဘူး။ နောက် … ဒီနှစ်ဆိုလို့ရှိရင်လည်း ရှင်သီလာနန္ဒ ကို ပထမဆုံး ဓမ္မပဒဖြေပြီးတဲ့အခါ တပည့်

ပထမရွေးတာပဲ။ အချက်အလက်များတိုင်း မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ လက်ရေးလက် သား ပုဒ်ကလေး ပုဒ်မကစပြီး သူတို့ရွေးတယ်။ ဒါက မြန်မာစာအနေနဲ့ တပည့်တော်တို့ သိသင့် သိထိုက်တဲ့ အချက်လေးတွေ။ နောက် ... အင်္ဂလိပ်စာမှာဆိုရင်လည်း အချက်အလက်မှန်ရုံနဲ့ စာလုံးမှန်ရုံနဲ့ အမှတ် မပေးဘူး။ အာမေဍိတ်ဆို အာမေဍိတ်သင်္ကေတ လေး ပါမှ၊ မေးခွန်းဆိုလို့ရှိရင် ကွက်ရှင်မှတ်လေး ပါမှ၊ နောက်ဆုံး ... ရိုးရိုးဝါကျဆို ဖူးစတော့လို့ ဆိုတဲ့ ဝါကျပိတ်လေး ထည့်ပေးမှ။ အဲ့ဒါမပါ ဘူးဆိုရင် စာလုံးတွေ ဘယ်လောက်မှန်မှန်

ကြက်ခြေခတ်ပစ်တာပဲ။ ကြက်ခြေခတ်တယ် ဆိုတာ တစ်မှတ်မှကို မပေးတာ။

အမှတ်ကလေးရရုံ

တပည့်တော်တို့ ဗမာတွေကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့ဘူး။ အထူးသဖြင့် တပည့် တော်တို့ ဘုန်းကြီးတွေပေါ့။ စာစစ်လို့ အချက် အလက်မှန်ရင် ပေးလိုက်တာပဲ။ တစ်မှတ်မှကို မလျှော့ဘူး။ အဲဒီတော့ တပည့်တော်တို့အနေနဲ့ မလျှော့တာကို အပြစ်မမြင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြင်သင့်ပြင်ထိုက်တာကို ပြင်ပါ။ ပြင်မှပဲ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် တစ်ပတ်ဖြေလိုက်လို့ရှိရင် ကိုယ့်ရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်က ဘာရှိသလဲ၊ ဒီလိုသိရမယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ပါဠိတော်မေးတယ်ဆိုရင် ကိုယ် လည်း ပါဠိတော်လုပ်တာပဲ၊ သူလည်း လုပ်တာ ပဲ။ ဖြေတဲ့အခါကျတော့ သူ့ပုံစံက ဘယ်လိုဖြစ် တယ်၊ သူ့ကျတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် စသည် ဖြင့် တပည့်တော်တော့ အဲဒီလောက်အထိ လေ့ လာစေချင်တယ်။ အမှတ်ကလေးရရုံ၊ အောင်ရုံ လောက်ကလေး မလုပ်ပါနဲ့။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တစ်ခါတစ်ရံ အမှတ်များနေပေမဲ့ ဖြေပုံမကောင်း ဘူးဆိုရင် မကောင်းဘူးလို့ပဲ တပည့်တော်ပြော လိုက်တယ်။ တပည့်တော်က အမှတ်ကို အဓိက မထားဘူး။ အဲ ... ဖြေပုံဖြေနည်းလေးတွေ၊ စကားပြေအရေးအသားလေးတွေ ဘယ်လို ကောင်းသလဲ၊ ဒါကို လိုချင်တာ။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော် တစ်ခါတစ်ရံ ပြောလေ့ရှိတယ်။ တပည့်တော် တစ်ခါတစ်ရံ ပြောလေ့ရှိတယ်။ တပည့်တော်တို့ဘုန်းကြီးတွေ စာစစ်တဲ့အခါ ပုဒ်ကလေးပါတာ၊ ပုဒ်မမပါတာ၊ စာချဲတာ၊ စကားပြေ ဘယ်လိုရေးတာ၊ ဒါလေးတွေအထိ မလိုက်နိုင်ကြဘူး။ အချက်အလက် မှန်လို့ရှိရင် အမှတ်ပေးလိုက်တာပဲ။ သူတို့ ဒီ့ပြင်ဘာသာ စကားတွေ သင်လာတဲ့အခါကျတော့ သွားပြီး ဒုက္ခရောက်တာ တွေ့ရတာပဲ။

စာစီစာကုံး

ဥပမာအားဖြင့် မြန်မာစာ စာစီစာကုံး ရေးတယ် ဆိုပါစို့ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ကျောင်း ပုံမှန်ယူနေကျ မင်္ဂလာမောင်မယ်ထဲမှာ စာစီစာကုံးကဏ္ဍ ပါတယ်မဟုတ်လား။ အရှင် ဘုရားတို့ သတိထားပြီးတော့ ဖတ်ကြည့်။ အဲဒီ စာစီစာကုံးကဏ္ဍမှာ ပထမပေးလိုက်ပြီဆိုရင် အရေးအသားကောင်းတယ်၊ ဦးတည်ချက် ရည် ရွယ်ချက် ကောင်းတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ အကိုးအကားလေးတွေ ခိုင်မာတယ်၊ အချက် အလက် ပြည့်စုံတယ် စသည်ဖြင့် သူတို့ရဲ့ ပထမပေးရခြင်းအကြောင်းရပ်မှာ ဒီလိုရည်ညွှန်း ချက်ကောင်းတာတွေလည်း ပါတယ်။ ဥပမာ မိုးရာသီနဲ့ပတ်သတ်လို့ တစ်ခုခုရေးပြီဆိုရင် ဒီ မိုးရာသီမှာ ဘယ်လိုအဖြစ်တွေ ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်သင့်တယ် စသည်ဖြင့် ရည်ရွယ်ချက် ကောင်းတာလေးတွေကို အဓိကထားပြီးတော့

တည်းက ပြင်စေချင်လို့ လူကြီးစိတ်ဓာတ်အနေနဲ့ ပြောနေတာပါ။ အဲဒါလေးတွေကို စွဲနေအောင် မှတ်ထားပါ။ ဒါကြောင့် ဆရာသမားရဲ့ စကား ကို နားထောင်ပြီးတော့၊ ကျမ်းရင်းလေးတွေ သေရာကြည့်ပြီးတော့၊ မူရင်းနိဿယကို အခြေ ခံပြီးတော့၊ သဘာဝဉာဏ်နဲ့ သွားတတ်အောင် လုပ်ကြပါ။ ဒါသည်ပင် ဒီကျောင်းရဲ့ စာသင် နည်းအခြေခံပါပဲဘုရား။

တပည့်တော်အနေနဲ့ သဒ္ဒါဆိုလို့ရှိရင် လည်း ဝိဂြိုဟ်ရပြီဆို ရုပ်တွက်တတ်ရမယ်။ ဝိဂြိုဟ်တော့ ရပါရဲ့၊ ရုပ်တွက်မရဘူးဆိုရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကျမ်းရင်းမကျေဘူးဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ် ထွက်တယ်။ သာမဏေကျော်နဲ့စပ်လို့ သင်္ဂြိုဟ် အရကောက်တယ်ဆိုလို့ရှိရင်လည်း သင်္ဂြိုဟ် အရကောက် ရပြီဆိုရင် ဒီပကိဏ်းပိုင်းဝေဖန်တာ ရကိုရရမယ်။ ကျန်တဲ့ ဝီထိ ဝီထိမုတ် အလယ် သုံးပိုင်း ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်းစသည်ဖြင့် ဘယ်ကဏ္ဍနဲ့ လာလာ၊ ခက်ခဲလွန်းတာကြီးတွေမှတစ်ပါး ပုံမှန် မေးလာပြီဆိုလို့ရှိရင် အရကောက်ရရင် အမှတ် ပြည့် ရကိုရရမယ်။ အဲဒါမှ ကျမ်းရင်းကျေတယ် ခေါ်တာ။ အဲဒီလို ကျေပြီဆိုမှ တပည့်တော်တို့ ကျန်တဲ့ လေ့လာသင့် လေ့လာထိုက်တာတွေ ဆက်ပြီးတော့ လေ့လာရမှာ။ ဒါမှ သဘာဝကျ တယ်လို့ တပည့်တော် ယူဆတယ်။ ဒါ တပည့် တော်ရဲ့ အယူအဆပေါ့။

အခြေခံပိုင်မှ

ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်ကတော့ အစ ကတည်းက ပြောနေတာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်။ ကျမ်းရင်းနိုင်ပြီဆိုရင် မှတ်စုမှတ်ရာတွေလည်း ဆက်ပြီးတော့ကြည့်။ မကြည့်နဲ့လို့ တပည့်တော် တတိယဆင့် ရောက်

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တပည့်တော်တို့ ခုခေတ်မှာ စာမေးပွဲတွေအောင်နေကြတယ်။ ဓမ္မာစရိယတွေဆိုရင် ရာချီအောင်နေတာပဲ။ သာမဏေကျော်တွေလည်း ရှားတဲ့ခေတ်ကနေ ခုဆို အအောင်များလာတာပဲ။ အအောင်များနေ ပေမဲ့ သာသနာမှာ တကယ်စေတနာနဲ့ အလုပ် လုပ်နေတဲ့သူ ဘယ်နှစ်ပါးတွေ့သလဲလို့ တပည့် တော် ပြန်ပြီးတော့ လေ့လာပါတယ်။ လေ့လာ လိုက်တဲ့အခါမှာ ရှေးခေတ်ကနဲ့ စာလိုက်ရင် ပိုတောင်မှ နည်းလာသေးတယ်လို့ တပည့်တော် ဒီလိုပဲ တွေ့မိတယ်။ ပိုပြီးတော့ များလာသလား၊ နည်းလာသလားကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ပြီးတော့ စိစစ်ကြည့်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အကဲခတ် ကြည့်ပေါ့။ ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက်မှာလည်း ဒီလိုပေါ့။ စာမေးပွဲတွေ အအောင်များလာတယ်။ များပြီးတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အောင်လာတဲ့ အရည်အချင်းအလျောက် ပြန်ပြီးတော့ အလုပ် တကယ်လုပ်သလား သုံးသပ်ကြည့်ပါ။လုပ်ရင် လည်း စေတနာနဲ့လုပ်သလား၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ လုပ်နေတာလဲ၊ ဒါလေးတွေကို ပြန်ပြီးတော့ လေ့လာသင့်တယ်။ ဒါမှ တပည့်တော်တို့ အဖြေမှန်ကို အကဲခတ်လို့ရတယ်။

ကြီးလာတဲ့ အခါမှာ

အဲဒီတော့ ရိုးရိုး အောင်မှတ်ရရုံ မှန်ရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ ဖြေသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေက အောင်တော့ အောင်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အရှင်ဘုရားတို့ ကြည့်ကြည့်လိုက်။ ကြီးလာတဲ့အခါမှာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ လုပ်ဆောင် ချက် ဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ စေတနာ ဘယ် လောက်ပါသလဲဆိုတာ ပေါ်လွင်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါ တပည့်တော် အရှင်ဘုရားတို့ကို ငယ်က

အရှင်ဘုရားတို့ကို အပြစ်မဆိုလိုဘူး။ တပည့် တော် ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီမှာ ပထမကြီးတန်း အောင်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ကိုယ့်ခရီးကိုယ် ဆက်ပြီး တော့ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိပါတယ်။ သံဃာ့တက္ကသိုလ် တွေ ဘာတွေ တက်မယ်ဆိုလည်းတက်။ တပည့် တော်ကို ဘာမှ မမြင်နဲ့။ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကိုယ် ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်သွား။ တချို့ က ထွက်သွားလို့ရှိရင် အပြောခံရလိမ့်မလား၊ မကြိုက်ဘဲနေမလား၊ အဲဒီလိုဖြစ်တတ်တယ်။

စာချတန်း

တပည့်တော်ကတော့ စာချနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် လေးတွေ ထိုက်သလောက်ရှိနေလို့ရှိရင် ဒီကျောင်းတိုက်အနေနဲ့ သာသနာတည်လို့ရ တယ်။ နောက်ဆုံး တပည့်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အင်္ဂလိပ်စာစွန့်ပြီးတော့ အချိန်ပြည့်စာချမယ်ဆို ရင်လည်း ကျမ်းမာရေးကောင်းရင် ချလို့ရတယ်။ တချို့ကျတော့ သံသယတွေက ဖြစ်ပုံရပါတယ်။ တပည့်တော်ကို အမှန်အတိုင်း မလျှောက်ဘဲနဲ့ သူတို့တွေးချင်တာ တွေးတတ်ကြတယ် ထင် တယ်။ အပြင်ရောက်မှ လျှောက်ပြီးတော့ ထင် တာတွေဖြန့်နဲ့ တချို့ပြဿနာလေးတွေ ဖြစ်ချင် တယ်။ ဆိုလိုတာက ဘာလဲဆိုတော့ … အကြီး တန်းပြီးပြီဆိုရင် အရင်ဘုရားတို့အနေနဲ့ စိတ် ကြိုက် ရွေးချယ်ပါ။ စာချတန်းအောင်အောင် မအောင်အောင် သေချာလုပ်ချင်တယ်၊ ကျမ်းရင်း ကို သေချာပေါက်ချင်တယ်ဆိုရင် ဒီမှာနေပါ။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စာချ တန်းလေး တစ်ဖက်က လုပ်ပြီးတော့ သံဃာ့ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့လေးဘာလေး မြန်မြန် လိုချင် တယ်ဆိုရင်လည်း တပည့်တော် တရားဝင် ခွင့် ပေးထားတယ်။ ဒါ စိတ်တိုလို့ ပြောတာလည်း

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

လာပြီဆိုရင် မပိတ်ပင်တော့ဘူး။ ဒုတိယဆင့်က တော့ မှတ်စုမပါလည်း အောင်တယ်ဆိုတာ သေချာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီ သဒ္ဒါ သင်္ဂြိုဟ်ဆိုတာလည်း အခြေခံပိုင်မှ။ အခြေခံပိုင် လို့ရှိရင် ကျန်တာတွေကနေ ၄၅ မှတ်ကတော့ ရနိုင်တာချည်းပဲ။ တတိယဆင့်ကျတော့ စော စောကလိုပေါ့။ အခြေခံလေးတွေ ပိုင်တဲ့အပြင် ကျန်တဲ့ ကြည့်သင့် ကြည့်ထိုက်တာလေးတွေ နည်းနည်းနည်နည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကြည့်ကြည့် သွားပါ။ တပည့်တော် အဲဒီလို ပြောလေ့ ပြောထ ရှိတယ်။

တချို့ကျတော့ ပြင်ခိုင်းတာကို မပြင် တာတွေ ရှိသေးတယ်။ လက်ရေးလက်သားနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း တချို့ဆို သိပ်ထူးမခြားနား ပဲ ရှိသေးတယ်။ တချို့ကျ ဖြေပုံဖြေနည်းတွေက ခေါင်းစီးနဲ့ မကိုက်ရတာနဲ့၊ တစ်ခါတစ်ရံ စကား ပြေတွေက မပီမသနဲ့၊ ဒါမျိုးလေးတွေက ကိုယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကျတော့ အပြစ်မမြင်တတ်ဘူးပေါ့ ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း တကယ် တစ်အုပ် ချင်း၊ တစ်ပါးချင်းကို အမြဲတမ်း ထောက်ပြချင် ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အချိန်က မရဘူး။ အဲဒါ ကြောင့်မို့ အရှင်ဘုရားတို့ အဲဒါလေးတွေ ပြင် နိုင်အောင် ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုးစားကြပါ။

ပရမ်းပတာဖြစ်

တကယ်လို့ မပြင်နိုင်ဘူး၊ မရဘူးဆိုလို့ ရှိရင် စာမေးပွဲတွေကျသွားတဲ့အခါ ကိုယ့်စိတ် ဓာတ်ကိုယ် အူချာမပေါက်စေနဲ့။ အူချာပေါက် တယ်ဆိုတာ … တချို့က ကျသွားပြီဆိုရင် လူထွက်မလိုလို ကျောင်းပြောင်းရမလိုလို အဲဒီလို ပရမ်းပတာဖြစ်တာကို ပြောတာ။ ကျောင်း ပြောင်းတာ မပြောင်းတာ တပည့်တော်အနေနဲ့

ဒါမှ ရှေ့ဘဝင် နောက်ဘဝင်တွေက အစ သေချာ နားလည်သွားမယ်။ တစ်နေ့ကလည်း တချို့တတိယဆင့်ကိုရင်တွေ အဲဒီလိုကြည့်ခိုင်းမှ သိကြတယ်။ ရှေ့နောက်ဘဝင်ထားပုံ ဘာသာ ဋီကာမှာ ပါတယ်ဆိုတာ မသိကြဘူး။ အဲဒါဟာ ကျမ်းရင်းနဲ့ ကင်းကွာသွားရင် မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ သင်္ကေတပြတာပဲ။ အဲဒါကြောင့်မို့ တတ်နိုင် သမျှ ကြိုးစားကြပါ။

ကိုယ့်ရဲ့အခြေအနေလေးကို ကိုယ်ပြန် ပြန်သုံးသပ်ပြီးတော့ လိုအပ်တာတွေ ပြင်ဆင် ပေးပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ပါဠိတော်အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိ လဲ စသည်ဖြင့်ပေါ့။ မေးလိုက်လို့ နိဿယမှ မရဘူးဆိုရင် ဒီအဆင့်နေနေတာ ကောင်းကို မကောင်းတာ။ ဒီနိဿယကို အခြေခံပြီးတော့ သဂြိုဟ်ဆိုတာ ထွက်လာနိုင်တယ်။ သဒ္ဒါလည်း နိဿယအခြေခံပြီးတော့ ထွက်လာတာတွေ ရှိ တတ်တယ်။ အဲဒါလေးတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ကျေညက်လို့ရှိရင် ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာလေးတွေ ဆက် လုပ်ပါ။ အဲ ... ကြားဖြတ်နဲ့ အလွယ်တကူ အောင်မယ်ဆိုတာကတော့ ဒီအဆင့်တွေမှာ သိပ်ပြီးတော့ မလွယ်ဘူးပေါ့။ ကျသွားရင်လည်း ခုနက ပြောသလို စိတ်ဓာတ်ရင့်ရင့်သန်သန်နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အဆင့်အတန်းအတိုင်း အလုပ်ဆက်လုပ် သွားပါ။

ကျက်သရေရှိတဲ့ အလှ

ဒီမှာ တပည့်တော် စာချခိုင်းထားတဲ့ ဦးဇင်းလေးတွေရှိတယ်။ သာမဏေကျော်မရပေ မဲ့လို့ ဣန္ဒြေရရ စာလေးချ စာလေးသင်နေရင် တပည့်တော်မျက်စိထဲကတော့ ကျက်သရေရှိနေ တယ်လို့ ဒီလိုပဲ ယူဆတယ်။ စာမေးပွဲတွေ

မဟုတ်ဘူး။ အရှင်ဘုရားတို့ကို ရွေးချယ်ဖို့ပြော တာ။

တတိယဆင့်

နောက်ပြီးတော့ … တတိယဆင့်သမား တွေလည်း အလားတူပဲ။ တပည့်တော် တတိယ ဆင့်ဖြေတဲ့ ပထမနှစ်က ကျတာပေါ့ဘုရား။ ကျတဲ့နှစ်က တပည့်တော်တို့တောင်မြို့က ၂၇ ပါး ဖြေတယ်။ တစ်ပါးတည်း အောင်တာပဲ။ နောင်နှစ်တွေလည်း ဖြေတာ ၃၀ လောက် ဖြေတယ်။ တောင်မြို့က ၄ ပါး ၅ ပါးပဲ အောင်တယ်။ ခုလည်း တပည့်တော်တို့ ဒီမှာ ၁၂ ပါး ဖြေတယ်ဆိုရင် တပည့်တော်အနေနဲ့ တော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ၂ ပါး ၃ ပါးလောက်ပဲ အောင်မှာ လို့ တွက်မိတယ်။ အဲ … တကယ်လို့ ဒီမှာ လုပ်ရတာ ဘာမှမရဘူး၊ ဒီကနည်းကို သိပ် မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ရှိရင် ပြောင်းခွင့်ရှိပါတယ်။ တပည့်တော် ဘာမှ အပြစ်မပြောဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝတိုးတက်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ မှန်မှန်ကန်ကန် ရွေးချယ်နိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ဘုရား။

ကျမ်းရင်းပဓာန

တပည့်တော်ကတော့ ဒီကျောင်းမှာ ဥပမာ ... ဒုတိယဆင့် သဒ္ဒါဆိုလို့ရှိရင်လည်း ကျမ်းရင်းညှိပြီးတော့ ချခဲ့ကြတာပဲ။ မှတ်စုကို နောက်မှ တဖြည်းဖြည်းကြည့်ချင်ကြည့်ပေါ့။ ရူပသိဒ္ဓိကို လိုရင်းလေးတွေပါအောင် တတ်နိုင် သမျှ ချပေးပါလို့ စာချဘုန်းကြီးတွေကိုလည်း မှာထားတယ်။ သင်္ဂြိုဟ်ဆိုလို့ရှိရင်လည်း မကျေ နပ်လို့ရှိရင်၊ အားမရလို့ရှိရင် နောက်ဆုံးက သုံးချက်စုအထိ သွားပြီးတော့ ကြည့်ပစ်လိုက်ပါ။

၈ ပါးဆိုတာ ရှိတယ်။ ဒါတွေကို ခံနိုင်ရည် ရှိဖို့လည်း ကျင့်ကြံရတယ်။ တပည့်တော်တို့ ကျောင်းမှာ တော်တော်လေးရှိတယ်ထင်တယ်။ တချို့ကျတော့လည်း စာမေးပွဲလေးကျလာပြီဆို လို့ရှိရင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာကြီးတွေ ဖြစ်လာတာ တွေ့တယ်။ တချို့လည်း ခုလိုဟောလိုက်လို့ရှိရင် နားလည်သွားတာတွေ ရှိတယ်။ တချို့လည်း နားမလည်ကြဘူးပေါ့။ အဲဒါမျိုးလေးတွေ မဖြစ် စေရဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီနေ့ တပည့်တော် အောက်တိုဘာလထုတ် မြားနတ်မောင်မဂ္ဂဇင်းရဲ့ အယ်ဒီတာ့အာဘော်လေးကို ဖတ်ခိုင်းပေးမယ်။ ဒါ မှတ်တမ်းအဖြစ်နဲ့လည်း ကျန်အောင် အား လုံး နားထောင်ပေးပါ။ သေချာလေး နားထောင် ကြည့်ပါ။ တပည့်တော် ဟိုတုန်းက ပြောခဲ့တာ လေးနဲ့ တူနေတာ သွားပြီးတော့ တွေ့ရတယ်။

စိတ္တဧဖြစ်တတ်

တပည့်တော်ပြောခဲ့တာက ရသစာပေနဲ့ တက်ကျမ်းစာပေတွေဟာ နှီးနှောပြီးတော့ ဖတ်ရ တယ်။ တက်ကျမ်းချည်းဖတ်လို့ရှိရင် နောက်ဆုံး စိတ္တဇတွေ ဘာတွေဖြစ်တတ်တယ်။ ရသစာပေ ဖတ်တဲ့အခါကျတော့ ဘဝမှာ ကိုယ်လုပ်ချင်သ လို မဖြစ်တာတွေ အများကြီးရှိမှန်း သိရတယ်။ မဖြစ်တော့ဘူးဆို ဘာဆက်လုပ်မလဲ။ ဖြစ်သလို တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ လောကအကျိုး ကို ပြုမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားရှိမှ တည်ငြိမ်မှုရမှာ။ တည်ငြိမ်မှုရှိမှ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှာပေါ့။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီးတော့ တက်ကျမ်းထဲ ကအတိုင်း ပုံတူတွေကူးချရင် စိတ္တဧဖြစ်သွား တတ်တယ်။ ပုံတူကူးချဆိုတာက သူက သူဖြစ် တာကို ရေးထားတာ။ ဒီတစ်ပါး ဒီနည်းနဲ့ စာမေးပွဲအောင်ပေမဲ့ နောက်တစ်ပါးကျတော့

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

အထွတ်အထိပ်အောင်ပြီးတော့ သီးသန့်အလုပ် လည်း မရှိဘဲနဲ့ စေတနာပါပါ စာဝါမချဘူးဆို ရင် တပည့်တော်အနေနဲ့ ဒါကို ကျက်သရေရှိတဲ့ အလှလို့ မမြင်ဘူး။ ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ် အောင်ထားတဲ့ အဆင့်အတန်းအလိုက် ကိုယ်ရဲ့ လက်အောက်ကလေးတွေကို ပြန်ပြီးတော့ စာချ နေလို့ရှိရင် ဒါလေးကို ကျက်သရေ တော်တော် ရှိတဲ့အလှလို့ခေါ်တာပဲ။ အဲဒါမျိုးတွေ ဖြစ်စေချင် တယ်။

တက်ကျမ်းစာပေ

နောက်ပြီးတော့ … ဟိုတုန်းက တပည့် တော် ပြောခဲ့တာလေးတွေကို နည်းနည်းပါးပါး ပြန်ပြောချင်သေးတယ်။ ဟိုတုန်းက စာပေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဗဟုသုတစာပေ၊ ရသစာပေ၊ တက်ကျမ်းစာပေ ဆိုပြီးတော့ ပြောဖူးတယ်။ တချို့က ဒီတက်ကျမ်းစာပေတွေကိုပဲ ကိုးကွယ် ပြီး တကယ်တမ်း လုပ်သလောက် မအောင်မြင် တဲ့အခါမှာ စိတ်ဓာတ်ကြောင်သွားတတ်တယ်။ ဒါ တပည့်တော် ဟိုတုန်းကလည်း အရှင်ဘုရား တို့ကို သြဝါဒပေးဖူးတယ်။ ဒါမျိုးက တကယ် ဖြစ်တာ။ တပည့်တော် အတွေ့အကြုံအရပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ ရသစာပေတွေနဲ့ ညှိပြီးတော့ နှလုံး သွင်းတတ်အောင် ပြုပြင်ယူရတယ်။ ရသစာပေ ထဲက ၀တ္ထုသဘောလေးတွေ နှလုံးသွင်းပြီး ကိုယ်လုပ်ချင်တိုင်း မဖြစ်တာတွေလည်း အများ ကြီးရှိတတ်တာကို နားလည်ရတယ်။ လက်ခံရ တယ်။ လောကမှာ ကိုယ်လုပ်ချင်တိုင်း မဖြစ် ဘူး၊ မဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ဖြစ်တာကိုပဲ အကောင်းဆုံးလုပ်သွားမယ်၊ ဒါမျိုးတွေကို ရသ

စာပေတွေထဲကနေပြီးတော့ ရနိုင်တယ်။ တပည့်တော်တို့ လောကမှာ လောကဓံ

စကားဆိုတာလေးကို မှတ်တမ်းအဖြစ်နဲ့ ဖတ် ခိုင်းပေးမယ်။ ပြီးမှ ပြောစရာရှိတာ ထပ်ပြော ပြမယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ သေချာစူးစိုက်ပြီးတော့ နားထောင်ပေးပါ။

တက်ကျမ်းနှင့်လက်တွေ့ '

လူအဖြစ် အသက်ရှင်ခွင့်ရခိုက်တွင် မည်သူမဆို ဒုက္ခဆိုးကျိုးနဲ့မကြုံတွေ့လိုဘဲ သုခ ချမ်းသာကိုသာ ခံစားစံစားလိုသည်မှာ ဓမ္မတာ ပင် ဖြစ်သည်။ ကြီးပွားချမ်းသာလိုသည်၊ အောင် မြင်ကျော်ကြားလိုသည်၊ ဂုဏ်အရှိန်အဝါ မြင့် သည်ထက်မြှင့်မားလိုသည် စသည့် လိုအင်ဆန္ဒ များသည် လူမျိုးမရွေး ဘာသာမရွေး လူသား အားလုံး၏ စိတ်ထဲတွင် တညီတညွတ်တည်း ရှိနေကြမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဘဝပေးအခြေအနေ၊ ကြီး ပြင်းရာ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်း၊ ပညာ အရည်အချင်း၊ အတွေးအခေါ်၊ စိတ်ကူးစိတ် သန်းတို့ မတူညီကြသည့်အတွက် ဆင်းရဲ ချမ်းသာ၊ ဂုဏ်ရှိန် အနိမ့်အမြင့်၊ အောင်မြင် ကျရှုံးမှုများကိုလည်း ကွဲပြားခြားနားစွာ ရရှိနေ ကြမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ အခြေအနေအမျိုးမျိုး ကွဲပြား ခြားနားစွာ ဖြစ်တည်နေလင့်ကစား လူတိုင်းလူ တိုင်းသည် မိမိတို့ဘဝ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးတက်မြင့်မားအောင်ကား အစဉ်အမြံ ကြံ ဆောင်နေကြသည်ချည်းပင် ဖြစ်သည်။ အနည်း စုသော ဘဝအကျိုးပေးကောင်းကြသူများက ပညာရေးနှင့် စီးပွားရေးတွင် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ရှိနေကြမှုများကြောင့် ခက်ခက်ခဲခဲ မကြိုးစားရဘဲ တိုးတက်အောင်မြင်မှုများကို

အောင်ချင်မှအောင်တာပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် ဘယ်တူပါ့မလဲ။

အဲဒီတော့ … တပည့်တော်တို့က ဘာ လုပ်ရမလဲဆိုရင် ကိုယ်ကအခြေခံလေးတွေ ပြည့် အောင်ဖြည့်ထား။ အခြေခံပြည့်အောင် ဖြည့်ပြီးမှ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုလုပ်သလဲ၊ ဘယ်နည်းနဲ့ အောင်ကြသလဲဆိုတာ လေ့လာ။ ဒီလိုမှမဟုတ် ဘဲ အခြေခံလိုအပ်ချက်မှမဖြည့်ဘဲနဲ့ ဘယ်သူ တော့ ဘယ်လိုလုပ်သတဲ့ဆိုတာဟာ နည်းလမ်း မမှန်ဘူး။ အဲဒါ ဘာနဲ့တူလဲဆိုတော့ ဆန်စင်ရာ ကျည်ပွေ့လိုက်သလိုပဲ။ ဆန်စေ့က ဟိုဘက်စင် ရင် ဟိုဘက်လိုက်ထု၊ ဒီဘက်စင်ရင် ဒီဘက် လိုက်ထုဆိုတော့ ဘယ်တော့မှ မပြီးနိုင်တော့ ဘူး။ ဒါကြောင့် အခြေခံလိုအပ်ချက်ကလေး တွေဖြစ်တဲ့ ကျမ်းရင်းတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ကျေပွန်အောင်လုပ်ပါ။

မြားနတ်မောင်မဂ္ဂဇင်း

ကျမ်းရင်းဆိုတာ တပည့်တော် ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သင်္ဂြိုဟ် ဆိုရင် အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟဆိုတဲ့ လက်သန်း အဋ္ဌကထာလေးကို ပြောတာ။ သဒ္ဒါဆိုလို့ရှိရင် လည်း ရပ်တွက်အခြေခံလေးတွေ၊ ဓာတ်ပစ္စည်း အခြေခံလေးတွေကို ပြောတာ။ ဒီလိုအခြေခံတွေ ပြည့်သွားပြီဆိုမှ ဘေးကိုလိုက်တာကောင်းတယ်။ အခြေခံမှမရှိဘဲနဲ့ ဘေးဘီလိုက်လို့ရှိရင်တော့ တပည့်တော် ပြောရဲတယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ စာမေးပွဲလည်း အောင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကြီးလာ လို့ရှိရင်လည်း အရည်အချင်းရှိတဲ့၊ ဦးနှောက်ရှိ တဲ့၊ တည်ငြိမ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်ဖို့မလွယ်ဘူး။ အဲဒီတော့ အထောက်အထားအဖြစ်နဲ့ တပည့် တော် ဒီ မြှားနတ်မောင်မဂ္ဂဇင်းက အယ်ဒီတာ

ဂိတ်လိုလည်း ဘီလျံနာသူဌေးကြီး ဖြစ်မလာ၊ ကင်ဝူချွန်းလိုလည်း ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ မဖြစ်၊ ဘုံ ဖျားသို့လည်း ရောက်မလာဘဲ ထိုစာအုပ်များထဲ မှ စာသားအချို့ကို အလွတ်ရွတ်ဆိုရင်း လူတချို့ စိတ်ရောဂါဝေဒနာသည်အဖြစ်ဖြင့် ဆေးကုသမှု ခံယူနေကြရသည်ကို ကျွန်တော် ဆေးကျောင်း သားဘဝက စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံကြီးတွင် တွေ့ ခဲ့ရဖူး၏။ အမုန်အားဖြင့် ထိုသို့ စိတ်ရောဂါ ဝေဒနာသည် ဖြစ်ကြရသူများသည် မိမိတို့၏ လက်ရှိဘဝအခြေအနေနှင့် ချိန်ထိုးမစဉ်းစားဘဲ တက်ကျမ်းစာအုပ်များထဲကအတိုင်း ပုံတူကူးချ ကာ တတ်ကြွမှုလွန်ကဲပြီး ဆေးရုံသို့ ရောက်လာ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ကြွဆေးများသည် စိတ် အနေအထား ပုံမှန်မဟုတ်သော စိတ်ဓာတ်ကျ ဆင်းနေသူများအတွက် ယာယီကုစားသော ဆေးများသာဖြစ်၍ ပုံမှန်လူများ အမြဲသုံးစွဲပါက တက်ကြွမှုလွန်ကဲပြီး ဆေးရုံရောက်ကြရမည် ဖြစ်သကဲ့သို့ တက်ကျမ်းစာအုပ်များသည်လည်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွပြီး အတုယူဖွယ်ဖြစ်အောင် အရေးအသားကောင်းကောင်းနဲ့ သာသာထိုးထိုး ရေးသားထားသည်ဖြစ်ရာ ထိုစာအုပ်ထဲက ညွှန် ကြားမှုအတိုင်း တသွေမတိမ်း လိုက်လုပ်ကြသူ များသည်လည်း သူတို့၏ ဘဝပေးအခြေအနေ နှင့် လိုက်လျောညီထွေ မဖြစ်ရကား စိတ်ကြွ ဆေး အလွန်အကျွံသုံးစွဲကြသူများကဲ့သို့ ကြုံတွေ့ ကြရမည်ဖြစ်သည်။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုလျှင် စိတ်ဓာတ်ရေး ရာ ပုံမှန်အနေအထားနှင့် ကိုယ့်ပညာအရည် အချင်းကို ပြည့်သထက်ပြည့်အောင် ဖြည့်ဆည်း ပြီး ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ရှိမည့်အလုပ်ကို တစ်ဆင့်ချင်း မှန်မှန်လုပ်ဆောင် နေကြသူများသည် တစ်နေ့တွင် ကိုယ်လုပ်ကိုင်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

သက်သောင့်သက်သာ ရရှိခံစားကြရပေသည်။ များရာစုဖြစ်သော လူတွေမှာမူ မိမိဘဝ တိုး တက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းအတွက် ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားလျှောက်လှမ်းရင်းဖြင့်သာ တိုးတက်မှုကို ရှာဖွေကြရလေသည်။ ထိုအထဲမှ အချို့သော လူများမှာ ပုံမှန်ခြေလှမ်းများဖြင့် တစ်ဆင့်ချင်း ကြိုးစားရသည်ကို စိတ်မရှည်ဘဲ ဖြတ်လမ်းနည်း ဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာမှု၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု ကို ရှာဖွေလိုကြသည်။ ထိုအခါ တချို့က ကံကိုယုံ၍ ဆူးပုံနင်းကြ၏။ တချို့က ဗေဒင် ယတြာ ဂမ္ဘီရပညာရပ်များကို အားကိုးအားထား ပြုကြ၏။ တချို့က ယခုအခေါ် တက်ကျမ်းဆို သော ကြီးပွားချမ်းသာရေး၊ ဘဝအောင်မြင်တိုး တက်ရေး လမ်းညွှန်စာပေများကို ဖတ်ရှုပြီး လုပ်ဆောင်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားကြ၏။

တက်ကျမ်းများကလည်း ကြီးပွားချမ်း သာခဲ့သူများ၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့သူများ၊ ဂုဏ်ရှိန်ကြီးမားခဲ့သူများ၏ အဆိုအမိန့်များ၊ ဘဝအခြေအနေများနဲ့ ကြိုးစားခဲ့ရပုံများကို ရေး သားထားသော စာအုပ်များဖြစ်၍ လက်တွေ့ ဘဝနှင့် နီးစပ်သည်ထင်ကာ လက်တွေ့ကို အားသန်သူများက အားကျအတုယူပြီး လုပ် ဆောင်ကြည့်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကွန်ပျူတာ ဆော့(ဖ်)ဝဲ ထုတ်လုပ်သူ ဘီလျံနာသူဌေးကြီး ဘီ(လ်)ဂိတ်အကြောင်းကို ဖတ်ရှုကြာ၏။ အားကျ ကြ၏။ ဒေဝူးကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ကင်ဝူချွန်း၏ ဘဝကို လေ့လာကြ၏။ ချုံကြားမှ ဘုံဖျားသို့ ရောက်ခဲ့ကြသူများ၏ အခြေအနေကို စူးစမ်းကြ သူဌေးအမြန်ဖြစ်နည်း၊ အချိန်တိုဖြင့် ଚ୍ଚୀ ॥ အောင်မြင်နည်း စသည့်စသည့် တက်ကျမ်းစာ အုပ်ပေါင်းစုံကို အာဂုံဆောင်ကြ၏။

သို့သော် လက်တွေ့တွင်ကား ဘီ(လ်)

ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဝိဂြိုဟ်ဆိုလည်း ဝိဂြိုဟ်မို့ ထိုက်သလောက် နားလည်သွားတယ်။ နားလည် လို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့က လမ်းမှားတယ်လို့ ပြောလို့မရဘူးပေါ့ဘုရား။

အောင်မြင်မှုနည်းတာ များတာကတော့ ခေတ်အနေနဲ့ စာမေးပွဲနဲ့တိုင်းတာကြတာ များ ပါတယ်။ အဲဒီတိုင်းတာတာကို သွားပြီးတော့ မမြင်နဲ့ပေါ့။ တပည့်တော်တို့ကတော့ အမြင် ကျယ်ကျယ်လေးနဲ့ ကြည့်ပေးမယ်။ အမြင်ကျဉ်း လို့ရှိရင် ဘာဖြစ်တတ်လဲဆိုတော့ … စာမေးပွဲ လေးတစ်ခုကိုပဲ အာရုံပြုပြီးတော့ စာမေးပွဲလေး ကျရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ သနားစရာကောင်း သလိုလိုနဲ့ ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်သွားရင်မကောင်းဘူး။ အားလုံးခြုံကြည့်ပေါ့။ အရင်ဘုရားတို့ မျက်လုံး ကို ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ပြီး နားစွင့်ကြည့်လိုက်။ တစ်နေ့ကဆိုရင် တပည့်တော်တို့ မွန်ပြည်နယ် မုဒုံဘက်က ကလာကလုပ်ဆိုလား၊ အဲဒီရွာ တစ်ရွာမှာ ဆန်ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက်ဆီက နေ အမျိုးသမီးတွေရော အမျိုးသားတွေရော အားလုံး လူလေးဆယ်လောက် ဝိုင်းပြီးတော့ ဆန်တွေလှကြတယ်ဆိုတာ၊ ဒါ လူတွေမှာ အင် မတန် ဒုက္ခရောက်လာတဲ့ အခြေအနေကို ပြနေ တယ်။ ဒါတွေသိပြီးတော့ ကိုယ်ချင်းစာတတ် လာပြီဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ဒုက္ခဆိုတာတွေက ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။

အခြေခံပြည့် အောင်

အဲဒီတော့ … တပည့်တော် ဆိုလိုရင်း အချုပ်ကတော့ စောစောက အယ်ဒီတာပြောတဲ့ အတိုင်းပဲပေါ့။ တပည့်တော်လည်း ဒီလိုပဲ တွေး တာပဲ။ ပထမဆုံး အခြေခံလေးတွေကို ပြည့် အောင်ဖြည့်ပါ။ အခြေခံပြည့်အောင် ဖြည့်ဆို

ရာနယ်ပယ်အသီးသီး၌ ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်ရှိလာ ကြမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် … ဘီလျံနာသူဌေးကြီး ဘီ(လ်)ဂိတ်သည်သော်လည်းကောင်း၊ ဒေဝူး ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ကင်ဝူချွန်းသည်လည်းကောင်း၊ အခြားသော အောင်မြင်ကြီးပွားမှုကို အရှည် သဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ထားကြသူများသည်လည်း ကောင်း၊ ထိုသူအားလုံးသည် တက်ကျမ်းစာအုပ် များကို ဖတ်ခဲ့ကြပြီး စာအုပ်ပါအတိုင်း တသွေ မတိမ်း လုပ်ဆောင်ရင်း ဆေးမြီးတိုနည်းဖြင့် ထိုနေရာများသို့ အလျင်စလို ရောက်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ဘဲ သူတို့ဘဝ၊ သူတို့အခြေအနေ၊ သူတို့ အရည်အချင်းနှင့် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ကာ တစ်ဆင့်ချင်း ပုံမှန် တစ်လှမ်းချင်းနည်းဖြင့် အောင်မြင်ကြီးပွားမှုတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်မှာ သေချာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ်တိုင်လျှောက်တဲ့လမ်း

ဒါ မှတ်တမ်းအဖြစ်နဲ့ ကျန်သွားအောင် တပည့်တော် ဖတ်ခိုင်းတာ။ တပည့်တော်အနေနဲ့ ဒီသဘောတရားကို နဂိုကတည်းက လက်ခံခဲ့ တာပါ။ လက်ခံခဲ့လို့လည်း ဒီကျောင်းမှာ တပည့် တော် ပညာရေးစနစ်ကို အဲဒီလိုကျင့်သုံးခဲ့တာ။ ဓမ္မာစရိယတန်းဆိုလို့ရှိရင်လည်း မှတ်စုချည်း အားမကိုးဘဲနဲ့ ဘာသာဋီကာလေးနဲ့ ကျေညက် အောင်ဆိုပြီးတော့ တပည့်တော်ကြိုးစားပြီးတော့ ခင်းပေးခဲ့တာ။ တခြားအတန်းတွေလည်း အ လားတူပါပဲ။ ဒါ တပည့်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် လျှောက်လှမ်းခဲ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဒီကျောင်းမှာ လည်း တပည့်တော် စကတည်းက ဒီမူလေးနဲ့ ချတာပဲ။ အခြေခံတော့ ထိုက်သလောက် ကျေ ညက်သွားကြတာပဲ။ အောင်တာ မအောင်တာ

ဘဝင်မြင့်

အခြေခံမပါဘဲနဲ့၊ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မသွားဘဲနဲ့ ဖြတ်လမ်းတွေ လုပ်လို့ရှိရင် ကြာ လာတဲ့အခါ ကျတဲ့ဒဏ်ကိုမခံနိုင်ဘဲနဲ့ စိတ် ကယောက်ကယက်ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာတွေက တပည့်တော်တို့ ဒီသာသနာ့စာမေးပွဲမှာလည်း ရှိတယ်။ တစ်နေ့က ရတနာမာန်အောင်ဘုန်းကြီး ဦးဇာနေယျ ပြောသွားတယ်။ ဦးဇင်းလေးတစ် ပါး သကျသီဟလည်း ပထမ၊ စေတိယင်္ဂဏ လည်း ပထမရတဲ့အခါမှာ ဘာဖြစ်သွားလဲဆို တော့ သူကတော့ ဆေးမိတယ်လို့ပြောတာပဲ။ တပည့်တော်တော့ မထင်ပါဘူး။ ဘဝင်တွေမြင့် ပြီးတော့ ဖြစ်သွားတာပဲ ထင်ပါတယ်။ လယ် ကွင်းထဲမှာ သင်္ကန်းတွေရွတ်ပြီးတော့ ပတ်ပြေး ပြီး ရူးသွားတယ်။ အောင်မြင်မှုဒဏ်ဆိုတာ လည်း တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ သိပ်သတိထားရတယ်။

အဲဒီတော့ .. အောင်မြင်ရင်လည်း မတက်ကြွဘဲနဲ့၊ ကျရှုံးရင်လည်း ပုံမှန်လေးနဲ့၊ ငါဘာလုပ်သင့်သလဲတွေးပြီး သာသနာအလုပ် ကို၊ သူတစ်ပါးအကျိုးကိုလုပ်ရင်း ကျက်သရေ ရှိတဲ့အလှကိုဆောင်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးနဲ့ သွားလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ ဒီကျောင်းမှာ ကျက်သရေရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးဖြစ်သွား မှာပေါ့ဘုရား။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ စာမေးပွဲတွေပဲ အောင်ချင်နေပြီးတော့ ဒီကျောင်းနည်းနဲ့ မကိုက် ဘူးဆိုလို့ရှိရင်လည်း အရှင်ဘုရားတို့သဘော ပေါ့။ တပည့်တော်အနေနဲ့လည်း မတားလိုပါ ဘူး။ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ကျောင်းတွေ ဘာတွေ ရွှေ့ပေါ့။ ရွှေ့တဲ့အခါလည်း လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ ရွှေ့ပါ။ တပည့်တော်ကို သံသယတွေ ဖြစ်ပြီး တော့ မရွှေ့ကြပါနဲ့။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တာက ဥပမာ … ကိုယ်က ပထမဆင့်ဆိုလိုရှိ ရင် သင်္ဂြိုဟ်အောက်သုံးပိုင်း၊ သဒ္ဒါဆိုလည်း ကာရကပိုင်းအထိ ဒီလိုအခြေခံလေးတွေ ကျေ ညက်ဖို့ လိုတာကိုပြောတာ။ အဲဒါတွေ ကျေ ညက်ပြီးပြီဆိုမှ အချိန်ပိုလို့ရှိရင် မှတ်စုမှတ်ရာ လေးတွေ တပည့်တော်တို့ လိုက်ပြီးတော့ ကြည့် ပေါ့ဘုရား။ တပည့်တော် ဒါမျိုးလေးတွေ သွား စေချင်တယ်။ တပည့်တော် အားမရတာ ရှိသေး တယ်။ သင်္ဂြိုဟ်အရကောက် ကောက်ပြီးတာ တောင်မှ တတိယဆင့်ဆိုရင် ပစ္စည်းမပြိုင် တတ်ရတာနဲ့၊ နောက်ပြန်မေးလိုက်လို့ရှိရင် နောက်ကဟာတွေ ချော်သွားရတာနဲ့၊ ဒါတွေက တပည့်တော် အားမရတဲ့အချက်တွေပဲ။ ဒါတွေ က အခြေခံကျေခဲ့လို့ရှိရင် အရကောက်ရလိုက် တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် နောက်က ပါသွားရမယ့်ဟာ တွေ။

သဒ္ဒါဆိုရင်လည်း ဝိဂြိုဟ်ရပြီးလို့ ရပ် တွက်ခဲ့ပါဆိုရင် သမာသ်ရုပ်၊ တဒ္ဓိတ်ရုပ် ဘာ ပဲလာလာ ပုံမှန်ရုပ်သာဆို တွက်တတ်နေရမှာ။ အခြေခံတွေ လိုအပ်တယ်လို့ တပည့်တော်တော့ ဒီလိုပဲ မြင်တယ်။ အခု အမှတ်ရထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အောင်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း ဆက်ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့နည်းလမ်းလေးနဲ့ ကြိုးစား ပေါ့ဘုရား။ ကျကျနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အမုတ် နည်းတဲ့ပုဂ္ဂိလ်တွေကလည်း ခုဆို အစမ်းစာမေးပွဲ တွေ သုံးလေးပတ် ကျန်သေးတယ်။ ဒီအတော အတွင်းမှာ အရှင်ဘုရားတို့ ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန် နဲ့ ကြိုးစားကြည့်ပေါ့။ တပည့်တော်ပြောတဲ့ အခြေခံနဲ့မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ဒီ့ပြင်နည်းနဲ့ ကြိုးစားချင်တယ်ဆိုလည်း ကြိုးစားကြည့်ပေါ့။ တက်လာတယ် ဆိုလို့ရှိရင်တော့ တပည့်တော် တို့က ဝမ်းသာပါတယ်။

ကိုယ်စီ အခြေခံပြည့်ပြည့်ဝဝနဲ့ အထက်ကို တက်လှမ်းနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်အောင် ကြိုးစား နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

သဘောတူ ဆန္ဒတူ

တချို့က တပည့်တော် မထွက်စေချင် ဘူး၊ တားလိမ့်မယ် ဘာညာ ထင်ကြတယ်။ တပည့်တော် တားချင်ပေမဲ့ တားလို့မရမှန်းသိလို့ နောက်ပိုင်းမှာ မတားပါဘူး။ ထွက်ပြီဆိုရင် လည်း တပည့်တော် ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ တတ် နိုင်တာဆို ကူတောင်ကူညီလိုက်သေးတယ်။ အဲဒါမိူး အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ထွက် တဲ့အခါမှာ ရိုးရိုးသားသားပဲထွက်ပါ။ တပည့် တော်ကို သံသယတွေနဲ့ မကြိုက်ဘဲနေလိမ့်မယ် ဘာညာ လျှောက်ပြီးတော့ မတွေးပါနဲ့။ ဒါတွေ က ကိုယ်စိတ်ဓာတ်ကကို ဖြစ်နေတာ။ တပည့် တော်အနေနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ တပည့်တော် ကတော့ တတ်နိုင်သမျှ စာချတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လေးတွေ ထိုက်သလောက်ရှိနေရင် လက်တွဲပြီးတော့ ဆက်လုပ်သွားမှာပဲ။ ကိုယ်နဲ့ သဘောတူ ဆန္ဒ တူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိနေလို့ရှိရင် ကျေနပ်တယ်။ ဒါကြောင့် အကြီးတန်း အောင်ပြီးပြီဆို

ရင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် စိစစ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပါ။ ဒီမှာကတော့ တပည့်တော်တို့ စာချတန်းတွေက နည်းနည်းလေး ပြဿနာတွေတက်နေတာ ရှိ တယ်။ ဒီမှာနေလို့ရှိရင်တော့ အခက်ခဲလေးတွေ ထိုက်သလောက်ရှိမယ်။ အဲဒီအခက်အခဲတွေ ကြောက်တယ်ဆိုရင် အရှင်ဘုရားတို့သဘော ပေါ့။ ကျန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က စိတ်တူ ဆန္ဒတူနဲ့ သွားလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ ဘယ်လိုအခက် အခဲလာလာ တတ်နိုင်သမျှ လက်တွဲပြီးတော့ ဖြေရှင်းလို့ရတာပေါ့။ နောက်ဆုံး ဆင်းရဲလည်း တပည့်တော် ခံနိုင်တယ်။ တပည့်တော်ကြောက် တာက စိတ်မတူ ဆန္ဒမတူတာတွေ စုပြီးတော့ ပြဿနာဖြစ်မှာကိုပဲ ကြောက်တာ။ ဒါကြောင့် ခုနကပြောတာလေးကို အာရုံပြုပြီးတော့ ကိုယ်စီ

သစ္ဓါတရားနဲ့ဉာဏ်ပညာ

၁၃၆၄ ခု၊ တော်သလင်းလကွယ်နေ့ ၂၀၀၂ ခု၊ အောက်တိုဘာလ ၆ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ည

ဆိုလို့ရှိရင်တော့ ဝင်မဖြေတာ ကောင်းတယ်။ သကျသီဟအတွက်လည်း လုပ်ရဉီးမှာဆိုတော့ အချိန်တွေက ဟိုဘက်လည်း လျော့သွားတယ်။ အဲဒီတော့ ခုလို လေ့ကျင့်ခန်းပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင် နက် ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ပါ။ စာမဖြေခင် တစ်ခေါက်ကတော့ ပေါက်ပါတယ်။ ကျန်တာ ကို ဘယ်အချိန်မှာ တောင်မြို့ဖြေရမယ်၊ ဘယ် အချိန်မှာ ရန်ကုန်ဖြေရမယ်၊ ဒီအတွင်းမှာ ငါ ဘယ်လိုပေါက်အောင်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်း ချက်တွေတော့ ရှိနေပါစေ။

တပည့်တော်လည်း အမြဲတမ်း စုံစမ်း ကြည့်တယ်။ စုံစမ်းကြည့်တဲ့အခါမှာ ဘာသွား တွေ့ရလဲဆိုတော့ တခိျု့က အမှတ်လည်း နည်း တယ်။ စာကိုလည်းပဲ ဟုတ်တိပတ်တိ မလုပ် ဘူး။ အဲဒါမျိုးတွေ သွားသွားပြီး တွေ့ရတယ်။ အားလုံးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ အမှတ်နည်းသူ တော်တော်များများမှာတော့ တွေ့ရတယ်။ နှစ် ဘက်ရှုံးရှုံးတယ်လို့ခေါ်တယ်။ စာမေးပွဲလည်း

နှစ်ဘက်ရုံးသူ

ထိုင်တဲ့အခါမှာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်တွေ မကြည့်မိပါစေနဲ့။ မနက်မနက် ဆွမ်းခံတန်းတဲ့ အခါတွေမှာလည်း အဲဒါလေး သတိထားပေးပါ။ ကဲ ... ဒီနေ့ဆို တော်သလင်းလကွယ်သွားပြီ၊ တော်သလင်းလကုန်ပြီပေါ့။ တော်သလင်းလ ကုန်ပြီဆိုတော့ သီတင်းကျွတ်ဖို့ရာအတွက် ၁၅ ရက်ပဲ လိုတော့တယ်။ သာမဏေစာမေးပွဲတွေ လည်း အပတ်စဉ်လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ပြီးကုန် ပြီ။ ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ သာသနာလင်္ကာရစာ မေးပွဲ ဖြေမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ပေးပါ။ ဗဟုသုတအဖြစ်

မပြောဘူး။ ဒါမျိုး 'ဓမ္မိယလဒ္ဒ' သံဃာတွေ အတွက် တရားသဖြင့် ဖြစ်ပေါ် လာတာကိုပဲ တပည့်တော်အနေနဲ့ လိုချင်တယ်။ ကိုယ်က ရေလာမြောင်းပေးတွေ ဘာတွေလုပ်ပြီးတော့ ရလာတဲ့ဟာမျိုးကိုတော့ တပည့်တော် မလိုချင် ဘူး။ သင်္ကန်းဖိနပ်ကိုပဲ အဓိကထားပြီး လျှောက် လို့ တပည့်တော်လည်း ကျန်တာတွေကတော့ နှစ်တိုင်းလိုပါပဲဆိုပြီး ဒီလိုပဲ ပြောလိုက်တယ်။ ပြောချင်တာက သံဃာအားလုံးက ဒီကထိန်ရက် ကိုလည်း မှတ်ထားပါ။ ဘေးကနေ လာပြီးတော့ လျှောက်တဲ့အခါ တပည့်တော်တို့ နှစ်ခုအနေနဲ့ လက်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သီတင်း ကျွတ်လပြည့်ကျော် ၉ ရက်နေ့ဟာ ကထိန်နေ့ ဖြစ်တယ်ဆိုတာလေး အားလုံး မှတ်ထားကြပေါ့။

ချေတာသုံးပါ

နောက်တစ်ခုက ဒီဩဝါဒပြီးလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ ဗလာစာအုပ်လေးတွေ၊ ဆပ်ပြာ လေးတွေ ရှိသလောက် ဝေဦးမယ်။ အဲဒါလေး တွေကို စည်းကမ်းရှိရှိ အသုံးပြုဖို့လည်း တပည့် တော် မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ နိုင်ငံမှာက စည်းကမ်းရှိဖို့ အဓိကလိုအပ်နေတာ။ ပစ္စည်းပစ္စယတွေရဲ့ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေက သိပ် ကြီးပါတယ်။ တပည့်တော်တို့က ဒါတွေကို ကပ္ပိပြီးတော့ အားလုံး မဝေနိုင်ဘူးပေါ့။ အဲဒီ တော့ လျူထားတာလေးတွေကိုပဲ ကိုယ်တိုင် အသုံးပြုတဲ့အခါမှာ ချွေတာပြီးတော့ သုံးပေးပါ။ ဆပ်ပြာအကြမ်းတစ်ခဲကအစ လူတွေကျတော့ တန်ဖိုးနားလည်သွားပြီ။ တပည့်တော်တို့ သံဃာ တွေကတော့ အားလုံး အလူုခံရနေတာဆို တော့ ရှိသေရကောင်းမုန်း သိပ်မသိတတ်ကြ ဘူး။ စည်းကမ်းမဲ့ပစ်ထားလို့ တပည့်တော်ဆီ

ကျတယ်၊ အသိဉာဏ်နဲ့ သဒ္ဓါတရားတွေလည်း မွဲခြောက်သွားတယ်ဆိုတော့ ဘာမှအမြတ်မရှိ ဘူး။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး။ အဲဒါလေး အရှင်ဘုရားတို့ သတိထားပါ။ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်လည်း ပြန်ပြီးတော့ စစ်ကြည့်ပါ။

ကထိန်ရက်စွဲ

အဲဒီတော့ သီတင်းကျွတ်ဖို့ရာ ၁၅ ရက် ပဲ လိုတော့တဲ့အတွက် သာသနာလင်္ကာရဖြေ မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဒီဘက်ဆက်ပြီးတော့ ကြိုး စား။ သကျသီဟနဲ့ အစိုးရလုပ်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ် တွေကလည်း ဘယ်လအတွင်း ဘယ်လိုပေါက် အောင်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားလေးတွေ မွေး မြူထား။ ဒါ ကိုယ့်တာဝန်ပဲ။ ကိုယ့်ဘက်က တော့ အခြေခံပြည့်အောင် အဆင်သင့်လုပ်ထား ရမှာပဲ။ စာမေးပွဲဖြေတဲ့အခါ အောင်တာ ကျတာ ကတော့ ခေတ်အခြေအနေအရ၊ ဌာနအခြေ အနေအရ တစ်ခါတစ်ရံ ဖြစ်သွားတာကတော့ တပည့်တော်တို့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီလိုကြံ လာခဲ့ရင်လည်း ကိုယ်ဘာသာ ကြိုးစားပြီးတော့ လောကဓံကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားကြပါ။ အားလုံးသံဃာတွေကို တပည့်တော် တစ်ခုအသိ ပေးချင်တာ ရှိပါတယ်။ ဒီနေ့ ဟိုရေကန်လျှတဲ့ အောင်ရတနာဒကာမကြီး လာသွားတယ်။ ဒီ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၉ ရက်နေ့မှာ ကထိန်ခင်းဖြစ်မယ်။ အဲဒီတော့ ကထိန်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ တခြားက လာလျှောက်လို့ ရှိရင် ပိတ်လိုက်တော့။

တပည့်တော် အထွေအထူး မပြောပါ ဘူး။ သူက သူ့သဒ္ဓါတရားအလျောက် ခင်း တယ်။ ဘာဝယ်ပါ ညာဝယ်ပါ၊ ဘာလုပ်ပါ ညာလုပ်ပါ စသည်ဖြင့် တပည့်တော် တစ်လုံးမှ

စိတ်တွေ ပေါ်လွင်နေတယ်။ အခုဆိုရင်လည်း ဒီရှေ့မှာ သိမ်းထားရတဲ့ သင်္ကန်းပုံကြီးကို ကြည့် ကြည့်လိုက်ပေါ့။ ဒီနေ့က ဥပုသ်နေ့။ ဆွမ်းပြင် တဲ့သံဃာတွေ ပင်ပန်းတာတော့ ထားတော့။ ကျန်တဲ့သံဃာတွေဆို သိပ်အထူးလုပ်စရာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတောင်မှ ပစ်ထားလို့ သိမ်းချလာ ရတဲ့ သင်္ကန်းပုံကြီးက မနည်းဘူးပဲ။ ဒါဟာ တခြားနေ့တွေလည်း နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ရှိနေတဲ့ သဘောကို ပြတယ်။ အဲဒါမျိုးလေးတွေလည်း မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့။ အချိန်ကျပြီဆိုရင် ကိုယ့်သင်္ကန်း လေးကိုယ် ဂရုစိုက်ပြီးတော့ ရုပ်ပေးကြပါ။

၀တ်ဆောက်တည်ပွဲ

နောက်ပြီးတော့ ... ဝတ်ဆောက်တည် တာနဲ့ စပ်ပြီးတော့ နည်းနည်းပြောချင်သေး တယ်။ ဒီ ဝတ်ဆောက်တည်တယ်ဆိုတာက အပြင်ကျောင်းတွေမှာတော့ ရှားတယ်ပေါ့။ ဒီမှာ တော့ အားနာနေကြမှာစိုးလို့ ဆောက်တည်ချင် လို့ရှိရင် ဆောက်တည်ဖြစ်အောင် တပည့်တော် ကိုယ်တိုင်က လုပ်လုပ်ပေးတဲ့မှုကလေး ရှိတယ်။ တချို့ကျတော့ ဝတ်ပွဲဆိုတာကြီးတွေ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီဝတ်ပွဲဆိုတာ ကြီးတွေကို တပည့်တော် နည်းနည်းလေ့လာ ကြည့်ပါတယ်။ ကောင်းသလား၊ မကောင်းဘူး လား မေးရင် ဝတ်ဆောက်တည်တယ်ဆိုတာက တော့ ကောင်းပါတယ်။ အာပတ်စင်ကြယ် အောင် လုပ်ကြတာပဲလေ။ အပြစ်မသင့်တောင် သံသယဖြစ်ရင်လည်း လုပ်လို့ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်တို့ရဲ့ မြန်မာပြည်ထုံးစံက ဘယ်လို ဖြစ်လာလဲဆိုတော့ ဒီဝတ်ပွဲဆိုတာကြီးတွေ ကြီး ကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်၊ ပေါင်းအိုးလေးတွေဆောက်၊ ဆွမ်းကပ်မယ့်ဒကာတွေကို ရက်စေ့ရှိအောင်ရှာ၊

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ရောက်လာတဲ့အထဲမှာ ဆပ်ပြာခဲအကောင်းစား တွေရော၊ ဂျုပ်ဘူးအကောင်းစားတွေရော၊ ရေချိုး ခွက်ဆိုရင် တစ်ခါတစ်ရံ စတီးခွက်တွေအထိ ပါတာ တွေ့ရတယ်။

စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့

သင်္ကန်းတွေဆိုရင်လည်း တစ်နေ့က တပည့်တော် ရွာပြန်လျှလိုက်တာ ပီနန်အိတ်နဲ့ တစ်လုံးရတယ်။ ဒီအထဲမှာ ကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် သင်္ကန်းကောင်းတာတွေ အများကြီးပါတယ်။ ဒါက ဘာပြနေတာလဲဆိုတော့ သူများလူူတာ ကို မလေးစားတတ်ဘူးဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ် သွားပြ နေတယ်။ သူများက သဒ္ဓါတရားနဲ့ လုူထား တာလေးတွေကို ကိုယ်က တတ်နိုင်သမျှ ကြိုး စားပြီးတော့ သုံးပေးပါ။ တပည့်တော်ရဲ့သင်္ကန်း လျှော်နေတဲ့ကိုရင်တွေ သိပါတယ်။ သင်္ကန်းအ စုတ်လေးကို ကိုယ်ပတ်ရတယ်ဆိုပြီး တပည့် တော် ဒီအတိုင်းလေးပဲ ပေကိုင်နေတာပဲ။ ဝတ် လို့မရတောင်မှ ကိုယ်ပတ်လုပ်လို့ရတာပဲ မဟုတ် လား။ တချို့ ဒကာဒကာမတွေ မြင်သွားတဲ့ အခါမှာ မရှိလို့လားဆိုပြီး မေးကြတယ်။ မရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲပေါ့။ ကိုယ်ရလာတဲ့ပစ္စည်း လေးကို တတ်နိုင်သမျှ ခိုင်ခံ့အောင်သုံးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ကိုယ်မသုံးတော့ဘူးဆိုရင်လည်း တခြားသုံးမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို လုူလိုက်တယ်။ ဒီလို ရှိသေရတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ အရှင်ဘုရားတို့ဆီက စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ပစ်ထားတဲ့သင်္ကန်းတွေ များလာပြီ ဆိုရင် ဆင်းရဲတဲ့ကျောင်းတွေကို တစ်လှည့်စီ တပည့်တော် စရိတ်ခံပြီးတော့ ပို့လိုက်တာပဲ။ ပြောချင်တာက စည်းကမ်းမဲ့တာလေး တွေက တော်တော်များလာနေတယ်။ လျုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ပစ္စည်းကို တန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့

သင့်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ကယ်ရမှာပဲတဲ့။ ဒီလို စကားမိူးတွေ ပြောတာတွေလည်း တပည့်တော် တွေ့လာရတယ်။ ဒီဟာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ တပည့်တော် ဟိုရှေးခေတ်က မဲထီးဆရာတော်ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်တွေဘာတွေ ပြန်ပြီးတော့ ကြည့် လိုက်တဲ့အခါမှာ ဝက်သုံးကောင်ဆိုတာ သွား တွေ့ရတယ်။ အားလုံး ဗဟုသုတအဖြစ် မှတ် ထားကြပေါ့။ ဝက်သုံးကောင်ဆိုတာက အခြား မဟုတ်ဘူး။ နံပါတ်(၁)က ကထိန်ဝက်တဲ့။ နံပါတ်(၂)က ဝတ်နေဝက်တဲ့။ နံပါတ်(၃)က မင်္ဂလသုတ်ဝက်တဲ့။ အဓိကပြောချင်တာကတော့ ပွဲကျောင်းဘုန်းကြီးတွေကိုပေါ့။

ဝက်သုံးကောင်

ရေးတုန်းက ပွဲကျောင်းဂိုဏ်းဆိုတာ ရှိ တယ်။ သူတို့က ကထိန်ခင်းတော့မယ်ဆိုလို့ရှိ ရင် ဒကာဒကာမတွေကို အသိပေးတယ်။ ဒကာ ဒကာမတွေက ဘာလုပ်ထားရလဲဆိုတော့ ဝက် မွေးထားရတယ်။ ကထိန်ခင်းမယ့်နေ့၊ ကထိန် သင်္ကန်းကပ်မယ့်နေ့ကျတော့ ဒီဝက်ကို ဖျောပြီး တော့ ဆွမ်းကပ်ရတယ်။ အဲဒီလို မွေးထားတဲ့ ဝက်ကို ကထိန်ဝက်လို့ခေါ်တယ်။ ဒါမှူးတွေက တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်နော်။ ကု သိုလ်တော့ ကုသိုလ်လုပ်ငန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကထိန် ခင်းဖို့ကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ အကုသိုလ်ဖြစ် သွားတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက အစွန်းသုံးပါး လွတ်တဲ့အသားကို ခွင့်ပြုထားတာပဲ။ ဒါမျိုးကြီး တွေ သေချာလုပ်ထားတာကတော့ ဘယ်ကောင်း မလဲ။ ရက်စရာ သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်တို့ဆီမှာ အဲဒီလိုရှိခဲ့တယ်။

နောက် … ဝတ်နေဝက်ဆိုတာ ဘာလဲ ဆိုတော့ အခုလို ပရိဝါသ်တွေ ဘာတွေဆောက်

တောထွက်ကြီးစကား

အမှန်က ဒီဟာလုပ်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ကိုယ့်ရဲ့အပြစ်ကို သံဃာတွေကို ဝန်ခံရတာ။ ဒါကိုပဲ ဒါမျိုးကြီးတွေ လူသိရှင်ကြား ပေါ်ပေါ် ထင်ထင်ဆိုတော့ တွေးကြည့်ရင် တစ်မျိုးကြီးပဲ။ တခိုု့ဆိုရင် တပည့်တော်တွေ့ဖူးတယ်။ တပည့် တော် ဟိုအရင်တုန်းက ရွှေကြက်ယက်ဘက်မှာ ဆောက်တည်ဖူးတော့ တခိုု့ ကြီးမှဝတ်တဲ့ကိုယ် တော်ကြီးတွေက ဘာပြောလဲဆိုရင် 'တို့ ဒီရွှေ ကြက်ယက်ပြီးလို့ရှိရင် ကူမဲလိုက်ဦးမယ်၊ ကူမဲပြီး လို့ရှိရင် ဘယ်ဆက်လိုက်မယ် စသည်ဖြင့် ပြော သံတွေကြားခဲ့ရတယ်။ ဆွမ်းကွမ်းစားရတာတွေနဲ့ မဲဖောက်ပြီးတော့ လှူဒါန်းတာတွေကို မက်မော ပြီးတော့ ဝတ်ဆောက်တည်တယ်ဆိုတာ တ ပည့်တော်ဖြင့် ဘာမုန်းကိုမသိတော့ဘူး။ သူများ တွေက ကောင်းတယ်ဆိုတာနဲ့ ဒီတစ်ပွဲဆောက် တည်ပြီးတစ်ခါ ကူမဲပြေးပြန်ရော။ ကူမဲမှာ ဆွမ်းကြီးခံတွေရ၊ ဆွမ်းကပ်တွေမှာ ကောင်း ကောင်းစားပြီးတစ်ခါ နောက်တစ်နေရာပြေးပြန် ရော။ အဲဒီတော့ သူတို့ တစ်နှစ်ကို ဘယ်နှစ်ခါ လောက် ဆောက်တည်တယ် မသိဘူး။ ဒါ တပည့်တော် ကိုယ်တွေ့ပေါ့။

ဝတ်ဆောက်တည်ရင်းတန်းလန်းနဲ့ သူ တို့က ပြောသေးတယ်။ တပည့်တော်တို့ ငယ်ဖြူ ကိုယ်တော်တွေနဲ့ စကားပြောနေတုန်း သူက ထပြောတာ။ ဗေဒင်ဟောတာ၊ လက္ခဏာဟော တာ၊ ဆေးကုတာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး 'ဟာ … ကိုယ်တော်တို့ကလည်း ဒီဆေးကုပေးတယ်ဆို တာ သူများအသက်ကယ်တာပဲဟာ။ အာပတ်

ချင်လို့ရွတ်တယ်ဆို ဒါလည်း အန္တရာယ်ကင်း တာပါပဲ။ ခုတော့ ပဋ္ဌာန်းပွဲလုပ်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် ငွေတွေက ရွာမှာ သောက်သောက်လဲကုန်တာ အများကြီးရှိတယ်။ ဝတ်ဆောက်တည်ပွဲတစ်ခု လုပ်လို့ရှိရင်လည်း ငွေတွေ သိန်းချီပြီးတော့ ကုန်နေတယ်။

ဘု ရားရှင် အလို ကျ

တပည့်တော်တို့ ဒီမှာလုပ်တာလေးကို ဒီည ပြောချင်တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့ တပည့်တော် ဒီမှာ လိုလိုလားလား လုပ်ပေးသလဲ။ စောစော ကလို ဝတ်ပွဲကြီးတွေ ဘာတွေသွားလည်း ဝတ် ချင်းအတူတူမို့ ကောင်းတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ မျိုးကြီးတွေကို ရှေးဆရာတော်ကြီးတွေက မကြိုက်ဘူး။ ဝက်သုံးကောင်ထဲမှာ ပါနေတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီမှာ ဝတ်ဆောက်တည်တယ်ဆိုရင် မနက်စောစောထပြီးတော့ ဆောက်တည်တယ်။ ပြီးတော့ ချတယ်။ ဘာမှ ဆွမ်းကပ်စရာလည်း မလိုဘူး။ ကိုယ်ဘာသာ ဆွမ်းခံစားပြီးတော့ လုပ်တယ်။ စာချလည်း မပျက်ဘူး။ စာသင် လည်း မပျက်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီအတိုင်းလေးပဲ ကောင်းတယ်။ ဘုရားရှင်နဲ့ ရှေးရှေးဆရာတော် ကြီးတွေရဲ့အာဘော်လည်း ကျတယ်။

အဲဒီတော့ အရှင်ဘုရားတို့လည်း ဘယ် နေရာ ဘယ်ဒေသရောက်ရောက်၊ ပဋ္ဌာန်းပွဲပဲ လုပ်လုပ်၊ ဝတ်ပွဲပဲ လုပ်လုပ်၊ ကုသိုလ်အဖြစ် လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ဒီနည်းမျိုးလေးနဲ့ပဲ လုပ် ပေးကြပါ။ ဥပမာ ... ပဋ္ဌာန်းပွဲလုပ်တော့မယ် ဆိုရင် ကိုယ့်သံဃာနဲ့ကိုယ်ပဲ အေးအေးဆေးဆေး ပဋ္ဌာန်းရွတ်ပေါ့ဘုရား။ အသံချဲ့စက်တွေနဲ့ဆိုရင် လည်း ညညမှာ စက်သံတိုးတိုးလေးထားပြီး သူတစ်ပါး အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် လုပ်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တည်တဲ့အခါမှာ ခုနကလို လူသိရှင်ကြား ဝတ် ဆောက်တည်တဲ့ကိုယ်တော်တွေကို ကပ်ဖို့ဆိုပြီး၊ အလျှတွေခံပြီးတော့ ဝက်တွေဘာတွေ မွေးမြူပြီး လုပ်ထားတာမျိုးကို ပြောတာ။ နံပါတ်(၃) မင်္ဂလ သုတ်ဝက်ဆိုတာက ကိုယ်ရဲ့ကလေးတွေ မင်္ဂလ သုတ်တက်တဲ့အခါမှာ ပထမ နတ်တင်ပြီးတော့ စာချပေးမယ့်ဘုန်းကြီးကို ဝက်သားနဲ့ ကပ်ရ တယ်တဲ့။ သူတို့ခေတ်တုန်းက ဝက်သားတော် တော်ကြိုက်တယ်ထင်တယ်။ အဲဒါကို မင်္ဂလ သုတ်ဝက်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒါ မဲထီးဆရာတော် ကြီး ရေးခဲ့တာ။ ပွဲကျောင်းကိုယ်တော်တွေဆိုတာ ဝိနည်းမလေးစားတဲ့အတွက် ရှေးခေတ်ကဆိုရင် အပယ်ခံတွေပေါ့။ ဝိနည်းလေးစားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆရာတော်တွေ စက်ဆုပ်တဲ့ဂိုဏ်းပေါ့။ ပွဲဂိုဏ်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ဝတ်အလေ့အထပဲ ဆိုပြီးတော့ ရှုတ်ချခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ခုခေတ်မှာလည်း ဒါတွေက ပြန်ပြီးတော့ ခေတ်စားသလို ဖြစ်လာ တယ်။

ပဋ္ဌာန်းပွဲတွေ

တပည့်တော်တို့ ပဋ္ဌာန်းပွဲကျင်းပတယ် ဆိုလို့ရှိရင်လည်း ဒီလိုပေါ့။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့အလိုတော်နဲ့ တိုက်ဆိုင်ကြည့် သင့်တယ်။ တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ဆရာ တော်ကြီးရဲ့အာဘော်နဲ့ ပြောရရင်တော့ ပဋ္ဌာန်းပွဲ လုပ်တာတွေဟာ ကောင်းတော့ကောင်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီပဋ္ဌာန်းပွဲကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ တစ်အိမ်ဆင်းတစ်အိမ်တက် အသံချဲ့စက်ကြီး တွေနဲ့ အလှူခံတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ကိုယ် တကယ်ပဋ္ဌာန်းရွတ်ချင်စိတ်ရှိလို့ရှိရင် ကိုယ့်ဘာသာ သံဃာတွေနဲ့ ဆွမ်းခံစားပြီး ရွတ် လို့ရှိရင်လည်း ဖြစ်တာပဲ။ အန္တရာယ်ကင်းစေ

ဘာမှဝန်မတက်စေဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ သာသနာအ လုပ်ဖြစ်တဲ့ စာချတာ၊ တရားထိုင်တာ၊ ဘုရား ဝတ်ပြုတာ၊ ဒီအလုပ်တွေလည်း မပျက်စီးဘဲနဲ့ ဝတ်ဆောက်တည်တယ်ဆိုရင် ဒါဟာ ရှေးဆရာ တော်တွေ သာဓုခေါ်တဲ့အလုပ်ပဲ။ မြတ်စွာဘုရား ရှိရင်လည်း ဘုရားရှင်သာခုခေါ်တဲ့ အလုပ်ဖြစ် မှာပဲ။

သဒ္ဓါနောက်က ပညာ

ဒါကြောင့် ... ဒီနည်းလေးတွေကိုပဲ အရှင်ဘုရားတို့ အဆက်ဆက်လူကြီးဖြစ်လာရင် ကျင့်သုံးပေးကြပါ။ တပည့်တော်တို့ သဒ္ဓါတရား နဲ့ ပညာတရားက မျှနေမှကောင်းတယ်။ ခုလို ဝတ်ဆောက်တည်တယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်ကလည်း ကိုယ့်မှာ အပြစ်သင့်လာရင်၊ သို့မဟုတ် သံသယ ရှိလာရင် ကုစားဖို့ သဒ္ဓါတရားမွေးမြူရတယ်။ အဲဒီလို သဒ္ဓါတရားကိုအခြေခံပြီးတော့ ဆောက် တည်ဖြစ်ပြီဆိုလို့ရှိရင်လည်း ပညာတရားလေးနဲ့ ဆင်ခြင်ဆောက်တည်ရတယ်။ ပွဲကြီးတွေလုပ်ပြီး တော့ ဆောက်တည်တာကောင်းသလား။ ပဋ္ဌာန်းပွဲဆိုလို့ရှိရင်လည်း လူသိရှင်ကြား ငွေတွေ သိန်းချီအကုန်ခံပြီးတော့၊ အလုူခံပြီးတော့၊ ရန်ပုံ ငွေတွေဘာတွေနဲ့ လုပ်တာကောင်းသလား။ ကိုယ့်ဉာဏ်ပညာနဲ့ကိုယ် တွေးကြည့်ပေါ့။ သဒ္ဓါ တရားဖြစ်ရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ နောက်က ပညာတရား လိုက်သင့်တယ်။ ပညာတရားပါမှ တပည့်တော် တို့ ဝတ်ဆောက်တည်တဲ့ပွဲတွေလည်း စနစ် တကျရှိမယ်။

နောက်ပြီး … ဘုရားပွဲတွေ ကျင်းပရင် လည်း အားလုံး သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ တပည့်တော် တို့ ဒီနားလေးတင်ပဲ ဇာတ်ပွဲကြီးတွေနဲ့ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် လုပ်နေကြတယ်။ ဘုရားကိုပူဇော်

ပေါ့။ ငွေတွေဘာတွေ အလှူမခံပါနဲ့။ 'တစ်အိမ် ဘယ်လောက်လှူရမယ်၊ ဘယ်လောက်လှူကြ ပါ၊ တစ်ပါးအတွက် ဘယ်လောက်နဲ့လှူနိုင်ပါ သည်'ဒါမျိုးတွေ မလုပ်ပါနဲ့။ အဲဒီလိုဆိုရင် ဒါဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ နည်းစနစ်လေး တွေ ဖြစ်သွားတယ်။ ဝတ်ဆောက်တည်တဲ့ပွဲ ဆိုလည်း အဲဒီလိုမျိုးပဲ လုပ်ပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ မဲထီးဆရာတော်စတဲ့ ရှေးဆရာတော်တွေ အ ဆက်ဆက်တော့ ကိုယ့်ရဲ့ဝတ်ဆောက်တည်တာ ကိုပဲ ကောင်းတဲ့အလုပ်ဖြစ်ပလေ့စေ၊ လူသိရှင် ကြား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ အလှူတွေခံပြီး တော့၊ ခုနကလို ဝက်တွေဗွေးပြီးတော့ ကပ်တဲ့ သဘောမျိုး မလုပ်စေချင်ကြဘူး။

သလ္လဟုက၀ုတ္တိ

ခုခေတ်မှာ အဲဒီလောက်မဟုတ်တောင် မှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေနဲ့ လျှောက်ပြီးတော့ လုပ်နေတာတွေဟာ ရေးဆရာတော်ကြီးတွေ နှစ်သက်တဲ့လမ်းစဉ် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါလေးတွေ သိအောင် ဒီနေ့ တပည့်တော်ပြောပြတာပါ။ အရှင်ဘုရားတို့ စာလေးဘာလေး ဖတ်ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တော့ သိမှာပေါ့။ မသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ ဟာ ... ဝတ်ဆောက်တည်တာ ကောင်းတာ ပေါ့။ ဝတ်ဆောက်တည်တဲ့ပွဲကြီးတွေ ဒီလိုပဲ လုပ်သင့်တယ် လို့ ထင်မှာစိုးလို့ ရှေးဆရာတော် ကြီးတွေရဲ့ အယူအဆကို တပည့်တော်ပြောပြ တာ။ ဒါကို သလ္လဟုကဝုတ္တိခေါ်တာပေါ့ဘုရား။ သလ္လဟုကဝုတ္ထိဆိုတာက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ အ သက်မွေးတဲ့သဘော။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အနှောင့် အယှက်မပေးဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ကိုယ်လုပ် စရာရှိတာ လုပ်တယ်။ ဒကာဒကာမတွေအပေါ် မှာလည်း ကိုယ်ဝတ်ဆောက်တည်တဲ့အတွက်

သာသနာထွန်းကားလဲဆိုရင် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ မန္တလေးက ထွန်းကားပါတယ်လို့ ဖြေရမှာပဲတဲ့။ အဲဒီလိုမိန့်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ပုဂံမှာ ဘုရား တွေရှိနေပေမဲ့လို့ စာသင်စာချတွေ အားနည်း သွားပြီ။ စာသင်စာချ အားကောင်းဆဲဖြစ်တဲ့ မန္တလေးက ပိုပြီးတော့ သာသနာထွန်းကားတယ် ပေါ့။

သာသနာမကွယ်ဖို့

ဟိုတုန်းက တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ ဆရာတော်ကြီး ရွှေတိဂုံဘုရားနားလေးမှာ သာ သနာမကွယ်ဖို့ဆိုတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဩဝါဒပေး တုန်းက စကားလေးတစ်ခွန်း ပါခဲ့ဖူးတယ်။ သာသနာ့ဝန်ထမ်းတွေဟာ 'ပဋိပတ်' ကိုယ်ကျင့် တရားတွေရှိပြီး၊ 'ပရိယတ်' စာပေကျမ်းဂန်တွေ ကို ကြိုးစားပို့ချနေမှ သာသနာတည်မယ်တဲ့။ သာသနာမကွယ်ဖို့ရာအတွက် ဒီရွှေတိဂုံဘုရား ကြီးလည်း မကယ်နိုင်ပါဘူးတဲ့။ အဲဒီဩဝါဒ လေးပေးတော့ အခုကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ နှစ်ဖက်လှ ဦးကျော်လွင်က စိတ်ထဲအင်မတန် ခံပြင်းသွားတယ်။ ဟာ ... ဘုန်းကြီး ဘယ်လို ဟောလိုက်ပါလိမ့်။ ရွှေတိဂုံ မကယ်နိုင်ဘူးတဲ့။ သာသနာဟာ ရွှေတိဂုံရှိလို့ တင့်တယ်နေတာပဲ' ပေါ့။ သူကတော့ ရုပ်ဝတ္ထုတွေနဲ့ သွားပြီးတော့ တွေးတာပေါ့။ တွေးပြီး တော်တော် ဘဝင်မကျ ဖြစ်ခဲ့တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ နောင်တစ်ချိန် သာသ နာ့တက္ကသိုလ်တွေ တည်ထောင်တဲ့အခါကျတော့ သူ့ပို့ချချက်တွေကို သွားပြီးတော့ဖတ်တဲ့အခါ ဘာသွားတွေ့လဲဆိုတော့ သူ အဲဒီတုန်းက တောင်မြို့ဆရာတော်စကားကို နားမလည်ခဲ့ဘူး တဲ့။ အခုအချိန်မှာတော့ တောင်မြို့ဆရာတော် ကြီးကို ကြည်ညိုလိုက်တာတဲ့။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တဲ့ ဗုဒ္ဓပူဓနိယ ဘုရားပွဲတဲ့။ မြတ်စွာဘုရားသာ တကယ်ရှိလို့ရှိရင် ဘယ်နှယ့်နေမယ်မသိဘူး။ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးပြောသလို ဒါတွေဟာ ပူဇော်ရာမရောက်တဲ့အပြင် အနှင်ထုတ်ခံရမယ့် ကိန်းတောင်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ နောက်ဆုံး ကောက်ချက်ချရင် သဒ္ဓါနဲ့ပညာ မျှတဖို့ လို တယ်ပေါ့ဘုရား။ ရှေးပုဂံခေတ်အကြောင်း နည်း နည်းပြောဦးမယ်။ ပုဂံခေတ်က သဒ္ဓါတရားတွေ သိပ်ကောင်းကြတယ်။ အနော်ရထာမင်းနဲ့ ရှင် အရဟံတို့ ပူးပေါင်းမိတဲ့အခါ သထုံကနေ ပိဋကတ်တွေ ပင့်တယ်။ ပင့်ပြီးလို့ ပရိယတ်တွေ ထွန်းကားလာတော့ လူတွေဟာ သဒ္ဓါတရား တွေ ကောင်းလာကြတယ်။ ဘုရားပုထိုးတွေ နေရာမလပ် တည်ကြတယ်။

ရှေးခတ်ပုဂံပြည်

တပည့်တော်တို့ စာအဆိုအရတော့ ပုဂံ ဘုရားအရေအတွက်ဟာ 'လှည်းဝင်ရိုးသံ တညံ ညံ ပုဂံဘုရားပေါင်း တဲ့။ လှည်းဝင်ရိုးသံဆိုတာ ကို တွက်ကြည့်တော့ လေးသန်း လေးသိန်း လေးသောင်း ခြောက်ထောင် ခုနစ်ရာ သုံးဆယ် သုံးဆူ တည်ခဲ့တယ်လို့ ဒီလိုဆိုလိုတယ်။ ဒါ ကတော့ ရှေးစကားပေါ့။ တချို့ကတော့ လက် မခံဘူး။ သူတို့က ကျောက်စာတို့ ဘာတို့တွေ့မှ ယုံကြတာကိုး။ ထားပါတော့။ အဲဒီတော့ ဒီ လောက် စေတီပုထိုးတွေ တည်ခဲ့တာနဲ့ပတ်သက် လို့ ရှေးဆရာတော်တွေက ကောက်ချက်ချကြ တယ်။ ဘယ်လိုချလဲဆိုတော့ ... အခုအချိန်မှာ အနုပညာယဉ်ကျေးမှုအနေနဲ့ကတော့ ကျန်ခဲ့တာ ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒီကနေ့ ပုဂံမှာ သာသနာ ထွန်းကားလားလို့မေးရင် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ မန္တလေးစတဲ့နေရာနေတွေနဲ့ ပုဂံနဲ့ ဘယ်မှာ

စာဖြေရတာ ချောင်တယ်ဘုရား။ ဒါကြောင့် ဒီကိုယ်တော်လေးတွေလည်း စာမလုပ်တော့ဘူး တဲ့။ သူက ကျောင်းဘုန်းကြီးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေပြီ။ 'တပည့်တော်လည်း စာမလုပ်ဘဲ နောက်ကလုပ် ပေးတာနဲ့ အောင်ခဲ့တာပဲ။ တပည့်တော်တို့မြို့ က သိပ်ချောင်နေပြီ။ ချောင်နေတော့ တပည့် တော်တို့ကျောင်းတိုက်က ကိုယ်တော်တွေလည်း စာမလိုက်ကြတော့ဘူး။ လိုက်ခိုင်းတဲ့အခါလည်း ၇ ရက်လောက် လိုက်ပြီးတော့ ဆက်မလိုက်ကြ တော့ဘူး'တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလိုပဲ အောင်နေကြတော့ စာမလုပ်ကြတော့တာတဲ့။

သာသနာတိုးတက်လိုက်တာတဲ့

အဲဒီတော့ ဒါမျိုးတွေ မြန်မာနိုင်ငံမှာ များလာပြီဆိုရင် သာသနာအတွက် သိပ်ရင် လေးစရာကောင်းတယ်။ လူတွေကတော့ ထင် တာပေါ့ဘုရား။ ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက်ရောက် သွားလို့ရှိရင် ဟာ ... ကျောင်းတိုက်ကြီးက ဟိန်းနေတာပဲ။ သာသနာ တိုးတက်လိုက်တာ' ပေါ့။ တစ်နှစ်နဲ့တစ်နှစ် ကွာခြားလိုက်တာ။ တိုးတက်လာလိုက်တာ' စသဖြင့် အဆောက် အအုံကို ကြည့်ပြီးတော့ တိုးတက်မှုကို ဆုံးဖြတ် ကြတယ်။ အဲဒီလိုပြောရိုးသာဆိုရင် စောစော ကပြောခဲ့တဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံတို့ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံတို့ အာဖဂန်နစ္စတန်တို့မှာလည်း ဒီလိုအဆောက် အအုံကြီးတွေ ရှိနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သာသနာရှိ တယ်လို့ မခေါ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါလေး သတိ ထားဖို့လိုပါတယ်။ ခုဆို တပည့်တော်တို့ မြန်မာ နိုင်ငံမှာလည်း တချို့ ကျောင်းအဆောက်အအုံ တွေတော့ ရှိနေကြတယ်။ စာပေကျမ်းဂန်ပို့ချတာ တွေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မရှိကြတော့ဘူး။ ခိုးဖြေ တဲ့ မသမာမှုတွေကလည်း များလာနေတယ်။

သူက ဘာသွားတွေ့မိသလဲဆိုတော့ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံဟာ ခုဆိုလို့ရှိရင် မူစလင်နိုင်ငံ ပဲ။ အဲဒီမှာ အင်မတန်မှ ကြီးကျယ်တဲ့ ဘုရား ကြီးတစ်ဆူရှိတယ်။ 'ဗောဓောဗုဓု'လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီဘုရားကြီးကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်တွေလာအောင် လုပ်တယ်။ အပေါ် တက်ကြည့်လို့ရှိရင် ဒေါ်လာတွေတောင်းတယ်။ ငွေရှာတဲ့နေရာ ဖြစ်သွားပြီ။ အဲဒီတော့ ဒီစေတီ တော်ကြီးရှိနေပေမဲ့လို့ အင်ဒိုနီးရှားမှာ သာသနာ ထွန်းကားတယ်လို့ ပြောလို့မရတော့ဘူး။ နောက် တစ်ခါ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာဆိုလို့ရှိရင်လည်း သီရိ ဓမ္မာသောကမင်းကြီး တည်ခဲ့တဲ့၊ မဟာဗောဓိ စတဲ့၊ သမိုင်းဝင်စေတီတော်ကြီးတွေ ရှိနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အိန္ဒိယမှာ သာသနာထွန်းကားတယ်လို့ ပြောလို့မရတော့ဘူး။ နောက်ဆုံး … အခု လောလောလတ်လတ် ပါကစ္စတန်ပေါ့ဘုရား။ မိုင်းဗုံးကြီးတွေနဲ့ခွဲပစ်လိုက်တဲ့ ရုပ်ပွားတော်ကြီး တစ်ခု။ ကမ္ဘာမှာ အကြီးဆုံးပဲ။ အဲဒီလို ရုပ်ပွား တော်ကြီးတွေ၊ စေတီတော်ကြီးတွေရှိနေပေမဲ့ သာသနာမရှည်ဘူး။ ဒီလိုပဲ ပြောလို့ရတယ်။

ဒီလိုပဲအောင်နေကြတော့

တစ်ချိန်မှာ တပည့်တော်တို့ သာသနာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ရဟန်းတော်တွေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လျော့လာမယ်။ အခုဆိုရင်ပဲ သိသာပါတယ်။ ကျောင်းတိုင်းကျောင်းတိုင်းမှာ လိုက်ကြည့်လို့ရှိရင် ပရိယတ်အလုပ် တကယ်လုပ်တဲ့သူတွေ နည်း လာတယ်။ တစ်နေ့က မန္တလေးရောက်တုန်း တပည့်တော်နဲ့ ရင်နှီးတဲ့၊ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတော်စပ် တဲ့ ဦးဇင်းတစ်ပါးနဲ့ စကားပြောဖြစ်တယ်။ အကြီးတန်းအောင်ပြီးပြီ ထင်ပါတယ်။ သူက ဘာပြောလဲဆိုတော့ 'တပည့်တော်တို့မြို့နယ်က

နောက်တစ်ခါ ဘယ်သူ့ကိုမေးမေး ဒီကိုရင် စာကြိုးစားလာတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေလေးတွေပဲ တပည့်တော်ကြားချင်ပါတယ်။ ဒါမျိုးလေးတွေ တပည့်တော် လုပ်နေတယ်။

ဆရာတော်ကြီးများကောက်ချက်

ဆက်ပြောဦးမယ်။ ခုနကပြောခဲ့သလို သဒ္ဓါတရားနဲ့ပညာမျှဖို့ကလည်း သိပ်လိုအပ်ပါ တယ်။ ပုဂံခေတ်မှာ သဒ္ဓါအားကောင်းတော့ ဘုရားတွေတည်ခဲ့ကြတယ်။ ပညာအားနည်းတာ ကတော့ ဘယ်မှာသွားတွေ့ရလဲဆိုရင် ဘုရားရှိပြီး သားနေရာတွေမှာ ထပ်တည်ကြတာမျိုးပေါ့။ အဲဒီတော့ ဘုရားတွေ သိပ်များသွားတယ်။ ဗဟုသုတအဖြစ်ပြောရရင် အစဉ်အဆက်စကား အရ ရှေးခေတ်ပုဂံပြည်မှာ အိမ်ခြေက 'ကိုးကိုး တန် ပုဂံအိမ်ခြေပေါင်းတဲ့။ ကိုးကိုးတန်ဆိုတော့ သူတို့အိမ်ခြေက သန်းပေါင်းကို ကိုးရာ ကိုး ဆယ့် ကိုးသန်း ရှိတယ်။ နောက်ပြီးမှ ကိုးသိန်း ကိုးသောင်း ကိုးထောင် ကိုးရာ ကိုးဆယ့် ကိုး အိမ်ရှိတယ်ပေါ့။ ဒါကတော့ ပါးစပ်ရာဇဝင်ပေါ့။ သမိုင်းဆရာတွေအလိုပြောရရင် ကျောက်စာတွေ ဘာတွေ မတွေ့ဘူးပေါ့။

နောက် ... ရပ်ကွက်ပေါင်းက ဘယ် လောက်ရှိလဲဆိုတော့ 'ညိုးညိုးညံညံ ပုဂံဆော် သည့်မောင်း'တဲ့။ ပုဂံခေတ်က ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ မောင်းတစ်လုံးစီ ချိတ်ထားတယ်တဲ့။ ရပ်ကွက် ထဲမှာ သာရေးနာရေးစသည်ရှိရင် သူ့ရပ်ကွက်နဲ့ သူ မောင်းကလေးတွေ တီးကြသတဲ့။ ညိုးညိုး ညံညံဆိုတော့ မောင်းအရေအတွက် သုံးသောင်း သုံးထောင် သုံးရာ သုံးဆယ့် သုံးလုံးရှိတယ်ဆိုရင် ရပ်ကွက်ပေါင်း သုံးသောင်း သုံးထောင် သုံးရာ သုံးဆယ့် သုံးရပ်ကွက်ရှိတယ်ပေါ့။ အဲဒီလောက်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

သာသနာတည်ပုံ

ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့က စာ ကြိုးစားကြပါလို့ အမြဲပြောနေရတယ်။ ကြိုးစား ရဲ့သားနဲ့ မအောင်တာကို တပည့်တော် အပြစ် မပြောဘူး။ စာလည်း မကြိုးစားဘူး၊ အောင် လည်း မအောင်ဘူးဆိုရင်တော့ တပည့်တော် အနေနဲ့ ဒီကျောင်းမှာ မထားချင်ပါဘူး။ နောက် ဆုံး စိတ်ဓာတ်ရေးရာတွေပါ ညံ့လာပြီဆိုရင် တော့ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ မြန်မြန်ထွက်သွားပါ စေ၊ ကျောင်းထဲမှာ မနေနိုင်ပါစေနဲ့၊ အဲဒီလို အထိ တပည့်တော် တစ်ခါတစ်ရံ ဆုတောင်းမိ တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ကျင့်တရား လေးတွေ ရှိနေမှပဲ သာသနာက တည်မှာကိုး။ သူတစ်ပါးကို ပြန်လည်ပို့ချပြီးတော့ ပြောဟော ပေးနေတယ်ဆိုလို့ရှိရင်လည်း သာသနာစည်ပင် အောင် ထပ်ပြီးတော့ လုပ်နေတာပဲ။ ဒါမိူးလေး တွေ တပည့်တော်ဖြစ်စေချင်တာပါ။ စာမေးပွဲ အောင်ရုံနဲ့တော့ မလုံလောက်သေးဘူး။

တပည့်တော်တို့နိုင်ငံမှာ စောစောက ပြောခဲ့သလို 'လှည်းဝင်ရိုးသံ တညံညံ'လို့ ဆိုခဲ့ ပေမဲ့လို့ ယခုအချိန်မှာ သာသနာဟာ အားနည်း သွားပြီ။ အဆောက်အအုံတွေဆိုတာက ယဉ် ကျေးမှုပြတိုက်အဖြစ်နဲ့ လာပြီးတော့ လေ့လာဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒီတော့ သာသနာကြီးဆက် တည်အောင် တပည့်တော်တို့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားကြဖို့ လိုပါတယ်။ ခုဆို တပည့်တော်တို့ သီတင်းကျွတ်တော့မယ်။ သီတင်းကျွတ်ပြီဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီးသုံးသပ်ကြည့်ကြပါ။ အားနည်းတာတွေ ပြင်ပါ။ တပည့်တော်လည်း ကြောင့်ကြစိုက်ပြီး ပြုပြင်ပေးနေတယ်။ တချို့ ကိုရင်တွေခေါ်ပြီး 'ကိုရင် စာကြိုးစားရဲ့လား' ပေါ့။ မကြိုးစားဘူးဆိုရင် ကြိုးစားခိုင်းတယ်။

ဗဟုသုတအဖြစ် မှတ်သားပြီးတော့ တစ်ချိန်မှာ ကိုယ်လုပ်လို့ရိရင် ဘယ်နည်းဟာ ကောင်းသလဲ ဆိုပြီး ပညာတရားလေးနဲ့ ထိန်းချုပ်ဖို့ပါဘုရား။ လုပ်တာကတော့ သဒ္ဓါတရားရှိမှလုပ်တာပဲ။ ဒါ ပေမဲ့လို့ ပညာမပါလို့ရှိရင် မကောင်းဘူး။ ဒါ ကြောင့်မို့ ပညာနဲ့သဒ္ဓါတရား တွဲစပ်ပြီးတော့ သာသနာတော်အတွက် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား အားထုတ်နိုင်သော ပညာရှိသူတော်ကောင်းများ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

ရှိခဲ့လို့လည်း ဘုရားတွေ လှည်းဝင်ရိုးသံဆိုပြီး တော့ တည်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပညာရှိဆရာ တော်ကြီးတွေရဲ့ ကောက်ချက်အရ ပုဂံဟာ သဒ္ဓါတရားအားကောင်းပြီးတော့ ပညာတရား ထိုက်သလောက် အားနည်းခဲ့တဲ့အတွက် ရှိပြီး သားတွေ ထပ်တည်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်တဲ့။

သဒ္ဓါတရားနဲ့ဉာဏ်ပညာ

အဲဒါကို သင်ခန်းစာယူပြီးတော့ အခု လည်း တပည့်တော်တို့ တတ်နိုင်သမျှ ပညာ တရားနဲ့ သဒ္ဓါတရားလေးတွေ ထိန်းပြီးတော့ အရာရာသတိထားကြရမယ်ပေါ့ဘုရား။ ဥပမာ လှူတဲ့အခါမှာ ကိုယ်က မလိုအပ်တော့ဘူးဆိုရင် လိုအပ်တဲ့နေရာလေးတွေ ညွှန်ပေးတာမျိုးပေါ့။ တပည့်တော်တို့ ဒီလိုပဲ တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းပေးရ မယ်။ 'ဟာ … ကိုယ့်လှူတာ ကောင်းတာပေါ့' ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကတော့ မမွေးမြူတာ အ ကောင်းဆုံးပဲ။ သဒ္ဓါတရားနဲ့ ပညာတရားမျှလို့ ရှိရင် မြတ်စွာဘုရား သာဓုခေါ်တဲ့အလုပ်မျိုးတွေ လုပ်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီဝတ်ဆောက် တည်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း တပည့်တော် ပြောပြီးပြီ။ အမှားအမှန်ဆိုတာကတော့ တစ်ချိန် မှာ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ ဗဟုသုတမရှိလို့ရှိရင် ဝေဖန်ရခက်တတ်ပါတယ်။

ဝတ်ဆောက်တည်တဲ့ပွဲကြီးတွေ၊ ပဋ္ဌာန်း ပွဲကြီးတွေ ဒါမျိုးလုပ်နေတာကို ကောင်းသလား၊ မကောင်းဘူးလား မေးရင် 'ဟာ … ကောင်းတာ ပေါ့ 'လို့ ဒီလိုပဲ ဖြေမိကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ ခွဲ ခြားဝေဖန်ပြီးတော့ ဖြေတတ်အောင်လို့ ဒါ တပည့်တော် ဗဟုသုတအနေနဲ့ ပြောပြခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ပွဲကျောင်းဘုန်းကြီးတွေ လုပ်ခဲ့တဲ့ နည်းဖြစ်တဲ့ ဝက်သုံးကောင်စတဲ့ နည်းတွေကို

စစ်မှန်သောကြီးပွားခြင်း

၁၃၆၄ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ ၂၀၀၂ ခု၊ အောက်တိုဘာလ ၂၁ ရက်၊ တနင်္လာနေ့ ည

စိတ်ကျေနပ်မှုရှိမရှိ၊ နောက် … အနေအထိုင်နဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငါ ဘယ် လောက် မြတ်စွာဘုရားအလိုကျ နေခဲ့သလဲ၊ သို့မဟုတ် စည်းကမ်း အပေါက်အကြားတွေ ဘယ်လောက် များခဲ့သလဲ စသည်ဖြင့် အကုန် ပြန်ပြီးတော့ သုံးသပ်ကြည့်လို့ ဆိုလိုတာ။

တစ်ရက်ပဲနားမယ်

သုံးသပ်ကြည့်ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားရတယ်ဆိုရင် ဝမ်းမြောက်ရတာပဲ။ တကယ် လို့ လိုအပ်နေသေးတယ်ဆိုရင် ပြုပြင်ရမှာပေါ့။ ဒါ တပည့်တော် စကားအဖြစ်နဲ့ပဲ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်းမှာလည်း ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး မကျိန်းခင်ဖြစ်ဖြစ် အနည်း ဆုံး တစ်ကြိမ်တော့ အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီးတော့ သုံးသပ်တတ်ရတယ်။ လိုအပ်ချက် လေးတွေတွေ့ရင် ပြင်ပေးရတာပေါ့။ ခုလို သီ တင်းကျွတ်ပြီဆို တချို့ကျောင်းတွေမှာတော့

သီတင်းကျွတ်ပြီ

မနက်ဖြန် အရဏ်တက်ပြီးပြီဆိုရင် သီ တင်းကျွတ်ပြီလို့ ခေါ်တာပေါ့။ တချို့ကလည်း ဒီနေ့ကျွတ်တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ အပြစ်မရှိ ဘူးဆိုရင်တော့ အများပြောတဲ့အခါမှာ သံသယ ဖြစ်စရာမရှိတဲ့ဟာကို ယူတာကောင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့အနေနဲ့ မနက်ဖြန် မနက် အရဏ်တက်ပြီးရင် သီတင်းကျွတ်ပြီ။ သီတင်းကျွတ်သွားပြီဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်ချက်သုံးသပ်ကြည့်။ သုံးသပ်ကြည့်ဆိုတာက ဒီဝါတွင်းမှာ ဒီကျောင်းနေရတာ အကျိုးရှိမရှိ၊ စာပေပညာနဲ့ပတ်သက်လို့ ထိုက်သလောက်

အခါမှာ အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ပါ တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ လုပ်ကြပါ။ နောက် ပြီးတော့ ... ထွန်းတဲ့အခါမှာလည်း မီးထွန်းတဲ့ ကုသိုလ်ကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ 'ကုသလော ဓမ္မော အကုသလဿ ဓမ္မဿ ဥပနိဿယပစ္စ ယေန ပစ္စယော'ဆိုတဲ့အတိုင်း ကုသိုလ်ကို အ ကြောင်းပြုပြီးတော့ အကုသိုလ်မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့။ ဆီမီးထွန်းတာကတော့ မြတ်စွာဘုရားကို အာရံ ပြုပြီးတော့ ပူဇော်ချင်လို့ ရှိခိုးချင်လို့ ထွန်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ သံဃာတွေအတွက် ဆောက်ထားတဲ့ ကျောင်းပေါ်မှာ ဖယောင်းစက်တွေ ညစ်ပေသွား တယ်ဆိုရင် ဒါ အပြစ်ဖြစ်နေတယ်။ ကျောင်း အောက်က အုတ်ခုံတွေဘာတွေတော့ မဆိုလို ဘူးပေါ့။

ဘု ရားမီးပူ ဇော်ရင်

အထူးသဖြင့် ကျောင်းလက်ရန်းတွေ ပေါ်မှာဆိုရင် အောက်က ဆီမီးခွက်လေးခံပြီး တော့ ထွန်းပါ။ ဆီမီးခွက်လည်း လုံလုံလောက် လောက်ရှိပါတယ်။ မလောက်ရင်လည်း ကိုယ့် ကျောင်းသူ့ကျောင်း မျှပြီးတော့ သုံးပေါ့ ။တပည့် တော် မနေ့တုန်းက ကပ္ပိပေးမလို့ မေးကြည့် တော့ ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာနဲ့ ဘာမှမလုပ်တော့ တာ။ အဲဒီတော့ ရှိတဲ့ဟာလေး မျှပြီးတော့ ထွန်းကြပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ … ဘုရားရှေ့မှာ ပူဇော်တဲ့အခါမှာလည်း တစ်ခုသတိထားပါ။ ကျောင်းအသီးသီးမှာရှိတဲ့ အကြီးတွေကလည်း ဂရုစိုက်ပေးပါ။ သိမ်ပေါ်မှာ ဦးပညာတိက္ခ၊ တမ္ဗူလမှာ ဦးကောဝိဒ၊ ဒီဓမ္မာရုံမှာ ဦးဇာဂရတို့ ရှိတယ်။ ကြောင့်ကြစိုက်ပေးကြပါ။ ဘာဖြစ် တတ်လဲဆိုတော့ ဘုရားပူဇော်တဲ့အခါမှာ တစ်ခါ တစ်ရံကျ ဖယောင်းတိုင်လေးတွေ ညပ်ပိတ်နေ

စာဝါတွေ ရက်ရှည်ပိတ်ကြတယ်။ ဆယ်ရက် လောက်အထိ ပိတ်ကြတယ်ပြောတယ်။ တပည့် တော်တို့ ဒီမှာတော့ နှစ်စဉ်လိုပဲ မနက်ဖြန် တစ်ရက်ပဲ နားမယ်။ တစ်ရက်ဆိုရင် ကျေနပ် တော့ပေါ့ဘုရား။ သာမဏေကျော်စာမေးပွဲတွေ ကလည်း ရှိနေတော့ တစ်ရက်လောက်ပဲ နားတာ ကောင်းတယ်။ မနက်ဖြန်တစ်ရက် အနားယူပြီး အားမွေးလိုက်ကြပေါ့။

လပြည့်ကျော် ၂ ရက်နေ့ကစပြီးတော့ စာ ပြန်ပြီးတော့ ကျက်မယ်။ သိပ်ပြီးတော့ ရက်ရှည်ကြီးနားရင်လည်း တပည့်တော်တို့ ဘာ မှ မထူးပါဘူး။ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ ပြီးတာပါပဲ ဘုရား။ တချို့ ပြောသံကြားရတယ်။ စာဝါနား တဲ့နေ့ကျတော့ ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းမသိဘူး၊ ပျင်း သလိုလိုတောင် ဖြစ်သေးတယ်တဲ့။ ဒါ တပည့် တော်ရှေ့မှာမို့ ပြောတာလားတော့မသိဘူး။ ဒါ မျိုး ပြောတာလေးတွေလည်း တွေ့ဖူးတယ်။ တကယ်ဟုတ်ရင်တော့ ကောင်းတာပဲ။ အဲဒီ တော့ ရက်ရှည်ကြီးနားပါဆိုရင်လည်း ပျင်းစရာ ကြီးဖြစ်လာတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တခြားမှာ ဆယ်ရက်လောက်အထိ နားကြတယ်ဆိုပေမဲ့ တပည့်တော်တို့ ဒီမှာတော့ မနက်ဖြန်တစ်ရက်ပဲ နားမယ်။

ကု သို လ် ကို အကြောင်းပြုပြီး

သီတင်းကျွတ်ဆိုတော့ တပည့်တော်တို့ ဒီနေ့ည မီးထွန်းကြမယ်။ မီးထွန်းတယ်ဆိုတာမှာ ရည်ရွယ်ချက်က မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်တာ ပေါ့။ မြတ်စွာဘုရား တာဝတိံသာကနေပြီး တော့ ဝါကျွတ်လို့ သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်ကို ကြွ တော်မူတာကို အာရုံပြုရည်မှန်းပြီးတော့ ပူဇော် ကြတာ။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့ မီးထွန်းတဲ့

ကုသိုလ်ဖြစ်သွားတာပဲ။ အလှသက်သက်လို့ တော့ သဘောမထားနဲ့ပေါ့ဘုရား။

တစ်နှစ်တစ်ပါးတော့

ဖယောင်းတိုင်တွေလည်း ကိုယ့်ကျောင်း နဲ့ကိုယ် အများကြီးရှိတယ်လို့ပြောတယ်။ လိုအပ် လို့ရှိရင် ဦးကောဝိဒဆီမှာ တစ်နေ့က ဒကာမ ကြီးတစ်ယောက် လှူလိုက်တာတွေရှိသေးတယ်။ ဘယ်နှထုပ်လောက်လဲတော့ မသိဘူး။ တော် တော်တော့ များတယ်ပေါ့။ အဲဒါလေးတွေ သွား တောင်းပြီး သုံးပါ။ မလိုအပ်ရင်တော့ မတောင်း ပါနဲ့။ နောင်ကျရင် ထွန်းဖို့ရာ ဒီဓမ္မာရုံမှာပဲ သိမ်းထားပါ။ အဲဒီတော့ မီးထွန်းတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ပြောချင်တာက ကုသိုလ်ကိုပဲ ယူပါ။ အကုသိုလ်မဖြစ်ပါစေနဲ့။ မီးရှူးမီးပန်း မြှောက်တာ ဘာညာ လုံးဝမလုပ်ပါနဲ့။ တချို့က လည်း ရှိသေးတယ်။ ဖယောင်းချပ်လေးတွေ လိုက်ရှာကောက်၊ ပြီးရင် ဟိုမီးရှို့ ဒီမီးရှို့နဲ့၊ အဲဒီလိုဟာလေးကလည်း တစ်နှစ်တစ်ပါးတော့ ပေါ်တတ်သေးတာပဲ။ မလုပ်ပါနဲ့။ ဖယောင်းချပ် စုချင်စုပါ။ သွားပြီးတော့ ဖယောင်းရည်လုပ်ပြီး မဆော့ပါနဲ့။ တပည့်တော်တို့ မီးဆိုတာက အသုံးပြုတတ်ရင်လည်း မိတ်ဆွေဖြစ်တာပဲ။ အသုံးမပြုတတ်ရင်တော့ ရန်သူဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒါလေးတွေ သတိထားပါ။

ဘု ရားဟောနဲ့ညီ

ကဲ … သီတင်းကျွတ်လပြည့်နဲ့ စပ် ပြီးတော့ တော်တော်စုံအောင် တပည့်တော်ပြော ပြီးပြီ။ စာဝါလည်း မနက်ဖြန်တစ်ရက် ပိတ်ပေး မယ်။ ခုနကပြောသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြည့်ပါ။ တိုးတက်မှုနည်းသေး

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

အောင်ထွန်းတော့ တစ်ခုနဲ့တစ်ခုပူပြီး၊ အရည် ပျော်ပြီး လဲတာတွေရှိတတ်တယ်။

ကုသိုလ်လုပ်ရံ့နဲ့

အဲဒီတော့ ... ဘုရားမီးပူဇော်ပြီဆိုရင် ပူဇော်တဲ့ရဟန်းသာမဏေက ကိုယ်ပူဇော်ထား တာကို မကြာမကြာလာပြီးတော့ ကြည့်ပေး။ ဘုရားပူဇော်ပြီး တမေ့တမောနဲ့ ကျောင်းထဲ လျှောက်လည်နေရင် နောက်မှာ ပြဿနာတက် တတ်တယ်။ တာဝန်ရှိတဲ့ ဦးဇင်းတွေကလည်း အဲဒါလေးတွေ နားလည်အောင် ပြောပေးပါ။ အဲဒီတော့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမယ်၊ ညစ်ပေသွား မယ်ဆိုရင် ကုသိုလ်ကနေပြီးတော့ အကုသိုလ်ကို ကျေးဇူးပြုလိုက်တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ကုသိုလ် လုပ်ရုံနဲ့ ကုသိုလ်ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကုသိုလ်က နေပြီး အကုသိုလ်ကို ကျေးဇူးပြုတာတွေလည်း ရှိနိုင်တာပဲ။ ဒါကြောင့် စေတနာလေးနဲ့ သတိ ထားပြီးတော့ လုပ်ပါ။

အလှသက်သက်မဟုတ်

နောက်ပြီးတော့ … ဟိုတုန်းက တစ်ခါ ကြံ့ဖူးသေးတယ်။ တချို့က သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ ရုက္ခစိုးနတ်တွေဘာတွေကိုယ်စား မြတ်စွာဘုရား ကို ပူဇော်ပေးတာရှိတယ်။ ဒါ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ တစ်ခါက ကိုရင်တစ်ပါး တမ္ဗူလရှေ့ က သစ်ပင်သေးသေးလေးမှာ သွားပြီးတော့ ထွန်းလိုက်တာ မီးလောင်သွားတယ် ထင်တယ်။ အဲဒီတော့ တမာပင်လေးတွေ စိုက်ထားတွေ လည်း မီးလောင်သွားဦးမယ်။ အဲဒါလေးတွေ သတိထားပေးပါ။ ဒီလို သစ်ပင်တွေအပေါ်မှာ မီးပူဇော်တဲ့အခါလည်း ရုက္ခစိုးနတ်ရဲ့ကိုယ်စား ပူဇော်ပေးတယ်ဆိုတဲ့စိတ် ထားလိုက်လို့ရှိရင်

ပတ်သက်လို့ တပည့်တော်တို့ အတွေးတိမ်တိမ် လေး တွေးလို့မရဘူးပေါ့ဘုရား။ လေးလေးနက် နက် ထားရတယ်။ ကြီးပွားတယ်ဆိုရာမှာ တခိုု့ က တိုက်ကြီးတွေ၊ ကားကြီးတွေ၊ ကျောင်းတိုက် ကြီးတွေနဲ့ ဒါမျိုးနေမှ ကြီးပွားတယ်လို့ ထင် တတ်ကြတယ်။။ အဲဒီလို ကြီးပွားခြင်းမျိုးကို အရင်ဘုရားတို့ စိတ်ထဲမှာ အာရုံမပြုပါနဲ့။ ကြီးပွားတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတော့ … သာသ နာ့အလုပ်လုပ်ပြီးတော့ သူ့အကျိုးကိုယ့်အကျိုး နှစ်ခုမျှမျှတတ ရွက်ဆောင်နိုင်တာကို ပြောတာ။ ဒါကလည်း အရွယ်အလိုက်ပေါ့ဘုရား။ ပထမ အရွယ်နဲ့ ဒုတိယအရွယ်တွေမှာ မိမိသန္တာန်မှာ အရည်အသွေးတွေ ပြည့်သထက်ပြည့်အောင် ဖြည့်ရင်းနဲ့ သူတစ်ပါးကြီးပွားအောင်လည်း တတ်နိုင်သမျှ လုပ်သွားရတယ်။ တတိယအရွယ် ရောက်ပြီဆိုရင်တော့ ကိုယ့်အတွက် သီလ သမာဓိ ပညာ တတ်နိုင်သမျှ ကြီးပွားအောင် လုပ်ရတယ်။ အဲဒီလိုကြီးပွားမှုမျိုးကိုပဲ အာရုံပြု ထားရမယ်။

အနေလည်းကောင်း

ဒါကြောင့် ကြီးပွားမည် ဆိုတဲ့နေရာမှာ တိုက်ကြီးတွေ ကားကြီးတွေကို သွားပြီးတော့ မမြင်နဲ့ပေါ့။ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ သီလ သမာဓိ ပညာတွေ ပြည့်စုံပြီးတော့၊ ဘုရားရှင်ရဲ့အဆုံး အမ သာသနာတွေ တည်ပြီးတော့ သူတစ်ပါး သန္တာန်မှာလည်း သာသနာ ကြီးပွားနေတာ၊ တိုးတက်နေတာကို အာရုံပြုပါ။ အဓိကကတော့ သီလ သမာဓိ ပညာပဲ။ အဲဒီလို သီလ သမာဓိ ပညာကြီးပွားဖို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲဆိုရင် နံပါတ် (၁)အင်္ဂါက 'အနေလည်း ကောင်း'တဲ့။ အနေ ကောင်းတယ်ဆိုတာ အရှင်ဘုရားတို့အနေနဲ့

ရင် ငါ ပြန်ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကလေး မွေး မြူထားပါ။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ရံဖန်ရံခါ ကိုယ့်ရဲ့ပြည့်စုံခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းကို ဆင်ခြင်သုံး သပ်တာဟာ ကြီးပွားကြောင်းလို့ ဟောထားတာ တွေရှိတယ်။ အဲ ... ဒီကျောင်းမှာနေလို့ ကုသိုလ် လည်း အထူးမရဘူး၊ စာပေပညာလည်း သိပ် ပြီးတော့ အားမရဘူးလို့ ယူဆရင် ကိုယ်နဲ့သင့် တော်မယ့်ကျောင်း ပြောင်းနိုင်တာပဲ။ ပြောင်းတဲ့ အခါလည်း ရိုးရိုးသားသား ပြောင်းပါ။ တပည့် တော်တို့ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပေးမယ်။ တပည့် တော်တို့ အနေနဲ့ ဣဿာမစ္ဆရိယမရှိပါဘူး။ တပည့်တော်အပေါ် ကြောက်သလိုလို လန့်သလို လိုလည်း မဖြစ်ပါနဲ့။

ကြီးပွားကြောင်းတရား

ကဲ ... တပည့်တော် သီတင်းကျွတ် မီးထွန်းတဲ့ကိစ္စတွေနဲ့စပ်ပြီးတော့ သတိပေးစရာ ပေးပြီးသွားပြီ။ နောက်ပိုင်းသြဝါဒအနေနဲ့က တော့ တပည့်တော်တို့ ဆိုနေကျလင်္ကာလေးပဲ နည်းနည်းရှင်းပြပေးမယ်။ ကြီးပွားကြောင်း လင်္ကာလေးကို အားလုံး တစ်ခေါက် ဆိုကြည့် လိုက်။

်အနေလည်း ကောင်း၊ စိတ်လည်း ကောင်း၍၊ ကောင်းကောင်း ပညာ၊ တတ်မှသာ၊ ငါဟာ ကြီးပွားမည်။

အနေမကောင်း၊ စိတ်မကောင်း၍၊ ကောင်းကောင်း ပညာ၊ မတတ်ပါ၊ ငါဟာ ဆုတ်ယုတ်မည် '

ကြီးပွားခြင်းဆိုတာ ကြီးပွားခြင်း၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းဆိုတာနဲ့

သေးလဲဆိုတော့ 'ဟေ့ … ကိုရင်တွေနော်၊ မင်းတို့ ညစာစားတဲ့ ဝိကာလဘောဇနကိစ္စ တွေက ဒဏ်ထိုက်တယ်ဗျ ဆိုပြီးတော့ သူများကို လှမ်းပြောတယ်တဲ့။ ကိုယ်တိုင်ကတော့ မြက်ထိုး နေတယ်။ အဲဒါမျိုး မသိတာပေါ့။ မသိတာဆို တာက ခုနကလိုပေါ့။ ဘေးကနေ ကြည့်လိုက် လို့ရှိရင် အမှတ်တမဲ့ဆို သူ ကုသိုလ်ကတော့ ရနေတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လုပ်တဲ့အလုပ်အတွက် ဝိနည်းအပြစ်ကလည်း ဖြစ်နေတယ်။ စိတ်စေတ နာလေး ကောင်းတဲ့အတွက် ကုသိုလ်ကလည်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ စိတ်ထားကောင်းရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ အနေအထိုင်ကလည်း တတ်ဖို့လိုသေး တာပဲ။ စာလည်း တတ်တယ်၊ စိတ်ထားက လည်း ကောင်းတယ်ဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံး ပေါ့။

ကျမ်းပြုဆရာတော်

တပည့်တော် ဆရာတော်တစ်ပါးတွေဖူး တယ်။ အဲဒီတုန်းက တပည့်တော်က အသင်း လုပ်ဖို့အတွက် အဲဒီဆရာတော်ဆီ စာအုပ်သွားပြီး ကပွိတာပေါ့ ဘုရား။ တပည့်တော် ကျောင်းထဲ ရောက်သွားတော့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက ထိုင်နေတယ်။ ထိုင်နေတာ ဒီလိုရိုးရိုးခုတင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ တပည့်တော်တို့ ဆွမ်းကျောင်းထဲမှာ ခင်းထားတဲ့ဟာမျိုး။ အဲဒီပေါ်ထိုင်ပြီးတော့ ဘေး မှာလည်း ဆေးပုလင်းတွေက ပလုံစီနေတာပဲ။ သင်္ကန်းကလည်း မည်းညစ်နေတယ်။ တပည့် တော်ကလည်း စာအုပ်သွားကပ္ပိတာဆိုတော့ ဒါ ကျမ်းပြုတဲ့ဆရာတော် မဟုတ်လောက်ဘူး ဆိုပြီး တန်း ဝပ်မချမိဘူး။ သူက ဘာကိစ္စလဲလို မေးတော့ တပည့်တော် စာအုပ်ကပ္ပိလာတာပါ ဘုရားလို့ ဖြေရတယ်။ ဘာရပ်တွက်ကြည့်စမ်း၊

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ရတ်တရက်ဆိုရင်တော့ ပေါ်ချင်မှပေါ်မှာ။ ဥပမာပြောရရင် တချို့ စိတ်ထားကောင်းတယ်။ စိတ်ထားကောင်းပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ အနေ မကောင်းတာတွေ ရှိတတ်သေးတာပဲ။

ကျောင်းစောင့်ဦးဇင်းကြီး

စိတ်ထားကတော့ သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ ကူညီတတ်တာတွေ၊ ကျောင်းဝေယျာဝစ္စလုပ်ရာ မှာ တက်တက်ကြွကြွရှိတာတွေ၊ ဒါတွေ ရှိတယ် ပေါ့။ ဥပမာအားဖြင့် တပည့်တော်တို့ရွာမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာလေးတစ်ခုပြောပြမယ်။ တပည့် တော်တို့ရွာမှာ ကြီးမှဝတ်လာတဲ့ ဦးဇင်းတစ်ပါး ကျောင်းစောင့်ကျနေတာ ရှိခဲ့တယ်။ သူက စိတ်ထားကောင်းတဲ့သဘောမျိုး ပေါ်လွင်တယ် ပေါ့ဘုရား။ သူက ဘာလုပ်နေလဲဆိုတော့ မြက် ထိုးနေတယ်ပေါ့။ တကယ်တော့ ရဟန်းတော် တွေမှာ ဝိနည်းသိက္ခာအရ မြက်ထိုးကောင်းသ လား၊ မထိုးကောင်းဘူးလားဆိုရင် မထိုးကောင်း ဘူး။ အဲဒီတော့ မြက်ထိုးပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ကုသိုလ်ရချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကတော့ စိတ်ထား ကောင်းလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့လို့ သူလုပ် နေတာက ရဟန်းတော်တွေရဲ့သိက္ခာပုဒ်နဲ့ ဆန့် ကျင်ဘက်ဖြစ်ပြီးတော့ သစ်ပင်တွေလိုက်ခုတ် နေတယ်၊ မြက်တွေထိုးနေတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့ကို အနေကောင်းတယ်လို့ ခေါ်နိုင်ပါ့မလား။ ဒါကြောင့် အဲဒါလေးတွေလည်း သတိထားရ တယ်။ ကိုယ်က မသိဘူးဆိုရင် မေးရတာပေါ့ ဘုရား။ အဲဒါမျိုးလေးတွေလည်း တွေ့တတ် တယ်။

ဒဏ်ထိုက်တယ်ဗျ

ဒီကြားထဲမှာ သူက ဘာပြောလိုက်

ခြင်းကနေ ရှောင်ကြဉ်ပါတယ်လို့ ထိန်းလိုက်လို့ ရှိရင် ကိုယ့်နားထိစပ်နေတဲ့ ကြမ်းပိုးလေးတွေ၊ ပုရွက်ဆိတ်လေးတွေက စပြီးတော့ ချမ်းသာသွား တယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ်က ပါဏာတိပါတ သာ မရှောင်ဘူးဆိုလို့ရှိရင် သူတို့လာကိုက် ချေပစ်လိုက်မှာပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီပါဏာတိပါတ သီလလေး စောင့်ရှောက်လိုက်တာနဲ့ အသက် ပေါင်းများစွာကို ပေးလှူရာရောက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ငါးပါးသီလကို ယညဒါနလို့လည်း မြတ်စွာဘုရားဟောထားခဲ့တာ ရှိတယ်။ အားလုံး သဘောပေါက်ပါတယ်နော်။

စိတ်ဓာတ်ရေးရာညံ့

တပည့်တော်တို့ အနေအထိုင်ကောင်း တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း အသွားအလာတတ်ဖို့ တွေ၊ စကားပြောတတ်ဖို့တွေ အားလုံး ခြုံငုံ သွားတယ်ပေါ့ဘုရား။ ဒါကြောင့်မို့ စိတ်ထား ကောင်းရုံနဲ့ မလုံလောက်သေးပါဘူး။ အနေတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ စိတ်ထားမကောင်းဘူးဆိုတာ လည်း မဖြစ်သင့်ဘူး။ တခိုု့က သပ်သပ်ရပ်ရပ် လေး ရှိတယ်။ ဥပဓိရုပ်လေးလည်း သန့်တယ်။ အနေအထိုင်လေးလည်း ကောင်းတယ်။ အပြော အဆိုလေးကလည်း ယဉ်ကျေးနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်က ဆိုးဝါးနေတယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် သူများဒုက္ခရောက်တာ ဘာညာ နားမလည်ဘူး။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်ရမှ ကျေနပ်တယ်။ စာ ကျက်တာကစပြီးတော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် တယ်။ ကိုယ်စာရ ပြီးတာပဲ၊ ကိုယ်စာကျက်တဲ့ အတွက်ကြောင့် သူများအိပ်ချိန် အနောင့် အယုက်ဖြစ်သွားတာတွေ ထည့်မတွက်ဘူး။ ဒါဆိုရင် စိတ်ဓာတ်ရေးရာမှာ ညံ့ဖျင်းတယ်လို့ ခေါ်ရတယ်။

ဘာလုပ်စမ်း စသည်ဖြင့် ထပ်မေးပြီး အဲဒါ ငါ့စာအုပ်ထဲပါတယ်ကွဆိုတော့မှ တပည့်တော် ထိုင်ဝပ်ချရတော့တယ်။

ပညာရေးထဲပါ

အနေအထိုင်လေးက တစ်မျိုးဖြစ်နေ တယ်ပေါ့ဘုရား။ သင်္ကန်းကလည်း ဖြစ်သလိုနဲ့ နေတဲ့အခါကျတော့ တပည့်တော်စိတ်ထဲမှာ တောထွက်ရဟန်းကြီးထင်ပြီးတော့ ဝပ်မချမိဘူး ဖြစ်သွားရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ ပညာရေးဆိုတဲ့အထဲမှာ၊ တောင်မြို့ဆရာတော် ကြီး စည်းကမ်းဆယ်ချက် သတ်မှတ်တဲ့အထဲမှာ အဝတ်အစားတတ်ဖို့လည်း ပါတာပဲ။ အနေအ ထိုင်ကောင်းဖို့လည်း ပါတာပဲ။ အနေအ ထိုင်ကောင်းဖို့လည်း ပါတာပဲ။ ဒါတွေ ဟာ အားလုံး ပညာရေးထဲမှာ ပါဝင်နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒါတွေကလည်း သိပ်အရေးကြီးပါ တယ်။

ယညဒါနသဘော

ခု 'အနေလည်းကောင်း'ဆိုတဲ့နေရာမှာ စိတ်ထားကောင်းရုံနဲ့လည်း မပြီးသေးဘူး။ ကိုယ် က အသွားအလာ အပြောအဆိုတတ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကြောင့်မို့ ဒကာဒကာမတွေ ကြည်ညိုသွား ပြီဆိုရင် အဲဒီကြည်ညိုစိတ်ဟာ ကိုယ်က ပေးရာ ရောက်သွားတယ်။ ဒါ သိပ်ပြီးတော့ ကုသိုလ်ရ တယ်။ ဒီနေရာမှာ မြတ်စွာဘုရားက ငါးပါး သီလကိုပဲ ယညလို့ခေါ်ခဲ့တာလေး သွားသတိရ တယ်။ ယညဆိုတာ ယစ်ပေါ့။ ဒါနသဘော မျိုးပဲ။ ဘာလို့ သီလကို ဒါနခေါ်သလဲဆိုတော့ ဥပမာ … ပါဏာတိပါတသိက္ခာပုဒ်ကလေး ဆောက်တည်ပြီး သူတစ်ပါးအသက်သတ်ဖြတ်

သူ့မှာတမ်း

အဲဒီတော့ .. စိတ်ထားကောင်းတာနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း အရင့်အရင်က တပည့်တော် ပြောခဲ့ပြီပေါ့။ ကျောင်းသူမလေးတစ်ယောက် ပန်းသီးစားတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ခု ထပ်ပြောဦးမယ်။ ဆရာကြီး မင်း သုဝဏ်ရေးထားတဲ့ သူ့မှာတမ်းဆိုတဲ့ကဗျာထဲမှာ လည်း စိတ်ထားကောင်းတာလေးတွေ သွားပြီး တော့ တွေ့ရတယ်။ ကဗျာလေးကတော့ အရှင် ဘုရားတို့လည်း သိပြီးသားပဲ။ တပည့်တော်တို့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက မြန်မာစစ်သားလေး တစ်ယောက်ပေါ့။ ပြောက်ကြားစစ် ဆင်နွှဲနေတဲ့ အချိန် တစ်ညနေခင်းအခါမှာ ဗုံးပေါက်ကွဲသံ ကြီးတစ်ခု ကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီတော့ အနီး အနား ရွာသားရွာသူတွေက ထွက်ပြီးတော့ ကြည့်တယ်ပေါ့။ ကြည့်တဲ့အခါမှာ စစ်သားလေး တစ်ယောက် ရန်သူတွေမြှုပ်ထားခဲ့တဲ့ ဗုံးကို တက်နင်းမိပြီးတော့ ပက်လက်လန်လဲနေတာကို သွားတွေတယ်။ တွေ့တော့ ရွာသားရွာသူတွေက ပွေ့ထူပြီး ကရုဏာတသက်သက်နဲ့ မေးကြ မြန်းကြတယ်ပေါ့။

ခွင့်လွှတ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပါလေ

အမောင်ပြောက်ကြားစစ်သည်၊ သင့်ရဲ့ ချစ်သူကို ဘာမှာခဲ့ချင်ပါသလဲလို့ မေးတဲ့အခါမှာ သူက ခွင့်လွှတ်တဲ့အကြောင်းလေး ပြောပေးပါလို့ ဒါမိျူးလေးပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ခွင့်လွှတ်တယ် ဆိုတာက နောက်အိမ်ထောင်ပြုချင်လည်းပြုပါ၊ သူ ဘာမှမငြူစူပါဘူးပေါ့။ တပည့်တော်တို့ ဒီ စစ်ကိုင်းမှာ နန်းစံသွားတဲ့ စောဥမ္မာတို့ ဇာတ်လမ်းမှာကျတော့ တစ်မျိုး။ သူ့ရဲ့လင် ရှင်ဘုရင်ကြီးက သူသေခါနီးမှာ စောဥမ္မာကို

အသက်လွှတ်ပစ်လိုက်တာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ သူမရှိတဲ့အခါမှာ နောက်ယောက်ျားတွေနဲ့ ယူမှာစိုးလို့တဲ့။ အခု ဒီစစ်သားလေးကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ သူက သူသေသွားလို့ရှိရင် လည်း နွင့်လွှတ်ခဲ့ပါတယ်၊ အဆင်ပြေသလိုသာ ဆက်နေရစ်ပါဆိုတဲ့အကြောင်းလေး ပါးလိုက် တယ်။ နောက်ပြီး … မိဘကို ဘာမှာဦးမလဲလို့ မေးလိုက်တဲ့အခါကျတော့ မိဘကိုတော့ ဦးတင်ခဲ့ တယ်၊ ရှိခိုးခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပဲ ပြောပေး ပါတဲ့။ ဒီအထိ ဒီစစ်သားလေးရဲ့ စိတ်ထား ကောင်းမွန်ပုံဟာ သိပ်ပြီးတော့ မပေါ်လွင်သေး ဘူး။

အားနာခဲ့ကြောင်း ပြောပါလေ

နောက်ဆုံးတစ်ချက် ရွာသူရွာသားတွေ က ဘာမေးကြသလဲဆိုတော့ အမောင်ပြောက် ကြား တိုင်းပြည်အားကို ဘာများမှာခဲ့လိုသနည်း' တဲ့။ အဲဒီလိုမေးလိုက်တဲ့အခါမှာ ခရီးမတ်တတ် လမ်းခုလတ်တွင် ကိုယ်လွတ်ရောင်ခွာ ခွဲရပါ၍ အားနာခဲ့ကြောင်း ပြောပါလေ တဲ့။ အခုလို တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးရဖို့အတွက် ပြောက် ကြားတွေ စစ်ပွဲဆင်နွှဲနေတဲ့အချိန်မှာ သူက အခု ဗုံးမှန်ပြီးတော့ လဲနေပြီ၊ သေခါနီးသွားပြီ။ အဲဒီတော့ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဆက်လက်ပြီး မကြိုးပမ်းနိုင်တော့ဘူး။ သူ့ရဲ့အပေါင်းအသင်း တွေနဲ့ ပြည်သူပြည်သားတွေနဲ့ အားလုံး လက် တွဲပြီးတော့ လွတ်လပ်ရေးရအောင်၊ တိုင်းပြည် ကောင်းစားအောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ တိုက်နေကြတုန်းမှာ အခုလို သူ မိုင်းဗုံးမှန်လို့ သေခါနီးဖြစ်နေရတာ သူ အင်မတန်ရှက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တခြား သူငယ်ချင်းတွေ အပေါင်းအသင်းတွေက တိုင်းပြည်အတွက် လုပ်

လား၊ ထွေးပစ်သလားမေးရင် ထွေးပစ်တာပဲ မဟုတ်လား။ အခုလည်း ဖတ်လိုက်တာက သိုင်း ဝတ္ထုတွေ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ်၊ အုပ်ငါးဆယ် လောက်အထိ ရောက်ချင်ရောက်မှာပေါ့။ ရွှေ ရတုအထိမ်းအမှတ်တွေ ဘာတွေတောင် ရှိသေး တယ်တဲ့။ အဲဒီလောက် ဖတ်ပေမဲ့လို့ သူ့အတွက် ဘာကျန်သလဲမေးရင် ဘာမှမကျန်ရစ်ဘူး။ သူ့ ကြည့်ရတာ အရူးလိုလိုနဲ့ လမ်းသွားရင် ဟိုကန် ဒီကန် လုပ်ချင်တာက ဖြစ်သေးတယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့ တပည့်တော် အရင်တစ်ခါလည်း အဲဒီစာအုပ်တွေတွေလို့ ဟိုဘက်ဆိုင်ပေးပစ်လိုက် တာ။ ဒါတွေက အနှစ်သာရမရှိဘူး။ အပျင်းပြေ ရုံသက်သက်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုစာဖတ်နည်းမိျူး ကို ကွမ်းယာစားတဲ့စာဖတ်နည်းလို့ ခေါ်တယ်။

ကြံစုပ်နည်း

နောက် … ကြံ့စုပ်တဲ့စာဖတ်နည်းဆို တာ ရှိသေးတယ်။ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ တချို့ ကာတွန်းလေးတစ်ကွက်ကစပြီးတော့ ကောင်း တာတွေ အများကြီးပဲ။ ကာတွန်းလေးတစ်ကွက် ပေမဲ့ လူ့လောကကြီးကို သရော်ထားတာ၊ အာ ဏာရှင်တွေကို လှောင်ထားတာ စသည်ဖြင့် သရုပ်ဖော်ချက်တွေ အများကြီးရှိတာပဲ။ ဒါမျိုး လေးတွေကို ဖတ်တယ်။ တချို့ အပြောင်အပြက် ပြောထားမျိုးကျတော့ ကျော်ပစ်လိုက်ပေါ့ဘုရား။ ရုပ်ရှင်မင်းသားမင်းသမီးအကြောင်းတွေလည်း ပျင်းရင်ဖတ်ပေါ့။ ဒါက တပည့်တော်တို့ ကြံစုပ် တဲ့အခါမှာ ကြံဖတ်ကိုစွန့်ပစ်တာနဲ့ သွားတူ တယ်။ ကျန်တဲ့ စာပေဝေဖန်ရေး စသည်ဖြင့် ဆောင်းပါးကောင်းလေးတွေ၊ ပညာပေးတဲ့ဝတ္ထု လေးတွေ၊ ဒါတွေကျတော့ ကြံရည်နဲ့သွားတူ တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒါမျိုးစာဖတ်နည်းကို ကြံ

နေတုန်း သူက သေသွားရတော့မှာဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်လွတ်ရှောင်ပြေးတဲ့သဘောမျိုး ဖြစ်နေတဲ့အတွက် တိုင်းပြည်ကြီးကို အားနာပါ တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတဲ့။ ဒီလိုစိတ်ထားမျိုးလေး တွေ ရှိသွားပြီဆိုရင် တပည့်တော်တို့ အင်မတန် မှ စိတ်ထားကောင်းတယ်လို့ ခေါ် ရတယ်။

အကောင်းဆုံး

ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ အနေ ကောင်းရုံနဲ့ လည်း မပြီးသေးဘူး။ စာတတ်ရုံနဲ့ လည်း မပြီးသေးဘူး။ စိတ်ထားလည်း ကောင်းရ ဦးမယ်။ အဲဒီတော့ အနေအထိုင်လည်း ကောင်း ရမယ်၊ စိတ်ထားလည်း ကောင်းရမယ်ပေါ့။ အနေကောင်းပြီးတော့ စိတ်ထားလည်း ကောင်း ပြီဆိုရင် တော်တော်တန်တန်ဟာ တပည့်တော် တို့ လုပ်ငန်းတွေမှာ အကျိုးပြုလို့ရသွားပြီ။ အဲဒီထက်ပိုကောင်းတာက ဘာလဲဆိုတော့ ... စာပါ တတ်လို့ရှိရင်တော့ အကောင်းဆုံးဖြစ် သွားပြီတဲ့။ စာဖတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ မဖတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သိပ်ပြီးတော့ ကွာခြားချက်တွေ ရှိပါတယ်။ စာဖတ်ပြီးတော့ အလေးမထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို တော့ မပြောလိုဘူးပေါ့ဘုရား။ တစ်အုပ်ဖတ် ဘာမုန်းမသိ၊ နှစ်အုပ်ဖတ် ဘာမုန်းမသိနဲ့ အုပ် ရေတွေသာ များနေတာ။ အဲဒီအထဲက အနှစ် သာရကို မယူတတ်ရင်တော့ အလကားပါပဲ။

ကွမ်းယာစားနည်း

ကြာတော့ တပည့်တော်တို့ ဘာနဲ့သွား တူလဲဆိုတော့ ဆရာဦးသုခပြောသလိုဆို သူ့စာ ဖတ်နည်းဟာ ကွမ်းယာစားတဲ့စာဖတ်နည်းနဲ့ တူသွားပြီ။ ကွမ်းယာစားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီကွမ်းကို စားပြီးတဲ့အခါမှာ အာဟာရဖြစ်အောင် မျိုချသ

တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ နစ္စဂီတဒဿနလို့ လာရာမှာ တော့ … နစ္စဆိုတာ ကခြင်း၊ ဂီတဆိုတာ သီဆိုခြင်း၊ အဲဒီကခြင်းသီဆိုခြင်းနဲ့တွဲတဲ့ ဒဿန ကျတော့ ကတာနဲ့တွဲလို့ရှိရင် ကြည့်ရှုခြင်းနဲ့ ကိုက်သေးတယ်။ သီဆိုခြင်းနဲ့တွဲရင်တော့ ကြည့် ရှုခြင်းလို့ ပေးမဖြစ်တော့ဘူး။ နားထောင်ခြင်း ဖြစ်သွားပြီ။ သီချင်းကို နားထောင်တာပဲ။

စာပေမနှံ့ရင်

အဲဒီတော့ အဋ္ဌကထာတွေ ဋီကာတွေ က လာပြီ။ ဒီနေရာမှာ ဒဿနသဒ္ဒါနဲ့ သဝန သဒ္ဒါကိုလည်း ယူနိုင်ပါတယ်လို့ ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဖွင့်လိုက်တော့ အဘိဓာန်ရေးတဲ့အခါမှာ ဒဿန ကြည့်ရှုခြင်း၊ နားထောင်ခြင်း ဆိုပြီးတော့ ဖြစ် သွားတယ်။ ဗဟုသုတစာဖတ်နည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အဘိဓာန်မကြည့်ဖူးဘူးဆိုရင် အမှတ်တမဲ့ သွား ပြီးတော့ ဒဿနသဒ္ဒါက ကြားတယ်လို့ဟော တယ်ဆိုတာကို 'ဟာ … အရူးပဲ'လို့ သူက ပြန်ပြောမှာပဲ။ တကယ်က ကိုယ်က စာပေမနှံ့ စပ်တာ။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ စာပေ လေးတွေကို အရင်းအမြစ်အထိလိုက်ပေးပါ။ တပည့်တော် စာချတဲ့အခါမှာ ပြောလေ့ရှိတယ်။

ပရမတ္တသံခိပ်ဋီကာ

ဆိုပါစို့၊ 'ရူပဘုံဝယ် စိတ်ရခြယ်' ဆိုတဲ့ လင်္ကာဆောင်ပုဒ် ဘယ်ထဲပါလဲ မေးလိုက်တာ သူတို့က ဝီထို့ရောင်နီထဲပါတယ်တဲ့။ တကယ်က မဟုတ်ဘူး။ တပည့်တော်တို့ ရောင်နီဆိုတာက မှတ်စုသဘောထုတ်ထားတဲ့သဘောပဲ ရှိတာ။ အဲဒီတော့ … တပည့်တော်က ပရမတ္ထသံခိပ် ဋီကာဆိုတာရှိတယ်လို့ ပြောပြီး မြင်ဖူးအောင် တစ်ခါတည်း ယူပြီးတော့ ပြလိုက်ရသေးတယ်။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

စုပ်တဲ့စာဖတ်နည်းလို့ ခေါ်တယ်။

မလိုင်စားနည်း

တချို့စာအုပ်တွေကျတော့ မလိုင်လုံးစား သလိုပဲ ထွေးစရာမပါတော့ဘူး။ အဓိကကတော့ ပိဋကတ်တော်တွေပေါ့။ ပိဋကတ်စာအုပ်တွေ ဖတ်တယ်ဆိုတာ ဒီနည်းနဲ့ဖတ်ရတယ်။ ထားပါ တော့။ အဲဒီတော့ တပည့်တော်တို့ စာမေးပွဲ အောင်နေရုံတစ်ခုတည်းနဲ့ မပြီးဘူး။ စာပေတွေ ဖတ်ရတယ်။ စာပေဖတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ မဖတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကြာလို့ရှိရင် အတွေးအခေါ် အယူအဆ က စပြီးတော့ ကွာသွားတယ်။ ဘယ်လောက်ထိ ကွာသွားလဲဆိုတော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်လောက် အောင်အထိက္ခာတယ်။ အဲဒါလေးတွေ သဘော ပေါက်ထားပါ။ ဒါကြောင့်မို့ တစ်နေ့ကလည်း တပည့်တော် တတိယဆင့်တွေကိုပြောပြတယ်။ တပည့်တော်ဖြစ်စေချင်တာက ဘာလဲဆိုတော့ စာတစ်ခုကိုတွေ့ပြီဆိုရင် ဒီဟာလေးနဲ့တင် အား မရဘဲနဲ့ ဘယ်မှာပါတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်သင့် တယ် စသည်ဖြင့် မူရင်းအထိ လိုက်ကြည့်ပေးစေ ချင်တယ်။

ဒဿနသဒ္ဒါ

အဘိဓာန်ကြည့်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ လည်း တပည့်တော် သူတို့ကို တစ်ခါတည်း ထုတ်ပြီးတော့ ပြလိုက်သေးတယ်။ စက္ခုသဒ္ဒါ ပညာအနက်ဟောတယ်ဆိုရင်လည်း နေရာတ ကာ ဒီပညာချည်းသွားစွဲမနေနဲ့လို့။ တပည့်တော် ဒဿနသဒ္ဒါကို ဥပမာထုတ်ပြလိုက်တယ်။ နစ္စ ဂီတဝါဒိတဝိသူကဒဿနာမှာ ဒဿနသဒ္ဒါ ပါ တယ်။ အဲဒီမှာ တကယ်တော့ ဒိသဓာတ်ဟာ 'ပေက္ခနဲ ဆိုတဲ့ ကြည့်ရှုခြင်းအနက်ကိုပဲ ဟော

သလို စာပေတစ်ခုကိုကြည့်ပြီဆိုရင် တတ်နိုင် သမျှ ကျမ်းရင်းလေးတွေ ကြည့်ပေးတဲ့အလေ့ လေးတွေ လုပ်ပေးရမယ်။ ပြဋ္ဌာန်းစာလမ်း ကြောင်းက ချော်ပြီး အချိန်တအားကြီးအကုန်ခံ တော့ မလုပ်နဲ့ပေါ့ဘုရား။ သူ့အချိန်လေးနဲ့သူ လုပ်သွားပါ။ ပေါ် လာတာလေးတစ်ခု တပည့် တော် ထပ်ပြီးတော့ ပြောဦးမယ်။ တချို့က ပြောတယ်။ စာဖြေတယ်ဆိုရင် အချိန်မရလို့ လက်ရေးက ဒီလိုရေးလိုက်ရတယ်။ တချို့လည်း စာမေးတဲ့အခါမှာ အချိန်မရလို့ မကျက်ခဲ့လိုက်ရ ဘူး။ အဲဒါမျိုး မဖြစ်စေရဘူး။ တပည့်တော် လူကြီးသူမတွေ ပြောလေ့ရှိတဲ့ ဥပမာတစ်ခု ပြောပြမယ်။

ပြည့် သွားပြီလား

ရှေးလူကြီးတွေက ကလေးတွေရှေ့မှာ လက်တွေ့ပြတယ်။ တင်းတောင်းတစ်လုံး ယူခဲ့ တဲ့။ တင်းတောင်းတစ်လုံးယူပြီးတော့ ဥသျှစ် သီးတွေ ထည့်လိုက်။ ပြည့်အောင် ထည့်လိုက်။ မောက်လျှံနေအောင် ထည့်လိုက်။ ထည့်လို့မရ တော့ဘူးဆိုတဲ့အထိ ထည့်လိုက်။ ထည့်ခိုင်းပြီး တော့ မေးလိုက်တယ်။ ဒီတင်းတောင်းကြီး ပြည့် သွားပြီလားဆိုတော့ ပြည့်သွားပြီလို့ပဲ ဖြေရတာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့လို့ နောက်ထပ် နှမ်းယူခိုင်းပြီးတော့ နမ်းစေ့တွေထပ်ထည့်လိုက်တော့ ဒီဥသျှစ်သီး တောင်းထဲ နှမ်းတွေဝင်သွားတယ်မဟုတ်လား။ တပည့်တော်တို့ အချိန်ဆိုတာလည်း အဲဒီဥပမာ လိုပဲတဲ့။ ကိုယ်က ပဓာနအလုပ်တစ်ခု လုပ်နေ တယ်။ ဒီပဓာနတစ်ခုကြောင့် တခြားအတွက် အချိန်မရဘူးဆိုတာလေးတွေ မလုပ်နဲ့။ ခုနက ပြည့်နေတဲ့ ဥသျှစ်သီးတောင်းထဲမှာ နှမ်းတွေ ထပ်ထည့်လို့ရှိရင် အထိုက်အလျောက်တော့

ပရမတ္ထသံခိပ်က လယ်တီဆရာတော်ကြီးရေး တာ။ အဲဒါကိုပဲ ဋီကာအဖြစ်နဲ့ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီးက ဖွင့်ထားတာ။ ဟိုတုန်းကတော့ လယ်တီပဏ္ဍိတပေါ့။ နောက် … လူထွက်တော့ ဦးမောင်ကြီး။ သူရေးခဲ့တာ။

အသိဉာဏ်ကျယ်သွား

ဒါ တပည့်တော်က အလကား လျှာ ရှည်ပြီး ပြတာမဟုတ်ဘူး။ စာအုပ်လေးတွေကို စိတ်ဝင်စားပြီး နောင်တစ်ချိန်မှာ ဒီစာအုပ်လေး တွေတွေ့လို့ရှိရင် 'ဟာ ... ဒါမိူးက ရှိသင့်တယ်' ဆိုပြီးတော့ အားကျအောင်လို့ လုပ်ပေးတာ။ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို စာပေဗဟု သုတလေးတွေ များများဖတ်ထားလို့ရှိရင် ခုနက လို ဒဿနသဒ္ဒါက ကြားတယ်ဟောလည်း ဘာမှမထူးဆန်းတော့ဘူး။ နောက်တစ်ခု ... ပုရိသော အာဂစ္ဆတိ။ ပုရိသော – ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမသည်၊ အာဂစ္ဆတိ – လာ၏။ ဒါ ပေးလို့ ရတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဓမ္မာစရိယတက် လိုက်တဲ့အခါမှာ နည်းဥပစာတွေက အများကြီး တွေ့ရမယ်။ နိဒဿနနည်း၊ ဥပလက္ခဏနည်း တွေနဲ့ကြည့်လိုက်ရင် ခုနကလို ပုရိသောကို ယောက်ျားရော မိန်းမပါ အနက်ပေးလို့ ဖြစ်လာ နိုင်တာပဲ။ အဲဒီတော့ စာပေတွေ နှံ့စပ်လာလို့ရှိ ရင် စကားတစ်ခုဟာ ယူဆလို့ အများကြီးဖြစ် သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီလို အသိဉာဏ်ကျယ်သွား လို့ရှိရင် ငြင်းခုံဖို့မရှိတော့ဘူးပေါ့ ဘုရား။

အချိန်မရလို့တဲ့

ဒါကြောင့်မို့ စာတတ်အောင်သင်တယ် ဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း တပည့်တော်တို့ စာမေးပွဲ တစ်ခုတည်းနဲ့ မလုံလောက်ပါဘူး။ ခုနကပြော

အထိ တီးမိခေါက်မိအောင် လုပ်ရမယ်။ တပည့် တော် ကိုယ်တွေ့ပြောဦးမယ်။ တပည့်တော် ရန်ကုန်စာဖြေသွားတဲ့အခါ အပြန်မှာ အဘိဓာန် စာအုပ်ကြီးတွေ အတွဲ(၁)အတွဲ(၂) စသည်ဖြင့် ကပွိဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဘာလို့ကပွိဖြစ်သလဲဆိုရင် တပည့်တော်ရဲ့ဆရာ မြဝတီဘုန်းကြီးက သူ့ ရှေ့မှာ အဘိဓာန်စာအုပ်ကြီးတွေ ချချထားတာ။ တပည့်တော်လည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး။ သွား သွားပြီးတော့ ယူကြည့်ရင်းနဲ့ 'ဟာ … ဒီစာအုပ် ကြီးတွေရှိရင်တော့ ကောင်းတာပဲ'ဆိုပြီး စိတ်ဖြစ် ခဲ့တာ။

စာအုပ်ချစ်စိတ်

အဲဒီတော့ … ရန်ကုန်ရောက်တဲ့အခါ ကိုယ့်မှာ နဝကမ္မက စာဖြေဖို့ကို မလောက်ငချင် တဲ့ကြားကနေ ရသလောက် တစ်အုပ်ဝယ်လိုက်၊ နှစ်အုပ်ဝယ်လိုက်နဲ့ ဒီလိုပဲ ကပ္ပိခဲ့ရတာ။ ဘေးက သူငယ်ချင်းတွေက လှောင်ကြတာပေါ့။ 'ဟာ… ချမ်းသာလှချည်လား၊ ဟာ … ချမ်းသာလှချည် လား'တဲ့။ အမှန်က ချမ်းသာလို့မဟုတ်ဘူး။ တပည့်တော် ဆရာ့စာအုပ်တွေကြည့်ပြီးတော့ လိုချင်စိတ်ပေါက်နေတာ။ ဒါကြောင့် တခြား အမှတ်တရပစ္စည်းတွေ လက်ဆောင်တွေ မဝယ် ဘဲနဲ့ စာအုပ်ကြီးတွေ ခြစ်ခြုတ်ဝယ်ခဲ့တာ။ အဲဒီတော့ အရှင်ဘုရားတို့လည်း ဒါမျိုးစိတ်က လေးတွေ မွေးပါ။ အဲဒီလိုမျိုး စာအုပ်ချစ်စိတ် မွေးမြူမှပဲ အမြင်ကျယ်လာမှာ။

ကဲ .. အားလုံးပဲ အနေလည်းကောင်း၊ စိတ်လည်းကောင်းတဲ့ ပညာတတ်တွေဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့သန္တာန်မှာရော၊ ကိုယ့် တပည့်တွေရဲ့သန္တာန်မှာရော၊ ကိုယ့်ဒကာဒကာမ တွေရဲ့သန္တာန်မှာရော သီလသမာဓိပညာဆိုတဲ့

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဝင်သွားသေးတာပဲ။ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်မှာ ဘာကျက် စရာရှိသလဲ၊ ဘာလုပ်စရာရှိသလဲ၊ အချိန်လေး ယူပြီး ဖြည့်စွက်ရမှာပဲ။ ဒါကို သွားပြီးတော့ အချိန်မရလို့ပါဆိုရင် ကိုယ်ဖျင်းရာရောက်သွား တယ်။ အဲဒါမျိုးကို အကြောင်းမပြနဲ့။

ကိုယ်ညံ့ ရာကျ

စာဆိုရင်လည်း ကာရကပြန်ချေရမယ် ဆို ပြန်ချေပါ။ ဒါ တတိယဆင့်တွေကိုရော၊ ဒုတိယဆင့်တွေကိုရော ပြောတာ။ ပထမဆင့် ကတော့ မပြောတော့နဲ့။ ကိုယ်က သင်္ဂဟလက် ဆောင် ပြန်ကြည့်ရမယ်။ ဒါကိုပဲ အချိန်မရလို့ မကြည့်ပါဘူးဆိုရင် ဒါ ကိုယ်ညံ့ဖျင်းရာရောက် တယ်။ ခုနကလို ဥသျှစ်သီးထည့်ပြီး ပြည့်ပြီ အော်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်သွားတာပဲ။ တကယ်က ကိုယ်က မထည့်တတ်တာ။ ကိုယ်ညံ့တာ။ အဲဒီ တော့ ဒါမျိုးတွေကို အကြောင်းမပြတာကောင်း တယ်။ လက်ရေးမကောင်းရင်လည်း တတ်နိုင် သမျှ ပြင်ပါ။ ဖြေပုံမကောင်းရင်လည်း ပြင်ပါ။ ကြိုးစားရင် ဖြစ်ကိုဖြစ်တယ်။ အဲ … ဒါပေမဲ့လို့ စိတ်ပါပါစေ။ စိတ်ပါမုပဲရမှာ။ လူကြီးက ပြော လို့၊ ကြောက်လို့ ခဏတစ်ဖြုတ်လုပ်တာမျိုးက တော့ ဘယ်တော့မှမဖြစ်ဘူး။

အင်္ဂါသုံးချက်

ဒါကြောင့် နံပါတ်(၁)က အနေလည်း ကောင်းရမယ်။ နံပါတ်(၂)က စိတ်လည်း ကောင်းရမယ်။ နံပါတ်(၃)က ပညာလည်း တတ်ရမယ်။ အဲ ... ဒီပညာတတ်တယ်၊ စာ တတ်တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ စာမေးပွဲလေးတစ်ခုနဲ့ ကတော့ ဘယ်လိုမှပြောလို့မရဘူး။ စောစောက လိုပေါ့။ စာမေးပွဲနဲ့ပတ်သက်ရင်လည်း ကျမ်းရင်း

အရှင်ဣန္ဒကာဘိဝံသ(မြစကြာ)

တကယ့်ကြီးပွားခြင်းတရား အစစ်အမှန်တွေ ကြီးပွားတိုးတက်အောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်နိုင် ကြတဲ့ သူတော်ကောင်း ရဟန်းသာမဏေများ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

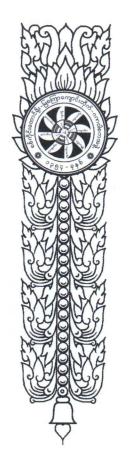
(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

သဓာဓိနှင့်ခိတ်ကောင်း

၁၃၆၄ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ၂၀၀၂ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၉ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ ည

> ယောက် ဆဲကြ၊ ဆူကြ၊ ယုတ်ယုတ်မာမာတွေ ပြောကြ၊ သူတော်ကောင်းတွေ မကြားဝံ့မနာသာ စကားတွေ ပြောကြ၊ ဒါမျိုးတွေ ရှိခဲ့ပုံရတယ်။ တပည့်တော်တို့ ဒီဗမာပြည်မှာလည်း ဒီညကို နေရာဒေသအလိုက် အမျိုးမျိုးခေါ်ကြ တယ်။ တချို့ကလည်း ပံသုကူညတဲ့။ ပံသုကူ တွေ ဝှက်ပြီးတော့ ပျော်ကြ ရွှင်ကြတယ်။ တပည့်တော်တို့ရွာဘက်တွေကျ ထင်းခိုးညလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ထင်းခိုးညဆိုပေမဲ့ ထင်းသာခိုး တာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်မှာရှိတဲ့ အကုန်လုံး တွေ့ ရာဆွဲကြတာပဲ။ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတွေဖြုတ်ပြီး ဟို သွားတပ် ဒီသွားတပ်။ တော်နေကြာတော့ အိမ် တွေက ပစ္စည်းတွေခိုး။ အကုန်လုံး လျှောက်လုပ် တာပဲ။ တပည့်တော်တို့ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးကျ တော့ တစ်မျိုး။ ဒါ တစ်ခါတစ်ရံ ကြားရတာ လေးပေါ့။ တချို့ကိုယ်တော်လေးတွေက ဆရာ လေးတွေရဲ့ချောင်ကို အဲဒီညဆို လာပြီး အုန်းပင် တက်။ အုန်းသီးတွေချိုင်ယူ။ ဆရာလေးတွေက

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်

ဒီကနေ့ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ရောက်ပြီ။ မနေ့ညတုန်းကလည်း တပည့်တော် ကထိန်နဲ့စပ်ပြီးတော့ သတိထားရမှာလေးတွေ ပြောခဲ့ပြီ။ ဒီညမျိုးဆို တချို့ကျောင်းတွေမှာ ဆူညံနေတာတွေရှိတယ်။ တပည့်တော်တို့ ကျောင်းကတော့ ပုံမှန်ပဲ နေလိုက်တယ်။ တန် ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ညဆိုတာက ရှေးခေတ် မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်ကတည်းက နက္ခတ်ပွဲ သဘင်တွေ ဘာတွေနဲ့ တော်တော်ရမ်းကားတဲ့ ကာလ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပဲ။ ဓမ္မပဒ အပွမာဒဝဂ်ထဲမှာ အဲဒါမျိုးလေးတွေ ပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်

ပထမတဲ့။ စိတ်ကောင်းရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဆို တော့ … ဆရာတော်ရေးခဲ့တဲ့အတိုင်း လောဘ ဒေါသတွေ အစွန်းမထွက်ဘဲနဲ့ မေတ္တာကရဏာ စတဲ့ တရားတွေ လွှမ်းခြုံဖို့သဘောမျိုးပေါ့။ ဒါ စိတ်ကောင်းရှိတာပါပဲ။ စိတ်နဲ့ယှဉ်တာက စေတသိက်တွေ။ အဲဒီတော့ မေတ္တာကရဏာ စတဲ့ စေတသိက်တရားကောင်းတွေရှိနေလို့ရှိရင်

စိတ်ကောင်းရှိတယ်လို့ခေါ် ရတာပါ။ မေတ္တာကရဏာရှိရမယ်ဆိုတော့ ပထမ မေတ္တာအကြောင်း အရင်ပြောကြရအောင်။ တ ပည့်တော်တို့ မေတ္တာသုတ်ထဲမှာ ပါတဲ့ဂါထာ လေးတစ်ပုဒ် အားလုံး ဆိုကြည့်လိုက်စမ်းပါ။

> 'သန္တုဿကော စ သုဘရော စ၊ အပ္ပကိစ္စော စ သလ္လဟုကဝုတ္တိ၊ သန္တိန္ခြိယော စ နိပကော စ၊ အပ္ပဂဗ္ဘော ကုလေသွနနဂိဒ္ဓေါ်။

သန္တုဿက

အဲဒီဂါထာလေးတစ်ပုဒ်သာ ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် လိုက်နာလို့ရှိရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မေတ္တာရှင်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီညတော့ တပည့် တော် အကျဉ်းချုပ်လေးပဲ ပြောသွားပါ့မယ်။ နံပါတ်(၁) သန္တုဿကဆိုတာ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲ တာ။ တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ဂန္ဓာရုံဆရာ တော်ကြီး တစ်ခါပြောဖူးတယ်။ ချမ်းသာတယ် ဆိုတာ ပစ္စည်းရှိလို့ ချမ်းသာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရောင့်ရဲနိုင်မှ ချမ်းသာတာတဲ့။ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ ဘုရား။ ဥပမာအားဖြင့် အမျိုးသမီးတချို့ ခေတ် အလျောက် စားဝတ်နေရေးကြောင့်၊ အထူး သဖြင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကြောင့် ပျက်စီးနေကြ တယ်။ ဘာလို့ ပျက်စီးရသလဲ။ အမျိုးသမီးတစ် ယောက် ပွဲလမ်းသဘင် သွားချင်တယ်။ ကိုယ့်

ကြောက်တော့လည်း ဘာမှမပြောရဲဘူးတဲ့။ ဒါမျိုးတွေလည်း ရှိတယ်။ တန်ဆောင်မုန်းလ ပြည့်ညက အခုခေတ်မှမဟုတ်ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက အဲဒီလိုဖြစ်နေတာ။

စာရေးတံမဲ

အဲဒီတော့ ပြောချင်တာက အခြား မဟုတ်ဘူး။ တပည့်တော်တို့ကျောင်းမှာတော့ ပံသုကူဝှက်တာ ဘာညာ မလုပ်ပါနဲ့။ စောစော က လုပ်သလို စာရေးတံခေါ်တဲ့ မဲချတာမျိုး လောက်ပဲ လုပ်ပါ။ မဲဖောက်လို့ရှိရင်လည်း ဣန္ဒြေရရလေးနဲ့လုပ်ကြပါ။ ပြီးလို့ရှိရင် ဒီနေ့ည တော့ ကိုယ့်ဘာသာ ပုံမှန်လေးပဲ နေကြပေါ့။ တပည့်တော် ဒီနေ့ညပြောချင်တာကတော့ တစ် ခါတစ်ရံ တပည့်တော်စိတ်ထဲ ပေါ်လာတတ်တဲ့ အတွေးလေးပါပဲ။ ဒီဟာကတော့ တစ်ပါးနဲ့တစ် ပါး တူမှာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဟိုတစ်ပါးက တွေးရင်လည်း တစ်မှိူးဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီတစ် ပါးက တွေးရင်လည်း တစ်မျိုးဖြစ်မှာပဲ။ ဥပမာ ပြောရရင် ကဗျာတွေရဲ့သဘောမျိုးပေါ့။ ကိုယ် ခံစားရင် ခံစားနိုင်သလောက် နယ်ကျယ်သွားတဲ့ သဘောမျိုးပဲ။

စိတ်ကောင်းရှိတယ်ဆိုတာ

တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ဆရာတော် ကြီးရဲ့ စည်းကမ်းဆယ်ချက်ထဲက စိတ်ကောင်း ရှိဖို့ ပထမဆိုတဲ့အကြောင်းလေးပါ။ စိတ်ကောင်း ရှိဖို့ ပထမလို့ ဒါမျိုးလေး ရေးလိုက်တာနဲ့ ကောင်းတယ်။ အကျယ်ချဲ့လိုက်လို့ရှိရင် တစ်ခါ တစ်ရံ အဓိပ္ပာယ်က ပျက်ရင် ပျက်သွားတာ။ တပည့်တော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ မနေနိုင်တော့ လျှောက်တွေးကြည့်မိတယ်။ စိတ်ကောင်းရှိဖို့

ပြန်ပြန်ကြည့်ရမှာနော်။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်လည်း စိစစ်ကြည့်ပေါ့။ ငါဟာ ပုံမှန်လေး နေနိုင်သလား၊ ဟိုဟာလိုချင် ဒီဟာလိုချင် ဖြစ် နေသလား။ ဖြစ်နေတယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဒါ မေတ္တာ နဲ့ ဝေးနေတာ။ စိတ်ကောင်းတွေနဲ့ ဝေးနေတာ။ ဒီလိုခေါ် ရမှာပဲ။

သုဘရ

်သန္တုဿကော စႛပြီးရင် နောက်ထပ် ဒုတိယအချက်က 'သုဘရော စ'။ လွယ်ကူစွာ မွေးမြူတယ်ဆိုတာလည်း ခုနက တင်းတိမ် ရောင့်ရဲတာနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပါပဲ။ ရှိတာနဲ့စား တာ၊ ရှိတာလေး ဝတ်တာ၊ ရှိတာနဲ့ နေထိုင် တတ်တာကို ပြောတာ။ ဟိုဟာစားချင်လို့ ဟို ဟာလုပ်ပေးစမ်းပါ၊ ဒီဟာစားချင်လို့ ဒါလုပ်ပေး စမ်းပါနဲ့ဆို မွေးမြူရခက်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ မေတ္တာသမားဟာ ကိုယ့်ကိုအကြောင်းပြုပြီး သူများဒုက္ခလျှောက်ပေးနေလို့ ဘယ်ကိုက်မလဲ။ အဲဒါဆိုရင် မေတ္တာသမားလို့ ခေါ်မရတော့ဘူး။ အဲဒီလို မေတ္တာအခြေခံမှမရှိရင် အထက်တရား တွေဆိုတာ ဝေးရော။ ဒါကြောင့်မို့ သဘရော စဲ လွယ်လွယ်ကူကူမွေးမြူရမယ်ဆိုတာလည်း စောစောက 'သန္တုဿကော စ' နဲ့ အဓိပ္ပာယ် လေးတွေ ယုက်နွယ်နေတယ်။

အပွကိစ္စ

တတိယအချက်က 'အပွကိစ္စော စ' ကိစ္စနည်းရမယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော် အမြဲပြောနေတာပေါ့။ အကြောင်းထူးမရှိရင် ကြားရက်မှာ စာဝါအပျက်ခံပြီး ခရီးမသွားပါနဲ့၊ ဥပုသ်နေ့တွေမှာ သွားပါလို့။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ဘာလုပ်ချင်လို့ ညာဖြစ်ချင်လို့နဲ့ ခရီးသွားများ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

အိမ်ကလည်း တစ်ထောင်တန်လောက် တတ်နိုင် တယ်။ သူ ဝတ်ချင်စားချင်တာက ငါးထောင် တန်၊ တစ်သောင်းတန်လောက် ဖြစ်နေတယ် ဆိုရင် သူ့မှာ စိတ်ဆင်းရဲပြီးတော့ အမေအဖေ ကို ပူဆာ။ ပူဆာလို့မရတော့ ငြူစူ၊ ရန်ဖြစ်နဲ့ တစ်အိမ်လုံး ပြဿနာတွေတက်တော့တာပဲ။ အဲဒီတော့ တစ်ထောင်တန်ပဲ ဝတ်နိုင်တဲ့အမျိုး သမီးဟာ တစ်သောင်းတန်တွေမရတဲ့အတွက် စိတ်ဆင်းရဲမှုဖြစ်တယ်။ အဲဒါ ရောင့်ရဲမှုမရှိလို့ပဲ။

စိတ်ကောင်းရှိသူ

စိတ်ကောင်းရှိတဲ့အမျိုးသမီးကျတော့ ငါးရာတန်လေးဝတ်နိုင်တယ်။ တော်ပါပြီလေ၊ တို့က ဒီလောက်ပဲ တတ်နိုင်တာ၊ မိဘတွေ သွားပူဆာလို့ရှိရင်လည်း မိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲ လိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ ရှိတာလေးနဲ့ ဝတ်လိုက် မယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့ ငါးရာတန်လေးနဲ့ပဲ ပွဲ လမ်းသဘင်မှာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားတယ်။ သူ ရောင့်ရဲမှုရှိလို့ ချမ်းသာသွားတယ်။ လူကတော့ ငါးရာတန်လေးဝတ်ရပေမဲ့လို့ သူ့ရဲ့ရောင့်ရဲမှု လေးက သူ့ကိုယ်သူလည်း စိတ်ချမ်းသာစေ တယ်။ နောက်ပြီး မိဘတွေကိုလည်း စိတ်ချမ်း သာစေတယ်။ သူ့အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဘယ် သူမှ စိတ်မဆင်းရဲရဘူး။ ဒါ ပစ္စည်းလေးက တော့ ငါးရာတန်ပဲနော်။ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ တစ်ထောင်တန်ကြီးဝတ်နေရတာ တောင်မှ တစ်သောင်းတန်ကြီးမရလို့ဆိုပြီး မိဘ တွေ စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်နေတယ်။

အဲဒီလို ပြောင်းပြန်ပြန်ကြည့်လိုက်ပေါ့ ဘုရား။ သန္တုဋ္ဌိရှိတာနဲ့ မရောင့်ရဲတာ။ ဟိုဟာ လိုချင် ဒီဟာလိုချင်၊ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်ဆိုရင် မေတ္တာရှင်လို့ ပြောလို့မရတော့ဘူး။ ဒါ ပြောင်း

နာတော်မှာ တာဝန်ဘယ်နှပါးရှိပါသလဲဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဂန္ထနဲ့ဝိပဿနာ ခုရနှစ်ပါးရှိ တယ်လို့ ဖြေခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ဝိပဿနာခုရ တာဝန်ကို ဖြေတဲ့အခါမှာ ဒီ 'သလ္လဟုကဝုတ္တိ' က စတယ်။ ဒါ တပည့်တော် တစ်နေ့က ကလေးတွေစာချရင်းနဲ့ ထပ်တွေ့တာ။ တရားအ လုပ်လုပ်တော့မယ်ဆိုရင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေတ္တာဘာဝနာနဲ့နေတော့မယ်ဆိုရင် သလ္လဟု ကဝုတ္တိ အရေးကြီးတယ်။ ဒါလည်း စောစောက သန္တဋ္ဌိတွေ၊ သုဘရတွေနဲ့ တော်တော်ဆက်စပ် တယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကလည်း ဆက်နွယ်ပြီးတော့ ဟောသွားတာဖြစ်မယ်။

်သလ္လဟုကဝုတ္တိဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အ သက်မွေးရမယ်ဆိုတာ ရှိတာနဲ့စား၊ ဆွမ်းခံစား၊ ဒါမျိုး ဆိုလိုတာ။ ဘယ်ဟာက မကောင်းဘူး၊ ဘာလေး ချက်ပေးစမ်းပါဆိုရင် သူ့အသက်မွေးမှု ဟာ လေးလံတယ်လို့ ခေါ်ရတယ်။ ပေါ့ပေါ့ပါး ပါး မဖြစ်ဘူးပေါ့။ တပည့်တော်တို့ တစ်ခါတုန်း က စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက် ရေးထားတာ ရှိတယ်။ သူက သက်သတ်လွတ်စားတာကြီးကို လှောင်ထားတာ။ ဘယ်လိုလှောင်လဲဆိုတော့ သက်သတ်လွတ်စားတာထက်စာရင် အရက် သောက်တာက တော်သေးတယ်တဲ့။ သူက အရက်သမားထင်တယ်နော်။ သူပြောတာ ယုတ္တိ ရှိသလိုလိုတော့ ရှိတယ်။

သက်သတ်လွတ်သမား

ဘာလဲဆိုတော့ … လူတစ်ယောက်က သက်သတ်လွတ် စားမယ်ဟြောပြီးတော့ အိမ်တစ် အိမ် နွားနို့သွားမှာတယ်တဲ့။ နွားလေးက နို့စို့ လို့မှမပြီးသေးဘူး။ နွားလေးကို အတင်းဆွဲခေါ် ပြီးတော့ ကြိုးနဲ့တိုင်မှာချည်တယ်။ ပြီးကျမှ

လာပြီဆိုရင် ဗဟုကိစ္စဖြစ်လာတယ်။ ဗဟုကိစ္စ ဖြစ်လာလို့ရှိရင် ကိုယ့်အတွက်နဲ့ သာသနာ့တာ ဝန်တွေ လစ်ဟင်းလာတဲ့အတွက် သူ့ကို မေတ္တာ သမားလို့ ပြောဖို့ခက်လာတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ 'အပ္ပကိစ္စ'၊ ကိစ္စနည်းရမယ်။ ဒါ အကျဉ်းချုပ် လေး ပြောလိုက်တာ။

တပည့်တော်တို့ ဒီမှာ ခုဆိုရင် ကျောင်း ဆောင်သစ်ကြီးဆောက်နေတာ အရှင်ဘုရားတို့ မြင်နေတာပဲ။ တကယ်ဆို လုပ်အားတွေ အများ ကြီးလိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်မတန်မှ ချွေတာပြီး တော့ စာကျက်ချိန် စာကျက်ဖြစ်အောင်ဆိုပြီး တပည့်တော်လုပ်တယ်။ တချို့ကျောင်းတွေမှာ ကြည့်လိုက်ပါ။ ကျောင်းသစ်ဆောက်တယ်ဆိုရင် ရဟန်းသာမဏေတွေကိုယ်တိုင် ကျောက်သွေး လောင်းရတာတွေ၊ တစ်နေကုန်လုပ်ရတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒီကျောင်းမှာ အရှင်ဘုရားတို့ ပရိယတ္ထိထိခိုက်သွားမှာစိုးလို့ တပည့်တော် အပ္ပ ကိစ္စဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ပေးနေ တယ်။ တော်တော်ကြီးကို မဖြစ်နိုင်မုပဲ အချိန် လေးခွဲပြီး လုပ်ခဲ့တာ။ ကိုယ် အကြီးဖြစ်သွားတဲ့ အခါမှာလည်း ဒါလေးတွေက သတိထားရ မယ်။ ဒါမှ မေတ္တာရှင်ဖြစ်တယ်။ ဗဟုကိစ္စတွေ အကုန်လုံး နင်းကန်ခိုင်းနေရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မေတ္တာရှင်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ မေတ္တာရှင်မဟုတ် ဘူးဆိုရင်တော့ ဟိံသကဖြစ်တော့မယ့်သဘော သက်ရောက်သွားတာပေါ့။ ဒါ ပြောင်းပြန်ပြန် တွေးကြည့်တာပါ။

သလ္လဟုက၀ုတ္တိ

နောက်တစ်ခုက 'သလ္လဟုကဝုတ္တိ' တဲ့။ ဒီ သလ္လဟုကဝုတ္တိကလည်း အသုံးများတယ်။ စက္ခုပါလမထေရ်က မြတ်စွာဘုရားကို သာသ

မဟုတ်တော့ဘူး။

ရှေးခေတ်စကားပုံ နဲ့ ပြောရရင်တော့ လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျတာတဲ့။ အားလုံး ဘာ ပြောတယ်ဆိုတာ သိကြတယ်နော်။ လက်ပံပင် ပေါ် ဆက်ရက်တွေ ကျပြီဆိုရင် ဆူပွက်နေတာ ပဲ။ ဘယ်သူက ဘာပြောမှန်းတောင် မကြားရ တော့ဘူး။ အခုလည်း အင်မတန်အာကျယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရောက်လာရင် ဆူပွက်နေတာပဲ။ တကယ် တမ်းကျတော့လည်း ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ သူ တစ် ယောက်တည်း ပြောချင်တာလျှောက်ပြောနေ တာ။ အဲဒါဆိုရင် သန္တိန္ဒြိယ မဖြစ်တော့ဘူး။ သန္တိန္ဒြိယ မဖြစ်ပါဘူးဆိုရင် သူ့သန္တာန်မှာ တရားမရှိတော့ဘူး။ ဒါ မေတ္တာသုတ်လေးနဲ့ တပည့်တော် ချိန်ပြောတာ။ အရင်ဘုရားတို့ တချို့ စကားပြောသံကြီးတွေ တအားကြားလွန်း လို့ တပည့်တော် ပြောတာနော်။

ဆွမ်းတုံးမခေါက်ခင်

တစ်ခါတစ်ရံလည်း တပည့်တော် ဆွမ်းအကပ်ခံခါနီးမှာ ကြားရတတ်တယ်။ တပည့်တော်ဖြစ်စေချင်တာက ဆွမ်းကပ်ရှိတယ် ဆိုရင် ဆွမ်းဒကာဘယ်သူလဲ သိအောင်လုပ်ပြီး တော့၊ သတိလေးထားပြီးတော့ ဆွမ်းတုံးမခေါက် ခင် ငါးမိနစ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် လမ်းလျှောက်ပြီး မေတ္တာပို့နေစေချင်တာ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ လမ်းယှဉ်လျှောက်ပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ စကားပြောနေတာ မကောင်းဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ တပည့်တော့်ကျောင်းထဲကနေကို ကြားနေရတာ။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ သန္တိန္ဒြိယ မဖြစ်ဘူး။ အဲ … ပြောင်းပြန်ပြန်ကြည့်လိုက်။ ဣန္ဒြေမငြိမ်သက် ပါဘူးဆိုရင် တရားသမားလို့ ပြောလို့ရပါ့ မလား။ မရဘူး။ ဘုရားစူးပြောတာတောင်မှ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

နို့အတင်းညှစ်ခိုင်းတယ်။ မရဘူးဆိုရင် မင်းတို့ ငါ မှာထားရက်သားနဲ့ ဘာညာဆိုပြီး သက် သတ်လွတ်စားမယ့်သူက လုပ်နေတာ။ တကယ် က သက်သတ်လွတ်သမားဆိုတာ မေတ္တာသမား ဖြစ်ရမှာတဲ့။ မေတ္တာသမားဆိုမှတော့ သွားပြီး နွားလေးဆီက အတင်းလုစားလို့ ဘယ်ကိုက်မလဲ တဲ့။ အဲဒါထက် အရက်သောက်တာကမှ တော် ပါသေးတယ်တဲ့။ သူ့အတွေးနဲ့သူပေါ့။ ထိုက်သ လောက်လည်း မှန်တော့မှန်နေတာ။ ဒါ တပည့် တော် ကိုရင်ဘဝတုန်းက ဖတ်ခဲ့ဖူးတဲ့စာ။ ဘယ်သူရေးတာလည်းတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ လျှောက်ကြေးများနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မေတ္တာသမားလို့ခေါ်နိုင်ပါ့မလား။ မေတ္တာမရှိဘူး ဆိုရင်လည်း စိတ်ကောင်းမရှိနိုင်တော့ဘူး။ ဒါ ပြောင်းပြန်လေး ပြန်ပြန်တွေးကြည့်တာနော်။

သန္တိန္ဒြိယ

နောက် … 'သန္တိန္ဒြိယော စ' တဲ့။ အဲဒါလေးလည်း နည်းနည်းပြောချင်သေးတယ်။ မေတ္တာတရားနဲ့နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဣန္ဒြေငြိမ်သက် မှကောင်းတာ။ ဣန္ဒြေငြိမ်သက်တယ်ဆိုတာက မျက်စိ နား နှာ လျှာ ကိုယ် စိတ်တွေ ငြိမ် သက်တာကို ပြောတာ။ ဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီးတော့ စစ်ကြည့်လို့ရတယ်။ မျက်စိက ကျီးကန်းမျက်စိလို ဟိုကြည့်ဒီကြည့်၊ ဒါမျိုးဆိုရင် သန္တိန္ဒြိယ မဖြစ်တော့ဘူး။ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုရင် တရားကင်းဝေးနေတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်သွား ရောက်နေတယ်။ အဲဒီတော့ မျက်စိနဲ့ပတ်သက် လို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းရတာပဲ။ နားနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ထိန်းရတာပဲ။ ဒီလိုမှမဟုတ် ဘဲ စကားပြောတာကစပြီးတော့ ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာနဲ့ ဆူညံနေပြီဆို ဒါ မေတ္တာသမား

ကြမ်းတွေ ပါလာတတ်တယ်။ ဒီတော့ … 'သန္တိန္ဒြိယ လေးတစ်ခု ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီဆိုရင် 'နိပကော' ရင့်ကျက်တဲ့ဣန္ဒြေ ဆောင်သွားပြီ။ ရင့်ကျက်တယ်ဆိုမှတော့ 'အပွဂဗ္ဘ' ကိုယ်နှုတ် တွေကလည်း နုသွားတယ်။ အဲဒါပဲ။ မေတ္တာ သမားဆိုတာ ကြာတော့ နုလာတာ။ ပျာယာ ခတ်နေသေးရင် မေတ္တာတရားသမား မဖြစ်သေး ဘူး။ ဒါ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ ပြောတာနော်။

ကုလေသွနနုဂိဒ္ဓ

'အပ္ပဂဗ္ဘော' ပြီးတော့ 'ကုလေသွနန ဂိဒ္ဓေါႛတဲ့။ ဒါလည်း တော်တော်အရေးကြီးတဲ့ အချက်ပဲ။ ကုလေသုဆိုတာ ရိုးရိုးဆွေမျိုးတွေကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အမျိုးလေးပါးကို ပြော တာ။ ရှေးခေတ်ကတော့ (၁) ခတ္တိယ မင်းမျိုး၊ (၂) ဗြဟ္မဏ ပုဏ္ဏားပညာရှိမျိုး၊ (၃) ဝေဿ ကုန်သည်မျိုး၊ (၄) သုဒ္ဒ ဆင်းရဲသားမျိုး၊ ဒီလို ရှိတယ်နော်။ 'ကုလေသု' အဲဒီအမျိုးလေးပါး အပေါ်မှာ၊ 'အနနုဂိဒ္ဓေါ' ခင်မင်တွယ်တာစိတ် တွေ မပြင်းထန်ပါနဲ့တဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာ ရိုးရိုး လေးပဲ နေပါတဲ့။ အားလုံး သဘောပေါက်တယ် နော်။ ပြောင်းပြန်ပြန်လိုက်ပေါ့။ ဒကာဒကာမ တွေကို တအားခင်ချင်တယ်၊ ခင်အောင်လည်း ကြိုးစားတယ်၊ ဟိုသွားပြီးတော့ မိတ်ဆက်၊ ဒီသွားပြီး မိတ်ဆက်နဲ့၊ ဒါမိုူးတွေ ရှိလာပြီဆိုရင် ကုလေသွနနုဂိဒ္ဓေါ မဖြစ်တော့ဘူး။ မဖြစ်ရင် တရားရှိတယ်လို့ ပြောလို့မရတော့ဘူး။ အဲဒီလို မေတ္တာဓမ္မမရှိဘူးဆိုရင် စိတ်ထားကောင်းတယ် မခေါ်ဘူး။ ဒီဘူတာပဲ ပြန်ဆိုက်တာပဲ။

ဒါကြောင့်မို့ ဒီ 'ကုလေသွနနုဂိဒ္ဓေါ' ဆိုတာလေးကိုလည်း အရှင်ဘုရားတို့ အထူး သတိထားဖို့ လိုပါတယ်။ တပည့်တော်လည်း

သူ့ဟာသူ အရှက်မရှိလို့ ကိုန်တာပဲဖြစ်ရမယ်။ ယုံတော့ မယုံနိုင်တော့ဘူး။

ဒါမိူးလေးတွေပေါ့။ ဒါ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတာ။ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ပြောရင်းနဲ့ ဒါ လေးတွေ ပြောနေတာနော်။ စိတ်ကောင်းဆိုတာ ကို ဆရာတော်ဖွင့်သွားတာက လောဘဒေါသ တွေနည်းပြီးတော့ မေတ္တာတွေများလာရင် စိတ် ကောင်းရှိတယ်လို့ ခေါ်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ သန္တိန္ဒြိယရှိအောင် အရှင်ဘုရားတို့ ဆွမ်းစားခါနီး ဆိုရင်လည်း အနည်းဆုံး တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ် လောက် မေတ္တာလေးပို့ပါ။ တပည့်တော်လည်း အဲဒီအလေ့အထ လုပ်ပါတယ်။ လုပ်လည်း လုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ မေတ္တာပို့လိုက်တဲ့အခါ ဒကာ ဒကာမတွေစိတ်ထဲမှာလည်း ကြည်သွားတယ်။ ကိုယ့်ကြည့်ရတာလည်း ထိုက်သလောက်တော့ ဣန္ဒြေလေးရသွားတယ်။ တရားအားထုတ်ရင် တော့ ဘယ်ပြောစရာလိုတော့မှာလဲ။ ဒီ မေတ္တာ အဆင့်၊ သမထအဆင့်တောင်မှ ဒါလောက် ရှိနေတာ။ အားလုံး သဘောပေါက်တယ်နော်။

နိပက၊ အပွဂဗ္ဘ

နောက်ပြီး 'နိပကော စ' ရင့်ကျက်ရ မယ်တဲ့။ ဣန္ဒြေရမှတော့ ရင့်ကျက်ပြီပေါ့။ နောက်ဆုံးမှာ ပညာတွေအထိ ရင့်ကျက်သွား မယ်။ ဒါလည်း သိပ်ပြောစရာမလိုပါဘူး။ ရှေ့ က သန္တိန္ဒြိယနဲ့ဆက်စပ်နေတာပဲ။ နောက် … 'အပွဂဗ္ဘော'တဲ့။ ပဂဗ္ဘဆိုတာ ကြမ်းတမ်းတာ။ သန္တိန္ဒြိယဖြစ်ပြီဆိုမှတော့ ကိုယ်နှုတ်တွေကလည်း ကြမ်းပါတော့မလား။ ခုနက လက်ပံပင် ဆက် ရက်ကျသလို ဆူပွက်ပြီးတော့ တစ်ယောက် တည်း လျှောက်ပြီး ပွစ်ပွစ်ပြောနေတာမျိုး မဖြစ် တော့ဘူး။ ပြောပါများတော့ တစ်ခါတစ်ရံ နှုတ်

တဲ့။ မုနိလို့ခေါ်တဲ့ တပည့်တော်တို့ ရဟန်း သာမဏေတွေဟာ ဒကာဒကာမတွေအပေါ် ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ အဲဒီအတိုင်းကျင့်ကြပါတဲ့။ ကျင့်တဲ့အခါ ဘယ်လိုကျင့်ရမလဲဆိုတော့ နှစ် ချက်ထပ်ဖွင့်တယ်။ 'သဒ္ဓံ အနုပဟစ္စ၊ ဘောဂေ အနုပဟစ္စ'တဲ့။ နံပါတ်(၁)က သဒ္ဓါတရားကို မထိခိုက်ပါစေနဲ့တဲ့။ နံပါတ်(၂) စည်းစိမ်ဥစ္စာကို လည်း ထိခိုက်သွားအောင်အထိ အလှူမခံပါနဲ့ တဲ့။ ဒီနှစ်ချက်ကို သတိထားပါတဲ့။ လှူတိုင်း မယူနဲ့လို့ ဆိုလိုချင်တာပဲ။

သဒ္ဒါနဲ့စည်းစိမ်

သူက သဒ္ဒါတရားရှိနေတယ်။ သူ့သဒ္ဒါ တရားကြီး ပျက်စီးသွားအောင် မလုပ်ရဘူး။ ကိုယ့်မှာ ထိုက်သလောက် ပေါနေတယ်ဆိုရင် ပေါသလောက်လေးနဲ့ တင်းတိမ်ရတယ်။ မလို အပ်ဘဲနဲ့ 'ဟာ … ရတုန်းယူထားမှ'ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ဆိုရင် တပည့်တော်တို့ ကုလေသွနန ဂိဒ္ဓေါနဲ့ ဆန့်ကျင်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့သဒ္ဓါတရားကိုလည်း ထိန်းသိမ်းပေးရ တယ်။ နောက် ... စည်းစိမ်ဥစ္စာ။ သူတို့ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ကြည့်ရတယ်။ စည်းစိမ် ဥစ္စာရှိလို့ အများကြီးလှူတောင်မှ သဒ္ဓါတရား လေးတွေကို ထိန်းတဲ့အနေနဲ့ ပုံမှန်လေးယူရ တယ်။ ဒါ ကိုယ့်အပေါ်ကို အထင်ကြီးစေချင်လို့ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူတို့သဒ္ဓါတရားနဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တွေကို ထိန်းတဲ့အနေနဲ့ လုပ်ရတာ။ ဒါဆိုရင် အင်မတန်မွန်မြတ်တဲ့စိတ်ထား ဖြစ်သွားတာပဲ။ အဲဒါမျိုးလေးတွေ ကြိုးစားရတယ်။

ပဋ္ဌာန်းပွဲ

နောက်ပြီးတော့ တစ်ခါ ဒီ 'ကုလ'ဆိုတဲ့

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

သတိထားပါတယ်။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ခင်တွယ် လာတာတောင်မှ တတ်နိုင်သမျှ ပုံမှန်ဆက်ဆံရ တယ်။ မခင်တွယ်သေးဘူးဆိုရင်တော့ ပြော စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။ ဘာမှ သိပ်ပြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ တပည့်တော်ပြောတာကို အရ ကောက်မလွဲနဲ့ပေါ့။ မျက်နှာကြီးရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ ခပ်တည်တည်တင်းတင်းကြီး ဒါမျိုး နေခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ပုံမှန်လေး ကူညီစရာရှိရင် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပေးလိုက်။ ပြီးလို့ရှိရင် ဘာမှမျှော်လင့်ချက်မထားနဲ့။ သူဘာသာ ခင်ချင် ခင်၊ မခင်ချင်နေ။ လှူချင်လှူ၊ မလှူချင်နေ။ အဲဒါဆိုရင် ကုလေသွနနုဂိဒ္ဓေါ ဖြစ်သွားတယ်။

ပျားပိတုန်းပမာ

ဒါနဲ့စပ်ပြီးတော့ အရှင်ဘုရားတို့ သင် နေတဲ့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်ဝတ္ထုထဲမှာလည်း ပါပြီးသားပဲ။ ဒုတိယဆင့် တတိယဆင့်တွေ ရမယ်ထင်ပါတယ်။ အားလုံး ဆိုကြည့်လိုက်ပါ။ ပျားပိတုန်းဥပမာဂါထားလေး ...။

ယထာပိ ဘမရော ပုပ္စံ၊ ဝဏ္ဏဂန္ဓ မဟေဌယံ။ ပလေတိ ရသမာဒါယ၊ ဧဝံ ဂါမေ မုနီစရေ။

အဲဒါ ကုလေသွနနုဂိဒ္ဓေါကို ဖွင့်တဲ့ ဂါထာပဲ။ တပည့်တော်တို့ ပန်းပွင့်တွေအပေါ်မှာ ပျားကောင်လေးတွေ လိပ်ပြာလေးတွေ နားကြ တယ်။ သူတို့နားသွားတဲ့အတွက် ပန်းပွင့်လေး တွေ ပျက်စီးမသွားဘူး။ ပိုပြီးတော့တောင် လှ လာတယ်။ သူတို့လည်း အစာရတာပဲ။ ဝတ် ရည်လေးတွေ စုပ်ပြီးတော့ ပျားအုံတွေဘာတွေ လုပ်ရတာပဲ။ ပန်းပွင့်လည်း သူတို့ကြောင့် ပိုပြီး တော့ ဖူးပွင့်လာတာတွေ ရှိနိုင်တာပဲ။ အဲဒီလိုပဲ

တယ်လို့ ခေါ်နိုင်တယ်။ အားလုံး သဘော ပေါက်တယ်နော်။

သိမ်ထပ်ခြင်းအကျိုး

ဒါလေးနဲ့စပ်ပြီးတော့ တပည့်တော် တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးကို သွားသတိရတယ်။ ဆရာတော့်အကြောင်းတွေ ပြန်ပြန်ဖတ်တဲ့အခါ တချို့စကားလေးတွေ စွဲစွဲနေတာရှိတယ်။ ဆရာတော် ပထမကျော်အောင်တဲ့အခါ သက် တော်က ၂၆ နှစ် ရှိသွားပြီ။ ရန်ကုန်သွားပြီး ဆုယူတယ်ဆိုပါစို့။ သူ ရန်ကုန်မှာ ကျန်းမာရေး အတွက် အနားယူရင်းနဲ့ နေရသေးတယ်။ စစ် ကိုင်းမှာ နေတုန်းက ခင်ခဲ့တဲ့ သီလရှင်ကြီးတွေ က ဆွမ်းအတွက် ချက်ကပ်ပြုစုနေတဲ့အချိန်ပေါ့။ အဲဒီမှာ မြေပိုင်ရှင်ဒကာမကြီးတစ်ယောက်က ကြည်ညိုပြီးတော့ ဆရာတော့်ကို သိမ်ထပ်ခွင့် တောင်းတယ်။ တောင်းတော့ ဆရာတော်က နားလည်အောင် ရှင်းပြတယ်။ ဒကာမကြီး၊ သိမ်ထပ်တယ်ဆိုတာ အကျိုးသိပ်မထူးပါဘူး။ အကျိုးထူးတာတစ်ခု ပြရမယ်ဆိုရင်တော့ ရင်းနှီး တဲ့ဒကာဒကာမ ပိုလာတာပဲ ရှိတာပါတဲ့။ အဲဒါ ပဲ ထူးတာတဲ့။ အရှင်ဘုရားတို့ သေချာမှတ် ထားနော်။

ရင်းနှီးတဲ့ဒကာဒကာမ ပိုလာတာပဲ ထူးတာပါ။ ကိုယ်ကလည်း ရဟန်းဖြစ်စအချိန် တုန်းက သိမ်စသည်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သံသယမှ မရှိဘဲကိုး။ နောက်ပြီး ဆရာတော်က ဆက်ပြော တယ်။ ဘုန်းကြီးကလည်း အနာဂတ်မှာ သာသ နာ ဘယ်လိုပြုခွင့်ရမယ်ဆိုတာ မသိသေးပါဘူး တဲ့။ အဲဒီတစ်ချက် ထည့်ပြောသွားတယ်။ အနာ ဂတ်သာသနာမှာ သူက ပြုပြင်ချင်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဘယ်လိုနေရာကနေ ပြုခွင့်

အမျိုးကို 'အဝိဟေဌယန္ဘော အကိလမေတွာ' မပင်ပန်းစေရဘူးတဲ့။ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေ မပင်ပန်းစေနဲ့တဲ့။ တပည့်တော် ဟိုတုန်းက ပြောနေကျအတိုင်းပဲ။ ကိုယ်က ရွာမှာ ကျောင်းထိုင်တယ်။ ထိုင်တဲ့အခါမှာ ပဋ္ဌာန်းပွဲ ဘာညာ ပွဲတစ်ခုခုလုပ်ချင်တယ်ဆိုလို့ ရှိရင် ဒကာဒကာမတွေကို သွားပြီးတော့ တစ် အိမ်ဘယ်လောက်လှူဒါန်းရမယ် မလုပ်ပါနဲ့။ တချို့ရွာတွေမှာ အဲဒီလို အမိန့်ထုတ်တာတွေ ရှိတယ်။ တစ်အိမ်မှာ ငါးရာပဲ ထားပါတော့။ ငါးရာလည်း တချို့ဆင်းရဲသားလေးတွေကျ ဘယ်လှူနိုင်မလဲ။ ဒါမျိုးတွေ သွားပြီးတော့ လုပ်လိုက်လို့ရှိရင် အမျိုးကို ညှဉ်းဆဲရာလည်း ရောက်တာပဲ။ သူတို့သဒ္ဓါတရားတွေလည်း ထိခိုက်တာပဲ။

ကိုယ့်မှာ စားဖို့မှ ဒီငါးရာလေးရှိတာကို သူတို့လုူလိုက်ရလို့ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဘယ် ကောင်းပါ့မလဲ။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့အာဘော်လည်း မကျဘူး။ သဘောပေါက်တယ်နော်။ ဒါကြောင့် မို့ ကိုယ့်အတွက်ကြောင့်နဲ့ ဒကာဒကာမတွေ စိတ်အနောင့်အယှက် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေနဲ့။ သူတို့သဒ္ဓါတရား မထိခိုက်အောင် နေရတယ်။ သူတို့ လူုချင်သလောက်သာ လူုပါစေ။ သူတို့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ မထိခိုက်အောင်လည်း ကိုယ်က လိုချင်ပေမဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်ဘက်ကနေပြီး တော့ ထိန်းသိမ်းတဲ့သဘော အမြဲတမ်းရှိရ တယ်။ လူုတယ်နော်၊ ယူတယ်နော်ဆိုတဲ့ တခို က ရှိသေးတယ်။ ဒါတွေသွားပြီးတော့ အား မကျနဲ့။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဒီဂါထာလေးကို ထောက်ပြီးတော့ အဲဒါဟာ မမုန်ဘူးလို့သိပါ။ ဒီလိုတရားလေးတွေရှိလာမှ ဒီပုဂ္ဂိလ်ဟာ မေတ္တာ တရားကိန်းအောင်းတယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကောင်း

သင့်တော်ပါ့မလား။ အဲဒီတော့ အဲဒါကို သူ ရည်မှန်းပုံပေါက်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုလည်း ဆရာတော်က ထပ်ပြောသေးတယ်။ ဘာပြော လဲဆိုတော့ ... ဒကာမကြီး၊ ဘုန်းကြီး သိမ်ထပ် လိုက်လို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးအောင် ဒကာဒကာမ ပေါအောင် လုပ်တယ်၊ ပထမကျော်အောင်ပြီး ကြီးတောင့်ကြီးမားဖြစ်မှ မြေပိုင်ရှင် ရဟန်းအမ အသစ်ကလေးနဲ့ သိမ်ထပ်တယ်ဆိုပြီးတော့ ပညာရှင်တွေကလည်း ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မယ်တဲ့။ အဲဒီစကားလေး စဉ်းစားကြည့်ပါ။

ဆရာတော့်စိတ်ဓာတ်

ပထမကျော်အောင်ပြီး ကြီးတောင့်ကြီး မားဖြစ်မှဆိုတာလေး ပါတယ်။ ပထမကျော် အောင်တာ ဘယ်အချိန်လဲကြည့်လိုက်တော့ အ သက်က ၂၆ နှစ်။ ဆရာတော်ရဲ့စိတ်ဓာတ်လေး ကို ကြည့်ထားနော်။ တပည့်တော်တို့ မလိုက်နာ နိုင်တောင်မှ ကြည်ညိုလို့ကောင်းတာပေါ့ဘုရား။ ပထမကျော်အောင်ပြီး ကြီးတောင့်ကြီးမားဖြစ်မှ ဆိုတော့ မျက်လုံးထဲမြင်အောင်ပြရရင် ခု ဒီကျောင်းစာချတွေဆိုလည်း ၆ ဝါ ၅ ဝါ ရ ကုန်ကြပြီ။ ဆရာတော်လည်း အဲဒီတုန်းက ဒီအရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ တပည့်တော်တို့အနေ နဲ့ဆို ကလေးလို့ပဲထင်မှာ။ ဆရာတော့်အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖတ်တော့လည်း ဆရာတော့်ကို အကြီးကြီးလို ထင်သွားတယ်။ သီလသမာဓိအရှိန်တွေဟာ တော်တော်ကြီးတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပြတယ်။ အဲဒီတော့ .. အနာဂတ်သာသနာမှာ

သူက ပညာရှင်တွေကဲ့ရဲ့မှာ စိုးတယ်။ သူ့ကို အတုခိုးပြီးတော့ သူ့တပည့်တွေကျတော့လည်း ဒီလိုတွေလုပ်မှာစိုးတယ်။ အဲဒီမှာ ဘာသွားတွေ လဲဆိုတော့ အနာဂတ်လူငယ်တွေဟာ သူ့ကို

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ရမယ်ဆိုတာတော့ ဒီ ၂၆ နှစ်အရွယ်မှာ သူ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးဘူးပေါ့။ ဆိုလိုတာက ဘာလဲ ဆိုတော့ အနာဂတ်မှာ သူက သိမ်ထပ်တာတွေ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ စသည်ဖြင့် ဒါတွေ သူရေးချင်ရေးဖြစ်မယ်။ သိမ်ထပ်တာဟာ ဒကာ ဒကာမရင်းနှီးတာတွေပဲ ထူးတာပါ၊ သံသယ မဖြစ်လို့ရှိရင် ရဟန်းထပ်မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါမျိုး ရေးချင်လည်း ရေးမယ်ပေါ့။

သာသနာပြုခွင့်

ဒါပေမဲ့လို့ တစ်ဖက်ကလည်း ပြောစရာ ရှိတယ်။ ဘယ်စကားပုံလေးရှိလဲဆိုတော့ မြဲရာ သံပတ်၊ မြတ်ရာ အထွတ်တင်'တဲ့။ သိမ်ထပ်တဲ့ အခါတွေမှာ တရားဟောတိုင်း ဟောတိုင်း ဒါလေး အမြဲတမ်းပါတတ်တယ်ပေါ့ဘုရား။ ထားပါတော့။ တပည့်တော်က ပုတ်ခတ်တယ် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်နော်။ ဒါ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အယူအဆပြောတာ။ ဆရာတော်ကြီးက သိမ် ထပ်တယ်ဆိုတာ ဒကာဒကာမရင်းနှီးမှုတိုးလာ တာပဲရှိတယ်၊ သူကလည်း အနာဂတ်သာသနာ မှာ ဘယ်လိုပြုခွင့်ရမယ်ဆိုတာ မသိသေးပါဘူး တဲ့။ သာသနာအတွက် ဘုရားပွဲ ဘာညာ မလုပ်ပါနဲ့။ ငွေတွေကုန်ပါတယ်။ ရိုးရိုးလေးပဲ ဘုရားကို တရားနဲ့ပူဇော်ပါ။ ကြက်ကောင်လုံး ကြော်ကြီးတွေ မထည့်ပါနဲ့။ ဒါမျိုးတွေ သူက ရေးသွားချင်တာ ပြုပြင်ချင်တာကိုး။

သိမ်ထပ်တာနဲ့ပတ်သက်လို့လည်း သိပ် အကျိုးမထူးဘဲ ငွေကုန်တယ်ဆိုတာမျိုး သူက အဲဒီကတည်းက ပြုပြင်ချင်လိမ့်မယ်။ အဲဒီလို အနာဂတ်သာသနာအတွက် ပြုပြင်လို့ရှိရင် ကိုယ်တိုင်ကမှ သိမ်တွေ အများကြီးထပ်၊ ဒကာ ဒကာမတွေ ပေါအောင် လုပ်ထားရင် ရေးလို့

လိုအပ်နေတယ်။ အဲဒီလို လိုအပ်နေပါလျက်နဲ့ တောင်မှ အနာဂတ်သာသနာအတွက် ဘယ်လို ပြုခွင့်ရှိမယ်မသိဘူး၊ နောက်လူတွေကလည်း အတုခိုးကုန်လိမ့်မယ်၊ ပညာရှင်တွေကလည်း ကဲ့ရဲ့နိုင်တယ်ဆိုပြီးတော့ သိမ်ထပ်ဖို့ကို ဆင်းရဲ နေတဲ့ကြားက ရှောင်ကြဉ်ခဲ့တာ။ ဒီလို ဆရာ တော့် ရဲ့ခံယူချက်လေးတွေ ကြည့်ပြီးတော့ တပည့်တော် တစ်ပါးတည်း တွေးနေတာ စာဖတ်ရင်း ရှေ့မရောက်တော့ဘူး။ လျှောက်ပြီး တော့ တွေးနေတော့တာပဲ။

စာရဲ့အရသာ

အဲဒီမှာ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ ပထမတွေရော ဘာတွေရော အကုန်ရောက်ကုန်တာပေါ့ဘုရား။ အဲဒါဟာ တပည့်တော်တို့ စာဖတ်ခြင်းရဲ့အရ သာလို့ ခေါ်မှာပေါ့။ အဲဒီတော့ အရှင်ဘုရားတို့ လည်း စာဖတ်လို့ရှိရင် လူငယ်တွေသဘာဝ ပေါ့ပေါ့တန်တန် မဖတ်ဘဲနဲ့ ဒီလိုမျိုးလေး တွေး ဖတ်လို့ရှိရင် စာရဲ့အရသာ တော်တော်လေးတွေ့ မယ်။ ဆရာတော့်အပေါ်မှာလည်း နှစ်နှစ်ကာ ကာ ကြည်ညိုတဲ့စိတ်လေး ပေါက်လာမယ်။ ကြည်ညိုတဲ့စိတ်ပေါက်ရင် သူလုပ်သွားသလို အားလုံး မလိုက်နာနိုင်တောင်မှ တစ်ခုခုဖြစ်လာ ရင် ဆရာတော် ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတွေ က သွားသွားပြီးတော့ မြင်တယ်။ မြင်တော့ ကိုယ်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းဖြစ်သွားတာပေါ့ ဘုရား။ အပြည့်အဝမဟုတ်တောင်မှ စွမ်းနိုင် သမျှ ထိန်းဖြစ်သွားတယ်။ ဒါလေးတွေက အ ခြေခံစိတ်ကောင်းလေးတွေပဲ။

ဒကာဒကာမတွေအပေါ်မှာ ကရဏာရှိ တယ်၊ ကိုယ့်ကို အတုခိုးမယ့် အနာဂတ်သာသ နာ မျိုးဆက်သစ်တွေအတွက် ကရဏာရှိတယ်

ကြည့်ပြီးတော့ သိမ်တွေထပ်၊ ဘုန်းကံတွေကြီး အောင်လုပ်၊ ဒါမျိုးအယူမှားတွေကို ကြိုတင် ကာကွယ်ချင်တယ်ဆိုတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါဟာ မေတ္တာ ကရဏာ မဟုတ်ဘူးလား။ မေတ္တာ ကရဏာတွေ အင်မတန်မှ ကြီးမားတဲ့အတွက် ဒီစကားကို ဆရာတော် ပြောခဲ့တာ။ အားလုံး သဘောပေါက်တယ်နော်။ အဲဒီတော့ ပြန်ချုပ်ရ ရင် စိတ်ထားကောင်းတယ်ဆိုတာတာ မေတ္တာ ကရဏာရှိရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပါပဲ။

သမာဓိထဲဝင်

တပည့်တော်တို့ သမထလေးဆယ်နဲ့ ကြည့်လို့ရှိရင် သမထထဲဝင်ပါတယ်။ အပွနာ သမာဓိ မဟုတ်တောင် အခြေခံဥပစာရသမာဓိ ပေါ့ဘုရား။ အဲဒီတော့ ဒီစိတ်ထားကောင်းခြင်း ဆိုတဲ့ မေတ္တာကရဏာတွေဟာ သီလ သမာဓိ ပညာတွေအထဲ ဘယ်ထဲမှာ ဝင်နိုင်လဲဆိုရင် သမာဓိထဲဝင်ပါတယ်။ တရားကိုယ်ကောက်တဲ့ အခါမှာ ဒီစိတ်တွေဟာ မေတ္တာကရဏာတွေ ကောက်နေရတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အခြေခံသမာဓိကတော့ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါမျိုး လေးတွေ တပည့်တော်တို့ တွေးပြီးတော့ ကျေ နပ်ရမယ်။ ဒီမှာဆိုရင် တပည့်တော်တို့ တောင် မြို့ဆရာတော်ကြီးဟာ ကုလေသွနနုဂိဒ္ဓေါနဲ့ ဘယ်လောက်ညီညွတ်သလဲဆိုတာ တွေရတယ်။ ဆရာတော့်ကို ပထမရဟန်းခံတာက

ပလိပ်က ရဟန်းအမ။ နောက် ... ရဟန်းတစ် ဝါ မရခင် ဒုတိယလား၊ တတိယလား သိမ် ထပ်တာက တောင်မြို့ ဒကာဒကာမတွေက ထပ်တာ။ ရဟန်းတစ်ဝါမှာပဲ တစ်ခါတည်း အပြီးလုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ စီးပွားရေးတွေ ကလည်း မပြေလည်ကြတော့ ဆရာတော့်မှာ

ဆိုရင် စိတ်ကောင်းရှိဖို့ရာ ခက်သွားပြီ။

ယထာဘူတံ

တပည့်တော်တို့ နောက်တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ 'သမာဟိတော ယထာဘူတံ ပဇာနာတိတဲ့။ အခြေခံဖြစ်တဲ့ သွားသမာဓိ၊ စားသမာဓိ၊ စကားပြောတဲ့အခါလည်း သန္တိန္ဒြိယ လေးနဲ့၊ မေတ္တာရှင်သင်္ကေတဖြစ်တဲ့ သမာဓိလေး နဲ့၊ အဲဒီလိုဖြစ်လာပြီဆိုရင် အခြေခံဖြစ်တဲ့ သမာဓိထိုက်သလောက် ပြည့်စုံပြီးတော့ တည် ကြည်လာတယ်။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ 'ယထာဘူတံ ပဇာနာတိ' အမှန်အတိုင်း သိမြင်နိုင်တယ်တဲ့။ နောက်ဆုံးအဆင့်ဖြစ်တဲ့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အထိ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေနဲ့ သစ္စာလေးပါးကို အမုန် အတိုင်း မသိတောင်မှ အုပ်ချုပ်ရေးစတဲ့အရာ တွေမှာ ထိုက်သလောက် သိသွားမှာပဲ။ အုပ်ချုပ် ရေးမှာ သမာဓိထိုက်သလောက်ရှိလာပြီဆိုရင် ဒါ ဘယ်လိုကောင်းတယ်၊ ဘယ်လိုမကောင်း ဘူး သုံးသပ်နိုင်တယ်။ ဒကာဒကာမတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာလည်း ဒါက ဘယ်လိုသင့် တော်တယ်၊ ဘယ်လိုမသင့်တော်ဘူးဆိုတာ သိ လာတယ်။ ဒါ ယထာဘူတံ ပဇာနာတိ'ပဲ။ တပည့်တော်တို့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အထိ

မရနိုင်သေးတောင်မှ ဒီလိုပရိယတ္တိလုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဒီလောက်သမာဓိကတော့ ရှိရမှာ။ သမာဓိရှိမှလည်း 'ယထာဘူတံ ပဇာနာတိ' အမှန်အတိုင်း ခွဲခြားသိတာလေးတွေ ရှိလာ တယ်။ စာတော့တတ်တယ်၊ စိတ်ကောင်းမရှိဘူး ဆိုရင် အကျိုးမရှိဘူး။ သူ့ကို စာတတ်တယ်လို့ ခေါ်ချင်တော့ခေါ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ပညာ တတ်တယ်လို့တော့ မခေါ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ စိတ်ကောင်းရှိဖို့က သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ဒါ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဆိုတာတွေဟာ စိတ်ကောင်းတွေပဲမဟုတ်လား။ အဲဒီစိတ်ထားကောင်းခြင်းဆိုတာ၊ ကရဏာဆို တာ နောက်ဆုံး အခြေခံထဲထည့်လိုက်လို့ရှိရင် သမထလေးဆယ်ထဲ ဝင်တဲ့အတွက် သမာဓိ သဘော သက်ရောက်တယ်။ အဲဒီတော့ … စိတ်ကောင်းရှိဖို့ ပထမဆိုတာ တကယ်တော့ တည်တည်တံ့တံ့ သမာဓိလေးနဲ့နေဖို့ အဓိကကျ တယ်။ ဒါတွေဟာ အရှင်ဘုရားတို့အတွက် အင်မတန်မှကောင်းတဲ့အယူအဆတွေပါ။ ဒါ ကြောင့် မေတ္တာကရဏာတွေ အားကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဟာ အခြေခံအဆင့် သမထထဲ ဝင်သွားတာပဲ။ အခြေခံအဆင့်သမထထဲဝင်သွားတဲ့ မေတ္တာ ကၡဏာဟာလည်း စိတ်ကောင်းရှိဖို့ပထမထဲမှာ ပါသွားတယ်။ အဲဒီတော့ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ပထမ ဆိုတာ သမာဓိလေးနဲ့ နေနိုင်ဖို့ ပထမလို့ ဒီလို ခပ်မြင့်မြင့်လေး ပြောလိုက်လို့ ရတယ်။

လက်ပံပင်ဆက်ရက်ကျ

ဒီနေရာမှာ သမာဓိဆိုတာ ဥပစာရ သမာဓိကိုပြောတာ။ အပွဲနာသမာဓိအထိတော့ မဟုတ်သေးဘူးပေါ့။ အနေအထိုင် သမာဓိ၊ အသွားအလာ သမာဓိ၊ စားတဲ့သောက်တဲ့နေရာ သမာဓိ။ နောက်ဆုံးမှာ တပည့်တော်တို့ စကား ပြောတာတောင်မှ သမာဓိနဲ့ပြောတာတွေ ဖြစ် သွားတယ်။ စောစောက တပည့်တော်ပြောပြီးပြီ ပဲ။ လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျတယ်ဆိုတာ အမှန် တော့ သမာဓိမပါတဲ့ပြောနည်းပဲ။ သမာဓိနဲ့ပြော ရင် ကိုယ့်ဘာသာ ပုံမှန် ကိုယ်ပြောချင်တာလေး စိုက်ပြီးတော့ပြောသွားမှာပဲ။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘူး ဆိုရင် လောကကြီးထဲ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသလို အာကျယ်အာကျယ် ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါဟာ သမာဓိမရိတဲ့ပြောနည်း။ သမာဓိမရိဘူး

ဘူး။ အဲဒီလောက်တော့ နည်းနည်းထိန်းဖြစ် သွားတာပေါ့။ ဒါတွေက စာပေဖတ်ခြင်းကြောင့် စာပေထဲကစိတ်ထားလေးတွေကို အတုယူကျင့် သုံးခြင်းအကျိုးပဲ။ စိတ်ဓာတ်ကောင်းလာတဲ့ အတွက် မေတ္တာကရဏာတွေ ဝန်းရံလာရင် 'ယထာဘူတံ ပဇာနာတိ'ဆိုတဲ့အတိုင်း အရာရာ မှာ အမှန်တရားကို သိသွားတယ်။ တောင်မြို့ ဆရာတော်လည်း သူဆင်းရဲနေချိန်မို့ ပစ္စည်းလေး ပါး လိုချင်ရှာမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင် ရှေ့က နေ အဆင်းရဲခံပြီးတော့ ရှောင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒီဓာတ်တွေက မေတ္တာကရဏာဓာတ်တွေပဲ။

အမှန်အတိုင်းသိနိုင်

လောဘဒေါသနည်းပြီးတော့ မေတ္တာ ကၡဏာ စတဲ့ စိတ်စေတသိက်ကောင်းတာတွေ ယှဉ်လို့ရှိရင် စိတ်ထားကောင်းတယ်လို့ ဆရာ တော်ဖွင့်ဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒါတွေက စိတ်ထား ကောင်းတွေလို့ ခေါ်ရတယ်။ ဒါတွေဟာ သမာဓိသဘောလည်း သက်ရောက်သွားတဲ့ အတွက် 'ယထာဘူတံ ပဇာနာတိ' အမှန်အတိုင်း သိမြင်သုံးသပ်နိုင်သွားတယ်။ ဒါဆိုရင် အုပ်ချုပ် ရေးမှာလည်း အမှန်အတိုင်း သိနိုင်တယ်။ ဒကာဒကာမဆက်ဆံရေးမှာလည်း အမှန် အတိုင်း သိနိုင်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တပည့် တော်တို့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေအထိ အမှန်အတိုင်း သိပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်အထိ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အရှင်ဘုရားတို့လည်း စိတ်ကောင်းရှိအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ပြီးတော့ လောကနဲ့ သာသနာအကျိုးကို သယ်ပိုးဆောင် ရွက်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

လေးတွေက တပည့်တော် တစ်ခါတစ်ရံ တွေးမိ တဲ့ အတွေးလေးတွေပါ။ အရှင်ဘုရားတို့လည်း ထပ်ပြီးတော့ ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန်နဲ့ တွေးကြည့် ပြီး အရသာခံလို့ရတာပဲ။ စာပေရဲ့ရသပေါ့လေ။

၁၀၂ ကြိမ်မြောက်

အဲဒီတော့ … ပြန်ချုပ်ရရင် လောက မှာ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ စိတ် ကောင်းရှိဖို့ဆိုတာ မေတ္တာကရဏာတွေ ရှိရ မယ်။ လောဘဒေါသတွေ နည်းရမယ်။ မေတ္တာ ကရဏာဆိုတာ စောစောကပြောခဲ့တဲ့ မေတ္တာ သုတ်လာ အဲဒီတစ်ဂါထာလေးနဲ့ ချဲ့လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ သရုပ်ပေါ် လာတယ်။ သန္တုဿက၊ သုဘရ၊ အပွကိစ္စ၊ သလ္လဟုကဝုတ္တိ၊ သန္တိန္ဒြိယ တွေ ဖြစ်ရမယ်။ နောက်ပြီး ကုလေသွနနုဂိဒ္ဓ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီ ကုလေသွနနုဂိဒ္ဓ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာလည်း ခုနကပြောသလို သိမ်ထပ်တာနဲ့ စပ်ပြီးတော့ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တွေးပုံ မိျူးကို အတုယူရမယ်။ ကိုယ်တိုင်မလိုက်နာနိုင် တောင်မှ ကြည်ညိုတဲ့စိတ်ရှိလို့ရှိရင် သိပ်ပြီးတော့ မလွန်ကဲတော့ဘူးပေါ့။

ဆရာတော့်မှာဆိုရင် ဆင်းရဲတဲ့ကြားထဲ ကနေပြီးတော့ သာသနာပြုချင်လွန်းလို့ ငြင်းပယ် ခဲ့တယ်။ တပည့်တော်တို့ ခုခေတ်မှာဆို ဆရာ တော်တို့လောက် မဆင်းရဲသေးဘူး။ တကယ်လို့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သိမ်ထပ်ဖြစ်တယ် ဆိုရင်လည်း အများကြီး မထပ်ဖြစ်တော့ဘူး ပေါ့။ ဒါကြီးတွေကို ဂုဏ်ယူပြီးတော့ သတင်းစာ ထဲကနေ ၁၀၂ ကြိမ်မြောက် သိမ်ထပ်ခြင်း စတာတွေ မကြော်ငြာတော့ဘူးပေါ့ ဘုရား။ ကိုယ့်ဘာသာ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ထပ် ချင်တော့ ထပ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မသာယာတော့

နည်းမှန်လမ်းမှန်

၁၃၆၄ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလကွယ်နေ့ ၂၀၀၂ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၄ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ည

> မချောမောဘူးဆိုရင်တော့ ၃ ရက်နေ့ ညနေမှ ရောက်လိမ့်မယ်။ ရောက်ရင် ညပိုင်းမှာ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးနားပြီးတော့ ၄ ရက်နေ့ အာဂုံပြန်ရလိမ့်မယ်။ ကျန်းမာရေး ကတော့ အရင်ပြောခဲ့သလို စာမေးပွဲနီးတဲ့အခါ မှာ ကိုယ့်ဘာသာ ဂရုစိုက်ပါ။ သိပ်ပြီးတော့ ဖျားလွန်းတယ်ဆိုရင်တော့ တပည့်တော်တို့က ထည့်လို့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျန်းမာ ရေးကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပေးကြ ပါ။

အနားယူပါ

နောက်ပြီး တပည့်တော်တို့ နတ်တော် ပြာသိုဆိုရင် သာမဏေတွေ စာမေးပွဲတွေက လည်း အားလုံးပြီးသွားမှာပဲ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်စီကိုယ်င တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ။ တပည့်တော် ထပ် တလဲလဲပြောခဲ့တယ်။ စာမေးပွဲနီးလာတဲ့အချိန်

ရန်ကုန်စာဖြေ

ကဲ … တန်ဆောင်မုန်းလ ကုန်သွားပြီ။ တန်ဆောင်မုန်းလ ကုန်သွားတော့ ရန်ကုန်သာမ ဏေကျော်ဖြေမယ့်ကိုရင်တွေက အဆင်သင့်ပြင် ထားပါ။ နတ်တော်လဆန်း ၂ ရက်နေ့ လက် မှတ်ရမယ်။ မနက်ဖြန် အဲဒါ လာပို့လိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ လဆန်း ၂ ရက်နေ့ သွားပြီးတော့ လဆန်း ၄ ရက်နေ့ ဖြေမယ်။ ရန်ကုန်ကို ၃ ရက်နေ့မနက်ခင်း မရောက်တောင် ညနေခင်း တော့ ရောက်နိုင်ပါတယ်။ ချောချောမောမောဆို ရင်တော့ ၃ ရက်နေ့ မနက်ခင်းပိုင်းမှာ ရန်ကုန် ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ လမ်းခရီး

ကောက်စပါးဥပမာ

တပည့်တော်တို့ အခုလည်း တခိုု့ပြော နေကြတာ ရှိတယ်။ ဟာ … ငါ စာလုပ်ရဲ့သား နဲ့ စာမေးပွဲကျတယ်၊ ငါ ကောင်းကောင်းနေရဲ့ သားနဲ့ လာပြီး အပြစ်ပြောခံရတယ် စသည်ဖြင့် ဒါမျိုးတွေ ပြောနေကြတယ်။ အမှန်က တွေး စရာတွေ ရှိတယ်။ ခု ဒီသုတ္တန်ကို ကျင့်ကြံကြိုး ကုတ် လိုက်နာအားထုတ်မယ်ဆိုရင် အကိူးစီး ပွားတွေဖြစ်တယ်လို့ အဋ္ဌကထာဆရာကြီးက ဆိုတယ်။ ဥပမာအနေနဲ့ ဘာပြသလဲဆိုတော့ ်သဿမိဝ ဖလံႛ ကောက်ပင်ဟာ ကောက်စပါး ကို သီးစေတာနဲ့တူတယ်တဲ့။ ကောက်တွေဆိုတာ သူ့လနဲ့သူ သီးတယ်ပေါ့ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ နယ်ကတော့ စပါးနယ်မဟုတ်တော့ သိပ်မဟြော တတ်ဘူး။ တခိုု့ နှစ်လ သုံးလနဲ့ ရိတ်ရတာမျိုး ရှိမယ်။ နောက် သက်ကြီး၊ သက်ငယ်၊ သက် လတ် ဆိုတာတွေ ရှိမယ်။ ဆိုလိုတာက စပါး ပင်စိုက်လို့ရှိရင် ခုစိုက်ပြီးတော့ ခုစပါးလိုချင်လို့ မဖြစ်ဘူး။ သူ့လနဲ့သူ ထိုက်သင့်တဲ့အချိန်ကာလ ကို စောင့်ရသေးတယ်။

တပည့်တော်တို့ မြန်မာစကားပုံကတော့ 'ခုရေတွင်းတူး ခုရေကြည်သောက်ချင်လို့မရဘူး' တဲ့။ ဒီလိုပဲ၊ သုတ္တန်ကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ပြီး ကောင်းကောင်းနေတယ်ဆိုပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ ရှေးရှေးတုန်းက အကုသိုလ်လေး တွေက ဝင်ပြီးအကျိုးပေးတတ်တော့ မကောင်း တာလေးတွေ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါကို သွားပြီးတော့ အထင်လွဲပြီးတော့ ကောင်းကောင်းလည်း နေ သေးတယ်၊ အပြစ်လည်း အပြောခံရသေးတယ် စသည်ဖြင့် ချက်ချင်းအကျိုးတွေ လိုချင်လို့က တော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့။ ဒါလေးတစ်ချက်ကလည်း အကျိုးတရားကို မျှော်ကိုးလွန်းပြီး လုပ်တတ်တဲ့

မှာ စာကျက်ရတာ ပန်းတယ်လို့ထင်ရင် ဝေယျာ ဝစ္စလေး ပြောင်းလုပ်လိုက်။ ဒါဆိုရင် လူက လန်းဆန်းသွားတယ်။ စာချည်းကိုပဲ ပေပြီးတော့ ကြည့်နေရင် သမာဓိလည်း နည်းသွားပြီးတော့ စာတွေလည်း ထုံသွားတတ်တယ်။ ကြည့်နိုင်ရင် တော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နားချိန်ဆိုတာ ရှိရတယ်။ ဝေယျာဝစ္စလုပ်တယ်ဆိုတာလည်း နားတဲ့သဘောဖြစ်သွားတာပဲ။ အဲဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုယ် ဂရုစိုက်ဖို့ တပည့်တော် ပထမ ပြောချင်ပါတယ်။

သုတ္တအဖွင့်

နောက် … တပည့်တော် ဒီနေ့ပြောဖို့ ဦးတည်ထားတာ တစ်ခုရှိတယ်။ တစ်နေ့က အဖိတ်အကြိုနေ့က စာချရင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့တာလေး တပည့်တော် အဲဒါလေး ထပ်ပြောပေးမယ်။ သုတ္တဆိုတဲ့ အဖွင့်လေးပေါ့။ ဒီ သုတ္တဆိုတာကို တပည့်တော်တို့ မြန်မာတွေခေါ်နေကျကတော့ သုတ္တန်တရားလို့ ခေါ်နေကြတယ်။ အဲဒီအဖွင့် ထဲမှာ ပြောစရာတွေကတော့ အများကြီးပေါ့။ တပည့်တော် အချက်လေးနှစ်ချက်ပဲ သတိပေး တဲ့အနေနဲ့ ထပ်ပြီးတော့ပြောမယ်။ ဟိုတုန်းက လည်း ပြောဖူးတယ်ထင်တယ်။ ဒီ သုတ္တကို ဖွင့်တဲ့အခါမှာ သဝနတော၊ သူဒနတော ဆိုတဲ့ ပါဌ်ကလေးတွေ ပါတယ်။ အဲဒီမှာ သဝနတော ကို ဘယ်လိုထပ်ပြီးတော့ ဖွင့်လိုက်သလဲဆိုတော့ ်သဝတိ စေတံ အတ္တေ သဿမိဝ ဖလံ'တဲ့။ သုတ္ထကို သုဓာတ်+တပစ္စည်းလို့ ခွဲပြီးတော့ သုဓာတ်ဟာ 'ပသဝန' ဖြစ်စေခြင်းအနက်ကို ဟောတယ်လို့ ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဘာတွေကိုဖြစ် စေတာလဲဆိုတော့ အတ္ထဆိုတဲ့ အကျိုးစီးပွားတွေ ကို ဖြစ်စေတတ်တယ်တဲ့။

သင်နေကြတာပဲ။ ဒီအချိန်မှာ သင်တယ်။ ဒီ အချိန်မှာ တက်တယ်။ အားလုံး အတူတူပဲ။ ဆိုပါစို့။ ဒီမှာ သံဃာတစ်ရာကျော်ရှိတယ်။ သံဃာတစ်ရာကျော်ရှိတဲ့အထဲ အားလုံး စာသင် စာချ စာတက်နေကြတာ။ ဒါပေမဲ့လို့ အားလုံး နိဗ္ဗာန်ရောက်မယ်လို့ ပြောလို့ရပါ့မလား။ ဘာလို လဲမေးရင် နည်းမှန်လမ်းမှန်လိုတယ်။ တချို့က ကိုယ့်အရည်အချင်းဖြင့် နည်းနည်းရှိသေးတာ၊ ဒါလေးကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဒကာဒကာမ အသိများချင်တာတို့၊ နောက်ပြီးတော့ ဆရာ တော်ကြီးတွေ လာဘ်လာဘပေါသလို ကိုယ် လည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လာဘ်လာဘပေါ ချင်တာတို့ ဒီလိုစိတ်ကူးကြီးတွေနဲ့ သင်ကြ တယ်။ ဒါတွေရဖို့အတွက် သင်နေရင်တော့ နည်းမမှန်ဘူး။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် ကောင်းတဲ့အလုပ်လုပ်နေပေမဲ့ သူဟာ အပါယ် လေးပါးကျနိုင်တယ်။

ဓုတင်ကျင့် **သူ**

ခုနတုန်းကလိုပေါ့။ နွားနို့ညှှစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဟာ နည်းမှန်လမ်းမှန် အချိန်ကာလမသိဘဲနဲ့ နွားချိုကို နို့ညှှစ်တာမျိုးလုပ်ရင် နွားနို့မရနိုင်သလို ပဲ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာလည်း စာသင်စာချအလုပ်ကို တော့ ကြိုးစားပြီးတော့လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က မမှန်ကန်တဲ့အခါ သူဟာ နိဗ္ဗာန်ကို မရောက်ဘဲ အပါယ်လေးပါးကို လား သွားရတယ်။ အဲဒီစာသင်နည်းကို အလဂဒ္ဒူပမ စာသင်နည်းလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒါလေးတွေ သတိထားဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်။ တပည့်တော်တို့ တစ်ခါ အင်္ဂုတ္တိုရ်တို့ ပရိဝါတို့ ဒီလိုသုတ္တန်တွေ များစွာမှာလည်း မြတ်စွာဘုရားဟောထားတာ ရှိတယ်။ ဓုတင်အကျင့်ကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဆက်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် ဉပမာထည့်ပေးထားရတယ်။ ဒါတွေက သတိထားသင့်တယ်။ မျှော်လင့်သလို အကျိုးတွေဖြစ်မလာဘူးဆိုရင် တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဘုရားတရားတော်တွေကိုပဲ သံသယဖြစ်သလိုလို ဘာလိုလို ဒါမျိုးတွေဖြစ်တတ်တယ်။

နွားနို့ညှစ်နည်း

နောက်တစ်ခုက ပိုပြီးတော့ မုတ်သား စရာကောင်းတယ်။ 'သူဒတိ စေတံ ခေနုဝိယ ခီရံ'တဲ့။ ဒီနည်းကျတော့ သူဒဓာတ်+တပစ္စည်း နဲ့ ပေါင်းထားတာ။ သူဒဓာတ်က ယိုစီးခြင်း၊ ယိုချခြင်းအနက်ကို ဟောတယ်။ ဒီသုတ္တန်တရား တော်ဟာ ကျင့်ကြံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် အကျိုး စီးပွားတွေကို ယိုချပေးတတ်တယ်တဲ့။ ဘာနဲ့တူ သလဲဆိုတော့ ဥပမာက 'ဓေနုဝိယ ခီရံ' တဲ့။ နွားမဟာ နွားနို့ကို ယိုချပေးသလိုပါပဲတဲ့။ ဒီ နေရာမှာလည်း တပည့်တော်တို့ ဋီကာက ထပ် ပြီးဖွင့်တယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ဥပါယသမ်ဂီနံ ယေဝ နိပ္ဖဇ္ဒနဘာဝံ ဒဿေနွှော ခေနုဝိယ ခီရန္တိ အာဟ'တဲ့။ နည်းမှန်လမ်းမှန်သိတဲ့သူတွေ အတွက် သုတ္တန်ဟာ ကောင်းကျိုးပေးတယ်ဆို တာ ပြချင်လို့ ဒီဥပမာပေးထားတာပါတဲ့။ နွားမ ကို သွားပြီးနို့ညှစ်တဲ့အခါမှာ နွားကလေးမရှိတဲ့ အချိန် သွားညှစ်ရင် နွှားနို့ရပါ့မလား။ နောက် ပြီးတော့ ဦးချိုကို သွားပြီးတော့ နို့ညှစ်ရင်ရော ဖြစ်ပါ့မလား။ နည်းလမ်းသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နွား လေးရှိနေတဲ့အချိန်မှာ သွားပြီးတော့ နို့ညှစ်တော့ နွားနို့ရသလို သုတ္တန်ရဲ့သဘောကလည်း နည်း မှန်လမ်းမှန်သိပြီးတော့ ကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် သာ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲ။

ဒါလည်း စာသင်နည်းဥပမာသုံးမျိုးနဲ့ ဆိုရင် ပိုပြီးတော့ ကိုက်တာပဲ။ စာပေတော့

ခေါ်တယ်။ ဒီလိုခုတင်ဆောင်နည်းဟာလည်း နိဗ္ဗာန်မရောက်စေနိုင်တဲ့အပြင် အပါယ်တောင် ကျသွားနိုင်တယ်။ ဒါဟာ ခုနကပြောသလိုပေါ့။ သုတ္တန်ကို ကျင့်ကြံတဲ့အခါမှာ နည်းမှန်လမ်းမှန် မသိတဲ့အတွက် ဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာလည်း ဓုတင်တွေ ကျင့်နေပေမဲ့ အပါယ်ပဲရောက်မယ်။ ဒါကြောင့် မို့ တပည့်တော်တို့ ရည်ရွယ်ချက်လေးတွေ သတိထားရတယ်။

ဥမ္မာဒါ၊ ဗုဒ္ဓဝဏ္ဆိတ

နောက်ပြီးတော့ ဘာရည်ရွယ်ချက်တွေ ပါသေးလဲဆိုတော့ 'ဥမ္မာဒါ စိတ္တက္ခေပါ' တဲ့။ တချို့ကျတော့ ရူးနှမ်းနှမ်းဖြစ်လို့၊ စိတ်က ကျပ် မပြည့်လို့ ဓုတင်ဆောက်တည်ကြတာလည်း ရှိ တယ်တဲ့။ စိတ်ကျပ်မပြည့်လို့ဆိုတာ ခပ်ကြောင် ကြောင်ဖြစ်နေတဲ့သဘောပေါ့။ တပည့်တော် လည်း သိပ်တော့ နားမလည်ပါဘူး။ ကဲ့ရဲ့တဲ့ သဘောလည်း ဖြစ်သွားမှာစိုးရတယ်။ ထားပါ တော့။ ဒါမျိုးဟာလည်း ကောင်းတဲ့လမ်းစဉ် မဟုတ်သေးဘူးပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ တချို့က 'ဝဏ္ဏိတံ ဗုဒ္ဓေဟိ ဗုဒ္ဓသာဝကေဟိ'တဲ့။ ဒါဟာ ဘုရားချီးကျူးတဲ့အလုပ်ပဲ၊ မထေရ်ကြီးတွေက လည်း ဓုတင်ဆောက်တည်မှကြိုက်တယ် ဆိုပြီး တော့ ဆောက်တည်တတ်ကြတယ်တဲ့။ အဲဒီစိတ် လွှမ်းသွားပြီဆိုရင်လည်း အကျိုးက ရသင့်သ လောက် မရတော့ဘူး။ ဒီခုတင်ဆောက်တည် နည်းကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားက 'အဂ္ဂသေဋ္ဌ' အမြတ်ဆုံးလို့ မဟောသေးဘူး။

အပွိစ္ဆတံယေ၀ နိဿာယ

နောက်ဆုံးရည်ရွယ်ချက်ကတော့ … 'အပ္ပိစ္ဆတံယေဝ နိဿာယ သန္တုဋ္ဌိံယေဝ

စပ်ပြီးတော့ ဟောခဲ့တယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ပိဏ္ဍ ပါတ်ခုတင်ဆိုပါစို့။ တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ နေတုန်းကဆိုရင် တော်တော်ဆောင်ကြတယ်။ ပိဏ္ဍပါတ်ဆွမ်းခံထွက်ကြတယ်။ နောက်ပြီးတော့ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ ဧကာသနိက်စားကြတယ်။ ဒီလိုခုတင်တွေ ဆောင်တာတွေကို တပည့်တော် ကိုယ်တိုင် အများကြီးတွေ့ဖူးတယ်။

မန္ဒတ္တာ

မြတ်စွာဘုရားက ဓုတင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရည်ရွယ်ချက်ငါးမိျူး ဟောထားခဲ့တယ်။ 'မန္ဒတ္တာ မောမူဟတ္တာ အရည်ကော ဟောတိ၊ ပိဏ္ဍပါတိ ကော ဟောတိ' စသည်ဖြင့်ပေါ့ဘုရား။ နံပါတ် (၁)က 'မန္ဒတ္တာ မောမူဟတ္တာ' အသိဉာဏ်ကကို နည်းလို့ ဓုတင်ဆောက်တည်တာတဲ့။ ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး။ သူများတွေဆောက်တည်နေတာမြင် လို့ ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ သွားပြီးဆောက် တည်တာမျိုးပေါ့။ ဒီနည်းကလည်း နိဗ္ဗာန်ရောက် ကြောင်းအကျင့် မဟုတ်နိုင်ဘူး။

ပါ<mark>ပိစ္</mark>ဆော

တချို့ကျ အဲဒီထက် ပိုဆိုးသွားတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ 'ပါပိစ္ဆော ဣစ္ဆာပကတော အာရည်ကော ဟောတိ' တဲ့။ ယုတ်မာတဲ့ အလိုဆန္ဒရမ္မက်တွေရှိလို့ ဓုတင်ဆောက်တည် တာတဲ့။ 'ပါပိစ္ဆော' ယုတ်မာသော အလိုရှိတယ် ဆိုတာ အလိုဆိုးတွေနဲ့ ပြည့်နေတာကို ပြော တာ။ ဒီခုတင်ဆောက်တည်လို့ရှိရင် ဒီမြို့မှာ ငါ့ကို တစ်နေ့တခြား လူသိများပြီးတော့ ခုတင် ဆောက်တည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုပြီး အာရုံစိုက်လာကြ လိမ့်မယ်၊ ငါ့ကို လှူကြ တန်းကြလိမ့်မယ် စသည်ဖြင့် ဒီစိတ်ဓာတ်တွေကို အလိုဆိုးလို့

ရည်းပဲ။ တပည့်တော်တို့ ဒါနပြုတယ်၊ သီလ ဆောက်တည်တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း တချို့ ဘာသာခြားဖြစ်ပေမဲ့ အင်မတန်လေးစားစရာ ကောင်းတာလေးတွေ တွေ့ရတယ်။ တပည့် တော်တို့လူမျိုးကတော့ များသောအားဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကလေးတွေက တစ်မျိုးဖြစ်တတ် တယ်။ ဒါနတစ်ခုပြုတယ် ဆိုပါစို့။ ဥပမာအား ဖြင့် ကိုယ်ကနေပြီးတော့ သင်္ကန်းတစ်စုံလှူ တယ်။ များသောအားဖြင့် သင်္ကန်းလှူတယ်ဆို ရင်ကိုပဲ အဲဒီသင်္ကန်းလှူတယ်ဆိုတာကို သူက သူများကိုလည်း သိစေချင်တယ်။ သိစေချင်တဲ့အ တွက် တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ သိအောင်ကိုပဲ ကြိုးစားမိတဲ့ သဘောလေးတွေ မသိမသာ ဖြစ် သွားတယ်။ အမှန်က တပည့်တော်တို့ အဲဒီလို လုပ်ရမှာမဟုတ်ဘူး။

ငါလူူတယ်

ဥပမာအားဖြင့် ကိုရင်တစ်ပါး၊ ဦးဇင်း တစ်ပါး သင်္ကန်းရှားပါးနေတယ်။ ကိုယ်က လျှလိုက်တယ်ဆိုရင် ဒီသင်္ကန်းလေးဝတ်ပြီးတော့ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ သာသနာ့အလုပ်လုပ်နိုင်ပါ စေ ဆိုတာမျိုးအထိ တပည့်တော်တို့ သွားပြီး တွေးသင့်တယ်။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ သင်္ကန်းလျ တာလေးနဲ့ပဲ ရပ်နေတယ်၊ ငါလှူတယ် ငါလူ တယ်ဆိုတာလေးနဲ့ပဲ ရပ်နေတယ်ဆိုရင် တပည့် တော်တို့ ဒါ နည်းမှန်လမ်းမှန်မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါနဲ့စပ်ပြီးတော့ တပည့်တော် ဆောင်းပါးလေး တစ်ပုဒ်ဖတ်ထားတာ သတိရတယ်။ အာဂျင်တီး နားနိုင်ငံက ရောဘတ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် အကြောင်းလေး။ ဘာသာခြားဆိုပေမဲ့လို့ ဘယ် လောက် နည်းမုန်လမ်းမုန်ကိုသိလဲဆိုတာ အရှင် ဘု ရားတို့ နားထောင်ကြည့် ပါ ။ သူက

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

နိဿာယ စသည်ဖြင့် လာတယ်။ ပင်ကိုသဘော ကိုက သူတော်ကောင်းစိတ်ရှိတယ် ဆိုရမှာပေါ့။ ဓုတင်ဆောင်လိုက်လို့ရှိရင် ငါ့ကိလေသာတွေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သွေ့ခြောက်သွားမှာပဲ၊ နည်းပါး သွားမှာပဲဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ အားထုတ်တာ။ ဥပမာအားဖြင့် တပည့်တော်တို့ ဆွမ်းခံခုတင် ဆောင်တယ်ဆိုပါစို့။ ဆွမ်းခံဓုတင်ဆောင်တယ် ဆိုတာ ရတာလေးနဲ့စားပြီး ကိုယ့်ပိုလာလို့ရှိရင် လှူပစ်တယ်။ ဆွမ်းကပ်ကွမ်းကပ်တွေလည်း လိုက်မစားတော့ဘူး။ ဒီလိုမစားတော့ ဟင်း ကောင်းတွေ ဘာတွေမတွေ့တဲ့အတွက် ပိုပြီး တော့ လောဘထိန်းနိုင်လိမ့်တယ်။ အဲဒီလို ယောနိသောမနသိကာရနဲ့ တကယ့်နည်းမှန် လမ်းမှန်ကျတာကိုပြောဆိုလိုတာ။

အမြတ်ဆုံးရည် ရွယ်ချက်

သန္တုဋ္ဌိဆိုတဲ့သဘောကလည်း 'ဟာ … ကိုယ် သာသနာ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေတဲ့ အခါ ဝမ်းပြည့်ရုံဆို ရတာပါပဲ။ အကောင်းကြီး တွေစားနေမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ ဆွမ်းခံစားပြီး တော့ပဲ သာသနာ့အလုပ်ကို တကယ်လုပ်တော့ မယ်'စသည်ဖြင့် ဒီလိုရည်ရွယ်ချက်မှန်မှန်ကန် ကန်ရှိတာကို ပြောတာပဲ။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ စုတင်ဆောက်တည်တာကို မြတ်စွာဘုရားက အမြတ်ဆုံးလို့ဟောတော်မူခဲ့တယ်။ အဲဒီရည်ရွယ် ချက်မျိုးနဲ့ ဓုတင်ဆောင်မှလည်း နိဗ္ဗာန်အထိ အထောက်အပံ့ဖြစ်မယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ တပည့် တော်တို့ ဒါလေးတွေကို တော်တော်သတိထားရ တယ်။

အရင်တစ်ပတ်ကလည်း စိတ်ကောင်း ရှိဖို့ဆိုတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒါလေးတွေကို ပြောခဲ့ တယ်နော်။ အားလုံး ဒီသဘောတရားလေးတွေ

e9

အကြောင်းက ရောက်နေတော့ ကလေးလေးကို ကျန်းမာအောင် ဂရုစိုက်ပေးပါလို့ မှာလိုက်သေး တယ်။ မှာပြီး သူလည်း အိမ်ပြန်တယ်။ နောက် တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ သူ့ဂေါက်ကလပ် အသင်းမှာ သူ ထိုင်ရင်းနဲ့ စားရင်းသောက်ရင်းနဲ့ နေတဲ့အချိန် လူတစ်ယောက်က လာပြီးတော့ ပြောတယ်။

အကောင်းဆုံးသတင်း

ဂေါက်သီးကောက်တဲ့ကလေး၊ ကား စောင့်တဲ့ကလေးတွေဆီက သူ ကြားခဲ့တယ်တဲ့။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား ချက်လက် မှတ်ပေးလိုက်တယ်ဆိုလို့ မေးတော့ ဟုတ်ပါ တယ်ပေါ့။ အဲဒီအမှိူးသမီးကို ခင်ဗျားသိလို့လား လို့ ရောဘတ်ကပြန်မေးတော့ ဟိုလူက သိတာ ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါ ခင်ဗျား သက်သက်အလိမ်ခံရ တာ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက အဲဒီလိုပဲ ငွေတွေလိုက် ပြီးတော့ လိမ်နေတာ၊ သူ့မှာ သားလည်းမရှိဘူး၊ သမီးလည်းမရှိဘူး၊ သက်သက် ခင်ဗျားဆီက ငွေကိုလိုချင်လို့ လိမ်သွားတာ၊ ခင်ဗျား အလိမ်ခံ လိုက်ရတာလို့ ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အံ့သြစရာကောင်းတာက ရောဘတ်မျက်နှာက ရှံ့မသွားဘူး။ မရုံ့တဲ့အပြင် ဝင်းလက်သွားပြီး သူက ဘာပြန်မေးလိုက်လဲဆိုတော့ အဲဒီလို ဆိုရင် ခု အဲဒီအမျိုးသမီးမှာ ဆေးရုံတင်ထားရ တဲ့ သေအံ့ဆဲဖြစ်နေတဲ့ကလေး မရှိတာ သေချာ သွားပြီပေါ့နော် တဲ့။

ဟိုလူကလည်း 'ဟာ … သေချာတာ ပေါ့။ ခင်ဗျားကို လာလိမ်တာပါဆိုနေမှ ဘယ် ကလေးက ဆေရုံတက်နေရမှာတုံး'ဆိုပြီး ပြန် ပြောတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ရောဘတ်က 'ဒီ တစ်ပတ်သတင်းတွေထဲမှာ ဒီသတင်းက ကျွန်

ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်ပဲ။ ခရစ်ယာန်ဆိုပေမဲ့ တပည့်တော်တို့ အတုခိုးသင့်ရင် အတုခိုးရတာ ပဲ။

အာဂျင်တီးနားဂေါက်သမား

ရောဘတ်က တစ်နေ့ ဂေါက်ရိုက်ပြိုင်ပွဲ တစ်ခုမှာ အနိုင်ရတယ်ပေါ့။ သူက နာမည် လည်း နာမည်ကျော်ပဲ။ ဆုချီးမြှင့်တော့ ထုံး စံအတိုင်း ချက်လက်မှတ်ရတယ်။ ချက်လက် မုတ်ဆိုတာက ဘဏ်တွေမှာ ဒီလက်မှတ်လေးပါ လို့ရှိရင် ကိုယ်လိုတဲ့အချိန်မှာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ငွေပမာဏအတိုင်း ထုတ်လို့ရတဲ့လက်မှတ်လေး ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ သတင်းထောက်တွေက လည်း ဓာတ်ပုံတွေတဖျပ်ဖျပ်ရိုက်နေတယ်။ ဂုဏ် ပြုကြတဲ့လူတွေကလည်း တရုန်းရုန်း။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ အိမ်ပြန်မယ်ဆို ပြီး ကားထဲဝင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ အမျိုးသမီးတစ် ယောက်က သူ့နားရောက်လာတယ်။ ရောက် လာပြီးတော့ ပထမ သူ့အောင်မြင်မှုအတွက် ချီးကျူးတာတွေ လုပ်တယ်ပေါ့။ လုပ်ပြီးတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးက ဘာပြောလဲဆိုတော့ သူ့မှာ သားလေးတစ်ယောက် ဆေးရုံတင်ထားရတယ်၊ အခု အခြေအနေဆိုးနေတယ်၊ ငွေကလည်း ဆက်လက်ကုဖို့ တော်တော်ကိုခဲယဉ်းနေတယ်၊ အဲဒီလို အကျပ်အတည်းဖြစ်နေလို့ ကူညီနိုင်ရင် ကူညီဖို့အကြောင်း ပြောတယ်။

ပြောတော့ ရောဘတ်က ဘာလုပ်လဲ ဆိုတော့ ပူပူနွေးနွေး သူ့ချက်လက်မှတ်ကလေး ပေါ်မှာ ဒီအမျိုးသမီးအတွက် ငွေထုတ်ပေးလိုက် ပါလို့ ထောက်ခံချက်သဘောလေးရေးပြီး အဲဒီ လက်မှတ်ကို တစ်ခါတည်း ပေးပစ်လိုက်တယ်။ ပေးပြီးတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း ဒီကလေးလေး

တော့်အတွက် အကောင်းဆုံးပဲ တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့စိတ်က သူလှူရတာကို အာရံ ပြုနေတာမဟုတ်ဘူး။ ငါလှူနိုင်တာဆိုပြီး ဂုဏ် ယူတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကလေးလေး ချမ်းသာပါ စေဆိုတဲ့စိတ်ပဲ ညွှတ်နေတာ။ သူ့ငွေနဲ့ဆေးကု၊ ဆေးကုပြီးတော့ အသက်ချမ်းသာပါစေလို့ပဲ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း စိတ်ကခဏတိုင်း ရောက်နေ တာ။ ရောက်နေတဲ့အတွက် လွှတ်ခနဲပဲ 'ဒီတစ် ပတ်သတင်းတွေထဲမှာ ဝမ်းအသာဆုံးသတင်း'လို့ သူပြောလိုက်တာ။

မေတ္တာ ကရုဏာ

တပည့်တော်တို့ ဒီနေရာမှာ ကိုယ်စား ဝင်ကြည့်ပေါ့။ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ။ ဒီကောင်မ ငါ့ကိုလိမ်သွားတယ်ဆိုပြီးတော့ ချက်ချင်းဒေါသ ထွက်မယ်မဟုတ်လား။ ဒါ တော်တော်များများ ပုထုဇဉ်တွေပီပီ ထွက်ကြမယ်နော်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ငါ လျူလိုက်တယ်ဆိုတာကိုပဲ အာရုံ ပြုနေကြတာကိုး။ ကလေးအပေါ်မှာ ချမ်းသာ စေလိုတဲ့ မေတ္တာကရုဏာဝန်းရံတာ နည်းတယ် လို့ တပည့်တော် ကောက်ချက်စွဲကြည့်တယ်။ ခု ရောဘတ်ဆိုသူရဲ့စိတ်ထဲမှာကျတော့ ကလေး လေး ချမ်းသာပါစေဆိုတဲ့ မေတ္တာကရဏာတွေ ရှိနေတဲ့အတွက် ဒီအမျိုးသမီးလိမ်တာ သူ့စိတ်ထဲ မှာ ပေါ်မလာတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ စိတ်ဆိုးမှု လည်း မဖြစ်တော့ဘူး။ ကလေး တကယ်ဆေးရုံ မတက်ဘဲနဲ့ တက်တယ်လို့ပြောသွားတော့ သူ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတယ်။ အဲဒီကလေးမျိုး တကယ် မရှိဘူး၊ လုပ်ကြံဖန်တီးထားတာပါဆိုတော့ ဒီ သတင်းလေးကြားလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ချက် ချင်း စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွား တယ်။

ခရစ်ယာန်ဖြစ်ပေမဲ့

တပည့်တော်တို့ ဗမာပြည်မှာတော့ အ များစုက တစ်မျိုးလေးတွေပေါ့ဘုရား။ ဒါနတွေ ဘာတွေပြုတယ်ဆိုရင် ဆင်းရဲနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျွေးမယ့်အစား နာမည်ရမယ့်နေရာ လှူချင် တန်းချင်တာ ဒါမျိုးလေးတွေက သတိထားစရာ ဖြစ်လာတယ်။ စောစောက ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ခရစ်ယာန်ဖြစ်ပေမဲ့လို့ နည်းမှန်လမ်းမှန်သိတဲ့ အတွက် သူ့ကိုလိမ်သွားတာတောင်မှ စိတ်မဆိုး ဘူး။ ဒေါမနဿတွေ မဖြစ်ဘူး။ တော်တော် လေးကို အံ့သြစရာကောင်းတယ်။ ဗုဒ္ဓနည်းကို မသိပေမဲ့လို့ ကျင့်သုံးတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လော ကမှာ တော်တော်များများရှိနေတယ်လို့ သိရတာ ပေါ့ဘုရား။ ဒါကြောင့်မို့ ဘာလုပ်လုပ် မေတ္တာ လေးရှေးရှုပြီးတော့ လုပ်နိုင်လို့ရှိရင် သိပ်ပြီးတော့ တန်ဖိုးရှိပါတယ်။ နည်းမှန်လမ်းမှန်သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အတွက် နိဗ္ဗာန်အထိ အကျိုးပေးနိုင်တယ်။ နည်းမှန်လမ်းမှန်မဟုတ်ဘဲ နာမည်ရရံလေး လောက်နဲ့ ရပ်နေရင် စောစောကလို လိမ်သွား တယ်မှန်း သိလိုက်တဲ့အခါ ကိုယ်ပေးရတာ သူအကျိုးရှိတာပေါ့လို့ မအောက်မေ့နိုင်ဘဲနဲ့ ငါ့ကို လိမ်သွားရက်လေးခြင်းဆိုတဲ့ ဒေါမနဿ တွေ ဖြစ်တတ်တယ်။

ဗုဒ္ဓနည်းကျ

ဒါတွေကို တပည့်တော်တို့ တတ်နိုင် သမျှ ပြင်ပေးရမှာပေါ့။ တပည့်တော်ကစပြီး အရှင်ဘုရားတို့လည်း ပြင်ရမှာပဲ။ ဒါတွေဟာ ပုထု စဉ်တော်တော်များများမှာ ကိန်းအောင်းနေ တတ်တယ်။ ခရစ်ယာန်ဖြစ်တဲ့ အာဂျင်တီးနား ဂေါက်ရိုက်သမား ရောဘတ်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်ပေမဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ထားလေးဟာ ဗုဒ္ဓဝါဒနဲ့

တစ်ထပ်တည်းသွားပြီးတော့ တူနေတာ တွေ့ရ တယ်။ ဒါမျိုးလေးတွေ ဖတ်လိုက်ရလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ချွတ်ယွင်းချက်လေး တွေကို ပြင်ရမယ်။ ကိုယ်ကြီးလာလို့ ဒကာ ဒကာမတွေ ဆုံးမတဲ့အခါမှာလည်း ဒါမျိုးလေး တွေ ပြုပြင်ပေးရမယ်။ လှူတဲ့တန်းတဲ့အခါ မှာ ခုနကလို အကျိုးလိုလားတဲ့မေတ္တာတရား လေးတွေနဲ့ လှူုဒါန်းတတ်ဖို့ တပည့်တော်တို့က ဟောပေးဖို့ပြောပေးဖို့ လိုတယ်။ ဒါမှလည်း နည်းမှန်လမ်းမှန်ဖြစ်မယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့အလို လည်း ကျမယ်။

အဲဒီလို မြတ်ဗုဒ္ဓအလိုကျမှ 'ဓေနုဝိယ စီရံ'ဆိုတဲ့အတိုင်း နွားနို့ညှစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နည်း မှန်လမ်းမှန်သိမှ နို့ရသလို တပည့်တော်တို့ ဒီလိုသုတ္တန်အကျင့်လေးတွေ ကျင့်သုံးတဲ့အခါ လည်း အကျိုးပြည့်ပြည့်ဝဝ ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒါနပြုတာက စပြီး ကျင့်သုံးတဲ့နေရာတိုင်းမှာ စိတ်ထားလေးတွေ လိုအပ်တယ်။ ဒါလေးတွေကို တပည့်တော်တို့ သင်ခန်းစာယူရမယ်။ ကဲ … အားလုံးပဲ နည်းမှန်လမ်းမှန်နဲ့ သုတ္တန်ဒေသနာ လာ စိတ်ထားကောင်းကြောင်း အကျင့်တရား ကောင်းတွေကို ကိုယ်စီကျင့်သုံးပြီးတော့ သူတစ် ပါးအကျိုး ဆောင်ရွက်ခြင်းနဲ့ ပါရမီဖြည့်ပြီး နိဗ္ဗာန်အထိ အကျိုးတရားများ ရနိုင်ကြပါစေ ကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

ရည်ရွယ်ချက်တို့မှန်ပါစေ

၁၃၆၄ ခု၊ နတ်တော်လပြည့်နေ့ ၂၀၀၂ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၉ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ ည

တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရာမိက သာသနာလင်္ကာရ စာမေးပွဲလည်း အားလုံး ဖြေပြီးသွားပြီ။ ပြီးသွား တဲ့အခါမှာ သူဟာသူ တစ်ပွဲသက်သက် ပြီးသွား တာပဲလို့ စိတ်ထဲထားပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ချို့ယွင်းချက် တွေ ရှိလို့ရှိရင် ပြန်ပြီးတော့ အချိန်မီ ပြင်ဖို့ ၁၅ ရက်လောက် ရသေးတယ်လို့ နှလုံးသွင်း ပေါ့။ ဂေဇက်ထွက်တဲ့အခါမှာ အောင်လို့လည်း သိပ်ပြီးမြောက်မသွားနဲ့။ ဝမ်းမသာနဲ့လို့တော့ တပည့်တော် မပြောပါဘူး။

ကျခဲ့ရင်လည်း စိတ်ကလေးတွေ ပိန်ရှံ့ ရှံ့လေးတွေ ဖြစ်မနေကြနဲ့။ စိတ်ဓာတ်ကျန်းမာ ရေးကောင်းအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိုးစား ထား။ တပည့်တော်ကတော့ ကျလည်း ကိုယ့် ဘာသာ လုပ်စရာရှိတာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ် ဓာတ်မျိုးကိုပဲ ကြိုက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် အောင် အောင်၊ ကျကျ ကိုယ့်ဘက်ကသာ အရန်သင့် ပြင်ထားပေါ့။ ကြိုးစားဖို့ရာအတွက် ကိုယ့်တာ ဝန်ပဲ။ အောင်တာ၊ ကျတာ သူ့အလုပ်။ ဒီနေ့ည

စိတ်ဓာတ်ကျန်းမာရေး

ဒီကနေ ဆင်းပြီးလို့ (၇း၄၅)နာရီကျရင် မန္တလေးပထမဆင့်ဖြေမယ့်ကိုရင်တွေ မြို့တော် ဆောင်အောက်ထပ်ကို ကြွှခဲ့ကြပါ။ သကျသီဟ အာဂုံအမေးအဖြေအတွက် နောက်ရက်တွေမှာ စမ်းနိုင်အောင် တပည့်တော်ညွှန်ကြားပေးမယ်။ မနက်ဖြန်ကစပြီးတော့ အာဂုံကိုပဲ အဓိကထား ပြီးကျက်ပေး။ ရေးဖြေအတွက် သိပ်မလုပ်နဲ့ဦး။ မန္တလေးအသင်းကြီးရဲ့ အာဂုံသဘောကိုလည်း နားလည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီမှာ မေးထားပေါ့။ နဂို ကတည်းကလည်း တပည့်တော် ဦးဝဏ္ဏိတကို ပြောခိုင်းထားတယ်။ ဒီကနေ့ဆို တပည့်တော်တို့

ပါးစပ်က ရလို့ရွတ်နေတာမျိုးက အကျိုးမထူး ဘူး။ သိပ်ပြီးတော့ တာဝန်မကျေဘူးပေါ့ ။ ဒီ ပစ္စဝေက္ခဏာဆိုတဲ့သဘောက တွေးကြည့်လိုက် လို့ရှိရင် အရှင်ဘုရားတို့ဘဝအတွက် နေနည်း တွေကအစ အားလုံးပါသွားတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက သင်္ကန်းဝတ်တယ် ဆိုရင်လည်း အအေးဒဏ်၊ အပူဒဏ်၊ ခြင်ဒဏ် တွေကို ကာကွယ်နိုင်ဖို့ရာ ဝတ်ပါတယ်ဆိုပြီး ဆင်ခြင်ခိုင်းတာဟာ ဒါ ရည်ရွယ်ချက်ကို သင် ပေးလိုက်တာပဲ။ ဘဝတစ်လျှောက်မှာ ဘာပဲလုပ် လုပ် ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းဖို့လိုတယ်ဆိုတာ ပြောပေးလိုက်တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ပစ္စဝေက္ခဏာ လေးတွေက သိပ်လေးလေးနက်နက်ရှိပါတယ်။

ရည် ရွယ် ချက် မှ န် ဖို့လို

ဒီဆင်ခြင်ပုံလေးတွေကို နည်းမှီပြီးတော့ တစ်သက်လုံး ဘာလုပ်လုပ် ရည်ရွယ်ချက်မှန်ဖို့ ဂရုစိုက်သွားရမှာ။ မြတ်စွာဘုရားတောင်မှ ပါရမီ တွေ ဖြည့်တဲ့အခါမှာ ကျင့်သုံးသွားခဲ့တဲ့ စရိယ သုံးပါးကိုကြည့်ပေါ့။ စရိယသုံးပါးက ဘာတွေ လဲဆိုရင် (၁) လောကတ္တစရိယ၊ (၂) ဉာတတ္တ စရိယ၊ (၃) ဗုဒ္ဓတ္တစရိယ တဲ့။ ဗုဒ္ဓတ္တစရိယ ဆိုတာက အသိဉာဏ်တွေကြီးပွားအောင်၊ အထွတ်အထိပ်ရောက်အောင်လို့ ဆိုလိုတာ။ အသိဉာဏ်တွေထဲမှာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဆိုတာ အကြီးကျယ်ဆုံးပဲ။ အဲဒီသဗ္ဗညုတဉာဏ်ရ အောင် လုပ်ခဲ့တာဟာ ဘုရားဆိုတဲ့ဘွဲ့တော်လေး နဲ့ လူတွေ နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေ အပူဇော်ခံဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဉာတတ္ထစရိယဆိုတဲ့ ဆွေမိူးတွေရဲ့ အကိုူးကို ဆောင်ဖို့။ ဒီနေရာမှာ ဆွေမိူးဆိုတာ သူ့ရဲ့အနီးအနားမှာနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပြော တာ။ နောက်ပြီးတော့ … လောကတ္တစရိယဆိုတဲ့

ကိုးနာရီခွဲလို့ရှိရင် အားလုံး မီးပိတ်ပြီး ကျိန်း ကြပါ။ ဆယ်နာရီအတွင်းမှာ စကားပြောတာ တွေ မရှိစေနဲ့တော့။ မနက်ဖြန်မှာ ကိုယ့်ဘာသာ အားသစ်ယူပြီးတော့ ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဆက်ပြီးတော့ကြိုးစား။ ကျန်းမာ ရေးမကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း ဆေးခန်း သွားသင့်ရင် သွား။ နားချင်တယ်ဆိုရင်လည်း တရားဝင်လျှောက်ပြီးတော့ အနားယူပေါ့။ ဘာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ အကြောင်းမပြတာကောင်း တယ်။ အဲဒီတော့ ည စောစောကျိန်းပြီးတော့ မနက်ဖြန်ကစပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုပ်စရာရှိ တာ ဆက်လုပ်ပါ။

ပစ္စဝေက္ခဏာ ဆင်ခြင်ရာ

တပည့်တော်တို့ ဝေယျာဝစ္စသံဃာတွေ ကတော့ မနက်ဖြန် လိုအပ်လို့ရှိရင် ခါတိုင်းခါလို နားတဲ့အချိန်မှာ လာရဦးမှာပဲ။ စာဝါလေးတွေက တော့ ကြိုပြီးတော့ နားဦးမယ်မဟုတ်သေးဘူး။ တပည့်တော် မနက်ဖြန်ညနေ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာရှိရင် ကြိုပြီး တော့ ပြောသွားမယ်ပေါ့။ ဒီနေ့ည အချိန်ရသ လောက် ပြောရမယ်ဆိုရင် ... တပည့်တော်တို့ ဘုရားဝတ်တက်တဲ့အခါမှာ ခဏတိုင်း ပြင်နေရ တယ်ပေါ့။ အသံကြီးတွေက ရှေ့ကနေ ကြိုကြို ပြီး ဆိုနေတာတွေ မကောင်းဘူး။ အဲဒါလေးတွေ ပြင်ကြဦးစို့။ အထူးသဖြင့် ပစ္စဝေက္ခဏာဆင်ခြင် တဲ့လင်္ကာရွတ်တယ်ဆိုရင် 'ဖိနပ်ဆီမီးကို အစပြု ၍ မှာ ၍ ပြီးရင် ရပ်ပစ်လိုက်။ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ တစ်ခါ ၍ မှမပြီးသေးဘဲနဲ့ ဤယခုနေ့ ဆိုပြီး ်ဤက သွားမဆက်နဲ့ပေါ့။ တကယ့်ကို ဉာဏ် ပါပါနဲ့ ဆင်ခြင်ရင်း ရွတ်ဆိုပါ။

ပစ္စဝေက္ခဏာဆိုတာ ဉာဏ်မပါလို့ရှိရင်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တစ်လောကလုံးရဲ့ အကိူးကို သယ်ဆောင်ဖို။ နောက်ဆုံး ... ချုပ်လိုက်လို့ရှိရင် ဓမ္မ ပဒထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရဖို့ ဖြည် ကျင့်တာဟာ ပရေသံ ဓမ္မဒေသနတ္တမေဝႛသူ တစ်ပါးကို တရားဟောချင်လို့။ ဒါလည်း ရည် ရွယ်ချက်ပဲ။ မြတ်စွာဘုရား ပါရမီတွေဖြည့်ခဲ့တာ ဟာ သူတစ်ပါးသိအောင် တရားဟောဖို့ဆိုတာ စာဆန်နေသေးတယ်။ အားလုံး အသိဉာဏ်တွေ ရသွားအောင်၊ ရသွားရင်လည်း ကျင့်ကြံကြိုး ကုတ် အားထုတ်နိုင်အောင်၊ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ နောက်ဆုံး မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ် ဉာဏ်တွေ ရသွားအောင်ဆိုတဲ့စေတနာနဲ့ မြတ် စွာဘုရား ပါရမီဖြည့်ခဲ့တာ။ အဲဒီတော့ တပည် တော်တို့ စာသင်နေတာကိုလည်း ပြန်သုံးသပ် သင့်တယ်။ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ ပစ္စဝေက္ခဏာဆင် ခြင်နည်းကိုကြည့်ပြီး စာသင်ရာမှာလည်း ရည် ရွယ်ချက်မှန်ဖို့လိုတာပဲ။

မေးခွန်းထုတ် ပြုပြင်

ဘွဲရဖို့ဆိုတာ အဓိကမဟုတ်ဘူး။ ဘွဲရ တဲ့အခါမှာ ဘာလုပ်မလဲဆိုတဲ့မေးခွန်းကို ကိုယ့် ဘာသာ ပြန်ပြီးတော့ မေးကြည့်ပေါ့။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ညအိပ်ခါနီးဖြစ်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် တစ် ပတ်တစ်ရက်ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေး ကြည့်ပါ။ ကိုယ် ဘွဲ့ရအောင်၊ ဓမ္မာစရိယ အောင်အောင်၊ သာမဏာကျော်အောင်အောင် လုပ်နေတယ်။ ဒါ ဘာလုပ်ဖို့ လုပ်တာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းလေး ပြန်မေးကြည့်။ မြတ်စွာဘုရား သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရဖို့ ပါရမီတွေဖြည့်ခဲ့တယ်။ ဘုရားဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့တယ်။ ဘာလုပ်ဖို့လဲဆို တော့ ပရေသံ ဓမ္မဒေသနတ္ထမေဝ ပါရမီယော ပူရေသိ' တဲ့။ တရားဟောဖို့တဲ့။ ဒါ ဗုဒ္ဓမတညူ

လို့ခေါ်တဲ့ အဋ္ဌကထာဆရာတွေက ဘုရားရှင် အာဘော်ကို ဖွင့်ဆိုပြသွားတာ။ တရားဟောဖို့ ဆိုတာ ကိုယ်ကျိုးလား၊ သူများကျိုးလား တွေး ကြည့်ပေါ့။

အဲဒီသဘောပဲ၊ ကိုယ်လည်း ဘွဲ့ရရင် ဘာလုပ်မလဲ။ စာချဖို့လား၊ စာချဖို့ဆိုရင်လည်း ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့ ချမှာလဲ၊ အဲဒီလို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရည်ရွယ်ချက်ကလေး တွေ မေးခွန်းထုတ်ပြီး ပြုပြင်ပေးသွားလို့ရှိရင် အင်မတန်မှ တန်ဖိုးရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်သွားမယ်။ ဒါ ပစ္စဝေက္ခဏာဆင်ခြင်တဲ့သဘောနဲ့ အလား တူပဲ။ ဥပမာ ... ဆွမ်းစားတဲ့အခါ ဆင်ခြင်ရတဲ့ ပိဏ္ဍပါတပစ္စဝေက္ခဏာ ဆိုပါစို့။ တပည့်တော် တို့ ဆွမ်းစားရာမှာ မထားအပ်တဲ့ရည်ရွယ်ချက် များဆိုပြီး စာမေးပွဲမှာတော့ မေးနေ ဖြေနေ ကျေနေကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ တကယ် ဉာဏ်နဲ့ သုံးသပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ရှားသွားတယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့ ဒီပစ္စဝေက္ခဏာလေးတွေက ဆင်ခြင် ဖို့အတွက် လေးလေးနက်နက် ရှိရတယ်။

ဖြည်းဖြည်းနဲ့မှန်မှန်

အလားတူပဲ၊ ဘဝတစ်သက်တာအ တွက် ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ငန်းဆောင်တာမှန်သမျှ ဘာ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့လုပ်နေတာလဲ၊ ဒါလေးကိုလည်း ပြန်ပြီးတော့ မေးလေ့မေးထရှိအောင် ကြိုးစားရ မယ်။ ကြိုးစားပြီးတော့ ရည်ရွယ်ချက်မှန်အောင် လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြုပြင်သွားရမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ခုလိုဘုရားဝတ်တက်ချိန် ပစ္စဝေက္ခ ဏာဆင်ခြင်တဲ့အခါမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ချင်း စိတ်စိုက်ပြီးတော့ တပည့်တော် သင်ပေးနေ တဲ့အတိုင်း ဖြည်းဖြည်းနဲ့မှန်မှန်လေး ဆိုပေးပါ။ 'ဖိနပ်ဆီမီးကို အစပြု၍ပြီးရင် 'ဤယခုနေ့'ကို

အလေ့လေး လုပ်ပေးတာကောင်းတယ်။ ဒါမှ ဘုဉ်းပေးတဲ့အခါမှာ ညီတူမျှတူဖြစ်ပြီးတော့ ကူန္ဒြေတွေလည်း ထိန်းပြီးသားဖြစ်သွားတယ်။ သတိကပ်သွားတယ်ပေါ့ဘုရား။ အဲဒါမျိုးလေး တွေ ကျင့်ကျင့်ပေးပါ။ မနက်ဖြန်က စပြီး အဲဒီလို ကျင့်ကြည့်ကြမယ်။ ထိုင်ပြီဆိုတာနဲ့ ဒီအတန်း မဆုံးမချင်း ထိုင်နေပြီးတော့ မေတ္တာ ပို့တဲ့အလုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် ပစ္စဝေက္ခဏာဆင်ခြင် တဲ့အလုပ် ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ပေးကြ။ အား လုံး ကြားတယ်နော်။

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတဲ့အခါမှာ အဓိကအရေး ကြီးတယ်။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်တာတွေလည်း မကောင်းဘူး။ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ သာသနာအထင် သေးခံရတတ်တယ်။ တပည့်တော်တို့ ဒီမှာက ထိုက်သလောက်လေး တော်နေလို့ ဒကာဒကာမ တွေကလည်း ကြည်ညိုနေတာ။ ကိုယ့်ပယောဂ ကြောင့် သူတို့မှာ ကြည်ညိုစိတ်လေးဖြစ်သွား တယ်ဆိုရင် တပည့်တော်တို့မှာ ကုသိုလ်ပြန်ပြီး တော့ ရသွားတာပဲ။ အဲဒါလေးတွေ ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ပေးကြပါ။ နောက်တစ်ခု တပည့် တော် ထပ်ပြောဦးမယ်။ ဆွမ်းစားဖို့ တန်းတဲ့ အခါမှာ တပည့်တော်တို့ ကြေးမောင်းခေါက် တယ်ပေါ့ဘုရား။ ခေါက်ဖို့ ငါးမိနစ်လောက်လိုပြီ ဆိုရင် ကျောင်းဆောင်တွေထဲကနေ ကြိုတင်ပြီး ထွက်ထားပါ။ ကျောင်းထဲမှာ မနေပါနဲ့။ အခု တော့ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲဆိုရင် သိမ်ကျောင်းတို့ မြို့တော်ကျောင်းတို့က ကြေးမောင်းခေါက်ပြီဆိုမှ အတင်း သပိတ်ကိုင်ပြီး ပျာယာပျာယာနဲ့ ပြေး လာကြတယ်။ အဲဒါတွေက ကြည့်မကောင်းဘူး။

လူတွေ အထင်သေးလာကြ ဆွမ်းကပ်ရှိတဲ့နေ့ဆိုရင် ဒီဓမ္မာရုံတောင်

ဆက်မသွားဘဲ ခဏရပ်ထားပါ။ ဒါမှ အာရုံပြု ချိန် ကောင်းကောင်းရမယ်။ နောက်နောင်လည်း အဲဒီလို ဖြည်းဖြည်းချင်းသာ ရွတ်ပေးကြပါ။ စိတ်ကလေး တကယ့်ကို စူးစိုက်ပြီး ဉာဏ်လေး ရှေ့သွားပြီးတော့ ဆင်ခြင်နိုင်အောင် ကြိုးစား ပေးကြပါ။

ကျန်တာတွေ မြန်တာက ထိုက်သ လောက် နားထောင်လို့ကောင်းသေးတယ်။ ဒီ ပစ္စဝေက္ခဏာဆင်ခြင်ပြီဆိုရင် အရှင်ဘုရားတို့ ရွတ်ချသွားတာ တပည့်တော်တော့ ဘယ်လိုမှ လိုက်ဆင်ခြင်လို့ကို မရဘူး။ ဒီက ဆင်ခြင်လို့ ဆုံးမှမဆုံးသေးဘူး။ ရှေ့ကနေ အလောတကြီး အော်ကြတော့တာပဲ။ အဲဒီလိုမျိုးတွေ မလုပ်ပါနဲ့။ တပည့်တော်တို့ကျောင်းမှာ တပည့်တော်ကတော့ အရာရာ စည်းစနစ်ရှိစေချင်တာ။ အပြင်မှာ လူတွေက တခိုု့သံဃာတွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မှာ ငွေအလုူခံတာတွေဘာတွေ တွေ့နေတော့ သိပ်ပြီးတော့ အထင်သေးနေတာ။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်အတွက်နဲ့ သာသနာ အထင်သေးမခံ ရအောင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီဆိုရင်လည်း ဂရုစိုက် ပေးကြပါ။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရာမှာလည်း တပည့် တော်တို့ ပြန်ပြီးတော့ ပြင်နိုင်ရင်ကောင်းတယ်။

အတန်းမဆုံးမချင်း

ဘယ်လိုပြင်မလဲဆိုတော့ … တပည့် တော်တို့ ဆွမ်းစားကျောင်းမှာထိုင်တာ အတန်း ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄ ဆိုပြီး လေးတန်းရှိတယ်ပေါ့။ စ ထိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အတန်းတစ်တန်းထိပ်မှာ စထိုင် ပြီးပြီဆိုရင် အဲဒီအတန်းဆုံးမှ ဆွမ်းစဘုဉ်းပေး တာ ကောင်းတယ်။ ကိုယ်ထိုင်တဲ့အတန်းမပြည့် မချင်း အဲဒီအချိန်လေးအတွင်းမှာ ရသလောက် ပစ္စဝေက္ခဏာလေးဆင်ခြင်ပြီးတော့ မေတ္တာပို့တဲ့

ဘဲနဲ့ အပျော်တက်စီးတာမျိုးတွေက မကောင်း ဘူး။ တပည့်တော် ပြောပြမယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ သေချာနားထောင်ပါ။

တပည့်တော်တို့ ဥပုသ်ပြုလိုမျိုး သံဃာ အများ သွားတဲ့အခါမှာ ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့သွား တာကောင်းတယ်။ အားလုံး အတူတူသွားပြီး တော့ ဟိုရောက်မှ ကပ်ဖဲ့ကပ်ဖဲ့နဲ့ ဘယ်ခွဲသွား ချင်သလိုလို၊ ဘာလုပ်ချင်သလိုလို၊ အဲဒါတွေက မူမှန်အကျင့်မဟုတ်ဘူး။ မကောင်းဘူးပေါ့။ ဥပုသ်ပြုသွားတဲ့အခါ တပည့်တော်မရှိရင်တောင် ဦးဧာဂရတို့ ဦးဣန္ဒာစာရတို့ ပါမှာပဲ။ တကယ် လို့ ကိုယ်က ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ရှေ့ကကြိုသွားချင် တယ်ဆိုရင် ပန်ပြောပြီးသွားတဲ့ဓလေ့လေးတွေ လုပ်ထားပါ။ ဒါမိူးတွေက သာသနာ့ယဉ်ကျေး မူလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ်က ရှေ့မြန်မြန်ကျော်သွားတယ်၊ ခွဲထွက်သွားတယ်၊ နောက်ချန်နေခဲ့တယ်၊ ဒါတွေက မကောင်းဘူး။ တောင်ပေါ်စာပြန်ပွဲသွားရင်လည်း အဲဒီလိုပဲပေါ့။ အတူတူသွားတဲ့အခါမှာ ညီညွတ်မှုက သိပ်ပြီး တော့ အရေးကြီးပါတယ်။ အရှင်ဘုရားတို့အနေ နဲ့ကတော့ အရေးမကြီးဘူးလို့ ထင်ချင်ထင်မှာ။ တပည့်တော်တို့ မျက်စိနဲ့ကျတော့ ဒါတွေက သိပ်အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါလေးတွေ ဂရုစိုက် ပေးပါ။

ညီညွတ်မှုကိုရှေးရှုပါ

လိုင်းကားစီးရင်လည်း လုံးဝမဖြစ်နိုင်မှ သာ မတ်တတ်ရပ်စီးတာတွေလုပ်ပါ။ ပုံမှန်ဆိုရင် တော့ မစီးနဲ့။ ခုဟာက ဟိုနားဒီနားသွားတာပဲ ဟာ။ ရဟန်းတွေနဲ့အတူတူ ဥပုသ်ပြုသွားတယ်။ အတူတူပြန်တယ်။ ဒါ ညီညွတ်မှုရဲ့သင်္ကေတ လေးတွေ။ အဲဒါလေးတွေ အားလုံး သဘော

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဘက်မှာ လမ်းလေးဘာလေးလျှောက်နေ၊ ကိုယ့် ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး မေတ္တာလေး ကြိုပို့နေ။ စာကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း စာ အုပ်လေးယူခဲ့ပေါ့။ ဒီအလေ့လေး လုပ်ထားပါ။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ခုနကပြောသလို ကြေးမောင်းခေါက်မှ ကမန်းကတန်း သပိတ်ဆွဲ ပြေးတာမျိုး သရုပ်ပျက်တွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ခုခေတ်မှာ တပည့်တော်တို့သာသနာကို လူတွေ က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အထင်သေးချင်လာကြ တယ်။ ကိုယ်က အထင်ကြီးခံချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဘုရား။ သာသနာအထင်သေး ခံရတာကိုက မကောင်းတာ။ ပုဂ္ဂလိကအထင် သေးတာတော့ သိပ်ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ သာသနာအထင်သေးမခံရ အောင် အဲဒါလေးတွေ အရှင်ဘုရားတို့ ကြိုးစား ပြီးတော့ လိုက်နာပေးပါ။

သာသနာ့ယဉ်ကျေးမှု

တန်းတဲ့အခါမှာလည်း နေရာရှိလို့ရှိရင် တစ်ပါးနဲ့ တစ်ပါး အနည်းဆုံးတစ်တောင် လောက်ခြားပြီးတော့ တန်းပါ။ ဒါမှပဲ ကြည်ညို ဖွယ်ရာဖြစ်တယ်။ တချို့က သပိတ်ကြီးနဲ့ နောက်ကနေပြီးတော့ ဝင်ဝင်တိုက်တာတွေက ရှိသေးတယ်။ အဲဒါမျိုးတွေလည်း မဖြစ်စေနဲ့။ နောက် ... ဒီနေ့ ဥပုသိပြုအပြန်မှာ တပည့် တော် မြင်လိုက်တယ်။ ကားပေါ်မှာ ဦးဇင်းငယ် သုံးပါး ကိုးရိုးကားရားပါသွားသေးတယ်။ မလုပ် ပါနဲ့။ ဒါတွေက သမာဓိအားနည်းတဲ့လက္ခဏာ တွေပဲ။ မကောင်းပါဘူးဘုရား။ တပည့်တော်က စာဖြေသွားရင်တောင်မှ မတ်တတ်ရပ်စီးတာတွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့ တောင်မြို့စာဖြေရာမှာတောင် အကြိုအပို့ လုပ်ပေးထားတယ်။ ဘာမှမဟုတ်

ခုသွားပြီဆိုရင် အများနည်းတူ အတူတူသွားပါ။ နောက်ကနေ ခွဲချန်နေခဲ့တာတို့၊ ရှေ့ကနေ အတင်းကျော်တက်တာတို့ မလုပ်ပါနဲ့။ အမြင် မတော်ဘူးဆိုရင်လည်း အကြီးလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ က ပြောရဲတဲ့သတ္တိရှိဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ ကဲ ... ဒီနေ့ စာမေးပွဲလည်း ဖြေထားတော့ ပန်းနေ လောက်ပြီ။ တပည့်တော်လည်း နည်းနည်းပြော မယ်ဆိုပြီး များသွားတယ်။ အားလုံး ကိုယ်စီ ကိုယ်င ညီညွတ်မှုရဲ့တန်ဖိုးကို နားလည်ပြီးတော့ သာသနာကို အလှဆင်နိုင်သောပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ် နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

ပေါက်ပါ။ ညီညွတ်မှုကိုရှေးရှုတတ်၊ ညီညွတ်မှု ကိုတန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ စိတ်လေးတွေကိန်းအောင် လို့ တပည့်တော်ပြောပြနေတာ။ နောက် … နယ်တစ်ခုခုသွားတယ်ဆိုရင်လည်း ဥပမာ ငါး ပါးသွားတယ်ဆိုရင် ငါးပါးလုံး ညီညီညွှတ်ညွှတ် သွား၊ ညီညီညွှတ်ညွှတ် ပြန်။ ဒီနေ့တောင်မှ စေတိယင်္ဂဏစာဖြေသွားတဲ့ အနုနာယကဘုန်း ကြီးလေးတွေကို မှာလိုက်သေးတယ်။ သွားလို့ရှိ ရင် ဟိုမှာအတူတူတည်း၊ ပြန်လာလို့ရှိရင်လည်း တစ်ပါးကအတူတူပြန်၊ တစ်ပါးကနောက်ကျနေ၊ ဒါမျိုးတွေမဖြစ်စေနဲ့၊ အတူတူပြန်ခဲ့ပါလို့။ ဒါ လေးတွေ ကြိုတင်ပြီးတော့ မှာလိုက်တယ်။

အပြစ်မြင်မှ ပြုပြင်လွယ်

သမဂါနံ တပေါ သုခေါႛညီညွတ် ခြင်းဟာ ချမ်းသာတယ်တဲ့။ ကိုယ့်စိတ်ကိုဉီးစား ပေးပြီးတော့ အများရဲ့စိတ်ကိုထည့်မတွက်ဘဲနဲ့ အများက ဒီလိုသွားနေတယ်၊ ကိုယ်က ခွဲထွက် ချင်တယ်၊ ဒါတွေက မကောင်းဘူးပေါ့ဘုရား။ ဒါမျိုးတွေ ကိုယ့်မှာ ရှိနေလို့ရှိရင်လည်း ဒီစိတ် ကလေးတွေကို ချိုးနှိမ်ပေးပါ။ မကောင်းဘူးလို့ အပြစ်မြင်လာပြီဆိုရင် ပြုပြင်ဖို့က မခက်တော့ ဘူး။ အပြစ်ကိုမြင်မှ ပြုပြင်လွယ်တာ။ ဒါ ကြောင့်မို့ တပည့်တော်ပြောတာလေးတွေ မှတ် ထားပါ။ သေးသေးဖွဲဖွဲလေးကလည်း တစ်ခိုန်မှာ ကြီးကြီးမားမားကြီးတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒါ လေး အရှင်ဘုရားတို့ သဘောပေါက်ပါ။ ညီ ညွတ်မှုဆိုတာ သိပ်ပြီးတော့ အရေးကြီးတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ထပ်တလဲလဲ ဟောခဲ့ တယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ဒီကျောင်းတိုက်မှာတော့ ဆွမ်းစားပဲသွားသွား၊ ဥပုသ်ပြုပဲသွားသွား၊ တစ်ခု

ကောင်းသုံးကောင်းနဲ့ကျောင်း

၁၃၆၄ ခု၊ တပို့တွဲလပြည့်နေ့ ၂၀၀၃ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၆ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ည

တယ်။ ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက်ကောင်းဖို့ ပြုစုတဲ့ နေရာမှာ ဒီအင်္ဂါသုံးချက်ဟာ အားလုံး ခြံမိသွား တယ်ပေါ့။ ကျောင်းတိုက်တစ်ခုဟာ ဒီအင်္ဂါသုံး ရပ်နဲ့ ပြည့်စုံနေရင် အင်မတန်မှကောင်းမွန်တဲ့ ကျောင်းတိုက်ဖြစ်နိုင်တယ်။ နေရာဌာန၊ ဆရာ၊ တပည့်ဆိုတဲ့ ဒီသုံးခုမှာလည်း တပည့်တော်တို့ သက်ရှိတွေအတွက် အရေးအကြီးဆုံးက ဟိရီ သတ္တပ္ပပဲ။ အဲဒီဟိရီသြတ္တပ္ပကို အင်္ဂုတ္တိုရ်ထဲမှာ လောကပါလတရားနှစ်ပါးလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောခဲ့တယ်။ ဒီတရားနှစ်ပါးသာ ပျက်ပြားလို့ရှိ ရင် လောကကြီးဟာ အကုန်ပျက်စီးသွားတယ်။

ဟိရီဩတ္တပ္ပ

တိရစ္ဆာန်တွေဆို ဟိရီသြတ္တပ္ပမရှိတဲ့ အခါကျတော့ ဆွေမျိုးသားချင်း မောင်နှမအရင်း ဆိုတာကို မသိတော့ဘူး။ မေထုန်ကိစ္စနဲ့ပတ် သက်လို့ရှိရင် ဘာမှ စောင့်စည်းမှုမရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဟိရီသြတ္တပ္ပတရားဟာ လူနဲ့တိရစ္ဆာန်

အင်္ဂါသုံးချက်

ကဲ … အားလုံးပဲ လိုက်ဆိုကြည့်ကြ မယ်။

်ဌာန သုဌာနတာ လောကေ၊ အာစေရာနံ သွာစေရတာ။ သောတူနံ သောဝစဿဥ္စ၊ ဧသာ အာရာမသမွဒါ' တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့မဟာဂန္ဓာရံ ကျောင်းတိုက် တည်ထောင်ခါစ အချိန်လောက် က ဆရာတော်ကြီး ရေးစီသွားတာဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဆရာတော်ကြီးက အဲဒီသုံးချက်ကို မူတည်ပြီး တော့ ကျောင်းတိုက်စည်းကမ်းဆိုတာ လုပ်ခဲ့

'အဟိရိကေန'ဆိုတဲ့ အရှက်အကြောက်ကင်းတဲ့ သူတွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်မှလည်း သုဇီဝဆိုပြီးတော့ ဘုန်းကံဟာ ထိုက်သလောက် ကြီးလာတတ်တယ်။ အပြန်အလှန်သဘောပေါ့။

ကာကသူရေန ဓံသိနာ

နောက်ပြီး … 'ကာကသူရေန' ကျီး ကန်းလိုပဲ ရဲရင့်တယ်တဲ့။ ရဲရင့်တယ်ဆိုတာ ဒကာဒကာမတွေ ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ အပြော အဆို ရဲတင်းတာ၊ မပြောသင့်တာကိုပြောတာ၊ ပြောသင့်မပြောသင့်မချင့်ချိန်တတ်တာ၊ ဘုန်း ကြီးတွေရဲ့စကားနဲ့မတူဘဲ လူဝတ်ကြောင်စကား တွေ လျှောက်ပြောတာ။ အဲဒါကို ကာကသူရလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း ရိုးရိုးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့စာရင် ရှေးဘုန်းရှေးကံမရှိတာချင်း အတူတူ ပိုပြီးတော့ဘုန်းကြီးတတ်တယ်ပေါ့။ နောက် … 'ဓံသိနာ' တဲ့။ ဓံသိနာဆိုတာ သူ တစ်ပါးဂုဏ်ကိုချေဖျက်တတ်တာ၊ ကိုယ့်အတွက် လှူဖို့တန်းဖို့အရေး တစ်ဖက်သားအပေါ် ပုတ် ခတ်ပြီးတော့ ပြောဆိုလေ့ရှိတာ၊ ဒါမျိုးကို ဆိုလို တယ်။ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ဝေဖန်ပြီး တော့ ပိုင်းခြားပြီးတော့ ရှင်းလင်းပြတာက တစ်မျိုးနော်။ ကိုယ့်အပေါ်မှာကောင်းစေချင်လို့ စိတ်စေတနာဆိုးနဲ့သွားပြီး သူတစ်ပါးအပြစ်တွေ လျှောက်ပြောတာမျိုး မလုပ်ရဘူး။ ဒါမျိုးတွေက ရေရှည်မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ဟိရီဩတ္တပ္ပ တရား သိပ်ပြီးတော့ အရေးကြီးတယ်။

အရင်းခံ ခန္တီတရား

ကောက်ချက်ချလိုက်လို့ရှိရင် ခန္တီတရား နဲ့ ပြည့်စုံမှ ဟိရီသြတ္တပွနဲ့ပြည့်မှာပဲ။ ခန္တီတရား ဆိုတာက သည်းခံခြင်း။ သည်းခံတယ်ဆိုတာ

ကို ခြားထားတဲ့ မျဉ်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်။ ဟိရီဆိုတာ မကောင်းတဲ့တရားတွေကနေ ရှက် တတ်တာ။ သြတ္တပ္ပဆိုတာ မကောင်းတဲ့တရား တွေကနေ ကြောက်တတ်တာ။ လူကြားသူကြား သွားရမှာ စကားပြောရမှာ ရှက်တယ်ဆိုတာက ဟိရီအစစ်မဟုတ်ဘူး။ ဒါမိျူးတွေကျတော့ အကု သိုလ်စိတ္တုပ္ပါဒ်လို့ ပရမတ္ထကောက်တယ်။ ပရိသ ဝိသာရဒဂုဏ်၊ ဝေသာရဇ္ဇဂုဏ်နဲ့ မပြည့်စုံတာ ပေါ့။ ပြောရေးရှိက ပြောရဲရတယ်။ လုပ်စရာရှိ ရင် လုပ်ရဲရတယ်။ သတ္တိဆိုတာ ရှိရတယ်။ လောကမှာတော့ လူကြားထဲမှာ စကားမပြောရဲ ဘူးဆိုရင် အရှက်အကြောက်ကြီးတယ်လို့ပဲ ပြော နေကြတယ်။ ဒါတွေက တကယ်တော့ အရှက် အကြောက်အစစ်တော့ မဟုတ်ဘူး။

သုဇီဝံ အဟိရိကေန

တပည့်တော်တို့ တကယ်ရှက်ရမှာက မကောင်းတဲ့တရားကို ရှက်ရမှာ။ အဲဒါ သိပ်အ ရေးကြီးတယ်။ တပည့်တော်တို့ သင်္ကန်းဝတ် ထားပြီဆိုရင်လည်း လူကြားထဲမှာ မတော်တ ရော်တွေမလုပ်ဖို့ ဟိရီဩတ္တပ္ပအရေးကြီးတယ်။ ဟိရီဩတ္တပ္ပပျက်ပြီဆိုရင်လည်း သာသနာတော် မှာ အားလုံးလုပ်ရဲတဲ့သတ္တိတွေဖြစ်လာတယ်။ နောက်ဆုံး လာဘ်လာဘတွေ ပေါများအောင် လုပ်လာတယ်။ လုပ်တဲ့နေရာမှာလည်း သူဖီဝံ အဟိရိကေန ကာကသူရေန ခံသိနာ' ဆိုတဲ့ အတိုင်း အကြောက်အလန့်မရှိ လုပ်တော့တာပဲ။ 'သုဇီဝ'ဆိုတာ ရှေးဘုန်း ရှေးကံမရှိဘဲနဲ့ လုပ်ကြံ ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတာကိုပြောတာ။ ကျောင်း တွေ ကန်တွေ ပြည့်စုံအောင် ပုံမှန်ရိုးရိုး ရှေး ဘုန်းရေးကံ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မရရအောင် လုပ်ကြံ ဖန်တီးကြိုးစားပြီး ဖြစ်လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ

တယ်။ ခန္တီဆိုတာ တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး စနောက် လို့ ပြန်မဆဲတာတင်မကဘူး။ နေရာတကာမှာ ရှိတယ်။ အစားအသောက် သည်းခံနိုင်တယ်။ အနေအထိုင် သည်းခံနိုင်တယ်။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်ရင် သည်းခံနိုင်တယ်။ ဒီသိက္ခာပုဒ်တွေ နဲ့ပတ်သက်လို့ သည်းခံနိုင်တယ်။ အားလုံးပေါ့။ ဒီခန္တီတရားရှိလာပြီဆိုရင် ဟိရီသြတ္တပွရှိလာတာ ပဲ။ မလုပ်သင့်ဘူး၊ မတော်ဘူး စသည်ဖြင့် တွေးပြီးတော့ ရှောင်ကြဉ်တတ်လာတယ်။

အရွင့်အရေးအားဖြင့်

ပြန်ချုပ်လိုက်ရင် လောကမှာ ဟိရီနဲ့ ဩတ္တပ္မဆိုတဲ့ လောကပါလတရားနှစ်ပါးဟာ အခြေခံကျတယ်။ အဲဒီ လောကပါလတရား နှစ်ပါး စောင့်စည်းချင်စိတ်ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ခန္တီတရားကို လက်ကိုင်ထားရမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်တွေရဲ့သြဝါဒတော်တွေမှာ 'ခန္တီ ပရမံ တပေါ တိတိက္ခာ ဆိုတာကလည်း အဓိက အချက်အနေနဲ့ တစ်ခုပါတယ်။ 'တိတိက္ခာ – မိမိကသာ အရာရာဝယ် အသာမစံ အနာခံခြင်း ဟူသော'တဲ့။ ဒါကလည်း တပည့်တော်ပြောနေ ကျအတိုင်းပဲ။ သည်းခံတယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ၊ အနာခံတယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ နံပါတ်(၁) အခွင့်အ ရေးအားဖြင့်လည်း အနာခံရမယ်။ အခွင့်အရေး နှစ်ခု ရှိလာပြီဆိုရင် ကိုယ်ကနေပြီးတော့ သူများ ကို ကောင်းတာရပါစေဆိုတဲ့စေတနာနဲ့ ကိုယ်က ညံ့တာယူတတ်ရတယ်။ အဲဒါကလည်း ခန္တီ တရားပဲ။ ဒါ အကျဉ်းချုပ်ပြောလိုက်တာ။

တာဝန်ပိုင်းအားဖြင့်

နောက်ပြီးတော့ … လုပ်ငန်းလုပ်စရာ တာဝန်ပိုင်းနဲ့ပတ်သက်လာလို့ရှိရင်လည်း အနစ်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဒီလိုပေါ့။ စားတာနဲ့ပတ်သက်လာရင် ရှိတာနဲ့ စားနိုင်ရတယ်။ အဲဒီခန္တီတရားရှိပြီဆိုရင် ဟိရီ ဩတ္တပ္မ အလိုလိုရှိလာတာပဲ။ ဒါ သဘာဝပဲ။ နောက်ပြီးတော့ သင်္ကန်းတွေဘာတွေလည်း ရှိ တာလေးနဲ့ဝတ်မယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အလိုလို ဟိရီဩတ္တပ္ပရှိတယ်။ ကိုယ့်ရှိတာမှ ရိုးရိုးသင်္ကန်းလေး၊ အကောင်းတွေ ဝတ်ချင်လာပြီဆိုရင် လျှောက်ပြီး ကြံရဖန်ရပြီ။ ဟိုလုပ်ရ ဒီလုပ်ရ ဖြစ်လာပြီ။ ကျောင်းနဲ့ပတ် သက်ရင်လည်း ဒီလိုပဲ။ ကိုယ့်မှာ ဒီလောက်ပဲရှိ နေတယ်။ ဒီ့ထက်ကောင်းကောင်းကြီးတွေ၊ များ များကြီးတွေ မြန်မြန်ဖြစ်ချင်ပြီဆိုရင်၊ သဘာဝ အလျောက်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုရင် စောစောကလို ဟိရီသြတ္တပ္ပတွေ ချိုးဖျက်ပြီးလုပ်ရတယ်။ ကျောင်းလည်း ကိုယ့်ရှိတာနဲ့ မရောင့်ရဲ၊ ဆွမ်း လည်း ရှိတာနဲ့ မရောင့်ရဲဘဲ အားလုံး အကောင်း တွေချည်း လိုချင်လာပြီဆိုရင် ခန္တီတရားကိုူးပျက် လာတယ်။ ခန္တီတရားကျိုးပျက်ပြီဆိုရင်လည်း ဟိရီဩတ္တပ္ပဟာ ဆက်တိုက်ကိုူးပျက်လာတယ်။ အဲဒီဟာတွေ ဆက်စပ်မှုရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ခန္တီတရား အရေးကြီးတယ်။

အသက် ၂၀ ပြည့်မှ

မြတ်စွာဘုရားကလည်း ရဟန်းခံတော့ မယ်ဆိုရင် အသက် ၂ဝ ပြည့်မှ ရဟန်းခံခွင့်ပေး တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အသက် ၂ဝ ပြည့်ပြီးသူမှပဲ အအေးအပူစတဲ့ဒဏ်တွေ၊ သူတစ် ပါး အမနာပပြောတဲ့ဒဏ်တွေ၊ အစားအသောက် ဒဏ်တွေ ခံနိုင်ရည်ရှိသွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် အသက် ၂ဝ ပြည့်မှ ရဟန်းခံခွင့်ပေးတယ်ဆိုတာ တပည့်တော်တို့ မဟာဝါထဲမှာပါခဲ့တယ်။ ဒါ ကြောင့် ခန္တီတရားဟာ သိပ်ပြီးတော့ အရေးကြီး

တို့သာသနာမှာ ဝိနည်းပိဋကတ်၊ သုတ္တန်ပိဋ ကတ်၊ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်နှင့်စပ်တဲ့ ကုသိုလ် တရားတွေဟာ အားလုံး ဝင်လာတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အကျင့်တရား များအပြားထဲမှာ အင်မတန်ထူးခြားတဲ့အကျင့်ဆိုပြီး ဘုရားရှင်အ ဆက်ဆက် ဟောတော်မူထားခဲ့တာ။

အခြေခံအုတ်မြစ်

ဒါတွေက တပည့်တော်တို့ ကျောင်း တိုက်တစ်ခုကောင်းဖို့ အခြေခံအုတ်မြစ်ဖြစ်တဲ့ အတွက် သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိရတယ်။ သည်းခံနိုင် တယ်ဆိုတာ အရာရာထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိရတယ်။ မကောင်းတဲ့အလုပ်မှန်းသိလို့ရှိရင် မလုပ်ဖြစ် အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီးတော့ သည်းခံ နိုင်တဲ့သတ္တိရှိရတယ်။ အဲဒါတွေ လိုအပ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက် ကောင်းဖို့ ဆိုရင် 'ဌာန သုဌာနတာ လောကေ' စတဲ့ သုံးချက်က အရေးပါတယ်။ အဲဒီဂါထာလေး မပြောခင် ဟိရီသြတ္တပ္ပအရေးကြီးတဲ့အကြောင်း ဒါ တပည့်တော် ရှေးဦးစကားအနေနဲ့ ပြောခဲ့ တယ်။ ကဲ … ဂါထာလေးကို ဆက်သွားကြဦး စို့။

(၁) ဌာနကောင်း

နံပါတ်(၁)အနေနဲ့ 'ဌာန သုဌာနတာ လောကေ'တဲ့။ ကျောင်းတိုက်တစ်ခု ကြီးပွားတိုး တက်ဖို့ဆိုတာ ပထမဆုံး ဌာနကောင်းရမယ်တဲ့။ ဌာနတစ်ခုကောင်းဖို့ဆိုတာက တပည့်တော်တို့ စာပေလေ့လာဖို့၊ စာသင်စာချဖို့ တိတ်ဆိတ်မှု အထိုက်အလျောက်ရှိရတယ်။ အဲဒါအပြင် စားဝတ်နေရေးလည်း ထိုက်သလောက် ပြည့်စုံ တယ်ဆိုရင် ဒီဌာနမျိုးဟာ တပည့်တော်တို့

နာခံရတယ်။ တာဝန်ပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် တော့ သူက နည်းနည်းလုပ်တယ်ဆို ကိုယ်က အများကြီးလုပ်ရတယ်။ အများကြီးလုပ်တဲ့အခါ မှာ ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ စိတ်ဓာတ်ရေးရာမှာ ပိုမြင့်လာတာပေါ့။ အဲဒီလို တွေးပြီးတော့ ဆင်းရဲ တာတွေကို သည်းခံပြီးတော့ ဒီခန္တီတရားကို ထားတတ်ရမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အခွင့်အရေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင်လည်း ကိုယ်က အမြဲတမ်းပဲ ညှာတာတဲ့စိတ်နဲ့ ညံ့တဲ့ဘက်က ယူရတယ်။ ဒါမှ ခန္တီတရားဆိုတာ ပြည့်တာ။ နံပါတ်(၂) လုပ်ငန်းတာဝန်ပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ ကိုယ်က သူများထက်ပိုပြီးတော့ တာဝန်ယူရ တယ်။ ဒါမှ ခန္တီတရားနဲ့ပြည့်စုံတယ်ခေါ်တယ်။ ဒီခန္တီတရားက သိပ်ပြီးတော့ အရေးကြီးတယ်။

ကုသိုလ်အားလုံးဝင်လာ

ဒါကြောင့်မို့ ဘုရားရှင်အဆူဆူ ဟော တော်မူခဲ့တဲ့ သြဝါဒပါတိမောက်အထဲမှာ ခန္တီ အကျင့်ကို အကျင့်တရား များအပြားထက် အင် မတန်မှ ထူးခြားတဲ့အကျင့်ဆိုပြီးတော့ ်ခန္တီပရမံ တပေါ တိတိက္ခာ လို့ ဟောတော်မူခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီခန္တီတရားရှိလာပြီဆိုရင် ဟိရီဩတ္တပ္ပရှိလာ တယ်။ ဟိရီဩတ္တပ္ပရိလာပြီဆိုရင် သူတော် ကောင်းစိတ်တွေ ကိန်းလာဖို့ များသွားတယ်။ ဒါဆို ဝိနည်းစည်းကမ်းနဲ့ပတ်သက်လို့လည်း ထိန်းသိမ်းနိုင်သွားတယ်။ သုတ္တန်နည်းနဲ့ပြောလို့ရှိ ရင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကုသိုလ်ဖြစ်မှာ ကြောက်ပြီးတော့ ကုသိုလ်တွေများများဖြစ် အောင် လုပ်လာတယ်။ အဲဒီတော့ သုတ္တန်တွေ အဘိဓမ္မာတွေ အားလုံး ဘာနဲ့ပဲကြည့်ကြည့် ခန္တီရိုရင် ဟိရီသြတ္တပ္ပတွေ တိုးပွားလာတယ်။ ဟိရီသြတ္တပ္ပတွေ များများရှိလာရင် တပည့်တော်

တော့၊ သူ့အမေနဲ့ လည်း တိုင်ပင်ပြီးတော့ သူ ရခဲ့သမျှလေးထဲကနေ ကိုယ့်အတွက် နည်းနည်း ပါးပါး စုဆောင်းပြီးတော့ ဒီလိုနှစ်သောင်းကုန် တန်လောက် လာကပ်တယ်။ သူကပ်တဲ့ဆွမ်းက တော့ တပည့်တော်တို့ ဆွမ်းကြော်ဆိုတော့ နှစ်သောင်းလောက်ကုန်တယ်ပေါ့။ အရှင်ဘုရား တို့က ဒီအကြောင်းတွေမသိတော့ သာမညပဲ ပုံမှန်ပဲ ဘုဉ်းပေးကြမှာ။ တပည့်တော့်စိတ်ထဲ တော့ ကြောက်သလိုလိုကို ဖြစ်လာတယ်။ သဒ္ဓါ တရားက အင်မတန်မှကောင်းနေတာကိုး။ မနေ့ ညက ၁၀းဝ၀ နာရီလောက်အထိ တပည့်တော် ဟိုမေးဒီမေးနဲ့ သူ့ကို မေးကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဒီအကြောင်းတွေ သိခဲ့ရတယ်။

ချွေးနဲ့ သွေးနဲ့ ရင်း

သူတို့ရဲ့ဆွမ်းက ဘုရားလက်ထက်က သဒ္ဓါတရားနဲ့ကပ်တဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါမျိုး ဆွမ်းတွေကို တပည့်တော်တို့ ကိုယ်ကျင့်တရား မကောင်းဘဲနဲ့များ သွားပြီးတော့ဘုဉ်းပေးလို့ရှိရင် ပိုတောင်အပြစ်ကြီးတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ သူတို့ သဒ္ဓါတရားက တကယ်သန့်စင်တယ်။ ခန္ဓာ ကိုယ်က ချွေးတွေသွေးတွေနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ရတာ။ သွေးရိုးသားရိုးနဲ့ လုပ်ပြီးတော့ ရလာတဲ့နဝကမ္မ၊ ဒါတွေနဲ့ကပ်တာ။ အဲဒါလေးတွေ အရှင်ဘုရား တို့ သိလို့ရှိရင် ပိုပြီးမေတ္တာပို့သင့်တယ်။ ကိုယ့် ဘက်ကလည်း ပိုပြီးကောင်းအောင်နေမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးတွေ မွေးရတယ်။ ထားပါတော့။ ဒါ တပည့်တော် ဌာနကောင်းမကောင်းနဲ့ပတ် သက်ပြီး စကားစပ်လို့ ပြောပြတာ။ တပည့် တော် ပြောလိုရင်းကတော့ ဒီမှာ ဌာနကတော့ ပုံမှန်လောက်ပဲရှိတယ်ပေါ့။ ဒီ့ထက်ကောင်းတဲ့ ဌာနတွေရှိတယ်။ ဆွမ်းကွမ်းပြည့်စုံတာတွေ၊

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ကောင်းတယ်လို့ ပြောကြပါစို့။ ခု တပည့်တော် တို့ကျောင်းကိုပဲ ကြည့်ပေါ့။ စားဝတ်နေရေး တွေ ထိပ်တန်းရောက်နေတယ်လို့ တပည့်တော် နဂိုကတည်းက ဝန်မခံခဲ့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ တပည့်တော် လုပ်မပေးနိုင်သေးဘူး။ လုပ်ဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိဘူး။ သူ့ဟာသူ သဘာဝအလျောက် ကြည်ညိုလို့ဖြစ်လာတာ တွေပဲ ရှိတယ်။

ဆေးသုတ်သမားလေး

ဒီနေ့ ဆွမ်းကပ်သွားတာဆို ကျောင်းမှာ ဆေးသုတ်သွားတဲ့ ဒကာလေး။ သူ ဒီမှာ ဆေး သုတ်တုန်းကတည်းက ဆွမ်းကပ်ချင်လို့ဆိုပြီး ငွေလေးတွေ နည်းနည်းနည်းနည်းစုသွားတယ်။ ဒီမှာ သူ နှစ်လကျော်လောက် လုပ်ခဲ့တယ်။ ငွေသုံးသောင်းကျော်လောက် သူ့အတွက် ကျန် တယ်ပေါ့။ သူ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်သွားတာ အရှင်ဘုရားတို့လည်း သိတယ်နော်။ တပည့် တော်လည်း သူ့ကို မြင်သာမြင်ဖူးပြီး နာမည် တော့ မသိခဲ့ဘူး။ အဲဒီတော့ သူ နှစ်လနဲ့ခြောက် ရက်လုပ်သွားတယ်လို့ပြောတယ်။ ရက်ပေါင်း ၆၆ ရက်ပေါ့။ ငွေ သုံးသောင်းကျော်ကျန်တယ် ပေါ့။ အဲဒီသုံးသောင်းကျော်ရလာတဲ့အထဲက ဒီနေ့ ဆွမ်းကပ်လှူတယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ အား လုံး မြင်ခဲ့ပါတယ်။ နေ့ခင်းတိုင်း သူလုပ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညခင်းပါ မီးထွန်းပြီးလုပ်ရတယ်။ အဲဒီလောက်လုပ်တာတောင် သုံးသောင်းကျော်ပဲ ကျန်တယ်။

အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူများ တွေ ဆွမ်းလာကပ်တာကြည့်ပြီးတော့ ကပ်ချင် စိတ်တွေ ပေါက်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အိမ် ရောက်တဲ့အခါမှာ သူ့အမျိုးသမီးနဲ့တိုင်ပင်ပြီး

ဖြစ်ဖို့အတွက် အတိတ်နိမိတ်ကောင်းပဲ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကျောင်းတိုက်က သူ့ဟာသူ ဘယ် လိုနေနေ ကိုယ့်အတွက်ရမှ ဝမ်းသာတတ်တယ် ဆိုရင် ဒါ တပည့်တော်တို့ လူကြီးလူကောင်း ဖြစ်ဖို့အတွက် အတိတ်နိမိတ်ကောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်အကြောင်းပြုပြီးတော့ တရား သဖြင့် သံဃာတွေအတွက် ရလာပြီဆိုရင် ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရတယ်။ တပည့်တော်လည်း တစ်ခုခုရလာလို့ရှိရင် ဆွမ်းကျောင်းတန်းပို့တာပဲ။ ဒါ တပည့်တော်က လူကြီးဖြစ်လာပြီဆိုတော့ တပည့်တော်က မသိလိုက်ပေမဲ့လည်း ဒီစိတ်က တော့ တော်တော်ကြီးကို သန္ဓေတည်သွားတယ်။ ဒီကျောင်းတိုက်အတွက်၊ ဒီသံဃာတွေအတွက် နေ့စဉ်လည်ပတ်မှုဖြစ်ပါစေဆိုတဲ့ ဒီစိတ်က အခု နောက်ပိုင်းမှာ ပိုပြီးတော့ များလာတာ တပည့် တော် သတိထားမိတယ်။ ကျောင်းတိုက်အတွက် မလောက်ငနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း တပည့်တော်ပဲ ပိုပြီးတော့ စိုးထိတ်နေပါတယ်။

လူကြီးလက္ခဏာ

ပြောချင်တာက လူကြီးလူကောင်းဆို တာ ကိုယ့်အရေးထက် ကျောင်းတိုက်အရေးတွေ တွေးလာတတ်တယ်။ ကိုယ်ကျရှံးတာထက် ကျောင်းတိုက်ကျရှုံးတာကို ပိုပြီးတော့ ဝမ်းနည်း တတ်တယ်။ စိုးရိမ်တတ်တယ်။ ကိုယ်အောင်မြင် တာထက် ကျောင်းတိုက်အောင်မြင်တာကို ပိုပြီး တော့ ဝမ်းသာတတ်တယ်။ ဒါတွေဟာ လူကြီး လူကောင်းဖြစ်ဖို့အတွက် အရိပ်လက္ခဏာတွေပဲ။ ဒီမှာလည်း တပည့်တော် အဲဒီလိုလေးတွေဖြစ်ဖို့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့သင်ပေးနေတယ်။ တပည့်တော် မျှော်မှန်းသလောက်လည်း ဖြစ်ကြပါတယ်။ အဲ ဒါကြောင့် ဒီကျောင်းမှာဆို ဆရာတွေဘက်က

တိုက်တာအဆောက်အဦပြည့်စုံတာတွေ အများ ကြီးရှိပါတယ်။ ဒီမှာကတော့ တပည့်တော်တို့ တချို့စာချတွေတောင်မှ ဆွမ်းခံထွက်နေရတာ ရှိတယ်။ စိတ်တော့ မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ တပည့်တော်တို့ကျောင်းတိုက်က ဒီလိုရပ်တည်မှ ပဲ ရေရှည်သွားလို့ရမှာ။ ဒါကြောင့်မို့ ဌာနက တော့ ပုံမှန်ပဲရှိတယ်။ အဲ … စာကျက်လို့က တော့ ဖြစ်နေတာပဲ။

(၂) ဆရာကောင်း

နောက် အာစေရာနံ သွာစေရတာ ။ ဆရာကောင်း ရှိရမယ်တဲ့။ ဒီကျောင်းမှာ ဆရာ သမားတွေဘက်က ကြည့်ရင်လည်း အထိုက်အ လျောက်တော့ ပြည့်စုံပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ တပည့်တော် တစ်ခုပြောချင်သေးတယ်။ ရဟန်း ငယ်တွေရော၊ စာချဘုန်းကြီးတွေရော၊ အားလုံး ပေါ့။ အကြီးတစ်ပါးဖြစ်ဖို့အတွက် အင်္ဂါတစ်ခု အနေနဲ့ ဘာလိုအပ်လဲဆိုရင် ကျောင်းတိုက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ရလာတာမျိုးကို ဝမ်းမြောက်တဲ့ အလေ့လေး လိုအပ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုလူူတာ မဟုတ်ပေမဲ့ ကိုယ့်အကြောင်းပြုပြီးတော့ သံဃာ တွေအတွက် ဆန်တစ်အိတ်၊ ပဲနှစ်အိတ်စသည် ဖြင့် လူခြါန်းလိုက်တယ်ဆိုပါစို့။ အဲဒါလေးကို တန်ဖိုးထားပြီးတော့ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ သံဃာတွေ ရရှိတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီမွေးကြ ရမယ်။ လူကြီးဖြစ်လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ အဲဒါ မျိုးလေးတွေက စပြီး အမြဲတမ်း သတိထားရ တယ်။

၀မ်းမြောက်တတ်သူ

ကိုယ့်အတွက်ရတာထက် သံဃာတွေ အတွက် ဝမ်းမြောက်တတ်လာပြီဆိုရင် လူကြီး

လည်း ထိုက်သလောက် အားရကျေနပ်စရာ ရှိတယ်ပေါ့။

(၃) တပည့်ကောင်း

နောက် … 'သောတူနံ သောဝစဿဥ္စ' တဲ့။ တပည့်တွေအတွက် လိုအပ်တဲ့အင်္ဂါက တော့ သောဝစဿဂုဏ်ပဲ။ ဆရာက ပြောတဲ့ အခါ တပည့်က မုန်ကန်လို့ရှိရင် လိုက်နာရ တယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ရှေ့မှာလည်း ကတ် သီးကတ်သတ် ပြန်ပြော။ ကွယ်ရာမှာလည်း နားမထောင်ဘဲ လုပ်ချင်ရာလျှောက်လုပ်တယ် ဆိုရင် ဒီအင်္ဂါခိုု့တယ်လို့ခေါ်တယ်။ များသော အားဖြင့် တပည့်တော်တို့ စာသင်တိုက်တွေပျက် ______ ပြားတာဟာ အဲဒီအင်္ဂါ အများဆုံးချို့နေလို့ပဲ။ ဒီအင်္ဂါကလည်း ကျောင်းတိုက်ကောင်းဖို့အတွက် အင်္ဂါတစ်ရပ်လို့ ဒီလိုမမြင်ကြဘူး။ တပည့်တော် တို့အနေနဲ့ ဒီအင်္ဂါလေးကို တတ်နိုင်သမျှ ပြည့် စုံအောင်တော့ လုပ်ပေးတယ်။ တပည့်တော် ဂုဏ်ယူချင်တာကလည်း ကျောင်းမှာ စာမေးပွဲ တွေအောင်သတဲ့၊ ထိပ်တန်းကရောက်သတဲ့၊ ဒီလိုဟာတွေထက် ဒီကျောင်းက ငြိမ်းငြိမ်းချမ်း ချမ်းရှိတယ်၊ တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး မေတ္တာထားကြ တယ်၊ စာပေပုံမှန်ကြိုးစားကြတယ်၊ စသည်ဖြင့် အဲဒီလိုပါရမီဖြစ်တဲ့အလုပ်မျိုးနဲ့ နာမည်ထွက်တာ ကို ပိုပြီးတော့ ဂုဏ်ယူတယ်။

လူပိုမဖြစ်အောင်

ဒီကျောင်းမှာ ဒီလောက်နေလာပြီဆိုရင် ကျောင်းတိုက်အကြောင်း၊ တပည့်တော့်အကြောင်း ထိုက်သလောက် သိပြီ။ ဒီကျောင်းမှာဆက်နေပြီ ဆိုရင် ဒီကျောင်းတိုက်ရဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း အတိုင်း လိုက်နာနိုင်အောင် ဆရာသမားတွေရဲ့

စကားကို အတတ်နိုင်ဆုံး နားထောင်ပေးကြပါ။ တပည့်တော်တို့ဘက်ကလည်း အားလုံးသိအောင် တော့ လုပ်နေတာပဲ။ တတ်နိုင်သမျှလည်း ကျောင်းတိုက်အတွက် လူပိုမဖြစ်အောင် ကြိုးစား နေကြတာ။ အရှင်ဘုရားတို့ဘက်ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပေးပါ။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ရှင်းရှင်းလေး ပဲ။ အားလုံး ကိုယ့်ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ရတဲ့ ကျောင်းပြောင်းပြီးတော့ ဗြောင်လုပ် တာကောင်းတယ်။ ဒီမှာနေပြီးတော့ စည်းကမ်း ပျက်တာမျိုးတွေ မလုပ်ပါနဲ့။ အဲဒီလိုမှုပြောမရ ပါဘူးဆိုရင်တော့ ဒီမှာမနေဘဲနဲ့ ဘေးမှာထွက် ပြီးတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတ္တိရှိရှိ စာပေလည်း ကျက်၊ တစ်ဖက်ကလည်း ကိုယ့်ရဲ့လွတ်လပ်မှုကို ယူချင်ယူပေါ့။ အဲဒါမျိုးဆို တော်သေးတယ် ပြောရမှာပေါ့။

ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ

အဲဒါကြောင့် အရှင်ဘုရားတို့ဘက်က လည်း ဒီသောဝစဿဂုဏ်ဆိုတာကို စောင့်ထိန်း ပေးပါ။ တပည့်တော့်ရှေ့မှာတစ်မျိုး ကွယ်ရာ ရောက်ရင်တစ်မျိုး၊ ကျောင်းထဲမှာတစ်မျိုး ကျောင်းပြင်ရောက်ရင်တစ်မျိုး၊ ဒါမျိုး မဖြစ်ပါ စေနဲ့။ ဖြစ်ပြီဆိုရင်လည်း တပည့်တော်တို့ ဘုရားဟောထားတဲ့ 'နတ္ထိ လောကေ ရဟော နာမ၊ ပါပကမ္မံ ပကုဗ္ဗတော'ဆိုတဲ့အတိုင်း ဒီအမှု တွေဟာ တစ်နေ့နေ့ ပေါ်ကြတာပဲ။ ပေါ်လာမှ အပြစ်ဒဏ်ခံရတာ မကောင်းဘူးပေါ့။ အဲဒါ ကြောင့် အရှင်ဘုရားတို့ဘက်က အဲဒီဂုဏ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းပေးပါ။ ဒါက တပည့်တွေ ဘက်က လိုအပ်တဲ့အင်္ဂါ။ ကျောင်းတိုက်တစ် တိုက် ကြီးပွားတိုးတက်ဖို့အရေးမှာ အဲဒီလို

ပဲ။ နေရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလည်း စိတ်ချမ်းသာရ တာပဲ။ ဒါကြောင့် ရောက်တဲ့နေရာတိုင်းမှာလည်း ကိုယ်နေမယ့်ကျောင်းကစပြီးတော့ စုံစမ်းပေါ့ ဘုရား။ တကယ်သင့်တော်တယ်ဆိုရင် နေပေါ့။ တပည့်တော်ကတော့ ဦးဇင်းတွေကိုလည်း ပြော ပါတယ်။ ကိုယ်ရောက်တဲ့အရပ်တိုင်းမှာ ကျောင်း တိုက်တွေကို ဝင်ပြီးတော့လေ့လာပါ။ လေ့လာ ပါဆိုတာက ကဲ့ရဲ့လိုလို့မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းတာ ဆိုရင် အတုခိုးဖို့ပဲ။ မကောင်းတာဆိုရင်တော့ သံဝေဂယူပြီး ရှောင်ကြဉ်ရမှာပေါ့လေ။ အဲဒီလို စိတ်ထားလေးနဲ့ လေ့လာလို့ရှိရင် အပြစ်ကင်း ပါတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ အပြစ်တွေ့ခဲ့ရင် အပြစ်တွေပြောမယ်ကွဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ဆိုရင်တော့ ်န ဥစ္စၣနသညီ ပရေသံ ပတ္တံ ဩလောကေ ဿာမီတိ သိက္ရာ ကရဏီယာ'ဆိုတဲ့ သိက္ရာပုဒ် အရ သင့်လည်း မသင့်တော်ဘူး။ ကောင်းလည်း မကောင်းဘူး။ စိတ်ထားကိုက ညံ့နေတဲ့အတွက် မကောင်းတာ။ အဲဒါမိူးလေးတွေတော့ မဖြစ်စေ နဲ့ပေါ့။

ယုံကြည်မှုနဲ့တည်ဆောက်ချင်

အဲဒီတော့ ရောက်တဲ့နေရာတိုင်းမှာ စုံစမ်းပါ။ ကောင်းတယ်ဆိုရင် ဒီမှာဘယ်လိုလုပ် သင့်တယ်ဆိုတာ တင်ပြပါ။ တပည့်တော်က တော့ အဲဒီလို တပည့်နဲ့ဆရာ ယုံကြည်မှုတည် ဆောက်ထားချင်တာ။ အာဏာနဲ့မတည်ဆောက် ချင်ဘူး။ ယုံကြည်မှုနဲ့တည်ဆောက်ချင်တယ်ဆို တာက … ထားပါတော့။ တပည့်တစ်ပါးက ရန်ကုန်သွားတယ်။ 'ကဲ … ကြွ ကြွ ' ဒီလောက် ပဲ တပည့်တော်ပြောရင် လုံလောက်တယ် ထင် တယ်ပေါ့။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ 'ရန်ကုန်ရောက် ရင် ဘာတွေမလုပ်ပါနဲ့၊ ဘာတွေမဝယ်ခဲ့ပါနဲ့၊

ကောင်းသုံးကောင်း

နံပါတ်(၁) ဌာနကလည်း ထိုက်သ လောက် ကောင်းရမယ်။ အနေအထိုင်၊ အစား အသောက် ထိုက်သလောက် ပြည့်စုံတယ်ပေါ့။ နံပါတ်(၂) ဆရာတွေကလည်း မေတ္တာကရဏာ တကယ်ရှိရှိနဲ့ လုပ်ပေးနေကြတယ်။ နံပါတ်(၃) တပည့်တွေဘက်ကလည်း ခုနလို သောဝစဿ ဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတယ်။ ဒီကျောင်းက ဘယ်ဟာမှ ဆရာလိုက်ကြည့်ဖို့မလိုဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ပုံမှန်လည်ပတ်နေတယ်။ ဒါ တပည့်တော် ဂုဏ် ယူနေကျစကား။ တပည့်တော် ခရီးထွက်တယ်။ ခရီးထွက်တဲ့အခါ ကျောင်းမှာကျန်နေကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေက ဆက်ပြီးတော့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပြီး သူဟာသူ ပုံမှန်လေးလည်ပတ်နေတယ်ဆိုရင် တပည့်တော် ကျေနပ်နေတာ။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ် ဘဲနဲ့ တပည့်တော် ပြန်ရောက်တာနဲ့ ကျောင်းထဲ မှာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်နေပြီဆိုရင် ဘယ် လောက်ပဲ အောင်မြင်တယ်ပြောပြော တပည့် တော်ကတော့ အဲဒီလိုတိုက်မျိုးတော့ မဖြစ်ချင် ဘူး။ တပည့်တော်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒလေးကို ဒါ ထပ်ပြီးတော့ ပြောတာပါ။ အဲဒါလေးကို တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ ဖြည့်ပေးပါ။ ဒီလိုဖြည့်လိုက်လို့ရှိရင် အင်္ဂါသုံးချက်လုံး ပြည့်စုံ သွားတယ်။

လေ့လာကြပါ

အင်္ဂါသုံးရပ်လုံး ပြည့်စုံလို့ရှိရင် 'ဧသာ အာရာမသမ္ပဒါ ဆိုတဲ့အတိုင်း ဒီကျောင်းတိုက် ဟာ ဘယ်သူတွေ မချီးကျူး ချီးကျူး၊ သူတော် ကောင်းတွေကတော့ စိတ်ထဲမှာ မြတ်နိုးကြမှာ

9°L

တယ်။ သာသနာလည်း ကျက်သရေရှိတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့စကားတွေကိုသာ လိုက်နာနိုင် ကြရင် တပည့်တော်တို့ သံဃာ့အဖွဲ့အစည်း ဟာ သိပ်ဂုဏ်ယူစရာကောင်းအောင် ညီညွှတ်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းကြီးပါပဲဘုရား။ အဲ .. ဆရာတပည့် အကြား သံသယတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားလို့ ရှိရင် ဘယ်လိုမှမကောင်းနိုင်ဘူး။ သိပ်ပြီးတော့ လည်း စိတ်ဆင်းရဲရတယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ လည်း ဒါမျိုး ကိုယ်တွေ့ဖြစ်မှာပဲ။ တပည့်တော် လည်း ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။

အကောင်းဆုံးအာဏာ

ဒါကြောင့်မို့ ... သံသယလေးတွေနဲ့ မတည်ဆောက်ဘဲနဲ့၊ အမိန့်အာဏာတွေနဲ့ ဘာ မလုပ်ရ ညာမလုပ်ရတွေ ထုတ်နေမယ့်အစား သူတော်ကောင်းစိတ်ဓာတ်လေး ထားပြီးတော့ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ဒီလိုလုပ်လို့ရှိရင်တော့ ဆရာသမားတွေနဲ့ ကျောင်းတိုက်သိက္ခာ ထိလိမ့် မယ်၊ ငါ မလုပ်သင့်ဘူး၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ယုံကြည် မူဆိုတာ အလိုလိုဖြစ်လာတယ်။ တပည့်တော် လည်း အာဏာဆိုတာကို သီးသန့်မလုပ်ချင်ဘူး။ မြတ်စွာဘုရားဝိနည်းတွေဟာ အကောင်းဆုံး အာဏာတွေပဲ။ ဒီသိက္ခာပုဒ်တွေကို သူတော် ကောင်းစိတ်ဓာတ်နဲ့ လိုက်နာနေသရွေ့ ဘာမှ ထပ်ပြီးတော့ တပည့်တော်တို့ အာဏာဆင့်စရာ မလိုဘူး။ အဲဒီတော့ အဓိကက သူတော်ကောင်း စိတ်ဓာတ်လေးနဲ့ ဆရာတပည့်ယုံကြည်မှုလေး တည်ဆောက်ပြီးတော့ သွားကြဖို့ပဲ။

ကဲ … တပည့်တော်ပြောခဲ့တာလည်း တော်တော်များသွားပြီ။ အားလုံးပဲ တပည့်တော် တို့ ဒီကျောင်းတိုက်ကို စောစောကပြောသလို အင်္ဂါသုံးပါးနဲ့ပြည့်စုံသည်ထက် ပြည့်စုံအောင်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဘယ်မသွားပါနဲ့ ' အဲဒါမိူးဆိုလို့ရှိရင် ယုံကြည်မှု ပျက်ပြားတယ်လို့ ခေါ် တယ်။ ယုံကြည်မှုပျက် ပြားသွားပြီဆိုရင် မကောင်းတော့ဘူး။ လောကီ အရေးနဲ့ပြောရင် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်တောင် မှ ယုံကြည်မှုမရှိဘဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သံသယဖြစ်ပြီဆိုရင် အဲဒီဇနီးမောင်နှံ ပေါင်း သင်းလို့ မရတော့ဘူး။

ဆရာတပည့်ဆက်ဆံရေး

ဒီလိုပဲ ဆရာနဲ့တပည့် ခရီးသွားတဲ့အခါ စိုးရိမ်ရ၊ ကျောင်းချန်ထားခဲ့တဲ့အခါ စိုးရိမ်ရနဲ့ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား၊ ငါ မရှိတုန်း ဘာတွေများ လုပ်မလဲ စသည်ဖြင့် ဒီလိုယုံကြည်မှုကျိုးပေါက် ပြီဆိုရင် ဒီတိုက်ဟာ ဘယ်တော့မှ မတိုးတက် တော့ဘူး။ ဆရာလည်း စိတ်မချမ်းသာဘူး။ တပည့်တွေကလည်း ကိုယ့်စောင်းပြောသလားဆို ပြီး စိတ်ချမ်းသာမှုနည်းသွားတတ်တယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့ ယုံကြည်မှုနဲ့တည်ဆောက်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ တပည့်တစ်ပါးကနေ လာပြီး တော့ တပည့်တော်နေမကောင်းလို့ပါဆိုပြီး လျှောက်တယ် ဆိုပါစို့။ ဆရာသမားက သူ လိမ်ပြောတာလားဆိုတဲ့ စိတ်မဖြစ်ဘဲနဲ့ ကောင်း ပြီ ကောင်းပြီဆိုပြီး တစ်ချက်တည်းနဲ့ ခွင့်ပြုနိုင် တယ်။ အဲဒီလိုတပည့်မျိုး ဖြစ်ပါစေ။

တပည့်တွေရဲ့ ယုံကြည်ကိုးစားမှုကိုရဖို့ ဆရာသမားဘက်ကလည်း ကိုယ်ကျင့်တရား၊ ပညာအရည်အချင်း၊ အနေအထိုင်က စပြီးတော့ လိုအပ်တာအားလုံး ပြင်ဆင်ဖြည့်ဆည်းထားရ တယ်။ ဆရာနဲ့တပည့်အကြား ဆက်ဆံရေးကို အဲဒီလိုတည်ဆောက်တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ပိုပြီးတော့ စိတ်ချမ်းသာမှုလည်း ရှိတယ်။ နေ့ တိုင်း နေ့တိုင်းဟာလည်း သိပ်ပျော်စရာကောင်း

ကြိုးစားရင်းနဲ့ ဆရာတပည့်ဆက်ဆံရေးကို ယုံ ကြည်မှုတရားနဲ့ တည်ဆောက်ပြီးတော့ ကျောင်း တိုက်ကြီး တိုးတက်အောင် ကြိုးစားနိုင်ကြပါစေ ကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

နှတ်ချိုသျို့တစ်ပါး

၁၃၆၄ ခု၊ တပို့တွဲလကွယ်နေ့ ၂၀၀၃ ခု၊ မတ်လ ၂ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ည

> ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိုးစားပြီးပြင်လို့ရှိရင် ဘဝမှာ တိုးတက်မှုရှိလာတာပဲ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါ့ကို စောင်းပြောတယ် စသည်ဖြင့် ထင်တယ်ဆိုရင် တော့ ကိုယ့်အတွက် အကုသိုလ်ဖြစ်တယ်။ တပည့်တော်လည်း ပြောတဲ့အချိန်မှာ ဦးတည် ချက် ပါတာပဲ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းကို တပည့်တော် ခွဲပြောစရာရှိရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း ပြောတတ်ပါတယ်။

> အဲဒီတော့ ... ခု တပည့်တော်တို့ ကျောင်းရဲ့ အားနည်းချက် ဘာတွေထပ်တွေ့နေ လဲ သုံးသပ်ကြည့်ရအောင်။ ဟိုတုန်းကလည်း နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်လောက်တော့ ပြုပြင်ပေးတာပဲ ဘုရား။ စကားပြောတဲ့အခါလေးတွေမှာ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ရိုင်းစိုင်းတာလေးတွေ တွေ့နေသေးတယ်။ စေတနာကတော့ မဆိုးကြဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြားရတာ မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့ လာမယ့်ဝါဆိုဦးမှာ အဲဒါတွေကို တော့ ပျောက်အောင် တပည့်တော်လည်း တ

တိုက်ဆိုင်မှုရှိတဲ့ အခါ

ပြုပြင်ဖို့အတွက်ဆိုပြီး တပည့်တော်တို့နဲ့ တပည့်တော်တို့ကျောင်းရဲ့ အားနည်းချက်တွေကို ဖော်ထုတ်ပြီးတော့ ထိုက်သလောက်လည်း အပတ်စဉ် ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ လူကြီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်းရဲ့ အားနည်းချက်ကို လည်း ခွဲပြောသင့်ရင် ပြောရပါတယ်။ တတ်နိုင် သမျှတော့ ဒီလိုသြဝါဒထဲကနေဆို တပည့်တော် အားလုံးခြုံပြီး ပြောတာများပါတယ်။ တစ်ခါ တစ်ရံတော့ တိုက်ဆိုင်မှုရှိတဲ့အခါမျိုးမှာ အရှင် ဘုရားတို့စိတ်ထဲ ဘာမှမဖြစ်ကြပါနဲ့။ တပည့် တော် ပြောတာလေးတွေကို မုတ်သားပြီးတော့

မှာလည်း ဒီလိုပဲ 'မိဟိတပုဗ္ဗင်္ဂမာ'လို့ ပါတာပဲ။ လူမြင်ရင် အရင်ပြုံးပြတတ်တယ်ပေါ့။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတွေကိုလည်း ဒီဂုဏ်ပုဒ်နဲ့သုံးထားတာပဲ။ မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း ဒီဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ချီးကျူးထား တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ ဘာကွဲပြားသွားလဲဆို တော့ မြတ်စွာဘုရားက မေတ္တာတော်နဲ့ကြည့်ပြီး တော့ တစ်ဖက်သားရဲ့စိတ်နူးညံ့လာအောင်၊ နူး ညံ့ပြီး အကျွမ်းဝင်လာပြီဆိုရင် တရားဟောရ အောင်လို့ ပြုံးပြတာ။ အသိဉာဏ်ပေးချင်လို့၊ နောက်ဆုံး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရစေချင်လို့ အရင်ပြုံးပြ တော်မူတာ။ အဲဒီတော့ စိတ်ဓာတ်က မှန်ကန်တဲ့ ဘက် ရှေးရှုသွားတယ်။ စွန့်လွှတ်တဲ့ဘက် ရှေးရှု သွားတယ်။ အဲဒီလိုသွားတဲ့အတွက် မြတ်စွာ ဘုရားရဲ့ ဒီဂုဏ်ပုဒ်ဟာ အင်မတန်မှ ကြည်ညို စရာကောင်းတယ်။

ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတွေကျတော့ လူတွေ့ရင် ပြုံးပြတယ်ဆိုတာ လာဘ်လာဘလိုချင်လို့ပဲ။ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုယူပြီးတော့ လျှုလာအောင်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားနဲ့ ပြုံးကြတာ။ ဒီတော့ စိတ်ထားတွေ က ညံ့ဖျင်းနေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော် တို့ ဒီနေရာမှာ ကောက်ချက်ချကြည့်ရမယ်။ လုပ်ရပ်တစ်ခုကိုကြည့်ပြီး ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လို့ မရသေးဘူး။ အတွင်းထဲက စိတ်ဓာတ်ကို သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်ရတယ်။ ခုလည်း ကြည့်ပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ဂုဏ်ပုဒ်တွေထဲမှာ လူတွေ့ရင်ပြုံးပြတာ ပါတယ်။ နောက်ပြီး … လူလာတဲ့အခါမှာ နေရာထိုင်ခင်းပေးတာ၊ တတ် နိုင်သမျှ ကူညီတာ၊ ဒါတွေဟာ လောက ယဉ်ကျေးမှုတွေ။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့အာဘော်နဲ့ လည်း ညီတာပဲ။ ယဉ်ကျေးတဲ့လူ့အသိုင်းအဝိုင်း အနေနဲ့လည်း ဒါတွေက လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ တွေပဲ။ မြတ်စွာဘုရားလည်း လုပ်ခဲ့တာပဲ။

ပည့်တော်နည်းနဲ့တပည့်တော် ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ပါမယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ကလည်း လိုက်နာ ပေးကြပါ။ တပည့်တော်တို့ စိတ်ဓာတ်သန့်ရှင်း ရုံတင်မကဘဲ နှုတ်ထွက်ကလည်း သန့်ရှင်းဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဘုန်းကံကြီးသူ

တပည့်တော်တို့ မြတ်စွာဘုရား ပါစိတ် ပါဠိတော်ထဲမှာ ဟောထားတာရှိတယ်။ နောက် ပြီးတော့ တပည့်တော်စာကြည့်ရင်းနဲ့ အင်္ဂုတ္တိုရ် အဋ္ဌကထာမှာလည်း တွေ့တယ်။ ဘာတွေ့လဲ ဆိုတော့ 'မဟာပုညာနာမ မနာပကထာ ဟောန္တိ' တဲ့။ 'မဟာပုညာနာမ – ဘုန်းကံရှိလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တို့မည်သည်၊ မနာပကထာ – မြတ်နိုးဖွယ်သော စကားရှိကြသည်၊ ဟောန္တိ – ဖြစ်ကုန်၏။ မြန်မာလိုပြန်ရင်တော့ 'ဘုန်းနဲ့ ကံနဲ့ လာသူတွေ ဟာ စကားပြောသိမ်မွေ့ကြတယ်၊ နူတ်ထွက် နူးညံ့ကြတယ် ပေါ့။ နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်ဆိုတာ တပည့်တော်တို့ ခုခေတ်ပြောနေကြသလို ပလီ တာနဲ့ မတူဘူးနော်။ ဘယ်လိုမတူလဲဆိုတော့ နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်ဆိုတာက မုန်ကန်မှုဘက်ကို ဦးတည်ပြီးတော့ ပြောတဲ့စကားကို ခေါ်တာ။ ပလီပလာပြောတယ်ဆိုတာကျ မမုန်ကန်မှု၊ ရလိုမှုတွေနဲ့ ဦးတည်ပြီးတော့ ပြောတဲ့စကား။ ဒီလို ခွဲလို့ရတယ်။

အပြုံးများ

နောက်ပြီးတော့ … တပည့်တော် ဘာ တစ်ခု သတိထားမိသေးလဲဆိုတော့ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတွေရဲ့ဂုဏ်ပုဒ်တွေထဲမှာလည်း ဒီလိုပဲ 'မိဟိတပုဗ္ဗင်္ဂမာ – ပြုံးခြင်းဟူသော ရှေ့သွားရှိ ကြကုန်၏ 'တဲ့။ မြတ်စွာဘုရား ဂုဏ်ပုဒ်တွေထဲ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

နာမ်စားလေးတွေ

အဲဒီတော့ တပည့်တော်တို့က ဘာလုပ် ရမလဲဆိုတော့ စိတ်ဓာတ်ကိုမြှင့်တင်ပေးရမယ်။ စိတ်ဓာတ်ကလည်း သန့်ရှင်းတယ်၊ အပြောက လည်း ချိုသာတယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံးပဲ။ စက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပေါ့။ စိတ်ဓာတ်က ညံ့ပြီး တော့ အပြောက ချိုသာတယ်ဆိုရင် မကောင်း ဘူး။ တစ်ခါ စိတ်ဓာတ်ကတော့ ကောင်းတယ်၊ အပြောဘက်က ဆိုးနေတယ်ဆိုရင်လည်း သိပ် မကောင်းဘူးပဲ ပြောရမှာပဲ။ စိတ်ဓာတ်လည်း ဆိုးတယ်၊ အပြောလည်း ဆိုးတယ်ဆိုရင်တော့ အညံ့ဆုံးဖြစ်သွားပြီ။ စိတ်ဓာတ်လည်း ကောင်း၊ အပြောလည်း ချိုသာတယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ အမြင့်မြတ်ဆုံးဖြစ်သွားပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ စကား ပြောတဲ့အခါ မင်း၊ ငါ စသည်ဖြင့် မပြောဘဲ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် ဆိုတဲ့ နာမ်စားလေး တွေထည့်ပြီးတော့ ပြောပါ။

နာမ်စားဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း လူဝတ် ကြောင်နဲ့ဆိုင်တဲ့ နာမ်စားတော့ မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့။ ထားပါတော့။ ကိုရင်တစ်ပါးကနေ ဒကာ ဒကာမတွေကိုပြောရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် 'ကိုရင်' လို့သုံး။ ရဟန်းတစ်ပါးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညွှန်းလို့ရှိရင် 'ဦးဇင်းက'လို့သုံး။ ဘုန်းကြီးဖြစ် သွားပြီဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် 'ဘုန်းကြီး က'လို့ ပြောရမယ်။ အဲဒီလို သာသနာနဲ့အပ်စပ် တဲ့ နာမ်စားပဲ သုံးရမယ်။ ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ရိသေလေးစားချင်တဲ့သဘောတွေ ဆောင်ပြီး တော့ ဒကာဒကာမတွေနဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ မှာ 'ကျွန်တော်က၊ ကျွန်တော်က'နဲ့ လုပ်နေရင် ကောင်းပါ့မလား။ 'ကျုပ်က၊ ကျုပ်က'ဆိုရင် လည်း မကောင်းဘူး။ 'ငါက'ဆိုရင်လည်း မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် ဒါလေးတွေက သိပ်

ပြီးတော့ သုံးနှုန်းတတ်ဖို့လိုတယ်။ သာသနာနဲ့ အပ်စပ်တဲ့ နာမ်စားလေးတွေ ကြိုးစားပြီးတော့ သုံးပေးပါ။

နန္ဒိယပါ အရှင်ဘုရား

တပည့်တော်တို့ ဒီဝါဆိုဦးအတွင်းမှာ တပည့်တော် အဲဒါတွေကို ကြိုးစားပြီးတော့ တတ်နိုင်သမျှ သန့်ရှင်းသွားအောင် လုပ်ချင် တယ်။ ဒါတွေဟာ တပည့်တော်တို့သာသနာမှာ အရေးကြီးတယ်။ တပည့်တော်ဆီ လာလျှောက် တဲ့အခါမှာ 'ကိုရင့်ဘွဲ့ ဘယ်သူလဲ' မေးရင် 'နန္ဒိယပါ အရှင်ဘုရား' စသည်ဖြင့် ဒီလိုမျိုး အရှင်ဘုရားဆိုတာလေး ထည့်ပေးရမယ်။ ကိုရင့် ဘွဲ့ ဘယ်သူလဲ၊ နန္ဒိယ၊ ဒါမျိုး ခပ်ပြတ်ပြတ် ကြီးဆိုရင် တပည့်တော်တို့ မေးရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တောင် လန့်သွားတယ်။ မကောင်းဘူးပေါ့ ဘုရား။ အဲဒါတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုရင်လေး တွေကစပြီးတော့ တပည့်တော်တို့ကျောင်းမှာ တော်တော်ပဲ ပျက်စီးနေတယ်လို့ပဲ ပြောကြပါစို့။ ဒါ ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ် မညှာမတာ ဝေဖန်ပြ တာ။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော် ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်နေတာ။

ဒါကြောင့်မို့ တောင်မြို့ဂန္ဓာရံ ဒုတိယ နာယကချုပ်ဆရာတော် ဘုန်းကြီးဦးဣန္ဒော သြဝါဒပေးရင် ရှေးရှေး ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီး တွေရဲ့လင်္ကာစကားလေး ထည့်ပေးတတ်တယ်။

်ဘူး' 'တယ်' ကို ဖျောက်၊ 'ပါ' ကို ရောက်၊ လျှောက်တတ်ကြပါစေ … တဲ့။

အဲဒီတော့ အဲဒါလေးတွေကို တတ်နိုင် သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ လေ့ကျင့်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောနေရတာလဲ။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း–

ပြောချင်တာလဲဆိုတော့ တပည့်တော်တို့ ဆရာ သမားလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ မိခင်ဖခင်တွေဟာ ပါးစပ်ကတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ကြမ်းတမ်းရင် ကြမ်းတမ်းမိမယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ စိတ်က နုနေတာ များပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ ကလေးကလည်း သစ္စာဆိုရဲတာပေါ့။ မိခင်ရဲ့စိတ်ထဲအရှိအတိုင်း ဖြစ်ပါစေ၊ နှုတ်ပြောတဲ့အတိုင်း မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဆိုတော့ တောကျွဲမကြီး ရပ်သွားဖူးတယ်။ အဲဒါ ကို အဋ္ဌကထာဆရာက ကောက်ချက်ချပြတယ်။ ဒါဟာ 'စိတ္တသဏ္မတာယ– စိတ်နူးညံ့လို့'ပါတဲ့။

ချမ်းချမ်းသာသာအိပ်ပါစေ

ဒါကြောင့်မို့ စိတ်ကလည်း နူးညံ့မယ်၊ အပြောကလည်း ချိုသာမယ်ဆိုရင်တော့ အ ကောင်းဆုံးပေါ့။ အဓိကတစ်ခုတည်းကို ရွေး ချယ်ပါဆိုရင်တော့ စိတ်နူးညံ့တာကို ရွေးရမယ်။ အဲဒီတော့ အပြောလေးတွေကို လေ့ကျင့်ပါ။ ပြောတာများလာရင် အားလုံးကြမ်းလာတတ် တယ်။ တပည့်တော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကြိုး စားပြီးတော့ ပြင်ပါမယ်။ အရှင်ဘုရားတို့က လည်း အဲဒါလေးတွေကို ဒီဝါဆိုဦးအတွင်းမှာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြင်ပေးပါ။ ဝါဆိုတာနဲ့တစ်ပြိုင် နက် အားလုံးဟာ ကိုရင်၊ အရှင်ဘုရား၊ တပည့် တော် စသည်ဖြင့် သုံးနေတာမျိုး ဖြစ်ပါစေ။ စိတ်နူးညံ့မှု၊ စိတ်ကြမ်းတမ်းမှုဆိုတာ ဆိုတဲ့ စိတ်အနေအထားကလည်း အရေးကြီးတယ်။ ရှင်ဘုရင်တွေ လူသတ်တော့မယ့်အခါတွေမှာ သူ့ကို ချမ်းချမ်းသာသာလေး တစ်ခါတည်းနဲ့ အိပ်အောင်လုပ်လိုက်ပါကွာ'လို့ ပြောတတ်ကြ တယ်တဲ့။ ဆိုလိုတာက တစ်ချက်တည်းနဲ့သာ အပြတ်ဆော်လိုက်ပါ၊ ထပ်တလဲလဲ ဓားတွေနဲ့ ခုတ်မနေပါနဲ့လို့ ပြောချင်တာ။

မံနာပမေဝ ဘာသေယျ၊ နာမနာပံ ကုဒါစနံ။ မနာပံ ဘာသမာနဿ၊ ဂရုံ ဘာရံ ဥဒဗ္ဗဟိ။ ဓနဥ္မ နံ အလာဘေသိ၊ တေန စတ္တမနော အဟု' –

ဆိုပြီးတော့ ပါစိတ်ပါဠိတော်မှာ ဟော ထားခဲ့တယ်။ စောစောကပြောခဲ့တဲ့ အင်္ဂုတ္ထိုရ် အဋ္ဌကထာကလည်း မဟာပုညာနာမ မနာပ ကထာ ဟောန္ထို 'ဘုန်းကံကြီးမားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ စကားဟာ ချိုသာတယ်'တဲ့။ အဲဒီအထောက် အထားတွေကြောင့် အရင်ဘုရားတို့ကို တပည့် တော်က သွန်သင်ပေးနေရတာ။ ဒါကို ကြိုးစား ပြီး လိုက်နာပေးကြပါ။ စကားချိုသာတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အမျိုးမျိုးတော့ ရှိတာပေါ့ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ဖရသဝါစာကိုဖွင့်တဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုဖွင့်လဲဆိုတော့ မိခင်လုပ်တဲ့သူက သား တစ်ယောက် တောထဲသွားချင်တယ်ဆိုတာကို မသွားနဲ့လို့တားတယ်။ တားလို့မရဘူး။ မရတာနဲ့ မိခင်က ဘာပြောလိုက်မိလဲဆိုတော့ 'နှင့်တော့ တောကျွဲမကြီး လိုက်ပါစေဟယ်' ဆိုပြီး ကျိန်မိ လိုက်တယ်။ အဲ ... တောထဲရောက်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ တောကျွဲရိုင်းမကြီးနဲ့ သွား တွေပြီး ဟိုက ပြေးလိုက်လာတဲ့အခါ ကလေးက သစ္စာဆိုတယ်။

စိတ်ထဲကအတိုင်းဖြစ်ပါစေ

'ကျွန်ုပ်၏မိခင်က တောကျွဲမကြီး လိုက် ပါစေဆိုပြီး ကျိန်ဆဲလိုက်တယ်။ ကျွန်ုပ်၏မိခင် ပြောတဲ့အတိုင်း မဖြစ်ပါစေနဲ့။ စိတ်ထဲကအ တိုင်း ဖြစ်ပါစေ'အဲဒီလို သစ္စာဆိုတဲ့အခါမှာ တောကျွဲမကြီးက ရပ်သွားခဲ့တယ်။ ဒါ ဘာ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဒီနေရာမှာ သက်သက်သာသာ အိပ် ခွင့်ပေးလိုက်ပါဆိုတာကလည်း ဖရသဝါစာဖြစ် တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲမေးရင် စိတ်က ကြမ်း တမ်းနေလို့။ ဒါကြောင့်မို့ စိတ်နူးညံ့မှုနဲ့ နှုတ်ချို သာမှုနှစ်ခုမှာ တစ်ခုတည်း ရွေးချယ်ပါဆိုရင် စိတ်နူးညံ့မှုကိုပဲ ရွေးချယ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ စိတ်လည်းနူးညံ့မယ်၊ နှုတ်လည်းချိုသာမယ်ဆို ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ မြတ်စွာ ဘုရားက *မနာပမေဝ ဘာသေယျ*တဲ့။ သူတစ် ပါးနှစ်လိုဖွယ်ဖြစ်တဲ့ ချိုသာတဲ့စကားကိုသာ ပြောဆိုပါတဲ့။ *နာမနာပံ ကုဒါစနံ* ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်းစကားကိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံလေး တောင်မှ မပြောမိအောင် ရောင်ကြဉ်ပါတဲ့။

ဆဲနည်းအမျိုးမျိုး

တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် ဆဲတယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း ဆဲပုံဆဲ နည်းက အများကြီးရှိတယ်နော်။ စိတ်စေတနာ ဆိုးနဲ့ဆိုရင် ဘာမှမကောင်းဘူး။ အရပ်ပုတဲ့သူကို ပုတယ်လို့ ဆဲလိုစိတ်နဲ့ ပြောရင် ဒါလည်း ဆဲခြင်းတစ်မျိုးပဲ။ ရှည်တဲ့သူကို စလိုတဲ့စိတ် အကျွမ်းဝင်တဲ့စိတ်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ၊ ဆဲလိုတဲ့ သဘောနဲ့ အရှည်ကြီးလို့ ဒါမျိုးခေါ်ရင်လည်း ဖရသဝါစာဖြစ်တယ်။ ဆဲခြင်းတစ်မျိုးပဲ။ ပညာ ရေးမှာ တအားညံ့နေသူတစ်ယောက်ကို 'ဟော ... ပညာရှင်ကြီးတော့ လာပါပြီဗျာ' ဆိုရင်လည်း ဒါ ဆဲခြင်းတစ်မျိုးပဲ။ သူ့ခမျာ တအားညံ့နေတာ ကို ကိုယ်က လှောင်ပြောင်လိုတဲ့စိတ်၊ ဆဲလိုတဲ့ စိတ်နဲ့ သွားပြီး ပညာရှင်ကြီး၊ ဗဟုသုတအိုး ကြီး၊ သက်ရှိ ဒစ်ရှင်နရီကြီး၊ သူ့ဘာမေးမေးရ တယ်' ဆိုတဲ့သဘောမျိုး စိတ်အားငယ်အောင် သက်သက်ဆွတယ်ဆိုရင် ဒါဟာလည်း ဆဲခြင်း

တစ်မျိုးပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထားမကောင်းရင်တော့ မပြောတာကောင်း ပါတယ်။

အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း

မြတ်စွာဘုရားက အတိတ်ဇာတ်ပြန်ပြီး တော့ ပြောထားတယ်။ တပည့်တော်တို့ ဘုရား အလောင်းက တိရစ္ဆာန်ဘဝကတည်းက ချိုချို သာသာပြောတာကို ကြိုက်တယ်။ နန္ဒိဝိလာသ နွှားလား ဖြစ်တဲ့အခါတုန်းက ပိုင်ရှင်ပုဏ္ဏားကို သူက ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ 'ပုဏ္ဏားကြီး၊ လှည်း ပေါင်းတစ်ရာကို လှည်းဝင်ရိုးအောက်ကနေ သစ် သားနဲ့တစ်ခါတည်း ဆက်ပြီးတော့၊ လှည်းပေါ် မှာလည်း သဲတွေအပြည့်တင်ပြီးတော့၊ ဂေါဝိန္ဒ ကသူဌေးဆီ သွားပြီးတော့ အလောင်းအစား လုပ်ပါ။ ဒီလှည်းပေါင်းတစ်ရာကို ငါ့နွားက တစ်ခါတည်းနဲ့လိမ့်အောင် ရန်းနိုင်တယ်လို့ ပြောပါ။ ပြီးရင် ငွေတစ်ထောင်ကြေးလောင်း ခဲ့ပါ'လို့ ပြောတယ်။ ပုဏ္ဏားကလည်း သူ့ရဲ့ နွားလားပြောတာကို ယုံကြည်လို့ သွားလောင်း တယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တကယ်မောင်းတဲ့အခါကျ တော့ ဘာသွားလုပ်လဲဆိုတော့ လှည်းမောင်းသူ တို့ ထုံးစံအတိုင်း ဂ်စ္ဆ ကူဋ၊ ဝဟဿု ကူဋ 'ဟဲ့ နွားယုတ်မာကြီး … သွားလိုက်ပါလား၊ ရန်းလိုက်ပါလား'ဆိုပြီးတော့ လုပ်တယ်။ အဲဒီမှာ ဘုရားအလောင်းက ပုဏ္ဏားကြီးပေါ် တော်တော် ဒေါသထွက်သွားတော့ ပေကပ်နေတယ်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ပုဏ္ဏားကြီး ရှုံးသွားတယ်။ သူ

က နွားမင်းကို တကယ်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှု မရှိပါဘဲနဲ့ နွားယုတ်မာလို့ သွားပြောတာကိုး။ ဘုရားအလောင်းက တိရစ္ဆာန်ဘဝမှာတောင်မှ အသံတွေ သိပ်ကြမ်းတမ်းတာကို မကြိုက်ဘူး။

ဒါကြောင့်မို့ စကားချိုသာတာဟာ တပည့်တော် တို့ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ထားမဟုတ်တာ ကသာ ရှက်စရာကောင်းတာလို့ ကောက်ချက်ချ ရမယ်။

ချိုသာလွန်းရင်လည်း

ဒါကြောင့်မို့ စကားသုံးလေးတွေ ကြိုး ကြိုးစားစား ပြင်ပေးကြပါ။ ချိုသာမှုဆိုတာက လည်း လူအမြင်ကတ်အောင် ချိုသာတာမျိုး တော့ မဟုတ်ဘူး။ ပုံမှန်လေး သူများနားခံနိုင် အောင် ခိုူသာရမယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခိုူသာလွန်း ရင်လည်း ဟိတ်ဟန်လုပ်လွန်းလို့ဆိုပြီး ဘေးက ကြည့်ရင် ရယ်စရာကြီးဖြစ်သွားတယ်။ ဒါမိူးကို တပည့်တော် ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဒီ လောက်ဆို အရင်ဘုရားတို့လည်း သဘော ပေါက်ပါပြီ။ တပည့်တော်တော့ ကိုယ့်ကျောင်း တိုက်ရဲ့ အပြစ်အနေနဲ့ ဒါလေးကို တော်တော် များများ မြင်နေမိတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုရင်ဆိုရင် ကိုရင်၊ ရဟန်းဆိုရင် ဦးဇင်း၊ ဘုန်းကြီးဖြစ်သွားရင် ဘုန်းကြီး ... အဲဒီလို သုံးနှုန်းပေးကြပါ။ ငါတို့၊ ကျုပ်တို့၊ ကျွန်တော်တို့ ဆိုတာတွေက လုံးဝ မသုံးသင့်ပါဘူး။ ကဲ ... အားလုံးပဲ စကားကို လည်း တတ်နိုင်သမျှ မနာပဖြစ်အောင် ပြောဆို ပြီးတော့၊ စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း အရိယာတွေရဲ့ လက်ရွေးစင်ဂုဏ်တော်ကိုးပါးထဲက ဥဓုပ္ပဋိပန္ ဆိုတာနဲ့ အညီ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ထားပြီးတော့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

နောက် … ပုဏ္ဏားကြီး မှိုင်နေတော့ တစ်ခါ ထပ်လောင်းခိုင်းပြန်တယ်။ မင်း ငါ့ကို တစ်ခါ ရှုံးအောင် လုပ်ပြီးပြီ' ဆိုတော့ 'မဟုတ်ဘူး၊ သင်က ကျုပ်ကို ဘာလို့ ကောက်ကျစ်တယ်တွေ ယုတ်မာတယ်တွေ ပြောရတာလဲ။ ဒီတစ်ခါ အဲဒီလို မပြောပါနဲ့။ နှစ်ထောင်နဲ့ ထပ်ပြီးတော့ လောင်းပါ လို့ ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီတော့ ပုဏ္ဏား လည်း ကြေးထပ်တိုးပြီး လောင်းပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူက သင်ခန်းစာရထားတော့ မောင်းတဲ့အချိန်မှာ 'ဘဒြ'လို့ သုံးတယ်။ ခုခေတ် လိုဆို 'ဖေ့သားကြီး' ဘာညာ နေမှာပေါ့။ အဲ ဒီလို နူးနူးညံ့ညံ့ မောင်းတော့ ဘုရားအလောင်း ကလည်း စကားချိုချိုသာသာစကား ကြားပြီး သွားလိုက် ရန်းလိုက်တာ ပုဏ္ဏားကြီး နှစ်ထောင် နိုင်သွားတယ်။ ဂါထာမှာတော့ မနာပံ ဘာသမာနဿ၊ ဂရံ ဘာရံ ဥဒဗ္ဗဟိ' လို့ သုံးတယ်။

အဲဒီတော့ ... ဘုရားအလောင်းရဲ့စိတ် ဓာတ်ကလည်း သိပ်ကြည်ညိုစရာကောင်းတယ်။ အဲဒီလို သူ ရုန်းပေးလိုက်တဲ့အတွက် *ဓနဥ္စ* နံ အလာဘေသိ ပုဏ္ဏားကြီး ငွေတွေရသွား တယ်။ ငွေရသွားတဲ့အတွက်လည်း ဘုရားအ လောင်း နွားမင်းဟာ ပျော်သွားတယ်။ ဒါကို *'တေန စတ္တမနော အဟု* 'တဲ့။ သူ ရတာမဟုတ် ပေမဲ့ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် ကျေးဇူးဆပ်ရပြီဆိုပြီး တော့ ပျော်သွားတယ်ပေါ့။ ဒါ တပည့်တော်တို့ ဘုရားအလောင်းရဲ့ဂုဏ်ပုဒ်လေးတွေ။ အဲဒါလေး တွေကို ကြည့်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ ဟိုယခင် တိရစ္ဆာန်ဘဝရောက်နေစဉ်တုန်းက တောင်မှ ကြမ်းတမ်းတဲ့စကားကို သဘောကျ တော်မမူဘူး။ ခုလို မြတ်စွာဘုရားဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာတော့ ပြောစရာကို မလိုတော့ဘူး။

www.dhammadownload.com

စစ်မှန်သောပျော်ရွှင်မှု

၁၃၆၄ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့ ၂၀၀၃ ခု၊ မတ်လ ၁၇ ရက်၊ တနင်္လာနေ့ ည

ဒီလိုဖြေရှင်းတဲ့နည်းကိုလည်း ဒီကျောင်း တိုက်ရဲ့အခြေအနေ၊ ဒီကျောင်းတိုက်ရဲ့သဘော ကို သိနေလို့ရှိရင်တော့ အပြစ်မြင်မှာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ခါတိုင်းခါလည်း ဒီလိုပဲ လုပ်ခဲ့တာပဲ။ အခြေအနေတစ်ရပ်ဆိုတာက သေချာကြည့်ပြီးမှ သိအောင် လုပ်ရတယ်။ သိပြီးနောက်လည်း ပြန်ပြီးတော့ သုံးသပ်ပေးသွားရတယ်။ ဒါဆိုရင် အပြစ်ဆိုတာ မြင်ခဲပါတယ်။ နားလည်ပေးတတ် သွားတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ဦးတည် ချက် တစ်ခုတည်း၊ ကိုယ့်ရဲ့ လိုအပ်ချက်တစ်ခု တည်းကိုသာ ကြည့်လို့ရှိရင်တော့ အပြစ်ဆိုတာ ပေါ်လာမှာပဲ။

ကြိုးစားမှုသာ ပဓာန

ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်စာကိုယ်သာ အချိန်ရ သလောက် ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ပေး။ တပည့် တော်တို့ ဆရာသမားတွေဘက်ကလည်း တတ် နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ ပို့ချပေးနေတယ်။

သလ္လဟုက၀ုတ္တိ

ကဲ ... အခု တပေါင်းလပြည့်နေ့ ရောက်သွားပြီ။ တပေါင်းလပြည့်နေ့ရောက်တော့ တပည့်တော်တို့ စာမေးပွဲတွေလည်း နီးလာပြီ။ စာမေးပွဲနီးလာတဲ့အခါမှာ ခါတိုင်းခါလိုပဲပေါ့။ ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စတွေကို ခါတိုင်းခါနည်းနဲ့ပဲ ဖြေ ရှင်းသွားမှာပေါ့ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ကျောင်း မှာလည်း တအားကြီး ပေါများမှုမရှိတဲ့အတွက် သလ္လဟုကဝုတ္တိသဘောမျိုးပေါ့။ အဲဒီတော့ ... အတန်းကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ စာများတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တော့ ဆွမ်းခံမထွက်ဘဲနဲ့ ပုံမှန်အတန်းတွေက တော့ ဆွမ်းခံထွက်လို့ ရပါတယ်။

ပြီးပြောချင်တာက ပျော်ရွှင်မှုအစစ်နဲ့ ပျော်ရွှင်မှု အတုဆိုတာ ဘယ်ကနေပြီးတော့ ဖြစ်တာလဲ၊ ဘာကြောင့်ဖြစ်တာလဲပေါ့။ တပည့်တော်တို့ များသောအားဖြင့် ဒီရာသီရောက်လာပြီဆိုရင် ပျင်းတတ်တာ ထုံးစံပဲ။ နောက်ပြီးတော့ … စိတ်တွေဘာတွေ လေတာ၊ ဒါ ဖြစ်တတ်တယ်။ ရာသီဥတုကိုက ပျင်းစရာကောင်းသလိုမျိုး တချို့ ကလည်း ပြောကြတယ်။ မိုးရာသီတွေလို၊ ဆောင်းရာသီတွေလို မဟုတ်တတ်ဘူးတဲ့။

အဲဒီတော့ ... တကယ့်ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ဘယ်ကနေ ဖြစ်ပေါ် လာသလဲ။ တပည့်တော် ခါတိုင်းပြောနေကျအတိုင်း ကိုယ့်လုပ်ငန်းအပေါ် မှာကိုယ် နှစ်နှစ်သက်သက်နဲ့၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ လုပ်နိုင်မှ ပျော်ရွှင်မှုအစစ်ဆိုတာ ရတယ်။ ဟို တုန်းကလည်း ဘီဘီစီက လွှင့်လို့ တပည့်တော် တစ်ခါနားထောင်ဖူးတာလေး ပြောဖူးသားပဲ။ တကယ့် သဘာဝမဟုတ်ဘဲ သမာဓိဂုဏ်မြောက် အောင် ပြောတာပေါ့။ 'ပျော်ရွှင်မှုတရားဆိုတာ ကိုယ်က လိုက်ရှာလို့ရှိရင် သူက ပြေးနေတတ် တယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်နေပြီဆိုရင် အလိုလို ရောက်လာတတ်တယ်'တဲ့။ အဲဒါလေး တွေကိုလည်း မှတ်ထားပေါ့။

အင်္ဂလိပ်စကားပုံလေး

နောက်တစ်ခုက … အင်္ဂလိပ်စကားပုံ တစ်ခု။ 'ကိုယ်ကြိုက်တာလုပ်ခြင်းသည် ပျော်ရွှင် မှုအစစ်ကို မပေးနိုင်၊ ကိုယ်လုပ်ရမည်ကို ကြိုက် ခြင်းကသာ ပျော်ရွှင်မှုအစစ်ကို ပေးနိုင်၏ 'တဲ့။ စောစောက တပည့်တော် ပြောခဲ့တဲ့စကားက မပြည့်စုံဘူးပေါ့ဘုရား။ ဒီ စကားပုံလေးကတော့ ပြည့်စုံသွားတယ်။ အဲဒီတော့ … ကိုယ်ကြိုက်တာ လျှောက်လုပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပျော်ရွှင်မှုအစစ်

ကြိုးစားတဲ့အချိန်မှာ ဝီရိယဓာတ်တွေ၊ ကုသိုလ် ဓာတ်တွေ ကျန်နေခဲ့တာပဲ။ အောင်တာတွေ မအောင်တာတွေက သူ့ကဏ္ဍ။ ကြိုးစားဖို့က ကိုယ့်အပိုင်း။ အဲဒီတော့ တတ်နိုင်သမျှ စာကြိုး စားပေးကြပါ။

ကြိုးစားဆိုတဲ့နေရာမှာ တပည့်တော် ပြောနေကျအတိုင်း … နံပါတ်(၁) ကျန်းမာရေး မပျက်တဲ့ ကြိုးစားနည်း၊ နံပါတ်(၂) ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာမပျက်တဲ့ ကြိုးစားနည်း။ အဲဒီကြိုးစား နည်းတွေနဲ့ပဲ ကြိုးစားပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ ကျန်း မာရေးမပျက်အောင် အချိန်တန်လို့ရှိရင် ကျိန်း၊ ကျန်တဲ့အချိန်ကျတော့လည်း စကားများတာတွေ ဘာတွေ မဖြစ်နဲ့။

စကားများတယ်ဆိုတာ

စကားများလို့ရှိရင် သမာဓိ သိပ်နည်း တယ်။ သမာဓိနည်းလို့ရှိရင် သူများ တစ်နာရီ ကျက်ရတာကို ကိုယ်က နှစ်နာရီလောက် ကျက် ရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ စာကျက်တဲ့အချိန်မှာ စကားများတာ လုံးဝမကောင်းဘူး။ တစ်နေ့က လည်း တပည့်တော် ကိုရင်တစ်ပါးကို စာခေါ် ကျက်ခိုင်းပြီးတော့ ဒဏ်ပေးလိုက်ရသေးတယ်။ အချင်းချင်း သူများစာကျက်နေတာကို သွားပြီး တော့ နောက်ကနေ ရယ်စရာပြောသလိုလို၊ နောက်သလိုလို လုပ်တယ်။ ဒါမျိုးတွေက သမာဓိ အားနည်းတယ် ခေါ်တယ်။ သမာဓိအားနည်းပြီ ဆိုရင် ပညာဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါလေးတွေ သတိထားပြီးတော့ ကြိုးစား ရှောင်ကြဉ်ပေးပါ။

ပျော်ရွှင်ခြင်းအဓိပ္ပာယ် ဒီနေ့ည တပည့်တော် အဓိကဦးတည်

တော့ ဒီကျောင်းမှာ ဂန္ထဓုရဆိုတဲ့တာဝန်ကို အဓိကထားပြီးတော့ ဆောင်ရွက်နေတယ်။ ဝိပဿနာဓုရတာဝန်ကိုတော့ အပဓာနနည်းနဲ့ လုပ်နေတယ်။ အသက်အရွယ်အရပေါ့ ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း အသက်အရွယ်

ငယ်သေးတယ်ဆိုရင် စာပေကျမ်းဂန်သင်ဖို့ နွင့် ပြုတယ်။ အသက်လေးရလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ တရားကြိုးစားအားထုတ်ပေါ့။ တပည့်တော်တို့ လည်း တစ်ချိန်မှာ ပြန်ပြီးတော့ တရားအား ထုတ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကလေးတော့ မွေးမြူ ပြီးတော့ ထားရတာပဲ။ အရှင်ဘုရားတို့လည်း ဒါလေးကို မွေးမြူထားရမှာ။ ကိုယ် စွမ်းနေ သေးတဲ့ အချိန်မှာတော့ ဒီ ပရိယတ္တိဆိုတဲ့၊ ဆရာသမားတွေ လုပ်စေချင်တဲ့ အလုပ်ကို၊ သာသနာလည်း တကယ်အကျိုးရှိနေတဲ့ အလုပ် ကို ပဓာနထားလုပ်နေတယ်ပေါ့။

အကျုံးဝင်သွားတာပဲ

ဒကာဒကာမတွေ လာလို့ရှိရင်လည်း တပည့်တော်တို့ တတ်နိုင်သမျှ တရားဟော တယ်။ ဓမ္မလမ်းကြောင်းနဲ့ပဲ ဒါနပြုရင် ဘယ် လို ပြုပါ၊ စိတ်လေးကို ဘယ်လိုထားပါ၊ ဒါတွေ ကလည်း ပရိယတ္တိအလုပ်၊ ပဋိပတ္တိအလုပ်ထဲ အကုန်အကျံးဝင်တာပဲ။ သူတို့ လိုက်နာကျင့်ကြံ ပြီဆိုလို့ရှိရင် ဒီလို လူဝတ်ကြောင်တွေကို ဟော ပြောရတာလည်း တကယ့်စာပေတွေထဲက လာတဲ့ အစစ်အမှန်တွေ ဟောရတာမို့ ကောင်း တာပဲ။

တပည့်တော်တို့ အဓိကအလုပ်ကတော့ တတ်နိုင်သမျှ မေတ္တာပို့တယ်၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ပွားတယ်။ တပည့်တော်လည်း ဒီနှစ်ခုကို အဓိက ထားပြီး လုပ်ဖြစ်တာပဲ။ ဒါတွေလုပ်တယ်ဆိုတာ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ကို တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။

တပည့်တော်တို့ ပုထုဇဉ်ရဲ့သဘာဝကို ဖော်ကျူးတဲ့နေရာမှာလည်း စိတ်ဆိုတာ မကောင်း မှုမှာပဲ မွေ့လျော်တာလို့ လာတယ်မဟုတ်လား။ ပါဠိလေးက 'ပါပသို့' ရမတိ မနော'တဲ့။ ပုထုဇဉ် ရဲ့စိတ်ဆိုတာ မကောင်းမှုမှာပျော်တာ၊ မကောင်း မှုကို ကြိုက်တာ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ကြိုက်တာ လုပ်ခြင်းဟာ ပျော်ရွှင်မှုအစစ်ကို မပေးနိုင်ဘူး။ ဒါ အရှင်ဘုရားတို့လည်း ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ပြီးတော့ ဒီအသိဉာဏ် ရှိနေ၊ ရနေမယ်လို့ တပည့်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်းပဲ ဒီသက်တမ်း တစ်လျှောက်မှာ လုပ်ခဲ့တာတွေပြန်ကြည့်ပေါ့။ ကိုယ်ကြိုက်တာတွေလျှောက်လုပ်နေရင်းနဲ့ ပျော် ရွှင်မှုအစစ်ကတော့ ဘယ်လိုမှ မရနိုင်ဘူး။ ကိုယ်ကြိုက်တာတွေလုပ်လို့ ဒုက္ခရောက်တာတွေ ပဲ များခဲ့ပြီ။ ခုလည်း ရောက်နေတယ်။ နောင် လည်း ဒီဟာတွေသာ လိုက်လုပ်နေရင် ဒုက္ခ တော့ ရောက်ကြဦးမှာပဲ။ အဲဒါကြောင့်မို့ ကိုယ် လုပ်ရမည်ကိုကြိုက်ခြင်းကသာ ပျော်ရွှင်မှုအစစ် ကို ပေးနိုင်မည်လို့ ဆိုထားတာ။

ကိုယ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်

ကိုယ်လုပ်ရမည်ကို ကြိုက်ခြင်းဆိုတာ က တပည့်တော်တို့ သာသနာ့တာဝန်ထမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ တပည့်တော် အမြဲပြော နေကျအတိုင်းပါပဲ။ ဓမ္မပဒ စက္ခုပါလတ္ထေရ ဝတ္ထုမှာ ကိုယ်လုပ်ရမယ့် တာဝန်တွေ သတ်မှတ် ပေးထားတယ် မဟုတ်လား။ (၁) ဂန္ထဓုရတာဝန်။ (၂) ဝိပဿနာဓုရတာဝန်။ ဒီနှစ်ချက် ရှိတာပဲ။ တပည့်တော်တို့ အခု တည်ဆောက်ထားတာက စာသင်တဲ့ကျောင်းတိုက်၊ စာသင်တိုက်ပေါ့။ အဲဒီ

အတွက် လုပ်ပေးနေရတာဟာ သာသနာတော် အတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေပြီးတော့ ရှည် အောင် ကြိုးစားနေတာပဲ။ 'ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရံ တိဋ္ဌတု' ပါးစပ်က မအော်ပေမဲ့ တကယ်တော့ 'စိရံ တိဋ္ဌတု' ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာပဲ ဆိုပြီး၊ အဲဒီလို နှစ်နှစ်ကာကာ သိပြီးတော့ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ် ပျော်ရွှင်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် တကယ်ပျော်ရွှင်မှု အစစ်ဆိုတာ ရလာတာပဲ။

စာချရာမှာလည်း ထို့အတူ

ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ရတဲ့အတွက် တွေးလိုက် တိုင်းလည်း ဝမ်းမြောက်တယ်။ စေတနာသုံးတန် နဲ့ ပြောရင်တော့ အပရစေတနာ ဖြစ်နေတယ် ပေါ့။ တပည့်တော်တို့ ခု စာချတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆို ရင်လည်း အလားတူပါပဲ။ တပည့်တော်တို့ ဒီကျောင်းမှာက စာချတယ်ဆိုတာက ပြည့်စုံလို့ ချတာမဟုတ်ဘူး။ ဓမ္မာစရိယတွေပြီးမှ၊ နောက် သ.စ.အ ဘွဲ့တွေရမှ စာချဘုန်းကြီးလုပ်မယ် ဆိုရင် တပည့်တော်တို့ကျောင်းတိုက်ဟာ ဖြစ် ပေါ်လာစရာကို မရှိဘူး။

အဲဒီတော့ " တပည့်တော်တို့က ကိုယ် ကလည်း တတ်နိုင်သမျှသင်ယူ၊ ကိုယ်သိတာ တွေကိုလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ပြန်ပြီးတော့ ပို့ချ။ အဲ " ပို့ချတဲ့အခါမှာ စိတ်ဓာတ်လေး တွေက ဘယ်လိုဖြစ်တတ်သလဲဆိုတော့ 'ငါ သူများကို ပို့ချနေရတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါမှ ဘွဲ့မရ သေးဘူး။ သူများပို့ချနေရတာဟာ ငါ့အတွက် အချိန်တွေကုန်လိုက်တာ' စသဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီလို ကိုယ့်လုပ်ငန်းအပေါ်မှာ ကျေနပ်မှု၊ နှစ်သက်မှု မရှိဘူးဆိုရင် ပျော်ရွှင်မှုအစစ်ဆိုတာလည်း မရ နိုင်ဘူး။

က ပဋိပတ္တိအလုပ်၊ ဝိပဿနာဓုရတာဝန်။ ဒါ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေ။ အခု စာသင်စာချ နေတာတွေလည်း ပရိယတ္တိဆိုတဲ့ ကိုယ်လုပ်ရ မယ့် အလုပ်တွေပဲ။ ဒီအလုပ်နှစ်ခုဟာ တကယ် တမ်း ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်။ အဲဒီအလုပ်နှစ်ခု ကို ကြိုက်ခြင်းကသာ ပျော်ရွှင်မှုအစစ်ကိုပေးနိုင် တယ်။

ဆွမ်းကျောင်းအလုပ်

နောက်ဆုံးတော့ … တပည့်တော်တို့ မဂ်ချမ်းသာ ဖိုလ်ချမ်းသာတွေအထိ ဒီပျော်ရွှင်မှု အစစ်ဆိုတဲ့အထဲမှာ ပါသွားတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ ခု ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ပါဝင်စားအောင် လုပ်ရတယ်။ စိတ်ပါဝင်စားမှုမရှိဘူးဆိုလို့ရှိရင် … ဥပမာအား ဖြင့် ခု ဆွမ်းကျောင်းလုပ်နေတဲ့ ဦးကောဝိဒ ဆိုပါစို့။ တကယ်လို့ ကိုယ်ကသာ 'ဟာ … ငါ သူများအတွက်ချည်း လျှောက်လုပ်နေရ တယ်'ဆိုတဲ့ စိတ်ကြီးမွေးပြီးတော့ ကိုယ်လုပ်နေ တဲ့ အလုပ်အပေါ်မှာ တန်ဖိုးမထားတတ်ဘူးဆို ရင် ဒီနေရာကြီးက ပျင်းစရာ တော်တော့်ကို ကောင်းတဲ့ အလုပ်ကြီး။

သူများအတွက် လုပ်ပေးနေရတယ်လို့ပဲ မြင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလည်း ဒီအလုပ်ကို လုပ်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မလုပ်ချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ရှိခဲ့ တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီအလုပ်ဟာလည်း သာ သနာအတွက် လိုအပ်နေတဲ့အလုပ်ပါပဲ။ ကိုယ် က ဒီဘက်က၊ စွမ်းနိုင်တဲ့ဘက်က လုပ်တယ်။ ကျန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း စာချတယ်၊ စာသင် တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျင့်ဝတ်တွေကိုလည်း စွမ်းနိုင်သမျှ လိုက်နာကျင့်သုံးတယ်ဆိုရင် ဒီလို ပရိယတ် ပဋိပတ် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

သင်ပြခြင်းသည် တစ်ဖန်သင်ယူခြင်း

တပည့်တော်တို့ စကားပုံတစ်ခုလည်း ရှိတာပဲ။ သင်ပြခြင်းသည် တစ်ဖန်သင်ယူခြင်း ဖြစ်၏ တဲ့။ အဲဒီအသိဉာဏ်တွေ တပည့်တော် တို့ ခေါင်းထဲမှာစွဲပြီးတော့၊ နှလုံးသားထဲကနေ တကယ်ကျေနပ်ပြီးတော့၊ နှစ်သက်တယ်ဆိုလို့ ရှိရင် စာသင်ပေးရတာကိုက ပျော်စရာကောင်း လာတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် … ကိုယ်က ဓမ္မပဒ ပြန်ပြီးတော့ ပို့ချတယ်။ ဒါမှမဟုတ် သဒ္ဒါ ပြန်ပြီးတော့ ပို့ချတယ်။ ကိုယ်သင်ခဲ့တုန်းက တော့ ကိုယ်က သာမန်ကာလျှံကာ မသိလည်း ပဲ ကျော်သွားတာလေးတွေ ရှိခဲ့တယ် မဟုတ် လား။ ခု ကိုယ်က ပြန်သင်ပေးရပြီဆိုတော့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုတင်ပြီးတော့ ကြည့်ရပြီ။ တပည့်တွေ နားလည်အောင် ချရမှာမို့ သေ သေချာချာ ပြန်ကြည့်ရပြီဆိုတော့ အရင်က မသိသေးတာတွေ ပိုပြီးတော့ အသိဉာဏ်ရှင်းလာ မယ်လေ။

တပည့်တော်တို့လည်း စာချမှ အသိ ဉာဏ်ရှင်းလာတာတွေ အများကြီးရှိတာပဲ။ တစ်ခါတလေ စာသင်တန်းဖြေတုန်းကကိုပဲ ညဝါတွေ၊ တိက်တွေ သဘောမပေါက်ခဲ့တာတွေ အများကြီးရှိသလို ခံစားရတယ်။ ခု ပြန်ပြီးတော့ စာချလိုက်တဲ့အခါကျတော့မှ ရှင်းသွားတယ်။ အဲဒီတော့ သူတစ်ပါးကို သင်ပြပေးတာဟာ ကိုယ်က တစ်ဖန်ပြန်ပြီးတော့ သင်ပြုနေတာပဲ လို့ နှလုံးသွင်းလိုက်လို့ရှိရင် ကိုယ်လည်း အသိဉာဏ်တွေ တက်သွားတယ်။ အဲဒီလို အသိ ဉာဏ်တွေတက်သွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပြန်ပြီးတော့ သင်ပေးနေရတာကိုပဲ ပိုပိုနှစ်သက်လာတော့မယ် မဟုတ်လား။

စိတ်ဓာတ်မဖွံ့ဖြိုးသူ

ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ 'ကိုယ့်အတွက် အချိန် တွေ နည်းလိုက်တာ၊ သူများကိုပဲ သင်ပေးနေရ တယ်၊ စာမချရတဲ့နေရာနေပြီးတော့ ကိုယ့် အတွက်ကို လုပ်မှပဲ ဆိုရင်၊ အဲဒီလို ကြာရှည် ကြာရှည်သွားပြီဆိုရင်၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စိတ်ဓာတ် ရေးရာတွေမှာ အင်မတန်မှ နစ်နာသွားတယ်။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ မဖွံ့ဖြိုးတော့ဘူး။ သူများ အတွက် လုပ်တာဟာ ပါရမီလို့ သူက မမြင် တော့ဘူး။ နေရာတကာမှာ ကိုယ့်အတွက် အောင်မြင်ဖို့အတွက်ပဲ ကြည့်တော့တယ်။ ကိုယ့် အတွက် မအောင်မြင်ဘူးဆိုရင် တစ်နေရာရွှေ့ မယ်။ ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ အဲဒါမျိုးကျ တော့ တပည့်တော်တို့ သာသနာနဲ့တွေ့ခွင့်ရတဲ့ အဆိုက် ပါရမီလုပ်ငန်းစဉ်တွေနဲ့ လွဲသွားနိုင်တဲ့ အဆင့်အထိ ရောက်နိုင်တယ်။

စာချနည်း

ဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့ စာသင် စာချ လုပ်နေတဲ့နေရာမှာလည်းပဲ စာကို တတ် နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ ကြိုပြီးတော့ ကြည့် တာပဲ ကောင်းတယ်။ ဘာစာဝါပဲ ချချ၊ အချိန် ကျမှ ချရံ သွားချတယ်ဆိုရင် မကောင်းဘူး။ အဲဒီတော့ ကိုယ်စာချမယ့်အခါမှာ ကလေးတွေ ဘက်ကနေပြီးတော့ ကိုယ် ဘယ်လို ပြောလိုက် ရင် နားလည်မလဲဆိုပြီး လုပ်လို့ရှိရင် မချခင်က တည်းက ပုဗ္ဗစေတနာတွေ ဖြစ်နေတာ။

နောက် … စာချနေတဲ့အချိန်မှာလည်း မေတ္တာစေတနာနဲ့ တကယ်နားလည်အောင် ကြိုး စား ပို့ချတယ်။ စာမရတဲ့ကိုရင်ကိုလည်း ဘာ ကြောင့် စာမရလဲ၊ ဘယ်လိုပြင်ပါ စသဖြင့် ပြုပြင်ပေးတယ်။ နောက်ဆုံး … စိတ်ဓာတ်ရေး

က စာချတယ်ဆိုပြီးတော့ ခပ်တင်းတင်းကြီးတွေ နေလို့၊ ငေါက်လို့၊ ဆူလို့၊ ဒါမှမဟုတ် ဇိမ်ခံ သလိုလို နေလို့၊ ဒါမျိုးတွေ နေလို့ရှိရင်လည်း မကောင်းဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ သူတို့ ဘယ်လို နည်းနဲ့ စာတတ်မလဲဆိုပြီး မေတ္တာတရား ရှေး ရှုပြီး သင်ပေးရတယ်။

အလုပ်အပေါ် ပျော်ရွှင်နည်း ကိုယ့်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို နှစ်သက်ခြင်း ကသာလျှင် ပျော်ရွှင်မှုအစစ်ကို ပေးနိုင်၏ဆိုတဲ့ နေရာမှာ အလုပ်တွေလုပ်ချင်အောင်ဆိုပြီး မြတ် စွာဘုရား ဟောကြားထားတာလည်း ရှိတာပဲ။

'မတ္တာသုခ ပရိစ္စာဂါ၊ ပဿ စေ ဝိပုလံ သုခံ။ စဇေ မတ္တာသုခံ ဓိရော၊ သမ္ပဿံ ဝိပုလံ သုခံ' –ဆိုပြီးတော့ ဓမ္မပဒမှာ ဟောထားတာ

ရှိတယ်။

မတ္တာသုခပရိစ္စာဂါ၊ ပဿ စေ ဝိပုလံ သုခံ'တဲ့။ လောကီချမ်းသာဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ ကြီးကျယ်တယ်ပြောပြော၊ တိုင်း တာလို့ ရတာပဲ။ ဒီချမ်းသာလေး နည်းနည်း လေးကို စွန့်လွှတ်နိုင်မှ ဝိပုလသုခဆိုတဲ့၊ တပည့် တော်တို့ တောင့်တနေတဲ့ ချမ်းသာအစစ်တွေကို ရနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ ပြောင်းပြန်ပြန်လိုက်ကြရ အောင်။ လောကီချမ်းသာတွေ ရှိတယ်။ ဥပမာ အားဖြင့် တပည့်တော်တို့ ဒီမှာဆို ချမ်းသာမှု ဆိုတာ မရှိသေးဘူးပဲ ပြောပါတော့။ တပည့် တော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ပေးနေပေမဲ့လို့ ကျောင်းတိုက်အတွက် တော်တော်လစ်ဟင်းချက် တွေ ရှိသေးတာပဲ။

ရာကစပြီး ပြုပြင်ပေးတယ်ဆိုရင် ဒီစာချနေတဲ့ အချိန်မှာလည်း ကုသိုလ်ရတယ်။ နောင်တစ်ချိန် မှာ ပြန်တွေးပြီဆိုရင်လည်း 'ငါတို့စာသင်တာ ဟာ ကိုယ့်အတွက်တင် မဟုတ်ဘူး၊ သူများ အတွက်ပါ ကြိုးစားခဲ့တာပါလား'ဆိုတော့ တွေး လိုက်တိုင်း တွေးလိုက်တိုင်း အင်မတန်မှ ပီတိဖြစ် စရာကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ် နှစ်သက်အောင်လုပ်လို့ရှိရင် ပျော်ရွှင်မှု အစစ်ဆိုတာ ရတယ်။ 'ကိုယ်လုပ်ရမည့် အလုပ် ကို ကြိုက်ခြင်းသည်သာ ပျော်ရွှင်မှုအစစ်ကို ပေးနိုင်၏'လို့ ဆိုထားတယ်မဟုတ်လား။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သုံးသပ်ပါ ဒါကြောင့်မို့ စာချတဲ့အခါမှာ စာသင် သားတွေ နားမလည်ရင် နားလည်လာအောင်၊ အဲဒါမှ နားမလည်ဘူးဆိုရင်လည်း 'ဘာဖြစ်လို့ မလည်တာလဲ' ကြိုးစားပြီး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သုံးသပ်ပြီး ပြန်လေ့လာသင့်ရင် လေ့လာ။ ဒါမျိုးတွေ ပြန်ပြီးတော့ လုပ်ရမယ်။ နားမလည် တာ များလာရင် စာသင်သားတွေပျင်းသွား တတ်တာ တပည့်တော်တို့ စာချဘုန်းကြီး လောကမှာ အများကြီးရှိတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ဘွဲ့တွေရရ၊ ဒီဘုန်းကြီးဆီတော့ မတက်ချင်ဘူး

ဆိုရင် ဒါ အကြောင်းတော့ ရှိသွားပြီ။ အဲဒီတော့ … ကိုယ်က နားလည် အောင် ရှင်းပြဖို့၊ ကြိုတင်ပြီးတော့ ကြည့်ဖို့၊ နောက်ပြီးတော့ တပည့်တွေရဲ့ လေးစားမှုကို လည်း ခံရဖို့ လိုတယ်။ တပည့်တွေ မလေးစား ဘူးဆိုရင် အကြောင်းတစ်ခုခုကတော့ ရှိနေပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ လေးစားမှု မြတ်နိုးမှုရှိအောင်လည်း ကိုယ့်ဘက်က အကျင့်သိက္ခာပိုင်းနဲ့ဖြစ်စေ၊ မေတ္တာတရားနဲ့ဖြစ်စေ လုပ်ပေးရတယ်။ ကိုယ်

ရေးထားတယ်။ ဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က … အသက်ကြီးတဲ့ အချိန်ကျမှ နာမည်တွေလည်း ကျော်လာတယ်၊ ဘုန်းတွေလည်း ကြီးလာတယ် ပေါ့။ အဲဒီလို အချိန်ကျမှ တပည့်တော်တို့က ခုလို ကြီးလာတဲ့ဘုန်းတွေကို မြိန်ရေရှက်ရေနဲ့ သာယာမယ်ဆိုလို့ရှိရင် ပွဲပြီးမှ နေရာကောင်းရ သလို ဖြစ်နေမှာပါတဲ့။

ပွဲပြီးမှနေရာကောင်းရတယ်ဆိုတာ နား လည်ကြတယ်မဟုတ်လား။ တပည့်တော်တို့ တောရွာဘက်တွေမှာ ဗလာပွဲတွေကတဲ့အခါ နေရာဦးကြရတယ်။ မနက်လင်းလို့ ပွဲပြီးပါပြီ ဆိုမှ နေရာကြီးက ကောင်းနေလို့ရှိရင် တန်ဖိုး ရှိပါဦးမလား။ ခုလည်းပဲ တောင်မြို့ဆရာတော် ကြီး ဆိုလိုချင်တာက စာသင်သားဘဝတွေမှာ၊ စာချဘုန်းကြီးဘဝတွေမှာ ရှိတာလေးနဲ့ စားပြီး နေလာရတယ်။ သင်္ကန်းဆိုလည်း ဖြစ်သလိုနဲ့။ ကမ္ဘာစစ်အတွင်းတုန်းကဆိုရင် ဆရာတော်ခမျာ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကို ထက်ပိုင်းဖြတ်ပြီးတော့ တစ်ထည်စုတ်မှ တစ်ထည် ဝတ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ လောက်ထိ ချွေတာပြီးတော့ ကုသိုလ်ပါရမီရေး တွေ လုပ်လာခဲ့တာ။ ခုချိန်ကျမှတော့ သာယာ မနေတော့ပါဘူးတဲ့။

ရည်ရွယ်ချက်က တစ်ခုတည်း

တောင်မြို့ဆရာတော်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ကြိုးစားပြီးလုပ်ရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခတွေခံပြီး ကျမ်းစာတွေရေးတာလဲ။ တပည့် တွေကို တတ်နိုင်သမျှ သာသနာမှာ စံပြဖြစ် အောင်၊ ပါသာဒိကဂုဏ်မြောက်အောင်၊ စိတ် ဓာတ်တွေ ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် ဘာ ဖြစ်လို့ အနစ်နာခံပြီး အပင်ပန်းခံပြီး သင်ပေး တာလဲ။ ကျောင်းကြီးတွေနဲ့ ကောင်းကောင်းနေဖို့

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

နေရာကောင်း

ဆိုကြပါစို့ အစားအသောက်ကိစ္စ။ ဒီ အစားအသောက်ကို ဒဏ်မခံနိုင်လို့ဆိုပြီး အစား ကောင်းကောင်း ရှိတဲ့နေရာကို သွားမယ်ပေါ့။ အဲဒီအစားကောင်းကောင်းရှိတဲ့နေရာက စော စောကပြောသလို ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိ တကယ် အလုပ်လုပ်လို့ ဖြစ်ရင်တော့ သိပ်ကောင်းတာ ပေါ့။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ပစ္စည်းလေးပါးပဲ ချမ်းသာတယ်၊ အစားအသောက်တွေပဲ ကောင်း တယ်၊ ယာဉ်တွေ ဘာတွေလည်း ကောင်း ကောင်းစီးရတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ တွေ ထိသွားမယ်၊ ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိဆိုတဲ့ အလုပ်တွေကိုလည်း စေတနာပါပါနဲ့ မလုပ်နိုင် ဘူး ဆိုလို့ရှိရင်လည်း တပည့်တော်တို့ အဲဒီ အစားအသောက်ဆိုတဲ့ သုခမျိုး၊ သင်္ကန်းတွေ ဘာတွေ တစ်နှစ်ကို ဘယ်လောက်ရတယ်ဆိုတဲ့ လာဘ်လာဘမျိုးကို စွန့်လွှတ်ရမယ်တဲ့။ နောက် ပြီး ဘယ်မှာသွားနေလို့ရှိရင်တော့ ငါတို့အတွက် အနာဂတ်မှာ ဘယ်နိုင်ငံတော့ သွားရလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ ဒီလိုသုခမျိုးတွေဆိုတာ တကယ်တမ်း တော့ တပည့်တော်တို့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာနဲ့ စာ လိုက်လို့ရှိရင် သေးသေးလေးဖြစ်သွားတာပဲ။ တိုင်းတာလို့ရတယ် ဆိုပါတော့။

နမူနာကောင်းတွေ

အဲဒီလိုသုခမျိုးကို တပည့်တော်တို့က စွန့်လွှတ်နိုင်ရမယ်။ ဒီနေရာမှာ နမူနာယူစရာ တွေ အများကြီးရှိတယ်။ တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်က အသက် ကြီးလာတဲ့အခါ လပွတ္တာဆရာတော်ထံပေးတဲ့ စာထဲမှာ တပည့်တော် ဖတ်ဖူးတယ်။ 'တပည့် တော်တို့က အသက်ကြီးနေကြပါပြီ' အစရီပြီး

ဒါပေမဲ့လို့ ဆရာတော်ကြီးဟာ ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီချမ်းသာကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တာလဲ ဆိုရင် နောက်လူတွေ အတုခိုးမှားပြီးတော့ အကု သိုလ်များမှာလည်း စိုးတယ်။ ကိုယ့်အတွက် လည်း ဒီလိုဓိမ်ခံပြီးတော့ လောကီချမ်းသာနည်း နည်းလေးကို တပ်မက်မောမှုဖြစ်သွားပြီဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကြီးနဲ့ ဝေးသွားမှာလည်း ကြောက် တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီး က စွန့်ခဲ့တာပဲ။ ဒါ တပည့်တော်တို့ မဝေးသေး သောကာလက စံထားရမှာတွေကို ပြောနေတာ နော်။

တကယ့်အနှစ်သာရ

ပါးစပ်ကနေ တရားအားထုတ်တယ်၊ တရားနဲ့နေတယ် စသည်ဖြင့် ဘယ်လောက်ပဲ ပြောနေနေ၊ လက်တွေ့က ဖိမ်ခံပစ္စည်းတွေ တအားသုံးနေတယ်၊ ဒကာမတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ဒါမျိုးတွေကို အနှစ်သာရထင်နေတယ်၊ အဲဒီ လို အနှစ်သာရကင်းမဲ့တာတွေကိုပဲ လုပ်နေတယ် ဆိုရင် သူ့သန္တာန်မှာ အနှစ်သာရ မရှိဘူးလို့ မပြောလည်းဘဲ ကောက်ချက်ဆွဲလို့ ရတာပဲ။ အဲ … ကိုယ့်သန္တာန်မှာ အနှစ်သာရရှိတယ်လို့ မပြောပေမဲ့လို့ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီး ကျင့် သုံးသွားတာ သူ့မှာ အနှစ်သာရတွေချည်းပဲ။ နောက်ဆုံး ပျံတော်မူမယ့်နေ့အထိ နေ့

၁၂ နာရီစာဝါကို ချသွားသေးတယ်။ ချပြီးတော့ လည်း မနက်ဖြန် မသေသေးရင် စာဆက်ချဉီး မယ်'ဆိုတဲ့စကား ပြောသွားသေးတယ်။ ပျံတော် မူမယ့် နတ်တော်လပြည့်ကျော် (၂)ရက်နေ့အထိ စာချသွားတာပဲ။ ဒါတွေဟာ ဝိပုလံ သုခံဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရဖို့အတွက်၊ နိဗ္ဗာန်မရသေးရင် လည်း ဘဝအဆက်ဆက် သူတော်ကောင်း

မဟုတ်ဘူး။ ဆွမ်းကွမ်းတွေ ကောင်းကောင်းစား ရဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ယာဉ်တွေ ဘာတွေ ကောင်းကောင်းစီးရဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး။

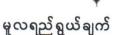
မြတ်စွာဘုရားရဲ့သာသနာမှာ ဒီလိုကြိုး စား လုပ်ဆောင်နေတာဟာ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က တစ်ခုတည်းရှိတယ်။ သူတော် ကောင်းဓာတ်ဆိုတဲ့ ဓာတ်ခံတွေကောင်းပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ နိဗ္ဗာန်အထိ ရယူချင်တဲ့စိတ် တစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ တောင်မြို့ ဆရာတော်ကြီးက ဒီ ပစ္စပ္ပန်ဘဝမှာ ဖြစ်လာတဲ့ မတ္တာသုခဆိုတဲ့ ကျောင်းကောင်းကောင်းကြီးတွေ ရအောင်၊ နာမည်ကျော်အောင်၊ ဒကာ ဒကာမ တွေ တရန်းရုန်းဖြစ်အောင်၊ လူတွေကြည်ညို အောင်၊ ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှစိတ်မကူးဘူး။ ဖြစ် လာတဲ့အချိန်မှာတောင်မှ တောင်မြို့ဆရာတော် ကြီးက စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။

ဒီတိုင်းသီတင်းသုံးသွားကြတာပဲ

ဥပမာတစ်ခု ပြောမယ်။ တပည့်တော် တို့လည်း မြဝတီဆရာဘုန်းကြီးဆီက တစ်ဆင့် ကြားရတာပေါ့လေ။ ရေခဲသေတ္တာတွေ လေ အေးစက်တွေ ဆရာတော်ကြီးကို လှူမယ်ဆိုပြီး ဒကာတွေက 'အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ နွေရာသီမှာ လေအေးစက်တပ်ပေးပါရစေ'လို့ လျှောက်တော့ ဆရာတော်ကြီးက 'အရှင်သာရိ ပုတ္တာတို့ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်တို့လည်း ဒီတိုင်း သီတင်းသုံးသွားကြတာပါပဲ'ဆိုပြီး လက်မခံဘူး တဲ့။

ဒီနေ ရာမှာ တပည့်တော်တို့ စဉ်းစား ကြည့်ရအောင်။ တကယ်တော့ သူသူကိုယ်ကိုယ် ပုထုဇဉ်သဘာဝ နွေရာသီပူပူမှာ လေအေးစက် လေးတွေနဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာ နေချင်မှာပဲ။

ဒီကျောင်းမှာ လောလောဆယ် သိပ် အဆင်မပြေပေမဲ့လည်း စာချဘုန်းကြီးတွေရော၊ စာသင်သားတွေရော 'တို့တော့ ဘယ်လိုစားနေ ရတယ်၊ ဘာဖြစ်နေတယ်' စသဖြင့် ဒါမျိုးတွေ ညည်းသံလည်း တပည့်တော် မကြားပါဘူး။ နောင်လည်း ဒီလိုပဲ ဆက်ပြီးတော့ ကျင့်သုံးကြ မယ်။ တပည့်တော်တို့ ကိုရင်စဝတ်တုန်းက ်သံသာရဝဋ္ဒဒုက္ခတော မောစနတ္ထာယ – သံသ ရာ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ဖို့ရာအတွက် သင်္ကန်းပေးပါ၊ သင်္ကန်းဝတ်ပေးပါ ဆိုပြီးတော့ သံသရာဝဋ်က လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် ရည်ရွယ် လာခဲ့ပြီးမှ သံသရာဝဋ်ထဲ ပြန်ပြီးတော့ လည်စေ မယ့်၊ သံသရာဝဋ်တောင်မှ တကယ့်ကိုပဲ အပါယ်တွေအထိ ကျစေနိုင်တဲ့ ဒီလာဘ်လာဘ မက်မောမှုတွေ ဖြစ်နေပြီဆိုရင်တော့၊ ပစ္စုပ္ပန် ဘဝချမ်းသာမှုလေးတွေတင် ကြည့်ပြီးတော့ တကယ် စာသင်စာချလုပ်လို့ရတဲ့နေရာတွေကို ရှောင်သွားပြီဆိုရင်တော့ ဒါ မကောင်းဘူးပေါ့ ဘုရား။

နေ ရမယ့် နေ ရာ

ဒါကြောင့် ဘယ်မှာနေနေ ပဓာန အလုပ်ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို နှစ် သက်လို့ရတဲ့နေရာမှာ နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီမှာနေလို့ရရင်လည်း ဒီမှာနေပေါ့။ ဒီမှာနေလို့ ကိုယ့်လုပ်ငန်းအပေါ် နှစ်သက်လို့မရပါဘူး၊ ပျော်လို့မရပါဘူးဆိုရင်တော့ ဒီ့ပြင် ရတဲ့နေရာ သာ နေ။ အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ ပျော်ရွှင်မှုချမ်းသာလေးတွေကို မျှော် ကိုးပြီးတော့ တစ်နေရာရာသွားတယ်ဆိုရင်၊ ငါ ဘာပေးဆပ်နိုင်မလဲဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့မဟုတ်ဘဲ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဓာတ်တွေ ကိန်းနေဖို့အတွက် မတ္တာသုခ ဆိုတဲ့ ခု ပစ္စုပွန်ဘဝမှာဖြစ်လာတဲ့ ချမ်းသာသေးသေး လေးတွေကို တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ဆရာ တော်ဘုရားကြီးက စွန့်သွားတယ်။

နည်းနည်းလေးတွေကို စွန့်နိုင်ရမယ်

ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့လည်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ပျော်ဖို့ဆိုတာ ဒီ မတ္တာသုခ လို့ ခေါ်တဲ့ ပစ္စုပွန်ဘဝမှာဖြစ်လာတဲ့ ချမ်းသာ လေးတွေကို တတ်နိုင်သမျှ စွန့်ပစ်ရမှာပဲ။ များ များကြီး မစွန့် နိုင်တောင်မှ သူတော်ကောင်း ဓာတ်ပျက်မသွားအောင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆင်ခြင်ပြီး ထိန်းသိမ်းပေးရမယ်။ အဲဒီထိန်းသိမ်း ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးတွေလည်း မွေးမြူရမှာပဲ။ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မှ စွန့်လွှတ်နိုင်တာလဲဆို

တော့ ဂါထာမှာ ဆက်လာတာက 'စဇေ မတ္တာ သုခံ ဓီရော'တဲ့။ ဓီရော – ပညာရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကမှ၊ မတ္တာသုခံ – လောကီဖြစ်တဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ ချမ်းသာမှုတွေ ခံစားမှုတွေ ဇိမ်ယူမှုတွေကို၊ စee – စွန့်လွှတ်နိုင်မယ် တဲ့။ ဓီရဆိုတဲ့ ပညာရှင်တွေကမှ စွန့်လွှတ်နိုင်တယ်တဲ့။ ကိုယ် လည်း ပညာရှင်မဖြစ်သေးပေမဲ့လို့ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားယူနေတဲ့အချိန်မှာ တတ်နိုင်သမျှ စွန့် သွားရမှာပဲ။ ဒကာဒကာမတွေနဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာ လည်း တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနဲ့ နေသွား၊ သူတို့ဆီကနေပြီးတော့ ရလိုမှုအတွက် ဘာမှ ကာယကံလည်း မပြနဲ့၊ ဝစီကံလည်း မပြနဲ့။ သူ ကြည်ညိုလို့ လျှလာပြီဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ဘက်က မေတ္တာတရားနဲ့ တုံ့ပြန်ပြီးတော့ ရိုးရိုးသားသားလေး နေသွားလို့ရှိရင် သူ့ဟာသူ အထိုက်အလျောက်ကတော့ အဆင်ပြေသွားမှာ ပါ။

ဒီနေရာရောက်ရင်တော့ ငါ ဘယ်လိုအခွင့် အရေးတွေ ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိနေသေး သမျှတော့ ဒီသံသရာက လွတ်ဖို့ဆိုတာလည်း မလွယ်ပါဘူး။

ဒါကြောင့်မို့ .. ကိုယ်စီကိုယ်စီ အသိ ဉာဏ်လေးတွေ ဦးစီးပြီးတော့ မတ္တာသုခဆိုတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ဇိမ်ခံတဲ့ ချမ်းသာလေးတွေကို စွန့် လွှတ်ပြီးတော့ တတ်နိုင်သမျှ နိဗ္ဗာန်ရောက် ကြောင်းအကျင့်ကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ် နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

သာသနာကွယ်ကြောင်းတရားလေးပါး

၁၃၆၄ ခု၊ တပေါင်းလကွယ်နေ့ ၂၀၀၃ ခု၊ ဧပြီလ ၁ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ ည

အနေနဲ့တော့ ကြိုက်ကိုမကြိုက်ဘူး။ မဖြစ်သင့် ဘူးပေါ့ဘုရား။

စာပေဆိုတာ တကယ်တော့ လိုက်စား လို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး။ တစ်နေ့ကလည်း တပည့် တော် စကားပုံတစ်ခု ပြောခဲ့တယ်။ 'သင်ပေး ခြင်းသည် တစ်ဖန်ပြန်ပြီးတော့ သင်ယူခြင်းမည် ၏ တဲ့။ အဲဒီလိုစိတ်ထားလေးနဲ့ လုပ်သွားရင် စာပေဆိုတာ အရည်အချင်းတက်သွားတာပဲ။ တစ်ချိန်မှာ ဘွဲ့ဆိုတာ သူ့ဟာသူ ရသင့်တဲ့အချိန် ကျ ရသွားမှာပဲ။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်လေးတွေရှိသွား လို့ရှိရင် ကျသည်ဖြစ်စေ၊ အောင်သည်ဖြစ်စေ၊ စိတ်ချမ်းသာမှု ရတာပဲ။

ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်လုပ်ရင် လုပ်သ လို အောင်ရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး ထားထားလို့ရှိရင် လက်ရှိစာဖြေဌာနတွေရဲ့ အခြေအနေအရ ကိုယ်ပဲ ပင်ပန်းရတာပေါ့ဘုရား။ ခု စာမေးပွဲ တွင်းမှာ စာမေးပွဲကိစ္စတွေနဲ့စပ်ပြီးတော့လည်း တပည့်တော်တို့၊ အရှင်ဘုရားတို့လည်း ကိုယ်

စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့

ကဲ ... ဒီနေ့ တပေါင်းလ ကုန်ပြီ။ တပေါင်းလ ကုန်တော့ ငယ်လတ်ကြီးစာမေးပွဲ တွေလည်း ပြီးသွားပြီ။ ဓမ္မာစရိယတန်းတွေပဲ ကျန်တော့တယ်။ တပည့်တော်လည်း လူကြီး တစ်ပါးအနေနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်ဘက်က ကာကွယ်နိုင်အောင် ဆိုပြီးတော့ ကိုဖားပြီးတော့ ကာကွယ်နိုင်အောင် ဆိုပြီးတော့ ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ပေးတယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ဘက်ကလည်း ကံဆိုးစွာ တစ်ခါကျသွားတယ်။ ကျသွားလည်း စိတ်ဓာတ်မကျဘဲနဲ့ ဆက်ပြီးတော့ လုပ်ပါ။ စာလုပ်ရလို့ ငြီးငွေ့တယ်ဆိုတာ တပည့်တော်

ကထာတွေ၊ ဋီကာတွေ၊ ပါဠိတော်တွေ ကြည့် ပြီးတော့ ဒါလေးကို ရေးထားတယ်။ တပည့် တော်တို့ အရှင်ဘုရားတို့က ငယ်ငယ်ကတည်း က ဒါလေးတွေတက်လာရတော့ ကြီးလာတဲ့ အခါမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီးတော့ သုံးသပ် ခွင့်ရတယ်။ ဘယ်လိုသုံးသပ်ကြရမလဲ။

ကိုယ်လည်း လူ့လောကတစ်ခု ရောက် လာတယ်။ ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက် ရောက်လာ တယ်။ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ ဒီကျောင်းတိုက် ဒီသာ သနာတော် အတ္ထ ဟိတ သုခတွေ တိုးသွားပြီ ဆိုလို့ရှိရင် ဒါ အကျိုးရှိတာပဲ။ ပါရမီလည်း ဖြစ်တာပဲ။ နောက်ဆုံး ဒီဘဝမှာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် မရတောင်မှ ပါရမီတွေတော့ တကယ့်ကို ဖြစ်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမှန် အတိုင်း ပြန်သုံးသပ်ကြည့်လိုက်ပါ။ ကိုယ်ဟာ ဘယ်နေ ရာမှာ နေနေသလဲ။ လူ့လောက ရောက်လာတယ်။ အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုကို ရောက်လာတယ်။ ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက်ကို ရောက်လာတယ်။ ဒါ နယ်အကျဉ်းဆုံး တစ်ခု ပေါ့။

ဒီကျောင်းတိုက် ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ ကျောင်းတိုက် ဘယ်လောက် စီးပွားတွေ၊ ဘယ်လောက်အကိုုးတွေ ဖြစ်မလဲဆို တဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးတွေ မွေးမြူရမယ်။ အဲဒီလို ဒီပါဠိသိက္ခာဝါကျလေးကိုပဲ အခြေခံပြီးတော့ သင်ခန်းစာတွေ ယူတတ်မယ်ဆိုရင် တပည့် တော်တို့ သာသနာမှာ အင်မတန်မှ ကျက်သရေ ရှိပါတယ်။

သဒ္ဓါတရား အားနည်းနေတယ်

ခု တပည့်တော်တို့ ကျောင်းမှာလည်း တပည့်တော် တွေ့ရသလောက် သုံးသပ်ကြည့်

တွေ့ကြုံနေရတာပဲ။ တပည့်တော်တို့ ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေနဲ့လည်း တချို့စိတ်ဓာတ်ရေးရာ သေးသိမ်တာတွေ မြင်နေရတာ သိပ်ပြီးတော့ အားမရဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လုပ်နိုင်သမျှ တော့ လုပ်ပေးနေတယ်။

ဘု ရားပွင့် လာခြင်း၏ ရည် ရွယ်ချက်

တစ်နေ့တုန်းက တပည့်တော် ပါဠိ သိက္ခာ ပို့ချပေးရင်းနဲ့ တစ်ခု သွားပြီးတော့ တွေတယ်။ ဒါ အရှင်ဘုရားတို့လည်း သိတော့ သိပြီးသားတွေပါ။ 'ဗုဒ္ဓေါ ကေသံ အတ္ထာယ ဟိတာယ သုခါယ လောကေ ဥပွဇ္ဇတိ'ဆိုတဲ့ အမေးကို တောင်မြို့ဆရာတော်က 'ဗုဒ္ဓေါ ဒေဝ မနုဿာနံ အတ္ထာယ ဟိတာယ သုခါယ လောကေ ဥပွဇ္ဇတိ'လို့ ဖြေပြသွားတယ်။ စာ သင်ရင်းနဲ့ သင်ခန်းစာတစ်ရပ်လည်း ပေးသွား တယ်ပေါ့။

တပည့်တော်တို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒါလေးကို ချပေးလိုက်တယ်၊ သန္ဓေတည်ပေး လိုက်တယ် ဆိုရာမှာ ဒါလေးက စဉ်းစားစရာ ကောင်းတယ်။ မြတ်စွာဘုရား လောကမှာ ပွင့်ထွန်းလာတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ပွင့်ထွန်းလာ သလဲ။ 'ဒေဝမနုဿာနံ = နတ်လူတို့၏၊ အတ္ထာယ = အကျိုးငှာ၊ ဟိတာယ = စီးပွား အလို့ငှာ၊ သုခါယ = ချမ်းသာခြင်းငှာ တဲ့။ ချမ်းသာဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း လူနတ်နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း လူနတ်နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာအကုန်လုံး ပါဝင်တာပဲ။ အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရား လောကထဲ ပွင့်လာတာဟာ ဒီလိုရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ပွင့်လာတာ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန်သုံးသပ်ပါ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးက အဋ္ဌ

အတွက် စီးပွားချမ်းသာဖြစ်ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်အထိ ရောက်နိုင်တယ်တဲ့။ 'သုဂတ'ဆိုတာတော့ မြတ် စွာဘုရားပဲ။ 'သုဂတဝိနယ'ဆိုတာက မြတ်စွာ ဘုရားဆုံးမကြောင်းဖြစ်တဲ့ ဝိနည်း သုတ္တန် အဘိဓမ္မာ ဆိုတဲ့တရားတွေ။ အထူးသဖြင့်တော့ အဲဒီထဲကမှ သုတ္တန်တရားတွေဟာ တပည့်တော် တို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့အတွက် ပိုပြီးတော့မှ ကျင့် စဉ်တွေ အပြည့်အစုံပါတယ်ပေါ့။

သာသနာကွယ်ကြောင်း၊တည်ကြောင်း

ဒါကြောင့်မို့ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ မြတ်စွာ ဘုရားရဲ့ တရားတော် ပိဋကတ်တွေ ရှိနေမှ သာသနာတော်ကြီးဟာ တည်တံ့လည်း တည်တံ့ မယ်။ ဒီသုဂတနဲ့ သုဂတဝိနယ တည်တံ့ခြင်းကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ကျန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ လည်း ချမ်းသာအစစ်အမှန်တွေ ရနိုင်တယ်။ စောစောက ဆရာတော်ရေးတဲ့ဟာနဲ့ တစ်ထပ် တည်း ပြန်ကျတာပဲ။ အဲဒီမြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာကွယ်ကြောင်းတရားကို အဲဒီသုတ်မှာ ထောက်ပြတယ်။

်သုဂတနဲ့သုဂတဝိနယ ရှိနေလို့ရှိရင် နတ်လူတွေအတွက် အကျိုးစီးပွားဖြစ်တယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ သုဂတနဲ့ သုဂတဝိနယတွေ ကွယ် ပျောက်ကြောင်း၊ တည်တံ့ကြောင်းတရားတွေကို သိဖို့လိုအပ်လာတယ်။ ကွယ်ပျောက်ကြောင်း တရားတွေထဲမှာ ပထမအင်္ဂါက ဘာလဲဆို တော့ –

သာသနာကွယ်ကြောင်း(၁)

်ဒုန္ရွိက္ခိတ္တ ပဒဗျဥ္မန¹တဲ့။ ပုဒ်ပါဌ်မမှန် မကန်တာတွေနဲ့ စာပေကျမ်းဂန် သင်အံပို့ချ တယ်။ ဒီ ဒုန္ရွိက္ခိတ္တ ပဒဗျဥ္မန ဆိုတာ စာပေ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တယ်ပေါ့။ ဩဝါဒတွေ ထိုက်သလောက် ပြည့်စုံ အောင် ပေးနေတယ်။ အကြီးလုပ်တဲ့ စာချဘုန်း ကြီးလေးတွေရဲ့ အနေအထိုင်လေးတွေ အားလုံး သူ့ဟာနဲ့သူ တော်နေကြတယ်။ ဘာမှ သိပ်ပြီး တော့ ပြောစရာမရှိဘူး။ သူတို့ဆုံးမတဲ့ ဩဝါဒ တွေကလည်း ကောင်းနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တပည့် တော်တို့ တပည့်သံဃာတွေမှာ လိုက်နာမှု အားနည်းနေတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ သဒ္ဓါ တရား အားနည်းနေတယ်ပေါ့။

သဒ္ဓါတရားအားနည်းတယ်ဆိုတာ ဘာ ကြည့်ပြီး ပြောတာလဲ။ စကားနားမထောင်တာ တွေ၊ နောက်ပြီးတော့ ရန်ကုန်စာဖြေသွားတဲ့ အခါမှာ တချို့ စည်းကမ်းဖောက်တာတွေ …၊ အဲဒါတွေ တပည့်တော်ကြားရတာပဲ။ ဒါတွေ နောင်ကျမှ ပြန်သုံးသပ်ရမယ်ပေါ့။ မဖြစ်သင့် တာတွေ၊ အင်မတန်မှ ယုတ်ညံ့တဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ မွေးလာတာတွေ တော်တော်တွေ့ရတယ်။ ဒါတွေ ဟာ သဒ္ဓါတရား အားနည်းတဲ့လက္ခဏာတွေပဲ။ မသိလို့လားလို့ မေးရင်တော့ မသိဘူးလို့ ဖြေ မယ်မထင်ဘူး။ တပည့်တော်တို့လည်း ဆုံးမနေ တာ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စာပေတွေလည်း ဖတ်နေ တာ။ ဒါပေမဲ့လို့ အရှက်အကြောက်တရားက နည်းလာတယ်။ အရှက်အကြောက် နည်းလာတဲ့ အခါမှာ စည်းကမ်းဥပဒေကို လိုက်နာကျင့်သုံး မှုမရှိဘဲ ဖြစ်တတ်တယ်ပေါ့။

သုဂတဝိနယသုတ်

ပါဠိတော်မှာ သုဂတဝိနယသုတ်ဆိုတာ ရှိတယ်။ တပည့်တော်တို့ ဒီဓမ္မာရုံမုခ်ဦးမှာလည်း ရေးထားတယ်။ စောစောက ဆရာတော်ကြီး ပါဠိသိက္ခာမှာ ရေးထားသလိုပဲ။ လောကမှာ သုဂတနဲ့ သုဂတဝိနယ ရှိနေသမျှ နတ်လူတွေ

ဘူး။ အမှန်ကတော့ ဒီအက္ခရာလေးဆယ့်တစ် လုံး ရေတွက်တဲ့အခါမှာဆိုရင် 'က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င'စသည်ဖြင့် ဒါမျိုးလေး သွားသင့်တယ်။ ဒါလေးတွေလည်း တပည့်တော် ပြန်ပြင်ပေးနေ တယ်။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း သုတ်စဉ် ထဲမှာ 'တဒန္,ပရောခေန ဖြစ်နေတာကို 'တဒန္, ပ,ရောခေန 'ဆိုပြီး ဒါမျိုးလေးတွေ ပြန်ပြင်ပေး နေတယ်။ ပျက်တာလွန်လွန်းနေပြီဆိုရင် တပည့် တော်တို့လည်း ပြန်ပြီးတော့ ပြင်ပေးနေပါတယ်။ စာချဘုန်းကြီးတွေလည်း ဒါလေးတွေတွေ့ရင် ဒီအတိုင်းကြည့်မနေကြပါနဲ့လို့ ပြောပေးနေပါ တယ်။

သာမညဆို ပေမဲ့

ဒါဟာ သာမညကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် တော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့တော့ ထင်စရာရှိ တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒီသုတ္တန်နဲ့ကြည့်ရင် သာသ နာကြီးကို မကွယ်ပျောက်အောင် လုပ်နေတာလို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အဲဒါလေးတွေကို ကြိုးစားပြီးတော့ ပြင်ပေးကြပါ။ ဒီအင်္ဂါကတော့ တပည့်တော်တို့ ကျောင်းမှာ ထိုက်သလောက် လည်းပြည့်စုံတယ်။ ဘေးမှာလည်း ပြည့်စုံမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ သတိလေးမပြတ်ထားပေးကြပါ။ အထူးသဖြင့် ပရိတ်ကြီးကစပြီးတော့ သေချာ လေး ဖတ်ပေးပါ။ ရှင်ကျင့်ဝတ်တွေ ဘာတွေ လည်း ဒီလိုပဲပေါ့။ ဒါမှ တပည့်တော်တို့ သာ သနာပြုတယ်ဆိုတဲ့စကား မှန်ကန်ရာရောက်ပါ တယ်။

အဲဒီတော့ … သာသနာကွယ်ကြောင်း ပထမအချက်က ပုဒ်ပါဌ်အက္ခရာ မမှန်မကန်နဲ့ သင်ယူရင် သာသနာကွယ်မယ်ပေါ့။ ပြောင်း

ဖတ်တဲ့ အခါမှာလည်း ပါဌ်မှားပါဌ်မှန် အရေး ကြီးတယ်။ ထားပါတော့ ... ဒီနေ့ဥပုသ်ပြုတယ် ဆိုလည်း 'န ဥက္ခိတ္တ,ကာယ အန္တရဃရေ ဂမိဿာမီတိ သိက္ခာ ကရဏီယာ'လို့ ဆိုလိုက် ရင် အဓိပ္ပာယ်က လုံးဝပျက်ထွက်သွားတယ်။ 'န ဥက္ခိတ္တ,ကာယ'ဆိုရင် ဒီကာယဆိုတာကြီးက တစ်ပုဒ်သက်သက် ဖြစ်ပြီးတော့ အဓိပ္ပာယ် တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။ 'န ဥက္ခိတ္တကာယ'လို့ တွဲဖတ်မှ မှန်မယ်။

နောက်တစ်ချက်ကလည်း ဒီနေ့ ဥပုသ် ပြုရင်းနဲ့ ကြားလိုက်တာပဲ။ ဩက္ခိတ္တစက္ခု'ကို 'ဥက္ခိတ္တစက္ခု' ဆိုပြီး ဖတ်သွားတယ်။ တကယ် က … ဩ (အော)ဆိုတဲ့ သဘောကနေ ကသတ်သတ်လိုက်လို့ရှိရင် (အောက်) ဖြစ်ရ မယ် မဟုတ်လား။ ဒါမျိုးလေးတွေကစပြီး အလေးမမူကြတော့ဘူးဆိုရင် ကြာလာရင် သာ သနာတော်ကွယ်မယ်ဆိုပြီးတော့ သုဂတဝိနယ သုတ်မှာ တစ်ချက်ဟောသွားတယ်။

ပြင်ပေးနေတယ်

ဒါကြောင့်မို့ ဒီအင်္ဂါကတော့ တပည့် တော်တို့ကျောင်းလည်း ထိုက်သလောက်ကြိုးစား ပြင်ပေးနေတယ်။ ပရိတ်ကြီးတွေကအစ တပည့် တော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ပြင်ပေးတယ်။ စာချ တဲ့အခါမှာလည်း 'အက္ခရာပါဒယော ဧကစတ္တာ လီသံ'က စပြီးတော့ တပည့်တော် ပြန်ပြင်ပေး နေတယ်။ ဟိုတုန်းက အက္ခရာတွေ ရေတွက်ကြ တဲ့အခါမှာ 'တံ ယထာ = အက္ခရာလေးဆယ့် တစ်လုံးဆိုတာ ဘာတွေတုံး'ဆိုရင် 'က၊ ခ၊ ဂဃင' ဆိုပြီးတော့ ရွတ်ကြတယ်။ ရှေ့ဆုံးက ကနဲ့ခ ကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ နောက်က ဂဃင ကျတော့ လက်က ဘယ်လိုချိုးရမှန်း မသိတော့

တော်ကတော့ ဒီမှာ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားစီစဉ် ပေးနေတာပဲ။ ရန်ကုန်စာဖြေသွားတဲ့ သာမဏေ တွေဆိုရင်လည်း တပည့်တော်အနေနဲ့ တတ်နိုင် သမျှ စရိတ်တွေဘာတွေ လုပ်ပေးတယ်။ အရင် တုန်းကတော့ အသွားအပြန်အားလုံးလုပ်ပေးဖို့ ဟာ မတတ်နိုင်တဲ့အတွက် အသွားစရိတ်နဲ့ တည်းခိုဖို့ပဲ လုပ်ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ တချို့ သဒ္ဓါတရား အားနည်းတဲ့အခါကျတော့၊ စကားနားမထောင်ဘဲ မဟုတ်တာတွေ လုပ်လာ ကြတယ်။ ကြားရတာ မကောင်းဘူးပေါ့။ ဒါတွေက ဖြည်းဖြည်းမှ ပြန်စိစစ်ပြီး ဒဏ်ပေး သင့်တာ ပေးရမယ်။

ဆိုလိုတာက ဒီအင်္ဂါနည်းလာပြီဆိုရင် ကျောင်းတိုက်ဆိုလည်း ကျောင်းတိုက်သာသနာ ကို ဖျက်တာပဲ။ တစ်သာသနာလုံးနဲ့ကြည့်ရင် လည်း သာသနာထဲ ဝင်ပြီးတော့ ဖျက်ရာ ရောက်နေတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ ဒီအင်္ဂါလေးတွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်စစ်ကြည့် ပါ။ ဒါတွေက စာတော်တာနဲ့မဆိုင်ဘူး။ တချို့ စာတော်ပေမဲ့လို့ အဲဒီထဲမှာ ပါနေတာတွေလည်း အများကြီးရှိနိုင်တာပဲ။ စာမတော်ပေမဲ့လို့ ရှေ့ တစ်မျိုး ကွယ်ရာတစ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ဆရာသမား ရဲ့သိက္ခာ ကျောင်းတိုက်ရဲ့သိက္ခာကို ထိန်းပြီး တော့ နေနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ရှိတယ်၊ ကြား လည်း ကြားတယ်။ တပည့်တော်တို့က ဂုဏ် လည်း ယူပါတယ်။

ကိုယ်မပါစေရဘူး

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ပြန်ပြန်လိုက်ပါ။ ပုဒ်ပါဌ်အက္ခရာ မှန်မှန်ကန် ကန်နဲ့ သင်ယူခြင်းဟာ သာသနာပြုခြင်းတစ် မျိုးဆိုတာ ပြန်ပြီးတော့ဖြစ်လာတယ်။

သာသနာကွယ်ကြောင်း(၂)

နောက် " ဒုတိယအချက်က ဘာလဲဆို တော့ 'အပွဒက္ခိဏဂ္ဂါဟိနော အနုသာသနိ''တဲ့။ ဒုဗ္ဗစတွေဖြစ်ပြီးတော့ ဆုံးမတဲ့စကားကို မနာယူ တော့ရင်လည်း သာသနာတော်ကွယ်မယ်တဲ့။ လိုရင်းကတော့ သံဃာတွေ ဒုဗ္ဗစဖြစ်လာပြီ၊ အပြောရစက်လာပြီ၊ စကားနားမထောင်တော့ ဘူးဆိုရင် သာသနာတော် ကွယ်မယ်တဲ့။ ပြောင်း ပြန်ပြန်လိုက်။ စကားလေးတွေ တတ်နိုင်သမျှ ရိုရိုသေသေနာယူတယ် ဆိုလို့ရှိရင်လည်း သာ သနာပြုရာရောက်တယ်။ သာသနာပြုတယ်ဆို တာ အဲဒါမှအစစ်ပဲ။

ဒီခေတ်မှာတော့ 'သာသနာပြုတယ်' ဆိုတဲ့ စကားက ဆရာတော်ဦးဉာဏိဿရ ဟောဟောနေသလိုပဲ၊ တကယ်သာသနာပြုပြီး တော့ ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိ စစ်စစ်မှန်မှန်လုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြောစရာမကျန်ရလောက်အောင်ကို သာသနာပြုဆိုတဲ့စကားလုံးကို လှိုင်လှိုင်သုံးနေ ကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကတော့ ရိုးရိုးလေးပဲ မိန့်သွားတယ်။ ခုနကလို စကားလေး ရှိရို သေသေနားထောင်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဒါဟာ သာ သနာပြုတာ၊ သာသနာမကွယ်အောင် ကြိုးစား နေတာပါတဲ့။

တော်တော်အားနည်းနေတယ်

အဲဒီတော့ ဒီအင်္ဂါချက်ကို တပည့်တော် တို့ကျောင်းအနေနဲ့ ပြန်စစ်ကြည့်တဲ့အခါ တော် တော် အားနည်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ တပည့်

ကျောင်းမှာ လိုအပ်နေတဲ့အတွက် ကြိုးစားပြီး တော့ ဖြည့်ပေးပါဦး။ တပည့်တော် ဖြည့်စေချင် ပါတယ်။

လို တာလေးဖြည့် ပေးပါ

ပြန်ပြောမယ်နော်။ ပထမအင်္ဂါက တပည့်တော်တို့ကျောင်းမှာ ထိုက်သလောက် ပြည့်စုံတယ်။ ပုဒ်ပါဌ်အက္ခရာမှန်အောင် တပည့် တော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ပေးနေတယ်။ ဒုတိယအင်္ဂါအနေနဲ့ အထက်အကြီးတွေရဲ့ဆုံးမမှု က ထိုက်သလောက်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အောက် က နာခံမှုက အားနည်းနေတယ်။ တချို့ စာ တော်နေပေမဲ့လို့ အင်မတန်မှ သဒ္ဓါတရားအား နည်းပြီးတော့ ဖောက်ဖျက်တာလေးတွေ တွေ့ နေရတဲ့အတွက် ဒီအင်္ဂါ အားနည်းသေးတယ်။ လုံးဝပျက်တယ်လို့တော့ တပည့်တော် မဆိုလိုပါ ဘူး။ အဲဒီအားနည်းချက်လေးကို ကြိုးစားပြီး တော့ ဖြည့်ပေးကြပါ။

သာသနာကွယ်ကြောင်း(၃)

တတိယအင်္ဂါက ဘာလဲဆိုတော့ ... စာတော်ပေတော်လေးတွေ ဖြစ်လာပြီဆိုလို့ရှိရင် 'တေ စ န သက္ကစွံ သုတ္တန္တံ ပရံ ဝါစေန္တိ' တဲ့။ စာတော်ပေတော်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက စာချတဲ့ အခါမှာ သက္ကစ္စ လေးလေးစားစား မပို့ချတော့ ဘူးဆိုရင် သာသနာတော်ကွယ်ပြီတဲ့။ ဒါကျ တော့ တပည့်တော်တို့ အကြီးတွေနဲ့ဆိုင်တယ်။ အကြီးတွေနဲ့ ဆိုင်တယ်ဆိုပေမဲ့လည်း အချင်း ချင်းပြန်ပြီးတော့ စာချနိုင်တဲ့အဆင့်ဆိုရင် ဒီအထဲ ပါသွားတာပဲ။ ဒီနေ ရာမှာ သာမန် စာချရံ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မြတ်စွာဘုရားက သက္ကစွံဆိုတဲ့ ပုဒ်ကလေးကို အထူးပြုထားတယ်။ လေးလေး

လင်း ရိုးရိုးသားသား သုံးသပ်ရရင် တပည့်တော် တို့ကျောင်းမှာ တော်တော်အားနည်းသေးတယ် လို့ ဒီလိုပဲ သုံးသပ်ကြပါစို့။ ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီအင်္ဂါကို ကြိုးစားပြီးတော့ ဖြည့်ကျင့်ပါ။ တပည့်တော်လည်း ဘယ်အချိန်မှာပဲ ကြားကြား၊ ခေါ်ပြီးတော့ ပြုပြင်ပေးမယ်။ ပြုပြင်ပေးပေမဲ့လို့ အောက်ကလည်း လိုက်နာဦးမှဖြစ်မှာ။ မိုးဟာ ရွာပေမဲ့လို့ အောက်ကနေ ကွဲနေတဲ့အိုးနဲ့ ရေခံလို့ ရှိရင် ရေမရသလိုပဲပေါ့။ အရှင်ဘုရားတို့ဘက် ကလည်း သဒ္ဓါတရားဦးစီးပြီး နာယူမှ ခံယူမှ ဒါတွေဟာ နားထဲမှာဝင်ပါမယ်။ နားဝင်မှလည်း တကယ်လိုက်နာပါမယ်။

အားမနာပါနဲ့

တပည့်တော် တစ်ခါတုန်းက ပြောဖူး တယ်။ အကြီးလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း အားနာလို့ မပြောဘူး၊ အချင်းချင်းလည်း အားနာလို့ မပြော ဘူးဆိုရင် ဒါတွေဟာ သာသနာကွယ်ကြောင်း ဖြစ်တယ်လို့ ဒုဗ္ဗစသိက္ခာပုဒ်မှာ 'ယဒိဒံ အည မညဝစနေန အညမညဝုဋ္ဌာပနေန လို့ မြတ်စွာ ဘုရား ဟောထားတာရှိတာပဲ။ သာသနာ ကြီး ပွားတယ် ဆုတ်ယုတ်တယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် သာသနာ တည်တံ့တယ် ကွယ်တယ်ဆိုရာမှာ အချင်းချင်း အားနာစရာမလိုဘူး။ ပြောရတယ်။ ဆရာတပည့် အချင်းချင်းလည်း ပြောသင့်ပြော ထိုက်တာကို ပြောရတယ်။ ပြောတဲ့အခါမှာ လည်း အောက်ကပုဂ္ဂိုလ်တွေက နာယူရတယ်။ နာယူလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ သာသ

နာပြုရာရောက်တယ်။ ပြောင်းပြန်ပြန်လိုက်ပါ။ မနာယူလို့ရှိရင် သာသနာကွယ်အောင် လုပ်နေ တာနဲ့ အတူတူပဲ။ အားလုံးသဘောပေါက်ပါ တယ်နော်။ အဲဒီအင်္ဂါကိုတော့ တပည့်တော်တို့

ကွယ်အောင်မလုပ်ပေမဲ့လို့ ကွယ်အောင်လုပ်တာ နဲ့ အတူတူပဲ။ ကွယ်အောင်လုပ်တယ်ဆိုတော့ စကားက နာစရာရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြောင်းပြန် ပြန်လိုက်ရင် ဒီအဓိပ္ပာယ်ပဲ ထွက်တယ်။

ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ အကြီး လုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ စာချတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း ကိုယ်စာချတာတွေကို ပြန်ပြန်ပြီးတော့ သုံးသပ် ပါ။ သုံးသပ်ပြီးတော့ ကိုယ်ချလိုက်တာ နား မလည်ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်ဆင်ပါ။ ဥပမာအားဖြင့် စာလိုက်သံဃာ ဆယ်ပါးရှိတယ် ဆိုရင် ရှစ်ပါးကတော့ အနည်းဆုံး နားလည်သင့် တယ်။ အင်မတန်မှ ညံ့လွန်းလို့ နှစ်ပါးလောက် က နားမလည်ဘူးဆိုတာတော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ ကြိုးစားပြီးတော့ ချပေးပါ။ ချ လည်း ချနေကြတာ တွေပါတယ်။ ဒီလိုချခြင်း သည်ပင် သာသနာပြုခြင်းတစ်မျိုးလို့ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်ပြန်အောက်မေ့ပြီးတော့ ဝမ်းသာပါ။

လေးစားလို့တော့ မရဘူးပေါ့

ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ စာတော်ပေတော်ဖြစ် ပြီး ကိုယ်ချမ်းသာရေးအတွက် ကြောင့်ကြမဲ့နေပြီ ဆိုလို့ရှိရင် ဒါမျိုးကိုလည်း လေးစားလို့မရပါ ဘူး။ တပည့်တော်တို့က နဂိုကတည်းက ခုနက လိုခံယူချက်တွေ ရှိခဲ့တဲ့အခါကျတော့ အပြစ် မမြင်တောင်မှ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လေးစားလို့က တော့ မရနိုင်ဘူးပေါ့ဘုရား။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ် ရောက်လာတဲ့နေရာမှာ ကိုယ်တာဝန်ယူတဲ့အပိုင်း မှာ တတ်နိုင်သမျှ လေးလေးစားစား ကြီးစားပို့ချ ပေးပါ။ ဘုရားဟောသလိုပဲပေါ့။ ဘုရားက စာချခြင်းသည် သာသနာပြုရာရောက်တယ် လို့တင် မဟောဘူး။ သက္ကစ္စံဆိုတဲ့ပုဒ်ကို အဓိက ထားပြီး ဟောကြားထားတာရှိတဲ့အတွက် ကြိုး

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

စားစားကို ပို့ချပါတဲ့။

စာချတော့မယ်ဆိုလို့ရှိရင် သူ ဘယ်လို နားလည်မလဲဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ချပါ။ ဟိတ်ကြီး ဟန်ကြီးတွေနဲ့ မချပါနဲ့။ ကြိုတင်ပြီးတော့ စာ မကြည့်ဘဲနဲ့ သွားချပြီဆိုရင်လည်း စာသင်သား နားမလည်နိုင်ဘူး။ ဒါလည်း သက္ကစ္စတရား မပါဘူး ပြောရတာပဲ။ သာသနာပြုတဲ့နေရာမှာ ဒီ 'သက္ကစ္စ' လေးလေးစားစား ဆိုတဲ့ပုဒ်ဟာ အင်မတန် လိုတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ်ချတဲ့ စာဝါကို ကိုယ်တာဝန်ယူပြီးတော့ နားလည် အောင် ကြိုးစားပြီးတော့ ချနိုင်တဲ့အဆင့် ရှိရ မယ်။ ဒါ တပည့်တော်တို့ကျောင်းမှာ ထိုက် သလောက်လည်း ရှိပါတယ်။ အကယ်၍ လိုအပ်နေသေးတယ်ဆိုရင်လည်း တပည့်တော် အခုလို ပြောတဲ့အခါမှာ အရှင်ဘုရားတို့ဘက်က ပြင်ပေးထားကြပါ။ ခြုံကြည့်လိုက်ရင် ဒီအင်္ဂါက တော့ ထိုက်သလောက် ပြည့်စုံပါတယ်။ စာဝါ တွေလည်း ပြည့်စုံတယ်။

ပရဝါစန

ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်ဘက်က စာတော် ပေတော် ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ကိုယ်နိုင်တဲ့ဘက်က နေပြီးတော့ သက္ကစ္စတရား ရိုရိသေသေ လေး လေးစားစားနဲ့ ပရဝါစနလို့ခေါ်တဲ့ သူတစ်ပါးကို ပြန်ပြီးတော့ ပို့ချခြင်းဟာလည်း သာသနာတည် ကြောင်းတရားပဲ။ ပြောင်းပြန်ပြန်လိုက်။ စာပေ တော့ တော်ပါရဲ့။ ထိုက်သလောက် စာမေးပွဲ လည်းအောင်တယ်၊ အသိဉာဏ်လည်းရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာချတဲ့အခါမှာ လေးလေးစားစား မရှိဘူး။ သို့မဟုတ် သူပို့ချတာသည် အများ နားမလည်ဘူး။ ဒါဆိုလို့ရှိရင်လည်း ဒါဟာ သာသနာကွယ်ကြောင်းတရား ဖြစ်သွားတယ်။

သလဲ။ 'ပညာ'ဆိုတာ အသိဉာဏ် ခံယူချက်ကို ပြောတာပါပဲ။ ကိုယ် သင်္ကန်းဝတ်လာတဲ့အပေါ် မှာ၊ ဒီကျောင်းတိုက်အပေါ်မှာ၊ သာသနာတော် အပေါ်မှာ ဘယ်လိုခံယူသလဲ၊ ပေးဆပ်ချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ဘယ်လို ပြောင်းလဲလာသလဲ။ ဒါကိုပဲ အခြေခံ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာလို့ ပြောရင်လည်း ရတာပဲ။

သီလ သမာဓိ ပညာ

သီလဆိုတာ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေပဲ။ သမာဓိဆိုတာ စိတ်နေစိတ်ထားလေးတွေပဲ။ ပညာဆိုတာကတော့ အခြေခံက ခံယူချက် အသိဉာဏ်ပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီးတော့ ခံယူချက်တွေ မှန်ကန်သလား မမှန်ကန်ဘူး လား၊ သင်္ကန်းဝတ်ပြီးတော့ ပညာသင်ယူနေ တာဟာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ၊ ကိုယ့်အကျိုး အတွက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချမ်းသာအောင်၊ ဘေးကနေပြီးတော့ ပညာတော်တယ်လို့ အသိ အမှတ်ပြုလာအောင် လုပ်နေသလား စသည် ဖြင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်တဲ့ ပညာလေးပေါ့။

အဲဒါလေးတွေ ဟိုတုန်းကနဲ့ စာရင် ဘယ်လောက်တိုးတက်လာသလဲ။ မတိုးတက် သေးဘူးဆိုရင် တိုးတက်အောင် ကြိုးစားပါ။ အဲဒီလိုလုပ်ရမှာ။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဗာဟုလိက ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းလေးပါးတွေ ပေါလာအောင် လှုပ် ရှားမှုမှန်သမျှ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာ၊ စိတ်ထဲကြံစည်တာတွေ များနေတယ်။ တစ်ဖက် က ပြန်ကြည့်တဲ့အခါမှာ စိတ်နေစိတ်ထားပြင် ဖို့တွေ မေ့နေတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ရည်ရွယ် ချက်အမှားတွေ ပြောင်းဖို့ရာ မေ့နေတယ်။ တ ဖြည်းဖြည်း ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာလေးတွေကလည်း ပျက်လာတယ်ဆိုရင် ဒါ သာသနာကွယ်

စားပြီးတော့ ပို့ချပေးပါ။ ဒါ တပည့်တော်တို့ ဆရာတွေဘက်က ပြည့်စုံရမှာ။ ဒီအင်္ဂါလည်း တပည့်တော်တို့ကျောင်းမှာ ထိုက်သလောက် ပြည့်စုံတယ်။ မပြည့်စုံတာကတော့ စောစောက ဒုတိယအင်္ဂါပဲ။ တော်တော်လေးကို ချို့ယွင်းနေ တယ်။ မသိတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အပြင် ရောက်သွားပြီဆိုရင် စာတော်ပေတော်လေးတွေ က စပြီးတော့ မဟုတ်တာလေးတွေ လုပ်ချင် တာ။ အဲ့ဒါ တပည့်တော် စိတ်မကောင်းဆုံးပဲ။ ဒါတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီး

ကြည့်ရင်တော့ ငါ ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ သိကြမှာပဲ။ အဲဒါလေးတွေဖြစ်ရင်လည်း ပြန်ပြီး တော့ ပြုပြင်ဖို့ တာစူကြပါ။ ပျက်အစဉ် ပြင် ခဏဆိုတာ ရှိတယ်။ ပျက်တယ်ဆိုတာလည်း ထာဝရဖြစ်မနေဘူး။ ပြင်လို့ရှိရင် ခဏလေးနဲ့ ပြန်ပြီးတော့ ကောင်းနိုင်တာပဲ။ အဲဒါလေးကို တပည့်တော် အထူးပြောချင်တယ်။

သာသနာကွယ်ကြောင်း(၄)

နောက် ... ဒီ သုဂတဝိနယသုတ်မှာ စတုတ္ထသာသနာကွယ်ကြောင်းတရားအနေနဲ့ အဓိက အကြီးအကဲလုပ်တဲ့ ရဟန်းတွေဟာ သာထိလိကာ = ကုသိုလ်ကောင်းမှုဘက်ကျလို့ ရှိရင် လျော့ရဲလာတယ် တဲ့။ ဗာဟုလိကာ = ပစ္စည်းလေးပါးရဖို့ကျတော့ အင်မတန် ကြိုးစား အားထုတ်လာတယ် တဲ့။ နောက် 'အပွတ္တဿ ပတ္တိယာ ဝီရိယံ န အာရဘန္တိ 'တဲ့။ ကိုယ့်ရဲ့ သန္တာန်ကိုပဲ ပြန်ပြီးတော့ စဉ်းစားကြည့်လိုက် ပေါ့။ ဒီကျောင်းမရောက်ခင်တုန်းက စိတ်ဓာတ် လေးတွေပေါ့။ 'သီလ' ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဟို တုန်းက ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။ 'သမာဓိ' စိတ် နေစိတ်ထားလေးတွေ ဘယ်လောက်ကောင်းခဲ့

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ကြောင်းတဲ့။ **ခေါင်းဆောင်အရေးကြီးတယ်**

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီ အကြီးလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပစ္စည်းလေးပါးကို အတင်းမက် မောလွန်းပြီးတော့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတွေ ကျလာ တဲ့အခါမှာ သူ့ရဲ့တပည့်တွေဟာလည်း ဒါမျိုး ဖြစ်သွားပြီးတော့ အဲဒီအစဉ်အဆက်ကြီးက သာသနာကွယ်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားစေတာတဲ့။ သူကိုယ်တိုင် တစ်ပါးတည်းလုပ်တာက တော် သေးတယ်။ အရေးကြီးတာက သူ့ကိုအကြောင်း ပြုပြီးတော့ တပည့်တွေကလည်း 'ပစ္ဆိမာ ဓနတာ ဒိဋ္ဌာနုဂတိ' ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ နောက်ကနေပြီး တော့ လိုက်လုပ်ကြတာ။ အဲဒါသည်ပင် သာသ နာကွယ်ကြောင်း အဓိကဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီတော့ ဒီအင်္ဂါလည်း တပည့်တော် တို့ ဒီကျောင်းမှာ ထိုက်သလောက် ပြည့်စုံတယ် ဆိုပါစို့။ လာဘ်လာဘလည်း သိပ်မပေါသေး ဘူး။ တပည့်တော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ခြိုးခြံ ရွှေတာပြီးတော့ စားနိုင်ရံ၊ သောက်နိုင်ရံလောက် ပဲ၊ ပုံမှန်လေး လည်ပတ်နိုင်ရံပဲ ရှိတယ်။ ဘယ် သူ့ကို ဘာလုပ်ပေးပါလို့ ပြောတာမျိုး တပည့် တော်တို့ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီအင်္ဂါလည်း ထိုက်သလောက် ပြည့် စုံတယ်လို့ ထင်တယ်ပေါ့။

လိုအပ်ချက်က ဒုတိယအင်္ဂါ

ပြန်ပြီးတော့ ချုပ်လိုက်လို့ရှိရင် တပည့် တော်တို့ကျောင်းမှာ လိုအပ်ချက်အင်္ဂါသည် ဒုတိယအင်္ဂါပဲ။ အဲဒီဒုတိယအင်္ဂါဟာ အားလုံး တော်တော်များများ ချို့ယွင်းနေကြတယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး လေးစားကြရမယ်။ ကိုယ် လုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်ပြီ

ဆိုရင် ကိုယ်လုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းကို တိုင်ပင်ရမယ်၊ ဆွေးနွေးရမယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ အသိပေးရုံလေး ပေးတယ်ဆိုရင် ဒါတွေဟာ လည်း မဟုတ်သေးဘူးပေါ့။ မဟုတ်သေးဘူးဆို တာက လေးစားမှုနည်းတာကို တပည့်တော် ပြောတာပါ။

ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ်လုပ်မယ့်လုပ်ငန်းကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီးတော့ လုပ်တာကောင်းတယ်။ မတိုင်ပင် မဆွေးနွေးရင် ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ ဘာမှတော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ တပည့် ရင်းနှီးမှုမှာ ကွာဟသွားတတ်တယ်။ ရင်းနှီးမှုကွာဟသွားပြီဆိုရင်၊ ယုံကြည်မှုအားနည်း ပြီဆိုရင် ရေရှည်ကျတော့ လက်တွဲလို့မကောင်း တာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။

သူတော်ကောင်းဖြစ်ဖို့ဝေး

ဒါကြောင့်မို့ ဒုတိယအင်္ဂါဖြစ်တဲ့ စကား နားမထောင်မှု၊ ကွယ်ရာတစ်မျိုး ရှေ့တစ်မျိုး လုပ်မှု၊ ဒါလေးတွေဟာ တပည့်တော်တို့ကျောင်း မှာ တွေ့ပြီးရင်းတွေ့ရင်း ဖြစ်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒီအချက်ကတော့ တော်တော်အားနည်းတယ်လို့ တပည့်တော် ဒီလိုပဲ ကောက်ချက်ချတယ်။ ဆုံးမတဲ့ အကြီးတွေကလည်း ဆုံးမနေတာပဲ။ အငယ်တွေကလည်း သိနေကြတာပဲ။ စာအုပ် စာပေတွေလည်း ဖတ်နေကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လိုက်နာမှုကျတော့ အားနည်းနေတယ်။ ကျောင်း အပြင် ရောက်လို့ရှိရင် 'ရတဲ့အခွင့်အရေးတော့ အသုံးချမှပဲ'ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးတွေ လွှမ်းနေ သမျှတော့ အရှင်ဘုရားတို့အနေနဲ့ သာသနာမှာ ဘယ်တော့မှ တိုးတက်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူတော်ကောင်းဖြစ်ဖို့လည်း ကြာလေ ဝေးလေ ဖြစ်လာမယ်။

ပေတော်တွေဖြစ်လာတဲ့ ဆရာသမားတွေဟာ စာချတဲ့အခါမှာ လေးလေးစားစားမချဘူး၊ ဝတ် ကျေတန်းကျေပဲ ချတယ်။ (၄) အကြီးလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အထူးသဖြင့် တပည့်တော်လို ခေါင်း ဆောင်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လာဘ်လာဘ ရဖို့အတွက် ကြိုးစားပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ သီလ သမာဓိ ပညာတွေ၊ အခြေခံဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ကျင့် တရား စိတ်နေစိတ်ထား ခံယူချက်တွေကို သုံး သပ်မှု၊ တိုးတက်အောင်လုပ်မှု နည်းလာပြီဆိုရင် တပည့်တွေကလည်း နောက်ကနေ အတုလိုက် ပြီးတော့ လုပ်တယ်၊ ဒါမျိုး ပစ္စည်းလေးပါး ရအောင်ပဲ ကြိုးစားပြီးတော့ သီလသမာဓိပညာ တိုးအောင် မကြိုးစားကြဘူး။

ဒီလေးချက်နဲ့ တပည့်တော်တို့ကျောင်း ကို ချိန်ထိုးကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကျန်တဲ့အချက် တွေ အတော်အတန် ပြည့်စုံပေမဲ့လို့ ဒုတိယအင်္ဂါ မှာ အားနည်းနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီ အားနည်းတဲ့အင်္ဂါကို ကြိုးစားဖြည့်ပြီးတော့ သာသနာပြုနိုင်တဲ့ သာမဏေများ၊ ရဟန်းတော် များ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

သူတော်ကောင်းတို့သဘောထား

သူတော်ကောင်းဆိုတဲ့သဘောက ရတဲ့ အခွင့်အရေးကို ရတိုင်း မယူဘူး။ အဲဒါ အရှင် ဘုရားတို့ သဘောပေါက်ပါ။ အပြင်ရောက်သွား တယ်၊ လုပ်ခွင့်ကြုံတာတောင်မှ မသင့်တော်ပါ ဘူးလေဆိုပြီးတော့ သူများလုပ်နေပေမဲ့ ကိုယ် ရှောင်ကြဉ်နိုင်တဲ့အဆင့်ဟာ ဒါ သူတော်ကောင်း ရဲ့စိတ်ဓာတ်ပဲ။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်တွေ မရှိသေးဘူး။ နည်းနေသေးတယ်။ ဒါလေးတွေကို ပြန်ဖြည့် ပေးပါ။ ဖြည့်ပေးလို့ရိုရင် ကျောင်းတိုက်ကိုလည်း တည်တံ့အောင်၊ တိုးတက်အောင် လုပ်ရာရောက် တယ်။ သာသနာတော်ကြီးကိုလည်း မကွယ် အောင် တည်တံ့အောင် လုပ်ရာရောက်တယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သာသနာပြုရာရောက်တယ်။

နဲ့ ပါဠိသိက္ခာလေးအခြေခံပြီးတော့ ဒါ တပည့် တော် တွေးလိုက်တာ။ 'ဗုဒ္ဓေါ ဒေဝမနုဿာနံ အတ္ထာယ ဟိတာယ သုခါယ လောကေ ဥပွဇ္ဇတိ' ဆိုတာလေးကနေ တွေးလိုက်တာပေါ့။ နောက် … သုဂတဝိနယသုတ်မှာလည်း သုဂတ နဲ့ သုဂတဝိနယဟာ သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာဖို့ အတွက် ဖြစ်တယ်၊ စီးပွားအတွက် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ သုဂတ၊ သုဂတဝိနယကြီး မကွယ်ပျောက် အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတော့ ကွယ်ပျောက် ခြင်းရဲ့ အကြောင်းအင်္ဂါလေးပါး ပြထားတယ်။

သာသနာကွယ်ကြောင်းတရားလေးပါး

(၁) ပုဒ်ပါဌ်အက္ခရာတွေ မဟုတ်မမှန် နဲ့ သင်ယူကြတယ်။ (၂) ဆရာတွေက ဆုံးမ ပေမဲ့ တပည့်တွေက ကွယ်ရာတစ်မျိုး ရှေ့တစ် မျိုး လုပ်တယ်၊ ဒုဗ္ဗစ ဖြစ်တယ်၊ စကားကို ရှိရှိသေသေ နားမထောင်ဘူး။ (၃) စာတော်

ထိန်းသိမ်းမှုစွမ်းရည်

၁၃၆၅ ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ၂၀၀၃ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၃ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ည

တွေဆိုလည်း ဒါ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိပြီးသားတွေ ဖြစ်နေကြပြီ။

အုပ်ချုပ်ပုံစည်းမျဉ်း

ဒီကျောင်းတိုက်ရဲ့ အုပ်ချုပ်ပုံအဆင့်ဆင့် ကို ခဏနေကျရင် စာချဘုန်းကြီး ဦးဣန္ဒာစာရ ဖတ်ပြလိမ့်မယ်။ အနုနာယကအဖွဲ့၊ ဂဏဝါစ က စာချဝန်ဆောင်ဆိုပြီးတော့ အဓိကအားဖြင့် နှစ်ဆင့်ပါပဲ။ တပည့်တော် ဒီနှစ်ကစပြီးတော့ အတည်ပြုပြီးတော့ စည်းမျဉ်းဆွဲပေးမယ်။ ဒါက လည်း အခြေအနေအရ အကျိုးအပြစ်ဆိုတာ တော့ ရှိရမှာပေါ့။ စည်းမျဉ်းဥပဒေဆိုတာ ပုံသေ လုပ်လို့မရတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ရှေး ခေတ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ၈ တန်းအောင် ကျောင်းဆရာကနေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခုကျ ဘွဲ့ရမှ ကျောင်းဆရာ။ ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်လာရ တယ်။ ဒါ အခြေအနေအရ ကြည့်လုပ်ရတာပဲ။ အဲဒီတော့ အဲဒါလေးကို ဖတ်ပြမယ်။ ပြီးလို့ရှိရင်

ဝိနည်းတွေ ရှိပြီးသား

ကဲ ... ဒီနေ့ ဝါဆိုလပြည့် ရောက်ပြီ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် တပည့်တော်တို့ ဝါဆိုရတော့ မယ်။ တပည့်တော်တို့ ကျောင်းတိုက်သက်တမ်း အနေနဲ့လည်း တပည့်တော် ဒီကိုရောက်တာက ၁၃၅၄ ခုနှစ် နယုန်လပြည့်ကျော်(၁)ရက်ဆိုတော့ ၁၁ နှစ်ပြည့်လို့ ၁၂ နှစ်ထဲကို ရောက်လာပြီ။ ဒီနှစ်ဆို ၁၂ ဝါမြောက်ပေါ့။ ကျောင်းတိုက်စည်း ကမ်းတွေလည်း ထိုက်သလို ပြောပြောလာခဲ့ တယ်။ အသေးစိတ် ဥပဒေတွေ ဘာတွေက တော့ ထူးမလုပ်တော့ဘူး။ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေ လည်း ရှိပြီးသား။ သမဏသာရုပ္ပ မဖြစ်တာ

တပည့်တော်က တစ်ခါ ပြန်ပြီးရှင်းပြမယ်။

ဦးဣန္ဒာစာရ ဖတ်ပြသည် … "စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး မြစကြာကျောင်း တိုက် ဂဏဝါစကစာချဂုဏ်အင်္ဂါ–

(က) သာမဏေကျော်ဘွဲ့ တစ်ဘွဲ့ဘွဲ့ ရရှိသော ရဟန်းသာမဏေဖြစ်ခြင်း၊ (ခ) တတိ ယဆင့်ကို ကြိုးစားဖြေဆိုဖူး၍ ဓမ္မာစရိယတန်း သို့ ရောက်နေသော ရဟန်းသာမဏေဖြစ်ခြင်း၊ (ဂ) တတိယဆင့် မဖြေဆိုဖူးသော ဓမ္မာစရိယ ကျမ်းစွဲ ရဟန်းသာမဏေဖြစ်ခြင်း။ (မှတ်ချက်) အခြေအနေအားလျော်စွာ အရည်အချင်းကို တိုးမြှင့်သတ်မှတ်နိုင်သည်။

ထိုအင်္ဂါသုံးချက်နှင့် မပြည့်စုံသော် လည်း ဝိနယဂရုက သိက္ခာကာမဂုဏ်၊ သင် ကြားမှု၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာခြင်းဂုဏ်၊ အနစ်နာခံမှု ရိုးသားမှု စသောဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်း သာမဏေကိုလည်း အနုနာယက ဂဏဝါစက စာချအဖြစ် ရွေးချယ်တင်မြှောက်နိုင်သည်။ (နာယကဆရာတော်၊ မြစကြာကျောင်း တိုက်၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊ စစ်ကိုင်းမြို့)

နံပါတ်(၁) ဦးဇာဂရာလင်္ကာရ၊ အနု နာယက ဂဏဝါစက စာချ၊

နံပါတ်(၂) ဦးဣန္ဒာစာရာလင်္ကာဒရ၊ အနုနာယက ဂဏဝါစက စာချ၊

နံပါတ်(၃) ဦးသီလာနန္ဒ၊ အနုနာယက ဂဏဝါစက စာချ၊

နံပါတ်(၄) ဦးဝဏ္ဏိတာလင်္ကာရ၊ အနု နာယက ဂဏဝါစက စာချ၊

နံပါတ်(၅) ဦးကောဝိဒ၊ အနုနာယက။

အရှင်ဣန္ဒကာဘိဝံသ(မြစကြာ)

နံပါတ်(၁) ဦးဝေပုလ္လ၊ ဓမ္မာစရိယ ပါရာဇိကဏ် သီလက္ခန်ကျမ်းစွဲ၊ ဂဏဝါစက စာချ၊

နံပါတ်(၂) ဦးပဝရ၊ ဓမ္မာစရိယ ပါရာဇိ ကဏ် သီလက္ခန်ကျမ်းစွဲ၊ ဂဏဝါစက စာချ၊ နံပါတ်(၃) ဦးတေဇဝန္တ၊ ဓမ္မာစရိယ

ပါရာဇိကဏ် သီလက္ခန်ကျမ်းစွဲ၊ ဂဏဝါစက စာချ၊

နံပါတ်(၄) ဦးပညာတိက္ခ၊ ဓမ္မာစရိယ ဂန္ဓာရာမိကသာမဏေကျော်၊ ဂဏဝါစက စာချ၊ နံပါတ်(၅) ဦးသုဒဿန၊ ဓမ္မာစရိယ သကျသီဟ တတိယဆင့်၊ ဂဏဝါစက စာချ၊ နံပါတ်(၆) ဦးစန္ဒာဝရ၊ ဓမ္မာစရိယ ဆွမ်းစားကျောင်း ဒုတိယတာဝန်ခံ၊ နံပါတ်(၇) ရှင်ဓမ္မာနန္ဒာလင်္ကာရ၊ သာမဏေကျော် ဂဏဝါစက စာချ၊ နံပါတ်(၈) ရှင်ဓမ္မဓရာလင်္ကာရ၊ သာမ ဏေကျော် ဂဏဝါစက စာချ၊ နံပါတ်(၉) ရှင်ဓမ္မဝရာလင်္ကာရ၊ သာမ ဏေကျော် ဂဏဝါစက စာချ

(က)ဂုဏ်အင်္ဂါ

အဲဒီတော့ ဒီစည်းမျဉ်းကလည်း အခြေ အနေအရ ခုမှစပြီးတော့ လုပ်ဖြစ်တယ်ပေါ့။ ကျောင်းတိုက်သက်တမ်းလည်း ၁၁ နှစ်ကျော်လို့ ၁၂ နှစ်ထဲ ရောက်လာပြီ။ ဒီတော့ လိုအပ်လာ ပြီထင်လို့ လုပ်ထားတယ်။ ခုနဖတ်သွားတဲ့အထဲ က (က)ဂုဏ်အင်္ဂါမှာ 'သာမဏေကျော်ဘွဲ့ တစ် ဘွဲ့ဘွဲ့ရရှိသော ရဟန်းသာမဏေဖြစ်ခြင်း' တဲ့။ တပည့်တော်တို့ ဒီမှာ ဖြေနေကြတာက ခုလော လောဆယ်တော့ ဂန္ဓာရာမိက သာမဏေကျော်၊

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

သကျသီဟ သာမဏေကျော်၊ မင်္ဂလာဗျူဟာ သာမဏေကျော်၊ ဒီသုံးပွဲကို အဓိက ဖြေနေကြ တယ်။ ဒါကိုသိထားရင် ဒီအင်္ဂါကတော့ အား လုံး နားမလည်စရာ မရှိဘူး။

(ခ)ဂုဏ်အင်္ဂါ

(ခ) တတိယဆင့်ကို ကြိုးစားဖြေဆိုဖူး ၍ ဓမ္မာစရိယတန်းသို့ရောက်နေသော ရဟန်း သာမဏေဖြစ်ခြင်း ဆိုတာကို နည်းနည်းရှင်းပြ မယ်။ ကိုယ်က တတိယဆင့်ကို တကယ်တော့ ကြိုးစားလုပ်ခဲ့တယ်။ အောင်တော့ မအောင်မြင် ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရည်အချင်းကတော့ ထိုက်သ လောက် ရှိသွားပြီ။ နောက် … အစိုးရဘက်မှာ ဓမ္မာစရိယတန်းလည်း ရောက်နေတယ်။ ဒါမျိုး ကျတော့ တပည့်တော်တို့ ခုချိန်မှာ လိုအပ်ချက် အရ စာချအဖွဲ့ထဲ ထည့်ထားတယ်။

(ဂ)ဂုဏ်အင်္ဂါ

နောက် … (ဂ)အနေနဲ့ကျတော့ သူက တတိယဆင့်တော့ မဖြေဆိုဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဓမ္မာစရိယတန်း တစ်ကျမ်းကျမ်းစွဲနေတယ်။ ဒါဆိုရင်လည်း တပည့်တော်တို့ ဂဏဝါစက စာချခန့်ပါမယ်။ အဲဒီတော့ တပည့်တော်တို့ ဒီသုံးချက်နဲ့မူတည်ပြီးတော့ လုပ်ထားတယ်ပေါ့။

မှတ်ချက်

ဒါပေမဲ့ မှတ်ချက်အနေနဲ့ အခြေအနေ အားလျော်စွာ အရည်အချင်းကို တိုးမြှင့်သတ်မှတ် နိုင်သည်လို့ ထည့်ထားတယ်။ တပည့်တော်တို့ မိခင်တိုက်မကြီးဖြစ်တဲ့ တောင်မြို့ဂန္ဓာရုံမှာလည်း တပည့်တော်တို့ခေတ်တုန်းက ဒုတိယဆင့်တွေ၊ 9PU

အလတ်တန်းတွေဖြစ်ပေမဲ့ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ပြန်ချ ခဲ့ကြရတယ်။ စာချအဖွဲ့ထဲ ဝင်ခဲ့ကြရတယ်။ နောက်တော့မှ၊ သံဃာတွေရဲ့ အရည်အချင်း ထိုက်သလောက် တက်လာတော့မှ စာချဂုဏ် အင်္ဂါကို တိုးမြှင့်သတ်မှတ်လာခဲ့ရတာ။

အခြားဂုဏ်အင်္ဂါများ

နောက် … 'အင်္ဂါသုံးချက်နဲ့ မပြည့် စုံသော်လည်း ဝိနယဂရက သိက္ခာကာမဂုဏ်၊ သင်ကြားပို့ချမှု၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာခြင်းဂုဏ်၊ အနစ်နာခံမှု ရိုးသားမှုစသောဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံ သော ရဟန်းသာမဏေကိုလည်း ရွေးချယ်တင် မြှောက်နိုင်သည်' တဲ့။

ဒီနေရာမှာ ဥပမာ ဦးသီလာနန္ဒကိုပဲ ကြည့်ပေါ့။ အသင်းတွေ လုပ်နေတယ်။ စာချ တန်း ကျမ်းမစွဲသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကြီးတန်း အောင်တဲ့အခါမှာ အကြီးတန်းကို သူ ပိုင်ပိုင်နိုင် နိုင် ပြန်ပြီးတော့ ချနိုင်တယ်။ ဒါမျိုးက ပိုပြီး တော့ ရှားတယ်ပေါ့။ အလတ်တန်းအောင်ပြီး တော့ ရှားတယ်ပေါ့။ အလတ်တန်းအောင်ပြီး တော့ ရားတယ်ပေါ့။ အလတ်တန်းအောင်ပြီး တော့ ရျပေးခဲ့တယ်။ တပည့်တော်တို့ စာသင် တိုက်ဆိုတာ ပြန်ပြီးတော့ စာချပေးနိုင်တဲ့ စွမ်း ရည်ရှိဖို့ အဓိကလိုအပ်တယ်။ စာမေးပွဲတွေ၊ ဂုဏ်တွေဆိုတာကတော့ အားလုံးရဲ့အသိအမှတ် ပြုခံရဖို့၊ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ လုပ်ငန်းလုပ်နိုင်ဖို့ ပေါ့ ဘုရား။ ဒါကြောင့် ဘွဲ့ရဖို့လည်း လုပ်နေ ကြရသေးတာ။

ဝိနယဂရုက သိက္ခာကာမဂုဏ်

ဝိနယဂရက သိက္ခာကာမ ဂုဏ်ဆိုတာ သာသနာတော်ရဲ့သိက္ခာ ညစ်နွမ်းမယ့်ဟာတွေ

ပဲ။ စာတွေဘာတွေ တအားကြီး အဆင့်မြင့် မချနိုင်တောင်မှ သူ တာဝန်ကျေ ချနိုင်တာတွေရှိ တယ်။ ဆွမ်းကျောင်းအတွက် အဓိကကျတဲ့နေရာ ကလည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့ အနုနာယက နေရာထားတယ်။ တပည့်တော်လည်း တချို့အရာတွေဆိုရင် နား မလည်တာရှိ သူနဲ့ပဲ တိုင်ပင်ရတာပေါ့။ လောကီအရေးတွေမှာ တချို့ လုပ်သင့် မလုပ် သင့်၊ ဒါတွေက တပည့်တော်တို့ကျတော့ သိပ် ပြီးတော့ နားမလည်တာတွေ ရှိခဲ့တယ်ပေါ့။ ဦးစန္ဒာဝရကို ထည့်တာကတော့ ဆွမ်း

စားကျောင်းမှာ ဦးကောဝိဒ ခရီးသွားရင်ပဲဖြစ် ဖြစ်၊ မသွားရင်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ခုလည်း လုပ်ပေးနေတာဆိုတော့ ကျေးဇူးများတယ်ပေါ့။ တပည့်တော်တို့ စာပေထဲမှာလည်း ရှိတယ် မဟုတ်လား။ သံဃာအတွက် ကျေးဇူးများတယ် ဆိုရင် အထူးတလည် လုပ်ပေးရတာပဲ။ ဒါ ကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ ဒီဂဏဝါစကအဖွဲ့ထဲ ထည့်ပေးရတာ။

ဂဏဝါစကပေမဲ့လို့

ဒီအင်္ဂါတွေကလည်း အခြေအနေအရ အပြောင်းအလဲရှိနိုင်တယ်ပေါ့။ ဂဏဝါစကဖြစ် နေပေမဲ့ ကျောင်းတိုက်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ သာသနာ တော်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးနွမ်းလာစေပြီဆိုရင်တော့ ဒါ တပည့်တော်တို့က ဒီအဆင့်ရောက်ပေမဲ့လို့ လက်မတွဲနိုင်ဘူးလို့ သတ်မှတ်ရမှာပဲ။ လက်တွဲ လို့ မဖြစ်နိုင်တာတွေ အများကြီးရှိလာနိုင်သေး တာပဲ။ ဒါတွေကိုလည်း တပည့်တော်တို့က ဆုံးဖြတ်ပြီးတော့ သင့်သလို ကြည့်လုပ်ရမှာပဲ။ ခု ကျန်နေတဲ့ တချို့ဦးဇင်းတွေ ရှိပါ

ဆိုရင် ရှောင်ကြဉ်ချင်တဲ့စိတ်ရှိဖို့ကို ဆိုလိုတာ။ သီလသိက္ခာ သမာဓိသိက္ခာ ပညာသိက္ခာကို တတ်နိုင်သမျှ မြတ်နိုးတဲ့ဂုဏ်ပေါ့။ ဒါမျိုးကို လည်း တပည့်တော်တို့က ကြည့်မှဖြစ်မှာ။

စာချကျွမ်းကျင်မှုဂုဏ်

နောက်ပြီးတော့ … 'စာပေကျမ်းဂန်ပို့ချ တဲ့အခါမှာ ကျွမ်းကျင်မှု'တဲ့။ တချို့ကျတော့ ကျွမ်းကျင်မှုက မရှိဘူး။ ကိုယ်ချတဲ့အတန်းကို လည်း နားလည်အောင် မချဘူး။ တချို့ကျ တော့လည်း စေတနာမပါလို့ နားမလည်တာမျိုး တွေလည်း ရှိမှာပေါ့။ စေတနာပါပေမဲ့လို့ ကိုယ် ကိုယ်တိုင်က စာပေနားမလည်လို့ စသဖြင့် ဒါတွေလည်း ရှိနိုင်တာပဲ။

အနစ်နာခံမှု ရိုးသားမှုဂုဏ်

နောက် ... အနစ်နာခံမှု ရိုးသားမှု။ ဒါတွေကလည်း ခု နမူနာအနေနဲ့ ဆွမ်းကျောင်း ဘုန်းကြီး ဦးကောဝိဒကိုပဲ ကြည့်လိုက်ပေါ့။ ဂဏဝါစက စာချ မဖြစ်ပေမဲ့လို့ တပည့်တော် တို့ အနုနာယကနေရာ ထားပေးထားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျောင်းတိုက်မှာ အဓိက အကျဆုံးနေရာကို ထမ်းဆောင်နေလို့။ တပည့် တော်လည်း ဒီဆွမ်းကျောင်းကိစ္စတွေ ကိုယ်တိုင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ သူရှိလို့ အားလုံးအတွက် ချမ်းသာ နေရတာ။ အရှင်ဘုရားတို့အားလုံး ဒါကို ငြင်း ပယ်မယ်လို့ မထင်ဘူးပေါ့။ အားလုံး သဘောတူ လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ယူဆတယ်။ တပည့်တော် ကိုယ်တိုင်ကိုက နှစ်နှစ်ကာကာ ဒီလိုယူဆလို့ ပြောနေတာပါ။

ဟိုတုန်းကလည်း ဦးသံဝရဆိုတာ ဒီလို

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တယ်။ ဦးနာဂိန္ဒတို့၊ ဦးဝိသုဒ္ဓါစာရတို့၊ ဦး ကုသလတို့။ သူတို့လည်း ကိုယ်စွမ်းသမျှ တပည့်တော် တာဝန်ပေးတာလေးတွေ ပို့ချနေ တယ်။ ဒါတွေကလည်း ပြောရရင် လေ့ကျင့်နေ တာပဲ။ လေ့ကျင့်တယ်ဆိုတာ စေတနာအားဖြင့် လည်း လေ့ကျင့်ပေးရတယ်။ ကိုယ်ပြောပေးတဲ့ တစ်ပါးဖြစ်ဖြစ် နှစ်ပါးဖြစ်ဖြစ် တော်သထက် တော်လာအောင် လုပ်ပေးနေတယ်ဆို ဒီထဲမပါ ပေမဲ့လို့ တပည့်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ် ထဲကတော့ လေးစားနေတာပဲ။ နေရာပေးနေတာ ပဲ။ အသိအမှတ်ပြုနေတာပဲ။

အဖွဲ့ထဲမပါပေမဲ့

စိတ်ရင်းစေတနာနဲ့ တကယ်ချပေးလို့ သူ တာဝန်ယူပေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မြင့်လာပြီဆို ဒါတွေကို တပည့်တော်တို့လည်း တစ်ချိန်မှာ အသိအမှတ်ပြုပြီးတော့ လေးလေးစားစား ဆက် ဆံရမှာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီအဖွဲ့စာရင်းထဲမပါပေမဲ့ စိတ်စေတနာအပြည့်ထားပြီးတော့ ကိုယ်ကျရာ တာဝန်ကို လုပ်ပေးပါ။ ခုဟာကတော့ တပည့် တော်တို့ စည်းကမ်းဘောင်အဖြစ်နဲ့ သတ်မှတ် တဲ့သဘောပါပဲ။

ကို ရင်တွေဆိုလို့ ရှိရင်လည်း ကိုယ့် အတန်းအချင်းချင်း၊ ဥပမာ ဒုတိယဆင့်အချင်း ချင်းပေမဲ့လို့ နားမလည်ဘူးဆိုရင် ပြန်ပြီးတော့ ရှင်းပြပေးရတယ်။ ဒါဟာ ခုခေတ် အတန်း ကျောင်းတွေမှာ ဂိုက်လုပ်တယ်ဆိုတာမျိုးပဲ။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဆယ်တန်း ကျူရှင်တွေမှာ ပြန်ပြီးတော့ ကြီးကြပ်လုပ်ပေး တာမျိုးပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ အချင်းချင်းမေးတဲ့အခါ မှာလည်း နားလည်အောင် စေတနာထားပြီး

တော့ ပြောပေးပါ။ ဒီဟာတွေက တစ်ချိန်ကျလို့ ရှိရင် မြင့်မြတ်သွားတာပဲ။ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် စွမ်းရည်တွေလည်း ရှိသွားတာပဲ။

ကိုယ်တွေ့မို့ပြောတာ

တပည့်တော်က ကိုယ်တွေ့မို့ ပြော တာ။ အရှင်ဘုရားတို့ကိုလည်း ဒါနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ထပ်ထပ်ပြီးပြောခဲ့တာပဲ။ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် အငယ်တန်းလောက်အဆင့်ရှိကတည်းက ကိုယ် တွေ့ကြုံခဲ့ရတယ်။ မြဝတီဆရာဘုန်းကြီးက သူက ရဟန်းသကျသီဟ ဖြေနေတာဆိုတော့ 'ဓာတွတ္ထသင်္ဂဟတွေ ကြည့်ပေးစမ်း၊ သဒ္ဒနီတိ ထဲက ဘယ်ပုဒ်ရှာစမ်း၊ ဘယ်လိုရှာစမ်း၊ အက္ခရာဝလိ ဘယ်လိုလှန်စမ်း၊ မောဂ္ဂလ္လာန် ဘယ်လိုလှန်စမ်း'နဲ့ ခိုင်းလေ့ရှိတယ်။

အဲဒီလို လိုက်ရှာရင်း ကြည့်ရင်းနဲ့ စာ အုပ်စာပေကြီးတွေနဲ့ ရင်းနှီးလာတဲ့အခါကျတော့ နောက်ပိုင်း ကိုယ်တိုင် သကျသီဟစတဲ့ အဆင့် မြင့်တာတွေ ဖြေတဲ့အခါ ဓာတ်တွေရှာတာက စပြီး ဆရာသိပ်အားမကိုးတော့ဘူး။ ကိုယ်ပိုင် စာအုပ်တွေ ကပွိပြီးတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ကြိုးစားကြည့်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဆရာသမားက သေချာလက်ထပ်ပြီးတော့ သင် တာမဟုတ်ပေမဲ့ ဒီကျေးဇူးကတော့ တပည့်တော် က မမေ့နိုင်ဘူးပေါ့။ သူခိုင်းတဲ့အတွက်ကြောင့် ကိုယ့်မှာသတ္တိရှိပြီးတော့ သာသနာမှာ လုပ်ရဲ ကိုင်ရဲတဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ ကိန်းဝပ်လာတာလေ။

မြင်အောင်ကြည့် ရအောင်ယူ

ခုလည်း တပည့်တော် အင်္ဂလိပ်စာကို ထိုက်သလောက် လေ့လာတယ်။ ဆရာ မပါပေ

တော့ပါဘူးလို့ အာမခံပြီးမှ ဆက်ချိုးဖောက်ရင် တော့ မကောင်းတော့ဘူး။ ကြီးကြီးငယ်ငယ် အားလုံးကို ပြောနေတာနော်။ သာသနာတော် မှာ နေခိုက် ကြိုးစားပြီးတော့ ကျောင်းတိုက်ရဲ့ သိက္ခာဂုဏ်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သိက္ခာဂုဏ်၊ ဒကာဒကာမတွေရဲ့ ကျေးဇူးဂုဏ်တွေကို ငဲ့ပြီး တော့ ထိန်းသိမ်းပေးကြပါ။

ဆက်သာလုပ်ပါ

ခုနကပြောတဲ့ ဝိနယဂရက သိက္ရာ ကာမ ဂုဏ်ဆိုတာ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို မြတ်နိုး တာကိုပြောတာ။ နောက် … စာပေကျမ်းဂန် ကျွမ်းကျင်မှုဆိုတာလည်း စာမေးပွဲအောင်အောင် လုပ်တာလောက်ကို ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ လေး တစ်ချက်သိထားပါ။ တစ်နေ့ကလည်း စာချဘုန်းကြီး ဦးဇာဂရကို ပြောပြီးပြီ။ တပည့် တော်တို့ကျောင်းမှာ ဓမ္မာစရိယကတော့ အခန့် မသင့်လို့ အခြေအနေအရ ကျနေရတာပဲ။ ကျ လာပေမဲ့ ဆက်သာလုပ်ပါ။ ကိုယ်က ဆက်လုပ် တော့ ဘာဖြစ်လဲဆိုရင် … ဥပမာ စာချတန်း ချကြစို့ ဆိုပါတော့။ ကိုယ်က တကယ်လုပ်ထား တဲ့အတွက် စာချတန်းအောင်ရင် စာချတန်းပြန် ချနိုင်တယ်။ ဒါဟာ အဆင့်သိပ်မြင့်သွားတယ်။ ဒါမျိုးကိုပဲ ဂုဏ်ယူပါလို့ တစ်နေ့က စိတ်ဓာတ် ကျချင်နေတဲ့ သူ့ကို တိုက်တွန်းထားတယ်။

အရှင်ဘုရားတို့လည်း ဒါကို နမူနာယူ ပါ။ တပည့်တော်ကတော့ ဘယ်လောက်ကျကျ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာတော့ လုပ်သွားမှာပဲ။ ဒါ တပည့်တော်ရဲ့စိတ်ဓာတ်။ ဒါ တပည့်တော်ရဲ့ခံ ယူချက်။ တစ်ချိန်မှာ အရေးအကြောင်းဖြစ်လာ လို့ တပည့်တော်က စာချတန်းတွေဘာတွေ

မဲ့လို့ အချိန်သာ ရလို့ရှိရင် တတ်မြောက်အောင် လေ့လာနိုင်တဲ့ အခြေခံတော့ ရသွားမယ် ယုံ ကြည်တယ်။ ဒီလို ယုံကြည်မှုရလာတာတွေဟာ တပည့်တော်တို့ တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရဘူးပေါ့။ ဒါ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်ခဲ့တာလေးတွေပေါ့။ အထက်တန်းကျလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ သူတို့ မှတ်တိုင်လေးတွေ ကိုယ်စီ ရှိတတ်ကြတယ်။ အဲဒါလေးတွေကို အမှတ်တမဲ့မနေနဲ့ပေ့ါ။ မြင် အောင် ကြည့်တတ်ရတယ်။

ထိန်းသိမ်းမှုစွမ်းရည်

နောက်ပြီး … ထိန်းသိမ်းမှုစွမ်းရည်။ ဒါ တပည့်တော်လည်း မနှစ်ကစပြီးတော့ သင် ခန်းစာ ရသွားတယ်ပေါ့။ အစကတော့ ကိုယ့် ကျောင်းတိုက်မှာ တော်တော်များများ စည်းကမ်း လေးတွေရှိ၊ စိတ်ဓာတ်လေးတွေကောင်းတယ်လို့ ထင်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မနှစ်က ကြုံလိုက်တဲ့ အရေးတော်ပုံလို့ပဲ ပြောကြပါစို့။ ကျောင်းအပြင် ထွက်သွားလို့ရှိရင် ဖြစ်ပျက်လာတာတွေ …။ တပည့်တော် စိတ်ကို ညစ်သွားတာပဲ။ နောက် ဆုံး … စာသင်တိုက်ကြီးလုပ်ရတာတောင်မှ အကျိုးရှိပါ့မလားဆိုပြီး အဲဒီလောက်ထိ စိတ်ပျက် သွားတယ်။

ဒါပေမဲ့ ပျက်လို့လည်း မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်ကလည်း ရှိပြီးသားဆိုတော့၊ ဒါမျိုး က မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဆုတောင်းလို့လည်း မရ လေတော့ ဖြစ်လာတာကိုပဲ တရားသဖြင့်ဖြစ် အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုပြီးတော့ တတ်နိုင် သမျှ သန့်ရှင်းအောင် လုပ်တယ်။ အားတော့ မရသေးဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော် ပြင်ခိုင်းတာလေးတွေကို ပြင်ပါ။ နောင် မလုပ်

တစ်ယောက်တည်း သံသရာကနေ ကူးခတ်လို့ ဘယ်အကျိုးရှိမှာလဲ' စသဖြင့် ပရဟိတလမ်းစဉ် မဟုတ်လား။ ဒီ ပရဟိတလမ်းစဉ်ကိုပဲ စိတ် စေတနာအပြည့်နဲ့ လုပ်ရမှာ။ တောင်မြို့ဆရာ တော်ကြီး စိတ်စေတနာထားပုံလေး တပည့် တော် ပြောဦးမယ်။ တပည့်တော်တို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ အတုခိုးလို့ရတဲ့ လမ်းစဉ်ပေါ့။ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးက 'အာဏာရဟော ဒယာဉာဏာ၊ ဝေနေယျာနံ ဝိနာယကော' ဆိုပြီးတော့ အာဏာနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ ခေါင်း ဆောင်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ နံပါတ်(၁) မေတ္တာ ကရ ဏာ ပြည့်စုံရမယ်။ နံပါတ်(၂) ပညာနဲ့လည်း ပြည့်စုံရမယ်တဲ့။ အဲဒီလို ဘုရားဂုဏ်တော်ဖွင့် ရှိခိုးထားတာ ရှိတယ်။

မြတ်စွာဘုရားကျတော့ ပညာနေရာမှာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ပညာဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒီ့ပြင် ဉာဏ်တွေနဲ့ နှိုင်းလို့ကို မရတော့ဘူး။ အားလုံးကို သိတဲ့ဉာဏ်။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်အစွမ်းသုံးပါး လည်း ညစဉ်ရွတ်ဆို ရှိခိုးနေတော့ အရှင်ဘုရား တို့ အားလုံးသိနေကြတာပဲ။ နောက် … ကရုဏာနေရာကျတော့လည်း မဟာကရုဏာ တော် ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ကို ရအောင်ကြိုးစားပြီးတော့ မဟာ ကရုဏာတော်ကြီး အမြဲတမ်းဖြစ်နိုင်တာလဲဆို တာကို တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးက ကောက် ချက်ချပြထားတယ်။

လိုတဲ့ဘက်ပဲ စီးပါစေ

ဘယ်လို ကောက်ချက်ချထားလဲဆို တော့ ရေမြောင်းတွေဘာတွေ သွယ်တဲ့အခါမှာ ကိုယ်က တောင်ဘက်ကို သွားစေချင်လို့ရှိရင်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

မကိုင်နိုင်တော့ဘူးဆို သူ ဝင်ကိုင်လိုက်လို့ရှိရင်၊ ဒီအတန်းမှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချနိုင်ပြီဆိုရင်၊ ကိုယ့် အတွက် ပညာပါရမီတွေ သိပ်တိုးတယ်။ သံဃာ တွေအတွက်လည်း ကျေးဇူးများသွားတာပဲ။

ဝမ်းစာဖြည့် ထားမယ်

ဒါကြောင့်မို့ ဒီစာမေးပွဲကျတာတွေနဲ့ စပ်ပြီးပြောရရင် ပုထုဇဉ်သဘာဝ ခဏတစ်ဖြုတ် တော့ ဝမ်းနည်းချင်နည်းပါ။ ဝမ်းမနည်းနဲ့ လို့ တပည့်တော် မပြောလိုဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့် အတွက် ဝမ်းစာဖြည့်ထားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ အားလုံး ကြိုးစားပြီးလုပ်ပေးပါ။ တတိယဆင့်ဆို ရင်လည်း ဒီလိုပဲ။ ဘယ်လောက်ကျကျ တစ်ချိန် မှာ လိုအပ်လို့ရှိရင် ပထမဆင့်ဝင်ချမယ်၊ ဒုတိယ ဆင့်ဝင်ချမယ်၊ ချနိုင်တဲ့ စွမ်းရည်ရှိတယ်။ ဒါဆို ရင် တပည့်တော်ကတော့ ကျေနပ်တယ်။ ဒါ တခြားဘုန်းကြီးတချို့နဲ့တော့ တူချင်မှ တူမှာ ပေါ့။ တပည့်တော်ရဲ့အယူအဆကို ပြောတာ။ တပည့်တော်က လုပ်ငန်းလုပ်တာကို

သိပ်မြတ်နိုးတယ်။ လုပ်ငန်းလုပ်မှလည်းပဲ သာ သနာ့ဝန်ဆောင်ဆိုတာ ပီပြင်မှာပေါ့။ ဘွဲ့ကြီး တွေ ရထားပြီး သာသနာ့တာဝန်ကို၊ ပရိယတ္တိ ထမ်းဆောင်ကြစို့ဆိုလည်း မပီမပြင်နဲ့၊ ပဋိပတ္တိ ထမ်းဆောင်ကြစို့ဆိုလည်း မပီမပြင်နဲ့ ဆိုရင် တော့ သာသနာအတွက် အကျိုးမများဘူးပေါ့။ ကိုယ့်အတွက်တော့ အကျိုးများချင်များမှာပေါ့ လေ။

မြတ်စွာဘု ရားရဲ_့လမ်းစဉ်

တပည့်တော်တို့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့လမ်း စဉ်ကိုက 'ကိ' မေ ဧကေန တိဏ္ဍေန =

ချိန်မှာ ပါရမီဖြစ်ဖို့အတွက်ပဲ။ ဒါတွေဟာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်အတွက်ရယ်လို့ မဟုတ်တောင်မှ တပည့်တော်တို့ရဲ့ သာဝကပါရမီဉာဏ်တွေအ တွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါတယ်။ ပါရမီတွေ ဟာ ဒီလိုလုပ်မှပဲ ပြည့်မယ်။ အဲဒီလို စိတ်လေး နဲ့ ညွှတ်ညွှတ်ပေးရတယ်။ ဥပမာ … စာချ တယ်ဆိုလို့ရှိရင်လည်း 'သာသနာတော်ကြီး အဓွန့်ရှည်ပါစေ' စသဖြင့်ပေါ့။ ဒီလိုမှ မရည် ရွယ်ဘဲနဲ့ ဂုဏ်လာဘ်လာဘ သက္ကာရတွေ နောက် အကုန်လိုက်ပြီးတော့ မက်မောနေလို့ ရှိရင်တော့ ရေတွေဟာ ဖြာထွက်သွားသလို သိပ်ပြီးတော့ အားကောင်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးက မြတ်စွာ

ဘုရား သဗ္ဗညုတဉာဏ် မြန်မြန်ရတာဟာ ဘုရားအလောင်းဘဝက မလိုတဲ့ဘက်ဖြစ်တဲ့ လောကီစည်းစိမ်တွေ နာမည်ဂုဏ်သိရ်တွေကို ပိတ်ပြီးတော့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်အတွက်ပဲ လမ်း ဖွင့်ထားခဲ့တဲ့အတွက်လို့ အဲဒီလို ကောက်ချက် ချထားတယ်။ အဲဒီတော့ သဗ္ဗညုတဉာဏ် ဘာ ဖြစ်လို့ရချင်တာလဲလို့ မေးလိုက်ရင် ဘုရားဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကို လိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ နာမည်ကြီးချင် ဂုဏ်လိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သတ္တဝါတွေ အိုနာ သေရေး ဆင်းရဲဘေးတွေနဲ့ နစ်မွန်းနေတာတွေ ကို သနားလွန်းလို့ပါတဲ့။

မဟာကရုဏာတော်

သတ္တဝါတွေ ဆင်းရဲနေတာကို သနား တဲ့အတွက် တရားဟောပြီး အသိဉာဏ်တွေပေး ချင်တယ်။ သနားဖန် များလာတော့ ကရုဏာ ကနေပြီးတော့ မဟာကရုဏာအဆင့် တက်သွား တယ်။ ရိုးရိုးသနားတာ မဟုတ်တော့ဘဲနဲ့ သံသ

မြောက်ဘက်ကို ပိတ်ပစ်ရတယ်။ မလိုတဲ့ဘက် ကို ပိတ်ပေးရတယ်ပေါ့။ ဒါမှ လိုတဲ့ဘက်ကို စီးသွားတယ်။ အဲဒီလိုပဲ တဲ့။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပါရမီဆယ်ပါးဖြည့်ပုံတွေကို တောင်မြို့ဆရာ တော်ကြီးက စိစစ်ပြတယ်။ ဥပမာ ... ဒါန ပါရမီဖြည့်တယ် ဆိုပါစို့။ 'သဗ္ဗညုတဉာဏသာ ပစ္စယော ဟောတု = သဗ္ဗညုတဉာဏ်အတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါစေ'လို့ အာရံပြုပြီး ဖြည့် တာပဲ။ ဝေဿန္တရာမင်းဘဝမှာ ဆင်ဖြူတော် ကြီးလှူတယ်။ 'သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရကြောင်း ဖြစ် ပါစေ'ပဲ။

အဲဒီတော့ ဘုရားအလောင်းဟာ ဒါန ပါရမီဖြည့်ဖြည့်၊ နေက္ခမ္မပါရမီဖြည့်ဖြည့်၊ ဘာ ပါရမီပဲ ဖြည့်ဖြည့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကြီးအတွက် ပဲ စိတ်ညွတ်ထားတယ်။ အဲဒါ လိုတဲ့ဘက်ကို မြောင်းပေးလိုက်တာပဲ။ 'ဟာ … မလုပ်လို့ မကောင်းသေးပါဘူး၊ ဒီလိုလုပ်မှ လူတောထဲမှာ တင့်တယ်လိမ့်မယ်၊ ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် လော ကီစည်းစိမ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်ပါရစေ၊ အစရှိတဲ့ မလိုတဲ့ဘက်တွေကို အကုန်ပိတ်ထားတယ်။ 'သဗ္ဗညုတဉာဏ်အတွက် ဖြစ်ပါရစေ၊ သဗ္ဗညု တဉာဏ်ရဖို့ရန်အတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါ ရစေ'ဆိုပြီး လိုတဲ့ဘက်ချည်းသွားတော့ ဘုရား အလောင်း လုပ်သမျှ ပါရမီတွေဟာ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်အတွက်ပဲ အထောက်အပံ့ဖြစ်သွားတယ် တဲ့။

အတုခိုးရမယ်

အဲဒါကို တပည့်တော်တို့က တတ်နိုင် သမျှ အတုခိုးရမယ်။ တပည့်တော်တို့ အခု စာချတယ်။ စာသင်တယ်။ အားလုံးဟာ တစ်

အစုံအစိတ် လာလှူသွားတယ်။ ဆိုလိုတာက ဒကာဒကာမတွေဟာ သူတို့ဘက်က ပေါလွန်း လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့မှာ စီးပွားရေးရှာရတာ အင်မတန်မှ စက်ခဲတဲ့အကြောင်းတွေ တချို့ လျှောက်တတ်ကြတယ်။ စက်ခဲလျက်နဲ့ ဘာလို့ လှူလဲဆိုတော့ သံဃာတွေဟာ ဝိနည်းသိက္ခာနဲ့ ထိုက်သလောက်ညီပြီးတော့ တကယ်အလုပ်လုပ် နေတယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်နေလို့ပါတဲ့။ ဦးမင်းဇော်ကိုယ်တိုင် တပည့်တော်ကို အဲဒီလို လျှောက်ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ လှူနေတာတဲ့။

ကိုယ့်ဘက်က တာဝန်ကျေဖို့

တပည့်တော်တို့ဘက်ကလည်း တပည့် တော် ပြောနေကျအတိုင်း အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အင်္ဂါ သုံးပါးထဲက လောဘငြိမ်းဖို့ ဒေါသငြိမ်းဖို့ မောဟငြိမ်းဖို့ဆိုတာတွေကို ကျင့်နေရမှာပဲ။ ဒီလို ကျင့်တယ်ဆိုတာ ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိအလုပ်ကို စိတ်ထားမှန်မှန် ရည်ရွယ်ချက်မှန်မှန်နဲ့ လုပ်တာ ကို ဆိုလိုတာပဲ။

စိတ်ထားမှန်မှန် ရည်ရွယ်ချက်မှန်မှန်နဲ့ သာ လုပ်ရင် ကိုယ်လုပ်သမျှဟာ ပါရမီအတွက်၊ သာသနာတော်ကြီး ရှည်ဖို့အတွက်၊ တပည့် သံဃာများ အသိဉာဏ်တွေ စိတ်ထားတွေ မြင့် မားဖို့အတွက်၊ ဒကာဒကာမတွေလည်း လှူခါန်း သမျှ အကျိုးရှိဖို့အတွက် ဖြစ်တယ်။ ဘုန်းကြီး လာအောင်၊ ဒကာဒကာမတွေ လှူချင်စိတ် ပေါက်အောင် စသဖြင့် ဒါမျိုးမဟုတ်ဘဲနဲ့ ရည် ရွယ်ချက်မှန်မှန်နဲ့သာ လုပ်ရင် တပည့်တော်တို့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေက လောဘနည်းကြောင်း၊ ဒေါသနည်းကြောင်း၊ မောဟနည်းကြောင်း တရားတွေကို ကျင့်ရာရောက်တယ်။ တပည့်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ရာထဲကနေကို ကယ်တင်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်ပွား ဖြစ်ပွားလာတဲ့အခါမှာ မဟာကရုဏာဆိုတဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံးအဆင့် ဖြစ်သွားရတယ်။ အဲဒီ မဟာကရုဏာတော်ရှိလို့လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ် ရအောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုပြီးတော့ တောင်မြို့ ဆရာတော်ကြီးက ကောက်ချက်ချတယ်။ အဲဒါ တွေကို တပည့်တော်တို့ကလည်း နည်းယူရမယ်။ ခုဆို တပည့်တော်တို့ကျောင်းတိုက်မှာလည်း ဝိုင်း ဝန်းပြီးတော့ တတ်နိုင်သမျှ သန့်ရှင်းအောင် ကြိုးစားနေကြတယ်။

ကျောင်းဒကာဦးမင်းဇော်

သန့်ရှင်းအောင်လို့ ကြိုးစားတဲ့အခါမှာ ဒကာဒကာမတွေဘက်က လိုလေသေးမရှိ အင် မတန်မှ စေတနာကောင်းကြတယ်။ ဒီကနေ့ ကျောင်းဒကာဦးမင်းဇော်တို့ မိသားစုဆိုလို့ရှိရင် လည်း အစက ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်ဖို့ လျှောက် ထားတယ်။ တပည့်တော်က သူတို့အနေနဲ့ ကျောင်းကြီးလည်းပဲ ဆောက်ပြီးတာ မကြာသေး ဘူး။ ရေစက်ချပွဲတွေလည်း လုပ်ထားတယ်။ မီးစက်ဆိုရင်လည်း ဒါ တပည့်တော်တောင်မှ မသိလိုက်ဘဲ ဆွမ်းကျောင်းဘုန်းကြီး ဦးကောဝိဒ နဲ့ ပြောပြီးတော့ သူ ချက်ချင်းလုပ်သွားတာ။ တပည့်တော်ကိုတောင်မှ သေချာ လာမလျှောက် ဘူး။

ဒါတွေလုပ်ထားတော့ တပည့်တော်က 'ဒီနှစ်တော့ နားလိုက်ပါဦး၊ အကုန်အကျတွေ များနေပြီ'လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။ သံဃာလှူတာ ကို ပိတ်ပင်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘက်ကလှူ တာတွေ သိပ်ပြီး များလွန်းတော့ အားနာစရာ ကောင်းလွန်းလို့ပါ။ ဒါတောင်မှ ဒီနေ့ သင်္ကန်း

တုံး'တဲ့။ ဒါက သူ့ရဲ့ စေတနာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ ခံယူချက်ကလည်း သူပြောသ လိုပြောရရင် မလှုပ်ရှားချင်ဘူး။ လှုပ်ရှားတယ် ဆိုတာ လာဘ်လာဘရဖို့ ကာယပယောဂ၊ ဝစီပယောဂတွေ အကုန်လုံး ပါရမှာကို ဆိုလို တာ။ ဒါမျိုးကိစ္စတွေမှာ နောက်လူတွေက တပည့်တော်ထက် သာကုန်မှာ သိပ်စိုးတယ်။ ကောင်းတဲ့အရာတော့ သာချင်သလောက် သာ ပါစေ။ တပည့်တော် ကြည်ဖြူတယ်။ ဒီနေရာမျိုး မှာတော့ မသာစေချင်ဘူးပေါ့။

ရှိတာလေးနဲ့မျှတနိုင်ပါတယ်

ဒါကြောင့်မို့ ရှေ့ကနေပြီးတော့ ကိုယ် ကိုယ်တိုင်လည်း လာဘသက္ကာရကိစ္စတွေ၊ တချို့ တရားပွဲတွေဘာတွေ၊ ကိုယ့်အတွက် ရမယ့်လမ်း တွေတောင်မှ တပည့်တော် ရှောင်ကြဉ်ပါတယ်။ လာဘသက္ကာရနောက် လိုက်သွားပြီဆိုရင် ကျောင်းတိုက်ဆိုတာ လစ်ဟာလာမှာပဲ။ ဒါ ကြောင့် ရှိတာလေးနဲ့ မျှတနေပြီးတော့ ထိုက်သ လောက် သီလ သမာဓိ ပညာ ပြည့်စုံတယ် ဆိုရင် တပည့်တော်အနေနဲ့ ဝမ်းသာနိုင်တဲ့ အဆင့် ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဒီလိုယုံကြည်လို့ ဒီဘက်ပဲ ဇောင်းပေးလုပ်နေ တာပါ။

နိဿရဏတ္ထစာသင်နည်း

အဲဒီတော့ … မြတ်စွာဘုရားဟာ သတ္တဝါတွေကို သနားပြီးတော့ မဟာကရဏာ တော် ဖြစ်တယ်။ မဟာကရဏာတော်ဖြစ်လို့၊ သတ္တဝါတွေကို ဟောချင် ပြောချင်လို့ သဗ္ဗညု တဉာဏ်ရအောင် ပါရမီတွေကို ဖြည့်တယ်။

တော်တို့ဘက်က အဲဒီလို တာဝန်ကျေစေချင် တယ်။

ဒကာဒကာမတွေကို ငဲ့ညှာရမယ်

အခု တပည့်တော်တို့ကျောင်းလည်း ထိုက်သလောက် ကောင်းချီးပေးခံနေရတာ တောင်မှ အပေါက်အကြားတွေ သိပ်ပြီးတော့ များသေးတယ်။ တပည့်တော်လည်း အရင်နှစ် တွေနဲ့စာရင် ပိုသတိထားပြီးတော့ ကြည့်နေတာ ပဲ။ အရှင်ဘုရားတို့ကလည်း တပည့်တော် ပြင်ခိုင်းထားတာတွေ ပြင်ပေးပါ။ မပြင်တာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ တပည့်တော် သိပါ တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အရိပ်အမြွက်လည်း ပြော တယ်။ တည့်တည့်လည်း ပြောတယ်။ ပြောတဲ့ အတိုင်းလည်း အရှင်ဘုရားတို့ဘက်က လောဘ ဒေါသ မောဟ ငြိမ်းဖို့အတွက် ကျင့်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးတွေ ကိန်းဝပ်ပေးပါ။ တပည့် တော်တို့က ဒကာဒကာမတွေကို ငဲ့ညှာရမှာပဲ။ သူတို့လှူနေတာဟာ ဒီလိုအကျင့်တွေနဲ့ပြည့်စုံ

တယ်ဆိုပြီးတော့ လှူနေတာမဟုတ်လား။ တပည့်တော် ဒီကျောင်းကို ပယောဂ မပါဘဲ တည်ဆောက်ချင်တယ်။ ပယောဂ ဆိုတာ ဘာလဲ။ နမူနာတစ်ခု ပြောပြမယ်။ မနက်ကပဲ ကျောင်းတစ်ကျောင်းက လှမ်းခေါ်လို့ တပည့်တော် ဝင်သွားတော့ အဲဒီဘုန်းကြီးက 'အရှင်ဘုရား ဒီလို မနေနဲ့ လေ။ သံဃာတွေ မွေးထားတယ်ဆိုကတည်းက အရှင်ဘုရား လှုပ် ရှားရမှာပေါ့။ မလှုပ်ရှားချင်ရင် တစ်ပါးတည်း အေးအေးဆေးဆေး နေရမှာပေါ့။ ခု အရှင် ဘုရားက သံဃာတစ်ရာကျော်မွေးထားပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေးနေတာ ဘယ်ဟုတ်သေးမှာ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တပည့်တော်တို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။ ကိုယ့် အတွက်လည်း ပါရမီတွေ ဖြစ်ပါစေ၊ သာသနာ တော်ကြီးလည်း ဆက်ပြီးတော့ ရှည်ပါစေ၊ သာသနာရှည်ပြီးတော့ ဒကာဒကာမတွေ အစစ် အမှန်တရားတွေကို နာယူခွင့်ရကြပါစေဆိုတဲ့ စိတ်စေတနာနဲ့ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ပါရမီတွေ ဖြစ်သထက်ဖြစ်ပြီးတော့ နိဿရဏတ္ထ စာသင် နည်းထဲ ဝင်သွားနိုင်ပါတယ်။

စိတ်သာရှင်စော ဘုရားဟော

ဒီနေ့ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ပေါ့။ မနက်ဖြန် ဆိုရင် ဝါဆိုကြမယ်။ လပြည့်ကျော်(၃)ရက်နေ့ လောက်ဆိုရင် စာစပြီးတော့ကျက်ဖို့ အစီအစဉ် ဆွဲထားတယ်။ (၂)ရက်နေ့ အထိတော့ တပည့် တော် နားပေးမယ်ပေါ့။ အဲဒီတော့ တတ်နိုင် သမျှ ကြိုးစားပြီး စိတ်ထားလေးတွေပြင်ပါ။ ဒီစိတ်က သိပ်ပြီးတော့ အရေးကြီးတယ်။ စိတ် အရေးကြီးလို့လည်း ဓမ္မပဒမှာ အစကတည်းက 'မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ ဓမ္မာ'လို့ ဘုရားရှင် ဟောတယ်။ နောက်မှ တစ်ခါ 'မနသာ စေ ပဒုဋ္ဌေန ဘာသတိ ဝါ ကရောတိ ဝါ။ မနသာ စေ ပသန္ဓေန ဘာသတိ ဝါ ကရောတိ ဝါ'လို့ ဆက်လာတယ်။

စိတ်ဓာတ်ဖြူဖြူစင်စင်လေး၊ ရည်ရွယ် ချက်ကောင်းကောင်းလေးနဲ့ လုပ်လို့ရှိရင်တော့ 'တတော နံ သုခမနွေတိ' တဲ့။ နိဗ္ဗာန်အထိ ချမ်းသာတွေ လိုက်လာပါလိမ့်မယ်။ စောစောက လိုပေါ့။ ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိတော့ လုပ်နေတယ်။ စိတ်ဓာတ်တွေ မစင်မကြယ်နဲ့ လုပ်တယ်၊ ရည် ရွယ်ချက်တွေ မှားတယ်ဆိုရင်တော့ 'တတော နံ ဒုက္ခမနွေတိ'တဲ့။ ဒုက္ခတွေများ များနေဦးမှာ

ပဲ။ သံသရာက ကျွတ်ဖို့ မလွယ်ကူတော့ဘူး။ ဒါတွေက ဓမ္မပဒမှာ အစကတည်းက ပါလာခဲ့ တာ။ တပည့်တော်တို့ သတိထားဖို့ကောင်း တယ်ပေါ့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ တည်ဆောက်ပါ

ဒါကိုပဲ ကိုယ့်ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုဦးတည်ပြီး တော့ တချို့ မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင်နဲ့ စိတ်ကို ဦးစားပေးမှုတွေ၊ စိတ်အလိုလိုက်မှုတွေ သိပ် ဖြစ်လာလို့ရှိရင် မကောင်းဘူး။ အဲ … ဖြစ်လာပြီ ဆိုရင်လည်း တပည့်တော်ကို အပြစ်မမြင်နဲ့ပေါ့ ဘုရား။ တပည့်တော်ကတော့ ဝိနည်းစည်းကမ်း ကျောင်းစည်းကမ်းအတိုင်း လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရ မှာပဲ။ စောစောက ပြောခဲ့ပြီ။ လာမယ့်နှစ်က စပြီးတော့ စာတကယ်မလုပ်ဘူး၊ စိတ်ထားတွေ ကလည်း ညံ့ပြီးတော့ အပြစ်လုပ်တာတွေ များ နေတယ်ဆိုရင် စာမေးပွဲပြီးတဲ့အချိန်တွေမှာ ဆိုင်ရာဆရာသမားတွေထံကို ပြန်ပြီးတော့ ပို့သင့်ရင် ပို့ရလိမ့်မယ်။

ရေရှည်လက်တွဲဖို့ဆိုတာက ယုံကြည်မှု စိတ်ချရမှု ရှိမှကောင်းတာ။ အဲဒါလေးကို နား လည်ပြီး အရှင်ဘုရားတို့ဘက်က ကြိုးစားထိန်း သိမ်းပါ။ တပည့်တော်အနေနဲ့ ကတော့ အသေး စိတ်လိုက်ပြီး ဘာမှ မပြောလိုဘူး။ ဘုရားဖူးသွား တယ်ဆိုရင် ဟေးဟားအော်တာတို့၊ ကားခေါင်မိုး ပေါ် တက်စီးတာတို့၊ ဒါတွေဟာ မသင့်တဲ့ အလုပ်တွေ။ တပည့်တော်တို့က လိုက်ပြီးတော့ ဘယ်လိုစီး ဘယ်လိုနေ ပြောစရာမလိုဘူး။ ဒါမျိုးလေးတွေက စပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိုးစားပြီး ထိန်းသိမ်းတာ ကောင်းတယ်။

အဲ့ဒီ ထိန်းချုပ်မှုစွမ်းရည် မရှိဘူးဆိုရင်၊

တပည့်တော်တို့အနေနဲ့လည်း ယုံကြည်မှုက နည်းနည်းလာလို့ရှိရင် ရေရှည်မှာ လက်တွဲလို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိုးစားပြီးတော့ တည်ဆောက်ပါ။ ကဲ … အားလုံးပဲ သီလ သမာဓိ ပညာဆိုတဲ့ သိက္ခာသုံး ပါးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိ သာသနာ့အလုပ်ကို ကိုယ်စီကိုယ်င ကြိုးစား လုပ်ဆောင်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

ဂုဏ်ပေါင်းခတဲ့စာမေးပွဲ

၁၃၆၅ ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၂ ရက်နေ့ ၂၀၀၃ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ ည

> ကိုယ့်ရဲ့ဆရာသမားတွေရဲ့ ဩဝါဒအတိုင်းပဲ ဒကာဒကာမတွေ မဖိတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ တတ်နိုင်သမျှ ပြုလုပ်သွားမယ်။ ဒါကို အရှင် ဘုရားတို့ဘက်က ရှေးဦးစွာ နားလည်ပေးပါ။

အခြေခံအုတ်မြစ်

အခြေခံစာမေးပွဲဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ ဒီစာ မေးပွဲဟာ ပိဋကတ်သုံးပုံရဲ့ အခြေခံပဲ။ တိုက် တစ်တိုက် ဆောက်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဖောင်ဒေး ရှင်းလို့ခေါ်တဲ့ အုတ်မြစ်ခိုင်ခံ့မှ အထက်ကို အထပ်တွေအများကြီးတက်လို့ရတယ်။ အုတ်မြစ် မခိုင်ဘူးဆိုရင် တစ်ထပ် နှစ်ထပ်ကိုပဲ သိပ်ပြီး တော့ မခိုင်ခံ့ချင်ဘူး။ လေးငါးထပ်ဆိုလို့ရှိရင် တော့ ပြိုကျတာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီလိုပဲ။ အထက်ပိဋကတ်တော်တွေဆီ သွား တော့မယ်ဆိုရင် အောက်မှာ အခြေခံဖောင်ဒေး ရှင်း ကောင်းကောင်း လိုအပ်တယ်။ ဒါကြောင့် အခြေခံမူလတန်းဆိုပြီး အထင်သေးလို့ မရဘူး။

ကိုယ့် နည်းကိုယ့် ဟန်

ခု .. တပည့်တော်တို့ (၆)ကြိမ်မြောက်၊ (၆)နှစ်မြောက်အဖြစ်နဲ့ ကျောင်းတွင်း အခြေခံ မူလတန်း ဆုနှင်းသဘင်ကို ကိုယ်စွမ်းအားရှိသမျှ နဲ့ ပြုလုပ်တယ်ပေါ့။ ဒကာဒကာမတွေကိုလည်း မဖိတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်စွမ်းအားရှိသလောက်နဲ့ အသိအမှတ်ပြုရုံလောက်ကလေးပဲ ကျင်းပဖြစ် တယ်။ ဒကာဒကာမတွေဖိတ်ပြီး ပညာရည်ရွန် ဆုပေးပွဲတွေ တချို့လုပ်ကြတာရှိတယ်။ လုပ်တဲ့ ကျောင်းတိုက်ကိုလည်း တပည့်တော်တို့က အ ပြစ်မြင်စရာ မလိုဘူး။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့် နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့၊ ကိုယ့်စွမ်းအားရှိသလောက်နဲ့၊

ပို့ချပေးလေ့ရှိတော့ ခုချိန်ထိ နာမ်ဂိုဏ်းဆိုတာ တော်တော်များများ ရနေတာပဲ။ ခုလည်း ရနေ တာပဲ။ နောင်လည်း ရသွားတော့မှာပဲ။ ဒါဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျေညက်ခဲ့လို့ပေါ့။ အခြေခံက ကောင်းလာပြီဆိုတော့ အထက်မှာ အလွယ်တကူ အောင်သွားတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီအခြေခံလေးတွေက အင်မတန် ကောင်းတယ် လို့ ပြောရတာ။

သဒ္ဒါဉာဏ်တွေ ရင့်သန်လာ

စာမေးပွဲအတွက် ပိဋကတ်အခြေခံတင် လားဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ သင်ခန်းစာတွေ လည်း ယူတတ်ရင် ယူတတ်သလို ရတယ်။ အသိဉာဏ်တွေလည်း တိုးပွားစေတယ်။ ဥပမာ အနေနဲ့ ပါဠိသိက္ခာပဲ ကြည့်ကြစို့။ ပါဠိသိက္ခာ တက်ရင် စောစောကပြောသလို သဒ္ဒါဉာဏ် တွေ ထက်သန်လာတယ်။ ဒါကုန်လို့ရှိရင် တော် တော်တန်တန် သဒ္ဒါရေးတော့ မြင်လာတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပါဠိသိက္ခာထဲက ဝါကျ လေးတွေဟာ ပါဠိတော်ထဲက ဝါကျတွေနဲ့ ပါဠိ ရှည်တာနဲ့ တိုတာပဲ ကွာတယ်။

ျည္လဝာနဲ့ မိုမာမေ ကိုမေမမ ဥပမာ ... ပါဠိသိက္ခာထဲက 'ဗုဒ္ဓေါ ဟောတိ = ဘုရားသည် ဖြစ်၏ ဆိုရင် ပါဠိ တော်တွေမှာကျတော့ 'ဧကံ သမယံ ဘဂဝါ သာဝတ္ထိယံ ဝိဟရတိ = အခါတစ်ပါး ဘုရားရှင် သည် သာဝတ္ထိမြို့၌ သီတင်းသုံးနေ၏ ဒါမျိုး လေးတွေပေါ့။ ဘဂဝါ ဝိဟရတိ = မြတ်စွာ ဘုရားသည် သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ဘယ် အချိန်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူလဲဆိုရင် ဧကံ သမယံ = အခါတစ်ပါး၌။ ဘယ်မှာ သီတင်း သုံးတာလဲဆိုတော့ သာဝတ္ထိယံ = သာဝတ္ထိမြို့ ၌။ ဘယ်ကျောင်းမှာလဲလို့ ထပ်မေးရင် ဧတ

တပည့်တော်တို့ကျောင်းမှာ အပြင်က နေ အငယ်တန်းအောင်၊ အလတ်တန်းအောင်ပြီး မှ ရောက်လာကြတာတွေရှိတာပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ ကတ္တားဟော ကံဟော၊ လက္ခဏ လက္ခူ၊ ဒါမိူး တွေ သေချာမေးကြည့်လို့ရှိရင် မျက်စိလည်နေ တာတွေ တွေ့ရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီ ရောက်လို့ရှိရင် ဒါတွေကို ပြန်ပြီးတော့တက်ပါ လို့ ခိုင်းရတယ်။ ဒီအတန်းကို အထင်သေးလို့ မရပါဘူး။ တပည့်တော်တို့ ဘာသာဋီကာ ကျမ်းပြု ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ကြီးကလည်း ဒါကိုပဲ အခြေခံအဖြစ်နဲ့ မူချပေးခဲ့တယ်။ အင်မ တန် ကောင်းပါတယ်။

ကျေးဇူးများတယ်

တပည့်တော်တို့လည်း သကျသီဟတွေ အထိ မပင်မပန်းနဲ့ တက်လှမ်းနိုင်တယ်ဆိုတာ ဒီကျေးဇူးတရားတွေပဲ။ တပည့်တော်ဆို ရဟန်း ၅ ၀ါနဲ့ သကျသီဟပြီးခွင့်ရခဲ့တယ်။ ဘယ်လို ကျေးဇူးပြုခဲ့လဲဆိုတာ နည်းနည်းပြောပြမယ်။ တပည့်တော်တို့က ဒီနည်းစနစ်နဲ့ နာမ်ဂိုဏ်း အာချာတ်ဂိုဏ်းတွေဆိုတာတွေ ကလေးကတည်း က ကြေမွအောင် ကျက်လာတယ်။ ပါဠိသိက္ခာ တွေ ဘာတွေ ကြေအောင် တက်လာတယ်။ အဲဒီတော့ သကျသီဟဖြေတဲ့အခါမှာ မန္တလေး က တချို့သီတင်းသုံးဖော်တွေက သကျသီဟ စာချတန်းရောက်မှ နာမ်ဂိုဏ်းကအစ ထပြီးတော့ ကျက်နေရတာ၊ ဓာတ်တွေဘာတွေခွဲ၊ ဂိုဏ်းတွေ ဘာတွေပြေးနေရတာ ရှိတယ်။ တပည့်တော်တို့ က ကလေးကတည်းက ဒါတွေ ကျေညက်လာ တယ်။

နောက် … စေတနာထားပြီးတော့ ကိုယ်စွမ်းအားရှိသလောက် ပြန်ပြန်ပြီးတော့

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဝနေ အနာထပိဏ္ဍိကဿ အာရာမေ = အနာ ထပိဏ်သူဌေးရဲ့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌။ ဒါတွေက ပါဠိတော်ရောက်ရင် ဒီလိုလေး ဆက်သွားလိုက်ရုံပဲ။ အခြေခံဖွဲ့စည်းပုံက တူ သွားပြီ။

ခေတ်နဲ့အညီ

အဲဒီတော့ ... ပါဠိသိက္ခာသာ ကျေလို့ ရှိရင် ဝါကျအသွားအလာတွေလည်း ကျေညက် သွားတယ်။ ဒါဟာ အက္ခရကောသလ္လဉာဏ်၊ ပဒကောသလ္လဉာဏ်တွေကို ရင့်သန်စေတာပေါ့ ဘုရား။ ကျေးဇူးရှင် တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီး က ခေတ်နဲ့အညီ စီစဉ်ထားတာပဲ။ နောက်ဆုံး မှာ ကျင့်ကြံဖို့အတွက် သင်ခန်းစာအနေနဲ့ မပါ ဘူးလားဆိုလည်း အများကြီးပဲ ပါပါတယ်။ တပည့်တော် နမူနာထုတ်ပြမယ်။

ဗုဒ္ဓေါ ကေသံ အတ္ထာယ လောကေ ဥပ္ပဇ္စတိ = မြတ်စွာဘုရားဟာ လောကမှာ ဘယ်သူတွေရဲ့ အကျိုးငှာ ပွင့်တော်မူသလဲ။ အဲဒါကို ဆရာတော်က ပါဠိသိက္ခာ သင်ခန်းစာ ထဲမှာ 'ဗုဒ္ဓေါ ဒေဝမနုဿာနံ အတ္ထာယ ဟိတာယ သုခါယ လောကေ ဥပ္ပဇ္စတိ = မြတ်စွာဘုရားသည် နတ်လူတို့၏ အကျိုးငှာ စီးပွားအလို့ငှာ ချမ်းသာခြင်းငှာ လောက၌ ပွင့်တော်မူ၏ လို့ ဝါကျဖွဲ့ပေးထားတယ်။

သင်ခန်းစာတွေလည်း ပါ

ဗုဒ္ဓေါ= မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ = ပွင့်တော်မူ၏။ ဒါက တပည့်တော်တို့ လိုရင်း ဖြစ်တဲ့ ကတ္တားနဲ့ကြိယာ။ ဘယ်မှာပွင့်တာလဲဆို တော့ လောကေ = လောကထဲမှာ ပွင့်လာ တယ် တဲ့။ အထူးသဖြင့် တပည့်တော်တို့ လူ့

ပြည်မှာ ပွင့်လာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ပွင့်တာလဲ။ ဘုရားဆိုတဲ့ နာမည်လိုချင်လို့ ပွင့်တာလားမေး တော့ 'ဒေဝမနဿာနံ=နတ်လူတို့၏၊ အတ္ထာယ =အကျိုးငှာ၊ ဟိတာယ=စီးပွားအလို့ငှာ၊ သုခါယ =ချမ်းသာခြင်းငှာ'တဲ့။ အဲဒါလေးက တပည့် တော်တို့ကို နည်းယူဖို့ တစ်ခါတည်း သင်ပေး လိုက်တာပဲ။

မြတ်စွာဘုရား လောကမှာ ပွင့်လာ တယ်ဆိုရင် မနက်ကနေ ညအထိ နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေကို အမေးပုစ္ဆာတွေဘာတွေဖြေရှင်း၊ ရဟန်းတော်တွေကိုလည်း နေ့စဉ်နေ့စဉ် သစ္စာ လေးပါး တရားတွေဟောပြီးတော့ သတ္တဝါတွေ ကျွတ်တမ်းဝင်အောင် မနေမနား အားထုတ် တော်မူတယ်။ မြတ်စွာဘုရား ဒေသစာရီကြွရီတဲ့ အခါမှာလည်း ဒီဒေသသွားလိုက်ရင်တော့ ငါ့ သင်္ကန်းဘယ်နှစုံရမယ်လို့ မရှိပါဘူး။ အားလုံး သတ္တဝါတွေချမ်းသာဖို့ချည်း ရည်ရွယ်ကြွတာပဲ။ အဲဒီတော့ … တပည့်တော်တို့က ဘာ

သင်ခန်းစာတွေ ယူရမလဲ။ ဥပမာ … မိသားစု တစ်ခုမှာ ကိုယ်က မွေးဖွားလာတယ်။ ကိုယ် တစ်ဦးဖွားလာတဲ့အတွက် ကိုယ့်မိသားစု ဒုက္ခ ရောက်နေရတယ်ဆို ကောင်းပါ့မလား။ အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲ။ မိသားစုအားလုံး အကျိုးရှိခြင်းငှာ စီးပွားအလို့ငှာ ချမ်းသာခြင်းငှာ ဖြစ်ရမယ်၊ မွေးဖွားလာရမယ်၊ ဒီလို မဟုတ် လား။

ထူးဟောစရာမလိုဘူး

နောက် … ဒီ မြစကြာကျောင်းတိုက် ရောက်လာတယ်ဆိုပါစို့။ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ ကျောင်းတိုက်နာမည်ပျက်၊ သာသနာသိက္ခာကျ လို့ရှိရင် ကောင်းပါ့မလား။ အဲဒီတော့ ရည်

မှာ ကိုယ်က သင်ခန်းစာယူပြီးတော့ ဒီကျောင်း တိုက်မှာနေသမျှ ဒီကျောင်းတိုက်အကျိုးကို ငါ သယ်ပိုးမယ်၊ ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်လေးနဲ့ နေလို့ရှိရင် 'ဟာ … ငါ့အတွက် ဘာမှ ဖြစ် မလာဘူး။ ဟင်းက ဘယ်လို၊ ဆွမ်းက ဘယ်လို ဒါမျိုးတွေ ရှိနိုင်ပါဦးမလား။ အဲဒါ သင်ခန်းစာ ထဲက ယူပြီးတော့ လက်တွေ့ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီဟာလေးတစ်ခု ကျင့်ရင်ကိုပဲ အရှင်ဘုရားတို့ ဘဝအတွက် အ ကျိုးများတယ်။ နိဗ္ဗာန်အထိ ရောက်နိုင်ပါတယ်။ နောက် … စာပေကြိုးစားသင်တာနဲ့စပ်

လို့လည်း ဆရာတော်က ပါဠိသိက္ခာနိဂုံးအုပ်ခါ နီးမှာ သာမိကေန ရူးရူးတိ ဥဿာဟိယ မာနော သုနခေါပိ ဍံသတိ = သခင်သည် ရူးရှူးဟူ၍ အားတက်စေအပ်သည်ရှိသော် ခွေး သော်မှလည်း ကိုက်တတ်သေး၏ တဲ့။ ခွေး တောင်မှ သခင်က ရှူးရှူးဆိုရင် ကိုက်တတ် သေးတယ်၊ မင်းတို့က ဆရာဒီလောက် တွန်းနေ တဲ့ကြားက ဘာကြောင့် စာမကျက်ချင်ရတာ လဲ။ ဒါမျိုးပေါ့။ ဆရာဘုန်းကြီးလုပ်တဲ့သူက ကြိုးစားပါ၊ ကြိုးစားပါလို့ ပြောနေတာတောင် အပျင်းထူကြှသေးတယ်ဆို 'သြှော် … ငါတို့ နွေးလောက်မှ အသုံးမကျဘူး' ဒီလို ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ပြန်ဆင်ခြင်ပြီးတော့ ကြိုးစားဖြစ်သွား မယ်။ မကြိုးစားဘူးဆိုရင် တော်တော်ကြီးကို အောက်ကျသွားတယ်။ ခွေးလောက်တောင် အသိဉာဏ်မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောရာရောက် တယ်။ အဲဒီတော့ ကြိုးစားမှဖြစ်မယ်ပေါ့။

သခင်စိတ်ဓာတ်

တပည့်တော်တို့ ပြောနေကျအတိုင်းပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိုချင်စိတ်နဲ့ကြိုးစားတာသည်

ရွယ်ချက်က ဘာဖြစ်မလဲဆိုတော့ 'အတ္ထာယ ဟိတာယ သုခါယ'တဲ့။ ငါ့အတွက်နဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေရော၊ ကျောင်းတိုက်က ဘုန်းကြီးနဲ့ သံဃာတွေရော အားလုံး အကျိုးရှိခြင်းငှာ၊ စီး ပွားဖြစ်ခြင်းငှာ၊ ချမ်းသာခြင်းငှာ ငါနေမယ်။ ငါ့အတွက်နဲ့ အားလုံး စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်။ စာကျက်ရင်းနဲ့ ဒါမျိုးလေးတွေ သင်ခန်းစာယူရင် တပည့်တော်တို့ ထူးပြီးတော့ တရားဟောစရာ မလိုတော့ဘူး။ ဒီပါဠိသိက္ခာထဲက သင်ခန်းစာ လေးတွေနဲ့တင် ပြည့်စုံသွားတာပဲ။

အဲဒီတော့ … ကိုယ် ဘယ်နေရာ ရောက်ရောက်၊ ဘယ်နေရာသွားသွားပေါ့။ စာချ ဘုန်းကြီးအဖြစ်နဲ့နေလည်း ငါ့အတွက်နဲ့ ကျောင်း တိုက်ဝန် မတက်စေရဘူး။ ငါကပဲ ကျောင်း တိုက်အတွက် ဘာဝန်ကို ထမ်းပေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ကိုယ်က ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ သွားပြီးတော့ တာဝန်ကျတယ်ဆိုရင်လည်း ဆွမ်းစားကျောင်း ကနေပြီးတော့ ငါ သံဃာတွေအတွက် ဘယ်လို လုပ်ကျွေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါမျိုးလေး စိတ်ထားလို့ရှိ ရင် 'ငါ့ကျတော့ နည်းနည်းလေးရတယ်။ သူ့ကျ တော့ ကောင်းတာရတယ်'စတဲ့ စိတ်ထားညံ့တာ မျိုးတွေ ဖြစ်နိုင်ပါဦးမလား။

နိဗ္ဗာန်အထိရောက်နိုင်တယ်

ဒါကြောင့်မို့ ဒီ ပါဠိသိက္ခာလေးတစ်ခု တက်တာနဲ့ သဒ္ဒါရေးဖြစ်တဲ့ အက္ခရကောသလ္လ ဉာဏ်၊ ပဒကောသလ္လဉာဏ်တွေတင်မကဘဲနဲ့ အသိဉာဏ်တွေပါ တိုးပွားပြီးတော့ အကျင့်တွေ ပါ ကောင်းလာနိုင်တယ်။ စိတ်ထားတွေအထိ ပြောင်းလာနိုင်တယ်။ ဒီအတန်းကို ခု ဦးပညာ တိက္ခကို ပေးထားတယ်။ သူလည်း စာချလို့ရှိရင် ထိုက်သလောက် ပြောပြမှာပါ။ ပြောပြတဲ့အခါ

ထင်ရှားပေထသော၊ သာသနံ = ကမ္ဘာ့ကမ္ဘာ လွန်လေပါလည်း တစ်ခါတစ်ဖန် ကြုံရန်ခဲကတ် အမြတ်ရတနာ ဤသာသနာတော်မြတ်ကြီးကို၊ စိရဓာတာရံ = ဘုရားလက်ထက် အဆက်ဆက် မှ မပျက်ရအောင် ပို့ချသင်ယူ ဆောင်ရွက်တော် မူလာပေထသော၊ ဂဏံ = အတွင်းစိတ်ဓာတ် မြင့်မြတ်ကြည်လင် သူတော်စင်ကောင်း အရိယာ သံဃာတော်အပေါင်းကို၊ တီဟိ = လက်အုပ် အဉ္စလီ နှုတ်သံချီ၍ ရွှင်ကြည်မနော သုံးပါး သော ဒွါရတို့ဖြင့်၊ သာဒရံ= လေးမြတ်ကြည်ညို ရိုသေခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဝန္ဒာမိ = ဂုဏ်တော် ထုံမွမ်း ပုံတော်မှန်းလျက် ချီးမွမ်းထောမနာ ပဏာညွှတ်ကျိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုး ကန်တော့ပါ ၏ အရှင်ဘုရား ။

သုပ္ပဋိပန္နဂုဏ်တော်

ဒီထဲမှာလည်း တပည့်တော်တို့ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ အသက်ကြီးလာတဲ့အခါမှာ အသိဉာဏ် ရစရာတွေ၊ ကျင့်ကြံစရာတွေ၊ နည်းယူစရာတွေ အများကြီး ပါသွားတယ်။ ဒီ သုပ္ပဋိပန္နတာ အစရှိသော ဂုဏ်တော် ၉ ပါးထဲမှာ အစဆုံး ၃ ပါးလေးကိုပဲ ကြည့်ကြည့်ကြစို့။ သုပ္ပဋိပန္န ဂုဏ်တော်ဆိုတာက 'သု'က ကောင်းစွာ၊ 'ပဋိ ပန္န္'က ကျင့်တာ၊ ကောင်းစွာကျင့်တဲ့ဂုဏ်တော်။ အရိယာသံဃာတော်တွေဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမတော်အတိုင်း ကောင်းစွာ နေထိုင်ကြ တယ်တဲ့။

ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ ဒီကျောင်း မှာလည်း သုပ္ပဋိပန္နဂုဏ်နဲ့ ထိုက်သလောက် ပြည့်စုံချင်လို့ရှိရင် သာသနာကို ညှိုးနွမ်းစေတဲ့၊ မြတ်စွာဘုရား ပယ်မြစ်ထားတဲ့ မကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေကို မလုပ်ဘဲနဲ့ သီလလေးတွေ ထိန်း၊

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

သခင်စိတ်ဓာတ်။ ဆရာကြောက်လို့ အားနာလို့ စသည်ဖြင့် ဒါမျိုးကြိုးစားတာသည် ကျွန်စိတ် ဓာတ်။ သခင်စိတ်ဓာတ်က မြင့်တယ်မို့လား။ အဲဒီတော့ … ပါဠိသိက္ခာရဲ့ ဒီဝါကျလေးတစ် ကြောင်းသည် တပည့်တော်တို့အတွက် ယူတတ် ရင် သင်ခန်းစာပဲ။ နေရာတကာမှာ ဆရာတွေ ကို ကြောက်လို့၊ ဆရာတွေက ခိုင်းလို့ မဟုတ်ဘဲ နဲ့ သာသနာတော်အတွက် တကယ်အလုပ်လုပ် ဖို့ ငါတို့ ကြိုးစားရမယ်ဆိုပြီးတော့ မကြိုးစား သင့်ဘူးလား။ အရှင်ဘုရားတို့ စဉ်းစားပေါ့။

သံဃာ့ဂုဏ်တော်နိဂုံးဂါထာ

ဒါကြောင့် ဒီအခြေခံမူလတန်းမှာ ပါဠိ သိက္ခာတက်ရုံနဲ့ အခြေခံတွေလည်း ကျေညက်၊ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်အားထုတ်စရာ သင်ခန်းစာတွေ လည်း အများကြီးပါသွားတယ်။ ဒါက တပည့် တော် ပါဠိသိက္ခာတစ်ခုတည်းတင် ထုတ်ပြတာ ရှိသေးတယ်။ ပရိတ်ကြီးထဲက ရတနသုတ်ဆိုရင် လည်း ဘုရားတရားသံဃာဂုဏ်တွေ အင်မတန် မှ များတာပဲ။ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးက သံဃာ့ဂုဏ်ကို နိဂုံးချုပ်တဲ့အခါမှာ ဂါထာလေး တစ်ပုဒ်ရေးထားတယ်။ အားလုံး ဆိုကြည့်ပါ။

်ဝိ နဝဟိ ဂုဏေဟိ၊ လောကမို ဝိဿုတံ ဂဏံ။ သာသနံ စိရဓာတာရံ၊ ဝန္ဒာမိ တီဟိ သာဒရံ'

်းဝံ နဝဟိ ဂုဏေဟိ= ဤသုပ္ပဋိပန္န တာ အစလာသည့် ကိုးဖြာသောဂုဏ်တော်အ ပေါင်းတို့ဖြင့်၊ လောကမှိ = ဘဝဂ်ဆုံးအောင် ဘုံသုံးဆောင်၌၊ ဝိဿုတံ= တိတ္ထိတို့ဘောင် လွန်မြားမြောင်သည့် ဟန်ဆောင်သံဃာ အဖြာ ဖြာထက် အရာရာဖြင့် ဂုဏ်ရည်တင့်၍ ကြီးမြင့်

တခြားစီပဲ။ ရိုးသားတယ်ဆိုတာက ဥပမာ … မြတ်စွာဘုရားက ပါးစပ်နဲ့ လိုက်ပြီးတော့ အလှူ ခံတာ မကြိုက်ဘူး။ ဘုရားမကြိုက်ဘူးဆိုတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှိတာလေးနဲ့မျှတ ဆွမ်းခံစားပြီး တော့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်တယ်။ တပည့် တော်တို့ ဒီကျောင်းမှာလည်း စာမေးပွဲဖြေစရာရှိ တဲ့နေ့ဆို ငယ်လတ်ကြီးဖြေတာလောက်ကတော့ သိပ်အရေးမကြီးရင် ဆွမ်းခံစားတာပဲ။ မနက် ဆွမ်းခံစားပြီး နေ့လည်ခင်း သွားဖြေလိုက်တာပဲ။ ဒါ ရိုးရိုးသားသား ကျင့်တယ်လို့ခေါ်တယ်။

ဒကာမကြီးတို့၊ ဘုန်းကြီးတို့ကျောင်းမှာ စာမေးပွဲဖြေနေလို့ ကိုယ်တော်တွေ ဆွမ်းမပြည့်စုံ ဘူး။ လာလှူကြပါဦး။ ဒါဆိုရင် မကောင်းတော့ ဘူးပေါ့။ တပည့်တော် ဒါမျိုးမလုပ်ချင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ဆွမ်းခံစားပြီးတော့ စာဖြေတယ်။ နောက်ပြီးတော့တစ်ခါ စာဖြေတဲ့အခါမှာလည်း အရှင်ဘုရားတို့၊ တပည့်တော့်ကျောင်းနာမည် ဂေဇက်ထဲမှာ ပြည့်နေအောင် ဖြေကြပါ။ ဒါမျိုး တပည့်တော် ဘယ်တော့မှမပြောဘူး။ ရိုးရိုးဖြေ ပါ။ ခိုးမဖြေပါနဲ့။ ခိုးဖြေတာသိလို့ရှိရင် ချက် ချင်းပဲ ကျောင်းက အရေးယူပြီးတော့ ဖြေခွင့်ကို ပိတ်ပါမယ်။ ဒါမျိုးပဲ တပည့်တော် မှာလေ့ရှိ တယ်။

ဒါတွေဟာ အရှင်ဘုရားတို့ကို ဥဇုပ္ပဋိ ပန္နဂုဏ်နဲ့ ထိုက်သလောက် ပြည့်စုံအောင် ကြိုး စားပေးနေတာ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရင် ရိုးရိုးကျင့်ခိုင်းနေတာ။ ဒါဆိုရင် သံဃာ့ဂုဏ်တော် ထဲက ဥဇုပ္ပဋိပန္နဂုဏ်နဲ့ ထိုက်သလောက်တော့ ပြည့်စုံသွားတာပဲ။ ခုခေတ်မှာ ဥဇုပ္ပဋိပန္နဂုဏ်ကိုပဲ ရှက်စရာလိုလို တွန့်စရာလိုလို ဒါမျိုးတွေ ထင်နေတတ်ကြတယ်။ အဲဒီလို မဖြစ်သင့်ပါ ဘူး။

ဘာဝနာလေးတွေ များများပွား၊ ဘုရားဝတ်တက် တဲ့ အခါ စိတ်ပါလက်ပါ ရှိခိုး၊ မေတ္တာ တရားတွေ ပို့သ။ ဒီလိုနေလို့ရှိရင် သုပ္ပဋိပန္နဂုဏ် ထိုက်သလောက် ပြည့်စုံတာပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီသံဃာ့ဂုဏ်တော်ကို အတုခိုးပြီးတော့ ကိုယ် လည်း ကောင်းကောင်း ကျင့်ရမှာပဲ။ ကောင်း ကောင်းကျင့်ရင် သုပ္ပဋိပန္နဂုဏ်နဲ့လည်း ထိုက် သလောက် ပြည့်စုံသွားတာပဲ။

ဥဇုပ္ပဋိပန္နဂုဏ်တော်

နောက် … ဥဇုပ္ပဋိပန္နဂုဏ်တော် တဲ့။ ဖြောင့်ဖြောင့်ကျင့်တဲ့ဂုဏ်တော်။ တပည့်တော်တို့ လမ်းတစ်ခုသွားတဲ့အခါ ခပ်ကောက်ကောက်ကြီး နဲ့ သွားနေလို့ရှိရင် လိုတဲ့ခရီးကို မြန်မြန်ရောက် ပါ့မလား။ နှေးနှေးပဲ ရောက်မယ် မဟုတ်လား။ အဲ … နှေးနှေးရောက်ရင် တော်သေးတယ်။ ကွေ့ကောက်သွားလွန်းလို့ လမ်းချော်သွားလို့ရှိရင် ရောက်ကို မရောက်နိုင်တော့ဘူး။ ဖြောင့်ဖြောင့် သွားမှ မြန်မြန်ရောက်တယ်။ ဒါကြောင့် မြတ် စွာဘုရားက ဂုဏ်တော်ပေါင်း သိန်းသန်းမက ရှိနေတဲ့ အရိယာသံဃာတွေရဲ့ ဂုဏ်တော်တွေ ထဲမှာ လက်ရွေးစင်ဂုဏ်တော် ၉ ပါးကို ထုတ်ပြ တယ်။ ဒီထဲမှာ ရိုးရိုးကျင့်ပါဆိုတာလေးလည်း ဂုဏ်တော်တစ်ခုအနေနဲ့ ပါသွားတယ်။ တပည့် တော်တို့က အဲဒါကို မြတ်နိုးရမယ်။ ဂျာနယ် ကျော် ဦးချစ်မောင်ကို ဂုဏ်တွေထဲမှာ ဘယ်ဂုဏ် ကို အကြိုက်ဆုံးလဲ လို့ မေးတဲ့အခါ 'ရိုးဂုဏ်ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ လို့ သူက ဖြေသွားတယ်။

ရိုးရိုးသားသားကျင့် ပါ

ခုတော့ ခေတ်ကြီးက ရိုးလို့ရှိရင် အ, တယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ ရိုးတာနဲ့ အ,တာ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ၣယပ္ပဋိပန္နဂုဏ်တော်

'သုပ္ပဋိပန္န ' ကောင်းကောင်းကျင့်မယ်။ ဝိနည်းတော်နဲ့ ထိုက်သလောက် ညီအောင် ကျင့်မယ်။ 'ဥဓုပ္ပဋိပန္န 'ဖြောင့်ဖြောင့်ကျင့်မယ်။ ရိုးရိုးသားသား နေထိုင်မယ်။ နောက် ... တတိယဂုဏ်တော်က 'ဉာယပ္ပဋိပန္န 'တဲ့။ အဲဒီလို ကိုယ်ကျင့်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်ဟာလည်း နိဗ္ဗာန် အတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါစေလို့ ဦးတည် မယ်တဲ့။ ဒီလို ဦးတည်ရင် ဒါဟာ 'ဉာယပ္ပဋိပန္န ' ဖြစ်သွားတာပဲ။

ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ တပည့်တော်တို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သီလတွေဘာတွေ ကျင့် နေတယ်။ ရိုးသားနိုင်သမျှ ရိုးသားနေတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကတော့ 'ဟာ … တို့ကျောင်းတိုက်က မပြည့်စုံဘူး၊ ကျောင်းတွေကန်တွေ ပေါလာ အောင်၊ ပစ္စည်းလေးပါး များလာအောင်၊ ဒကာ ဒကာမတွေ ပေါလာအောင် 'စသည်ဖြင့် အဲဒီ စိတ်နဲ့ ကျင့်တယ်။ ဒါမျိုးဆိုရင် ဉာယပ္ပဋိပန္န မဟုတ်သေးဘူး။ ဉာယပ္ပဋိပန္နဆိုတာ နိဗ္ဗာန် အတွက် ရည်မှန်းကျင့်မှ ဖြစ်တာ။ ဒါကြောင့် ဒီထဲမှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေလည်း ပါသွားတယ်။ ဒါကို ကိုယ်က မျက်စိရှင်ရှင်နဲ့ ကြည့်တတ် ယူတတ်ရတယ်။

အခြေခံမူလတန်းဆိုပေမဲ့

အဲဒီတော့ ... ဒီအခြေခံမူလတန်းဆို တာ အခြေခံမူလတန်းလို့ ပြောသာပြောနေရ တာ။ တော်တော်တန်တန် စာချတန်း ဓမ္မာစရိယ တန်းတွေတောင် ဒီဟာတွေကို သိပ်ပြီးတော့ ရေရေလည်လည် မရတာတွေ၊ ကျေကျေနပ်နပ် နားမလည်တာတွေ အများကြီး ဖြစ်နိုင်သေး တယ်။ ခုလည်း ဒီကျောင်းရောက်လာတဲ့ အပြင်

က အငယ်တန်းအောင်၊ အလတ်တန်းအောင် တွေ တချို့ကို တပည့်တော် မေးကြည့်တယ်၊ ကတ္တားဟော ကံဟော စတာလေးတွေ မကျေ လည်ချင်ကြဘူး။ သူတို့ နားမလည်တာလည်း အပြစ်မရှိပါဘူး။ ကောင်းကောင်းမှ မသင်ခဲ့ရ တာကို။ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ဒီရောက်လာလို့ရှိရင်တော့ ပြန်သင်ပါ။ သင်ပြီးသားပေမဲ့ ထပ်သင်ပါ။ ပိဋကတ်အခြေခံကောင်းအောင် ပြန်လုပ်ပါ။ ဒီပိဋကတ်အခြေခံကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အထက်အဆင့်တွေအ တွက်လည်း အများကြီး အထောက်အပံ့ ဖြစ် သွားတယ်။ နောက်ပြီးတော့ … ငယ်လတ်ကြီး တင်မက ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ဓမ္မာစရိယအထိ အောင်ဖို့ကိုလည်း တပည့်တော်တို့က အာမခံ ပါတယ်။

ဂုဏ်ပေါင်းခတဲ့ စာမေးပွဲ

အချုပ်ပြောရရင်တော့ တောင်မြို့ဆရာ တော်ကြီး ချမှတ်ခဲ့တဲ့လမ်းစဉ်ကို တပည့်တော် တို့က ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်နေတယ်။ အဲဒါကို အရှင်ဘုရားတို့ကလည်း ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ကြိုး စားပြီးတော့ ဖြေတယ်။ ဖြေတဲ့အတွက် တတ်နိုင် သမ္ဘုနဲ့ ခု ဆုပေးပွဲလုပ်ပေးတယ်။ လုပ်တဲ့အခါ မှာလည်း တပည့်တော်တို့က စောစောက ပြော သလိုပေါ့။ 'သုပ္ပဋိပန္န ' ကောင်းမွန်စွာ ကျင့်မယ်။ အပြည့်အဝ မဟုတ်ပေမဲ့ ထိုက်သလောက် ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားမယ်။ 'ဥဖုပ္ပဋိပန္န ' ရိုးရိုး ကျင့်မယ်။ 'ဘုယပ္ပဋိပန္န ' ကိုယ်လုပ်သမျှသည် နိဗ္ဗာန်အတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါစေ၊ သာသ နာတော်ကြီး အရှည်တည်ပြီးတော့ လူတွေချမ်း သာနိုင်ကြပါစေဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့လုပ်မယ်။

ဒါဆိုရင် ကိုယ်လည်း သံဃာ့ဂုဏ်တော်တွေနဲ့ ထိုက်သလောက် ပြည့်စုံတာပဲ။ ဒီဂုဏ်တွေနဲ့ ထိုက်သလောက် ပြည့်စုံ ရင် ဒီစာမေးပွဲကျင်းပတဲ့ တပည့်တော်တို့အကြီး တွေ ဂဏဝါစကအဖွဲ့တွေရော၊ ဒီဂုဏ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံအောင်ကြိုးစားရင်းနဲ့ စာဖြေတဲ့သံဃာတွေ စာအောင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ အကျိုးရှိပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ နိဗ္ဗာန်အထိ ရနိုင်တယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့ သံဃာ့ဂုဏ်တော်တွေနဲ့အညီ ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ်အားထုတ်ပြီးတော့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်သော သာသနာ့အာဇာနည်များ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

အတိုင်းအရှည်သိခြင်းနှင့်ကျေးဇူးသိခြင်း

၁၃၆၅ ခု၊ ဝါဆိုလကွယ်နေ့ ၂၀၀၃ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၂၈ ရက်၊ တနင်္လာနေ့ ည

ပြီးတော့ စာဝါတက်ပေးကြပါ။ စာဝါမတက်ဘဲ နဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖြေရင် သီးခြားကြီးပြန်လုပ် နေရတာဖြစ်တဲ့အတွက် အချိန်တွေကုန်ပြီးတော့ ခရီးမရောက်ဖြစ်တတ်တယ်။ ဆရာပြောတဲ့အ ချိန်လေးမှာ ကြိုးစားတက်ပြီးတော့ နားထောင် ပေးပါ။ စာဝါချိန်ကိုလည်း ကိုယ်က ဒီအချိန် မတက်နိုင်ဘူးဖြစ်နေရင် တက်နိုင်အောင် ညှိနှိုင်း လို့ ဆွေးနွေးလို့ ရပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ အကြီးတွေကလည်း ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးလို့ မရစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိပါဘူး။ အဲဒါလေး ကြိုးစား ပြီးတော့ လုပ်ပေးကြဖို့ ပထမဆုံးပြောချင်ပါ တယ်။

သာသနာ့ဝေါဟာရ

နောက်ပြီးတော့ … တစ်နေ့ကပြောတဲ့ စစ်တမ်းလေး ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ကောက်ချင် သေးတယ်။ သာသနာရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုဝေါဟာရ အရ ပြောပုံဆိုပုံလေးတွေကို တပည့်တော်လည်း

သာသနာလင်္ကာရစာမေးပွဲ

သီတင်းကျွတ်လမှာ ကျင်းပမယ့် စစ် ကိုင်း သာသနာလင်္ကာရစာမေးပွဲ အကြီးတန်းနဲ့ အငယ်တန်းအတွက် ခါတိုင်းခါလိုပဲ တပည့် တော်တို့ မနေ့တုန်းက စည်းဝေးပြီးတော့ စာဝါ တွေ စီစဉ်ထားတယ်။ သာမဏောကျော်လုပ်နေ တဲ့ ကိုရင်တွေကလည်း သူ့ဟာလေးနဲ့သူ အချိန် သိပ်မပေးရဘဲနဲ့ တစ်ပတ်မှ တစ်ရက်နှစ်ရက် စသည်ဖြင့် တက်ပြီးတော့ နားထောင်လို့ရှိရင်ကို စွဲသွားတာပဲ။ တစ်နေ့စာ တစ်နေ့လုပ်သွားရင် ထူးပြီးတော့ အချိန်မကုန်ဘူး။

အဲဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်လို့ရှိရင် ကြိုးစား

တော်လည်း ဟိုတုန်းကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဦးဇင်း၊ ဦးဇင်းလို့ သုံးရာကနေ ခု ဘုန်းကြီးဆို ပြီး ဖြစ်အောင် ပြောင်းရတာပဲ။ ကိုယ့်အသက် အရွယ်အရ ဒါမျိုး လုပ်ရတာပဲ။ အဲဒါမျိုးလေး တွေ ကြိုးစားပြီးတော့ သုံးပေးပါ။ မြတ်စွာဘုရား လည်း ကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို 'ဘန္တေ'၊ ငယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို 'အာဝုသော'လို့ ခေါ်ဖို့ရာ ပရိနိဗ္ဗာန် မစံခင်မှာ မိန့်တော်မူခဲ့သေးတယ်။

စစ်တမ်းကောက်ပြီး ပြင်ရမယ်

အဲဒီတော့ ... ဒီ စစ်တမ်းကောက်ယူတဲ့ အခါမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မုန်မုန်ကန်ကန်ဖြေနိုင် အောင် ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ပေးပါ။ အတင်း အကျပ်ကြီးခေါ်ပြီးတော့ တွေ့မှ ရိုက်ဟာ နက် ဟာ ဆိုတာမျိုးတော့ တပည့်တော်လည်း မလုပ် ချင်ပါဘူး။ ဒါမိျုးလုပ်လို့လည်း တပည့်တော်တို့ ဖြစ်စေချင်တဲ့ သာသနာ့ယဉ်ကျေးမှုအသုံးအနှုန်း က တွင်ကျယ်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ စစ်တမ်းလေး ကောက်ပြီးတော့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယဉ်ကျေး သေးဘူးဆိုရင် ကြိုးစားပြီးတော့ ယဉ်ကျေး အောင် ပြင်ရမှာ။ ယဉ်ကျေးနေပြီဆိုရင်လည်း ဆက်လက်ပြီးတော့ ကျင့်သုံးဖို့။ အဲဒါလေးကို တပည့်တော် ထပ်ပြီးတော့ သတိပေးပါတယ်။ လာမယ့် ရှစ်ရက်ဥပုသ်အတွင်း ဒီစစ်တမ်းလေး ကို ထပ်ပြီးတော့ ကောက်တဲ့အခါမှာ မှန်မှန်ကန် ကန် ဖြေပေးကြပါ။

လိမ်လို့ရှိရင်ရော ဘာဖြစ်လဲ။ လိမ်ရင် အရှင်ဘုရားတို့ပဲ နစ်နာမှာပဲ။ ဒါတွေက မေး ကြည့်လိုက်ရင်လည်း ပေါ်နိုင်တယ်။ ဒါ ဘာမှ ရှက်စရာမရှိဘူး။ တပည့်တော်အနေနဲ့လည်း ဒီဝေါဟာရလေးတွေကို ပြင်လို့မရသေးဘူးဆိုရင် ပြင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပြီးတော့၊ တတ်နိုင်သမျှ

ခဏတိုင်း သင်ပေးခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီးတော့ သုံးသပ်ထားပါ။ ဒီတစ်ပတ်အ တွင်း၊ လာမယ့်ဉပုသ်နေ့အတွင်းမှာ စာရင်းပြန် ပြီးတော့ စစ်တမ်းကောက်ချင်တယ်။ အချင်းချင်း ဟေ့ကောင်၊ ငါ၊ မင်း စသည်ဖြင့် ဒါမျိုးတွေ သုံးတာရှိသေးတယ်ဆိုရင်လည်း ရှိသေးတဲ့အ ကြောင်း၊ ဒါမျိုး တော်တော်များများ မသုံးဖြစ် တော့ဘူးဆိုရင်လည်း မသုံးတော့တဲ့အကြောင်း အမှန်အတိုင်း ပြောပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ယောင်လို့ ထွက်တာမျိုးတော့ ကိစ္စမရှိဘူးလို့ ပြောရမှာပေါ့။ ယောင်တာကလည်း တစ်နေ့ လေးငါးခါဆိုရင် တော့ မကိုက်သေးဘူးပေါ့။ လေးငါးဆယ်ရက် နေမှ တစ်ခါလောက်၊ ဒီလောက်ပဲ တစ်ခါတစ် ရံ ထွက်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် မရှိတော့ဘူး၊ စင်ကြယ် ပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောလို့ရပါတယ်။

အသုံးအနှုန်းလေးတွေ

သံဃာအချင်းချင်း စကားခေါ် ပြောရင် ဟေ့ကောင်၊ ငါ၊ မင်း စသည်ဖြင့် မပြောဘဲနဲ့ တပည့်တော်၊ အရှင်ဘုရားလို့ ပြောရမယ်။ နောက်ဆုံး စကားအဆုံးသတ်တွေမှာလည်း ပါဠိ'ဘန္တေ'ရဲ့ မြန်မာအဓိပ္ပာယ်ဖြစ်တဲ့ 'အရှင် ဘုရား'ဆိုတာလေး ထည့်ပေးပါ။ လူတွေနဲ့ ပြောတဲ့အခါကျတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုရင်ဆို ရင် 'ကိုရင်'ပေါ့၊ ရဟန်းဆိုရင် 'ဦးဇင်း'ပေါ့၊ ဒါမျိုး နာမ်စားလေးတွေ သုံးပေး။ နောက် … စာချဘုန်းကြီးတွေ၊ လေးစားရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျ တော့ 'ဦး ……'လို့ တန်းမခေါ်ဘဲနဲ့ ရှေ့ကနေ ပြီးတော့ 'ဦးဇင်း ……'ဆိုတာလေးကို ထည့်ပြီး တော့ ခေါ်နိုင်ရင် ကောင်းတယ်။

ဝေါဟာရဆိုတာကတော့ တဖြည်းဖြည်း နဲ့ ပြောင်းလာရတာလည်း ရှိတာပဲ။ တပည့်

တစ်စုံစီလောက်ရထားရင် ပြည့်စုံတယ်မဟုတ် လား။ မရတောင်မှ တပည့်တော်ဆီမှာ သင်္ကန်း တွေပုံနေတာ။ ဒါလေးတွေ ယူပြီးတော့ ဝတ် မယ်ဆိုလည်း ပြည့်စုံနိုင်ပါတယ်။ ခုဟာတော့ မသိသေးဘူးဆိုလည်း သိအောင် တပည့်တော် ထပ်ပြီးတော့ ပြောပြမယ်ပေါ့။

တပည့်တော်တို့ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ် ဧကာဒသကနိပါတ်မှာ ဂေါပါလသုတ္တန်ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ နွားကျောင်းသားတွေ နွားပိုင်ရှင် တွေ မတိုးတက်ဘဲနဲ့ ပျက်စီးဖို့ရာအတွက် အင်္ဂါ ၁၁ ချက်ထဲမှာ 'အနဝသေသဓောဟီ' ဆိုတာ ပါတယ်။ နို့ညှစ်တဲ့အခါမှာ နွားကလေးအတွက် မချန်ဘဲနဲ့ နွားမကို နို့အကုန်ညှစ်လို့ရှိရင် ဒီနွား ကျောင်းသား၊ ဒီနွားပိုင်ရှင်ဟာ ပျက်စီးနိုင်တယ်၊ မတိုးတက်နိုင်ဘူးဆိုပြီး မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဥပမာအဖြစ်နဲ့ ဟောခဲ့တယ်။

ကိုယ့်အတွက် သူ့အတွက်

အဲဒီတော့ ... နွားနို့ညှစ်တဲ့အခါမှာ နွားကျောင်းသားဖြစ်ဖြစ် နွားပိုင်ရှင်ဖြစ်ဖြစ် နွား ကလေးအတွက် နို့ချန်ပြီးမှ ညှစ်ရမယ်။ အဲဒါမှ တိုးတက်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့အတွက်၊ ကိုယ့်အတွက် မျှတတဲ့ မေတ္တာကရဏာက သိပ်အရေးကြီးလို့ပေါ့။ ကိုယ့်အတွက်လည်း ရောင်းဖို့၊ သောက်ဖို့၊ အာဟာရဖြစ်ဖို့ လိုပါ တယ်။ တစ်ဖက်က နွားကလေးအတွက် ကြည့် ရင်လည်း ကိုယ်က အကုန်ညှစ်လိုက်လို့ရှိရင် သနားစရာကောင်းတယ်။ မေတ္တာကရဏာ ခေါင်းပါးရာရောက်တယ်။ မေတ္တာကရဏာ ခေါင်းပါးရာရောက်တယ်။ မေတ္တာကရဏာ ခေါင်းပါးရာရောက်တယ်။ မေတ္တာကရဏာ ခေါင်းပါးရာရောက်တယ်။ မေတ္တာကရဏာ ခေါင်းပါးတယ်ဆိုမှတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ချမ်းသာ ဖို့ မလွယ်ဘူးပေါ့။ ဒါ သဘာဝအတိုင်းကိုက

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တွန်းအားပေးပြီးတော့ လုပ်ပေးမှာပဲ။ အတင်း ရိုက်ဟယ် နှက်ဟယ် မလုပ်ပါဘူး။ အဲဒါလေး ကို အရှင်ဘုရားတို့ကလည်း မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ ကြိုးစားပြီးတော့ ပြင်ပေးပါ။

အသံလေးတွေ ထွက်လာတယ်တဲ့

နောက်ပြီးတော့ .. တပည့်တော် တစ်ခု ပြောချင်တာ ရှိသေးတယ်။ ဒီ ဝါဆိုပြီးမှ ကြား ရတာလေးပေါ့။ တစ်ပါးတလေလောက်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါ တပည့်တော် အပြစ်တင် တဲ့အနေနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ နားလည် အောင် ထပ်ပြီးတော့ ရှင်းပြတဲ့အနေနဲ့ ပြောခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့။ ဝါဆိုဦးတုန်းက ကျောင်းဒကာ ဦးမင်းဇော်က ဝါဆို သင်္ကန်းကပ် ဖို့ရာအတွက် ဆွမ်းကျောင်းဘုန်းကြီး ဦးကောဝိဒ ကို လာလျှောက်တယ်လို့ပြောတယ်။ လျှောက် တော့ တပည့်တော်အနေနဲ့ ကျောင်းဒကာမှာ အကုန်အကျတွေများလွန်းနေလို့ ဒီနှစ်တော့ နားလိုက်ပါတော့လို့ ဒါမျိုးပဲ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါတောင်မှ သူတို့က စင်္ကာပူသင်္ကန်းအကောင်း စား အစုံအစိတ် လာလှူသွားပါတယ်။ ဒါလေး ကိုပဲ ဘုန်းကြီးကတားလို့ သူတို့သင်္ကန်းမရတော့ ဘူးဆိုတဲ့ စကားသံလေးက ထွက်လာသေးတယ် တဲ့။ တချို့ငယ်တဲ့အထဲကလားတော့ မသိဘူး ပေါ့ဘုရား။ ဒါ မသိတတ်ရင်လည်း နောင်ကျ ပြင်ဖို့ ပြောပြတာပါ။ တပည့်တော်လည်း နည်း နည်းလေး ကြားတာ။ တိတိကျကျတော့ မသိပါ ဘူး။

ဂေါပါလသုတ္တန်

တပည့်တော်ကလည်း ကျောင်းဒကာ ကို တားချင်လို့ တားတာ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံး

လေ ဝေးလေဖြစ်ပြီးတော့ ဆုတ်ယုတ်သွားတယ် တဲ့။

ဒေသနာရှိပြီးသား

တပည့်တော်တို့က ဒါတွေကို ထိုက်သ လောက် သိလာတယ်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း စာပေ ပို့ချလာတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျောင်းဒကာကို စောစောကလို ပြောခဲ့တာ။ သံဃာတွေအတွက် ဘာမှ စေတနာဆိုး မရှိဘူး။ ကိုယ့်အတွက် သင်္ကန်းလေး ဝတ်လောက်ရံလောက်တယ်ဆိုရင် ဒါမျိုးလေးတွေ နောက်နောင် မပြောမိအောင်၊ ပြောခဲ့မိပါတယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်နိုင်အောင် တပည့်တော် ထပ်ပြီးတော့ ပြော ပြတာပါ။ ဒါတွေက ဘုရားဒေသနာမှာ အား လုံး ရှိပြီးသားတွေချည်းပါပဲ။

ခေါင်းဆောင်တို့တာဝန်

တပည့်တော်အနေနဲ့ လည်း သူ လှူသ လောက် အားလုံးလျှောက်ပြီးတော့ ယူနေလို့ရှိရင် မြတ်စွာဘု ရားဟောတဲ့ အတိုင်း မတရားရာ ရောက်တယ်။ တပည့်တော်က ခေါင်းဆောင်။ ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ ခေါင်းဆောင်တို့တာဝန် ဆိုတာ ရှိတယ်။ တပည့်တော်ကစပြီး လောဘ အစွန်းတွေ သိပ်ထွက်ပြီဆို အရှင်ဘုရားတို့ နောက်ကပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း တဖြည်းဖြည်း ထိန်း နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့်မို့ တပည့် တော်က ဒီစကား ပြောရတာ။ တပည့်တော်မှာ ဒီလိုလေးကြားလိုက်ရတော့ စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်မိတာပေါ့။ သင်္ကန်းတစ်စုံ ရပြီးပြီဆို ရင် ကိုယ့်မှာ ဝတ်လောက်ရံလောက် ပါတယ်။ ဒီစကားကို ကိုယ်မပြောဘူးဆိုရင်တော့လည်း ပြီးတာပဲပေါ့ဘုရား။ ပြောတယ်ဆိုလည်း နောက်

အဲဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ဂေါ ပါလသုတ္တန်မှာ ဒီဥပမာကို ပေးတော်မူခဲ့တယ်။ နွားကျောင်းသား(သို့မဟုတ်) နွားပိုင်ရှင်တွေဟာ နွားနို့ညှစ်တဲ့နေရာမှာ အဲဒီလို 'အနဝသေသ ဓောဟီ'ဆိုတဲ့ လောဘတကြီးနဲ့ အကြွင်းအကျန် မရှိ အကုန်ညှစ်ယူလို့ရှိရင် မတိုးတက် မကြီးပွား ဘူး၊ ဆုတ်ယုတ်ကြောင်းပဲ ဖြစ်တယ်တဲ့။

ရဟန်းလည်း အလားတူ

နောက် … ဥပမေယျဖြစ်တဲ့ ရဟန်းတွေ အတွက်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဟောတယ်။ အနဝ သေသဓောဟီနည်းနဲ့ အကြွင်းအကျန်မရှိ အကုန် ညှစ်ယူလို့ရှိရင် ဒီလိုရဟန်းမျိုးဟာ ဝုၶိ ဝိရုဋ ဝေပုလ္လ ဆိုတဲ့ သီလ သမာဓိ ပညာတွေ မစည်ပင်တော့ဘူးတဲ့။ ဒီပုဂ္ဂိုဟ်ဟာ ပစ္စည်းတော့ ချမ်းသာချင် ချမ်းသာမယ်၊ သာသနာတော်မှာ ကြီးပွားကြောင်းဖြစ်တဲ့ သီလ သမာဓိ ပညာ တွေ တဖြည်းဖြည်း နည်းနည်းလာပြီးတော့ ကြာလေ ဆုတ်ယုတ်လေနဲ့ နောက်ဆုံး အပါယ် အထိ ရောက်နိုင်တယ်တဲ့။

နောက် … 'သဒ္ဓါ ဂဟပတိကာ အဘိဟဋ္ဌုံ ပဝါရေန္တိ စီဝရပိဏ္ဍပါတသေနာသန ဂိလာနပစ္စယဘေသဇ္ဇပရိက္ခာရေဟိ'တဲ့။ သဒ္ဓါ တရားရှိတဲ့ ဒကာဒကာမတွေက သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း ဆေး သာသနာနဲ့ အပ်စပ်တဲ့ပစ္စည်း တွေကို ယူယူလာပြီးတော့ တအားလှူတတ်ကြ တယ်။ အဲဒီလိုအခါမှာ 'မတ္တံ န ဇာနာတိ ပဋိဂ္ဂဟဏာယ' ခံယူတဲ့အခါမှာ အတိုင်းအရှည် မသိဘဲနဲ့ လှူသလောက်ယူတယ်တဲ့။ အားမနာ ပါးမနာ လှူသလောက် အကုန်ယူတတ်တဲ့ ဒီဘုန်းကြီးမျိုးဟာ သီလ သမာဓိ ပညာ စည်ပင်ပြန့်ပြောဖို့၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရဖို့ရာ ကြာ

အတိုင်းအရှည်ပမာဏကို သိသူ၏အဖြစ်သည် လည်းကောင်း တဲ့။ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီး အနက်ပေးထားတာ သိပ်ကောင်းတယ်။

ဗုဒ္ဓါနသာသနံ

အဲဒီလို အတိုင်းအရှည်သိတာသည် ပင်လျှင် 'ဧတံ ဗုဒ္ဓါနသာသနံ ' ဘုရားရှင်တို့၏ အဆုံးအမ သာသနာပါပဲတဲ့။ ဧတံ = ဤသို့ ဆွမ်းခံယူဘုဉ်းပေးတဲ့အခါမှာ အတိုင်းအရှည်ကို သိခြင်းသည်၊ ဗုဒ္ဓါနံ = ဂင်္ဂါသဲတူ ပွင့်တော်မူ သည့် ဆူဆူထွတ်ထား မြတ်ဘုရားတို့၏၊ သာသနံ = လိုရင်းနှုန်းပြ ထုံးအရဖြင့် သုံးကြပါ စေ ဆုံးမတော်မူချက်ပါပေတည်း။ အဲဒီတော့ ဒီမတ္တညူတရားဟာ ဘုရားဟောနေရာ တော် တော်များများမှာ ရှိနေတယ်။ ဒါတွေကိုကြည့်ပြီး ဒီတရားကို မြတ်စွာဘုရား ဘယ်လောက် အ လေးထားတော်မူသလဲဆိုတာ သိနိုင်တယ်။

စရဏထဲလည်းပါ

တပည့်တော်တို့ စရဏ ၁၅ ပါးထဲမှာ လည်း *ထိုသဒ္ဓမ္မာ၊ ခုနစ်ဖြာနှင့်၊ ဘော–ဇာ–* သ*–ဣန်၊ ဈာန်လေးကြိမ်ထား၊ ဤဆယ့်ငါး၊* မှတ်သား စရဏ ဆိုပြီး ပါတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီမှာလည်း ဘော ဆိုတာရဲ့အဓိပ္ပာယ်အကျယ် က ဘောဓနေ မတ္တညုတာ = ဘောဓဉ်မှာ အတိုင်းအရှည်ကိုသိခြင်းပဲ။ စရဏဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းအကျင့်ကို ပြောတာ။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နဂုဏ်တော်ထဲ

မှာ စရဏလည်း ပါတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါလေးတွေသိလို့ရှိရင် တပည့်တော် တို့ အရှင်ဘုရားတို့ဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အစွန်း ထွက်တာလေးတွေကို ပယ်ပယ်သွားရမှာပဲ။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

နောင်ကျရင် မပြောမိအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်လို့ ရှိရင် ကိုယ့်အတွက် ဘဝမှာ သီလ သမာဓိ ပညာ တိုးတက်မှုတွေ ရှိနိုင်ပါတယ်။ အားလုံးပဲ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်။ သဘောပေါက်ရင် အရှင်ဘုရားတို့ လိုက်နာကျင့်သုံးပေးပါ။

အယူမှားမှာ စိုးလို့ပါ

ဒါ တပည့်တော်က နာလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အရှင်ဘုရားတို့ဘက်က အယူမှား နေမှာစိုးလို့ တပည့်တော်အနေနဲ့ ပြောတာပါ။ ဒီကျောင်းဒကာဒကာမတွေဆိုတာ အရှင်ဘုရား တို့ သိတဲ့အတိုင်း သဒ္ဓါတရား သိပ်ပြီးတော့ ကောင်းလွန်းနေတယ်။ ခုနောက်ပိုင်းဆို တပည့် တော်ကိုလည်း ဘာမှမလျှောက်ဘဲနဲ့ ဆွမ်း ကျောင်းဆိုလည်း ဆွမ်းကျောင်းအတွက် လိုအပ် တာတွေ ကြည့်ပြီးတော့ လုပ်လုပ်သွားတာပဲ။ ဒါလောက် အလိုက်သိတာကို ကိုယ့်ဘက်က လည်း ပြန်ပြီး ငဲ့ညှာရတယ်။ သူတို့မှာလည်း သားရေးသမီးရေးတွေ လူမှုရေးတွေ ရှိနေသေး တယ်။

အဲဒီတော့ … လိုအပ်သလောက်လေးပဲ ကောင်းတယ်ပေါ့ဘုရား။ ဒါမျိုးလေးတွေကို မြတ်စွာဘုရား ဂေါပါလသုတ္တန်မှာ ဟောထား တာရှိတယ်လို့ အရှင်ဘုရားတို့သိရင် လိုက်နာ ချင်စိတ်တွေ ပိုပြီးတော့ ပွားလာအောင် တပည့် တော် ပြောပေးရတာပါ။ မြတ်စွာဘုရား ဟော ကြားတော်မူခဲ့တဲ့ သြဝါဒပါတိမောက်ဂါထာ သုံးပုဒ်ထဲမှာလည်း မတ္တညုတာ စ ဘတ္တသို့ ဆိုတာ တစ်ချက်ပါတယ်။ ဘတ္တသို့ = မစားရ လျှင် သက်မရှင်၍ နေ့စဉ်စားရ ဆွမ်းပစ္စည်း ဟူသော အာဟာရ၌၊ မတ္တညုတာ စ = ခံယူသောခါ စားသုံးရာဝယ် ကိုယ်မှာလိုသမျှ

နားလည် မှု ရှိဖို့**လို**

အဲဒီတော့ … ရှိတာလေးနဲ့မျှတအောင် တပည့်တော်တို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ပေးနေ တယ်။ လုပ်ပေးနေပါလျက်နဲ့ အရှင်ဘုရားတို့ အကြီးတွေရော အလတ်တွေရော အငယ်တွေ ရော အားလုံးပဲပေါ့လေ။ စောစောက စကား လေးတွေလို အစွန်းမထွက်သင့်ဘူး။ ထွက်လာ တော့ ဘာဖြစ်လဲဆို တပည့်တော်ကတော့ ဘာ မှမဖြစ်ပါဘူး။ တပည့်တော်အနေနဲ့ အားလုံး အပေါ် နားလည်ပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ တချို့က ပုထုဇဉ်သဘာဝ စာသင်သားဆို တော့လည်း လိုအပ်တာလေးတွေရှိတော့ တစ် မျိုးတော့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တပည့် တော် လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကြည့်တော့ လည်း စောစောက ဂေါပါလသုတ္တန်မျိုးတွေ သိနေတာဆိုတော့ ရသမျှ အကုန်ညှစ်ယူတာမျိုး တွေ မလုပ်ချင်ဘူးပေါ့ဘုရား။ အရှင်ဘုရားတို့ ဘက်ကလည်း နားလည်မှုရှိရင် ပိုပြီးတော့ ကောင်းတာပေါ့။

အဲဒီတော့ … အားလုံးပဲ ညီညီညွှတ် ညွတ် ကိုယ့်ရှိတာလေးနဲ့ မျှတနိုင်ကြရင် သိပ် ကောင်းတယ်။ တပည့်တော်ကလည်း မတရား သဖြင့် မလုပ်ဘဲ ပုံမှန်လေးနဲ့ သွားတယ်ဆိုရင် တပည့်တော်တို့ ကျောင်းတိုက်မှာ သီလ သမာဓိ ပညာတွေ သိပ်ပြီးတိုးတက်လာမယ်။ စောစော က ပြောသလို ဘုန်းကြီးတယ်၊ ပေါများတယ်ဆို တာတွေက ပဓာနမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို အရှင် ဘုရားတို့ဘက်ကလည်း နားလည်ထားကြပါ။

ကျေးဇူးတရား

နောက် … ဒီနေ့ စာစောင်တစ်ခုမှာ တပည့်တော် ဖတ်လိုက်ရတယ်။ ဩဂုတ်လအ

ပုထု စဉ်အလျောက် လောဘ ဒေါသ မောဟ ရှိတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အစွန်းထွက်ရင်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတဲ့ နေ ရာမှာ လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ နည်းနည်း ပါးပါး တစ်လုတ်နှစ်လုတ် မဝလည်း မဝဘူးလို့ ပြောမနေဘဲနဲ့ ရောင့်ရဲသည်းခံတတ်ရတယ်။ ဒါတွေက တပည့်တော်တို့လည်း စာသင်သား ဘဝ ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာပဲ။ ဒါလေးကို ခဏသည်းခံနေလိုက်ရင် ဒါ ပြီးသွားတာပဲ။

အားကျမှု မကျမှု

ဒီနေရာမှာ အားကျမှု အားမကျမှု အကြောင်း နည်းနည်းပြောချင်သေးတယ်။ ဒါ ကို တပည့်တော်တို့ အကြီးတွေက စပြီးတော့ သတိထားရမယ်။ ဟာ ... ဘယ်ကျောင်းမှာ တော့ ဘုန်းတအားကြီးတာ၊ ဘယ်လိုစားကြရ တာ။ တပည့်တော်တို့က ဒါမျိုးတွေကို မုဒိတာ အနေနဲ့တော့ ပြောကောင်းတာပေါ့ ဘုရား။ ဒါပေမဲ့လို့ ဝမ်းသာအယ်လဲကြီး အားကျတဲ့စိတ်နဲ့ ပြောသင့်ပါ့မလား။ ကိုယ့်ရှိတာလေးနဲ့ ပုံမှန် ဘုဉ်းပေးပြီးတော့ သီလ သမာဓိ ပညာ ပရိ ယတ္တိ ပဋိပတ္တိကို စေတနာမှန်မှန်နဲ့ တကယ် လုပ်ဖို့သာ တပည့်တော်တို့က သတိထားရမှာ။ စောစောကလိုပေါ့။ သူတို့ကျောင်း ဘုန်းကြီးတာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာအနေနဲ့ မုဒိတာစကားပြောတာတော့ ကိစ္စမရှိဘူး။ တစ် ခါတစ်ရံ အားကျလွန်းတဲ့လေသံတွေ ပါလာပြီ ဆိုရင် ဒါတွေဟာ တပည့်တော်တို့ လူကြီးလုပ် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်လည်း မဖြစ်သင့်ဘူး။ ပ်စ္ဆိမာ ဧနတာ ဒိဋ္ဌာန္ဂဂတိႛ အာပဇ္ဇန္တိ' ဆိုတဲ့

ဖစ္တမ္နာ နေတာ ဒဋ္ဌာန္(ဂတ အားတုန္ဆန္က ၾဖန္ အတိုင်း နောက်လူတွေ အားကျလွန်းကုန်ရင် မကောင်းဘူးပေါ့။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တွက် ကြိုထွက်တဲ့ မင်္ဂလာမောင်မယ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတာ။ မင်္ဂလာမောင်မယ်စာစောင်က အရှင်ဘုရားတို့မှာလည်း များသောအားဖြင့် ရှိနေ တဲ့အတွက် ဒီကအပြန် ဖတ်ကြည့်ပေါ့ဘုရား။ ကျေးဇူးတရားနဲ့စပ်တဲ့ စာလေးတစ်ပုဒ်ပါ။ မုံရွာ မြို့က ဦးသန့်စင်ဆိုတဲ့ ကျောင်းဆရာတစ် ယောက် သြဝါဒပေးထားတာလေးပေါ့။ မှတ် သားစရာ ကောင်းတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ … သူက ဖောင်းပြင်က နောင်ပိုအောင်ဆိုတဲ့ အထကမှာ တာဝန်ကျတယ်တဲ့။ သူ့မိဘတွေက ဝေးတော့ မသွားစေချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက သွားတယ်။

အတိုချုပ်ပြောရရင် … စာသင်နှစ်ကုန် တဲ့အခါ သူ မိဘရပ်ထံ မုံရွာပြန်တယ်ပေါ့။ ပြန်လာတော့ မော်လိုက်ဆိပ်ကမ်းရောက်တဲ့အခါ အဖျားတွေ တအားတက်နေရော။ ဖျားတော့ စောင်လေးခြုံပြီး မော်တော်ဆိပ်မှာ မော်တော် စောင့်ရင်းနဲ့ လှဲနေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကို ဆရာလို့ ခေါ်ပြီးတော့ မောင်ခင်မောင်ဆိုတဲ့ လူငယ်တစ် ယောက်က လာမိတ်ဆက်တယ်တဲ့။ ကောင် လေးက မော်တော်ပိုင်ရှင် ဖြစ်နေတယ်။ သူ လည်း မုံရွာပြန်မလို့တဲ့။

၁၄ ရက်တည်းသင်ခဲ့တာ

မောင်ခင်မောင်က အမှတ်မထင် သူ့ ဆရာကို လာတွေ့တော့ သူ့တပည့်တွေလှမ်း ခေါ်၊ ဝိုင်းပွေ့ပြီး မော်တော်ပေါ် ရွှေ့ပေး၊ တစ် လမ်းလုံးလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြုစု၊ အဲဒီ လိုနဲ့ မုံရွာကို ချောချောမောမော ရောက်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းလေး ရေးထားတာ။ သူ့ကို အဲဒီလို အင်မတန်မှ ကျေးဇူးသိတတ်၊ ကျေးဇူးဆပ်တတ် တဲ့ မောင်ခင်မောင်ဆိုတာ တခြားတပည့်တွေလို J62

တစ်လျှောက်လုံး သင်ပေးလာရတဲ့ တပည့် မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ၁၄ ရက်တည်းပဲ သင်ပေးခဲ့ရတဲ့ တပည့်လေးတဲ့။ ၁၄ ရက်လောက်ကလေး စာ သင်ပေးခဲ့တာတောင်မှ ဒီလောက် ကျေးဇူးသိ တတ်တဲ့တပည့်မျိုး တွေ့ရတော့ သူ ဝမ်းသာရ တယ်ပေါ့။ တစ်သက်လုံးသာ သင်ပေးရရင် တော့ … လို့ တွေးတွေးပြီးတော့ အခက်အခဲ၊ အကျပ်အတည်းတွေကြားထဲက ဒီကျောင်းဆရာ အလုပ်ကို သူ ဆက်လုပ်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ပြောသွားတယ်။ မမြှဇင်ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာမက ဒီသြဝါဒလေး ပြန်ကြားရပြီး တော့ သူလည်း ကျောင်းဆရာမ လုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ရေးထားတာ။

သူတော်ကောင်းလက္ခဏာ

ဒါမျိုးလေးတွေဖတ်ရတာ သိပ်ပြီးတော့ ကျက်သရေရှိတာပဲ။ တပည့်တော်တို့ ညစဉ် ဘုရားဝတ်တက်ရင် ဆိုနေကျ 'ကျေးဇူးသိတတ် ကျေးဇူးဆပ် ဆည်းကပ်မိတ်ဆွေကောင်း။ ထို မိတ်ကောင်းလည်း အသည်းစွဲ အမြဲညွှတ်ကာ ပေါင်း။ ဒုက္ခရောက်ငြား သူတစ်ပါး လေးစား ကူညီကြောင်း။ အင်္ဂါငါးဝ ပြည့်စုံက မှတ်ကြ သူတော်ကောင်း ဆိုတဲ့ သူတော်ကောင်း လက္ခဏာ ၅ ပါးထဲမှာလည်း ကျေးဇူးတရားဟာ ပထမဆုံးအချက်အနေနဲ့ ပါတယ်မဟုတ်လား။

ခု ဒီဆောင်းပါးမှာ ၁၄ ရက်တည်း သင်ပေးဖူးတဲ့ ကျေးဇူးကိုတောင် ပြန်ပြီးတော့ သိတတ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားတော့ ဒါလေးကို တပည့်တော်တို့ ဘုန်းကြီးလောကမှာ လည်း အတုယူသင့်တယ်လို့ တပည့်တော်တော့ မြင်တယ်ပေါ့ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း တောင် မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံမှာ နေတုန်းက နားမလည်ခဲ့တာ

ပြောပြမယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ သေချာနားထောင် ပြီး မှတ်သားပါ။ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးက ကျောင်းဆောက်တဲ့အခါ ယောကျောင်းဆရာ တော်ကို သိပ်အားကိုးတယ်။ သူပဲ ကြည့်ပြီး တော့ စီမံပေးရတယ်။ တောင်မြို့ဆရာတော်က အေးအေးဆေးဆေး သူ့စာသူရေးပေါ့။ ဒီလို ကျေးဇူးတွေ သိပ်များခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျောင်းဆောက်တဲ့ဘက်မှာ ကျေးဇူးများခဲ့တယ် ဆိုတော့ တစ်ကျောင်းတိုက်လုံးအတွက် ကျေးဇူး များတာပဲပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို ဂန္ဓာရံအစဉ် အဆက်တပည့်တွေက စာမချဖူးပေမဲ့လို့ ဆရာ အဖြစ်ထည့်ရေးကြတဲ့အကြောင်း တပည့်တော် လည်း နောက်ပိုင်းမှ သဘောပေါက်လာတယ်။

ကျောက်တော်ကြီးဆရာတော်

နောက် … ကျောက်တော်ကြီးဆရာ တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ။ သူက အရင်တုန်းက ဆွမ်းစားကျောင်းဘုန်းကြီး လုပ်ဖူးသတဲ့။ ဆွမ်း စားကျောင်းဘုန်းကြီးဆိုတာလည်း တစ်ကျောင်း တိုက်လုံးအတွက် ကျေးဇူးများတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် နောက်နောက် တပည့်အဆက်ဆက် က ဆရာနေရာမှာ ထည့်ထားကြတာကိုးလို့ တပည့်တော်လည်း နောက်ပိုင်းကျမှ သဘော ပေါက်သွားတယ်။ နားလည်ကျေနပ်သွားတယ် ပေါ့။

ဘုန်းကြီးဦးကောဝိဒ

အခု ဒီကျောင်းမှာဆိုလည်း ဘုန်းကြီး ဦးကောဝိဒပေါ့။ ဝါမရသေးပေမဲ့လို့ ကျောင်း အပေါ် သိပ်ပြီးတော့ ကျေးဇူးတွေများနေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်အနေနဲ့ အနုနာယက အဖြစ် တင်မြှောက်ထားတယ်။ အားလုံးက

လေးတစ်ချက်ရှိဖူးတယ်။ အဲဒါလေးကို သတိရ တုန်း တစ်ခါတည်း ပြောပြလိုက်မယ်။ အရှင် ဘုရားတို့လည်း သင်ခန်းစာယူလို့ရတာပေါ့။

နားမလည်ခဲ့တာလေးတစ်ခု

တောင်မြို့ ဂန္ဓာရံဆရာတော်ကြီး သူ ကိုယ်တိုင် တပည့်တော်တို့ကို စာပေမသင်ပေးခဲ့ ဘူးပေါ့ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ သူရေးခဲ့တဲ့ ဘာသာဋီ ကာတွေကြောင့် ကျေးဇူးများခဲ့တယ်။ နောက် … တပည့်တော်ရဲ့ ဥပစ္ဆာယ်ဖြစ်တဲ့ ဆရာတော် ဦးစန္ဒောဘာသ။ ခု ပျံလွန်တော်မူသွားပြီပေါ့။ သူ့ဆီလည်း စာမတက်ခဲ့ရဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးသိပ်များတယ်။ လက်ရှိနာယကချုပ်ဆရာ တော်ဆီမှာတော့ တစ်ဝါတွင်းလောက် စာတက် ဖူးတယ်။ ဆရာတော်ဦးဣန္ဒောဆီမှာလည်း နှစ် ရက်လား သုံးရက်လား တက်ဖူးတယ်။ ကျန်တဲ့ နာယကဆရာတော်တွေဆီမှာ စာမတက်ဖူးဘူး။ အဲဒီတုန်းက ခုပြောမယ့်သဘောတရား

လေးတွေကို သဘောမပေါက်တာလည်း ပါတာ ပေါ့။ ကိုယ်က ညံ့တာလည်း ပါတာပေါ့လေ။ ဘာလဲဆိုတော့ … စာမေးပွဲအောင်လို့ ကိုယ့်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ ဘာတွေရေးလို့ရှိရင် ဆရာဆိုတဲ့ နေရာမှာ နာယကဆရာတော် ငါးပါး၊ ငါးပါးလို့ ရေးကြရတဲ့ကိစ္စ။ အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လို့ရေးရမှန်း တပည့်တော် မသိခဲ့ဘူး။ စာလည်း မချဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် ဆရာအဖြစ် သတ်မှတ်ရလဲ မသိခဲ့ ဘူးပေါ့။ တပည့်တော်လည်း ရေးတဲ့အထဲတော့ ပါခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူများရေးလို့ ရေးခဲ့တာ။ ဘာလို့ရေးမှန်းမသိဘူး။

ယောကျောင်းဆရာတော်

နောက်ပိုင်းမှာ ဘာသွားတွေ့ရလဲဆိုတာ

ညီတယ်။ တချို့က အမြင်မရှင်းမှာစိုးလို့ ဒါ လေးတွေကို ပြောပြတာပါ။

အရှင်ဘုရားတို့အနေနဲ့ လည်း ဒါမျိုး လေးတွေ သိလာရင် ကျေးဇူးတရားတွေကို ပိုမြင်သွားမယ်။ ကျေးဇူးသိတတ်တာလေးတွေက သူတို့လောကီမှာတောင် ဒီလောက်ရှိနေလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ ရဟန်းသာမဏေလောကမှာ ပိုပြီးတော့ ရှိသင့်တာပေါ့။ ဆွမ်းစားကျောင်း ဆိုင်ရာ၊ ရေဆိုင်ရာ၊ အားလုံးပေါ့။ ဒီကျေးဇူး တရားလေးတွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိ တတ်လို့ရှိရင် ပြဿနာဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့ ဘုရား။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူ့အပေါ် ဘုန်းကြီး လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ပိုပြီးတော့ လုပ်ပေးတာတွေ ရှိချင်ရှိမယ်။ အဲဒီအခါကျရင် ဒါလေးတွေသိ ထားတော့ အမြင်လေးတွေက ရှင်းသွားတယ်။

နောက်မှ သဘောပေါက်လာရ

တပည့်တော်လည်း ငယ်စဉ်က တောင် မြို့ နာယကဆရာတော်တွေကို စာမလိုက်ဖူးဘဲ နဲ့၊ စာမချဖူးဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ ဆရာနေရာမှာ ထည့်ရေးရပါလိမ့်လို့ နားမလည်ခဲ့တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ တယ်။ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း သူများ ထည့်လို့ လိုက်ထည့်နေတာပဲ။ ဘာလို့မှန်းမသိခဲ့ ဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာမှ တပည့်တော် သဘော ပေါက်ခဲ့တာလေးတွေ ခုနက ပြောပြပြီးသွားပြီ။ ကျောက်တော်ကြီးဆရာတော်က ဆွမ်းစား ကျောင်းဘုန်းကြီးလုပ်ခဲ့တယ်။ ယောကျောင်း ဆရာတော်က ဆောက်လုပ်ရေးမှာ ကြီးကြပ် လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ ကျန်တဲ့ဆရာတော်တွေက စာ ချတယ်။ အဲဒီတော့ … အားလုံး တပည့်အစဉ် အဆက်ဟာ ဒီဆရာတော်တွေရဲ့ဘွဲ့တွေကို စာ မလိုက်ဖူးပေမဲ့လို့ ဆရာအဖြစ်ထည့်တယ်။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

လည်း သဘောတူကြလိမ့်မယ်လို့ ယူဆပါ တယ်။ ဘာမှလည်း ပြောသံမကြားရပါဘူး။ တရို့က တွေးနေမှာစိုးလို့ တပည့်တော် ဒီ ဇာတ်ကြောင်းလေး ပြောပြတာ။ မင်္ဂလာမောင် မယ်ထဲမှာ ရေးထားတာက ၁၄ ရက်လောက် လေး စာသင်ပေးတာနဲ့ ကျေးဇူးသိပ်သိတတ် တယ်တဲ့။ အဲဒါလေးကို အမြဲနှလုံးသွင်းပေးပါ။ ခု ဆွမ်းကျောင်းဘုန်းကြီး ဦးကောဝိဒ ဆိုလည်း တစ်ကျောင်းလုံးအတွက် လုပ်ပေးနေ တယ်။ ဟိုတုန်းတူတော့ ဦးသံဝဝပေါ့။ သ

တယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ ဦးသံဝရပေါ့။ သူ လည်း ကျေးဇူးတွေ သိပ်ပြီးတော့ များခဲ့တယ်။ တပည့်တော်တို့က ဒါတွေကို သိတတ်ရမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ စာအောင်တဲ့အခါ၊ ဘွဲ့ရတဲ့အခါ အတ္ထုပ္ပတ္တိေရးမယ်ဆိုရင် စာမချပေမဲ့ ဘုန်းကြီး ဦးကောဝိဒကို ဆရာနေရာမှာ မမေ့မလျော့ ထည့်ဖို့ တပည့်တော်က သတိပေးနေရတာပါ။

သုတ္တန်နဲ့လည်းညီ

ဪ ... ခုနကပြောခဲ့တဲ့ ဂေါပါလ သုတ္တန်မှာလည်း တစ်ချက်ပါသေးတယ်။ 'ခေါင်း ဆောင်ဖြစ်တဲ့ နွားတွေကို သူများထက်ပိုပြီးတော့ အစာကျွေးတာ စသည်ဖြင့် လုပ်ရတယ်။ ဒါမှ အဲဒီနွားကျောင်းသား သို့မဟုတ် နွားပိုင်ရှင်ဟာ တိုးတက်တယ် 'တဲ့။ ဥပမေယျဘက်မှာလည်း အဲဒီလို အလားတူပဲ။ တပည့်တော်တို့ရဟန်းတွေ ကြီးပွားတိုးတက်ဖို့အရေးမှာ သံဃာထဲ ခေါင်း ဆောင်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အထူးချီးမြှောက်ဖို့ လိုပါတယ်တဲ့။ ခု ဒီမှာဆို ကျောင်းတိုက်အတွက် ကျေးဇူးများတဲ့ အနုနာယကဘုန်းကြီးတွေ၊ စာ ချဦးဇင်းတွေ၊ သူတို့ကို တပည့်တော်တို့အနေနဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ ပိုပြီးတော့ ချီးမြှောက်ရတယ်။ အဲဒါမှလည်း ဘုရားရှင်ရဲ့ ဂေါပါလသုတ္တန်တွေ

သိပ်ဝမ်းသာတယ်

ဒီမှာလည်း မြစကြာဆရာတော်ရဲ့ဘွဲ့ ကို ထည့်နေကြတာ တွေ့ရတယ်။ တပည့်တော် သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ တချို့ကတော့ စာမချဘဲနဲ့ ဘာလို့ထည့်တာလဲလို့ မေးတယ်။ ဒါတွေဟာ သူတို့ မသိလို့မေးတာပဲလို့ တပည့်တော်တော့ ယူဆတယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ အရှင်ဘုရားတို့ကို မင်္ဂလာမောင်မယ်စာစောင်ထဲက တပည့်တော် ဖတ်လိုက်မိတဲ့ ဒီဝတ္ထုကြောင်းလေး ပြောပြတာ။ ကဲ … နိဂုံးချုပ်ကြစို့။

ဒါမျိုးလေးတွေ သိပြီးတော့ ကျေးဇူး တရားကို မြင်တတ်ရင် လောကကြီးမှာ မေတ္တာ တရားတွေ ပိုပြီးတော့ ဖြစ်ထွန်းနိုင်ပါတယ်။ မေတ္တာတရားဖြစ်ထွန်းပြီဆို အဲဒီနေရတဲ့နေရာ ဟာ စိတ်ချမ်းသာပြီးတော့ သီလ သမာဓိ ပညာတွေလည်း ပိုဖြစ်ထွန်းနိုင်ပါတယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့ ကျေးဇူးတရားကို သိပြီးတော့၊ မေတ္တာ တရားထွန်းကားအောင် ကြိုးစားပြီးတော့၊ သီလ သမာဓိ ပညာတွေ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့၊ တစ် ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် တိုးတက်အောင် ကြိုးစား အားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

ရင်းနှီးနွေးထွေးဆက်ဆံရေး

၁၃၆၅ ခု၊ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ ၂၀၀၃ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၁၂ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ ည

တွေကစပြီး စိစစ်ပြီးတော့ ပြင်ပေးပါ။ စာမေးပွဲ သမားတွေက စာလုပ်တဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ဘာသာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ ကြိုးစားပြီးတော့လုပ်ပါ။ ခုဆိုရင် သူ့အပတ်စဉ်နဲ့သူလည်း ဖြေနေကြတာ ပဲ။ အချိန်တွေဟာ အလကားကုန်သွားတတ် တယ်။ အကျိုးရှိရှိကုန်တာမျိုးပဲ ကောင်းတယ်။

အောင်မြင်တဲ့ ကျောင်းတိုက်

ပိုပြီးတော့ သန့်သထက်သန့်အောင်ဆို ပြီး ဒီကျောင်းမှာလည်း မူလေးတွေ ထိုက်သ လောက် ချမှတ်ပေးနေတယ်။ တပည့်တော် လည်း ကိုယ်စွမ်းရှိသလောက် အကြီးပိုင်းတွေနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီးတော့ ကောင်းရာကောင်းကြောင်း လုပ် ပေးတယ်။ တပည့်တော်အနေနဲ့ ကိုယ်ဦးဆောင် တဲ့ ကျောင်းတိုက်တစ်ခုကို စာမေးပွဲဂေဇက်ထဲမှာ ရှေ့ကနေ ပါရံလောက်နဲ့တော့ အောင်မြင်တဲ့ ကျောင်းတိုက်တစ်ခုလို့ ခုအချိန်ထိ သတ်မှတ်လို့ မရဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ စားဝတ်နေရေး ပုံပန်း

စိစစ်ပြီး ပြင်ပေးပါ

ကဲ ... ဒီနေ့ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ကို ရောက်ပြီ။ ဝါခေါင်လပြည့်ရောက်တော့ ဝါတွင်း သုံးလမှာ တစ်လကုန်သွားပြီ။ နှစ်လ ကျန်သေး တယ်ပေါ့။ အဲဒီတော့ ဒီကျန်တဲ့နှစ်လအတွင်း မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်စိစစ်ကြည့်။ ပညာရေး ပရိယတ္တိဘက်မှာ ကိုယ့်အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိ လဲ။ နောက် ... သီလ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာဘက်က လည်း ဘယ်လိုရှိလဲ။ စိတ်နေစိတ်ထားကလည်း ရိုးသားမှုဘက် များလာသလား၊ သို့မဟုတ် အရင်တုန်းကအတိုင်းပဲ ကောက်ကောက်ကွေ ကွေ့ကလေးတွေ ရှိနေသေးသလား။ ဒါမျိုးလေး

တာ ဆွေးနွေး၊ ဒါမျိုးလေးတွေ လုပ်သွားမယ်။ ပုံမှန်အားဖြင့်တော့ တပည့်တော်က အကြီးတွေ ဖြစ်တဲ့ အနုနာယကဘုန်းကြီးတွေနဲ့ ပြုပြင်စရာရှိ တာပြုပြင်ဖို့ သိသင့်သိထိုက်တာကို မေးတာမြန်း တာလေးတွေ လုပ်နေပါတယ်။

နောက်ပြီး … ဒီလို လပြည့်လကွယ် အဖိတ်နေ့ည ၉ နာရီခွဲလောက်မှာ ကျောင်း ဆောင်အသီးသီးအတွက် သီးခြားအစီအစဉ်လေး လုပ်ပေးမယ်ပေါ့ဘုရား။ ဒီဓမ္မာရုံဆောင်မှာဆိုရင် ဦးဧာဂရ ရှိတယ်။ မြို့တော်အလယ်ထပ်နဲ့ သိမ် ကျောင်းတို့ကတော့ သံဃာတစ်ပါးနှစ်ပါးပဲရိုတာ ဆိုတော့ မြို့တော်အောက်ဆုံးထပ်မှာပေါင်းပြီး ဦးသီလာနန္ဒက ဩဝါဒပေးလိမ့်မယ်။ နောက်… ပတ္တမြားဆွမ်းစားကျောင်းမှာနေတဲ့ သံဃာတွေနဲ့ မြို့တော်အပေါ်ဆုံးထပ်မှာနေတဲ့ သံဃာတွေက တော့ ဦးဣန္ဒာစာရဆီပေါ့။ တကယ်လို့ အဲဒီ အကြီးတစ်ပါးပါး မအားဘူးဆိုရင်တော့ ဦး ၀ဏ္ဏိတက တာဝန်ယူပေးပါ။ အဲဒီအကြီးတွေက ဦးဆောင်ပြီး ဆိုင်ရာကျောင်းဆောင်အသီးသီးမှာ လပြည့်လကွယ် အဖိတ်နေ့ည ၉ နာရီခွဲလောက် ဆိုရင် အချင်းချင်း စည်းဝေးပြောဆိုပေးကြဖို့၊ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြဖို့ တပည့်တော် စီစဉ်ထား တယ်။ အဲဒါကို မနေ့ကစပြီးတော့ အကောင် အထည်ဖော်ခဲ့တယ်။

လေးလေးပင်ပင်ဖြစ်တတ်တယ်

ဘာလို့လုပ်တာလဲဆိုတာကို တပည့် တော် မနေ့ကလည်း ပြောခဲ့ပြီ။ အဓိကကတော့ အကြီးနဲ့အငယ်အကြား ရင်းနှီးမှုရဖို့ပေါ့။ အခုလို သြဝါဒပေးတဲ့ရက်ကြီးတွေမှာကျတော့ အခုလို အသံသွင်းတိပ်ခွေတွေ ဘာတွေနဲ့ လုပ်တာဆို တော့ တချို့အပြစ်လေးတွေ ပြောရတဲ့အခါ

သဏ္ဌာန်ကအစ ဝိနည်းအားဖြင့်လည်း ကြည်ညို ဖွယ်ဖြစ်အောင်၊ အတွင်းစိတ်ဓာတ်ကလည်း သဒ္ဓါတရားတွေ တကယ်ကိန်းပြီးတော့ ဒကာ ဒကာမတွေအပေါ် ညှာတာတတ်အောင်၊ ဒါမျိုး စိတ်ဓာတ်လေးတွေ တပည့်တော်အနေနဲ့ ဝင်စေ ချင်တယ်ပေါ့ဘုရား။

ဘက်စုံတော်စေချင်

ဝိနည်းကတော့ လုံပါရဲ့။ အလိုက်သိမှု၊ မေတ္တာထားမှု၊ သူတစ်ပါးအကျိုး ဆောင်ချင်မှု၊ ဒီဟာတွေဘက်က နည်းလာရင်လည်း သမာဓိ ပညာဘက်မှာ တိုးတက်လိမ့်မယ်လို့ တပည့် တော် မယုံကြည်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ သီလဘက် က တတ်နိုင်သမျှကြိုးစား။ သီလဘက်က ကြိုး စားသလိုပဲ စိတ်နေစိတ်ထားတွေကိုလည်း ပြင် ပေးပါ။ စိတ်နေစိတ်ထားပြင်တယ်ဆိုတာ သမာ ဓိ ပညာအတွက် ရှေးရှုနေတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီဟာတွေလည်း ကြိုးစားပြီးတော့ ဆောင်ရွက် ရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မူလေးတွေကိုလည်း တပည့်တော်အနေနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ ပြင်နေတယ်။ ဆွမ်းခံသင်္ကန်းလှန်းတာနဲ့ စပ်လို့လည်း နေ့ခင်း ၃ နာရီလောက်အထိ မထားဖို့ မနေ့က ပြောခဲ့တယ်။

ဩ၀ါဒရက်များ

နောက်ပြီးတော့ … ဩဝါဒပေးတာတွေ နဲ့စပ်လို့ ပြောဦးမယ်။ လပြည့်လကွယ်ဥပုသ် နေ့ညတွေကတော့ ပုံမှန်ပေါ့ဘုရား။ နောက်ဆို ရင် လဆန်း ၈ ရက်၊ လဆုတ် ၈ ရက်ရဲ့ အဖိတ်နေ့ညတွေမှာလည်း လိုအပ်ရင် တပည့် တော်ဆီ အောက်က စာချဘုန်းကြီးလေးတွေ ခေါ်ပြီးတော့ မေးတန်တာမေး၊ ဆွေးနွေးတန်

တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းကြောင်းကိုငဲ့ပြီး ထည့် ပြောလို့မကောင်းတာတွေ ရှိနိုင်တယ်။ နောက် ပြီး … အခုလို စာတွေပေတွေထဲကလည်း ယူယူပြီးပြောရတာ များတတ်တော့ လေးလေး ပင်ပင်ကြီးတွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်မဟုတ်လား။

ရင်းနှီးမှုနဲ့ပြင်ယူမှ

တကယ့်တကယ် လက်တွေ့အသုံးတည့် တာလေးတွေကျတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ရင်းနှီးမှုယူ ပြီးမှ ပြုပြင်လို့ရတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ကိုရင် ဝတ်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့စပ်တာလေးကိုပဲ ကြည့်ကြစို့။ ဆရာတပည့် ရင်းရင်းနှီးနှီး မေး မြန်းဆွေးနွေးရင်းနဲ့ စဝတ်လာတုန်းက ရည်ရွယ် ချက် မကောင်းခဲ့ရင်လည်း ခုချိန်မှာ ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်ထားသင့်တယ်ဆိုတာမျိုး ပြောပြ ပေးသွားလို့ရတယ်။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတဲ့အခါလည်း ဆွမ်းလုတ်ဘယ်လိုပြင်လဲ၊ နမူနာလေးလုပ်ပြ စမ်းပါ စသည်ဖြင့် မေးမြန်းပြီး ရယ်ရယ်မော မောနဲ့ လက်တွေ့သင်ပြလို့ရတယ်။ တရားထိုင် တာနဲ့ပတ်သက်ရင်လည်း ဘယ်လိုထိုင်သလဲ၊ ခြေထောက်ကို ဘယ်လိုထားသလဲ၊ လက်ကို ဘယ်လိုထားသလဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး မေးမြန်းပြုပြင် သွားလို့ရတယ်။ ထက်ဝယ်တင်ပလ္လင်လို့ခေါ်တဲ့ ပုဆစ်ဒူးတုပ်ထိုင်တဲ့အခါတွေမှာလည်း ခါးဖြောင့် အောင် ဘယ်လိုဘယ်လိုထိုင်ပါဆိုပြီးတော့ ဒါ

မျိုးလေးတွေကအစ သင်ပေးလို့ရတယ်။ နောက်ပြီး … အပြောအဆိုဆိုရင်လည်း လက်တွေ့အနေနဲ့ အကြီးလုပ်သူက ခေါ်လိုက် မယ်။ သူပြန်ဖြေရာမှာ 'အရှင်ဘုရား'မပါဘူးဆို ရင် နောက်ကနေ 'အရှင်ဘုရား'ဆိုတာလေး ထည့်ပြီး ဘယ်လိုထူးပါ စသည်ဖြင့် ပြုပြင်လို့ ရတာပေါ့။ ဒါမျိုးလေးတွေက ရင်းနှီးတဲ့စကား

ဝိုင်းပုံစံမျိုးနဲ့ပြုပြင်မှ ရတဲ့ဟာလေးတွေဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်အနေနဲ့ အဲဒီအစီအစဉ် လေးကို စီစဉ်ပေးခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အကျိုးရှိ

ဒီလို ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောလိုက်တဲ့အခါမှ ပဲ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း အသေးအဖွဲလေးတွေ ကစပြီး သတိထားဖြစ်လာတယ်။ ဆရာသမား တွေဘက်ကလည်း အရည်အချင်းတွေတက်လာ မယ်။ အငယ်တွေကို ပြောရမယ်ဆိုတော့ ကိုယ် ကိုယ်တိုင်လည်း ထိန်းပြီးသားဖြစ်လာတယ်။ ဒီအကျိုးတရားလေးတွေကို ရည်ရွယ်ပြီးတော့ တပည့်တော်အနေနဲ့ မနေ့က စပြီးတော့ အ ကောင်အထည်ဖော်တယ်ပေါ့။ အကျိုးအပြစ်ဆို တာတော့ နောင်တစ်နှစ်လောက်ကြာလို့ ပြန် သုံးသပ်ကြည့်လိုက်ရင် ပေါ်လာမယ်ထင်ပါ တယ်။ အဲဒီတော့ ဒါလေးကို ကြိုးစားပြီးတော့ ဆောင်ရွက်ပေးကြပါ။

လိုချင်တဲ့ဂုဏ်

ဒါမျိုးလေးတွေကို တခြားဘယ်ကျောင်း မလုပ်လုပ် လုပ်လုပ်၊ ကိုယ့်ကျောင်းမှာတော့ တပည့်တော် လုပ်ကြည့်ချင်တယ်။ စာမေးပွဲတစ် ခုတည်း ဦးတည်တာမဟုတ်ဘူး။စိတ်ဓာတ်ရေး ရာပါ ပြုပြင်တယ် ဆိုတဲ့ဂုဏ်ကလေးကိုတော့ တပည့်တော် တစ်ချိန်ကျရင် ရိုးရိုးသားသား လိုချင်မိတယ်။ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အရှင်ဘုရားတို့၊ စိတ်ဓာတ်လေးတွေ ဘယ်လို ပြင်ပေးပါ၊ ဘယ်လိုထားပါဆိုပြီး ရည်ရွယ်ချက် လေးတွေစိစစ်ရင် လမ်းကြောင်းမှန်ပေါ်ရောက် အောင် စိတ်ဓာတ်ပြုပြင်ရေးလေးတွေ အမြံ ပြောပေးနေပါတယ်။

ပေးလိုက်ရတယ်။ အကြီးလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘာသိဘာသာ မနေဘဲနဲ့ ဘယ်နေရာမှာ ဘာ ဖြစ်နေသလဲ သိအောင်လုပ်ပေးပါဘုရား။ အသိ စိတ်ဓာတ်လေးတွေ ထားပေးပါ။ အဲဒီအသိစိတ် ဓာတ်လေး ကိန်းသွားပြီဆိုရင် အရှင်ဘုရားတို့ ကြီးလာတဲ့အခါမှာ လူကြီးပီပီသသ ဖြစ်ဖို့ရာ အတွက် အထောက်အကူအများကြီး ဖြစ်နိုင်ပါ တယ်။

ပင်ပန်းပေမဲ့လို့

တပည့် တော်လည်း စွမ်းအားရှိသ လောက် တစ်ကျောင်းတိုက်လုံးအပေါ်မှာ ကြောင့်ကြလေး စိုက်ပြီးတော့ နေရတယ်။ ဒီ စိတ်နဲ့နေရတာ ပင်ပန်းသလိုထင်ရပေမဲ့ ဒါဟာ မြင့်မြတ်တဲ့နေခြင်းလို့ ခေါ်နိုင်တာပဲ။ အသိ ဉာဏ်နဲ့နေလို့ရှိရင် ကောင်းတာပဲ။ မြတ်စွာ ဘုရားဟောထားတဲ့ တရားတော်တွေထဲမှာလည်း ဒါတွေက ပါပြီးသားပဲ။ အရှင်ဘုရားတို့ သင်ပြီးသား ဓမ္မပဒထဲမှာဆိုလည်း ပါတာပဲ။

်ယော စ ဝဿသတံ ဇီဝေ၊ ကုသီတော ဟီနဝီရိယော။ ဧကာဟံ ဇီဝိတံ သေယျော၊ ဝီရိယမာရဘတော ဒင္ဖ္ပံႆတဲ့။

ကုသီတ

ဒီဂါထာလေးကို ကြည့်ကြည့်ပေါ့။ ပျင်းရိနေတာကို ကုသီတလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီ ကုသီတပုဒ်အဖွင့်ကို အရှင်ဘုရားတို့ သတိထား ကြည့်ပါ။ ဝိတက်သုံးပါး လွှမ်းမိုးခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သည် ကုသီတတဲ့။ တော်တော်အပျင်းထူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့။ ဝိတက်သုံးပါးဆိုတာက အားလုံး သိတဲ့အတိုင်း ကာမဝိတက်၊ ဗျာပါဒဝိတက်၊

ဘာသိဘာသာမနေပါနဲ့

ဒီကျောင်းတိုက်မှာနေတဲ့အခါ ဘာသိ ဘာသာ မနေကြပါနဲ့လို့ တပည့်တော် တောင်း ဆိုချင်ပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ စာချဘုန်းကြီး ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း သူများနည်းတူ မနေ ဘဲနဲ့ တပည့်တွေထက် ထူးချွန်အောင် နေပေး ပါ။ ဥပမာ ... အဆောင်အပြင်ထွက်တယ် ဆိုပါစို့။ အမှိုက်လေးတွေ တွေ့တယ်၊ စက္ကူ လေးတွေတွေ့တယ်ဆိုရင် 'ကိုရင်၊ ဒါလေးတွေ ကောက်ပါ ဆိုပြီး ကြောင့်ကြစိုက်ပါ။ ကိုယ်တိုင် လည်း အမှိုက်တောင်းထဲ ကောက်ထည့်ပါ။ ဒါမိူးပေါ့။ ဟိုနေ့ကလို ရေခိူးခန်းမှာ ပိုက်တွေ၊ ရေခေါင်းတွေပျက်နေတယ်ဆိုရင်လည်း ဘယ် သူ ပြင်တတ်သလဲမေး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း လုပ်ကြည့်။ မရဘူးဆိုရင် ကိုရင်၊ ဘယ်သူ့ သွားခေါ်ပါလို့ စီမံ။ ရှင်ဣဒ္ဓိဓဇလုပ်တတ်ရင် ရင်ဣဒ္ဓိဓဓပေါ့။ လုပ်တတ်တဲ့သူခေါ်ပြီးတော့ ဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုပြီး ကြောင့် ကြစိုက်ပေးရတယ်။ ဒါမျိုးလေးတွေပေါ့။

လူကြီးပီပီသသ

တပည့်တော်ကိုယ်တိုင်ကျတော့ ဒီရေခိုး ခန်းဘက်ဆိုတာ ရောက်ချင်မှရောက်တာ။ ဒီဓမ္မာရံရေချိုးခန်းဆို ပျက်ပြီးလို့ နှစ်ရက် သုံး ရက်ကြာမှ တပည့်တော် သိရတယ်။ မနက် မနက်ဆို ရေတွေက မရှိတော့ဘူး။ တပည့်တော် ရောက်လို့ ရေက ဘာလို့မရှိရတာလဲဆိုပြီး မေးလိုက်တဲ့အခါကျမှ ရေပိုက်ခေါင်းက ပျက်နေ လို့၊ ဖွင့်ထားရင် ညမှာ လျှံကျမှာစိုးလို့၊ ဒါနဲ့ပဲ အသေပိတ်ထားလိုက်ရတာပါတဲ့။ မနက် မျက် နှာသစ်တော့ ရေကို ခြစ်ခပ်ပြီးသုံးနေတာ တွေ့ တယ်။ ဒါနဲ့ တပည့်တော် ဝင်ပြီးတော့ စီမံ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဝိဟိံသာဝိတက်။ ဒီသုံးခု လွှမ်းမိုးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကုသီတဆိုတဲ့ လူပျင်းကြီးအဆင့်ရောက်ရတယ်။ ဒါ စာပေနဲ့ ပြောလိုက်တာ။

အကောင်းကြိုက်သူ

ရိုးရိုးလေး တွေးကြည့်လိုက်ပေါ့။ ကာမ ဝိတက်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေချင်တာ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်စားချင်တာ၊ အကောင်း ကြိုက်တာ။ ဒါမျိုးအကောင်းတွေချည်း ကြိုက် လာပြီဆိုရင် ကုသိုလ်စိတ်တွေမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အကုသိုလ်တွေ ဝင်လာတော့တာပဲ။ အဲဒီလို အကုသိုလ်ဘက်မှာ စိတ်တွေဖြစ်ပြီးတော့ ကု သိုလ်ဘက်မှာ အားနည်းသွားပြီဆိုရင် ဒါ ကုသီတဘက် ပါသွားပြီ။ အပျင်းကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သွားပြီ။ ကောင်းတာမှန်သမျှ သူ မလုပ်ချင် တော့ဘူး။ အဲဒါဟာ အကောင်းကြိုက်လွန်သွား တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘော။ ဘာဖြစ်ဖြစ် အကောင်းချည်းကြိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကုသိုလ် တရားဘက်မှာ လျော့သွားတာပဲ။

အဆိုးမြင်ပုဂ္ဂိုလ်

နောက် … ဗျာပါဒဝိတက်နဲ့ ဝိဟိံသာ ဝိတက်ဆိုတာတွေက ဘာတွေလဲ။ သူတစ်ပါး အပေါ် အကောင်းမြင်စိတ်မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ယောနိ သောမနသိကာရမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ နေရာ တကာအပြစ်လိုက်ပြောနေတာပဲတဲ့။ သူတို့က ကောင်းကွက်ကို မမြင်တော့ဘူး။ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်အ ကောင်းလည်း အပြစ်ပြော၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်း လည်း အပြစ်ပြော။ ပြုပြင်စေချင်တဲ့စေတနာနဲ့ ပြောရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ဘုရား။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ အပြစ်ပဲ လိုက်မြင်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတယ်။ ကြာတော့ သူဟာ အပြစ်ပဲလိုက်ရှုနေတဲ့အတွက်

ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ဖို့၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်တွေလုပ်ဖို့ စိတ်မဖြစ်တော့ဘူး။

စာသင်တိုက်မှာ နေတယ်။ စာကျက် တယ်။ တကယ်လည်း ကြိုးစားကျက်တယ်။ ကျက်ပေမဲ့ သူ့ဟာက ဝီရိယရှိတယ်လို့သာ ပြောရတာ၊ သူ့ဝီရိယက အကုသိုလ်နဲ့ယှဉ်ပြီး တော့ ဗျာပါဒဝိတက်ဆိုတဲ့ မခံချင်စိတ်တွေ များလွန်းသွားတယ်။ မသန့်ရှင်းတော့ဘူး။ ကုသိုလ်စိတ် မဖြစ်တော့ဘူး။ နောက် ... စာ မေးပွဲအောင်ချင်စိတ် အားကြီးလွန်းတော့ တချို့ ဆို ဦးနှောက်တွေတောင် တစ်မျိုးဖြစ်လာတတ် တယ်။ သူ့အတွက် ဆိုးကျိုးတွေပဲ ဖြစ်ဖို့များ တယ်ပေါ့ဘုရား။

သမ္မ<mark>ာ</mark>ဝီရိယ

ဂါထာထဲမှာပါတဲ့ 'ဝီရိယ မာရဘတော ဒဠ္ ဆိုတာက သမ္မာဝီရိယကို ပြောတာ။ သမ္မာ ဝီရိယဆိုတာ ကောင်းမြတ်တဲ့ဝီရိယ၊ မှန်ကန်တဲ့ ဝီရိယ၊ ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ဝီရိယ။ အဲဒီ ဝီရိယနဲ့ ကြိုးစားရင် တစ်ရက်တည်း အသက် ရှင်ရင်တောင်မှ မြတ်တယ်။ စောစောကလို စိတ်တွေနဲ့ နေလို့ရှိရင် အနှစ်တစ်ရာ နေတာ တောင် မမြတ်ဘူး။ ဒါမျိုးတွေလည်း ဒေသနာ ထဲမှာ အတိအလင်းရှိပါတယ်။

တပည့်တော်တို့လည်း ဒီဒေသနာတွေ ကို ကိုယ့်ရဲ့ဘဝနေနည်းထဲထည့်ပြီး ပြန်သုံး သပ်ကြည့်ကြရမယ်။ ဥပမာ … တပည့်တော်က ကျောင်းတိုက်မှာ အကြီးအကဲဖြစ်နေပြီးတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားဟယ်၊ လာဟယ်၊ စား ဟယ်၊ စကားပြောဟယ်၊ ဘုရားဖူးထွက်ဟယ်နဲ့ ဒါမျိုးနေလို့ရှိရင် တပည့်တော်အတွက်လည်း ဘာမှအကျိုးမရှိဘူး။ တပည့်တွေအတွက်လည်း

နေတာဟာ အကျိုးရှိတဲ့အကြောင်း၊ စိတ်ထား တတ်တဲ့လူဟာ ဘဝမှာ ပိုပြီးတော့ မြင့်မြတ် လာတဲ့အကြောင်းနဲ့စပ်လို့ နောက်တစ်ခု သာဓကထောက်ပြချင်သေးတယ်။ တပည့်တော် တို့ စာထဲမှာ တစ်နေရာရှိတယ်ပေါ့ဘုရား။ ဘာလဲဆိုတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ရဟန္တာကို ဆွမ်းကပ်တယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကတော့ ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆွမ်းကပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်ကိုကပ်တာက ပိုပြီးတော့ အကျိုး ကြီးနေတယ်တဲ့။ ဒါမျိုးအဖြစ်တွေလည်း ရှိနိုင် တယ်တဲ့။ အဲဒီလို စာပေထဲမှာ ရှိတယ်။ အထူး သဖြင့် ပဏ္ဏာသတွေထဲမှာ ဖွင့်ထားတာတွေ ရှိတယ်ပေ့ါ။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ ဆိုတော့ လျုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားကို လိုက်ပြီးတော့ မြင့်မြတ်မှုဆိုတာ ဖြစ်သွားလို့ပါ တဲ့။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို လှူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က 'ငါတို့ ဆရာတော်က ရဟန္တာ'ဆိုတဲ့ အစွဲကြီးနဲ့ လှူ တယ်။ ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်ကို လျူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဘုရားရှင်လက်ထက် ရှင်သာရိပုတ္တာတို့၊ ရှင် မောဂ္ဂလာန်တို့ကနေ ဆင်းသက်လာတဲ့ သံဃာ ကို ရည်မှန်းပြီးတော့ လှူတယ်။ သူက ဒုဿီလ မုန်းသိပေမဲ့ ဒုဿီလကို အာရုံမပြုဘဲနဲ့ သံဃာ ကိုပဲ မုန်းပြီးတော့ လျုတယ်ပေါ့။

အသိဉာဏ်ဦးစီးတဲ့စိတ်

ဒီလိုလှူလို့ရှိရင် စောစောက 'ရဟန္တာ၊ ရဟန္တာ'ဆိုပြီးတော့ စွဲပြီးလှူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ထက် ပိုပြီး တော့ အကျိုးကြီးနိုင်တယ်။ အဲဒါ ဘာကွာတာ လဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ လှူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အသိဉာဏ်ဦးစီးတဲ့ စိတ်ထားမှာ ကွာသွားတာပဲ။ ဒါကို ထောက်ဆပြီး တပည့်တော်တို့လည်း အတုယူကျင့်သုံးကြရမယ်။ ကျောင်းမှာနေတယ်

အကိူးမရှိဘူး။ သာသနာအတွက်လည်း အကိူး မရှိဘူး။ ကိုယ့်အတွက် ကောင်းတဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ လည်း တော်တော်ကင်းသွားမယ်။

ကြောင့်ကြစိတ်နဲ့ နေထိုင်ပါ

ဒါကြောင့်မို့ ကြောင့်ကြစိတ်ကလေးနဲ့ နေရပါတယ်။ ကောင်းဖို့အတွက် ရှေးရှုပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြုပြင်ပြီဆိုရင် ဒီကျောင်းမှာ တစ်ရက်နေရင် တစ်ရက်မြတ်တယ်။ တစ်နှ နေရင် တစ်လမြတ်တယ်။ တစ်နှစ်နေရင် တစ် နှစ်မြတ်တာပဲ။ နေရာတကာမှာလည်း ဒီတိုင်းပဲ သုံးကြည့်ပေါ့ဘုရား။ သူများကိုလည်း ကိုယ်က ပြောပေးရင်း ကိုယ်လည်းပဲ ပြင်ပြင်သွားရတာပဲ။ အားလုံးပြည့်စုံတယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာတော့ မရှိနိုင်ဘူးပေါ့ဘုရား။

အဲဒီရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ တပည့်တော် က ခုလို သြဝါဒသဘောမဟုတ်ဘဲနဲ့ အချင်းချင်း ဆွေးနွေးပွဲလေးတွေကို စီစဉ်ပေးတာပါ။ လပြည့် လကွယ် အဖိတ်နေ့ည (၉)နာရီခွဲမှာ ဒီအစီအစဉ် လေးတွေ လုပ်သွားကြမယ်။ အောက်က အငယ်တွေကလည်း ပြုပြင်စရာတွေ့လို့ရှိရင် ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်၊ ဘာလုပ် ရင် ကောင်းမယ်စသည်ဖြင့် အဲဒီအချိန်မှာ ပွင့် ပွင့်လင်းလင်း ထဆွေးနွေးပေါ့ဘုရား။ အရာရာ မှာ ကြောင့်ကြမဲ့မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကြောင့်ကြတဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ အားလုံး ဝိုင်းဝန်းသွားလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ကျောင်းဟာ သိပ်ပြီးတော့ တိုး တက်လာလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်အတွက်လည်း သီလ သမာဓိ ပညာဘက်က သိပ်တိုးတက်လာမယ်။

သာဓကတစ်ခု

ဒီလို စိတ်နေစိတ်ထားပြုပြင်ပြီးတော့

ဘာဖြစ်လို့လဲမေးတော့ 'ဘဝါလယဿ ဘဝ ပတ္ထနာယ အဘာဝတော' ဘဝါနုသယဆိုတဲ့ ဘဝအပေါ်မှာ တပ်မက်မှုမရှိသောကြောင့်ပါတဲ့။ အဲဒီတော့ ရှင်သာရိပုတ္တာထက်စာရင် မြတ်စွာ ဘုရားက ဘဝအပေါ်မှာ ပိုပြီးတော့ အသိ ဉာဏ် လေးနက်တယ်။ ဒုက္ခ သမုဒယတွေကို ပိုပြီးတော့ ပိုင်းပိုင်းခြားခြားမြင်နိုင်တယ်။ နောက် ပြီးတော့ ဝိုင်းပိုင်းခြားခြားမြင်နိုင်တယ်။ နောက် ပြီးတော့ ဒါနရဲ့ အကျိုးတရား၊ အကြောင်း တရားတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ရှိရင်လည်း မြတ်စွာ ဘုရားရဲ့အသိဉာဏ်က ပိုကြီးတော့ ကြီးတဲ့ အတွက် ရှင်သာရိပုတ္တာကို မြတ်စွာဘုရားလှူတဲ့ သင်္ကန်းက ပိုပြီးတော့ အကျိုးများတယ်တဲ့။

အကျိုးများပါတယ်

တပည့်တော်တို့လည်း ကျောင်းတိုက်မှာ နေတဲ့အခါ ဘာသိဘာသာနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ထက် ကြောင့်ကြစိတ်ကလေးနဲ့ ၊ ကိုယ်စွမ်းအားရှိသမျှ အကိျိုးပြုမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် က ပိုပြီးတော့ အကျိုးများပါတယ်။ ကိုယ့်အ တွက်လည်း အသိဉာဏ်တွေတိုးတက်ပြီးတော့ ကုသိုလ်ဓာတ်တွေတိုးလာတာပဲ။ သံဃာတွေအ တွက်လည်း ကိုယ်က ကြောင့်ကြစိုက်လိုက်တဲ့ အတွက် ထူးချွန်ထူးခြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လေးတွေ ပေါ်လာလို့ရှိရင် ပိုပြီးတော့ အကျိုးများတာပဲ။ အဲဒါလေးတွေကို အရှင်ဘုရားတို့ သဘော ပေါက်ထားပါ။

ကျမ်းမဆန်တဲ့ပွဲ

ဒါကြောင့် ကြောင့်ကြမဲ့မနေစေချင်လို့၊ ရင်းနှီးမှု ပွင့်လင်းမှုရအောင်လို့ တပည့်တော် အနေနဲ့ စောစောကပြောသလို လပြည့်လကွယ် အဖိတ်နေ့ည (၉)နာရီခွဲ ဆွေးနွေးပွဲလေး စီစဉ်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဆိုရင် အသိဉာဏ်လေးနဲ့နေပြီးတော့ ကောင်းတဲ့ ဘက်ကနေ 'ငါ ဘယ်လို ကျောင်းတိုက်ကို ပြုပြင်ရမလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ' ဒီလိုစိတ်လေးနဲ့နေလို့ရှိရင် တစ်လ နေ တစ်လအကျိုးရှိတာပဲ။ ဒါ တပည့်တော် နမူနာအနေနဲ့ ထောက်ပြတာ။

နောက်ထပ်ဥပမာတစ်ခု

စောစောက ဓမ္မပဒဂါထာလေးကို လည်း တပည့်တော်တို့ဘဝနေနည်းမှာ သုံး ကြည့်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ အဖြေထွက်မှာပဲ။ ခု ဒီစကားကို ပြန်ပြီးတော့ ထောက်လို့ရှိရင်လည်း ဒီအဖြေပဲ ထွက်မှာပဲ။ နောက်တစ်ခု ရှိသေး တယ်။ ရှင်သာရိပုတ္တာနဲ့ မြတ်စွာဘုရား ...။ ဥပမာဆိုကြပါစို့။ ရှင်သာရိပုတ္တာက မြတ်စွာ ဘုရားကို သင်္ကန်းတစ်စုံလှူတယ်။ မြတ်စွာ ဘုရားကလည်း ရှင်သာရိပုတ္တာကို သင်္ကန်းတစ်စုံ လှူတယ်။ ကဲ ... ဘယ်သူက ပိုပြီးတော့ အကျိုးများများရမလဲ။ လူအမျိုးမျိုး အဖြေအမျိုး မျိုး ထွက်လာနိုင်တာပေါ့နော်။

အသိဉာဏ်အရေးကြီး

စာကတော့ ဆုံးဖြတ်ပြတယ်။ မြတ်စွာ ဘုရားက ရှင်သာရိပုတ္တာကိုလှူတဲ့ သင်္ကန်းရဲ့ အကျိုးက ပိုကြီးတယ်တဲ့။ ဒါ တပည့်တော်တို့ ထင်ထားတာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ အကြောင်းပြချက်က မြတ်စွာဘု ရားက အသိဉာဏ်ပိုကြီးလို့ပါတဲ့။ အသိဉာဏ်ပို ကြီးတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ တပည့်တော်တို့ ဥပရိ ပဏ္ဏာသပါဠိတော်ထဲမှာ ပါတယ်။ ဝီတရာဂ ဖြစ်တဲ့ အနာဂါမ် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို လှူတာ ဟာ အာမိသဒါနထဲမှာ အကျိုးကြီးဆုံးပဲတဲ့။

ငါးမိနစ်တန်သည်၊ ဆယ်မိနစ်တန်သည် စသ ဖြင့် ပြုပြင်စရာလေးတွေ ပြောပေးပါ။ စာ လုပ်ပုံလုပ်နည်းလေးတွေကစပြီးတော့ စာဝါနဲ့ မဆိုင်တဲ့၊ ဘဝနေနည်းနဲ့စပ်တဲ့ စကားလေးတွေ နည်းနည်းပါးပါး ပြောပြပေးပါ။ အဲဒီလိုပြော ပေးရင် တပည့်တော်တို့ ဆရာတွေဘက်က လည်း ကိုယ်ကပြောပေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မို့ ကိုယ်တိုင် လိုက်နာကျင့်သုံးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သင့်လာပြီဆိုတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြောင့်ကြမဲ့နေချင်စိတ်တွေ ကင်းကင်းလာမယ်။ တပည့်တွေလည်း ပိုလိမ္မာ ယဉ်ကျေးလာမယ်။

ကို ယ့် အသိ နဲ့ ကို ယ်

စောစောကပြောတဲ့ ရေပိုက်ခေါင်းကိစ္စ ဆိုတာ နမူနာအဖြစ်နဲ့ ပြောတာ။ ကျန်တဲ့နေရာ တွေလည်း ထို့အတူပေါ့။ ဥပမာ … ခုဆို သိမ်ကျောင်းပေါ်မှာ အစောင့်အရှောက်သဘော က လွဲပြီး အမြဲနေတဲ့သံဃာ မရှိတော့ဘူး။ ဒါဆို အကြီးလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေနဲ့ အားတဲ့ အချိန်လေးတွေမှာ ကိုယ်စာချတဲ့အဖွဲ့ကို ခေါ်ပြီး တော့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဘယ်ကျောင်း ဆောင်က သံဃာတွေ ခဏလာပါဦးဆိုပြီးတော့ ဖြစ်ဖြစ်၊ သိမ်ကျောင်းဆောင်တစ်ဝိုက် အမြင် မတော်တာရှိရင် သွားရှင်းတာမျိုးပေါ့။ ဒီလိုလေး တွေ သိတတ်ရင် သိပ်ကျက်သရေရှိပါတယ်။

စာသင်တိုက်ဖွင့် ရကျိုးနပ်ချင်တယ်

အရေးကြီးတာရှိရင်တော့ တပည့်တော် ဆီ လာလျှောက်ပေါ့။ အပေါ်ယံလောက်က တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ လေးတွေ ကိုယ့်အသိနဲ့ကိုယ်လုပ်သွားလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ ကျောင်းတိုက်ဟာ စာမေးပွဲအ

ပေးတယ်။ ဒီကျင့်ဝတ်လေးကို ကျင့်ပေးကြပါ။ တပည့်တော်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အဲဒါပါပဲ။ ဒါမှလည်း တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး ရင်းနှီးမှုပိုလာ မယ်။ စောစောကပြောသလိုပေါ့။ သင်္ကန်းဝတ် တဲ့အခါ ဘယ်လိုဝော်ရတယ်။ စကားပြောတဲ့ အခါ ဘယ်လိုပြောရတယ်။ ဒါလေးတွေက ရင်းရင်းနှီးနှီးသင်မှပဲ ရတဲ့၊ အင်မတန်လည်း လိုအပ်နေတဲ့ အရာလေးတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါမျိုးလေးတွေကို သင်တန်းတစ်ခုအနေနဲ့

ဘယ်သူမှလည်း ပေးနေမှာမဟုတ်ဘူး။ နောက် … ဆွမ်းလုတ်ပြင်ပုံပြင်နည်း၊

ပြင်ပြီးတဲ့အခါမှာ ဒကာဒကာမတွေကို မေတ္တာပို့ ပုံပို့နည်း။ အချင်းချင်းမှာ သူက ဘယ်လိုပို့တယ်၊ ကိုယ်က ဘယ်လိုပို့တယ်၊ ဘယ်သူပို့တာက ပိုကောင်းတယ်၊ ဒါမျိုးလေးတွေပေါ့။ အနီးကပ် ထိစပ်ပြီးတော့၊ စာသံပေသံကြီးတွေနဲ့ ဝေးပြီး တော့ ဘဝတစ်လျှောက်အတွက် ပြုပြင်ပြောင်း လဲစရာလေးတွေကို ဒီလို လက်တွေ့ကျင့်သုံး နည်းနဲ့ သွားလို့ရှိရင် ပိုပြီးတော့ ထိရောက်လိမ့် မယ်လို့ တပည့်တော် ယူဆတယ်ပေါ့။

စာပေနဲ့မကင်းအောင်လည်း

တပည့်တော်တို့ အဆုံးအမတွေ၊ စာပေ တွေနဲ့ မကင်းအောင်တော့ (၈)ရက်ဥပုသ်ည တွေ၊ လပြည့်လကွယ်ဥပုသ်ညတွေမှာ ပုံမှန် အတိုင်း ဩဝါဒပေးတာ လုပ်နေတယ်။ ခုပြောခဲ့ တဲ့ ထပ်တိုးအစီအစဉ်လေးမှာတော့ ပိုပြီးတော့ ရင်းနှီးအောင်၊ လက်တွေ့ဘဝကျအောင်၊ ဒါမျိုး လေးတွေ ဦးစားပေးပြီးတော့ လုပ်ပေးပါလို့ တပည့်တော် အနုနာယကဘုန်းကြီးတွေကိုလည်း တိုက်တွန်းထားတယ်။ နောက်ပြီးတော့ … သံဃာတွေကို စာချတဲ့အခါမှာလည်း ပြီးခါနီး

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

နေနဲ့ သူများထက်မသာပေမဲ့ တစ်ချိန်မှာ စိတ် ဓာတ်ရေးရာတွေနဲ့ သာကိုသာရမယ်လို့ တပည့် တော် ယုံကြည်တယ်။ ခုနကလို အသီးသီး ကြောင့်ကြစိတ်လေးတွေထားပြီး အမြဲကျင့်သွား ရင် ပြောတာနော်။ အဲဒီလို သာလို့ရှိရင်လည်း တပည့်တော်အနေနဲ့ စာသင်တိုက်ဖွင့်ရ ကျိုးနပ် တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

စာမေးပွဲလေးအောင်ရုံနဲ့ ၊ ဂေဇက်ထိပ် ပိုင်း ရောက်ရုံလေးနဲ့တော့ တပည့်တော်အနေနဲ့ စာသင်တိုက်ဖွင့်ရကိုူး နပ်တယ်လို့ မတွက်သေး ဘူးပေါ့ ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကောင်း၊ စိတ်ဓာတ်မြတ်လေးတွေကို ရိုက်သွင်းပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရောက်သည်အထိ မြင့်မြတ်သွားရင် သိပ်ကြည်နူးစရာကောင်းပါ လိမ့်မယ်။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ဆိုတာလည်း ဒီလို စိတ်ဓာတ်လေးတွေကနေ အခြေခံပြီးတော့ သွား ရတာပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ အဲဒါလေးတွေကို ကြိုး စားပါလို့ တပည့်တော်အနေနဲ့ တိုက်တွန်းချင် ပါတယ်။

မျှော်လင့်ချက်ကင်းကင်းနဲ့ လုပ်ပါ

အဲ … လုပ်တဲ့အခါမှာလည်း စေတနာ ထားပြီးတော့ မျှော်လင့်ချက်ကင်းကင်းနဲ့ လုပ် သွားပေးပါ။ စောစောက ပြောခဲ့ပြီ။ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးက ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးကို လှူ တဲ့နေ ရာမှာ ဘာကြောင့် အမြတ်ဆုံးဒါနဖြစ် တာလဲဆိုတော့ 'ဘဝါလယဿ ဘဝပတ္ထနာယ အဘာဝတော'လို့ စာထဲမှာ ဆိုတယ်။ မြန်မာလို အဖြောင့်ပြောရရင် 'မျှော်လင့်ချက်ကင်းကင်းနဲ့ လုပ်လို့ အကျိုးကြီးတာ'ပေါ့။ ခုလည်း အလား တူပါပဲ။ တပည့်တော်တို့ ဆရာသမားတွေက လည်း တပည့်တွေအပေါ်မှာ စေတနာသန့်သန့်

လေးနဲ့ လုပ်သွားလို့ရှိရင် ကိုယ့်အတွက် ဘာဖြစ် စေဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ မပါတော့ဘူး။ သာသနာကြီးပွားစေချင်တဲ့စိတ်၊ အမျိုးဘာသာ သာသနာ တိုးတက်စေချင်တဲ့စိတ်။ ဒီလို ကောင်း မြတ်တဲ့စိတ်တွေပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီစိတ်တွေနဲ့ သာ လုပ်သွားလို့ရှိရင် ပိုပြီးတော့လည်း အကျိုး များပါတယ်။

ကျေးဇူးတရား

တပည့်တွေဘက်ကလည်း ဘယ်လိုတုံ့ ပြန်ရမလဲဆိုတော့ … ရှင်သာရိပုတ္တာတို့ထုံး နှလုံးမူပြီး ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရတယ်။ မိထွေးတော် ဂေါတမီက နှစ်ဝါမြောက်မှာ မြတ်စွာဘုရားကို သင်္ကန်းလှူတယ်ပေါ့ဘုရား။ သင်္ကန်းလှူတော့ မြတ်စွာဘုရားက သံဃာကိုပဲ လှူပါလို့ ပြောတဲ့ အခါမှာ ရှင်အာနန္ဒာက မြတ်စွာဘုရားကို လက်ခံဖို့ရာ ဝင်လျှောက်တယ်။ ဘယ်လို ဝင် လျှောက်လဲဆိုတော့ မိထွေးတော်ဂေါတမီဟာ မြတ်စွာဘုရားအပေါ်မှာ ကျေးဇူးတွေများပါ တယ်။ ဒါကြောင့် လက်ခံတော်မူပေးပါပေါ့။ ကျေးဇူး ဘယ်လိုများတာလဲ။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ မယ်တော်ရင်းဖြစ်တဲ့ မယ်တော်မာယာ နတ်ရွာစံ တဲ့အခါမှာ မိထွေးတော်ဟာ သူ့မှာ နန္ဒမင်းသား လေးရှိရဲ့သားနဲ့ သားအရင်းဖြစ်သူ နန္ဒမင်းသား ကိုတော့ အထိန်းတော်တွေနဲ့ထားပြီး ဘုရား အလောင်းကို ကိုယ်တိုင် နို့ခိုုတိုက်ကျွေးပြီးတော့ မွေးမြူခဲ့တယ်။ ဒီကျေးဇူးတွေရှိတယ်ပေါ့။

နောက်တစ်ခါ … မိထွေးတော်ဂေါတမီ ဘက်က ပြန်ကြည့်လိုက်ကြရအောင်။ မြတ်စွာ ဘုရား ကပိလဝတ်ပြည်ကို ရောက်လာတယ်။ ရောက်လာတော့ မိထွေးတော်ဟာ မြတ်စွာဘု

ပြုပြီးတော့ တပည့်ဟာ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတွေ တက်လာတယ်။ ဒီကျောင်းမှာနေပြီး၊ တပည့် တော်တို့ကိုအကြောင်းပြုပြီး ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ လေးတွေ အရင်ကနဲ့စာလို့ရှိရင် ပိုပြီးတော့ ကောင်းလာတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့။ ဆရာ သမားတစ်ပါးကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ တပည့် တစ်ပါး ငါးပါးသီလ လုံခြုံလာတယ်ဆိုရင် အဲဒီတပည့်ဟာ ဆရာသမားအပေါ်မှာ ဘယ် လောက်ပဲ ကျေးဇူးတရားတွေ ဆပ်ဆပ်၊ ကျေ တယ်လို့ ငါဘုရားဟောတော်မမူဘူးတဲ့။ ဒါက ဒုတိယအချက်။

တတိယပိုင်းအနေနဲ့ ကျတော့ သစ္စာ လေးပါးသိပြီးတော့ အရိယာဖြစ်သွားတယ်ပေါ့။ အရိယာဖြစ်သွားတယ်ဆိုမှတော့ ပြောစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ ကျေးဇူးတရားဟာ သိပ်များ သွားပြီ။ အဲဒီတော့ အချုပ်ပြောရရင် ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာတွေ မြင့်တက်အောင်လုပ်ပေးတဲ့ ဆရာ သမား၊ အသိဉာဏ်ပညာတွေ မြင့်တက်အောင် လုပ်ပေးတဲ့ ဆရာသမားတွေရဲ့ ကျေးဇူးဂုဏ်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲဆပ်ဆပ် မကျေဘူးလို့ မြတ်စွာ ဘုရားက ရှင်အာနန္ဒာကို မိန့်သွားတယ်။

ဆရာတပည့်ဆက်ဆံရေး

အဲဒါ တပည့်တော်တို့ ပါဠိတော်ထဲက ဒက္ခိဏဝိဘင်္ဂသုတ္တန်မျိုးမှာ တိုက်ရိက်ကြီး ပါပါ တယ်။ ဒါတွေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တပည့် တွေဘက်ကလည်း ကျေးဇူးသိတတ်ရမယ်။ ခုနကပြောသလို ဆရာသမားတွေဘက်က လည်း တပည့်တွေတိုးတက်စေချင်တဲ့ စေတနာ သန့်သန့် ထားရမယ်။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ပြန်ကျေး ဇူးပြုစေချင်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့မဟုတ်ဘဲ သာသ နာတိုးတက်စေချင်တဲ့ စေတနာသန့်သန့်နဲ့ လုပ်

ရားကိုအကြောင်းပြုပြီးတော့ သရဏဂုံသုံးပါးကို ဆောက်တည်ရတဲ့အတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်စစ်စစ် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီလို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်စစ်စစ် ဖြစ်သွားတာက တစ်ချက်။ ဒုတိယအချက်က မြတ်စွာဘုရားကိုအကြောင်းပြုပြီးတော့ အရိယာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ငါးပါးသီလလုံသွားပြီ။ အဲဒီ လို ငါးပါးသီလလုံတဲ့အတွက်လည်း မြတ်စွာ ဘုရားအနေနဲ့လည်း မိထွေးတော်ဂေါတမီအပေါ် ကျေးဇူးတွေများတယ်ပေါ့။ နောက်ဆုံးအချက်က တော့ သစ္စာလေးပါးသိခွင့်ရတယ်။ ဒီအချက် သုံးချက်နဲ့ ရှင်အာနန္ဒာက လျှောက်သွားတယ်။ ဒါက မြတ်စွာဘုရားဘက်ကနေ မိထွေးတော် ဂေါတမီကို ကျေးဇူးများတယ်ဆိုတဲ့အပိုင်း။

ဆပ်လို့မကုန် ကျေးဇူးဂုဏ်

အဲဒီလိုလျှောက်တော့ မြတ်စွာဘုရားက ဘာပြန်မိန့်တော်မူလဲဆိုတော့ … ချစ်သား အာ နန္ဒာ၊ တပည့်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟာ ဆရာသမားဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်စစ်စစ် ဖြစ်လာမယ်။ ဘုရား တရား သံဃာကို အသိဉာဏ်ရှင်းရှင်းနဲ့၊ အသိ ဉာဏ်အဆင့်မြင့်မြင့်နဲ့ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်တတ် လာမယ်ဆိုရင် အဲဒီဆရာသမားရဲ့ကျေးဇူးဟာ ကျေဖို့ မလွယ်ဘူးတဲ့။ တပည့်ဖြစ်သူဟာ အဘိဝါဒန၊ ပစ္စုဋ္ဌာန၊ သာမီစိကမ္မ၊ စီဝရ ပိဏ္ဍပါတ သေနာသန ဂိလာနပစ္စယဘေသဇ္ဇ ပရိက္ခာရဆိုတဲ့ လောကီပစ္စည်း တန်ဖိုးကြီးတာ တွေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲလှူလှူ၊ ကျေတယ်လို့ ငါဘုရားမဟောဘူးတဲ့။ ဒါမိျုး ဟောသွားတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ... ငါးပါးသီလလုံ တယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ။ တပည့်တော်တို့အနေနဲ့ ပြန် ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဆရာသမားတွေကိုအကြောင်း

သိတတ်ရမယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ကျေးဇူးတွေ ဟာ မကျေနိုင်ပါဘူးလို့ ဟောခဲ့တယ်။ ဒီ ကျေးဇူးကို မဆပ်ချင်နေပေါ့။ အနည်းဆုံးတော့ သိတတ်ရမယ်။

ဘုရားရှင်အလိုကျ ဆက်ဆံရေး

ဒါဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဒေသနာထဲ ကနေ ကောက်ချက်ဆွဲလိုက်တဲ့ ဆက်ဆံရေးပဲ။ တပည့်တော်တို့ ဆရာတပည့်ဆက်ဆံရေးမှာ ဒီပုံစံနဲ့သာ သွားလို့ရှိရင် မတိုးတက်စရာ ရှိကို မရှိဘူး။ မြောင်းမြဆရာတော်ကြီး သြဝါဒပေး ထားတာလေးတစ်ခု သွားသတိရတယ်။ ခုခေတ် တပည့်တွေက စာတစ်ဝါချပေးတဲ့ဆရာသမားကို သင်္ကန်းတစ်စုံပေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လောက် တန်ဖိုးမထား ချင်ကြဘူးတဲ့။ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဒသမရွှေကျင် သာသနာပိုင် မြောင်းမြဆရာတော်ကြီးက အဲဒီ လို မိန့်ဖူးတယ်။ ဒါတွေကလည်း သူ့အတွေ့ အကြံုအရ မိန့်တာဖြစ်မှာပေါ့။

ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ ဆရာ တပည့်ဆက်ဆံရေးမှာ စောစောက ရှင်အာနန္ဒာ ကို မိန့်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ စကားတွေ၊ စောစောကပြောခဲ့တဲ့ ဒေသနာတွေကို ထောက် ပြီးတော့ ဘုရားရှင်အလိုကျ ဆရာတပည့်ဆက် ဆံရေးနဲ့ သွားရပါမယ်။ တပည့်တော်ကအစ ကိုုးစားပြီးတော့ ဒီအတိုင်းလိုက်နာလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ကျောင်းတိုက်ဟာ စာမေးပွဲ အောင်ရုံတင်မကဘဲနဲ့ တစ်ချိန်မှာ အင်မတန်မှ ကုသိုလ်ပါရမီတွေ ကြိုးစားရယူနိုင်တဲ့၊ ကျက်သ ရေရှိတဲ့ပရိသတ်တွေ ဖြစ်ပြီးတော့ သာသနာမှာ အကျိုးများတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို ကုသိုလ်ပါရမီတိုးတဲ့ ဆရာ

တပည့်ဆက်ဆံရေးမျိုးကို ကြိုးစားတည်ဆောက်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ရမယ်။ တပည့်တွေဘက်ကလည်း ကိုယ့်ကို စာတစ်ဝါချပေးဖူးတယ်၊ စာတစ်ရက်ချပေးဖူး တယ်၊ ကိုယ် စာတက်စာကျက်ဖို့ရာအတွက်၊ စားဝတ်နေရေးအတွက် တာဝန်လေးတစ်ခု ယူပေးဖူးတယ်ဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီကျေးဖူးတွေဟာ ဆပ်လို့မကုန်နိုင်ဘူးလို့ အမြဲတမ်း သိထားရ မယ်။ ဒါကိုပဲ သွားပြီးတော့ အပြစ်လေးတစ်ခု တွေ့လို့ ဆရာကိုကျေးဖူးမဲ့တယ်ဘာညာဖြစ်ရင်

ကိုယ့်ဘဝအတွက် နစ်နာနိုင်တယ်ပေါ့။ အဲဒီတော့ ဒီသုတ္တန်လေးတွေထောက် ပြီး တပည့်တော်တို့ ဆရာတပည့်ဆက်ဆံရေးကို တည်ဆောက်ရမယ်။ စောစောက ပြောသလို ပေါ့။ အကျိုးကြီးတယ်ဆိုတာ အသိဉာဏ်ရှိမှ အကျိုးရှိတာ။ အသိဉာဏ်ဆိုတာလည်း ဘဝ အပေါ်မှာ မတပ်မက်မှု အလိုမကြီးမှု။ နောက် ဆုံးမှာ စေတနာမှန်မှန်နဲ့လုပ်ခြင်းလို့ ကောက် ချက်ချလို့ရပါတယ်။ အဲဒီလို စိတ်ထား စေတနာ ထား မှန်မှန်နဲ့၊ ကိုယ့်အတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေ မထားဘဲနဲ့ လုပ်ပေးလို့ရှိရင် ဒါ တပည့်တော်တို့ ဆရာသမားတွေဘက်က တာဝန်ကျေပြီးတော့ အများကြီးအကျိုးများတယ်။ သာသနာအတွက် လည်း အကျိုးများတယ်။ တပည့်တွေအတွက် လည်း အကျိုးများတယ်။ နောက်ဆုံး ကိုယ့်အ တွက် ပါရမီရေးနဲ့စပ်လို့ရှိရင်လည်း သိပ်ပြီးတော့ တိုးပွားတယ်။

တပည့်တွေဘက်ကလည်း စောစောက ရှင်အာနန္ဒာကို မြတ်စွာဘုရားမိန့်တော်မူသလို ကျေးဇူးတရားဟာ ဆပ်လို့မကုန်ဘူးလို့ဆိုတာကို သိထားပြီး ကိုယ့်ကို သီလသိက္ခာတွေ ကိုယ်ကျင့် တရားတွေ ကောင်းအောင်လုပ်ပေးတဲ့၊ ပညာ တွေမြင့်တက်အောင် လုပ်ပေးတဲ့၊ စိတ်ထားတွေ ပြောင်းလာအောင်လုပ်ပေးတဲ့ ဆရာတွေကို

ပြီးတော့ အနာဂတ်သာသနာအတွက် တစ်တပ် တစ်အား အားသွန်ထမ်းရွက်နိုင်ကြသော သာ သနာ့အာဇာနည်များ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေကုန် သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

စိတ်ကောင်းရှိဖို့ကပထမ

၁၃၆၅ ခု၊ တော်သလင်းလပြည့်နေ့ ၂၀၀၃ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁၀ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ည

> မြင်ရင် မြင်သလို ပြင်ပေးပါ။ ပြင်မှပဲ ရမှာ။ တပည့်တော်တို့ ပုထုဇဉ်တွေဆိုတာကတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း ကြိုးစားပြီးတော့ ပြင်ပေး နေရတာပဲ။ စာဖတ်ရင်းနဲ့၊ ဩဝါဒနာယူရင်းနဲ့ လည်း ပြင်နေရတာပဲ။ အမြဲတမ်း ပြင်နေမှပဲ။ မပြင်လို့ရှိရင်တော့ ပုထုဇဉ်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ဆိုတာ အကျဘက်များပြီး ကောင်းဖို့မလွယ်ဘူးပေါ့။

ကြာလေ သဘောကျလေ

ဟိုတုန်းကလည်း ပြောဖူးသလားတော့ တပည့်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဒီနေ့ တပည့် တော် စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမ ဆိုတာလေးကို ပြောချင်တယ်။ ဒါက အားလုံး ရနေတဲ့ဆောင် ပုဒ်လေး။ တပည့်တော်တို့လည်း ငယ်ငယ် တောင်မြို့ဂန္ဓာရံရောက်ကတည်းက ဒီဆောင်ပုဒ် ဆယ်ချက်ကို နှုတ်ထဲမှာရအောင် ဆောင်ထားရ တယ်။ ဒီဆယ်ချက်ကို သြဝါဒတွေထဲမှာလည်း အလျဉ်းသင့်သလို ရွတ်ခိုင်းတတ်တယ်။ ဒါ

စောင့်ကြည့်ပြင်ဆင်ပေးပါ

ဒီနေ့ တော်သလင်းလပြည့် ရောက်လာ ပြီ။ တပည့်တော် ပြောနေကျအတိုင်းပဲ ကုန် လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်လနှစ်တွေအတွက် အမြဲတမ်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သုံးသပ်တဲ့အလေ့လေးတွေ ပျိုးထောင်ပေးပါ။ ဥပမာ ... ပညာရေးနဲ့ ပတ် သက်ရင် ငါ ပိုပြီးတော့ ကြိုးစားချင်စိတ်ရှိလာ သလား၊ ကြိုးစားတဲ့အခါမှာလည်း ကိုယ့်ရဲ့ ဝိနည်းအကျင့်သိက္ခာကို ချိုးဖောက်ပြီးတော့ ကြိုး စားမိတာလား၊ စိတ်ဓာတ်သန့်သန့် ရှင်းရှင်းနဲ့ ကြိုးစားမိတာလား၊ ဒါလေးတွေက စပြီးတော့ ပြန်ပြီးတော့ သုံးသပ်ပါ။ သုံးသပ်ပြီးတဲ့အခါမှာ

ဆိုတာ သီလ သမာဓိ ပညာပဲဆိုတာ အားလုံး သိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာမှာ စိတ္တဆိုတာ သည် သမာဓိကိုရည်ရွယ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီနေရာကိုထောက်ဆလို့ရှိရင် အဓိစိတ္တသိက္ခာမှာ စိတ္တဆိုတာဟာ သမာဓိနဲ့လည်း စပ်ဆက်နေ တယ်လို့ တပည့်တော် ယူဆတယ်ပေါ့။ ဒါတွေ ကတော့ တွေးရင်းတွေးရင်းနဲ့ ပြောချင်စိတ်ပေါ် လို့ ပြောတာပေါ့ဘုရား။ အမှားအမှန်ဆိုတာ တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ စစ်ပြီးတော့ ယူကြည့် ကြပါ။ ထပ်တွေးကြည့်ကြပါ။

သူဘလူလင်

အဲဒီတော့ စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမဆို တာသည် သမာဓိလေးတွေရှိမှလည်း ပြည့်စုံ တယ်။ လောဘကြမ်း၊ ဒေါသကြမ်းကြီးတွေနဲ့ တော့ ဒီအင်္ဂါ မပြည့်စုံနိုင်ဘူးလို့ ခုနကအဖွင့်တွေ ကို ထောက်ပြီး ယူဆလို့ရတယ်ပေါ့။ နောက်ပြီး တော့ … တပည့်တော်တို့ ဒီဃနိကာယ်၊ သီလက္ခန်မှာလည်း သုဘသုတ်ဆိုတာ ပါတယ်။ သုဘလုလင်က တောဒေယျပုဏ္ဏားကြီးရဲ့သား ပေါ့။ တောဒေယျပုဏ္ဏားကြီးအကြောင်းကတော့ အရင်ဘုရားတို့ သိပြီးသားပါ။ ဓမ္မပဒထဲမှာ အဥ္စနာနံ ခယံ ဒိသွာ ဆိုတဲ့ ဂါထာနဲ့ သူ့သားကို နေ့စဉ်ဆုံးမထားသူလေ။ မလှူနဲ့၊ လှူရင် ကုန် မှာပဲ၊ မျက်စဉ်းတောင့်လေးတွေလို သွေးတာ ကြာရင် ကုန်သွားတာပဲ၊ မလှူနဲ့ တဲ့။ ခုခေတ် လိုဆိုရင်တော့ အရည်ပေါ့။ အရည်ဆိုတာလည်း တစ်စက်တစ်စက်ခပ်ရင် ကုန်တာပဲ။ အဲဒီလို ဆုံးမတဲ့ တောဒေယျ။

သူက သေတဲ့အခါမှာ နွေးဖြစ်။ နွေး ဖြစ်ပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ အဝီစိငရဲရောက် တယ်။ သူ့သား သုဘလုလင်က မြတ်စွာဘုရား

ကြောင့်မို့ အမြဲတမ်း ရနေအောင် လုပ်ထားရ တယ်ပေါ့။

ဒီအထဲမှာ စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမဆို တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အယူအဆအမျိုးမျိုးရှိကြ တယ်။ ပထမနေရာ ထားသင့် မထားသင့် အငြင်းပွားတတ်ကြတယ်။ တပည့်တော်ကတော့ ကြာလေကြာလေ ပိုပိုပြီးတော့ သဘောကျလေ ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်။ ဒုတိယက ဝိနည်းလေးစားဖို့ က ဒုတိယတဲ့။ ဝိနည်းလေးစားဖို့က ဒုတိယ ဆိုတာက ဒီသာသနာတော်မှာ ဝိနည်းဟာ အသက်ပဲ။ အဓိကပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း စိတ် ကောင်းရှိမှ ဝိနည်းလေးစားဖို့ရာအတွက် လွယ် ကူလာတယ်။ စောင့်စည်းအားကောင်းလာ တယ်။ ကျန်တဲ့အချက်တွေလည်း အလားတူ ပါပဲ။ စိတ်ကောင်းရှိခြင်းမှာ အခြေခံတယ်။

စိတ်ကောင်းဆိုတာ

စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမဆိုတဲ့နေရာ မှာ စိတ်ကောင်းဆိုတာကို တပည့်တော်နားလည် တာက သူများဖွင့်တာနဲ့တော့ တူချင်မှတူမှာပေ့ါ။ တပည့်တော်ကတော့ သမာဓိတရားလေးတွေပါ ထည့်ချင်တယ်။ ဈာန်သမာဓိ အပ္ပနာသမာဓိ တွေ ထားဦး။ ရိုးရိုး ဥပစာရသမာဓိတရားတွေ တော့ ထည့်လို့ရမယ်လို့ တပည့်တော်တော့ ယူဆတယ်ပေါ့။

စိတ္တနှင့်သမာဓိ

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တပည့်တော်တို့ ပါရာဇိကဏ်တွေဘာတွေမှာ သိက္ခာပုဒ်ဆိုတာ ကို ဖွင့်ထားတာရှိတယ်။ ဖွင့်တဲ့အခါမှာ အဓိ သီလသိက္ခာ၊ အဓိစိတ္တသိက္ခာ၊ အဓိပညာသိက္ခာ ဆိုပြီးတော့ သိက္ခာသုံးပါးရှိတယ်။ သိက္ခာသုံးပါး

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးတဲ့အခါမှာ ရှင်အာနန္ဒာကို သွားပြီးတော့ ဖူးတွေ့တယ်။ တွေ့ပြီးတော့ ရှင် အာနန္ဒာ၊ အရှင်ဘုရားကတော့ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ အနီးကပ်ပြုစုနေခဲ့တယ်။ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရား ရဲ့ သဘောထားကို အရှင်ဘုရား ကျေကျေလည် လည် သိရှိမယ် စသည်ဖြင့် ပြောပြီး သူသိ ချင်တာတွေ မေးမြန်းခဲ့တယ်။

အရိယ သီလက္ခန္မ

မြတ်စွာဘုရား ချီးကျူးတော်မူတဲ့၊ အမြံ တမ်း လိုလားတော်မူတဲ့ တရားတွေဟာ ဘာ တွေပါလဲလို့ မေးတဲ့အခါမှာ ရှင်အာနန္ဒာက ပြန်ဖြေတယ်။ အရိယသီလက္ခန္ဓ၊ အရိယသမာ ဓိက္ခန္ဓ၊ အရိယပညာက္ခန္ဓဆိုပြီးတော့ သိက္ခာသုံး ပါးကိုပဲ ရှင်အာနန္ဒာက ဖြေဆိုသွားတာပဲ။ သိက္ခာသုံးပါးဆိုတဲ့နေရာမှာ အရိယသီလက္ခန္ဓ ဆိုတာ ပိုပြီးတော့ မြင့်မြတ်ဖြူစင်တာကို ပြော တာ။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့သီလအထိ ယူရမှာ ပေါ့ဘုရား။ ပါဏာတိပါတ အစပြပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ ဘာတွေထိပါလဲဆိုတော့ နွားတွေ ဆိတ်တွေ ကျွဲတွေ အလှူခံတာအထိ ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားမှာ ဒီလောက်သေးသေးလေး သီလအထိ ဖြူစင်တယ်လို့ဆိုလိုတာပဲ။

တပည့်တော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ စဉ်း စားကြည့်မိတယ်။ တပည့်တော်တို့ တောဘက် တွေမှာ ဘာလုပ်ဖို့ညာလုပ်ဖို့ဆိုပြီး နွှားတွေ လှည်းတွေ အလှူခံထားတာ၊ ဝယ်ထားတာတွေ ရှိတယ်။ ဒီ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ စူဠသီလချီးကျူးတဲ့ အခန်းထဲမှာ ဒါမျိုးလေးတွေ ပါလာတယ်။ ကျွဲတွေ နွားတွေ ဆိတ်တွေကို အလှူခံခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူတယ်ဆိုပြီး ချီးကျူးတဲ့ဂုဏ်ပါ တယ်။ ဒါက ဒီလောက်နဲ့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့။

နောက်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ဆက်တွေးခေါ် ကြည့်ကြပါ။

အမြဲတမ်းထည့်တဲ့ပါဠိလေး

နောက် … မရွိမသီလထဲကျတော့ လည်း ခေါင်းတည်ပြီးတော့ ဘာလာလဲဆိုတော့ အချို့ သမဏာဗြဟ္မဏတွေဟာ 'သဒ္ဓါဒေယျာနိ ဘောဇနာနိ ဘုဥ္စိတွာ' ဒကာ ဒကာမတွေက သဒ္ဓါတရားစစ်စစ်နဲ့လှူထားတဲ့ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း ဆေး ပစ္စည်းလေးပါးတွေကို သုံး ဆောင်ကြပြီးတော့ … တဲ့။ ဒါလေး အမြဲတမ်း ရှေ့ကနေ ထည့်ထည့်ပြီးတော့ ဟောသွားတယ်။ အဲဒါလေးတစ်ခု သိပ်သတိထားစရာကောင်း တယ်။

သဒ္ဓါတရားနဲ့ လှူထားတဲ့ သူများရဲ့ သင်္ကန်းတွေကိုလည်း ဝတ်နေကြတယ်။ သဒ္ဓါ တရားနဲ့ လှူထားတဲ့ ဆွမ်းတွေကိုလည်း ဘုဉ်း ပေးနေကြတယ်။ သဒ္ဓါတရားနဲ့ ဆောက်လုပ် ထားတဲ့ ကျောင်းကြီးတွေပေါ်မှာလည်း တက်ပြီး တော့ နေကြတယ်။ သဒ္ဓါတရားနဲ့ လှူထားတဲ့ ကျန်းမာရေးအထောက်အပံ့ပစ္စည်းတွေကိုလည်း သုံးစွဲနေကြတယ်။ အဲဒီလို သုံးဆောင်ပြီးတော့၊ အဲဒီလိုသုံးဆောင်နေကြပါလျက်နဲ့ ဆိုပြီးတော့ စူဠသီလ မရွိမသီလပြတဲ့နေရာမှာ အဲဒီစကား လေး အမြဲသုံးလေ့ရှိတယ်။ ဒါဟာ ဘာပြောချင် တာလဲ။ မြတ်စွာဘုရားက သူတို့လှူထားတာ ကြီးတွေကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားပြီးတော့ ကိုယ့် ဘက်က ဒီလောက်ကလေးမှ မစောင့်စည်းသင့်

တိရစ္ဆာနကထာ

ထားပါတော့။ မဓ္ဈိမသီလထဲမှာ ဘာ

ဗေဒင် အကြားအမြင်

နောက် … မဟာသီလအခန်းကျတော့ လည်း တချို့ ဘာမှတ်သားစရာတွေပါလဲဆို တော့ ဒီဗေဒင်ဟောတာတွေ၊ အကြားအမြင် တွေ၊ ဒါတွေဟာ မဟာသီလချိုးဖောက်ရာ ရောက်တယ်တဲ့။ မြတ်စွာဘုရားမှာတော့ အဲဒါ မျိုး လုံးဝကင်းရှင်းတယ်ဆိုပြီးတော့ ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာလည်း 'သဒ္ဓါဒေယျာနိ ဘောဇနာနိ ဘုဥ္စိတွာ'ဆိုတဲ့ပုဒ်က လိုက်လာတယ်။ တပည့် တော်တို့ သူများလှူတာကြီးတွေ စားပြီးတော့ ဒါတွေလုပ်နေလို့ရှိရင် … ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ရောက်တယ်ပေါ့ဘုရား။ ဗေဒင်ဟောတာတွေ၊ အကြားအမြင်ဟောတာတွေ၊ ဒါတွေ ရှိနေလို့ရှိ ရင် သီလအားဖြင့် မစင်ကြယ်ရာရောက်တယ်။ ခုတော့ မြတ်စွာဘုရားဟာ ဒါတွေ

ဒါတွေကနေ စင်ကြယ်တော်မူပါပေတယ်ဆိုပြီး 'အရိယော သီလက္ခန္ဓော' ဖွင့်တဲ့နေ ရာမှာ ရှင် အာနန္ဒာက ရှင်းပြတယ်။ မြတ်စွာဘု ရားမှာ စူဠသီလ၊ မရွှိမသီလ၊ မဟာသီလဆိုတဲ့ ဒီ သီလသုံးပါးလုံး အင်မတန်မှ လုံခြုံပြီးတော့ သန့်ရှင်းတော်မူပါပေတယ်လို့ ချီးကျူးတယ်။ အဲဒီလို အခြေခံသီလကနေစပြီးတော့ မြတ်စွာ ဘုရားကို ချီးကျူးတာပေါ့။ သီလတွေကတော့ ထားပါတော့။ တပည့်တော် ခုပြောချင်တာက သမာဓိအခန်းကို အဓိက ပြောချင်တာ။

(၁)ဣန္ဒြိယသံဝရ

သီလပြီးတော့ သမာဓိအခန်းတွေ ရှင် အာနန္ဒာက ဆက်ပြောတယ်။ မြတ်စွာဘုရား ချီးကျူးတော်မူတဲ့ အရိယသမာဓိက္ခန္ဓဆိုတာ ဘာလဲ။ အဲဒီမှာ အချက်အလက်တွေသွားတွေ့ ရတာက … နံပါတ်(၁) 'ဣန္ဒြိယသံဝရ'တဲ့။

တွေပါလဲဆိုတော့ တိရစ္ဆာနကထာ ပြောတာ တွေ ပါတယ်။ ဒါတွေလည်း မရွှိမသီလဆိုတဲ့ သီလအလယ်အလတ် ကျိုးပျက်တာပဲတဲ့။ ဒါ ကြောင့်မို့ အရှင်ဘုရားတို့ စကားပြောတဲ့အခါ တွေမှာ ငယ်ရွယ်သူအလျောက်၊ ခေတ်ကာလ အလျောက် ရုပ်ရှင်ကြောင်းတွေ၊ ဘောလုံး ကြောင်းတွေပြောပြောနေတာ တပည့်တော်အ နေနဲ့ တအားကြီးတော့ မပိတ်ပင်လိုဘူးပေါ့ ဘုရား။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒါကြီးတွေကို ဝိုင်းဖွဲပြီးတော့ မြိန်ရေရှက်ရေနဲ့ အားကျလာအောင်အထိတော့ မပြောတာကောင်းတယ်။ ခုပြောနေတဲ့ မရွိမ သီလအခန်းထဲက တိရစ္ဆာနကထာဆိုတဲ့နေရာမှာ ဒါတွေလည်း ပါတာပဲ။

အမွှေးနံ့သာ

နောက်ပြီးတော့ ... ခုတစ်လော တစ် ခါတစ်ရံ ကြားနေရတယ်။ ကိုရင်လေးတွေက ဝက်ခြံပေါက်လို့ဆိုပြီး ဘာတွေလိမ်းသတဲ့ ဆို တာမျိုးတွေ ကြားရတယ်။ ရိုးရိုးသားသား အမွှေးမပါတဲ့ဟာကို ရိုးရိုးဆေးသဘောမျိုးနဲ့ လိမ်းရင်တော့ ကောင်းတယ်။ ဒီမရွိမသီလ ထဲမှာ သူများ သဒ္ဓါတရားနဲ့လှူထားတာတွေကို စားပြီးတော့ ကိုယ်ရဲ့အလှအပအတွက် နံ့သာ သဘောမျိုးလေးတွေ လိမ်းခြယ်ချင်တာ၊ ဒါတွေ လည်း မြတ်စွာဘုရားမှာ ကင်းတော်မူတယ် တဲ့။ မြတ်စွာဘုရားဟာ မဓ္ဈိမသီလနဲ့ပတ်သက် လို့လည်း အပြစ်ပြောစရာမရှိဘူးတဲ့။ အဲဒီအခန်း မှာ ဟောဒီ လိမ်းတာခြယ်တာတွေလည်း တော် တော် ပါတာပဲ။ ရေမွှေးသုံးတာတွေက စပြီး အားလုံး ဒီအခန်းထဲမှာ သွားပြီးတော့ တွေ့ရ တယ်။ ရှင်အာနန္ဒာကလည်း ထောင့်စုံအောင် ချီးကျူးသွားတယ် ဆိုပါစို့။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဒါ တစ်ချက်။ ဣန္ဒြိယသံဝရဆိုတာ မျက်စိ နား နှာ လျှာ ကိုယ် စိတ်ဆိုတဲ့ ဣန္ဒြေတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းသိမ်းတာ။ ဒါလည်းပဲ သမာဓိထဲမှာထည့်ထားတာ သွားပြီးတော့ တွေ့ရ တယ်။

(၂)သတိသမွဧည

နောက် … နံပါတ်(၂)အချက်က 'သတိ သမ္ပဧည တဲ့။ သတိသမ္ပဧညဆိုတာ တရားထိုင် သလိုကြီးအဆင့် မဟုတ်တောင်မှ အရာရာမှာ သတိပညာလေး ပါသင့်တယ်လို့ ဒီလိုယူမယ် ဆိုရင် ယူလို့ရတာပေါ့။ ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ ဘာပဲ ပြောပြော သတိပညာဆိုတဲ့ချွန်းလေးနဲ့ ထိန်း ထိန်းပြီး လုပ်ရတယ်။ ပြောရတယ်။ ဒါဟာ လည်း သမာဓိက္ခန္ဓထဲ ဝင်သွားတာပဲ။ နှစ်ချက် ရှိသွားပြီနော်။

(၃)သန္ဘောသ

နောက် ... နံပါတ်(၃)က 'သန္တောသ' တဲ့။ ဆွမ်းကိစ္စ၊ သင်္ကန်းကိစ္စတွေမှာ ကိုယ့် ရှိတာလေးနဲ့ ရောင့်ရဲပြီးတော့နေတယ်။ ဘယ် ကျောင်းမှာတော့ ဘယ်လို ဘယ်လို ကောင်း ကောင်း စားတယ် ဝတ်တယ်ဆိုပြီး ကြည့်မနေ ဘူး။ အားကျသလိုပြောတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ချီးကျူး တဲ့သဘောနဲ့ သူတို့ကျောင်းကတော့ ဘယ်လို ချမ်းသာတာလို့ ပြောတယ်ဆိုတာတော့ တစ်မျိုး ပေါ့။ ဒါကြီးတွေကို အားကျသလိုပြောနေပြီဆို ရင် ဒါတွေဟာ သမာဓိအားနည်းရာရောက်နိုင် တယ်ပေ့ါ။ ပြီးကျမှ တပည့်တော်ထပ်ပြောမယ်။

(၄)နီဝရဏပဟာန

နံပါတ်(၁)က ဣန္ဒြယသံဝရ၊ နံပါတ်

(၂)က သတိသမွှဧည၊ နံပါတ်(၃)က သန္တော သ။ နောက် … နံပါတ်(၄)အချက်က 'နီဝရဏ ပဟာန တဲ့။ နီဝရဏဆိုတာ ကာမစ္ဆန္ဒနီဝရဏ အစရှိတဲ့ ငါးပါးကိုပြောတာ။ အစုံဆိုရင်တော့ မကဘူးပေါ့။ သူ့ဟာနဲ့သူ တွဲခေါ်တာကတော့ ငါးပါးပဲရှိတယ်။ ကာမစ္ဆန္ဒနီဝရဏ၊ ဗျာပါဒ နီဝရဏ၊ ထိနမိဒ္ဓနီဝရဏ၊ ဥဒ္ဒစ္စကုက္ကုစ္စ နီဝရဏ၊ ဝိစိကိစ္ဆာနီဝရဏ။ အဲဒီနီဝရဏတရား တွေကို ပယ်လိုက်တဲ့အခါမှာ သမာဓိကလည်း ရင့်လာတယ်ပေါ့။ နောက်ဆုံးအဆင့်ကတော့ ဈာနဆိုတဲ့ ဈာန်အဆင့်ပေါ့။ ပထမဈာန် ဒုတိယဈာန် တတိယဈာန် စတုတ္ထဈာန်ဆိုတဲ့ တရားတွေရပြီဆိုရင်တော့ သမာဓိက အင်မတန် ရင့်သွားတယ်။

စိတ်ဟာ သမာဓိရဲ့ပရိယာယ်

တပည့်တော် ဘာပြောချင်တာလဲဆို တော့ စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမဆိုတဲ့နေရာမှာ စိတ်ဆိုတဲ့စကားကိုသုံးထားတယ်။ ဒါကို တပည့် တော် ပထမပြောခဲ့တယ်။ နောက် … အဋ္ဌ ကထာတွေမှာ သိက္ခာသုံးပါးကိုဖွင့်တဲ့အခါ အဓိ သီလသိက္ခာ၊ အဓိစိတ္တသိက္ခာ၊ အဓိပညာသိက္ခာ လို့ တွေ့ရတယ်။ တခြားအင်္ဂုတ္တိုရ်တွေဘာတွေ မှာလည်း သိက္ခာသုံးပါးမှာ အဓိစိတ္တသိက္ခာ ဆိုပြီးတော့ စိတ္တဆိုတဲ့စကား တော်တော်များများ သုံးထားတယ်။ အဲဒီတော့ စိတ်ကို သမာဓိရဲ့ပရိ ယာယ်ပုဒ်လို့ ပြောလို့ရသွားတယ်။ ဒီနေရာမှာ စိတ်ဟာ သမာဓိအနက်ဟောတယ်လို့ တပည့် တော်တို့ အဘိဓာန်တွေဘာတွေတောင် ထည့် ရေးမယ်ဆိုရင် ရေးလို့ဖြစ်နိုင်တဲ့သဘော သက် ရောက်သွားတာပေါ့ဘုရား။ ဒါ တပည့်တော်ရဲ့ ယူဆချက်လေးပါ။

ပြောင်းပြန်ပြန်လိုက်ပေါ့။ ဘုရားဝတ် တက်ရာမှာ မျက်လုံးက ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့။ ထပြီဆိုလို့ရှိရင်လည်း ဣန္ဒြေမရဘဲ ပျာရုပ် ပျာရှပ်ဆို ဒါ သမာဓိနည်းတယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ် အလိုလိုရောက်သွားတယ်။ ဣန္ဒြိယသံဝရဖြစ်ပြီ ဆိုရင် သမာဓိ ထိုက်သလောက် ရှိလာပြီလို့ ပြောလို့ရတယ်။ အကုသိုလ်ဖြစ်မယ့်အရာတွေ နင်းကန်ပြုချင်စိတ်ရှိတယ်၊ နားထောင်ချင်စိတ် ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း သမာဓိအားနည်းသေးတယ် လို့ ကောက်ချက်ချရမှာပဲ။ သမာဓိအားနည်းရင် သာသနာမှာ သိပ်ပြီးတော့ စိတ်မချရဘူး။ တော် တော်လေး ပျက်စီးလွယ်တယ်လို့သာ ပြောကြပါ စို့။ အဲဒီလို ဖြစ်နိုင်တဲ့အခြေအနေရှိတယ်ပေါ့။

သမာဓိနဲ့ဆိုင်

ဣန္ဒြေတွေကို စွမ်းနိုင်သမျှစောင့်စည်း လို့ရှိရင် ဒါဟာ စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမကို လိုက်နာနေတယ်လို့ အကျယ်ချဲ့ပြီးတော့ မြင် လိုက်ပေါ့ဘုရား။ ဒီဣန္ဒြေတွေမှ မစောင့်စည်းဘဲ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ သမာဓိအင်မတန်နည်းပြီး တော့ ပျာရှပ်ပျာရှပ်လုပ်လွန်းတယ်ဆိုရင် ဒါတွေ ဟာ စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမထဲ မဝင်ဘူး၊ လိုသေးတယ်လို့ ဒီလိုပဲ ကောက်ချက်ချရတယ်။ အမှတ်တမဲ့ဆိုရင်တော့ 'ငါ ဘာသီလချို့လို့လဲ' လို့ မေးမယ်ဆို မေးလို့ရတယ်ပေါ့။ ဘာသိက္ခာ ပုဒ်ဆိုပြီး တိုက်ရိုက်ကြီးတော့ သွားမထိဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ ပထမဆိုတာ ကျယ်တဲ့ အကြောင်း၊ သမာဓိနဲ့သွားဆိုင်ကြောင်း တင်ပြ ချင်လို့ တပည့်တော် ပြောပြနေတာပါ။ ဒီလို သိပြီး ပြင်သွားလို့ရှိရင် ပိုပြီးတော့ တိုးတက်ပါ တယ်။ ဒါ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ပထမဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တပည့်တော် ပါဠိတော်အနေနဲ့

(၁) ဣန္ဒြေတို့ကိုစောင့်စည်းခြင်း အဲဒီတော့ .. စိတ်ကောင်းရှိဖို့ကပထမ ဆိုတဲ့နေရာမှာ တပည့်တော်တို့ လိုက်ပြီးတော့ ပါဠိတော်နဲ့ပြန်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ နံပါတ် (၁) ဣန္ဒြိယသံဝရကို တွေ့တယ်။ ဒါလေးကို ပထမ ကောက်ချက်ချကြည့်နော်။ မျက်စိတွေ ကြည့်ချင်တိုင်းကြည့်စမ်း၊ လွှတ်ပေးတယ်။ နား ကလည်း သီချင်းတွေဘာတွေ ထောင်ချင်တိုင်း စွတ်ထောင်တယ်။ မစောင့်စည်းဘူးလို့ပြောကြပါ စို့။ အဲဒီလို အရာရာမှာ မစောင့်စည်းဘဲနဲ့ ဟိုရှုပ်ရှုပ်ဒီရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ဖြစ်နေပြီဆိုရင် အဲဒီဣန္ဒြိယ သံဝရပျက်စီးမှုဟာ နောက်ဆုံးမှာ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿတွေဖြစ်တဲ့အထိ ရောက်သွားတာပဲ။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့ ဘုရားဝတ်တက် တန်းစီတဲ့အခါတို့၊ ဆွမ်းခံတန်းတဲ့အခါတို့မှာ တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး တစ်တောင်လောက်ခြားပြီး တော့ လိုက်ပါ၊ ဆွမ်းကပ်ရှိလို့ရင်လည်း မေတ္တာ လေးတွေပွားများပါလို့ မှာမှာနေရတာပါ။

လေ့ ကျင့် ပေးနေတာ

တပည့်တော်တို့ ဝှိုက်ဘုတ်မှာ ဆွမ်း ဒကာ ဒကာမတွေနာမည် ရေးပေးထားတာဟာ ကြွားချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါလေးတွေကြည့် ပြီးတော့ နာမည်နဲ့တကွ မေတ္တာပွားနိုင်အောင် လို့ပါ။ ဒါကြောင့် မေတ္တာပွားပြီးတော့ လိုက်ပါ။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်နေလို့ရှိရင်လည်း 'ကိုရင်၊ မကြည့်ပါနဲ့။ ဘာမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း မရှိပါ ဘူး။ ပြီးမှကြည့်ပါ ဆိုပြီး ပြောရတယ်။ ဒါဟာ ဣန္ဒြိယသံဝရ လုပ်ခိုင်းနေတာပဲ။ အဲဒီဣန္ဒြိယ သံဝရလေး ထိုက်သလောက် ရှိပြီဆိုရင် ဒါ စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမဖြစ်နေတာလို့ ပြောလို့ ရတယ်။

တဲ့။ ကိုယ်ရောက်သွားတယ်ဆိုရင်၊ မီးသုံးလုံး လင်းနေတာမြင်နေလို့ရှိရင် လူရှိမရှိကြည့်သင့် တယ်နော်။ ကြည့်ပြီးတော့ လူမရှိရင် ပိတ်ခဲ့ရ မယ်။ တစ်ခုတလေဆို ထားတော့။ မနက်က မီးသုံးပွင့် ကုဋိထဲမှာ ဒီတိုင်းကြီးပွင့်နေတယ်။ ဒါလေးတွေကလည်း သမာဓိအားနည်းတယ်ဆို တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရောက်သွားတယ်။ သမာဓိနည်း တယ်ဆိုရင် စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမထဲ မဝင် သေးဘူးပေါ့ဘုရား။

ဒါကြောင့် အရာရာမှာ သတိလေးထား ပြီးတော့ လုပ်ပေးပါ။ မြတ်စွာဘုရား ဟောထား တာတွေက သိပ်ပြီးတော့ အနုစိတ်တယ်။ ရေတွေ ပေပွနေတာတွေ့လို့ရှိရင်လည်း လှည်း ခဲ့ပါ။ တပည့်တော်နဲ့ကြုံလို့ရှိရင်တော့ အမြဲတမ်း လှည်းခိုင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေတွေက ဘယ် တော့မှ ပြောင်တယ်လို့မရှိဘူး။ ဒါလည်း အမြဲ တမ်း တွေ့နေရတာပဲ။ မိုးရွာထားရင် ပိုဆိုးသေး တယ်။ လှည်းမယ့်လူကို မရှိဘူး။ တပည့်တော် ရောက်ရင်တော့ အမြဲတမ်းခေါ်ပြီးတော့ လုပ် ခိုင်းပါတယ်။ နောက်နောင်လည်း လုပ်ချင်စိတ် ပေါက်လာအောင်ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ တပည့်တော် ခိုင်းပေးတာပါ။

ကိုယ့်ကျောင်းမပါပါစေနဲ့

သတိသမွဲဧညအခန်းမှာလည်း တပည့် တော်တို့ 'အာလောကိတေ ဝိလောကိတေ ' ဆို တာတွေ ပါတာပဲဘုရား။ ကြည့်တဲ့နေရာ၊ ရှုတဲ့ နေရာမှာ သိပ်ပြီးတော့ ဣန္ဒြေပျက်အောင် မကြည့်ရဘူး။ ကြည့်ရင် ဒါ သမာဓိနည်းတဲ့ လက္ခဏာဖြစ်တယ်။ ဆွမ်းခံထွက်တဲ့အခါမှာ လည်း ရှေ့ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ နောက်ပိတ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တတ်နိုင်သမျှ သတိလေးထားပြီးတော့ ပြောပေး

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တွေးကြည့်ပြီး ပြောတဲ့သဘောပါ။ တောင်မြို့ ဆရာတော်ရေးတဲ့ထဲတော့ မပါဘူးပေါ့ဘုရား။

(၂) အရာရာ၌ သတိထားခြင်း

နံပါတ်(၂)က သတိသမ္ပဧည။ ရှင်အာ နန္ဒာက အရိယသမာဓိက္ခန္ဓဆိုတဲ့ မြတ်စွာ ဘုရားရဲ့ဂုဏ်နဲ့စပ်ပြီးတော့ ပြောပြတဲ့အခါမှာ ဘာတွေပါလဲဆိုတော့ … ဆွမ်းခံကြွတဲ့အခါမှာ ဆို 'သံဃာဋိပတ္တစီဝရဓာရဏေ သမ္ပဇာနကာရီ ဟောတိ' တဲ့။ သင်္ကန်းကိုင်ရာ၊ သပိတ်ကိုင်ရာ၊ အဲဒီအခါတွေမှာ 'သမ္ပဇာနကာရီ ဟောတိ'၊ ဉာဏ်ဦးစီးတဲ့ သတိလေးနဲ့လုပ်တော်မူတယ်တဲ့။ ဖိနပ်စီးတဲ့အခါမှာ ရုပ်တိုက်မစီးနဲ့လို့ တပည့် တော်ပြောပြောနေတာ ဒါတွေနဲ့ဆိုင်သွားတယ်။ သင်္ကန်းရန်းတဲ့အခါမှာလည်း စွမ်းနိုင်သမျှ ညီ အောင် သတိလေးထားရန်းပါ။ ဒါတွေဟာ သမာဓိတရားပေါ် မူတည်တယ်ပေါ့။ သတိ ပဋ္ဌာန်အလုပ် အားထုတ်တဲ့ သမာဓိအရင့်စား မဟုတ်သေးပေမဲ့ ဒီလောက်လေးလုပ်လို့ရှိရင်ကို တော်တော်အကျိုးများသွားပြီ။ နောက်ဆုံး မြတ်စွာဘုရားက ဘယ်လောက်ထိဟောသလဲဆို ဥစ္စာရပဿာဝကမ္မေ = ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့် တဲ့ နေရာကစပြီး သတိထားပါတဲ့။ မနက်စော က အနေကဇာတင်တဲ့အချိန် တပည့်တော် လှည့်ကြည့်ရင်းနဲ့ ကုဋိဘက်ရောက်သွားတယ်။ ရောက်သွားတော့ မီးသုံးလုံးဖွင့်ထားတာ တွေ့ရ တယ်။ တစ်ပါးမှလည်း မရှိဘူး။ ဒါနဲ့ တပည့် တော် ပိတ်ခဲ့ရတယ်။ မီးဆိုတာ ကိုယ်ပြီးလို့ရှိရင် ပြန်ပြီးတော့ ပိတ်ရမယ်။

သမာဓိအားနည်းတာလေးတွေ

်ဥစ္စာရပဿာဝကမ္မေ သမ္ပဇာနကာရီ'

ဆိုပြီး သည်းခံလုပ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျောင်းတိုက်မှာ ခပ်လတ်လတ်ဖြစ်လာပြီ၊ ခပ်ကြီးကြီးဖြစ်လာပြီဆိုရင် သတိပေးရတယ်။ ဘယ်ကျောင်းတွေမှာတော့ ဆွမ်းကွမ်းတွေသိပ် ပေါတာ၊ ဘုန်းတအားကြီးတာ၊ ဒါမျိုးတွေကို အားကျတဲ့လေသံနဲ့ မပြောမိပါစေနဲ့လို့ သတိ ပေးရတယ်။

သာမညစကားပေမဲ့

စိတ်ဆိုတာ သိပ်ပြီးတော့ မြန်တယ်။ ကိုယ်က အားကျတဲ့သဘော ပြောမိလို့ရှိရင် နောက်ကပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း ဒါမျိုးတွေဖြစ်ချင် စိတ်တွေ ပေါက်သွားတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထင်ရှားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သာမညစကားလေးဟာ ရိုးရိုးပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အင်မတန်ကြီးကျယ်တာ မျိုး ဖြစ်တတ်တယ်ပေါ့ဘုရား။ သင်္ကန်းဆွမ်း ကျောင်းဆေးဆိုတာ တပည့်တော်တို့ကျောင်းမှာ လိုအပ်တယ်လို့ ပြောလို့ကို မရတော့ပါဘူး။ ပုံမှန်ကတော့ သွားနေပြီပေါ့ဘုရား။ ဒီလောက် ဆိုရင်ပဲ အရှင်ဘုရားတို့ ကျေနပ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဘာဘာညာညာ အပြစ်ပြောသံ ကြားရလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာမှ မကြားရပါဘူး။ တပည့်တော်တို့တစ်တွေ ဒါမျိုးလေး ဆက်ပြီး တော့ ကျင့်သုံးသွားလို့ရှိရင် သန္တောသဖြစ်တယ်၊ သန္တောသဖြစ်ရင် သမာဓိအားကောင်းလာတယ်။ သမာဓိအားကောင်းလာလို့ရှိရင် စိတ်ကောင်းရှိဖို့ ပထမထဲ ဝင်သွားတာပဲ။

(၄) စိတ်အညစ်အကြေးများပယ်စွန့်ခြင်း နောက်ဆုံး .. နီဝရဏပဟာနဆိုတာ

ကတော့ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် စိတ်ကောင်းရှိဖို့ပထမ အဖွင့်ထဲမှာ တိုက်ရိုက်ဖွင့်

ပါ။ တစ်နေ့တုန်းက ဒကာတစ်ယောက်က လျှောက်တယ်။ 'တချို့ဆွမ်းခံတန်းသံဃာတွေက တခြားအတန်းလောင်းနေလို့ရှိရင် မစောင့်ဘဲနဲ့ ကြွသွားတတ်တယ်ဘုရား'တဲ့။ အဲဒီလို သည်း မခံနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်ရင် တစ်ဖက်လူမှာ စိတ် မကောင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောသွားတာပါ။ ဒီအထဲ တပည့်တော်တို့ကျောင်းက မပါပါစေနဲ့။ တကယ်လောင်းနေလို့ရှိရင် စွမ်းအားရှိသမျှ စောင့်ပေးဖို့ လိုတယ်။ ရှေ့ဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စိတ်ရှည်လို့ရှိရင် ဒါတွေက ဖြစ်နိုင်ပါ တယ်။

(၃) ရသမျှနှင့် ရောင့်ရဲခြင်း

နောက် … နံပါတ်(၃)က သန္တောသ။ ပါဠိတော်မှာ 'ကာယပရိဟာရိကေန စီဝရေန' တဲ့။ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့သင့်တင့်တဲ့ သင်္ကန်းပြည့်စုံရင် တော်ပြီပေါ့ဘုရား။ နောက်တစ်ခုက 'ကုစ္ဆိပရိ ဟာရိကေန ပိဏ္ဍပါတေန'တဲ့။ သာသနာ့တာဝန် ထမ်းဆောင်နိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့သင့်တင့်တဲ့ ဆွမ်းလေးဘာလေးပြည့်စုံရင် တော်ပြီဆိုတဲ့ စိတ်ကို ထားနိုင်ရမယ်ပေါ့။ သာသနာတော်ဆို တာကိုက ဘုန်းကံရှိနေတော့ ကြီးလာတဲ့အခါ သူ့ဟာနဲ့သူ အထိုက်အလျောက်တော့ ပြည့်စုံ သွားမှာပဲ။

တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့နေစဉ်တုန်း က အင်မတန်ဆင်းရဲခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒီမှာလိုက် လာတဲ့ ဦးဣန္ဒာစာရတို့ သိပါတယ်။ တပည့် တော်တို့ခေတ်က ဂဏဝါစကအဖွဲ့ကို ကျောင်း တိုက်က ဆွမ်းကွမ်းမစီမံပေးနိုင်သေးတဲ့ခေတ် ကိုး။ တစ်ခါတစ်ရံ စားစရာမရှိလောက်အောင် ကသိကအောက်ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့တယ်။ ဒါ တွေကို ထည့်မတွေးဘဲနဲ့ ကိုယ့်ပညာရေးအတွက်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ထားပါတယ်။ ကြမ်းတမ်းတဲ့လောဘတွေ မရှိရ ဘူးဆိုတာက နီဝရဏတွေကိုပယ်ရမယ်လို့ ပြော တာပါပဲ။ ကြမ်းတမ်းတဲ့လောဘတွေရှိလာမယ်၊ နောက်ပြီး ဆွမ်းစားဖို့အတွက်လေးကိုပဲ ဒေါသ တကြီးနဲ့ မကောင်းလို့ရှိရင်ပြောနေတာမျိုး ဖြစ် လာမယ်။ ဒါဆိုရင် မကောင်းဘူးပေါ့။ ပြုပြင် စေချင်တဲ့အနေနဲ့ ပြောတာကတော့ ကောင်းပါ တယ်။ ပြောလည်း လာပြောပါ။ တပည့်တော် တို့က ဒီကျောင်းကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်တဲ့နည်းနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာပါ။

ဆွေးနွေးခွင့် ပေးတဲ့ ကျောင်း

ဒါကြောင့် အကြီးလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အထူးသဖြင့် ခပ်လတ်လတ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို တပည့်တော်အနေနဲ့ ခဏတိုင်း သတိပေးခဲ့တယ် ပေါ့။ အပြစ်တွေသိပ်ပြီးတော့ မမြင်ကြပါနဲ့လို့။ တပည့်တော်လည်း စွမ်းအားရှိသမျှ လုပ်ပေးနေ တာပဲ။ တကယ်ပြင်စေချင်လို့ရှိရင် တပည့်တော် ဆီ လာခဲ့ပါ။ ဒါမှမဟုတ် အကြီးတွေဆီ သွား ပြီးတော့ တိုင်ပင်ပေါ့။ 'တပည့်တော်တို့ ဒီလို ဒီလို ရှိနေတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမယ်' စသည်ဖြင့် ဆွေးနွေးပေါ့။ ဒီကျောင်းဟာ ဆွေး နွေးခွင့်ပေးထားတဲ့ ကျောင်းဖြစ်တဲ့အတွက် လျှောက်ပြီးတော့ အပြစ်ပြောတာလုပ်မယ့်အစား လာပြီးတော့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးတာ၊ ပြုပြင်ဖို့ လျှောက်ထားတာ ပိုကောင်းပါတယ်။ အဲဒီ အလေ့အကျင့်လေးတွေ လုပ်ပေးပါ။

ကြုံခဲ့ တာလေးတွေ

အပြစ်ပြောတာကြီးတွေ သိပ်မလုပ်စေ ချင်ပါဘူး။ တချို့နေရာတွေမှာ ပြောခွင့်မရှိလို့ အပြစ်ပြောတာမျိုးတော့ တပည့်တော် မပြော

လိုပါဘူး။ ဒီမှာ အဲဒီလို ပြောခွင့်မရှိလို့ဆိုတာ ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဖွင့်ပေးထားတယ်။ တစ်နေ့ကလည်း ဆယ်တန်းအောင်မှဝတ်လာတဲ့ ကိုရင်တစ်ပါးက 'တပည့်တော်တို့မှာ စာဝါလေးက တစ်ဝါပဲ ရှိပါတယ်၊ စာကျက်ချိန်တွေ ပိုနေပါတယ်၊ ပိုကျက်ချင်ပါတယ်'ဆိုလို့ တပည့်တော် စီမံပေး ရတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ တစ်မျိုးကြုံရတတ် သေးတယ်။ ဟိုတုန်းက ကိုရင်တစ်ပါးပေါ့။ သူက သာမဏေကျော်လုပ်ချင်တာ၊ ဘုန်းကြီးက မတက်နဲ့ပြောလို့တဲ့။ တပည့်တော်က ဉာဏ် အခြေအနေ ကြည့်ပြီးတော့ ကိုရင်၊ အစိုးရလေး လုပ်လိုက်ပါဦး။ သာမဏေကျော်လုပ်လို့ ကျကျ နေရင် ကြာတော့ လူထွက်ချင်လိမ့်မယ် လို့ ပြောမိတယ်။ အဲ ... ပြောပြီး မကြာပါဘူး။ တန်းပြီးတော့ ထွက်ပြေးပြီး လူထွက်သွားတာ ပါပဲ။

လာပြီးတော့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ပိုပြီးတော့ အကျိုးရှိတာပေါ့။ တပည့်တော်ကလည်း လုံးဝအပြစ်မပြောနဲ့ လို့ ပိတ်ပြီးတော့ ပြောထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အထက်မှာ ပြောခွင့်မရှိ၊ ဆွေးနွေးခွင့်မရှိလို့ ပြောတဲ့အပြောမျိုးကို တပည့်တော်အနေနဲ့ ခွင့် လွှတ်တယ်။ နားလည်တယ်ပေါ့ဘုရား။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြောခွင့်ရှိရဲ့သားနဲ့ လျှောက်ပြီး တော့ အပြစ်သဘောသက်သက်ချည်း ပြောနေ တယ်ဆိုရင်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ တိုးတက်မှု ဆိုတာလည်း ရှိမရှိ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ စဉ်းစား ကြည့်ပေါ့။

လာပြီးတော့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြည့်။ ပြင်သင့်တယ်ဆိုရင် တပည့်တော်တို့ ပြင်ပေးရ မှာပေါ့။ ချက်ချင်းမပြင်နိုင်သေးလို့ရှိရင်လည်း

ရှင်အာနန္ဒာက ပြန်ပြီးတော့ ရှင်းလင်းတဲ့အခန်း တွေ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာလည်း (၁) ဣန္ဒြိယ သံဝရ၊ ဣန္ဒြေလေးတွေ ထိုက်သလောက် ငြိမ် သက်တာ။ (၂) သတိသမွဲဇည၊ အရာရာမှာ သတိလေးနဲ့ လုပ်တာ။ ကိုယ်လုပ်သွားတာတစ်ခု ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်ပြီး သတိထား အဆုံး သတ်တတ်တာ။ ဥပမာ … မီးဖွင့်ထားရင် ပြန်ပိတ်တတ်တာ။ မီးတွေကို မလိုအပ်ဘဲနဲ့ အသုံးမပြုတာ။ မြင်လိုက်လို့ရှိရင် ငှက်ပျောခွံက စပြီးတော့ ကောက်ပြီး အမှိုက်တောင်းထဲထည့် တတ်တာ။ ဒါတွေ သတိသမွဇညထဲမှာ အား လုံး ပါသွားတာပဲ။

နံပါတ်(၃)က သန္ဘောသ၊ ရောင့်ရဲ ခြင်းတရား။ ကိုယ့်ရှိတာနဲ့ရောင့်ရဲပြီးတော့ ပညာ ရဖို့၊ ကုသိုလ်ဖြစ်ဖို့၊ ပါရမီဖြစ်ဖို့ပဲ လိုတယ် ဆိုတဲ့စိတ်ကလေးနဲ့ သွားရတယ်။ နောက် … နံပါတ်(၄) နီဝရဏပဟာနဆိုတာကတော့ စိတ် ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းကြီးတွေ မဖြစ်ဖို့ပါပဲဘုရား။ ဈာန်တွေ ဘာတွေထိတော့ မပြောတော့ပါဘူး။ ထားလိုက်ပါတော့။ ဒီလောက်ကလေး အခြေခံ လေး စိတ်ကောင်းရှိရင်ကိုပဲ တပည့်တော်တို့ သာသနာမှာ အင်မတန်မှကျေးဇူးများတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ စိတ်ကောင်း ရှိဖို့ ပထမဆိုတဲ့ စည်းကမ်းလေးကို ကိုယ်စီကိုယ် င တွေးဆပြီးတော့ သူတော်ကောင်းဖြစ်အောင် လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

တပည့်တော် အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြပြီးတော့ မတတ်နိုင်တဲ့အကြောင်း ပြောပြမှာပေါ့။ တပည့် တော် ဘာပြောချင်တာလဲဆိုတော့ … စိတ်ထဲ မှာ ဒေါသဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဒါ ဗျာပါဒနီဝရဏ တွေပဲလို့ အဲဒါလေး သိစေချင်တာပါ။ နောက် လိုချင်လောဘတွေ ငမ်းငမ်းတက်လာလို့ရှိရင် ဒါ ကာမစ္ဆန္ဒနီဝရဏတွေပေါ့။ ဒီနီဝရဏတရား တွေကိုလည်း တပည့်တော်တို့ တဖြည်းဖြည်း ပယ်သွားရင် စိတ်ကောင်းရှိဖို့ထဲ ဝင်သွားတာပဲ။

လေးလေးနက်နက်ထပ်တွေးပါဦး

ဒါကြောင့်မို့ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ပထမဆိုတဲ့

အထဲမှာ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ သိမ်မွေ့နူးညံ့ တာတွေ အများကြီးပါတယ်။ အလိုက်သိတတ် တာတွေ ဘာတွေလည်း ပါတာပေါ့။ ငါ ထပြီး တော့ ဒုန်းဒုန်းဒုန်းနဲ့ လမ်းလျှောက်ပြီး ကျက် လိုက်လို့ရှိရင် သူ့မှာ သမာဓိပျက်မလား။ ဒါလေးတွေကစပြီး စိတ်ကောင်းရှိပြီဆိုရင်လည်း ဝင်သွားနိုင်တာပဲ။ စိတ်ကောင်းရှိပြီဆိုရင်လည်း ဝိနည်းလေးစားဖို့က ဒုတိယဆိုတဲ့ ဝိနည်းလေး စားချင်စိတ်တွေဟာ ထိုက်သလောက် ပေါ်လာ မှာပေါ့ဘုရား။ ရှေ့ဆက်ပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် လည်း လေးလေးနက်နက်တွေးကြည့်ပေါ့ဘုရား။ ဒါ တပည့်တော် တွေးမိတဲ့အတိုင်း အရှင်ဘုရား တို့ကို မျှဝေတာပါ။

စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမ

ပြန်ချုပ်လိုက်လို့ရှိရင် စိတ်ကောင်းရှိဖို့ ပထမဆိုတာ သမာဓိ ထိုက်သလောက် ရှိရမယ် ပေါ့။ ဘယ်ပါဠိတွေထောက်သလဲဆို သိက္ခာသုံး ပါး ဟောတဲ့နေရာမှာ အဓိစိတ္တ၊ အဓိစိတ္တလို့ ဟောတာတွေများတယ်။ အဲဒီသမာဓိတရားကို

စိတ်ကောင်းရှိမို့ကပထမ(၂)

၁၃၆၅ ခု၊ တော်သလင်းလကွယ်နေ့ ၂၀၀၃ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၂၅ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ ည

ယခင်တစ်ပတ်မှအဆက်

အဲဒီတော့ … တပည့်တော် ဒီနေ့ ဆက်ပြောမှာက အရင်တစ်ပတ်က ပြောခဲ့တဲ့ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ပထမနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါပဲ။ အရင်တစ်ပတ်က တပည့်တော်ရဲ့အတွေးနဲ့ တပည့်တော်ပြောခဲ့တယ်။ တပည့်တော်ကလည်း စာတွေထဲမှာ တွေ့တဲ့အလျောက် 'စိတ်ကောင်းရှိ ဖို့ ပထမ၊ ဝိနည်းလေးစားဖို့က ဒုတိယ'ဆိုတာကို ဆရာတော်ကြီး ဘာကြောင့် စဉ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို အကြောင်းလေးတွေစဉ်းစား ပြီးတော့ ပြောခဲ့ တာပါ။

အဲဒါနဲ့ စပ်ပြီးတော့ စိတ္တနဲ့ သမာဓိဆို တာ စပ်ဆက်မှုရှိတဲ့အကြောင်း၊ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ အဘိဓာန်တွေရေးမယ်ဆိုရင် စိတ္တသဒ္ဒါရဲ့ဟောနက်မှာ သမာဓိတောင် ထည့် လို့ ရနိုင်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ဒါလေးတွေ တပည့်တော်ရဲ့အတွေးနဲ့ ပြောခဲ့တယ်။ ဘယ်မှာ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ရှိတယ်၊ ဘယ်မှာ တိတိကျကျပါတယ်၊

ခြင်္သေ့စိတ်ဓာတ်

ဒီနေ့ဖြေပြီးရင် သာမဏေ သကျသီဟ လေ့ကျင့်ခန်းစာမေးပွဲတွေ ပြီးသွားပြီ။ ရှေ့ဆက် ပြီးတော့ ဒီလဆန်း(၈)ရက်၊ (၉)ရက်အတွင်းမှာ စစ်ကိုင်း သာသနာလင်္ကာရ စာမေးပွဲအတွက် အထူးအားစိုက်ပြီးတော့ ကြိုးစားပေးပါ။ ဒါလေး တော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ် မဝင်ပါ စေနဲ့။ ဥပမာပေးရမယ်ဆိုရင် ခြင်္သေ့စိတ်ဓာတ် ပေါ့။ သားကောင်လေးတွေဖမ်းတဲ့အခါမှာ သေး ငယ်ပေမဲ့လို့ ခြင်္သေ့ဟာ ဘယ်တော့မှ စိတ်ထား၊ ဝီရိယအား မပြောင်းသလိုပဲ။ အဲဒါလေးတွေကို နှလုံးသွင်းပြီး ဆက်ပြီးတော့ ကြိုးစားကြပါ။

ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါလေးတွေက နောက်နောင်မှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လေ့လာပြီး တော့ ဒီလိုပဲ ဆက်တွေးသွားကြရမှာပဲ။ မှား လို့ရှိရင်လည်း ပြန်ပြီးတော့ ပယ်ရမှာပဲ။ ဒီတိုင်း ကြီး နေတာထက်စာရင် ခုလို လေ့လာတာက အကောင်းဆုံးပေါ့။

(၁) ဣန္ဒြိယသံဝရ

အရင်တစ်ပတ်က အဓိသီလသိက္ခာနဲ့ စပ်လို့ နည်းနည်းပါးပါး ပြောခဲ့တယ်။ အဓိစိတ္တ နဲ့စပ်လို့လည်း ရှင်အာနန္ဒာကို သုဘလုလင်က မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးတဲ့နောက် လျှောက် ခဲ့တဲ့အခန်းကို ကြည့်ပြီး 'သမာဓိဆိုတာ စိတ် ကောင်းပါပဲ'ဆိုတဲ့ ကောက်ချက်နဲ့ တပည့်တော် ပြောခဲ့တယ်။ နံပါတ်(၁) ဣန္ဒြိယသံဝရ၊ မျက်စိ နား နှာ လျှာ ကိုယ် စိတ်တွေကို စွမ်းအားရှိသမျှ စောင့်ထိန်းတယ်။ သိပ်ပြီးတော့ အာရံ မကျူး ဘူးလို့ ခေါ်တာပေါ့။ ဘာဖြစ်ဖြစ် အာရံဆိုတာ ကျူးလွန်းရင် မကောင်းဘူး။ မကောင်းတဲ့ဘက် မှာဆိုရင် ပိုဆိုးတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ရူပါရံနဲ့ စပ်ပြီးတော့ နင်း ကန်ကြည့်ချင်တဲ့စိတ်ရှိရင် ဒါ မတိုးတက်နိုင်ဘူး။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ ကြီးရင်လည်း လမ်းမှန်ရောက် ဖို့စက်တယ်။ သဒ္ဒါရုံဆိုတဲ့ အသံနဲ့စပ်လို့ ကျူးရင် လည်း မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ဣန္ဒြိယ သံဝရ၊ တတ်နိုင်သမျှ လောဘဒေါသနည်း အောင် စောင့်ထိန်းပေးရတယ်။ ဒါလည်းပဲ သမာဓိအခန်းထဲမှာ ပါတယ်။ ဒီလိုစောင့်ထိန်း ခြင်းဟာလည်း စိတ်ကောင်းရှိဖို့ အများကြီး အထောက်အကူပြုတယ်။ ဒါကြောင့် အရေး ကြီးတဲ့အတွက် ပထမဖြစ်ရတယ်။ ဒီလို တပည့် တော် ဆိုလိုခဲ့တယ်။

အရှင်ဣန္ဒကာဘိဝံသ(မြစကြာ)

(၂) သတိသမွဧည

နံပါတ်(၂)အနေနဲ့ … သတိသမ္ပဇည။ သမ္မဧညခန်းမှာဆို သတိက ပဓာနဖြစ်တယ်။ စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း 'ဌိတေ ဂမနေ' စသည်ဖြင့် အားလုံးသော အပြုအမူတိုင်းမှာ သတိဟာ အရေးကြီးတယ်။ နောက်ဆုံး ... သင်္ကန်းရန်း တာ၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်တာကစပြီးတော့ သတိနဲ့ပြုမူပါတဲ့။ သတိပဋ္ဌာန်အားထုတ်ဖူးတဲ့၊ တရားထိုင်ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိလ်တွေကျ ဒါတွေ ပိုပြီးတော့ သိတယ်။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ တပည့်တော်တို့ အပေါ်ယံအဖြစ်နဲ့ စာသင်တိုက်အတွက် အကျိုး ရှိတာယူမယ်လို့ဆိုရင်လည်း ကုဋိတက်ပြီးရင် မီးပိတ်တာ၊ တံမြက်စည်းလှည်းတာ၊ ဒါတွေကို ယူလို့ရတယ်။ တပည့်တော် တစ်နေ့က ပြော လိုက်တော့ တော်တော်လေး အဆင်ပြေသွားတာ တွေ့ရတယ်။ ကုဋိတွေ သန့်ရှင်းသွားတယ်။ မီးသုံးစွဲတာ စနစ်ကျသွားတယ်။ နောက်လည်း ဒီလိုပဲ ဆက်ပြီး ကြိုးစားပေးကြပါ။

ကုဋိတက်ပြီးပြီ၊ ကျင်ငယ်အိမ်အသုံးပြု ပြီးပြီဆို ဘာလုပ်စရာရှိသလဲ ကြည့်လိုက်ပေါ့။ ကြည့်ပြီးတဲ့အခါမှာ တံမြက်စည်းလှည်းစရာ ရှိရင် လှည်း။ ရေဖြည့်စရာရှိရင် ဖြည့်။ အဲဒီ အလေ့အကျင့်လေး လုပ်ပေးပါ။ တပည့်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း လုပ်နေပါတယ်။ အရှင်ဘုရား တို့လည်း စာချဘုန်းကြီးတွေကစပြီးတော့ ကိုရင် လေးတွေအထိ ကုဋိရောက်လို့ရှိရင် 'ငါ ဘာလုပ် စရာရှိသလဲ' ဒါမျိုးလေးကြည့်ပြီးတော့ လုပ်သွား ရင် ဒီအတွက် သန့်ရှင်းရေးသီးသန့်ကြီးတောင် မလိုအပ်တော့ဘူး။ အမြဲတမ်း သန့်ရှင်းနေမယ်။

ကု**ဋိနဲ့မီး**ဖိုချောင်

ကုဋိနဲ့မီးဖိုချောင်ဆိုတာ ကျန်းမာရေး

အထင်တကြီးနဲ့ပြောတာကို အမှတ်တမဲ့ ကြား တဲ့ကလေးတွေက ဒီလိုပေါတဲ့နေရာ၊ အခွင့်အ ရေးရတဲ့နေရာ သွားချင်စိတ်ပေါက်တယ်ဆိုရင် ဒါတွေဟာ လမ်းပြသဘောဖြစ်သွားတတ်တယ်။ မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ 'သန္တောသ' ရှိတာ လေးနဲ့ရောင့်ရဲပြီးတော့ မျှတသုံးစွဲပါ။ ဒါတွေ ဟာလည်း စိတ်ကောင်းရှိဖို့အတွက် သိပ်ပြီးတော့ အရေးကြီးတယ်။ ဒါရှိမှလည်း စိတ်ကောင်းရှိ တယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ပထမဖြစ်သင့်တယ်။ ဒီလိုဆိုလိုပါတယ်။

(၄) နီဝရဏပဟာန

နောက် ... နီဝရဏပဟာန။ ဒါက တော့ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးဖွင့်ဆိုထားတာနဲ့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်သွားတယ်။ ဆရာတော်ကြီး ဖွင့်ဆိုထားတဲ့ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ပထမထဲ အရှင် ဘုရားတို့ ပြန်ကြည့်ပေါ့။ ကြမ်းတမ်းတဲ့ လော ဘ ဒေါသတွေ မဖြစ်အောင် စောင့်စည်းရမယ် ဆိုတာ အမြဲပါပါတယ်။ ဒီနီဝရဏပဟာန ဆိုတာနဲ့စပ်ပြီး ကြမ်းတမ်းတဲ့ လောဘဒေါသ တွေ မဖြစ်အောင်၊ လောဘကြီးလွန်းတာတွေ ဒေါသကြီးလွန်းတာတွေ မဖြစ်အောင် တပည့် တော်တို့က တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ထိန်းရမယ်ပေါ့။

လောဘကြီးလွန်းရင် စကားပိုတယ်

တစ်နေ့က ဆုံးမစာတစ်ခုထဲမှာ တွေ့ လိုက်ရတယ်။ 'လောဘကြီးလွန်းရင် စကားပို တယ်'တဲ့။ ဒါလည်း ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ စကားတွေ လိုတာထက် ပိုပြီးတော့ ဟုတ်တာရော မဟုတ် တာတွေရော မျက်နှာချိုသွေး ပြောပြီဆိုရင် လောဘကြီးတဲ့သဘော ဖြစ်သွားတာပဲ။ ပုံမှန် လောက်ပဲ ကောင်းတယ်ပေါ့ဘုရား။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

အတွက် သိပ်လိုအပ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သန့် ရှင်းဖို့ တပည့်တော် အမြံတမ်း တောင့်တတယ်။ ကုဋိလည်း သန့်ရှင်းချင်တယ်။ မီးဖိုချောင် ဆွမ်း စားကျောင်းလည်း သန့်ရှင်းချင်တယ်။ ထိုက်သ လောက်လည်း ဆန္ဒပြည့်သွားပါပြီ။ တချို့နေရာ တွေနဲ့ စာလို့ရှိရင်လည်း တော်တော်သန့်တဲ့ သဘော သက်ရောက်ပါတယ်။ ဒီအကျင့် ကောင်းလေးကို ဆက်ပြီးတော့ ထိန်းပေးကြပါ။ တပည့်တော်တို့ သတိသမ္ပဇညရှိရှိနဲ့ ကြိုးစား သွားရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အားလုံးလည်း အကျိုး ရှိပါတယ်။ ဒါဟာလည်း စိတ်ကောင်းရှိဖို့အ တွက် အများကြီးအထောက်အကူပြုတယ်။

(၃) သန္ဘောသ

နောက် … နံပါတ်(၃)အနေနဲ့ ကျတော့ သန္တောသ တဲ့။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ရှိတာလေးနဲ့ ရောင့်ရဲတတ်ရတာပဲ။ ဒါနဲ့ စပ်ပြီး ပြောတဲ့ ဆိုတဲ့အခါမှာ သိပ်ပြီးတော့ သတိထားဖို့လည်း တပည့်တော်ပြောခဲ့တယ်။ ဟာ .. ဘယ်ကျောင်း ကတော့ ဘုန်းကြီးလိုက်တာ။ ဘာတွေ ဘယ် လောက်ရတယ်။ ဒါမျိုးကို ဝမ်းသာစိတ်နဲ့ ပြော ရင်တော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ လိုချင်စိတ်အားကြီးပြီးတော့ 'ဒီလိုကျောင်းမျိုး နေလိုက်ရရင် ဆိုတဲ့အဆက်တွေ ပါလာရင်တော့ မကောင်းတော့ဘူး။ သန္တောသဂုဏ် ပျက်တာ ပေါ့ဘုရား။ အဲဒါမျိုးဆိုရင် စိတ်ကောင်းရှိဖို့ အတွက် အထောက်အကူ မပြုတော့ဘူး။

ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ အကြီး လုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုရင် သိပ်ပြီးတော့ စကားကို ဆင်ခြင်ပြောရတယ်ပေါ့ဘုရား။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်း သာနဲ့၊ မေတ္တာတရားနဲ့၊ မုဒိတာတရားနဲ့ ပြော ရင်တော့ အကောင်းချည်းပေါ့ဘုရား။ ကိုယ်က

ထဲက နီဝရဏပဟာနဆိုတာနဲ့ သွားပြီးတော့ တိုက်ဆိုင်နေတယ်။ တပည့်တော်ကတော့ ရှေ့ က 'ဣန္ဒြိယသံဝရ၊ သတိသမ္ပဇည၊ သန္တောသ' ဒါတွေကို ပိုပြောဖြစ်ခဲ့တယ်ပေါ့။

မေတ္တာ

နောက် … ဈာန၊ ဈာနဆိုရာမှာ ရူပ ဈာန်တင်ပြဆိုပေမဲ့လို့ အရူပဈာန်တွေမှာပါတဲ့ မေတ္တာ ကရဏာ မုဒိတာ ဥပေက္ခာဆိုတာတွေ ဟာလည်း စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ လက္ခဏာတွေပဲ။ ပထမဆုံး မေတ္တာတရား ကြီးမားရမယ်။ ဥပမာ ကိုယ်က တပည့်တစ်ဦးကို မွေးလို့ရှိရင် ခိုင်းစားဖို့ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူ့အကျိုးအတွက် သူ့ကောင်းရာ ကောင်းကျိုးတွေ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုပြီးတော့ ကြံစည်တယ်၊ သူ့ရဲ့ တိုးတက်မှုကို တွေးတော တယ်ဆိုရင် ဒါ မေတ္တာတရားပဲ။ ဒါရှိမှလည်း စိတ်ကောင်းဆိုတာရှိတာ။

ကရုဏာ

ကရဏာဆိုတာလည်း ကိုယ့်ထက်ငယ် တဲ့၊ ကိုယ့်ထက်အဆင်မပြေတဲ့လူတွေကို သနား တာကို ပြောတာပေါ့။ ခုချိန်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတာ တွေနဲ့ပြောမယ်ဆို ခု လူတွေမှာ စီးပွားရေးတွေ က အဆင်မပြေတော့ တပည့်တော်တို့အနေနဲ့ သူတို့ကို ငဲ့ညှာရမယ်။ တပည့်တော်ကို တစ်နေ့ တုန်းက ပန်းရန်ဆရာတစ်ယောက်က ပြော ဖူးတယ်။ သူတို့ရွာတွေမှာ တချို့ မနက်နဲ့နေ့ကို ထမင်းစားပြီးတော့ ညမှာ ဆန်ပြုတ်သောက်နေ ရတာရှိတယ်တဲ့။ ဒီလို ထမင်းနပ်မှန်အောင် မစားနိုင်တဲ့၊ စီးပွားရေးတွေ မပြေလည်တဲ့ ခေတ် အခါကြီးမှာ၊ လူတွေမှာ စားရတစ်လှည့် မစားရ တစ်လှည့်ဖြစ်နေချိန်မှာ၊ ကိုယ်က ပုံမှန်စားရတာ

ခေါသကြီးလွန်းရင် စကားတိုတယ် နောက် .. 'ဒေါသကြီးတော့ စကားတို တယ်'တဲ့။ ဒေါသကြီးလွန်းပြီဆိုရင် စကားက မေးတာတောင်မှ မဖြေချင်ဘူး။ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်းနဲ့ ဒေါသသံပေါက်နေတယ်။ ဒါလည်း မကောင်းဘူး။ ဒေါသအစွန်းထွက် တတ်တယ်။ ဒါ စကားကိုကြည့်ပြီးတော့ ရှေး ဆရာတော်ကြီးတွေ ဆုံးမထားတာ။ သိပ်မှတ် သားစရာကောင်းတယ်။

မာနကြီးလွန်းရင် စကားမိုတယ်

မာနကြီးတော့ စကားမိုတယ် တဲ့။ မို့ မောက်တဲ့သဘော ဆိုလိုတာပေါ့။ သူများကို အထင်သေးတဲ့သဘောနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြှောက်ပြောပြီဆိုရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မာနကြီးတဲ့ သဘောရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ စကားကို ပုံမှန် လေးပဲ ပြောရတယ်။ စကားကို လိုတာထက် ပိုပြီးတော့ လျှောက်ပြောလာပြီဆိုရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ် ဟာ လောဘကြီးတယ်ဆိုတဲ့ စရိက်တွေ ပေါ် တတ်တယ်။ စကားတိုတိတိုတိနဲ့ ဟုတ်တိပတ်တိ မပြောဘူးဆိုရင်လည်း ဒေါသစရိက် ရှိတတ် တယ်။ စကားမောက်မောက်မာမာနဲ့ အကြီး အကြီးမှန်းမသိ၊ အငယ် အငယ်မှန်းမသိ၊ ဆရာ ဆရာမှန်းမသိ၊ ဟိုပြောဒီပြောဆိုရင် မာနကြီးတဲ့ လက္ခဏာရှိတယ်။

ဆရာတော်ဖွင့် သွားခဲ့

အဲဒီလို လောဘ ဒေါသ မာနကြီးတာ တွေ၊ ကြမ်းတမ်းတာတွေကို ပယ်ရမယ်လို့ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးက စိတ်ကောင်းရှိဖို့ ပထမထဲမှာ ဖွင့်ဆိုထားတယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ ပြန်ကြည့်ကြည့်ပေါ့။ ဒါဟာလည်း သမာဓိခန်း

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

လေးနဲ့ တော်ပြီပေါ့။ ဒါကိုပဲ မထောက်မညှာနဲ့ ကိုယ်က ပုံမှန်စားရပါလျက် ပိုပြီးတော့ ဟိုဟာ ဝယ်ချင်လို့၊ ဒီဟာလိုချင်လို့ အလှူခံတယ်ဆို တာမျိုးဟာ ကရုဏာတရား သိပ်ပျက်သွား တယ်။

လူတွေဆင်းရဲနေတယ်ဆိုရင်၊ ကိုယ် လည်း စားလောက်သောက်လောက်ပြီး သာသ နာ့အလုပ်လုပ်နိုင်လို့ရှိရင် တင်းတိမ်မှုရှိသင့်ပါ တယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ လူတွေမှ စားရ တစ်လှည့်၊ မစားရတစ်လှည့် ဖြစ်နေတဲ့ကြားထဲ ကိုယ်က 'တစ်အိမ်ဘယ်လောက်'ဆိုပြီး ကောက် ခံတယ်ဆိုရင် ဒါ ကရဏာသိပ်ကင်းရာရောက် တယ်။ သိပ်ပြီးတော့ စိတ်ပျက်စရာကောင်း တယ်။ ဒါမျိုးတွေလည်း မဖြစ်အောင်နေရတယ်။ ဒီလို ကရဏာရှိမှ စိတ်ကောင်းရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ သိထားပါ။ ဒါဟာ ဈာနထဲမှာ အရူပဈာန အခြေခံဖြစ်တဲ့ မေတ္တာ ကရုဏာနဲ့စပ်ပြီး ပြောပြ တာ။ အပ္ပနာထိ မရောက်သေးဘူး။ 'ဒါလေး တွေရှိမှလည်း စိတ်ကောင်းရှိတယ်၊ ဒီလို စိတ် ကောင်းရှိဖို့ကလည်း ပထမဖြစ်တယ်'လို့ တပည့် တော်အနေနဲ့ ယူဆထားတယ်။

မုဒိတာ

နောက် … မုဒိတာဆိုတာကတော့ ထင်ရှားပါတယ်။ ကိုယ့်ထက်သာလို့ရှိရင် ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီးတော့နေတာဟာ မုဒိတာ ပါပဲ။ ဥပေက္ခာကတော့ ဒီနေရာမှာ ခဏထား လိုက်ပါတော့။ အဲဒီတော့ ဒီ မေတ္တာ ကရုဏာ မုဒိတာပြီးရင် နောက်ဆုံးမှာ အနစ်နာခံတဲ့စိတ် ကို နည်းနည်းပြောပြချင်တယ်။ အနစ်နာခံတဲ့ စိတ်ဆိုတာ မေတ္တာထဲမှာ ဝင်နိုင်တာပဲ။ ကရု ဏာထဲမှာ ဝင်နိုင်တာပဲ။ အတ္တကြီးပြီဆိုရင်၊

သက္ကာယဒိဋ္ဌိ သိပ်ကြီးပြီဆိုရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အနစ်နာခံတဲ့စိတ်ဓာတ်ရှိဖို့လည်း လိုအပ်ပါ တယ်။

အနစ်နာခံစိတ်

ဥပမာ … စာချဘုန်းကြီးစစ်စစ်တစ်ပါး ဖြစ်ဖို့ တပည့်တော်တို့ လိုအပ်တာတွေအများ ကြီးရှိတယ်။ ကိုယ်က စာချနေရင်ပြီးတာပဲ၊ ဒါမျိုးသဘောမထားဘဲနဲ့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက် တာလေးတွေ တာဝန်ယူလုပ်ပေးရတယ်။ကိုရင် လေးတွေ ချို့တဲ့နေတာလေးတွေကြည့်ပြီး လို အပ်တာလေးတွေ ဖြည့်ပေးရတယ်။ သူကတော့ စိတ်ထားလေး ဘယ်လိုရှိတယ်၊ ဘယ်လိုပြင်ပေး လိုက်ရင် ကောင်းမယ် စသည်ဖြင့် ဒီလောက်အ ထိ ရှိနိုင်မှ တပည့်တော်တို့ စာချဘုန်းကြီးဘဝ မှာလည်း စိတ်ကောင်းရှိတယ်ဆိုတာ ပိုပြီးတော့ ပေါ်လွင်နိုင်တယ်။

ဒါနဲ့ စပ်ပြီးတော့ တပည့်တော် ပြောပြ ဦးမယ်။ ဟိုတုန်းကလည်း ပြောပြဖူးတယ်။ ရှေးပညာရှိတွေရော၊ ယခုလက်ရှိ စာရေးဆရာ တွေရော ရေးသွားတာလေးတွေ။ သီလတော့ ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့အတွက် သူတို့ အားမရပါးမရဖြစ်ရတာလေးကို ကဗျာ တွေ၊ ဝတ္ထုတွေ ဖွဲ့ခဲ့တာတွေရှိတယ်။ အဲဒါလေး တွေကို နည်းနည်းပြောပြမယ်။

ဇင်ပုံပြင်လေး

ဇင်ဗုဒ္ဓဘာသာစာအုပ်ထဲမှာ တစ်ခုဖတ် ဖူးတယ်ပေါ့။ ရဟန်းနှစ်ပါး ခရီးတစ်ခုအသွားမှာ ချောင်းလေးတစ်ခုရောက်တော့ ချောင်းမကူးနိုင် လို့ ငိုနေတဲ့ အမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ယောက်

မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဝိနည်းလေးစားရုံလေးတစ်ခု တည်းနဲ့တော့ မလုံလောက်ဘူး။ သူများအပေါ် မှာ မေတ္တာကရဏာနဲ့လည်း ငဲ့ညှာတတ်ရမယ်။ ဥပမာ … ကိုယ့်ရွာမှာ စီးပွားရေးမပြေလည်ဘူး။ ဒါကိုပဲ ပဋ္ဌာန်းပွဲလုပ်မယ်ဟေ့၊ တစ်အိမ်ဘယ် လောက်ထည့် စသည်ဖြင့် ကောက်တာမျိုးပေါ့။ ဒါတွေဟာ ကရဏာတရား ကင်းရာ

ပါးရာရောက်တယ်လို့ တပည့်တော် ဟိုတုန်းက လည်း ပြောခဲ့တယ်။ ရွာရဲ့အခြေအနေဟာ ဘယ်လိုစားနေရသလဲ၊ ဘယ်လိုသောက်နေရ သလဲ၊ ဒီရွာ ပညာရေးတိုးတက်အောင် ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ။ ဒီလိုစိတ်မျိုး များများ မွေးမှ မေတ္တာကရဏာတွေရှိပြီးတော့ စိတ်ထား ကောင်းသွားမယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ဘာပွဲလုပ် မယ်၊ ဘယ်လောက်ထည့်ကြဆိုရင် မညှာတာ ရာရောက်သွားပြီ။ နောက်ပြီး ... ဘုရားပွဲအ ကြောင်းပြုပြီးတော့ ဇာတ်အငြိမ့်ထည့်မယ်၊ တစ်အိမ်ဘယ်လောက်ထည့်။ ကျောင်းဆောက် မယ်၊ ဘယ်လောက်ထည့်။ ထည့်နိုင်မထည့်နိုင် မသိဘဲနဲ့ သွားပြီးတော့ နင်းကန်ကောက်တာ တွေဟာ တပည့်တော်တို့ မေတ္တာကရဏာတွေ ခေါင်းပါးရာရောက်တယ်။ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ ပထမဆိုတာနဲ့ ဆန့်ကျင်တယ်။ တပည့်တော်က ဒီလို ပြောချင်တာပါ။

ကောက်ချက်မလွဲပါနဲ့

ကောက်ချက်လွဲပြီးတော့ 'ဟာ … ဘုန်းကြီးဆိုလိုတာက ဝိနည်းဖောက်ဖျက်လို့ရ တယ်' ဒီလိုအထိ ရောက်သွားမှာစိုးလို့ ပြောပြ တာ။ ဝိနည်းတစ်ခုတည်း လေးစားတာထက် ဒီစိတ်ကောင်းလေးတွေပါ ပူးတွဲလေ့ကျင့်တာဟာ မကောင်းဘူးလား။ ဒါကရော အရေးမကြီးဘူး

တွေ့တယ်တဲ့။ တွေ့တော့ ရဟန်းတစ်ပါးကနေ ပွေ့ခေါ်ပြီး တစ်ဘက်ကမ်းမှာ ချပေးတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာမှတော့ မရှိဘူး။ ဒီအမျိုးသမီး ဒုက္ခရောက်တာကို ကူညီချင်တဲ့ကရဏာသက် သက်နဲ့ ကူညီလိုက်တာပဲ။

တစ်ပါးကတော့ ဒါကိုပဲ တစ်လမ်းလုံး ပြောလာလိုက်တာ မပြီးတော့ဘူးတဲ့။ အရှင် ဘုရား၊ ဝိနည်းကို မသိဘူးလား။ အမျိုးသမီး ဆိုတာ မထိကောင်းတာ မသိဘူးလားနဲ့ ဗျစ် တောက်ဗျစ်တောက် ပြောလာမှာပေါ့။ ကျောင်း ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ခုနက အမျိုးသမီးကို တစ်ဘက်ကမ်းရွှေ့ချပေးတဲ့ ရဟန်းက ဘာပြော လိုက်လဲဆိုတော့ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်က အမျိုးသမီးကို ချောင်းဟိုဘက်တင် ထားပစ်ခဲ့ တာပါ၊ အရှင်ဘုရားက ဘာလို့များ ကျောင်းထိ ယူလာခဲ့တာတုံး တဲ့။ ဒီပုံပြင်လေးကို ဇင်ဗုဒ္ဓ ဘာသာပုံပြင်ထဲမှာ တပည့်တော်ဖတ်ဖူးတယ်။

ဝိနည်းနဲ့ မေတ္တာကရဏာ

အဲဒီတော့ .. ဒါလေးကိုကြည့်လို့ရှိရင် စဉ်းစားစရာတွေပေါ် လာတယ်။ ဝိနည်းဆိုတာ တော့ တပည့်တော်တို့က လေးစားနိုင်ရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ တစ်ဖက်ကလည်း ကရဏာမေတ္တာ ရှိတဲ့စိတ်ကို ထည့်တွေးရမယ်။ သူတို့က အဲ့ဒါကို ဇောင်းပေးထားတယ်။ သူတို့ ဇင်ဝါဒဆိုတာက ဘုရားအလောင်းဝါဒပေါ့။ အဲဒီတော့ ဒီမေတ္တာ ကရဏာရှိတာတွေလည်း လိုအပ်တယ်ဆိုတာ တပည့်တော်တို့ ပြန်ပြီးတော့ စဉ်းစားသင့်တယ်။ တပည့်တော်ဆိုလိုတာက ဝိနည်းကို စည်း ဖောက်သင့်တယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ တပည့်တော်တို့ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာတွေဆို တာက ဝိနည်းစည်းကမ်းကို လေးလေးစားနေရ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

လား။ ဒီဇာတ်လမ်းလေးက ဒါကို မီးမောင်းထိုး ပြနေတယ်။

ဖိုးမောင်လာပြီ

နောက်တစ်ခုက ဘာလဲဆိုတော့ ... ခု အသက်(၉၀)ကျော်ပြီး သက်ရှိထင်ရှားရှိသေး တဲ့ ကဗျာဆရာကြီးမင်းသုဝဏ် ရေးသွားတဲ့ 'ဖိုးမောင်လာပြီ'ဆိုတဲ့ ကဗျာလေး။ ဖိုးမောင် ဆိုတာက တံငါသည်လေးတစ်ယောက်ပါပဲ။ တစ်ရွာလုံးမှာ တံငါသည်က ဒီတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူကပဲ တစ်ရွာလုံးစားဖို့ ငါးသွားမျှားရ တယ်။ သူ့ကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် တံငါသည်မို့ သီလသိက္ခာအနေနဲ့ အားနည်းနေတယ်ပေါ့။ အထက်တန်းစားမျက်လုံးနဲ့ကြည့်ရင်လည်း နှာ ခေါင်းရှံ့စရာ သိပ်ကောင်းနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကဗျာဆရာကြီးက စိတ်ကောင်းရှိဖို့ အရေးကြီး တယ်ဆိုတာလေးကို မြင်စေချင်လို့ သူ့ကိုဂုဏ် ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဒီကဗျာဖွဲ့တယ်လို့ တပည့်တော် ယူဆတယ်ပေါ့။

သူက အဲဒီလို ငါးသွားသွားဖမ်းပြီးတော့ ညမှောင်ပြီဆိုရင် ပြန်လာတယ်။ ပြန်လာရင် ကင်းစောင့်သမားကနေ တံခါးလေးဖွင့်ပေးလိုက် တယ်ပေါ့။ တံခါးဆိုတာ တံခါးမကြီးအောက်က မလွယ်ပေါက်ခေါ်တဲ့ တံခါးလေးကိုပြောတာ။ တပည့်တော်တို့ ဟိုတုန်းကတော့ 'ခွေးထွက် ပေါက်'ဘာညာ ခေါ်ကြတယ်။ ဖိုးမောင်လေးက အဲဒီမလွယ်ပေါက်ထဲက ဝင်ဝင်လာတယ်။ သူ လာလို့ရှိရင် သင်္ကေတအဖြစ် ခွေးတွေဘာတွေ ဟောင်သံလည်း ကြားရတယ်တဲ့။

တစ်ညမှာတော့

တစ်ညမှာတော့ ခွေးတွေကလည်း

ဟောင်၊ တောက်တဲ့တွေဘာတွေကလည်း အော် နေတဲ့အချိန်။ ညကလည်း အင်မတန်မှ မှောင် မည်းနေတဲ့အချိန်။ ထုံးစံအတိုင်း သူပြန်လာ တယ်ပေါ့။ ပြန်လာတဲ့အခါ သူက ခါတိုင်းလို ကင်းစောင့်သမားကို 'တံခါးဖွင့်ပါ'လို့ မပြော တော့ဘူး။

'သို့ဖြစ်သော်ငြား၊ ခါတစ်ပါးသို့၊ တံခါးဝင်လို၊ သူမဆိုဘဲ၊ မောင်းကိုထုပါ၊ လူစု ပါဟေ့၊ ရွာကိုဘေးမှ၊ ကာကွယ်ကြလော့၊ ဓားပြ ငါ့အား၊ ဖမ်း၍ထားဟု၊ စကားမဆုံး၊ ဟစ် အော်တုန်းတွင်၊ ဒိုင်းဒုန်းဒိန်းသံ၊ ရွာလုံးညံသည်၊ ရျောင်းယံပဲ့တင် ထပ်သတည်း 'တဲ့။ ဆရာကြီးရဲ့ ကဗျာစာသားလေးတွေက တော်တော်ကို အသက်ပါတယ်နော်။

ခွေးဟောင်သံကြားတိုင်း

ဖိုးမောင်ဟာ ခါတိုင်းခါလို 'ငါ့ကို ရွာ တံခါးဖွင့်ပေး'လို့ မဆိုတော့ဘူးတဲ့။ ဘာလို့လဲဆို တော့ သူ့နောက်မှာ ဓားပြတွေ ကပ်ပါလာ တယ်။ သူ့ကို ခြိမ်းခြောက်အကျပ်ကိုင်ထား တယ်။ 'မင်း ရွာတံခါးဖွင့်ခိုင်း၊ မဖွင့်ခိုင်းရင် မင်းကို သတ်ပစ်မယ်'ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့။ သူက ရွာတံခါးပေါက် ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ခါတိုင်းလိုပဲ 'ရွာတံခါးဖွင့်ပါဦး'ဆိုရင် အတွင်းက လူက ဖွင့်ပေးမှာပဲ။ အပြင်က ဖြစ်စဉ်ကို သိမှ မသိဘဲကိုး။

ဒီမှာ ဖိုးမောင်က တွေးလိုက်တယ်။ ငါသာ တံခါးဖွင့်ခိုင်းလိုက်ရင် တစ်ရွာလုံး ဒုက္ခ ရောက်ကုန်မယ်။ လူသေရင်လည်း သေမယ်။ အနည်းဆုံးတော့ ပစ္စည်းတွေပါမယ်။ ငါ မဖွင့် ခိုင်းလို့ရှိရင်တော့ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ သေ မယ်။ အဲဒီလိုတွေးလိုက်ပြီးတော့ တံခါးဖွင့်ဖို့

မီးမောင်းထိုးပြ

အဲဒီတော့ ဒီကဗျာဆရာကြီးက သီလ သိက္ခာတစ်ခုတည်းကို ဦးတည်မနေဘဲနဲ့ စိတ် ထားကောင်းတာလေးတွေကလည်း အရေးကြီး တာပဲဆိုတာကို ခုနက ဇင်ပုံပြင်ထဲကလိုမျိုးပဲ မီးမောင်းထိုးပြီးတော့ ပြသွားတယ်ပေါ့။ တပည့် တော်တို့ ထေရဝါဒမျက်စိနဲ့ ကြည့်လို့ရှိရင် လည်း တပည့်တော်တို့မှာ သီလတစ်ခုတည်း တော်ရံနဲ့ မပြီးပါဘူး။ ကိုယ်က ဆရာနေရာမှာ ဆို ကိုယ့်အတွက်နဲ့ တပည့်တွေ တိုးတက်လာ အောင်၊ တပည့်တွေ့ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အတွက်နဲ့ ဆရာသမား စိတ်မဆင်းရဲအောင် တတ်နိုင်သမျှ လက်တွဲလုပ်ဆောင်သွားကြဖို့၊ ဒါမျိုးတွေလည်း လိုပါတယ်။ နောက်ဆုံး … တောင်းစားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကို ထမင်းပေးတာကစပြီး 'သြော် ... သူလည်း သူ့ဟာနဲ့သူ အကြောင်းရှိလို့ တောင်းစားရတာ နေမှာပါပဲလေ လို့ နှလုံးသွင်းပြီး ဆဲဆိုမပေးဘဲနဲ့ လေးလေးစားစား ပေးတယ်။

ဒါဆိုရင် စိတ်ထားလေးတွေဟာ အင် မတန်မှပြည့်ဝသွားတာပဲ။ တပည့်တော်တို့ ကတော့ နှစ်ခုလုံးယူရမှာပဲ။ သီလကို သွားပြီး တော့ ချိုးဖောက်လို့တော့ မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အထူးသဖြင့် ပထမတန်းစားဖြစ်နေရမှာတော့ စိတ်ကောင်းရှိနေဖို့၊ မေတ္တာကရဏာတရားတွေ အနစ်နာခံတဲ့စိတ်တွေရှိနေဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ တပည့်တော်တို့ ကောက်ချက်ချလို့ရတယ်ပေါ့။

ဆဲတတ်သူများနှင့်တစ်ညနေ

နောက်ဆုံးတစ်ချက် ပြောချင်တာလေး ရှိပါသေးတယ်။ ဂျူးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးစာရေး ဆရာမတစ်ယောက် ရေးထားတာလေးပါ။ ဆဲ တတ်သူများနှင့်တစ်ညနေ ဆိုတဲ့ဝတ္ထုလေး။ ဒါ

မခိုင်းတော့ဘဲနဲ့ မောင်းထု လူစုပြီးတော့ ရွာကို ကာကွယ်ကြဖို့အတွက် လှမ်းပြောလိုက်တော့ တယ်။ ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာ ဓားပြတွေက သူ့ကိုပဲ ချက်ချင်း အဲဒီနေရာမှာ ပစ်သတ်ပြီး ပြေးသွားကြတဲ့အတွက် သူ သေသွားရှာတယ်။ သူသေသွားပေမဲ့ တစ်ရွာလုံးက ညည နွေး ဟောင်သံကြားတိုင်း သူ့ကိုပဲ တောင့်တပြီးတော့ နေတဲ့အကြောင်းလေးကို ကဗျာဖွဲ့ထားတာ။

ကဗျာဖွဲ့ထိုက်သူ

ဒီမှာ ပြန်ပြီးတော့ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ဒီဖိုးမောင်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မစဉ်းစားတတ်တဲ့ ရိုးရိုးပုဂ္ဂိုလ်အမြင်မှာ လူ့အောက်တန်းစားပဲ။ ဘာမှ ကဗျာဖွဲ့စရာမရှိဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကဗျာ ဆရာကြီးက ဖွဲ့ပြသွားတယ်။ ဖွဲ့ပြပြီး ဘာကို မီးမောင်းထိုးပြသွားလဲ။ စဉ်းစားကြည့်ရအောင်။ သီလရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မလုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ကို သူလုပ်သွားတယ်။ တချို့ သီလ သိက္ခာရှိတယ်ဆိုရင် ဘုရားလူကြီးလိုလို ဘာလို လိုလုပ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို အသက်စွန့်ဖို့ မပြောနဲ့၊ သူ့အိမ်ကပစ္စည်းလေး စွန့်ဖို့တောင်မှ မနည်းတွန့်တိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ အနစ်နာခံနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သိပ်မရှိဘူး။

ဖိုးမောင်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက သီလ သိက္ခာအနေနဲ့ကြည့်ရင်တော့ လူ့ရဲ့စွန့်ဖက်ပဲ။ ဘာမှ သိပ်အသုံးကျတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေ မဲ့ စိတ်ထားလေးက တစ်ရွာလုံးအတွက် သိပ် မြင့်မြတ်တယ်။ သူ့အသက်သာ အသေခံသွား ခဲ့တယ်။ သူရဲ့ ကိုယ်လွတ်မရုန်းဘဲနဲ့ စွန့်လွှတ် သွားတဲ့ ဒီစိတ်ဓာတ်လေးဟာ သိပ်လှတဲ့အတွက် ဆရာကြီးက ကဗျာဖွဲ့ပေးသွားတယ်။ မေတ္တာ ကရဏာအားကြီးတာကို ဖော်ညွှန်းချင်တာပဲ။

သမားတွေက အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဟေးဝါး နဲ့ ဆင်းပြီးတော့ တွန်းကြတယ်။ ဇာတ်လိုက် အမျိုးသမီးက ထိုင်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲကြည့် လိုက်တော့ အောက်တန်းမကျပါဘူးဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ ခင်ပွန်းကလည်း ဆင်းမတွန်းဘဲ ဒီအတိုင်းထိုင် နေတာ တွေရတယ်တဲ့။ ကားပျက်တာ မသိသ လိုလို၊ ဆင်းတွန်းရမှာ သူနဲ့မဆိုင်သလိုလို၊ ဒါမျိုးပဲ ဘာသိဘာသာနေနေတယ်။ ခုနပုဂ္ဂိုလ် တွေကတော့ ဟေးဝါးနဲ့ ဟိုပြောဒီပြောနဲ့ ဝိုင်း တွန်းသွားကြတယ်။

အဲဒီမှာ အမျိုးသမီးက စိတ်အကြောင်း ကို တော်တော်လေး စဉ်းစားမိသွားတယ်ပေါ့။ သူတို့ ဒီလိုသူများတွန်းနေတဲ့အပေါ်မှာ ဆင်း တောင်မပေးဘဲနဲ့ ထိုင်နေတာဟာ သင့်တော် သလား။ သူ့ရဲ့ခင်ပွန်းကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း ဆင်းတွန်းတာကို သူနဲ့မဆိုင်သလိုလို။ ကိုယ့်ရဲ့ နေရာလေးတစ်ခုပျောက်မှာစိုးတဲ့အတွက် အများ ဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ သူများဝန်တက်အောင် ဆင်းမပေးဘဲနဲ့ ပေပြီးတော့ထိုင်နေတာတွေကို တွေးနေမိတယ်တဲ့။ ဒီဝတ္ထုလေးဟာ ဒီအမျိုး သမီးရဲ့တွေးတောချက်လေးနဲ့ အဆုံးသတ်သွား တယ်။ 'ဆဲတတ်သူများနှင့်တစ်ညနေ တဲ့။

အထင်နဲ့ အမြင်

သူ ဘာကိုပြောချင်တာလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အောက်တန်းမကျပါဘူးဆိုတဲ့ အမျိုးသား တွေ၊ အင်္ကျီတွေပုဆိုးတွေ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ် ပြီးတော့ အထက်တန်းစားဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကားခဏလေးစီးလို့ နေရာလေးတစ်ခုရတာကို နေရာပျောက်မှာစိုးတဲ့အတွက် သူများဒုက္ခရောက် တာကို ဝင်ပြီးတော့ မကူဘဲနဲ့ ထိုင်နေကြတယ်။ ခုနက ဆဲတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကပဲ ဆင်းပြီးတော့

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

လေးကလည်း ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ခုနပုံစံအ တိုင်း လာတာပဲ။ တစ်ညနေမှာ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက် ဘောလုံးပွဲ သွားကြည့်တယ်ပေါ့။ ကြည့်တော့ သူတို့နားလေးမှာက အမူးသမား တွေ ရှိနေသတဲ့။ မျက်နှာတွေကလည်း နီရဲ၊ ဆံပင်တွေကလည်း လိမ်တွန့်လို့။ အဲဒီလူတွေက ဘောလုံးသမားတွေကိုလည်း ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲကြတာတဲ့။ ဒီကောင်တွေကန်နေတာ ဘယ် လို ဘာညာနဲ့ပေါ့။ အဲဒီတော့ ... အမျိုးသမီးက ဒီလို အောက်တန်းကျတဲ့လူတွေလည်း ရှိသေး တာပဲဆိုပြီးတော့ စိတ်ညစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ အမျိုးသားကိုလည်း ဘောလုံးပွဲကြည့်ရင် ဒီလိုပဲ ဆဲတတ်သလားလို့ မေးကြည့်တော့ သူ့အမျိုး သားက ဒီလိုအောက်တန်းကျတဲ့ထဲ သူမပါဘူး လို့ ဒါမျိုး ပြန်ပြောတယ်တဲ့။

အောက်တန်းကျသူများ

သူတို့ဘောလုံးပွဲပြီးလို့ ပြန်ကြတဲ့အခါ မှာ တက္ကစီစီးရမှာ ပိုက်ဆံနှမြောတာနဲ့ လိုင်း ကားစီးသွားကြတယ်။ လိုင်းကားစီးတော့လည်း ခုနက ဆဲဆိုနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အင်္ကျီပုဆိုးစုတ် ပြတ်နံစော်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ပြန်ဆုံတာပဲ။ သူတို့က ကားပေါ်မှာလည်း ဒီလိုပဲ ဟေးဝါးနဲ့ သူတို့ပြောချင်တာ ပြောလာကြတယ်။ အမျိုး သမီးခမျာ သိပ်စိတ်ညစ်နေတာပဲ။ သော် … နှုတ်မစောင့်စည်းဘဲနဲ့ အောက်တန်းကျလိုက်တာ လို့ ဒီလိုတွေးရင်း ပါလာရတယ်ပေါ့။ သူတို့ လင်မယားက ထိုင်ခုံရတယ်။ အမူးသမားတွေ၊ ပါးစပ်ကြမ်းတဲ့လူတွေကတော့ ထိုင်ခုံမရဘူး။ တစ်နေရာကျတော့ ကားက ပျက်သွားပါလေ ရော။ ပျက်တော့ စပယ်ယာကနေပြီးတော့ 'ဆင်းပြီး တွန်းကူကြပါ'ဆိုတော့ ခုနက အမူး

စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမ၊ ဝိနည်းလေးစားဖို့က ဒုတိယ လို့ စဉ်တယ်။ ဒါ ဆရာတော်ရေးတာ နော်။ ဘာဖြစ်လို့ရေးလဲဆိုတာ မပြောသွားဘူး။ ရှာလည်း မတွေ့ဘူး။ ဒါက တပည့်တော် တွေးကြည့်တာတွေ။ ဘယ်လိုတွေးကြည့်မိလဲဆို တော့ ခုနကလိုပေါ့။ စိတ်ကောင်းရှိဖို့လိုအပ် တယ်ဆိုတဲ့ သရုပ်က ဒီဇာတ်လမ်းတွေနဲ့ဆိုရင် ပေါ်လောက်ပါပြီ။

ခုနက ကားစီးတဲ့ဥပမာနဲ့ကြည့်လို့ရှိရင် ပဲ ကိုယ်က သီလရှိတယ်၊ အထက်တန်းကျ တယ် ဆိုပြီးတော့ သူများတွေ တအားကြီးလိုအပ် နေတဲ့အချိန်မှာ မကူညီဘဲ အေးအေးဆေးဆေး လေး နေတယ်။ အလားတူပဲ။ ရပ်ရွာမှာ ဒုက္ခ ရောက်နေတယ်၊ စားစရာ သောက်စရာမရှိပါ ဘူးဆိုမှ ကိုယ့်ကျောင်းမှာ ကျောင်းဆောက်ဖို့အ တွက် ဘယ်လောက်လျုပါဆိုပြီး ဒါမျိုးတွေလုပ် နေတာတွေကလည်း တပည့်တော်တို့ ရှက်သင့် တယ်။ ခုနအမျိုးသမီးဟာ ကားပေါ်မှာ သူ့ ယောက်ျား ဆင်းမတွန်းဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထက်တန်းစားလို့ထင်တာကို စိတ်ထဲက ရက် နေသလိုပဲ တပည့်တော်တို့လည်း ဒါတွေဟာ ရက်သင့်တဲ့အရာတွေလို့မြင်တတ်ရမယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ ဒါမျိုးတွေမလုပ်မိ အောင် ရှောင်ကြဉ်ရမယ်။ ဒါဆိုရင် စိတ် ကောင်းရှိနိုင်တာပဲ။

စိတ်ကောင်းရှိရင်

စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမ၊ ဝိနည်း လေးစားဖို့က ဒုတိယ လို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုစဉ် သင့်လဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး တပည့်တော်ယူဆချက် ပေါ့။ စိတ်ကောင်းရှိပြီး နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သီလ စောင့်ထိန်းရတာ ဘာမှမခက်ဘူး။ ဥပမာအား

အနစ်နာခံပြီးတော့ ကူတတ်တယ်။ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းဆိုတာ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလည်း အများကြီးရှိတတ်ပြီးတော့ သူတော်ကောင်းဆိုပြီး အထက်တန်းကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို့ သတ်မှတ် ထားတဲ့ လောကီလူတွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ် ဓာတ်အောက်တန်းကျတယ်ဆိုတာကို ပြသွား တယ်။ တပည့်တော်တော့ အဲဒီလိုယူဆတယ်။

စိတ်ကောင်းရှိဖို့အရေးကြီး

အဲဒီတော့ … ဇင်ဗုဒ္ဓဘာသာဝတ္ထု၊ ကဗျာဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်ရေးတဲ့ 'ဖိုးမောင် လာပြီကဗျာ၊ စာရေးဆရာမဂျူးရဲ့ ဆဲတတ်သူ များနှင့်တစ်ညနေ ဝတ္ထုတိုလေးတွေကို ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် ဘာကို မြင်ရသလဲ တွေးကြည့်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် သီလရိုတယ်၊ အထက်တန်းကျ တယ်ဆိုပြီးတော့ ထင်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မေတ္တာ ကရုဏာကင်းမဲ့ပြီးတော့ စိတ်ထားတွေညံ့နေတတ်တာကို မီးမောင်းထိုးပြ တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်က အောက်တန်းစား လို့ သိပြီးတော့ သီလ သမာဓိမရှိဘူးလို့ သတ် မှတ်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တစ်နေရာမှာ ကိုယ့် ထက်သာပြီး စိတ်ဓာတ်တွေ သိပ်မြင့်မြတ်နေ တတ်တာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီတော့ တပည့် တော်တို့ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ပထမဆိုတာ သိပ်လိုတဲ့ အကြောင်း ဒီစာရေးဆရာတွေကလည်း ဒါမျိုး လေးတွေနဲ့ သက်သေပြသွားတဲ့သဘော ဖြစ် သွားတယ်ပေါ့။

ရှက်တတ်ရမယ်

တပည့်တော် နိဂုံးချပ်အနေနဲ့ ပြောချင် တာက ဘာလဲဆိုတော့ … ဆရာတော်က (၁)နဲ့(၂)ကို စဉ်တဲ့အခါမှာ ဤကျောင်းတိုက်၌

တပည့်တော်တို့ သမာဓိနဲ့ ပညာ မပါ ဘူးဆိုလို့ရှိရင် သီလတစ်ခုတည်း လုံအောင်ထိန်း တာကိုက ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးဖြစ်နေတယ်။ သီချင်းလေးမဆိုဖို့ ထိန်းနေရတာကိုက မနည်း၊ ညစာမစားဖို့ ရှောင်နေရတာကိုက မနည်း ဖြစ် သွားတတ်တယ်။ ဒါတွေဟာ သမာဓိ ပညာ အားနည်းလို့ပဲ။ အဲဒီတော့ သီလတစ်ခုတည်း ရှိရုံနဲ့ စိတ်ကောင်းထားဖို့ဆိုတာ ရှိချင်မှရှိမယ်။

စာသင်သားတစ်ပါး

စာသင်သားအနေနဲ့ ဥပမာည္သန်းမယ်ဆို ရင် … ကိုရင်တစ်ပါးဟာ ကျောင်းမှာ သီလတွေ လည်း လုံခြုံနေတာပဲ။ စာလည်း ကြိုးစားနေ တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူများတွေက ဝေယျာဝစ္စတစ်ခု တအားလုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်က လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်ပါလျက်၊ လိုလည်းလိုအပ်ပါလျက်နဲ့ ကိုယ့်စာကိုယ်ကျက်ပြီးတော့ နေတယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စိတ်ထားကောင်းနည်းသွားတယ်။ ဒါမျိုးက သိပ်ပြီးမကောင်းဘူးပေါ့။ အများချစ် ခင်မှုလည်းမရဘူး။ သင့်လည်းမသင့်တော်ဘူး။ ရှက်လည်းပဲ ရှက်သင့်တဲ့အရာတွေပါ။

သူများတွေက အနားယူချိန်မို့ အိပ်နေ တယ်။ ကိုယ်က ဒုန်းဒုန်းဒုန်းနဲ့ လမ်းလျှောက်ပြီး တော့ စာကျက်နေတယ်။ ဒါတွေကလည်း စိတ် ကောင်းမရှိတာပဲ။ ဒါကြီးအတွက် သီလအနေနဲ့ တော့ သွားပြီးအပြစ်မပြောနဲ့၊ သူ့မှာ ဘာသီလ ပျက်တယ်လို့ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါမျိုးတွေက မဖြစ်သင့်ဘူး။ ဒီလို စိတ်ထား ကောင်းနည်းလာပြီဆိုရင် သီလထိန်းရတာကိုက တစ်ခါတစ်ရံ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးလိုဖြစ်နေတတ် တယ်။ သီလတစ်ခုတည်းလုံရုံနဲ့ သမာဓိ စိတ် ကောင်းရှိဖို့၊ ပညာတွေတတ်ဖို့က မလွယ်ဘူး။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဖြင့် .. တပည့်တော်ရဲ့ကိုယ်တွေ့ပြောရမယ်ဆို ရိပ်သာတွေသွားပြီးတော့ တစ်လခွဲ နှစ်လ တရား အားထုတ်တယ်။ ရိပ်သာတရားအားထုတ်တဲ့ အချိန်မှာ၊ သူ့ဟာသူ မှတ်နေတဲ့အချိန်မှာ၊ သမာဓိ ပညာအတွက် အလုပ်လုပ်နေတဲ့အချိန် မှာ သီချင်းမဆိုမိဖို့ အထူးစောင့်စည်းစရာ မလိုတော့ဘူး။ သီလက အလိုလို လုံသွားတာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ဝိကာလဘောဇန စား

ချင်စိတ် လုံးဝမရှိဘူး။ သတိကို မရဘူး။ ဘာ ခိုးလုပ်မယ်၊ ညာခိုးလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ သီလ ဖျက်ဖို့အလုပ်တွေဟာ စိတ်ကောင်းရှိနေတဲ့အ ချိန်၊ သမာဓိပွားနေတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပေါ်ဘူး။ တရားအားထုတ်ပြီးတော့ သမာ ဓိရနေတဲ့အချိန်တွေဟာ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့အချိန် တွေပဲ မဟုတ်လား။ နောက်ဆုံး ... မဂ်ပညာ ဖိုလ်ပညာရရင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့ ဘုရား။ ဒီအချိန်တွေမှာဆိုလို့ရှိရင် သီလဟာ အထူးစောင့်စည်းစရာ မလိုဘူး။ သူ့အလိုလို ပြည့်ပြီးသားဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ စိတ်ကောင်းရှိ တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်မှာ ဝိနည်းသီလဆိုတာ အလိုလိုလုံပြီးသား ဖြစ်ဖို့များသွားတယ်။

သီလလုံပေမဲ့

နောက်တစ်မျိုး ထပ်စဉ်းစားကြည့်ရ အောင်။ သီလသက်သက်သာရှိနေတဲ့ တချို့လူ တွေ ရှိကြတယ်။ ငါတို့က ငါးပါးသီလလုံတယ် ဆိုပြီးတော့ ရပ်ရေးရွာရေးမှာ ဒုက္ခရောက်နေတာ ကို မကူညီတာတို့၊ ကိုယ့်ဆီလာ အကူအညီ တောင်းရင် ငေါက်ငမ်းပြီးတော့ ရစရာမရှိအောင် ပြောတာတို့၊ ဒါမျိုး အများကြီးရှိတယ်။ ဒါ ကြောင့် သီလလုံအောင်ထိန်းရုံနဲ့ စိတ်ကောင်း ရှိဖို့၊ ပညာတွေတိုးပွားဖို့ကျတော့ စက်သွားပြီ။

တွေတိုးလာတယ်။ လက်တွေ့သဘောအနေနဲ့ တရားထိုင်တဲ့ အချိန်မှာဆိုရင် သီလဆိုတာ ထည့်တွက်စရာကို မလိုအောင် အလိုလို လုံပြီး သား ဖြစ်သွားတယ်။ သီလတစ်ခုတည်းသာ မဲပြောနေလို့ရှိရင် သီလထိန်းရတာသည်ပင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမ၊ ဝိနည်း လေးစားဖို့က ဒုတိယလို့ ဆရာတော်ကြီး စဉ်ခဲ့ တယ်ပေါ့။

အာမမခံပါဘူး

ဒါတွေဟာ တပည့်တော်ရဲ့အယူအဆ ကို ပြောပြတာပါ။ ချွတ်ယွင်းချက်တွေ ပါချင် လည်း ပါခဲ့မှာပဲ။ ဒါကတော့ ကိုယ်ကြိုက်သလို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆက်ပြီးတော့ သုံးသပ်ရံပဲ။ နှစ်သက်လို့ရှိရင် ယူရံပဲ။ မနှစ်သက်ရင်လည်း ပယ်ခွင့်ရှိတာပဲ။ တပည့်တော်အနေနဲ့ အားလုံး မှန်ပါတယ်လို့တော့ အာမမခံဘူး။ တပည့်တော် က စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမ၊ ဝိနည်းလေးစားဖို့ က ဒုတိယဆိုတဲ့ စဉ်ပုံလေးကို သဘောကျလို့ စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ လေ့လာပြီးတော့ အရှင်ဘုရား တို့ကို တစ်ဆင့်ပြန်ပြောပြတာပါ။ အားလုံးပဲ စိတ်ကောင်းကိုယ်စီရှိပြီးတော့၊ သီလတွေလုံ အောင် ထိန်းနိုင်ပြီးတော့၊ ပညာတရားတွေပွား များအောင် ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန် သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

စိတ်ထားကောင်းပြီးတော့ ပညာတရားတွေ ဝိပ ဿနာတွေ ဆက်ပြီးတော့လုပ်ပြီ၊ မေတ္တာတရား တွေ တကယ်များလာပြီဆိုရင်တော့ သီလဟာ အလိုလို လုံပြီးသားဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော် ထင်တယ်ပေါ့။ 'စိတ်ကောင်းရှိဖို့ က ပထမ၊ ဝိနည်းလေးစားဖို့က ဒုတိယ' ဆိုတာ ဒီလိုသဘောမျိုးလေးနဲ့ စဉ်ထားတာ ဖြစ်လိမ့် မယ်လို့ ထောက်ခံမိတယ်ပေါ့။

နိဂုံးချုပ်ရရင်

ဒါက တပည့်တော်ရဲ့အယူအဆတွေကို ပြောပြတာပါ။ စောစောက သာဓကပြခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတွေ၊ ကဗျာတွေကလည်း ဒါကို ထောက်ခံ နေတယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်အနေနဲ့ နိဂုံး ချုပ်ပြောချင်တာက စိတ်ထားကို ကောင်းအောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဒီလိုကောင်းအောင် ကြိုးစားရင်း နဲ့ ဝိနည်းသိက္ခာကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ အလို လို လုံပြီးသားဖြစ်သွားမယ်။ တချို့ ကြိုးစား ပြီးတော့ လုံပြီးသားလည်း ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမဆိုတာ သိပ်ပြီးတော့လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင် တော်တော်လည်း လုံလောက်ပြီထင်ပါတယ်။ စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမမှာ စိတ်ဆို

တာ ဘာတွေ၊ ဘယ်လိုကောင်းရမှာလဲတွေ၊ ဒါတွေကို ပြောပြီးပြီ။ ဒါကိုပဲ ရှေးစာရေးဆရာ တွေ၊ ခေတ်စာရေးဆရာတွေက ဘယ်လိုပုံဖော်ခဲ့ တယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်ကြတယ်ဆိုတာတွေ လည်း ဒါ တပည့်တော် သုံးသပ်ပြပြီးပြီ။ နောက်ပြီးတော့ ဝိနည်းလေးစားဖို့ကို ဒုတိယ နေရာမှာ ဘာလို့ စဉ်သလဲဆိုတာလည်း တပည့် တော်ရဲ့အတွေးနဲ့ပဲ ပြောပြခဲ့ပြီ။ စိတ်ကောင်း ရှိပြီးတော့ သမာဓိတွေကောင်းလာတယ်။ ပညာ

ခိတ်ကောင်းရှိမှို့ကပထမ(၃)

၁၃၆၅ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ ၂၀၀၃ ခု၊ အောက်တိုဘာလ ၁၀ ရက်၊ သောကြာနေ့ ည

> တပည့်တော်တို့ ကထိန်သင်္ကန်း ကပ်မယ်။ ပြီးရင် ရေစက်ချမယ်။

> ကထိန်ဒကာမကြီးတွေ ကြည်ညိုဖွယ် ဖြစ်အောင်လို့ ပင့်ထားတဲ့ဆရာတော်တွေကို လည်း အခြေအနေကြည့်ပြီးတော့ ဒီအပေါ် ပင့်တန်ပင့်ရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် တုံးခေါက်ပြီ ဆိုတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်နေပါစေ။ သင်္ကန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရဟန်း ဝတ်တွေအတွက်က သိပ်ပြောစရာမလိုဘူးပေါ့။ ရှင်ကြီးနဲ့ရှင်လတ်ကတော့ စာရင်းလေးလုပ်ပြီး တော့ စာရွက်လေးတွေ ကိုယ်စီပေးထားမယ်။ ရဟန်းဝတ်သင်္ကန်းဝတ်တဲ့ သံဃာတွေ ရှေ့ဆုံး က ကြွပြီးတော့၊ ပြီးမှ ရှင်ကြီး၊ နောက်ဆုံးက ရှင်လတ်၊ အဲဒီလိုကြွပေးကြပါ။

အချင်းချင်း လဲစီးပေးပါ

ဖိနပ်တွေကတော့ နံပါတ်မပေးတော့ ဘူး။ ဒီဖိနပ်အမျိုးအစားတွေက သိပ်ပြီးတော့

အစီအစဉ်လေးတွေ

ကဲ ... ဒီနေ့ သီတင်းကျွတ်လပြည့် နေ့ ရောက်ပြီ။ မနက်ဖြန်မှာ ကျောင်းကထိန်ရှိ တော့ ရှေးဦးစွာ တပည့်တော်အနေနဲ့ လုပ်ငန်း ပိုင်းဆိုင်ရာလေးတွေကို ပြောပြမယ်။ အားလုံး စူးစိုက်ပြီး နားထောင်ပေးပါ။ မနက်ဖြန် မနက် ၈ နာရီခွဲဆိုရင် တပည့်တော်တို့ ဆွမ်းကြီးခံကြွ တဲ့သံဃာတွေလည်း အားလုံး ပြန်ရောက် လောက်ပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆွမ်းကျောင်းတာဝန် ကျသံဃာမှအပ အကြီးတွေအပါအဝင် အားလုံး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီးတော့ တုံးခေါက်ပြီဆိုရင် ဒီဓမ္မာရုံပေါ်ကို ကြွခဲ့ကြပါ။

အဘိဓမ္မာတရားဟောပြီး ပြန်ဆင်းလာပုံကို အမြဲတမ်းမညွှတ်နိုင်တောင်မှ စိတ်ကလေးနဲ့ တစ်ချက်တစ်ချက်ညွှတ်ပြီးတော့ ဆီမီးပူဇော်တဲ့ ဓလေ့လေးကို လုပ်ပေးပါ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ အပျော်သဘောနဲ့ ဟိုအော်ဒီအော်ဆိုတာမျိုးတွေ ကို မတွေပါစေနဲ့။ ဒီမှာ ဒကာဒကာမတွေလည်း ရှိနေတော့ အားလုံး သမဏသာရုပ္ပဖြစ်အောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြိုးစားနေပါ။ အဲဒီတစ်ခွန်းနဲ့ဆို လုံလောက်ပြီလို့ တပည့်တော် ယူဆပါတယ်။

အပြစ်ရှိတဲ့ မီးပူဇော်နည်း

ကိုယ့်ဘာသာ မီးပူဇော်တာတော့ ပူ ဇော်ပေါ့။ အပြစ်ရှိမယ့်သဘောမျိုးနဲ့တော့ မပူ ဇော်ပါနဲ့။ ဥပမာ … ကျောင်းတွေပေါ်မှာ ဖယောင်းစက်တွေကျပြီးတော့ မီးလောင်နိုင်တဲ့ ဟာမျိုး လုံးဝမပူဇော်ပါနဲ့။ သူများတွေ လှူ ထားတဲ့ကျောင်းပေါ်မှာ ဖယောင်းစက်တွေကျ နေတာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့။ အုတ်ခုံပေါ်တို့ တံတိုင်း ပေါ်တို့ကတော့ ကိစ္စမရှိဘူးပေါ့ဘုရား။ ဒါလေး တွေကို နှစ်တိုင်းလည်း ပြောနေရတယ်။ ဒီနှစ်မှ ရောက်လာတဲ့ သံဃာအသစ်တွေကိုလည်း အ ဟောင်းပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပြောပေးပါ။ မီးပူဇော် တယ်၊ ပူဇော်တယ်နဲ့ သံဃာတွေနေတဲ့ကျောင်း ပေါ်မှာ ကိုယ့်ကြောင့်မို့ ဖယောင်းစက်တွေ ထင်ကျန်နေမယ်ဆို ပူဇော်တဲ့အကျိုးထက် ရရှိ မယ့် အပြစ်က သိပ်ပြီးတော့ကြီးပါတယ်။

အကျိုးအပြစ် စိစစ်ပါ

ဟိုတုန်းက သူစိလောမ၊ ခရလောမ ဆိုတဲ့ ဘီလူးကြီးတွေဆိုတာ ဒီလိုပဲ သံဃိက ကျောင်းတွေမှာ ချွေးစိုကိုယ်တွေဘာတွေနဲ့ လှဲခဲ့ အိပ်ခဲ့လို့ အဲဒီအကျိုးဆက်ကြောင့် ဘဝဆိုးမှာ

ကြီးနေတဲ့အတွက် ကိုယ့်ဟာကိုယ် အချင်းချင်း ကိုယ်နဲ့တော်မယ့်ဖိနပ် လိုက်ရှာပြီးတော့ လဲစီး ပေးကြပါ။ လဲလို့မရတဲ့ ကျန်တဲ့သံဃာတွေက ဒီမှာ ပြန်လာအပ်ပါ။ တပည့်တော်တို့ ပြေလည် အောင် လုပ်ပေးမယ်။ အဲဒါလေး မမေ့ပါနဲ့။ ဒါကြောင့် နံပါတ်သီးသန့် မပေးတော့ဘူး။ ကိုယ့်ရလာလို့ရှိရင် ကိုယ်နဲ့နီးစပ်ရာသံဃာတွေ ထဲမှာ ဘယ်လောက်ဆို ကိုယ်နဲ့တော်မလဲ ကြည့် ပြီးတော့ အချင်းချင်း တော်တာနဲ့လဲလိုက်။ ကျန်တဲ့သံဃာတွေက ကိုယ်နဲ့မတော်ဘူးဆိုလို့ရှိ ရင် ညပိုင်းဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်နေ့မှဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် ဘယ်နံပါတ်နဲ့တော်တယ်ဆိုတာကို ပြန်ပြီးတော့ ဒီမှာ စာရင်းလာပေးပေါ့။ အဲ … တော်သမျှ တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အချင်းချင်း ညှိယူပြီး တော့သာ စီးကြတော့ပေါ့ဘုရား။

အဲဒီတော့ ... ၈ နာရီခွဲ တုံးခေါက် လိုက်ရင် ဒီအပေါ်ကို ကြွပေး။ သင်္ကန်းကိုပဲ အဓိကထားပြီးတော့ လှူလိုက်မယ်။ ဖိနပ်က တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြောင့်ကြစိုက်ပြီးတော့ ခုနကပြောသလို အဆင်ပြေအောင် လုပ်လိုက် ကြပါ။ ကြီးနေတယ် သေးနေတယ် စသည် ဖြစ်နေရင်တော့ တပည့်တော်တို့ စီမံပေးမယ်။ ဒကာမကြီးကိုလည်း အားလုံး ပြောပြပြီးသား။ သူကလည်း စီစဉ်ပေးပါမယ်လို့ လျှောက်ထားတဲ့ အတွက် အားလုံး အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်။

သဒ္ဓါရွှင်တဲ့စိတ်

ဒီသြဝါဒက အပြန်မှာ ထုံးစံအတိုင်း မီးထွန်းကြမယ်ပေါ့။ မီးထွန်းတယ်ဆိုတဲ့အခါ ပျော်ပွဲသဘောမျိုးနဲ့တော့ ထွန်းတာမကောင်း ဘူး။ စိတ်က သဒ္ဓါတရားနဲ့ရွှင်လန်းနေပါစေ။ မြတ်စွာဘုရား တာဝတိံသာကနေပြီးတော့

ပထမ၊ ဝိနည်းလေးစားဖို့က ဒုတိယ။ ဒီနှစ် ချက်ပြောခဲ့တယ်။ အကျိုးအကြောင်းနဲ့စပ်ဟပ်ပြီး တော့၊ တပည့်တော် တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်ရဲ့ အယူအဆနဲ့ယှဉ်ပြီးတော့ ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီလို တပည့်တော် ကိုယ်တွေအနေနဲ့ပြောခဲ့တာတွေကို လည်း အရှင်ဘုရားတို့ကိုယ်တိုင် လေ့လာ ကြည့်ကြပါ။ ဆက်တွေးခေါ်ကြပါ။

ရိပ်သာတွေဝင် တရားထိုင်ပြီဆိုရင်၊ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်သမာဓိအလုပ် ပညာအလုပ်ကို တကယ်လုပ်ပြီဆိုရင် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်နဲ့စပ်ပြီး တော့ အထူးထိန်းစရာမလိုတော့တာ ဒါ အရှင် ဘုရားတို့လည်း ဖြစ်ဖူးမှာပဲ။ တပည့်တော်လည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဝိနည်းဆိုတာ ခေါင်းထဲ စိတ်ထဲကို မရောက်တော့တာ။ အလိုလိုလုံပြီးသား ဖြစ်သွား တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ စိတ်ထားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အတွက် သီလတွေဘာတွေ လုံခြုံဖို့၊ *'စိတ် ဝိ* ကျန်း စေ၊ သန့် ဝတ် နေ၊ ပြောလေ သွား စည်း စာဆိုတဲ့ ဒီစည်းကမ်းဆယ်ချက်နဲ့ ပြော ရင်တော့ သန့်ရှင်းဖို့ စတာတွေဟာ သိပ်ပြီးတော့ လွယ်ကူသွားတယ်။

စိတ်မကောင်းစရာလေးတွေ

နောက်ဆုံးပြောရရင် တပည့်တော်တို့ ဒီကျောင်းမှာ စည်းကမ်းတွေထုတ်ထားတာ ရှိတယ်။ စည်းကမ်းဆိုပေမဲ့ ထူးပြီးတော့ ထုတ် ထားတာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား။ စာကျက် တဲ့အချိန်မှာ လေးလေးစားစားကျက်ပါ၊ ကိုယ် စာအံကျောင်းနောက်ကျလို့ရှိရင် နောက်ကျတဲ့ အကြောင်း ရိုးရိုးသားသား လက်မှတ်ထိုးပြီးတော့ ဒဏ်ထမ်းလိုက်ပါ၊ ဒါမျိုးလေးတွေပေါ့။ ဒါကိုပဲ တချို့သံဃာတွေကျတော့ မေးလိုက်တဲ့အခါမှာ လိမ်ချင်သလိုလိုလေးတွေ တွေ့ရသေးတယ်။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

လာပြီးတော့ ဖြစ်ခဲ့ကြတာ။ သူစိလောမဆိုတာ က အမွေးတွေက အပ်လိုဖြစ်နေသတဲ့။ အပ်လို ဖြစ်နေတော့ သူ အိပ်လို့မရဘူးပေါ့။ ခရလောမ ဆိုတာ အမွေးတွေက ကြမ်းတမ်းလွန်းနေတာ။ သူလည်း ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်တယ်။ အဲဒါမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အကျိုးနဲ့အပြစ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိစစ်ပြီးတော့ ဉာဏ်လေးနဲ့ပူဇော်ပါ။ သူများဆောက်ထားတဲ့၊ အပြေအပြစ်လုပ်ထားတဲ့ ကျောင်းမှာ ကိုယ်က မီးပူဇော်တယ်ဆိုပြီးတော့ ဖယောင်းစက်တွေ ဘာတွေကျပြီး ပေပွသွားတယ်ဆိုရင် ရရှိတဲ့ အကျိုးထက် ဖြစ်လာမယ့်အပြစ်တွေက သိပ်ပြီး တော့ များလွန်းသွားမယ်။

ဒါကြောင့်မို့ အဲဒါလေးတွေ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ သတိထားကြပါ။ မသိသေးဘူးဆိုရင် လည်း ဆင်ခြင်ပြီးတော့ ပူဇော်ပါ။ သိတဲ့သံဃာ တွေကလည်း ဒါလေးတွေကို ပြောပြပေးပါ။ ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက်သက်သက်မဟုတ်ဘူး။ စိတ် လည်း ရွှင်လန်းမှုရှိအောင်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဂုဏ်တော်တွေကိုလည်း အာရုံပြုပြီး ပူဇော် အောင်၊ အဲဒါမျိုးလေး စိတ်ထဲမှာထားပြီးတော့ ပူဇော်ကြပါ။ ဒါဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ် နှုတ်စိတ်ထိန်းပြီးသားလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အကြီးတွေကလည်း နည်းနည်းလေး လိုက်ပြီး တော့ ကြောင့်ကြစိုက်ကြည့်ပေးပါဦး။

စကားအဆက်လေး

ဒီနေ့ အချိန်ကလည်း သိပ်မရတော့၊ အရှင်ဘုရားတို့လည်း မီးပူဇော်ရဦးမှာဆိုတော့ တပည့်တော် ထူးတော့ သြဝါဒမပေးတော့ပါ ဘူး။ တစ်နေ့ကစကားလေးနဲ့စပ်လို့ပဲ ပြန်ပြော သွားမယ်။ တပည့်တော်တို့ စိတ်ကောင်းရှိဖို့က

ထားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အဲဒီ ဝိနည်းတို့၊ စည်းကမ်းတို့ဆိုတာ အလိုလို ထိန်းသိမ်းပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။

စိတ်ထားကောင်းတဲ့စာသင်နည်း

နောက်ဆုံး … တပည့်တော်တို့ စာ တက်တဲ့အခါ၊ စာကျက်တဲ့အခါမှာတောင်မှ စိတ်ထားကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်ကျတော့ နိဿရဏတ္ထစာသင်နည်းဖြစ်သွားတယ်။ နိဿ ရဏတ္ထစာသင်နည်းဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ရောက် စေနိုင်တဲ့စာသင်နည်းပေါ့။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာက လည်း စိတ်ထားကောင်းမှ ရောက်နိုင်တာပါပဲ။ စိတ်ထားကောင်းပြီဆိုရင် စာသင်ရာမှာလည်း 'ငါ တစ်ချိန်မှာ သာသနာတော်ရဲ့အကျိုး၊ လော ကရဲ့အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ဖို့ ဆိုတဲ့ ဒီရည်ရွယ် ချက်ကလေးတွေနဲ့ သင်သွားလေတော့ စာ လည်း ပိုပြီးတော့ သင်ဖြစ်တာပေါ့ဘုရား။ စာ မေးပွဲအောင်ရံတင် မဟုတ်တော့ဘူး။ ရည်ရွယ် ချက်က သိပ်မြင့်မြတ်သွားတယ်။

စာမေးပွဲအောင်ရုံ၊ ဘွဲ့ ရရုံတင် စိတ်ထား တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ မှတ်စုမှတ်ရာတွေနောက်ပဲ လိုက်ပြီးတော့၊ အဲဒါတွေပဲ ကြည့်ပြီးတော့ စာ မေးပွဲ အောင်သွားတယ်။ ဘွဲ့ရသွားတယ်။ ဒါနဲ့ လမ်းဆုံးသွားတာပဲ။ သူ့မှာ နောင်တစ်ချိန် စာချ ဖို့အတွက် ကျမ်းရင်းတွေ မကြည့်ချင်တာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်က သာ သနာအတွက် အလုပ်လုပ်ဖို့ဆိုတဲ့ စိတ်ထား ကောင်းလေးသာရှိခဲ့ရင် စာမေးပွဲအောင်ပြီးတာ တောင်မှ အဋ္ဌကထာတွေ၊ ဋီကာတွေ ကြိုးစားပြီး တော့ ကြည့်ချင်စိတ်၊ နားလည်ချင်စိတ် ပေါက် လာတယ်။ စိတ်ထားကောင်းတယ်ဆိုတာ ရည် ရွယ်ချက်မှန်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ။

အဲဒါမိူးတွေတွေ့ရင် စိတ်မကောင်းစရာ တော် တော်ကောင်းပါတယ်။ ရိုးသားဖို့၊ ကိုယ့်ရဲ့ အပြစ်ကို ကိုယ်ဝန်ခံဖို့ တပည့်တော်တို့က အမြဲ တမ်းပဲ ပြောနေတယ်။ ဒါကို သိရက်သားနဲ့ မေးလိုက်ရင် လိမ်ချင်နေတာလေးတွေက အကုန် လုံးမဟုတ်ပေမဲ့ တချို့တွေ့နေရသေးတယ်။ ဒါ တွေဟာ ရိုးသားမှုပျောက်နေတဲ့လက္ခဏာပဲ။ မကောင်းဘူးပေါ့။

ခေါင်းထဲကို မရှိ

ဆိုလိုတာက ... ဒီကျောင်းစည်းကမ်း ဆိုတာဟာလည်း စိတ်ထားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အတွက်ဆိုရင် စည်းကမ်းလို့ကို ထင်မှာမဟုတ် ဘူး။ ခု ဒီမှာ သံဃာတစ်ရာကျော် နေကြတယ် ဆိုပေမဲ့ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စာကျက်ချိန် ကျက်နေမယ်၊ ဘုရားဝတ်ပြုချိန်ပြုနေမယ်ဆိုရင်၊ စာကျက်ရာမှာလည်း သာသနာအတွက် အလုပ် လုပ်ဖို့ဆိုတဲ့ ဒီလိုစိတ်ထားကောင်းကောင်းလေး နဲ့ ကောင်းကောင်းကျက်နေတယ်ဆိုရင် ကျောင်း စည်းကမ်းဆိုတာ ခေါင်းထဲမှာပေါ်မယ်ကို မထင် ပါဘူး။

'ဟာ … ကျောင်းကစည်းကမ်းတွေက များလိုက်တာ၊ အပြင်လည်း မထွက်ရဘူး' ဆို တာမျိုးတွေဟာ စာကောင်းကောင်း မကြိုးစား တဲ့၊ စိတ်ထားမကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ပုံမှန်လုပ်နေတဲ့၊ စိတ်ထားကောင်းသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အတွက်ကျတော့ စည်းကမ်းဆိုတာ ခေါင်းထဲကို တစ်နေ့တစ်ခါတောင်မှ ဝင်မယ်လို့မထင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ စိတ်ထားကောင်းသွားပြီဆိုရင် စည်း ကမ်းဆိုတာ အလိုလို လိုက်နာပြီးသားဖြစ်သွား တာပဲ။ စည်းကမ်းဆိုတာက ဝိနည်းပါပဲ။ စိတ်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

မြဝတီဆရာဘုန်းကြီးစကား

ဒါကြောင့်မို့ စိတ်ထားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေအတွက်ကျတော့ စာတတ်ဖို့လည်း ပိုပြီး တော့ ဖြစ်လွယ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ စာတတ် တာချင်း အတူတူတောင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့အရေး မှာ ပိုပြီးတော့ အထောက်အကူပြုတယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့ စည်းကမ်းဆယ်ချက်မှာ ဘယ်အချက် အတွက်ပဲကြည့်ကြည့်၊ စိတ်ထားကောင်းဖို့က အဓိကကျတယ်။ ဒါလေးနဲ့စပ်လို့ တပည့်တော် ဖြည့်ပြောချင်တာတစ်ခုက တပည့်တော်တို့ မြဝတီ ဆရာဘုန်းကြီးရဲ့ စကားလေးပဲ။ သူက ဓမ္မပဒ စက္ခုပါလဝတ္ထုထဲက ဂါထာလေးတွေနဲ့ စပ်ပြီး ပြောသွားတယ်။

> မ်နောပုဗ္ဗဂ်မာ ဓမ္မာ၊ မနောသေဋ္ဌာ မနောမယာ။ မနသာ စေ ပဒုဋ္ဌေန၊ ဘာသတိ ဝါ ကရောတိ ဝါ။' မနောပုဗ္ဗဂ်မာ ဓမ္မာ၊ မနောသဋ္ဌာ မနောမယာ။ မနသာ စေ ပသန္ဒေန၊ ဘာသတိ ဝါ ကရောတိ ဝါ။'

မ်နောပုဗ္ဗင်္ဂမာ ဓမ္မာ၊ မနောသေဋ္ဌာ မနော မယာ'တဲ့။ တပည့်တော်တို့ အဋ္ဌကထာ ကတော့ ဓမ္မာကို စေတသိက်ခန္ဓာတရားသုံး ပါးတို့သည်လို့ အနက်ပေးတယ် မဟုတ်လား။ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာဆိုတဲ့ ဒီစေတသိက် ခန္ဓာတွေဟာ စိတ်သာ ပဓာန၊ စိတ်ဖြစ်မှ သူတို့ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး ဥပမာတွေ ဘာတွေနဲ့ ဖွင့်သွားတာ အရှင်ဘုရားတို့လည်း တွေ့တယ်။ အဲဒါကတော့ စာလိုပေါ့ဘုရား။

ရိုးရိုးလေးမြင်ကြည့်ခြင်း

တပည့်တော်တို့ဆရာဘုန်းကြီး ပြော တာ၊ တပည့်တော်လည်း သဘောကျတာက ဘာလဲဆိုတော့ ဓမ္မာကို ရိုးရိုးလေးမြင်လိုက်တာ ပိုကောင်းတယ်တဲ့။ 'ဓမ္မာ – အားလုံးသော ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံ တရားတို့သည်၊ မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ – မနောကံသာ ပဓာနဖြစ်တယ်၊ မနောသဋ္ဌာ မနောမယာ – မနောကံသာ အဓိကဖြစ်တယ်' အဲဒီလိုပဲ ဖွင့်သင့်တယ်တဲ့။ အဲဒါကိုပဲ အကျယ်ချဲ့ချင်လို့ နောက်က 'မနသာ စေ ပဒုဋ္ဌေန၊ ဘာသတိ ဝါ ကရောတိ ဝါ' လို့ လာတာတဲ့။ ကိုယ် ဘာပဲပြောပြော၊ ဘာပဲ လုပ်လုပ် စိတ်ကောင်းမထားဘူးဆိုလို့ရှိရင်တော့၊ 'တတော နံ ဒုက္ခမနွေတိ၊ စက္ကံဝ ဝဟတော ပဒံ' ဒုက္ခတွေ နောက်ကနေ တသီတတန်းကြီး လိုက်သွားတယ်တဲ့။

အလားတူပဲ … ပထမ အကျဉ်းချုပ် အနေနဲ့ 'မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ ဓမ္မာ၊ မနောသေဋ္ဌာ မနောမယာ' ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံတွေ ထဲမှာ မနောကံဟာ ပဓာနဖြစ်တယ်။ အဲဒါကို ပြန်ပြီးတော့ ရှင်းလင်းပြတဲ့အနေနဲ့ 'မနသာ စေ ပသန္ဒေန၊ ဘာသတိ ဝါ ကရောတိ ဝါ' ကိုယ် ဘာပဲပြောပြော ဘာပဲလုပ်လုပ် စိတ် ကောင်းထားတယ်ဆိုလို့ရှိရင်တော့၊ 'တတော နံ သုခမနွေတိ၊ ဆာယာဝ အနုပါယိနီ' သုခ တွေ နောက်ကနေ ဆက်တိုက်ပါလာတယ်။ အဲဒီလို ရှေ့ကအကျဉ်းလေးကို အကျယ်ထပ်ချဲ့ပြ တာတဲ့။

ထောက်ခံရာရောက်တယ်

ဆိုလိုရင်းက … တပည့်တော်တို့ စာ သင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တရားဟောတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊

မကောင်းဘဲ ကိုယ့်မှာ ဘာဖြစ်ဖို့ ညာဖြစ်ဖို့စတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အမှားတွေနဲ့ သီလလုံရံလေး ဆောက်တည်မယ်ဆိုရင် စိတ်ကောင်းမပါတဲ့ အတွက် ထိန်းသိမ်းနေရတာကိုက သိပ်ပြီးတော့ ကြီးကျယ်ဝန်လေးနေတတ်တယ်ပေါ့ဘုရား။

ဒါကြောင့် … တပည့်တော်တို့ တောင် မြို့ဆရာတော်ကြီး ပြောသွားတဲ့ စိတ်ကောင်းရှိ ဖို့က ပထမဆိုတာ အင်မတန်မှ မှန်တယ်လို့ တပည့်တော်ကတော့ ကိုယ်တိုင်လည်း သဘော ကျတယ်ပေါ့။ စာတွေလိုက်ပြီးတော့ကြည့်တဲ့အ ခါမှာလည်း ဒီစိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမ ဘက်ကို အားပေးတာတွေ အတွေ့ရများနေတယ်ပေါ့။ စိတ်ကောင်းရှိပြီဆိုရင် ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်ပြီး နောက်ဆုံး နိဗ္ဗာန်အထိ ရောက်နိုင်တယ်လို့ ကောက်ချက်ချမိတယ်။

တပည့်တော် ဒီနေ့ပြောချင်တာက ဘာ လဲ ဆိုတော့ ... ဆီမီးထွန်းတဲ့အခါမှာလည်း ပျော်ရံသက်သက်မဟုတ်ဘဲနဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ပါတယ်ဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်လေးနဲ့ ထွန်းပြီး တော့ ပူဇော်ပါ။ အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ သွားပြီဆိုရင် နောက် ကနေပြီးတော့ ကာယကံတွေ၊ ဝစီကံတွေ ကြမ်းတမ်းမှုမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကာယကံ ဝစီကံ လေးတွေမှာ ကောင်းတာတွေချည့်ဖြစ်သွားရင် တပည့်တော်တို့ အကြီးတွေအတွက် ထိန်းရတာ လည်း သက်သာသွားပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ စိတ်ဓာတ်ကို ကောင်းအောင်ကြိုးစားပြီးတော့ ဆီမီးထွန်းခြင်းစတဲ့ကိစ္စတွေကို အကျိုးရှိစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

တရားပြတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စာသင်တိုက်ထောင်တာ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ဆုံး ... ဈေးရောင်းတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဘုရား။ စိတ်ထားမကောင်းတာကြီးနဲ့ လုပ်လို့ရှိရင် နောက်က ဒုက္ခတွေ တသီတတန်း ကြီး လိုက်လာပြီး နောက်ဆုံးမှာ အပါယ်အထိ ရောက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့သဘောကို ပြတယ်။ စိတ် ကောင်းထားလိုက်ရင်လည်း အဲဒါနဲ့ပြောင်းပြန် အကျိုးရှိနိုင်တယ်ပေါ့။ ချမ်းသာတွေ အများကြီး လိုက်လာနိုင်တယ်ပေါ့။ ချမ်းသာတွေ အများကြီး လိုက်လာနိုင်တယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီဂါထာကို ချုပ်လိုက်လို့ရှိရင်လည်း စိတ်ဟာ အဓိကကျ တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်တယ်။ ဒါဟာလည်း 'စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမ'ဆိုတာကို သွားပြီး တော့ ထောက်ခံရာရောက်နေတဲ့အကြောင်း တပည့်တော် သတိရလို့ ပြောပြတာပါ။

သင့်တော်တဲ့အဓိပ္ပာယ်

စာက ဖွင့်တာကတော့ တပည့်တော်တို့ ကလေးတွေဆိုရင် သိပ်ပြီးတော့ နားမလည်နိုင် တဲ့ အဆင့်ရှိတယ်။ ခုနကလို ဆရာဘုန်းကြီး ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးလေးဆိုရင်လည်း ယူလို့ သင့်တော်တာပါပဲ။ နားလည်း နားလည်လွယ် တယ်။ ဓမ္မာ အရ ကံသုံးပါးလုံးယူပြီးတော့၊ အဲဒီကံထဲမှာမှ 'မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ' စိတ်ဟာ အဓိက ဖြစ်လို့၊ မနသာ စေ ပဒုဋ္ဌေန၊ မနသာ စေ ပသန္နေန ဘာလုပ်ငန်းကိုပဲလုပ်လုပ် စိတ်ထား နှလုံးသား ကောင်းလေးနဲ့ လုပ်သွားလို့ရှိရင်၊ သုခတွေဆိုတာ နောက်ဆုံးမှာ နိဗ္ဗာန်အထိ ရနိုင်တာပဲ။ စိတ်ထားမကောင်းဘူးဆိုရင်လည်း နောက်ဆုံး အပါယ်အထိ ရောက်သွားနိုင်တာပဲ။ ဝိနည်းလေးစားဖို့ဆိုတာလည်း စိတ် ထားကောင်းလေးနဲ့သာ ကြိုးစားရင် နိဗ္ဗာန်အထိ ရောက်နိုင်တာပဲ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ စိတ်ထား

အတုယူရမည့်အရာ

၁၃၆၅ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၈ ရက်နေ့ ၂၀၀၃ ခု၊ အောက်တိုဘာလ ၁၈ ရက်၊ စနေနေ့ ည

ရည်ရွယ်ချက်နဲ့လုပ်ပါ

သာမဏေစာမေးပွဲတွေထဲမှာ အစဆုံး ဖြစ်တဲ့ တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ဂန္ဓာရံ စာမေး ပွဲက လာမယ့် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၁၂၊ ၁၃၊ ၁၄ ဆို ဖြေတော့မယ်။ ဒီတစ်လဆိုတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ သာမဏေကျော်လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေက ဘယ်နေ့ကနေ ဘယ်နေ့အထိ တစ် ခေါက်ပေါက်အောင် လုပ်မယ်၊ ကြားထဲမှာ ဘယ်လိုစာချေမယ် ဆိုပြီး ကိုယ့်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်၊ စီမံကိန်းလေးတွေနဲ့ လုပ်ပေးပါ။ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲနဲ့ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ် သူ့ဟာသူ အချိန်တန် ပေါက်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့တော့ ဒီစာမေး ပွဲတွေက မလွယ်ဘူးပေါ့။ စာတွေက များတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ရဲ့အချိန်ကို ဥပုသ်နေ့လည်း ဥပုသ်နေ့မို့လို့ တတ်နိုင်သမျှ ကြည့်ပေးသွား။ ဒီစာမေးပွဲတွေက ကလေးလိုနေပြီးတော့ ဘာသိ ဘာသာနဲ့ နားခိုန်နား၊ စားခိုန်စား၊ ဒါလောက်နဲ့ ကတော့ သိပ်တိုးတက်မှုရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ

သူတော်ကောင်းဖြစ်ချင်ရင်

ထိုင်တဲ့အခါမှာ ဟိုအဆုံးက ကိုရင် လေးတွေက ခါးကိုဆန့်ထားပါ။ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်မကြည့်ပါနဲ့။ အလွန်ဆုံး ၁၅ မိနစ်၊ မိနစ် ၂၀၊ ဒီလောက်ပါပဲ။ နာရီဝက်အထိ တပည့်တော် မကြာတတ်ပါဘူး။ ထိုင်တဲ့အခါမှာ ခါးကိုဆန့်ပြီးတော့ သက္ကစ္စတရားနဲ့ လေးလေး စားစား သေသေချာချာ နာယူပေးပါ။ နာယူပြီး နောက်လည်း စွမ်းအားရှိသမျှ လိုက်နာကျင့်သုံး လို့ရှိရင် အရှင်ဘုရားတို့ သူတော်ကောင်းဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းဖြစ်လာမှာပဲ။ ဒါကြောင့် သြဝါဒ ပေးချိန်မှာ ဂရုစိုက်နားထောင်ပေးကြပါ။

နည်းအခြေအနေပေးတာနဲ့ စည်းမျဉ်းလေးတွေ သတ်သတ်မှတ်မှတ် စလုပ်ဖြစ်တယ်ပေါ့။ ဒီလို လုပ်တဲ့အခါမှာလည်း စည်းမျဉ်းဆိုတာ ပုံသေ တွက်လို့တော့ မရဘူး။ တစ်ချိန်ကျရင် သာမ ဏေကျော်တစ်ဘွဲ့နဲ့ အကြီးတန်းနဲ့၊ နောက်ပြီး သာမဏေကျော်ဘွဲ့နဲ့ တစ်ကျမ်းစွဲ၊ ဒါမျိုးလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာမှာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကိုယ့် ဘက်ကတော့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ပေးကြပါ။

သိမ်ငယ်စိတ်မမွေးပါနဲ့

တခိုု့ ထွက်သွားတာလေးတွေနဲ့စပ်ပြီး ပြန်ကြားရလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ဒါမျိုးစည်းမျဉ်းတွေလုပ်လိုက်ရင် ငါတို့က အသက်ကြီးနေပေမဲ့ အောက်ကျသွား လိမ့်မယ် စသည်ဖြင့် ဒီစိတ်ကလေးတွေ မမွေး ပါနဲ့။ ဒီအကြောင်းကြောင့် ထွက်ရတယ်ဆိုတာ တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဘုရား။ ဒီမှာ ကိုယ်နဲ့ မသင့်တော်လို့ထွက်ရတယ်ဆိုရင် ထားပါတော့။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်လေးတွေကတော့ ဖြစ်လာလို့ရှိရင် လည်း တော်လှန်ပေး၊ ဖယ်ရှားပေးကြပါ။ ဒါ တွေက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ သိမ်ငယ်စိတ် လို့ ခေါ်တာပေါ့။ မဖြစ်သင့်ဘူး။ ပုထုဇဉ် သဘာဝ လုံးဝမဖြစ်နဲ့လို့တော့ မပြောလိုပါဘူး။ ဖြစ်လာလို့ရှိရင်လည်းတော့ ဖယ်ရှားပေးရတယ်။ ဒီလိုစိတ်တွေ သိပ်များလာရင် အထက်မရောက် တတ်တော့ဘူး။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ

တပည့်တော်တို့ မြန်မာစာရေးဆရာ တစ်ယောက် ရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ရှိတယ်။ မူရင်းကတော့ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီဆိုတဲ့

အခြေအနေအရ အပြောင်းအလဲရှိနိုင်

နောက် … ဒီနေ့ တပည့်တော် အထူး ပြောချင်တာက ဘာလဲဆိုတော့ ... ဒီကျောင်း တိုက်မှာ တပည့်တော် ဒီနှစ် စည်းမျဉ်းလေးတွေ စပြီးတော့ ဆွဲတယ်။ စည်းမျဉ်းဆိုတာကလည်း တစ်သမတ်တည်း ပုံသေတွက်လို့တော့ မရဘူး ပေါ့။ နေရာဒေသအလိုက်၊ အချိန်ကာလ အလိုက် ပြန်ပြန်ပြီးတော့ ပြင်ရတာတွေ ရှိမယ်။ ဥပမာ .. ခုချိန်မှာတော့ သာမဏေကျော်အောင် လို့ရှိရင် စာချဆိုပြီး တပည့်တော်အနေနဲ့ ရွေး ချယ်တယ်ဆိုပေမဲ့လို့ တောင်မြို့ဂန္ဓာရံတို့လိုပဲ အချိန်အရ တဖြည်းဖြည်း အင်အားပြည့်လာပြီ ဆိုရင် သာမဏေကျော်လည်း ပြီးရမယ်၊ အကြီး တန်းလည်း အောင်ရမယ်၊ စသည်ဖြင့် ဒါမျိုး သတ်မှတ်မယ်ပေါ့။ ဒါမှ သူတို့လည်း စာလုပ် ခွင့်ပိုရမယ်။ စာချတန်းဆိုရင်လည်း ခုတော့ တစ်ကျမ်းစွဲရင် စာချခန့်တယ်။ တစ်ချိန်မှာ စာချအင်အားများလာပြီဆိုလို့ရှိရင် စာလုပ်ပိုင်ခွင့် ပိုရအောင်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ နှစ်ကျမ်းစွဲပြီးမှ ခန့် မယ်၊ ဒါမျိုးတွေလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမှာပဲ။

သင့်သလိုလုပ်ခဲ့ရ

အရင်က တပည့်တော်တို့ကျောင်းမှာ ဒီလိုသတ်မှတ်ချက်မရှိခဲ့သေးတာကလည်း အင် အားမရှိသေးလို့ ဖြစ်သလို လုပ်ခဲ့ရတာပါပဲ။ စာဝါတွေ သင့်သလိုပဲ ချခဲ့ကြရတယ်။ တပည့် တော်ဆိုလည်း ဓမ္မာစရိယတန်းထိ ချလိုက်၊ တစ်ခါတလေ မူလတန်း ဆင်းချရင်ချလိုက်၊ ဒါမျိုး လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ခုလို ပုံသေကြီးလုပ်လို့ မရလို့ ဒါမျိုးလုပ်ခဲ့ရတာပေါ့။ ဒီနှစ်တော့ နည်း

စာရင်းထဲလည်း မဝင်ဘူး။ ထိုက်သလောက် ပုံမှန်တော့ ရှိနေတာပဲ။ ဒီလိုပုံမှန်ရှိနေတာကိုပဲ ဘာက ဘယ်လို၊ ညာက ဘယ်လိုနဲ့ စိတ်ညစ်တဲ့ စကားတွေ သိပ်မပြောပါနဲ့လို့။ သူများကျောင်း တိုက်တွေမှာ ဘုန်းကံကြီးတာကို ဝမ်းသာမှု မုဒိတာဖြစ်ပါ။ တပည့်တော်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အားကျတဲ့လေသံကြီးတွေနဲ့၊ ကိုယ့် ကျောင်းကိုယ် သိမ်ငယ်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ တော့ မပြောပါနဲ့။ အထူးသဖြင့် လူကြီးတွေဆိုလို့ရှိရင် ဒါမျိုးပြောတာတွေ သိပ်ပြီးတော့ ဆင်ခြင်သင့် တယ်။ ကိုယ့်စကားကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက် မှာ အားငယ်မှုတွေ ဖြစ်မသွားအောင် ဒါမျိုးလေး တွေ ထိန်းသိမ်းပေးရတယ်။ ကိုယ့်ထက်ဆိုးရွား တာတွေ အများကြီးရှိတတ်တယ်မဟုတ်လား။

တစ်နေ့က တပည့်တော် အင်းလေး ဘက် ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒကာဒကာမတွေဟာ ကိုယ့်မှာ ဘာမှသိပ်မရှိပေမဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း တွေကျတော့ သိပ်ပြီးတော့ ကောင်းအောင် လုပ်ကြ၊ လှူကြတန်းကြတာတွေ တွေ့ခဲ့တယ်။ တပည့်တော်တို့ ဒီမြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်းမှာ လည်း ဒီလိုပါပဲ။ တပည့်တော်တို့ ကျောင်းဒကာ ဦးမင်းဇော်ကိုပဲ ကြည့်ပေါ့။ ဒီဓမ္မာရုံကြီးဆောက် တဲ့အချိန် သူ့မှာ အိမ်မရှိဘူး။ အိမ်ငှားနဲ့နေတယ်။ မြေမရှိဘူး။ ဝိုင်းမရှိဘူး။ ကိုယ်တိုင်တော့ ပုံတော် သလိုနေပြီးတော့ ရှိလာပြီ၊ ပိုလျှံလာပြီဆိုရင် လှူတော့တန်းတော့တာပဲ။

ကရဏာကင်းရာရောက်တယ်

သူတို့ ဒီလိုလှူနေကြတဲ့အချိန်မှာ တ ပည့်တော်တို့က ထိုက်သလောက် စားဝတ်နေ ရေးလည်း ပြည့်စုံနေတယ်။ ပညာရေးအရည်အ ချင်းမှာလည်း ထိုက်သလောက် သင်လို့ ချလို့

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဟိုတုန်းက သံမဏိသူဌေးကြီး ရေးတဲ့စာအုပ်တွေ မှာ ပါတာ။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က စိတ်ဓာတ် ကျနေပြီး နောက်ဆုံးမှာ စိတ်ဓာတ်တွေ ပြန်မြင့် တက်လာတယ်တဲ့။ သူ့အကြောင်းကို မေးကြည့် တဲ့အခါ သူမုတ်ဆိတ်ရိတ်တုန်း ရေချိုးခန်းထဲက မှန်မှာ စာတစ်ခုရေးထားတာ ပြန်တွေ့ခဲ့ရပါ တယ်တဲ့။ သူက 'ဖိနပ်မရှိလို့ ငါ စိတ်ညစ်နေ တဲ့အချိန် လမ်းပေါ်မှာက ခြေထောက်တောင် မရှိတဲ့လူကို တွေ့ရတယ်'ဆိုတဲ့ စာတန်းလေး ရေးထားခဲ့တယ်တဲ့။ ဒါကိုမှီငြမ်းပြီးတော့ မြန်မာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးထားတာ။ မူရင်းကတော့ အဲဒီ စာအုပ်ထဲမှာပေါ့။ သူဟာ စိတ်ဓာတ်ကျတိုင်း ကျတိုင်း ဒီဟာလေးတွေးပြီးတော့၊ စိတ်ဓာတ် တွေပြန်မြှင့်ပြီးတော့ 'ဘာလေးလုပ်ရရင် ကောင်း မယ်' ဒါမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ 'ဘာလုပ်ကိုလုပ်မယ်' ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ဖြစ်လာတယ်ပေါ့။

ဖိနပ်မရှိလို့ ငါ စိတ်ညစ်နေတဲ့အချိန် လမ်းပေါ်မှာက ခြေထောက်တောင် မရှိတဲ့လူကို တွေ့ရတယ် ဆိုတဲ့စာတန်းလေး သူ ရေးထား တယ်။ တချို့ ကိုယ့်အတွက် ဖိနပ်လေးမရှိလို့၊ သင်္ကန်း မလုံလောက်လို့၊ စာအုပ်မလုံလောက်လို့ စသည်ဖြင့် သိပ်ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စိတ် ညစ်စရာ သိမ်ငယ်စရာလို့ထင်ပြီး 'ဘာတွေ ချို့ယွင်းနေတာ၊ ဘာတော့ ကျောင်းမှာမပြည့်စုံ ဘူး'နဲ့ အကြောင်းတွေ လျှောက်ပြနေတတ် တယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ့်ထက်ဆင်းရဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒုနဲ့ဒေးရှိတာပဲ။

ဆင်ခြင်သင့်ပါတယ်

တပည့်တော်လည်း အခွင့်သင့်တိုင်း ပြောခဲ့လှပါပြီ။ တပည့်တော်တို့ကျောင်းမှာ ဆင်း ရဲတယ်လို့ပြောလို့လည်း မရဘူး။ ချမ်းသာတဲ့

စွမ်းတဲ့ဘက်ကနေပြီးတော့ ကျောင်းတိုက်အ တွက် လုပ်ပေးစရာတွေ ရှိတာပဲ။ အလှကိုယ်စီ ရှိနေကြတာပဲ။ ကိုယ်စွမ်းတဲ့ဘက်ကနေ လုပ် ပေးလို့ရှိရင် ကျေးဇူးတရားတွေဆိုတာ ရှိလာ တော့ တပည့်တော်တို့ကလည်း ပြန်ပြီးတော့ ကြည့်ရတာပေါ့။ သူဟာ သံဃာထုရဲ့မေတ္တာ လည်း ရပြီးတော့ နေရာတစ်ခုဆိုတာ ရသွား တာပဲ။

တိုးတက်မှုဆိုတာ

ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ စိတ်ဓာတ်ကလေးတွေ က ခုနကလို ပျော့စိစိလေးတွေဖြစ်နေပြီဆိုရင် သဘာဝမကျသေးဘူးလို့ မြင်ထားပါ။ တပည့် တော်က ဘာလို့ ဒီလိုတားနေရတာလဲ။ ဒီကနေ ထွက်ပြီး ဘေးရောက်သွားလို့ ထူးချွန်သွားတယ် ဆိုရင်တော့ တပည့်တော်တို့က ဝမ်းသာတာ ပေါ့။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ဘေးရောက်သွားတဲ့အခါ မှာ သီလသိက္ခာပိုင်းနဲ့စပ်လို့ လျော့သွားပြီဆိုရင် ဒါဟာ တိုးတက်မှုလို့ ပြောလို့မရပါဘူး။ ပညာ ရေးပိုင်းမှာတော့ ထိုက်သလောက် ကောင်းတဲ့ ကျောင်းတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ တန်းတူ ကျောင်းတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ ညံ့တဲ့ ကျောင်းတွေလည်း ရှိတယ်။

သီလသိက္ခာပိုင်းဆိုင်ရာကတော့ တ ပည့်တော်တို့ ဒီမှာ တတ်နိုင်သမျှ ကွပ်ကဲပြီး တော့ ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် လုပ်ပေး နေတယ်။ ဘေးမှာကျတော့ ဒါမျိုးလေးတွေက နည်းနည်း လျော့ရဲနေတာ များလာတယ်။ အဲဒီ အခါမှာ ခုလို ဘေးရောက်သွားတဲ့အတွက် ကိုယ့်မှာ သီလသိက္ခာနိမ့်သွားတယ်ဆိုရင် ဒါဟာ မကောင်းဘူးပေါ့ဘုရား။ သီလနိမ့်ပြီဆိုမှတော့

ရနေတယ်။ ဒါကိုပဲ သွားပြီးတော့ ကိုယ့်မှာ ဘာမရှိဘူး စသည်ဖြင့် မညည်းညူသင့်ဘူး။ ဥပမာ … တပည့်တော်အနေနဲ့ဆိုရင် ကား မရှိသေးဘူး ဒကာကြီး၊ ဒါမိုုးတွေ သွားညည်းပြ နေလို့ သင့်တော်ပါ့မလား။ တချို့ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ လာပြီးတော့ ဆွမ်းကပ်ကြတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေမှာ စားဝတ်နေရေးအတွက် မနည်းလုပ်နေရချိန်၊ ကိုယ်က စားဝတ်နေရေး အတွက် ဘာမှမကြောင့်ကြရဘဲနဲ့ ဘာလိုချင် တယ်၊ ညာလိုချင်တယ်ဆိုတာဟာ တပည့်တော် တို့အနေနဲ့ ကရဏာကင်းမဲ့ရာရောက်တယ်ပေါ့ ဘုရား။ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရင်တော့ စိတ် ကောင်းမရှိဘူးလို့ ဒီလောက်အထိ သွားပြီးတော့ တွေးကြည့်လို့ရတယ်။

အလှကိုယ်စီ

ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ပြီး တော့ ဝမ်းမနည်းနဲ့။ အားမငယ်ပါနဲ့။ ခုနက လိုပေါ့။ ဒီ စာချခန့်တဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့စပ်လို့လည်း ဒီလိုသိမ်ငယ်စိတ်ကလေးတွေ ဖြစ်သွားတယ်ဆို တာ မကောင်းပါဘူး။ ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲဆို တပည့်တော်တို့လည်း ဘာမှတော့ မတတ်နိုင်ပါ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်စေချင်ဘူးပေါ့။ ဒါတွေဟာ မှန်ကန်တဲ့စိတ်ဓာတ်မဟုတ်ဘူး။ တပည့်တော်တို့ သုဗောဓာရံကျောင်းတိုက်မှာလည်း ဒါမျိုးတွေ သတ်မှတ်ထားတယ်။ ကျောင်းတိုက်တိုင်း၊ ကျောင်းတိုက်တိုင်းမှာလည်း သတ်မှတ်ထား တယ်။

နောက်ဆုံး .. စာမချနိုင်ပေမဲ့လို့ ဆွမ်း ကျောင်းတာဝန် အနစ်နာခံ ယူတယ်ဆိုရင်လည်း တပည့်တော်တို့အနေနဲ့ လုပ်ပေးရတာပဲ။ ဒီလို ပေါ့။ ကိုယ်က ဒီဘက်မှာ မစွမ်းဘူးဆိုရင်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

သမာဓိစိတ်ကောင်းရှိဖို့ဆိုတာလည်း ခက်ခက် လာတတ်တယ်။

အားကျသင့်တဲ့အရာ

ဒီလို သိမ်ငယ်စိတ်ကလေးနဲ့ ကျောင်း က ထွက်မသွားစေချင်တဲ့အကြောင်း တပည့် တော် ထပ်ပြီးတော့ ပြောပြဦးမယ်။ တပည့် တော်တို့ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တိုင် ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိေရးတော့ နိဒါန်းမှာ ဘာရေးထား လဲဆိုတော့ 'နောင်လာနောက်သားတွေ အတုခိုးဖို့ ရာဟာ ကြီးကျယ်ခြင်းမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကြီး ကျယ်တဲ့အဆင့်အတန်းကို ရောက်ဖို့ ကြိုးစား အားထုတ်တဲ့ ဉာဏ် ဝီရိယပါပဲ'တဲ့။ ဉာဏ်နဲ့ ဝီရိယကုလည်း တကယ်တော့ ခွဲလို့မရဘူးရယ်။ ဝီရိယနဲ့ ကြိုးစားပြီးတော့ စာပေတွေဖတ်မယ်၊ ဂရုစိုက်ပြီးတော့ ဆုံးမစကားတွေ နားထောင် မယ်ဆိုလို့ရှိရင် စဉ်းစားဉာဏ်ဆိုတာ တိုးလာ တာပဲ။ ဒါကြောင့် ဉာဏ်တိုးအောင်ဆိုတာလည်း ဝီရိယပါမှဖြစ်တာ။

ဆရာတော်က ကြိုးစားအားထုတ်မှု ဉာဏ်ဝီရိယကို အတုခိုးရမယ်တဲ့။ ကြီးကျယ်ပြီး တော့ ဘုန်းကံကြီးလာတာတွေဟာ အတုခိုးစရာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဘုန်းကြီးတယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ လည်း နှစ်မျိုးရှိတာပေါ့။ တစ်နေ့ကပဲ ညောင် ရွှေဆရာတော်ကြီးဆီ တပည့်တော်တို့ရောက်ခဲ့ တယ်။ ဒါလည်း ကြံ့ကြိုက်သွားလို့ပေါ့ဘုရား။ သတင်းစာထဲမှာတော့ ရွှေကျင်ကျောင်းတိုက် တိုင်းကို ပင့်တယ်ဆိုပေမဲ့လို့ ပုံမှန်အတိုင်းဆိုရင် တပည့်တော် သွားဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူးလေ။

ညောင်ရွှေဆရာတော်ကြီး ညောင်ရွှေဆရာတော်ကြီးဆိုတာ (၁၃)

ပါးမြောက် ရွှေကျင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီး။ ရှမ်းပြည်တစ်နယ်လုံးက ဘုရားနီးပါးလောက် ကိုပဲ စွဲမှတ်ကြည်ညိုကြတာ။ တပည့်တော်တို့ ရွှေကျင်သံဃာစုကလည်း သိပ်ကြည်ညိုကြတာ ပဲ။ ဘယ်သူမှ ဘာညာငြင်းပယ်မှုမရှိဘူး။ ဆရာ တော်ကြီးရဲ့ အဲဒီလို ဘုန်းကံကြီးမားမှုဟာ အရင်းစစ်လိုက်ရင် ခုနက ဆရာတော်ပြောခဲ့တဲ့ သီလသမာဓိပညာနဲ့ အခြေခံသွားတာပါပဲ။ တခြား ဘာတွေမှ လျှောက်ပြီးတော့ လူကြိုက် များအောင် မလုပ်ဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ တိုင်းရင်း သားလေးတွေကို စိတ်စေတနာကောင်းကောင်းနဲ့ စာပေသင်ပေးတယ်။ ကိုယ်တိုင် သီလသိက္ခာ လုံခြုံအောင် ထိန်းတယ်။ လာဘ်လာဘအတွက် နဲ့ အကြီးအကဲတွေ ဘာတွေကို သွားပြီးတော့ မခဘူး။ ဒကာဒကာမတွေ လာချင်အောင်လည်း မဆွယ်ဘူး။

တပည့်တော် ဆရာတော်ကြီးဘုရားရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို လေ့လာကြည့်တဲ့အခါမှာ ဒီရှမ်း ပြည်သာသနာဟာ ညောင်ရွှေဆရာတော်ကြီးရဲ့ သာသနာလို့တောင် ပြောလို့ရတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာတွေဟာ ကြာတဲ့အခါမှာ ဘုန်းကံ ဖြစ်ပြီးတော့ အားလုံး အဘက်ဘက်ကနေ လိုလေသေးမရှိ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီလိုဆရာတော် မျိုးရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ဘုန်းကံမျိုးကိုတော့ တပည့် တော်တို့ အားကျသင့်တာပေါ့။

တချို့နေ ရာတွေ

တချို့နေရာတွေကျတော့ စားမကုန် သောက်မကုန် ဘုန်းကံတွေကတော့ ကြီးနေ လိုက်ကြတာ။ ဒါပေမဲ့လို့ လုပ်တာကိုင်တာတွေ က စည်းလွတ်ဝါးလွတ်တွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရရင်တော့ ပရိယတ်

ကံကြီးချင်တာတွေ မဖြစ်ပါနဲ့။ အဓိကအတုခိုးရ မှာက သူတို့ရဲ့ ဉာဏ်ဝီရိယတွေပါ။

တစ်ဘဝသံသရာနိဒါန်း

ကဲ ... ခုနစကားနဲ့ တပည့်တော် ပြန်ဆက်မယ်။ ဒီကျောင်းတိုက်ကနေ စိတ်ဓာတ် လေးတွေသိမ်ပြီးတော့၊ အားငယ်ပြီးတော့ ထွက် မသွားနဲ့ဆိုတာ တပည့်တော် ဘာကို ရည်ရွယ် ပြောချင်တာလဲ။ တောင်မြို့ဆရာတော်က တစ် ဘဝသံသရာထဲမှာပဲ ထပ်ပြီးတော့ ရေးထားတာ ရှိသေးတယ်။ သူဟာ မြန်မာပြည်ကို ကြိုက် တယ်။ မြန်မာပြည်မှာလည်း သူ့ဇာတိဖြစ်တဲ့ စစ်ကိုင်းတိုင်း ရွှေဘိုမြို့နယ် သရိုင်ရွာ၊ ဒီနေရာ မျိုးတွေမှာပဲ ထပ်လူဖြစ်ချင်တဲ့အကြောင်း၊ ဒါ ဟာ ကိုယ့်ငါးချဉ်မို့ ကိုယ်ချဉ်တာမဟုတ်ပါဘူး ... စသည်ဖြင့် ဒါမျိုးလေးတွေ ရေးသွားတယ်။ ဆရာတော်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုရေးရသလဲ ဆိုတာကို ရှေ့ကနိဒါန်းအမှာလေးမှာ ထည့်ရေး သွားတယ်ပေါ့။

မြန်မာပြည်

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား ဟာ တိုင်းပြည်နဲ့လည်း ဆိုင်ပါတယ်တဲ့။ တိုင်း ပြည်နဲ့ဆိုင်တယ်ဆိုတာက ထင်ရှားပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ အခု မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဖြစ်နေလို့ ဒီသာသနာနဲ့တွေ့ရတယ်။ အကယ်၍ ဥရောပ တွေ ဘာတွေမှာ သွားဖြစ်ပြီဆိုလို့ရှိရင် တစ်မျိုး တစ်ဖုံဖြစ်သွားမှာပဲ။ တစ်လောက ဒီမှာ ညအိပ် သွားတဲ့ နိုင်ငံခြားသား အမျိုးသားနဲ့အမျိုးသမီးနဲ့ ယှဉ်ပြီး ပြောဦးမယ်။ သူတို့ဆိုရင် သူတို့နိုင်ငံ စရိက်အတိုင်းပဲပေါ့။ သူတို့တြောတဲ့ သဘောအရ သူတို့လိုဆိုရရင်တော့ လစ်ဗင်းတူဂဲသား (living

လည်း မဟုတ်၊ ပဋိပတ်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘုန်းကြီးအောင် ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိလုပ်ပြီးတော့ ကြီးပွားတိုးတက်တာတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါတွေကိုတော့ တပည့်တော်တို့က အတုယူဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ယူချင်းယူရင် ရှက်စရာလို့ သင်ခန်း စာယူရံပဲ ရှိတယ်။

ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ကြီး

အနီးကပ်ဆိုရင် တပည့်တော်တို့ ဒီ စစ်ကိုင်းမှာကိုပဲ ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ကြီးဆိုတာ ရှိခဲ့တယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ တချို့မမီလိုက်ဘူး။ ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ကြီးဟာလည်း ဒီလိုပဲ သီလ သမာဓိနဲ့ အခြေခံတက်ပြီးတော့ သွားခဲ့ တာပဲ။ တပည့်တော်တို့က ဒီဆရာတော်ကြီးတွေ ရဲ့ ဘုန်းကံကို ကြည့်ပြီးတော့ သီလ သမာဓိ ကောင်းစွာနဲ့၊ အနေအထိုင်ရိုးရိုးလေးနဲ့၊ တတ်နိုင် သမျှ စိတ်ရင်းစေတနာနဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်သွား တဲ့ ဉာဏ်တွေဝီရိယတွေကို အတုယူရမယ်။ ဒါတွေက လက်တွေ့ပစ္စက္ခ သာဓကလေးတွေ ပေါ့ဘုရား။

တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးကလည်း ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် နောင်လာနောက်သားတွေ အားကျဖို့ဆိုတာ ကြီးကျယ်ခြင်းမဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ အဲဒီကြီးကျယ်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်ဖို့ရန်အတွက် ကြိုးစားအားထုတ်သွားတဲ့ ဉာဏ်ဝီရိယပဲ ဖြစ်ပါ တယ်တဲ့။ ဒီစကားလေးက သိပ်ပြီးတော့ တန်ဖိုး ရှိတယ်။ ဒီစကားလေးက သိပ်ပြီးတော့ တန်ဖိုး ရှိတယ်။ ဒီလို ဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ ကြိုးစား အားထုတ်ခဲ့တဲ့ ဉာဏ်တွေ၊ ဝီရိယတွေ၊ သီလ သမာဓိ ပညာတွေကို အတုယူပြီး ကိုယ့်သန္တာန် မှာ ကိန်းအောင်လုပ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်တဲ့။ ဆရာတော်ကြီးတွေ ဘုန်းကံကြီးမားတာကိုပဲ သွားကြည့်ပြီးတော့ ကိုယ်လည်း ချက်ချင်း ဘုန်း

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

toghter)လို့ ခေါ်တာပေါ့။ လက်မထပ်ဘဲနဲ့ အတူနေတယ်။ လက်မထပ်ဘဲနဲ့ ခရီးတွေအတူ သွား၊ အတူနေပြီးတော့ နောက်ဆုံး တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်ကြိုက်မှ၊ ကျေနပ်ပြီ ဆိုမှ လက်ထပ်ကြတယ်။

အဲ ... တပည့်တော်တို့လည်း သူတို့ နိုင်ငံမှာ သွားဖြစ်ရင် ဒီလိုစရိက်တွေ ဝင်သွား မှာပဲ။ ဒါက တပည့်တော်တို့ ဒီမှာ လာသွားတဲ့၊ ညအိပ်သွားတဲ့ ဧည့်သည်အကြောင်း သတိရလို့ ပြောတာပါ။ တပည့်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံကျ တော့ ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထောင်မပြုခင်မှာ မိဘဆရာတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေက ထိန်းထိန်းသိမ်း သိမ်းနေဖို့ သွန်သင်ကြတယ်။ စရိုက်လေးတွေက အဲဒီလို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ ဆရာတော်က ရေးထားတာဖြစ်တယ်။ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားဟာ သူနေ ထိုင်ရာတိုင်းပြည်နဲ့လည်း ဆက်နွှယ်နေတယ်တဲ့။

မိဘ၊ ဆရာသမား

နောက်ပြီးတော့တစ်ခါ မြို့နယ်ပေါ့။ မြို့နယ်ပြီးတော့ ကျေးရွာ။ ကျေးရွာပြီးတော့ မိဘတွေ ဆရာသမားတွေနဲ့ ဆက်နွှယ်နေတယ် ပေါ့။ ချုပ်လိုက်လို့ရှိရင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ တိုင်းပြည်ကနေပြီးတော့ မိဘတွေ၊ ဆရာသမားတွေအထိ ဆက်နွှယ်နေတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နေစိတ် ထားဟာ မိဘတွေနဲ့လည်း ဆက်နွှယ်နေတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့မိဘက ဘယ်လိုစိတ်နေစိတ်ထားရှိတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့မိဘက ဘယ်လိုစိတ်နေစိတ်ထားရှိတယ်။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုဆုံးမတယ်၊ ဒါတွေအ ပေါ် သိပ်မူတည်တယ်ပေါ့။ မိဘဖြစ်တဲ့သူက သူများပစ္စည်းကို မတရားလိုချင်တယ်၊ ကိုယ့် သားသမီးတွေ ဝရင်ပြီးတာပဲ၊ ဘယ်သူ မျက်

ရည်ကျကျဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်ရှိရင် မွေးလာတဲ့ သား သမီးကလည်း များသောအားဖြင့် ဒါမျိုးလေးတွေ ဖြစ်တတ်တာပဲ။

မိဘလုပ်တဲ့သူက ညှာညှာတာတာနဲ့ ကိုယ် မချမ်းသာရင်နေပါ၊ မျှမျှတတပဲ လုပ်မယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိရင် သားသမီးတွေလည်း ဓာတ်ကူးတတ်တယ်။ ဒီလိုပဲ ဆရာသမားတွေရဲ့ အမူအရာတွေ၊ အုပ်ချုပ်ပုံတွေ၊ နေပုံထိုင်ပုံတွေ ကို ကြည့်ပြီးတော့ တပည့်တွေရဲ့စိတ်နေစိတ် ထားကလည်း ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ဆရာတော် က ကောက်ချက်ချထားတယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာ တော် ပြောချင်တာက လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား ကောင်းမကောင်းဆိုတာဟာ မိဘ၊ ဆရာသမား၊ နေထိုင်ရာ တိုင်းပြည်၊ ကျင်လည်ရာ မြို့နယ်၊ ဒါတွေ အားလုံးနဲ့ ဆက်နွှယ်နေပါတယ်တဲ့။

ဆက်နွှယ်ပုံ

လူတစ်ယောက်ရဲ့ သဒ္ဓါတရား၊ ပညာ တရား၊ ဝီရိယတရားတွေဟာ အဲဒီလို ဘာ ကြောင့် ဆက်နွှယ်တာလဲ။ တပည့်တော်တို့ ဉာဏ်မီသမျှ စဉ်းစားကြည့်ကြရအောင်။ စိတ် နေစိတ်ထားကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ကြိုးစားမှု ဉာဏ်ဝီရိယဆိုတာ ပေါ်ပေါက်လာရပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ဒီကျောင်းမှာနေတယ်ဆိုလို့ရှိရင် အရှင်ဘုရားတို့ မလုပ်ချင်လည်း စာပေကို လုပ် နေရတာပဲ။ လုပ်ချင်လည်း ပိုပြီးတော့ လုပ်ဖြစ် သွားတာပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်က ထိုက်သလောက် ကောင်းနေတယ်ပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်အနေနဲ့ ဝိကာလဘောဇန ကိစ္စလေး တွေကအစ တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းလို့ရအောင် တပည့်တော်တို့ ဒီမှာ လုပ်ပေးနေတယ်။

ကို လျှောက်ပြီး တပည့်တော် ဒီလိုဒီလိုစားချင် ပါတယ်၊ ဒါကတော့ ဘယ်လိုလှူျပေးပါ၊ ဒါမိူး လုပ်ပေါ့။ ဒါဆို တရားဝင်ဖြစ်သွားတာပဲ။ ရဟန်းတွေဆိုရင်လည်း ဒီနေ့ ဂိလာနဖြစ်တယ်၊ ဥပုသ်ပြုမလိုက်ဖြစ်ဘူး၊ ဒါဆိုရင် တပည့်တော် ကို တရားဝင် လာပြီးတော့ လျှောက်ပါ။ ဘာသိ ဘာသာနဲ့ ကိုယ့်အချင်းချင်းလောက်ပဲ အသိပေး တာမိျူး မလုပ်ရဘူး။ ဒါလေးတွေက ပြဿနာ ရှိလာနိုင့်တယ်။ ဒါ တပည့်တော် အသေးစိတ် သင်ပေးနေတာပါ။

သင်ပေးနေတာပါ

ဘာဖြစ်လို့ သင်ပေးနေတာလဲ။ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေဆိုတာ ဆရာသမား တွေနဲ့လည်း ဆက်နွှယ်နေတယ်လို့ ဆိုထား တယ်မဟုတ်လား။ သီလသိက္ခာတော့ ကြိုးစား ပြီးတော့ ထိန်းလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ဝီရိယတွေ၊ ဉာဏ်ပညာတွေ၊ နောက် … ပညာကြိုးစားမှု ဆိုတဲ့ ဝီရိယတွေ၊ ဉာဏ်တွေဆိုတာကလည်း ဒီစိတ်ဓာတ်ပေါ်မှာ မူတည်ပြီးတော့ ဖြစ်လာကြ ရတယ်။ နောက်ဆုံး ဘာကွာသွားလဲဆိုတော့ ဉာဏ်ဝီရိယကြီးမားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တိုးတက်မှု ဖြစ်ပြီးတော့ ဉာဏ်ဝီရိယနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဆုတ်ယုတ်မှုဖြစ်သွားတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဉာဏ်ဝီရိယကပဲ တိုးတက်မှု ဆုတ်ယုတ်မှုကို ဆုံးဖြတ်တယ်။

ဉာဏ်ဝီရိယဆိုတာကလည်း သိပ်ခွဲလို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အမြဲဆက်စပ်နေတယ်။ အဲဒီဉာဏ်ဝီရိယက စိတ်နေစိတ်ထားပေါ်မှာ မူတည်တယ်။ စိတ်နေစိတ်ထားက ပတ်ဝန်းကျင် အရ၊ ဆရာသမားတွေအရ ပြောင်းလဲလာပြီဆို ရင် ဒီဉာဏ်ဝီရိယတွေကလည်း ပြောင်းလဲလာ

ကိုယ့်မှာ စားစရာပါလာလို့ရှိရင်လည်း အားလုံး ညီတူမျှတူ စားရအောင် စီစဉ်ပေး တယ်။ တပည့်တော်တို့ သာရဏီယကျင့်ဝတ် ထဲမှာ ကိုယ့်မှာရလာတာကို မျှဝေပြီးတော့ စားကြပါ သောက်ကြပါဆိုတာ ပါပါတယ်။ အားလုံး ဝေမျှစားသောက်တယ်ဆိုရင် ဒါဟာ သာရဏီယကျင့်ဝတ်လည်း ဖြစ်သွားတာပဲ။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ ရလာတဲ့ပစ္စည်းကို ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း သေတ္တာထဲ ထည့်စား တာဟာ စိတ်ဓာတ်ကျဉ်းမြှောင်းရာရောက် တယ်။ ဒါလေးတွေ မလုပ်ဖို့၊ လုပ်ခဲ့ရင်လည်း ပြင်ဖို့၊ တပည့်တော်အနေနဲ့ ပြောပေးနေတယ်။

လူကြီးဖြစ်မဖြစ်

တပည့်တော်တို့ လူကြီးဖြစ်လာရင် ပို သတိထားရတယ်။ တပည့်တော်ဆိုရင် ကိုယ့် အတွက် လှူတာထက် သံဃာအတွက်၊ အားလုံး အတွက် လှူသွားတာမျိုး ပိုသဘောကျတယ်။ တစ်ခါတည်း ဆွမ်းကျောင်းပို့လိုက်တာပဲ။ စိတ် ထဲမှာလည်း အဲဒါမျိုးကို ပိုပျော်လာတယ်။ တစ် ခါတစ်ရံ တပည့်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိ ထားကြည့်တယ်။ 'ဟာ … ငါ လူကြီးဆန်လာ တာပဲ လို့ ဒီလိုတွေးမိတယ်။ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်၊ စာချဘုန်းကြီးတစ်ပါးဖြစ်လာ တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ကိုယ့်အတွက်လှူတာကိုပဲ ဝမ်း သာပြီးတော့ သံဃာအတွက်လှူတာတွေကျ တော့ ဝမ်းမသာတတ်သေးဘူးဆိုရင် မဟုတ် သေးဘူး။ လူကြီးမဖြစ်မြောက်သေးဘူးလို့ ပြန် ပြီးတော့ ကောက်ချက်ချလို့ ရတယ်။

အဲဒီတော့ ကိုယ့်ရွာကနေပြီးတော့ ပစ္စည်းလေးတွေ၊ စားစရာလေးတွေ ပါလာရင် ဆွမ်းကျောင်းသွားထား၊ ဆွမ်းကျောင်းဘုန်းကြီး

မူတည်တယ်။ ဒီစိတ်နေစိတ်ထားအလျောက် ကြိုးစားမှုအခြေခံပြီးတော့ ဉာဏ်ဝီရိယတွေက လည်း ပေါ်ပေါက်တယ်။ ဉာဏ်ဝီရိယတွေရဲ့ များပြားမှု နည်းပါးမှုအပေါ်မှာ မူတည်ပြီးတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ တိုးတက်မှု ဆုတ် ယုတ်မှုဆိုတာ ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလိုလေး စွဲမှတ် ထားပေးပါ။

အားငယ်စိတ်ဝင်လာရင်

စည်းမျဉ်းဉပဒေဆိုတာတော့ တပည့် တော်တို့က လုပ်ရမှာပဲ။ လုပ်တဲ့အခါမှာ ဘာမှ စိတ်မဖြစ်ပါနဲ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်စရာရှိတာ ဆက်ပြီးတော့လုပ်ပါ။ ဒါလေးတွေ တပည့်တော် ဟိုတုန်းကလည်း နည်းနည်းပါးပါး ပြောခဲ့သေး တယ်။ ဒါကိုပဲ ဒီကနေ့ အပြည့်အစုံအဖြစ်နဲ့ ထပ်ပြောပါတယ်။ သိမ်ငယ်တဲ့စိတ်ကလေးတွေ၊ အားငယ်တဲ့စိတ်ကလေးတွေ ကိုယ့်မှာ ဝင်လာ လို့ရှိရင် စောစောက တပည့်တော်ပြောတဲ့အ တိုင်းပဲ နှလုံးသွင်းပေးပါ။ 'ဖိနပ်မရှိလို့ ငါ စိတ်ညစ်နေတဲ့အချိန်မှာ နေရာတော်တော်များ များမှာ ခြေထောက်တောင် မရှိတဲ့လူတွေကို လမ်းမတွေပေါ်မှာ တွေ့ရတယ် 'ဆိုတဲ့ ဒီ အဓိပ္ပာယ်လေးတွေကို ပြန်ပြီးတော့ သတိရပေး ပါ။

ကိုယ့်မှာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းရှိတယ်၊ လက်ရှိတယ်၊ ခေါင်းရှိတယ်၊ ဉာဏ်လည်းပဲ ရှိတယ်၊ ထိုက်သလောက်လည်း တိုးတက်နေ တယ်။ ငါ ကြိုးစားရင်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ် နဲ့သာ ဆက်ပြီးတော့ လုပ်ပါ။ သိမ်ငယ်စိတ်တွေ ဝင်လာလို့ရှိရင် ဒါမျိုးလေးတွေ တွေးပြီး သိမ် ငယ်စိတ်ကိုဖျောက်ပါ။ နောက်ပြီးတော့ တောင် မြို့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တစ်ဘဝသံသရာနိဒါန်း။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တော့တာပဲ။ ဒီတော့ ကောက်ချက်ချကြည့်ရင် စိတ်နေစိတ်ထားဆိုတာဟာ တိုင်းပြည် လူမျိုး၊ နောက်ပြီးတော့ မိဘတွေ ဆရာသမားတွေ အပေါ်မှာ သွားပြီးတော့ တည်နေတယ်။ ဒါ ကြောင့် တပည့်တော်တို့က ဆရာဖြစ်သည့်အ လျောက် အရှင်ဘုရားတို့ကို သင်ပေးနေရတာ။ ဒါလေး သဘောပေါက်ထားပါ။

ဆိုလို ရင်<mark>း</mark>က

တပည့်တော် ဆိုလိုရင်းကို ပြောပြတော့ မယ်။ ခုနကလိုပေါ့၊ ကိုယ့်မှာ စိတ်ဓာတ်လေး နည်းနည်း အားငယ်လာပြီဆိုရင် အားငယ်တဲ့အ တွက် သွားပြီးတော့ ပြောင်းဟယ်ရွှေ့ဟယ်တွေ သိပ်မလုပ်ပါနဲ့။ ဒီကျောင်းထက် ကောင်းတယ် ဆိုရင်တော့ ရွှေ့ပါ။ ကိုယ်ကလည်း ကောင်း တယ်လို့ ယုံကြည်တယ်၊ ငါ ဒီနေရာသွားလိုက် ရင် ပညာရေးတွေလည်း တိုးတက်လာမယ်၊ အကျင့်တွေလည်း ပိုကောင်းလာမယ်၊ ဒါဆိုရင် တပည့်တော်တို့က မတားပါဘူး။ မတားလည်း မတားကောင်းပါဘူး။ သွားပါ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ နဲ့ တခြားရောက်သွားတဲ့အတွက် ကိုယ့်မှာ သီလတွေလည်း ဆုတ်ယုတ်မယ်ထင်တယ်၊ ပညာတွေလည်း ပိုပြီးတော့ တိုးတက်မယ်မထင် ဘူး။ ဒါမျိုးဆိုရင်တော့ ဒီစိတ်ဓာတ်လေးအတွက် နဲ့ ကတော့ မရွှေ့နဲ့ပေါ့ ဘုရား။ ဒါကို ပြောချင် တာပါ။

ဒါကိုပဲ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တစ်ဘဝသံသရာနိဒါန်းကနေ တပည့်တော် ကြိုက်တဲ့ စကားလေးတွေ၊ စွဲနေတဲ့စကားလေး တွေနဲ့ ပြန်ပြီးတော့ ဆက်စပ်ပြတာဖြစ်ပါတယ်။ ချုပ်လိုက်ရင် စိတ်နေစိတ်ထားဆိုတာ ဆရာ သမားတွေ၊ မိဘတွေ၊ နေရာဌာနတွေပေါ်မှာ

အဲဒီနိဒါန်းလေးနဲ့ကိုပဲ ဒီစာအုပ်ကြီးဟာ သိပ် ပြီးတော့ တန်ဖိုးရှိသွားတယ်။ ဒီအထဲမှာ ဆက်စပ်ပြီးတော့ အကြောင်းအကျိုးလေးတွေ ပြပြသွားတယ်။

အတုခိုးသင့်တဲ့အရာ

အဲဒီတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို အတု ယူပြီဆိုရင်လည်း ဘုန်းကံကြီးတာတွေ၊ ကားစီး တာတွေ သွားပြီးတော့ အားမကျပါနဲ့။ ဝမ်း မြောက်မှုတော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ။ အဲဒါတွေကို အားမကျဘဲနဲ့ အဲဒီအဆင့်ရောက်အောင် အား ထုတ်ခဲ့တဲ့ သူတို့ရဲ့ ကြိုးစားမှု ဉာဏ်ဝီရိယ တွေကိုသာ အတုခိုးပြီးတော့ ကြိုးစားပါ။ အဲဒီ လို ကြိုးစားပြီးတော့ အားငယ်တဲ့စိတ်၊ သိမ် ငယ်တဲ့စိတ်တွေကိုဖျောက်ပြီး လူတော်လူကောင်း ဖြစ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သ တည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

အနှစ်နှင့်အကာ

၁၃၆၅ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ၂၀၀၃ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၈ ရက်၊ စနေနေ့ ည

> အခြေအနေကိုယ်ကြည့်ပြီးတော့ မျက်စိကိုလည်း ရွှေတာမှုဖြစ်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပေး ပါ။ ည ၉ နာရီမှာတော့ တပည့်တော်တို့ တောင်ပေါ် ဝိနည်းပြန်ပွဲအတွက် ရှင်ကျင့်ဝတ် တိုက်တာ ဆက်ပြီးတော့ လုပ်မယ်။ နှစ်ရက်နဲ့ ပြတ်တယ်ဆိုရင် နှစ်ရက်ပေါ့။ သုံးရက်နဲ့မှ အားလုံး ရွတ်တာညီညာမယ်ဆိုရင်လည်း သုံး ရက်တိုက်သွားမယ်။

ဒီ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၁၂၊ ၁၃၊ ၁၄ ဆိုရင် တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ဂန္ဓာရုံ ကစပြီးတော့ သာမဏေကျော်စာမေးပွဲတွေ စ ဖြေတော့မယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ရဲ့အခြေအနေ လေးကိုယ်ကြည့်ပြီးတော့ စာကို ဘယ်နေ့မှာ ဘယ်နှခေါက်ပေါက်ရမယ် စသည်ဖြင့် ပိုင်းဖြတ် ပြီးလုပ်ထားပါ။ ပေါက်တယ်ဆိုတဲ့နေ ရာမှာ လည်း နိဿယရော ပေါက်တာအကောင်းဆုံး ပဲ။ နိဿယမပါတဲ့ သဒ္ဒါ သင်္ဂြိုဟ် ကြံဆနည်း ဟာ ဘယ်တော့မှ မမှန်နိုင်ဘူး။

မလိုအပ်ဘဲ မကုန်ပါစေနဲ့

ကဲ … တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ဆို တော့ စာမေးပွဲတွေလည်း နီးလာပြီ။ ဥပုသ်နေ့ ညလည်း မနားဘဲ စာကြည့်ချင်သူရှိခဲ့ရင် မီးဖွင့် ပြီးတော့ ကြည့်ပေါ့။ မီးဖွင့်တဲ့အခါမှာလည်း လိုသလောက်ပဲ ဖွင့်သုံးပါ။ တစ်နေ့က ပတ္တမြား ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ မီးချောင်းဖွင့်ပုံက ဟိုနား တစ်ပါးတစ်ချောင်း၊ ဒီနား တစ်ပါးတစ်ချောင်းနဲ့ ဖြစ်နေတာတွေ့ရတယ်။ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့။ မလိုအပ်ဘဲကုန်တာ လုံးဝမကောင်းဘူး။ လိုအပ် တဲ့အခါမှာတော့ ကုန်ပါစေပေါ့။

ကြိုးစားတယ်ဆိုရာမှာလည်း ကိုယ့်

ကျောင်းအပြင် ရောက်သွားလို့ရှိရင်လည်း မလိုလားအပ်တဲ့ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ လူတွေအတွက်ကတော့ မနေ့ညကတည်းက တခုန်းခုန်း တခိုင်းခိုင်းနဲ့ သူတို့ရဲ့အနှစ်သာရ ထင်တာတွေ ပြီးသွားပြီပေါ့။ ဒီနေ့ညတော့ ဘာသံမှမကြားတော့ဘူး။ တပည့်တော် ဒီနေ့ည အထူးပြောချင်တာက သာရနဲ့အသာရ၊ အနှစ်နဲ့ အကာကို စိစစ်ပြသွားမယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ယမကဝဂ်ထဲမှာ ရှင်သာရိပုတ္တာတို့၊ ရှင်မောဂ္ဂ လာန်တို့၊ သိဥ္စည်းဆရာကြီးတို့ကို အကြောင်းပြု ပြီးတော့ ဟောထားတာတစ်ခုရှိတယ်။

'အသာရေ သာရမတိနော၊ သာရေ စာသာရဒဿိနော။ တေ သာရံ နာဓိဂစ္ဆန္တိ၊ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ'တဲ့။

'အသာရေ = အနှစ်မမှီး အချည်းနှီး သော ပစ္စည်းလေးဖြာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ထို၏ဖြစ် ကြောင်း မကောင်းသော တရားဒေသနာတော် ၌' တဲ့။ အဲဒီတော့ ပထမဆုံး သာရ၊ အသာရ ဆိုတာကို ခွဲကြည့်လိုက်ပါ။ တပည့်တော်တို့ သာသနာအသုံးအနှုန်းနဲ့ဆိုရင် သင်္ကန်းဆွမ်း ကျောင်းဆေးဆိုတဲ့ ပစ္စည်းလေးပါး၊ လူတွေလို ပြောရင်တော့ စားဝတ်နေရေး ကျန်းမာရေး၊ ဒီအရေးလေးပါးကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က အသာရတရားထဲမှာ ထည့်ဟောသွားတယ်။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ

နောက်ပြီးတော့ " မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဆိုတာကို ကျမ်းဂန်တွေမှာတော့ ဆယ်မျိုးပြ တယ်ပေါ့။ 'နတ္ထိ ဒိန္နံ = ပေးလှူတာအကျိုး မရှိပါဘူး၊ နတ္ထိ ယိဋ္ဌံ = ပူဇော်တာအကျိုးမရှိပါ ဘူး၊ နတ္ထိ သုကတဒုက္ကဋ္ဌာနံ ကမ္မာနံ ဖလံ

နိဿယအရေးကြီး

ဒါကြောင့်မို့ နိဿယကို အသက်အဖြစ် နဲ့ သေချာလေးလုပ်ပါ။ သဒ္ဒါ သင်္ဂြိုဟ် အယူ အဆဆိုတာ နိဿယထဲမှာ အကုန်လုံး ပါသွား တယ်။ ဗဟုဗ္ဗီဟိအသံ၊ တပ္ပုရိသ်အသံ စသည် ဖြင့်ပေါ့။ နောက်ပြီး ... စာစပ်တွေ သိလို့ရှိရင် သင်္ဂြိုဟ်အရကောက်တွေလည်း ရသွားတယ်။ ဒါ တပည့်တော်တို့လုပ်လာခဲ့တဲ့နည်းပဲ။ ခုလည်း ပုစ္ဆာထုတ်တယ်ဆိုရင် ဒီနည်းကိုဦးစားပေးပြီး တော့ ထုတ်ပေးနေတယ်။ မှတ်စုတွေကြည့်မှ၊ မှတ်စုထဲရှိမှ အောင်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်ကို တ ပည့်တော်ကတော့ တတ်နိုင်သမျှ တိုက်ဖျက်ပေး နေတယ်။

မှတ်စုကို အရန်အဖြစ်နဲ့ပဲ ကြည့်ပါ။ အဓိက ကျမ်းရင်းကိုကြည့်ပြီးတော့ နိဿယရဲ့ သွားပုံလာပုံ သေချာနားလည်အောင်လုပ်ပါ။ သရုပ်ကလေး ပါးစပ်က ရွတ်တတ်ရုံနဲ့ ကတော့ စာတတ်တယ်လို့ ခေါ် လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ သရုပ် လည်း ရအောင်လုပ်၊ နောက်ပြီးတော့ နိဿယ ကိုလည်း အသေးစိတ်လုပ်ပြီးတော့ စာဘယ်မှာ စပ်တယ်၊ ဒါမျိုးလေးတွေသိသွားရင် မှတ်စုတွေ ဆိုတာ သိပ်ပြီးတော့ မလိုအပ်တော့ဘူးပေါ့ ဘုရား။ ဒီနည်းက စက်လည်း မစက်ခဲဘူး။ ဉာဏ်အသင့်အတင့်ရှိရင်ရတယ်။ ထားပါတော့။

သာရ၊ အသာရ

ဒီနေ့ညလည်း ခါတိုင်းခါနှစ်တွေလိုပဲ သင်္ကန်းတို့ တခြားပစ္စည်းတို့ အချင်းချင်း မဲ ဖောက်လှူကြမယ်။ ဒီလိုလေးပဲ ကောင်းပါ တယ်။ ပံသုကူပစ်တာမျိုးတွေကတော့ လုံးဝ မလုပ်ပါနဲ့။ ဒီကျောင်းမှာ သိပ်ပြီးတော့လည်း မသင့်တော်ပါဘူး။ ပံသုကူရှာတယ်ဆိုပြီးတော့

ထင်ပြီးတော့ မတရားတဲ့နည်းနဲ့ရော၊ တရားတဲ့ နည်းနဲ့ရော ရှာမိမှာစိုးလို့ပါတဲ့။ ပစ္စည်းလေးပါး ကို ရှာမှီးတဲ့အခါမှာ ကုလဒူသနအမှုတွေရှောင်ရ မယ်။ ကုလဒူသနဆိုတာ အားလုံးသိပြီးသားပဲ။ ဆောင်ပုဒ်လေးက ပ်န်း သီး မှုန့် မြေ၊ ဝါး *ပူ ခြေ၊ ဝဇ္ဒေ ဒူရှစ်ဖြာ*တဲ့။ ဆိုလိုရင်းကတော့ ဒကာဒကာမတစ်ယောက်မှာ နဂိုက သဒ္ဓါ တရားအစစ်ရှိနေတယ်။ အစစ်ရှိနေတာကို ကိုယ် ကနေပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့ခင်လာအောင်၊ ကိုယ့်အ ပေါ်မှာ အရေးပေးလာအောင်၊ ကိုယ့်ဆီ အမြဲ လာချင်အောင်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြီးနဲ့ တစ်ခုခု သွားပြီးတော့ ပေးလိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ ဟိုက ရိုးရိုးကြည်ညိုစိတ်တွေပျောက်ပြီးတော့၊ ငါ့ကို ဂရုစိုက်တယ်ဆိုပြီးတော့ လှူတယ်ဆိုရင် ဒါဟာ သူ့ရဲ့ သဒ္ဓါတရားအစစ်လေးကို ဖျက်ဆီးပစ် လိုက်ရာရောက်သွားတယ်။

ကုလဆိုတာ မုချအားဖြင့်တော့ အမျိုး လေးပါးပေါ့ဘုရား။ ဌာနုပစာအားဖြင့် ယူလိုက် ရင်တော့ အမျိုးလေးပါးရဲ့သဒ္ဓါတရားအထိ ယူရ တယ်။ အဲဒီအမျိုးလေးပါးရဲ့ သဒ္ဓါတရားအစစ် ကလေးကို ဖျက်ပစ်လိုက်ရာရောက်တဲ့အတွက် ဒီလိုအမှုတွေလုပ်ပြီး ကိုယ့်မှာ စားဝတ်နေရေး တွေ ပြေလည်လာပေမဲ့လည်း ဒီပစ္စည်းလေးပါး ရှာဖွေမှုဟာ အပြစ်တွေဖြစ်သွားတယ်။ မြတ်စွာ ဘုရားက အဲဒီလိုကုလဒူသနအမှုကို မလုပ်စေ ချင်ဘူး။ အဲဒီနည်းတွေနဲ့ ပစ္စည်းလေးပါးကို မရှာမှီးစေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပစ္စည်းလေးပါးကို ဒီနေရာမှာ 'အသာရ' အနှစ်မဟုတ်တဲ့အကာ တွေပါလို့ ဟောသွားခဲ့တာပါ။

မိစ္ဆာဓီဝ

နောက် … မိစ္ဆာဇီဝဆိုတာ ရှိသေး

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဝိပါကော = ဘာလုပ်လုပ် သူ့ဟာသူ ဖြစ်ချင် သလို ဖြစ်တာပဲ။ နတ္ထိ မာတာ၊ နတ္ထိ ပိတာ = မိဘတွေကို ကျေးဇူးဆပ်စရာမလိုဘူး၊ သူတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်လို့လည်း ဘာမှမထူးဘူး' စသည်ဖြင့် ဒီဆယ်ချက်ကို ကျမ်းဂန်တွေမှာ ပြလေ့ရှိတယ်ပေါ့။ အဲဒီမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကိုလည်း အ သာရထဲမှာ ထည့်တယ်။

ရှေ့နောက်မညီသလိုလို

ပစ္စည်းလေးပါးကို ဘာလို့ အသာရလို့ ပြောသလဲ စိစစ်ကြည့်ရအောင်။ တပည့်တော်တို့ ရဟန်းခံပြီးတဲ့အခါတွေမှာ ပထမဆုံး 'စတ္တာရော နိဿယာ အာစိက္ခိတဗ္ဗာ = မှီရာေလးပါးကို ပြောပြရမယ်'တဲ့။ မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်း သစ်လေးကို သိမ်ကမဆင်းခင်မှာ မှီရာလေးပါး အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါဦးတဲ့။ သင်္ကန်းဆိုရင် ဘယ်လို၊ ဆွမ်း ကျောင်း ဆေးတွေက ဘယ်လို၊ ဒါတွေပြောပြခိုင်းတယ်။ မဟာဝါတက်ဖူးတဲ့ သာမဏေတွေ အားလုံး ဒါ သိပြီးသားတွေပဲ။ အဲဒီမှာတော့ ဒီလေးပါးကို မရှိမဖြစ် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းအဖြစ် မြတ်စွာဘုရားက ညွှန်ပြပေးထား တယ်။ ခု ဒီနေရာကျတော့လည်း ပစ္စည်းလေး ပါးဆိုတာ 'အသာရ' အနှစ်မဲ့တဲ့တရားတွေပါလို့ တစ်ခါ ပြန်ပြီးတော့ ဟောပြန်တယ်။ ဘာဖြစ် လို့ ဒီလို ဟောတာလဲ။ ရှေ့နောက်မညီတာလဲ။ တပည့်တော်တို့ အဋ္ဌကထာအခြေပြု ပြန်ကြည့် တဲ့အခါ စိစစ်ထားတာလေး သွားတွေ့ရတယ်။

ကုလဒူသန

ပစ္စည်လေးပါးဆိုတာ မရှိမဖြစ် လိုအပ် တာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒီပစ္စည်းလေး ပါးကို မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့ သာရတရားတွေလို့

ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိတွေလုပ်ပြီး ပါရမီတွေဖြစ် အောင်၊ နောက်ဆုံး နိဗ္ဗာန်အထိရောက်အောင် လုပ်သွားဖို့ပဲ။ ဒါကြောင့် ပစ္စည်းလေးပါးဆိုတာ မှီရာလေးပါးဖြစ်ပေမဲ့လို့ မဟုတ်တဲ့နည်းတွေနဲ့ ရှာဖွေမှာစိုးတဲ့အတွက် ဒီနေရာမှာတော့ အသာရ လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောချလိုက်တယ်ပေါ့။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ ထို၏ဖြစ်ကြောင်း

နောက်ပြီးတော့ … မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ တဲ့။ ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆိုတာ သာရ နည်းနည်းပါးပါးမှကို မပါဝင်တဲ့အရာ။ ပစ္စည်း လေးပါးကမှ အသုံးချတတ်ရင် သာရဘက် ရောက်နိုင်သေးတယ်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကတော့ ဘယ် ဘက်ကပဲ ကြည့်ကြည့် အသာရပဲဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ … ထို၏ဖြစ်ကြောင်း မကောင်း သော တရားဒေသနာ တဲ့။ ဒီနေရာမှာ တရားပွဲ ကြီးတွေကျင်းပမှ၊ မိုက်ကြီးတွေနဲ့ဟောမှ တရား ဒေသနာဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ အချင်းချင်း စကား ပြောရာမှာလည်း သူ့ရဲ့အယူအဆဟာ မဟုတ် မှန်ဘူးဆိုရင် ဒါတွေလည်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်ကြောင်း ဓမ္မဒေသနာဖြစ်သွားတာပဲ။

စာအုပ်စာပေ

နောက် ... စာအုပ်စာပေတွေ။ ဒါ တွေလည်း ဓမ္မဒေသနာထဲ သွင်းရမှာပဲ။ စာအုပ် တစ်အုပ်၊ စာပေတစ်ပုဒ် ဖတ်ပြီးတော့လည်း အယူမှားသွားနိုင်တာပဲ။ တစ်နေ့ကပဲ တပည့် တော် ကိုရင်နှစ်ပါးကို သတိပေးရတယ်။ ဖတ် နေတာက ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ။ သူတို့ဖတ်တဲ့ဝတ္ထု စာအုပ်တွေကို တပည့်တော် တစ်အုပ်ကောက် ပြီးတော့ မြည်းဖတ်ကြည့်တယ်။ ဘာမှ အနှစ် သာရမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့စွဲနေကြတယ်။

တယ်။ အိမ်တွေ ဘာတွေလျှောက်လည်ပြီးတော့ သူတို့လှူတာလေးတွေကို ဒါလေးက စားလို့ ကောင်းလိုက်တာ စသည်ဖြင့် တချို့ ပြောတတ် ကြတယ်။ ဒကာမကြီးကို ခုမှသတိရနေတုန်း ဒကာမကြီးက လာပို့တာ စသည်ဖြင့်လည်း တချို့ ပြောတတ်ကြတယ်။ ဒါ တကယ် ဟုတ် ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပဲ။ မဟုတ်ပေမဲ့လည်း ဒါမျိုးလေးတွေ ပြောတတ်ကြတယ်။ အဲဒါ မိစ္ဆာဇီဝလို့ခေါ်တယ်။

ငြမ်းအဖြစ်နဲ့သာ

အဲဒီ ကုလဒူသန၊ မိစ္ဆာဇီဝအမှုတွေက နေပြီးတော့ ရလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို မြတ်စွာ ဘုရားက တပ်မက်မောမှာစိုးလို့၊ ဒါတွေကို ရှောင်ကြဉ်စေချင်လို့၊ ဒီအလုပ်တွေလုပ်ပြီးတော့ ပစ္စည်းလေးပါး ရလာတာမျိုးကို မလိုစေချင်လို့၊ 'ဒီပစ္စည်းလေးပါးဆိုတာ တကယ်တော့ အသာရ တွေပါ၊ ဒီလိုအမှုတွေကို ပြုပြီးတော့ မယူချင်ကြ နဲ့ 'ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ဟောထားတာပါ။ တကယ် တော့ ပစ္စည်းလေးပါးဆိုတာ သာသနာမှာ သုံးရ မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငြမ်းအဖြစ်နဲ့သာ သုံးရမယ်။ ဘုရားတွေ၊ ကျောင်းတွေ ဆောက်တဲ့အခါမှာ ငြမ်းဆိုတာ ဆင်ထားပြီးတော့ ပြီးလို့ရှိရင် ဖျက် ပစ်ရမယ့်အရာတစ်ခုပါ။

တပည့်တော်တို့လည်း ဒီပစ္စည်းလေး ပါးကို အသုံးပြုပေမဲ့လို့ ဒီအပေါ်မှာ တွယ်တာ မနေရဘူး။ သင်္ကန်းဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ရဲ့ သာ သနာ့အလုပ်လုပ်နိုင်ဖို့၊ ဆွမ်းဆိုလို့ရှိရင်လည်း ကျန်းမာရေးမျှတပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်ဖို့၊ ဆေးတွေ ကျောင်းတွေလည်း ဒီလိုပဲ။ ဒီသင်္ကန်းဆွမ်း ကျောင်းဆေးကို တပ်မက်မှုမရှိဘဲနဲ့ ဒီဟာတွေကို အသုံးချပြီး တပည့်တော်တို့ လိုအပ်တဲ့အကျိုး

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဆရာသမားတွေ၊ မိဘတွေက ငွေကုန်ကြေးကျ စံပြီး စာသင်တိုက်ပို့လိုက်တယ်။ ဒါကိုပဲ ဒီလို အကျိုးမရှိတဲ့ဟာကြီးတွေ အများကြီးဝယ်တယ်။ အလုပ်ပျက်အကိုင်ပျက် စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖတ်တယ်။ ဒါနဲ့ တပည့်တော် ပြင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါမျိုး စာအုပ်တွေ မဝယ်ပါနဲ့။ ဒီ့ထက်ကောင်းတဲ့ဟာ တွေ၊ ဘာသာရေးနဲ့စပ်တာတွေ အများကြီးရှိပါ တယ်လို့။

ဆိုလိုရင်းက ဓမ္မဒေသနာဆိုတဲ့အထဲမှာ စာအုပ်စာပေလည်း ပါတာပဲ။ ဒီစာအုပ်စာပေ က မကောင်းတာတွေ လမ်းညွှန်ထားပြီဆိုရင် လည်း ဒီဟာသည် အသာရ။ ဒီအသာရကြီးကို သာရလို့ယူပြီဆိုရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ အသာရလွှမ်းမိုး တဲ့အတွက် သူ့သန္တာန်မှာ သာရဖြစ်တဲ့ သီလ သမာဓိ ပညာ ကင်းနေတယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်။

သင်ခန်းစာယူရမယ်

ဒါကြောင့်မို့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်ပါ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အသာရဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းလေးပါးအပေါ် သိပ်မက်မောလွန်းတယ်။ နာမည်ဂုဏ်လာဘ်လာဘကို မက်မောလွန်း တယ်။ ဒါကြီးတွေရအောင် မတရားသောနည်း၊ တရားသောနည်းတွေနဲ့ တမင်ကြိုးစားတယ်။ ရလာလို့ရှိရင်လည်း တပ်မက်နေတယ်။ ဒါဆိုလို့ ရှိရင် သူဟာ အသာရတွေကို လိုက်ပြီးတော့ ရှာနေတယ်လို့ မှတ်။ ဒီလို ပစ္စည်းလေးပါးတွေ၊ နာမည်ဂုဏ်ဒြပ်တွေအပေါ်မှာ ငမ်းငမ်းတက်နေ တယ်ဆိုရင် 'သော် … ဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ သာရတရား ကင်းပျောက်နေပါလား'လို့ တပည့်တော်တို့က ကောက်ချက်ချပြီးတော့၊ သင်ခန်းစာယူပြီးတော့ ကိုယ့်မှာမဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာပဲ။ စာအုပ်စာပေတွေကိုလည်း ဖတ်တော့ e19 🖡

ဖတ်ရမှာပဲ။ ဖတ်ပြီးတော့ ကောင်းမကောင်း ဝေဖန်တတ်အောင်ကြိုးစားရမယ်။ ဖတ်ရုံလေးနဲ့ ရပ်မနေရဘူး။ နောက်ဆုံး .. ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါ စေ၊ ကောင်းတဲ့သင်ခန်းစာ ပေးထားတာတွေ လည်း အများကြီးရှိတာပဲ။ ဥပမာ... စက္ခု ပါလတ္ထေရဝတ္ထု ဆိုပါတော့။ မကောင်းတာ လုပ်ရင် မကောင်းကျိုးဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်အပေါ် မကောင်းကြံတာကိုပဲ သည်းခံသင့်တယ်။ ဒါမျိုး သင်ခန်းစာတွေ ယူသင့်သလိုပဲ၊ ဒီလောကီဝတ္ထု တွေမှာလည်း ဒါမျိုးမီးမောင်းထိုးပြတာ အများ ကြီးရှိတယ်။

သိုင်းမင်းသားဖြစ်ချင်သူ

ဟိုတုန်းက ကိုရင်တစ်ပါး ရှိခဲ့တယ်။ နှမြောစရာသိပ်ကောင်းပါတယ်။ တော်တော် ဉာဏ်ကောင်းလျက်နဲ့ လူထွက်သွားတယ်။ သူ က သိုင်းဝတ္ထုတွေချည်းဖတ်တယ်။ ဘာလို့ဖတ် တာလဲဆိုတော့ ဝတ္ထုထဲကဇာတ်လိုက် သိုင်း တတ်သလို သူက သိုင်းတတ်ချင်တာတဲ့။ ကိုရင် သိုင်းတတ်တော့ ဘာလုပ်မှာလဲဆိုတော့ ဝတ္ထု ထဲက သိုင်းမင်းသားမှာ ကောင်မလေးတွေဝိုင်း နေသလို သူကလည်း အဲဒီလိုဖြစ်ချင်တယ်တဲ့။ သူက အဲဒီသဘောလေး ဖြေဖူးတယ်။ ဒါတွေက မကောင်းတဲ့ ဓမ္မဒေသနာသဘောထဲ ဝင်သွား ပြီ။ ဒါတွေ ဖတ်ပြီးတော့၊ ဒါမျိုးကြီးတွေဖြစ်ပြီး တော့ ထုံထိုင်းမိန်းမောသွားတယ်။ နောက်တော့ လူထွက်သွားတယ်။ ဉာဏ်တော်တော်ကောင်း တယ်။ နှမြောစရာပေါ့လေ။

အဲဒီတော့ စာအုပ်စာပေတွေကို ရွေးပြီး တော့ဖတ်ပါ။ မိဘတွေ ဆရာသမားတွေက ကောင်းတာဝယ်ဖို့အတွက်၊ ကောင်းတာလုပ်ဖို့ အတွက် ပို့လိုက်တာကို လျှောက်ပြီးတော့

နိဗ္ဗာန်ထိအောင် ကောင်းဘိကျစ်လျစ် အဆီ အနှစ်တရားကို၊ နာဓိဂစ္ဆန္တိ = မရနိုင်ကုန် 'တဲ့။ သီလ သမာဓိ ပညာစတဲ့ နိဗ္ဗာန်အထိ အနှစ် တွေကို မရနိုင်ကြဘူးတဲ့။ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မရတာလဲ၊ ဘာကြောင့်မရတာလဲဆိုတော့ မြတ် စွာဘုရားက ဆက်ပြီးတော့ အကြောင်းပြလေး ဟောပေးတယ်။ 'မိစ္ဆာသင်္ကပွဂေါစရာ ။ 'မိစ္ဆာ သင်္ကပွဂေါစရာ = ကာမဗျာပါ ဝိဟိံသာဟု မိစ္ဆာအကြံလျှင် ကျက်စားရာရှိကြကုန်သည်၊ ဟုတွာ = ဖြစ်၍(ဝါ)ဖြစ်သောကြောင့် 'တဲ့။ သူတို့ဘာဖြစ်လို့ သီလ သမာဓိ ပညာ

တရားတွေ ကင်းမဲ့နေတာလဲလို့ အကြောင်းရှာ လိုက်ရင် ကာမဝိတက် ဗျာပါဒဝိတက် ဝိဟိံသာ ဝိတက်တွေထဲမှာ ဝေ့လည် ဝေ့လည်ဖြစ်နေ သောကြောင့်၊ မလွန်မြောက်နိုင်သောကြောင့်ပါ တွဲ။ ပြောင်းပြန်ပြန်လိုက်ပေါ့။

တေ သာရံ အဓိဂစ္ဆန္တိ၊

သမ္မာသင်္ကပွဂေါစရာ'

သမ္မာသင်္ကပွဂေါစရာ = နေက္ခမ္မနှင့် အဗျာပါဒ အဝိဟိံသဟု သမ္မာအကြံလျှင် ကျက်စားရာရှိကြကုန်သည်၊ ဟုတွာ = ဖြစ်၍ (ဝါ)ဖြစ်သောကြောင့်။ သမ္မာသင်္ကပွ အကြံ အစည်ထဲမှာ ရှိနေလို့ရှိရင် သာရတရားတွေရ မယ်။ သီလ သမာဓိ ပညာဆိုတဲ့ တပည့်တော် တို့သာသနာမှာ အရေးကြီးဆုံးသောတရားတွေ ရမယ်။ ပြောင်းပြန်ထပ်ပြန်လိုက်။ မိစ္ဆာသင်္ကပွ ဆိုတဲ့ ကာမဝိတက် ဗျာပါဒဝိတက် ဝိဟိံသာ ဝိတက်ထဲမှာ ဝေ့နေလို့ရှိရင် သာရတရားတွေက နေ ကင်းပြီးတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လက်လွတ်ပစ် လိုက်ရတော့မှာပဲတဲ့။

ဒါလေးကို နည်းနည်းလေးစစ်ပြမယ်။ သာရတရားရချင်လို့ရှိရင် သမ္မာသင်္ကပ္ပဆိုတဲ့

မဟုတ်တာတွေ မဝယ်ပါနဲ့။ တပည့်တော်တို့ ရွာကကိုရင်တစ်ပါး ရှိသေးတယ်။ ကြားနေရ တယ်။ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်အကုန်ဝယ် နေတာပဲတဲ့။ တပည့်တော် ကြားနေရတယ်။ သူ့လည်း ထပ်ခေါ် ပြောရဦးမယ်။ ကိုယ့်အိမ်ကမှ လိုသလောက် မပေးနိုင်တာကြီးကို ဟိုဟာလုပ် ဒီဟာလုပ်နဲ့ တအားလုပ်တယ်လို့ သတင်းတော် တော်ကြီးတယ်။ မကောင်းဘူးပေါ့။ ခုတစ်ခါ တည်း ထပ်သတိပေးပါတယ်။ ပြင်ထားပါ။

အနှစ်သာရကင်းနေတယ်

ဆိုလိုရင်းက ဒီစာအုပ်စာပေဆိုတာ လည်း ဓမ္မဒေသနာထဲပါဝင်တယ်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်စေတဲ့ ဓမ္မဒေသနာဆိုရင် အသာရထဲ ထည့် ရမယ်။ ဒါမျိုးကြီးတွေကို စွဲနေပါတယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့သန္တာန်မှာလည်း အနှစ်သာရကင်းနေ တယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်။ သီလ သမာဓိ ပညာ ဆိုတာ ဘယ်တော့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဝိမုတ္တိ၊ ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿနဆိုတာ ဝေးရော။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့က သာရအသာရ စစ်ကြည့်ရ တယ်။ စစ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ မြတ်စွာဘုရား က ဘာထပ်ဟောလဲဆိုတော့– *'အသာရေ သာရမတိနော၊*

အသာရေ သာရမတနော၊ သာရေ စာသာရဒဿိနော။ တေ သာရံ နာဓိဂစ္ဆန္တိ၊ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ'တဲ့။

အကျိုးအကြောင်း

ပထမ 'တေ သာရံ နာဓိဂစ္ဆန္တိ' ဆိုတဲ့ ဖလဝါကျလေးကို ကြည့်လိုက်ပေါ့။ 'တေ = ထိုအမှားကိုပင် အမှန်ထင်၍ အမြင်လွဲကြ လူ့ဗာလတို့သည်၊ သာရံ = သီလ သမာဓိ

ပြီးတော့ ပြုပါ။ လောကီအကျိုးဆိုတာမျိုးဟာ သဒ္ဓါတရားနဲ့ ယုံကြည်ပြီး လှူပြီဆိုမှတော့ တောင့်တစရာမလိုပါဘူး။ သူ့အလိုလို လိုက်ပါ လာမှာပါလို့ အမြဲတမ်း ပြောပြရတယ်။

တပည့်တော်တို့ စာသင်စာချလုပ်တဲ့ အခါမှာလည်း အလားတူပဲပေါ့။ စာသင်စာချ အလုပ်ပေမဲ့ လာဘသက္ကာရတွေလိုချင်လို့ လုပ် နေရင် ဒါ ကာမဝိတက်ထဲဝင်သွားပြီး သာရနဲ့ ဝေးသွားတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ တစ်ချိန်ကျ ရင် ငါ သာသနာအတွက် ပြန်ပြီးတော့ အလုပ် လုပ်မယ်။ ကိုယ်သာသနာအတွက် လုပ်လိုက်လို့ တစ်ထောင့်တစ်နေရာကနေ သာသနာအထိုက် အလျောက်ရှည်သွားပြီးတော့ တပည့်တွေညဏ် ရည်ပွင့်ပြီး ချမ်းသာသွားမယ်။ ဒကာဒကာမ တွေလည်း အသိဉာဏ်တိုးအောင် ရှင်းရှင်းလင်း လင်းလေး ဟောပြပြီး အမှားတွေကိုပြင်ပေးမယ်။ ဒီစိတ်ဓာတ်တွေနဲ့သာ ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိ လုပ် နေရင် ဒါလည်း နေက္ခမ္မဝိတက်ပဲ။

သူတို့ကို သံသရာက ကျွတ်စေချင် တယ်။ ကိုယ်လည်း ကုသိုလ်ပါရမီတွေဖြစ်ပြီး တော့ သံသရာက မြန်မြန်လွတ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ပေါက်နေလို့ရှိရင် နေက္ခမ္မဝိတက်ဖြစ်တာပဲ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ပရိယတ္တိတော့ သင်တယ်။ နာမည်ကြီးချင်လို့၊ ဘာဖြစ်ချင်လို့၊ ဘယ်နေရာ သွားလိုက်ရင်တော့ ကိုယ့်အတွက် ဘာအခွင့်အ ရေးရမှာမို့၊ စသည်ဖြင့် ဒီစိတ်တွေနဲ့သာ သင်နေ ရင်တော့ ကာမဝိတက်ထဲ ရောက်သွားမယ်။ အဲဒါဆိုရင် သာရတရားတွေနဲ့ဝေးသွားပြီ။

ဒါကြောင့်မို့ မြတ်စွာဘုရားက ်တေ သာရံ နာဓိဂစ္ဆန္တိ၊ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ၊ တေ သာရံ အဓိဂစ္ဆန္တိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ' တဲ့။ သမ္မာသင်္ကပ္ပထဲမှာ နေက္ခမ္မဝိတက်ဆိုတာ ခုနက

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

နေက္ခမ္မဝိတက်၊ အဗျာပါဒဝိတက်၊ အဝိဟိံသာ ဝိတက်တွေ ဖြစ်အောင်ကြိုးစား။ ပြောင်းပြန် အားဖြင့် ဒီသုံးပါးမဖြစ်ဘူးဆိုရင် သာရတရား တွေနဲ့ ကင်းဝေးမယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်ပြီးသားဖြစ် သွားတယ်။ ဒီအချက်လေးကို နည်းနည်း ရှင်းပြ မယ်။

(၁) နေက္ခမ္မဝိတက်

သာရတရားလို့ခေါ်တဲ့ သီလ သမာဓိ ပညာ၊ နောက်ဆုံးမှာ နိဗ္ဗာန်အထိ လိုချင်ပါ တယ်ဆိုရင် နံပါတ်(၁) နေက္ခမ္မဝိတက် ရှိရမယ်။ နေက္ခမ္မဝိတက်ဆိုတာ ထွက်မြောက်ခြင်းကို ကြံဆမှုသဘော။ တရားကိုယ်အားဖြင့်တော့ အလောဘအခြေခံတာပဲ။ ဘာတွေက ထွက် မြှောက်ရမလဲဆိုတော့ ကာမတရားတွေကနေ ထွက်မြောက်ရမယ်။ သံသရာကြီးကနေပြီးတော့ ထွက်မြောက်ရမယ်။ ဒီဘဝတရားတွေကနေ ထွက်မြောက်ချင်စိတ်ရှိရမယ်။ ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့၊ အလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်ရင် ကာမတရားတွေက နေလည်း ထွက်မြောက်ချင်စိတ်ရှိရမယ်။ ဘဝ တရားတွေကနေလည်း ထွက်မြောက်ချင်စိတ်ရှိရ မယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သံသရာကြီးကပါ ထွက် မြောက်ချင်စိတ်နဲ့ လုပ်ရမယ်။ ဒါမှ နေက္ခမ္မ ဝိတက် ဖြစ်တယ်။ နေက္ခမ္မဝိတက်ရှိမှလည်း သာရတရားတွေရမယ်။

မတောင့် တပါနဲ့

တပည့်တော်လည်း ဒကာဒကာမတွေ ကို ကြုံရင်ကြုံသလို တတ်နိုင်သမျှ ဟောပေး နေတယ်။ ကုသိုလ်ပြုရင် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံဆိုတဲ့ ဒီလောကီ ဘုံဘဝတွေကနေ ကျော်လွန်ပြီးတော့ ပြုပါ။ ဆင်းရဲဒုက္ခကင်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို တောင့်တ

ပြီ။ အဗျာပါဒဝိတက်ဆိုတာ အဲဒါပါပဲ။ ကိုယ် လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်တဲ့အခါမှာ သတ္တလောကရဲ့ စီးပွားကို ငါဘယ်လို ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မလဲဆို တဲ့ ဒီစိတ်ကို ဦးတည်ပြီးတော့ လုပ်ရတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့လက်အောက်ငယ်သားတစ်ပါး စာရိတ္တ ပျက်နေရင် ငါဘယ်လိုပြုပြင်ပေးရမလဲ။ အနု နည်းနဲ့ ရမလား။ အကြမ်းနည်းနဲ့ ရမလား။ အကျိုးအကြောင်းနဲ့ ရမလား။ ရတဲ့နည်းနဲ့ လုပ်ပေးမယ်။ မရဘူးဆိုရင်တော့လည်း ဒါ ကမ္မဿကာပေါ့လေ။ လုပ်ပေးဖို့ စိတ်ကတော့ ကိုယ့်မှာ အမြဲတမ်း ကိန်းအောင်းနေရမယ်။ ဘာသိဘာသာ မနေပါနဲ့ဆိုတာ တပည့်တော် က ဒါကြောင့် ပြောပြောနေရတာ။

အဗျာပါဒဝိတက်ဆိုတာက မေတ္တာကို အခြေခံတယ်။ မေတ္တာဆိုတာက ကိုယ်မှတစ်ပါး သော အားလုံးကို အကျိုးစီးပွားဖြစ်စေလိုတဲ့ စေတနာပဲ။ တစ်လောကလုံးအတွက် မဟုတ် တောင် ကိုယ်နေတဲ့ကျောင်းတိုက် အကျိုးစီးပွား ဖြစ်အောင်၊ ကိုယ်စာချနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးတွေ အကျိုးစီးပွားဖြစ်အောင်၊ ပညာတော်အောင်၊ စိတ်ထားကောင်းအောင်၊ အဲဒီစေတနာလေး အမြဲထားပေးရတယ်။ ကိုယ်က ဒီ့ထက် တတ်နိုင်လို့ရှိရင်တော့ သာသနာနဲ့လောက အကျိုးစီးပွားဖြစ်အောင် ငါ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဆောင်ရွက်နိုင်မလဲတွေးပြီး တစ်ချိန်မှာ ဆောင် ရွက်နိုင်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပညာကြိုးစား သင်နေလို့ရှိရင်လည်း ဒါဟာ အဗျာပါဒဝိတက် ဖြစ်သွားတာပဲ။ အဗျာပါဒဝိတက်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သာရတရားတွေလည်း ရလာတာပဲ။ ပြောင်းပြန် ပြန်ကြည့်လိုက်ပေါ့ဘုရား။

ဗျာပါဒ။ အမြဲတမ်း ဒေါသထွက်ပြီး မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ ပါးစပ်ကလည်း ဟိုပြော

ပြောသလို ဘာကုသိုလ်ပဲလုပ်လုပ် ဒီသံသရာ ထဲက၊ ဒီကာမတရားထဲက၊ ဒီဘဝထဲကနေ ထွက်မြောက်ချင်တဲ့စိတ်လေး ဦးစီးပြီးတော့ လုပ်တာကို ပြောတာ။ နောက်ဆုံး … တံမြက် စည်းလှည်းတာကစပြီး နိဗ္ဗာန်ဆုတောင်းတယ်ဆို ဒါ ဘုံဘဝထဲက လွတ်မြောက်ချင်တဲ့စိတ်ဖြစ် သွားတာပဲ။ ဒီစိတ်တွေနဲ့ပဲ ကြိုးစားပြီးတော့ တပည့်တော်တို့က လုပ်သွားရမယ်။ တပည့် တော်လည်း ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်မှာပဲ။ အရှင် ဘုရားတို့လည်း အဲဒီစိတ်လေးနဲ့ ရည်သန်လုပ် ပေးပါ။ ဒါဆိုရင် တပည့်တော်တို့ကျောင်းတိုက် မှာ အရာရာ နူးညံ့မှုဖြစ်ပြီး သာရတရားတွေ ဝိုင်းရံသွားမှာပဲ။ သိပ်ကျက်သရေရှိသွားမယ်။

(၂) အဗျာပါဒဝိတက်

နောက် ... ဒုတိယဝိတက်က အဗျာ ပါဒဝိတက်။ နေက္ခမ္မဝိတက်က အလောဘ အခြေခံရှိရသလိုပဲ အဗျာပါဒဝိတက်ကလည်း အဒေါသအခြေခံရှိရတယ်။ အဒေါသဆိုတာ တကယ်တော့ မေတ္တာတရားပဲ။ မေတ္တာတရား ဆိုတာက ဟိတ၊ စီးပွားကို လိုလားတဲ့သဘော။ သတ္တလောကရဲ့ ကောင်းကျိုးကို ငါဘယ်လို ဆောင်ရွက်ရမလဲ၊ ငါဘယ်လို ဆောင်ရွက်နိုင်ပါ့ မလဲဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ရမယ်။ အဲ့ဒါဆိုရင် အဗျာပါဒဝိတက်ဖြစ်သွားတယ်။

လက်တွေ့ အနေနဲ့ ဥပမာတစ်ခု ပေး ကြည့်မယ်။ ဒီကျောင်းမှာ မူလတန်းချနေတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါး၊ သုတ်နက်တန်းချနေတဲ့ရဟန်း တစ်ပါး။ ထားပါတော့ ဘယ်အတန်းပဲ စာချချ။ ချတဲ့အခါမှာ သူတို့ လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် ငါဘယ်လို လုပ်ပေးရမလဲ။ အဲဒီလိုမေတ္တာထား တယ်ဆိုရင် သူ့သန္တာန်မှာ အဗျာပါဒဝိတက်ဖြစ်

ပေးနိုင်မလဲ ဆိုတဲ့စိတ်ပေါ့။ ဥပမာအားဖြင့် ... ကိုယ်ရဲ့တပည့်တစ်ပါး အမှားတွေလုပ်နေတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ စာဖတ်အားက နည်းနေ တယ်။ ဪ ... သူ စာဖတ်အားနည်းလို့ဖြစ် တာပဲ။ စာဖတ်အားကောင်းရင် သူ့ရဲ့ စာရိတ္တ အကျင့်တွေ ပြင်သွားလိမ့်မယ်။ စာဖတ်အား ကောင်းလာအောင် ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ။ အဲဒီလို သူ့ရဲ့ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်မယ့်အရာတွေကို ပယ်ဖျောက်ပေးချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကလေးတွေကို အဝိဟိံသာဝိတက် ခေါ်တာပဲ။ သူက ကရုဏာ အခြေခံတယ်။

နောက်ဆုံးပြောရရင် တောင်းစားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါ် မှာတောင် သော် ... သူ ဘာကြောင့် တောင်းစားနေရရှာတယ်၊ အဲဒီလို အခြေခံလေးသိပြီးတော့၊ ကိုယ်စွမ်းနိုင်သမျှ ကူညီပြီးတော့၊ သနားကရဏာရှေးရှုပြီးတော့၊ ဒီစိတ်ကလေးတွေနဲ့ ကူညီမယ်။ ကိုယ်နေတဲ့ ကျောင်းတိုက်မှာလည်း ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ချို့ ယွင်းချက်ရှိတယ်ဆိုရင် ဒီချို့ယွင်းချက်ကို ကိုယ် ဘယ်နည်းနဲ့ ပယ်ဖျောက်ပေးမလဲ၊ အဲဒီလို သူ့ရဲ့ မကောင်းတာတွေကို ပယ်ဖျောက်ပေးချင် တဲ့ စိတ်စေတနာတွေဟာ အဝိဟိံသာဝိတက်ထဲ မှာ အကျုံးဝင်တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ အဝိဟိံသာ ဝိတက်ဟာလည်း သိပ်ပြီးတော့ အရေးကြီး ပါတယ်။

ဒီဝိတက်သုံးပါးနဲ့ပြည့်စုံမှ တပည့်တော် တို့ သာရတရားတွေ ရနိုင်တယ်။ သီလသာရ၊ သမာဓိသာရ၊ ပညာသာရ၊ ဒီပညာသာရကနေ ဖြာထွက်သွားတဲ့ ဝိမုတ္တိ၊ ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန၊ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်၊ နောက်ဆုံး … နိဗ္ဗာန်အထိ ပရမတ္ထသာရဆိုတဲ့ တကယ့်အနှစ် တရားတွေ ရသွားနိုင်ပါတယ်။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဒီပြော အပြစ်တွေချည်း ပြောနေတယ်။ အပြစ် ဆိုတာကလည်း အကျိုးအကြောင်းပြပြီးတော့ ပြင်စေလိုတဲ့စေတနာနဲ့ပြောရင်တော့ တပည့် တော်တို့ လက်ခံရမှာပေါ့ဘုရား။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သက်သက် အပြစ်လျှောက်ပြော ပြီးတော့ ဒေါသများနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် သူ့ သန္တာန်မှာ သာရကတော့ ကြာလေဝေးလေ ဆိုတာ ခုနက အဗျာပါဒတရားသဘောနဲ့ ပြောင်းပြန်ပြန်ကြည့်လိုက်ရင် သိနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သာရတရားကို လိုချင်ရင်

ဘာလုပ်ရမလဲ။ 'တေ သာရံ အဓိဂစ္ဆန္တိ၊ သမ္မာ သင်္ကပွဂေါစရာ'တဲ့။ သမ္မာသင်္ကပွဆိုတဲ့နေရာမှာ လည်း နံပါတ်(၁) 'နေက္ခမ္မဝိတက်' အလောဘ ကို အခြေခံရမယ်။ စွန့်လွှတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကို အခြေခံရမယ်။ ကာမ၊ ဘဝ၊ သံသရာ၊ ဒါတွေ ထဲကနေ လွတ်မြောက်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့လုပ်ရမယ်။ နံပါတ်(၂) အဗျာပါဒဝိတက်၊ အဒေါသကို အခြေခံရမယ်။ အဒေါသဆိုတာ မေတ္တာ။ မေတ္တာဆိုတာကလည်း ကိုယ်နဲ့စပ်လာတဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ အားလုံး အကျိုးအတွက် လုပ်ပေးတာကို ပြောတာ။ အနည်းဆုံးတော့ ကိုယ်စာချနေတဲ့ ကိုယ့်ကျောင်းတိုက်အတွက်၊ ကိုယ့်ဆရာသမားအတွက်၊ ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားပေးဆပ်မှု။ ဒါမျိုးတွေကို လုပ်ရမယ် ပေါ့။

(၃) အဝိဟိံသာဝိတက်

နောက် … နံပါတ်(၃)က အဝိဟိံသာ ဝိတက်။ အဝိဟိံသာဝိတက်ဆိုတာ ကရဏာ အခြေခံတယ်။ သူက ဘယ်လိုတွေးတောပြီး တော့ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိလဲဆိုရင် 'ဘယ်နည်းနဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို ငါ ပယ်ဖျောက်

သာရတရားလို ချင်လျှင်

အဲဒီတော့ တပည့်တော်တို့ဟာ ဒီသာရ တရားတွေကို မက်မောပါတယ်ဆိုရင် သမ္မာ သင်္ကပွဆိုတဲ့ ဝိတက်သုံးချက်နဲ့ ထိုက်သလောက် ပြည့်စုံအောင်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဒီဓမ္မဒေသနာ အရ သိသွားတယ်။ ပစ္စည်းလေးပါးစတာတွေ မက်မောပြီးတော့ ကာမ ဗျာပါဒ ဝိဟိံသတွေနဲ့ နစ်မျောနေတယ်ဆိုရင်လည်း သာရတရားတွေနဲ့ ကြာလေဝေးလေ ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီသမ္မာသင်္ကပွဆိုတဲ့ ဝိတက်တရားတွေကို အခြေခံပြီးတော့ သီလ သမာဓိ ပညာကိုသာ မြတ်နိုးသော ရဟန်းသာမဏေများ ဖြစ်နိုင်ကြ ပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

အနှစ်နှင့်အကာ(၂)

၁၃၆၅ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလကွယ်နေ့ ၂၀၀၃ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၃ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ည

ချက်ကို သိပြီဆိုရင်လည်း ပြင်ရဲတဲ့ သတ္တိရှိရ တယ်။ အမှားကို အမှား၊ အမှန်ကို အမှန်၊ ဒါမျိုးသိမှ အထက်တန်းအဆင့်ကို ရောက်တာ။ အဲဒါကြောင့် အားလုံးပဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် နည်းမှန် လမ်းမှန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေါ့။ ဒီနေ့ည တပည့်တော် အရင်အပတ်က

ဒနေ့ည ဟပည့တော အရငအပတက ပြောခဲ့တာလေး ဆက်ပြီးတော့ ပြောပေးမယ်။ အရင်အပတ်တုန်းက 'အသာရေ သာရမတိနော' ဆိုပြီး သိဥ္စည်းဆရာကြီး၊ အရှင်သာရိပုတ္တာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ ဒီတရားကို တပည့် တော်အနေနဲ့ နားလည်အောင်ပြောခဲ့တယ်။

အကာနဲ့အနှစ်

အရင်တော့ ဆွမ်းသင်္ကန်းကျောင်းဆေး ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းလေးပါးပေါ့။ ခုခေတ်ဆိုရင်တော့ လေးပါးကို မကတော့ဘူးထင်တယ်။ တချို့ ပစ္စည်းတွေဆို ဘယ်ထဲထည့်ရမှန်းကို မသိတော့

အထက်တန်းအဆင့်

အချိန်ကုန်မယ့်အတူတူတော့ အားလုံး စူးစိုက်ပြီးတော့ သေချာနားထောင်ပေးပါ။ ခု တောင်မြို့စာမေးပွဲလည်း ဖြေပြီးပြီ။ ရန်ကုန်က လည်း သွားရခါနီးပြီ။ ပြီးခဲ့တာတွေကို လေ့ကျင့် ခန်းသဘောထားပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ချို့ယွင်းချက် လေးတွေ ပြင်ပေးပါ။ ကိုယ့်ချို့ယွင်းချက်ကိုယ် သိမှ နောက်လာမယ့်စာမေးပွဲတွေအတွက် အ ထောက်အပံ့ဖြစ်မယ်။ အဲ … ကျသွားခဲ့ပြီဆိုရင် လည်း စိတ်ညစ်စရာမလိုပါဘူး။ ကိုယ့်မှာ အား နည်းချက်ရှိလို့ ကျတာပဲဆိုပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ခံယူရဲတဲ့ သတ္တိရှိရတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ချို့ယွင်းချက်၊ အားနည်း

တပည့်တော်တို့ ပရိယတ္တိအလုပ်တွေလုပ်တယ်၊ ပဋိပတ္တိအလုပ်တွေလုပ်တယ်၊ ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်တယ်။ လုပ်တိုင်းလုပ်တိုင်းမှာ ကာမတရား၊ ဘဝတရားကနေပြီးတော့ ထွက်မြောက်ချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ လုပ်ရမယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ မြတ်စွာ ဘုရားအလောင်း ပါရမီဖြည့်တဲ့အခါမှာ ဘယ် ပါရမီပဲဖြည့်ဖြည့် 'ဗောဓိယာ ပစ္စယော ဟောတု' 'ဗောဓိဉာဏ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်အတွက် ဖြစ်ပါစေ သား' ဆိုပြီး ဒါမျိုးရည်မှန်းပြီးလုပ်သလို တပည့် တော်တို့လည်း ဒီသံသရာဆင်းရဲကလွတ်မြောက် ရာ နိဗ္ဗာန်အတွက် ရည်မှန်းပြီးတော့ အမြဲတမ်းပဲ လုပ်သွားလို့ရှိရင် နေက္ခမ္မဝိတက်ဆိုတာ ဖြစ် သွားတယ်။ ဒီလိုဝိတက်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း သီလသမာဓိပညာ အနှစ်သာရတွေ တဖြည်း ဖြည်း ပြည့်လာတာပဲ။

ပြောင်းပြန်ပြန်ကြည့်လိုက်ပေါ့။ ကိုယ် လုပ်တဲ့လုပ်ငန်းက အကုသိုလ်တောင်မဟုတ်၊ ကုသိုလ်ပင်ဖြစ်ပါစေ။ စာသင်တဲ့လုပ်ငန်း၊ စာချ တဲ့လုပ်ငန်း၊ တရားဟောတဲ့လုပ်ငန်း၊ တရားပြ တဲ့လုပ်ငန်းတွေဖြစ်ပါစေ။ ရည်ရွယ်ချက်တွေက ဒီနေက္ခမ္မရဲ့ပြောင်းပြန် လောဘအခြေခံပြီးတော့ ကိုယ့်တိုက်အတွက် အဆောက်အအုံတွေတိုး လာဖို့၊ ဒကာဒကာမတွေများလာဖို့ စသည်ဖြင့် ဒါမျိုးတွေ ရည်ရွယ်လာရင်လည်း သူ့သန္တာန်မှာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အကာတရားတွေပြည့်ပြည့် လာမယ်။ ဒါတွေလည်း တပည့်တော် ပြောပြခဲ့ ပြီ။

အဗျာပါဒဝိတက်

နောက် … ဒုတိယဝိတက်က အဗျာ ပါဒဝိတက်။ အဗျာပါဒဆိုတာ အဒေါသဆိုတဲ့ မေတ္တာတရားကို အခြေခံတာ။ တပည့်တော်

ဘူး။ ပစ္စည်းတွေက များလာပြီ။ ဒီပစ္စည်းတွေကို တကယ့်ကို အနှစ်သာရလို့ထင်ပြီးတော့ မရ ရအောင် ကြိုးစားအားထုတ်နေတာတွေလည်း တွေ့နေရ၊ မြင်နေရတာပဲ။ တချို့ သီလသမာဓိ ပညာမြင့်မားတဲ့ ဆရာတော်တွေကျတော့လည်း ဒီပစ္စည်းလာဘ်လာဘသက္ကာရဆိုတဲ့ အကာတွေ ကိုယ့်နားမှာ ဝိုင်းနေတာတောင်မှ ဒါတွေကို ရှောင်ထွက်ပြီး သီလသမာဓိပညာဆိုတဲ့ အနှစ် တရားကိုမြတ်နိုးတော်မူကြတယ်။ အဲဒီလို ဆရာ တော်တွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ ကြည့်တတ် ရင် မြင်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ … တပည့်တော်တို့ ဒါတွေ ကို ကြည့်ပြီးတော့ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဒီအနှစ် တရားလေးတွေကိန်းဖို့ ကြိုးစားသွားကြရမယ်။ ကိန်းဖို့ဆိုတာလည်း တပည့်တော် အရင်တစ် ပတ်က ပြောခဲ့ပြီ။ 'သမ္မာသင်္ကပွဂေါစရာ' တဲ့။ ဒီ သမ္မာသင်္ကပွအပေါ်မှာ ကျက်စားပြီးတော့ အားထုတ်လို့ရှိရင် ကိုယ့်သန္တာန်မှာ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ အကာတရားတွေထိန်းပြီးတော့ အနှစ် တရားတွေကိန်းတော့မယ်။ မိစ္ဆာသင်္ကပွတွေကို ကြံစည်ပါများ၊ ကျက်စားပါများရင်တော့ အနှစ် တရားတွေကင်းပြီး အကာတရားတွေရောက်လာ မယ်။ အမှတ်တမဲ့ဆို အကာတရားတွေ ပေါနေ တာကို သွားပြီးတော့ အထင်ကြီးတတ်တယ်။ သူတို့အပေါ်မှာ အပြစ်လည်း မမြင်နဲ့။ အထင် လည်း မကြီးနဲ့။ ကြီးစရာလည်း မရှိပါဘူး။

နေက္ခမ္မဝိတက်

စာသင်တိုက်အနေနဲ့ကြည့်ပြီး တပည့် တော် အရင်တစ်ပတ်က ပြောခဲ့တယ်။ နေက္ခမ္မ ဝိတက်ဆိုတာ အလောဘအခြေခံတယ်လို့ ပြော ခဲ့တယ်။ အလောဘအခြေခံတယ်ဆိုတာက …

တောကျောင်းဘုန်းကြီး

ဘုန်းကြီးတွေဆိုလည်း ကိုယ်က တော မှာ ကျောင်းထိုင်ပြီဆိုရင် ကိုယ့်ကို အကြောင်းပြု ပြီးတော့ ရပ်ရွာတိုးတက်ပါစေဆိုတဲ့ စိတ်ထား ထားတတ်ရမယ်။ တပည့်တော် ဒီနေရာမှာ တစ်ခုပြောပြချင်သေးတယ်။ ဟိုတုန်းက အမေ ရိကန်သမ္မတ ကနေဒီဆိုတာ ရှိခဲ့တယ်။ သမ္မတ ကနေဒီရဲ့ ကျော်ကြားတဲ့ မိန့်နွန်းကလည်း ခုနက တပည့်တော်ပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်ပဲ။ သူက သမ္မတဖြစ်တဲ့အခါမှာ အမေရိကန်လူထုကြီးကို ဘယ်လိုပြောလိုက်လဲဆိုတော့ .. 'ဒီအမေရိက နိုင်ငံကြီးက ငါ့အတွက် ဘာလုပ်ပေးမလဲလို့ မမေးပါနဲ့။ ငါက အမေရိကနိုင်ငံကြီးအတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲလို့ ပထမ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီးတော့ မေးလိုက်ပါ'တဲ့။ ဒါ ကမ္ဘာကျော်တဲ့ မိန့်ခွန်းဖြစ်သွားတယ်။

ဒီလိုပဲ၊ အရာရာမှာ တပည့်တော်တို့ စိတ်ထားတတ်ရမယ်။ ကျောင်းတိုက်တစ်ခုမှာ နေတယ်။ စိတ်ထားလေးတွေ ပြောင်းစရာလို တာပဲ။ စာသင်စာချလုပ်တယ်။ စိတ်ထားလေး တွေ ပြောင်းစရာလိုတာပဲ။ ဥပမာ … စာသင် စာချလုပ်တဲ့အခါမှာ လာဘသက္ကာရဘက် ဦး တည်သွားလို့ရှိရင် ဒါတွေဟာ အပါယ်တံခါးဖွင့် ရာရောက်သွားတတ်တယ်။ တကယ်လို့ ခုနက လိုမျိုး မေတ္တာတရားနဲ့ ကိုယ့်ဆီမှာ လာသင်တဲ့ စာသင်သားတွေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တောရွာတွေ ဖြန့်ရောက်၊ တောရွာတွေမှာ လိုအပ်တဲ့နေရာ တွေဖြည့်ပြီးတော့ လူထုရဲ့အသိဉာဏ်တွေ ဖွံ့ဖြိုး အောင်လုပ်ပေး၊ သူတို့ဆီကနေပြီးတော့ တရား မျှတတဲ့ ပစ္စည်းလေးပါးလေး ခံယူရောင့်ရဲပြီး တော့ သူတို့ရဲ့အသိဉာဏ်တွေ၊ သူတို့ရဲ့စာရိတ္တ တွေ ငါ ပြုပြင်ပေးမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ရ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ပြောခဲ့ပြီ။ ကုသိုလ်လုပ်ငန်းလုပ်လုပ်၊ စာသင် စာချလုပ်လုပ်၊ ကိုယ်နဲ့စပ်လာသူတွေကို ဘယ်လို နည်းနဲ့များ တိုးတက်အောင် ငါလုပ်ပေးနိုင်မလဲ။ ဒါမျိုးပေါ့။ နောက်ဆုံး … စီးပွားရေးရှာတယ် ဆိုပါစို့။ မနက်က တပည့်တော် တရားဟော တုန်းကလည်း ဒကာဒကာမတွေကို ထည့်ပြော လိုက်သေးတယ်။ စီးပွားရေးတစ်ခုလုပ်တယ်ဆို လို့ရှိရင်လည်း ကိုယ့်စီးပွားရေးလုပ်ရင်းနဲ့ လူမှု ရေးအတွက် ဆေးရုံတွေလမ်းတွေ ကိုယ်ဘယ်လို လျှမယ်။ နောက်ပြီးတော့ … စာသင်ကျောင်း တွေ စာကြည့်တိုက်တွေ တည်ထောင်လျှဒါန်း ပြီးတော့ ပညာမတတ်တာတွေ ပပျောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မယ်။ ရပ်သူရွာသားတွေ အသိ ဉာဏ် ဗဟုသုတ တိုးတက်ကြပြီးတော့ ဆင်းရဲ မွဲတေမှုပပျောက်အောင် ဘယ်လိုကူညီမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်လေး မွေးကြပါလို့ ဟောခဲ့တယ်။

ဒီလိုစိတ်ဓာတ်လေးနဲ့ စီးပွားရေးရှာလို့ ရှိရင် ဒီလူရဲ့သန္တာန်မှာလည်း စီးပွားရေးရှာနေ ပေမဲ့လို့ သာရတရားတွေကိန်းဝပ်ဖို့ နီးစပ်သွား ပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲ့ဒီစိတ်ဓာတ်ကိုက သမာဓိအခြေခံတဲ့ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ် ဖြစ် သွားလို့ပဲ။ အပ္ပနာစိတ်၊ အပ္ပနာဈာန်မဟုတ်ပေမဲ့ သမာဓိအခြေခံတဲ့ ဥပစာရစိတ်တွေတော့ ဖြစ် သွားတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီစိတ်တွေ များများရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ်ကျင့်တရားလည်း လုံသွားတော့ သီလတွေလည်း လုံသွားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ စီးပွားရေးရာတဲ့အခါမှာလည်း မေတ္တာတရား အခြေခံရတာပဲ။ စောစောကလိုပေါ့။ စာကြည့် တိုက်တွေလုပ်ပေးမယ်၊ စာသင်ကျောင်းတွေ ဆောက်ပေးမယ်။ ကိုယ့်ရပ်ရွာမှာ ဘာလိုအပ် တယ်ဆိုရင် ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပေးမယ်။ ဒါမျိုး တွေပေါ့။

ဒါလေးတွေကို တပည့်တော်တို့က သဘော ပေါက်ရမယ်။ ဟိုတုန်းက စာရေးဆရာကြီး လူထုဦးလှပြောထားတာရှိတယ်။ 'သတင်းစာများ က သမိုင်းကို ပြောနေသည် တဲ့။ ခုလည်းပဲ တပည့်တော်ပြောတဲ့စကားတွေက တစ်ချိန်ကျ သမိုင်းဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမှာ။ ခု ဒီနှစ်တွေမှာ ပြောခဲ့တဲ့စကားဟာ ဒီခေတ်ရဲ့သမိုင်းကို ပြော ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပဲ။

စိတ်အခြေခံမပါရင်

တစ်နေ့က တစ်ခုကြားရတယ်ပေါ့။ အဲဒီသီလရှင်ကြီးနဲ့လည်း တပည့်တော် သိ တယ်။ အဲဒီဘုန်းကြီးနဲ့လည်း တပည့်တော် သိတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ … ဘုန်းကြီးက သီလရှင်ကြီးဆီမှာ စောစောကတည်းက မြေ ၅ တောင်ဆိုလား အလှူခံဖူးသတဲ့။ ဟိုကလည်း သူ့ကျောင်းလေးက ကျဉ်းတော့ မလှူနိုင်ဘူး ပေါ့။ အဲဒါ တစ်ရက်တော့ ခြံစည်းရိုးကို ဘုန်း ကြီးဘက်က လက်ထောက်ဦးဇင်းက သွားဖျက် တယ်။ ခြံစည်းရိုးဖျက်တယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူး ပေါ့ဘုရား။ ဒီကနေတစ်ဆင့် မြေတွေဘာတွေ တစ်မျိုးတစ်မည်လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် မကောင်းဘူးပေါ့။

အဲဒီလိုခြံစည်းရိုးဖျက်တော့ သီလရှင် ကြီးကလည်း သူက သီလရှင်ဆိုတော့၊ နောက် ပြီး ... အမေအိုအရွယ်ကြီးဆိုတော့၊ လုံခြုံမှ ကောင်းမှာမို့ မဖျက်ဖို့ သွားတောင်းပန်တယ်။ အဲဒီမှာ ဝါးလုံးနဲ့ တအားရိုက်တာ မေ့မြောသွား သတဲ့။ ခု ဒီအမှုက သံဃနာယကအထိ ရောက် သွားတယ်။ တပည့်တော် နှစ်ဖက်လုံးနဲ့သိတယ်။ ဟိုဘက်လည်း ခင်တယ်။ ဒီဘက်လည်း မြင်ဖူး သိဖူးနေတယ်။ ထားပါတော့။ ဒါတွေက ဘာလဲ

တယ်။ ဒါက တောကျောင်းမှာ ကျောင်းထိုင် မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်ပြောတာ။

မြို့က စာသင်တိုက်တစ်တိုက်မှာ နေ တယ်ဆိုရင်လည်း ဒီကျောင်းအတွက် ငါ ဘယ် လိုနည်းနဲ့ ကောင်းအောင်လုပ်ပေးနိုင်မလဲ။ အဲဒီ စိတ်ဓာတ်မပါသေးလို့ရှိရင် အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သွင်းပေးလိုက်ပါ။ အဲဒါဆိုရင် သူတော်ကောင်းတွေ ဖြစ်သွားမယ်။ နိုင်ငံခြား သား သမ္မတတစ်ဦးက ပြောတယ်ဆိုပေမဲ့လို့ ဒီကမ္ဘာကျော်တဲ့မိန့်ခွန်းဆိုတာ တပည့်တော်တို့ ဘုရားရှင်ရဲ့တရားတော်တွေထဲမှာ အကျုံးဝင် သွားတာပဲ။ သိပ်ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား။ တပည့်တော်တို့က ဒါ တွေကို မသုံးတတ်တာပဲ ရှိတယ်။

အဝိဟိံသာဝိတက်

တတိယဝိတက်က … အဝိဟိံသာ ဝိတက်။ ကရုဏာအခြေခံတဲ့ ဒီအဝိဟိံသာဝိ တက်ဆိုတာကလည်း ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာမှာ ဆေး ရံတွေ၊ ဆေးခန်းတွေ တတ်နိုင်သမျှ ဖြည့်ဆည်း ပေးတာမျိုးပါပဲ။ ခု တပည့်တော်တို့ရွာမှာဆိုရင် ဆေးရုံပွင့်သွားပြီ။ ပွင့်သွားတော့ တချို့ ဒကာ ဒကာမတွေက ဆေးရုံအတွက်လိုအပ်တဲ့ ဓာတ်ခွဲ ခန်းတွေဘာတွေ ဝိုင်းပြီးတော့လှူကြတယ်။ လိုအပ်တဲ့နေရာမှာ ငါ လှူမယ်။ ဆေးရုံတွေလှူ လိုက်ရင် သူ့အသက်တောင်မှ ကယ်ပြီးသားဖြစ် တယ်။ ဒီနည်းနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ငါ ကယ်တင်မယ်။ ဒီစိတ်နဲ့ဆိုရင် အဝိဟိံသာ ဝိတက် ဖြစ်သွားတာပဲ။ ကရုဏာအခြေခံသွား တာပဲ။

ဒီဝိတက်တွေနဲ့လုပ်သွားလို့ရှိရင် သာရ တရားတွေ တဖြည်းဖြည်း ပြည့်ပြည့်လာမယ်။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဆိုတော့ ... ခုခေတ်မှာ စိတ်တွေက တစ်မျိုး ဖြစ်လာနေတာကို ပြတယ်။ လက်ထောက်က လုပ်ပေမယ်လို့ ဘုန်းကြီးရဲ့သဘောတူညီချက် တွေလည်း ပါတယ်လို့ ကြားရတာပေါ့ဘုရား။ ဒါတွေက မကောင်းဘူး။ မကောင်းဘူးဆိုတာ သာရ အသာရ မကွဲပြားကြတာကို ဆိုလိုတာ။ တပည့်တော်တို့ ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိကို လုပ် တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ စောစောကပြောခဲ့တဲ့ စိတ် အခြေခံလေးတွေသာ ပါခဲ့ရင် ဒါမျိုးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ တပည့်တော်ကတော့ ဒီလိုပဲ တွက်မိတယ်ပေါ့။ ထားပါတော့။

အကဲခတ်တတ်သူ

အဲဒီတော့ ... ဒီတရားကို ကြည့်ရင်းနဲ့ ဘာတွေသွားတွေ့ရလဲဆိုတော့ တပည့်တော်တို့ သိဥ္စည်းဆရာကြီးရဲ့အကြောင်းတွေ၊ ရှင်သာရိ ပုတ္တာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ရဲ့အကြောင်းတွေကို လည်း သွားပြီးတော့ သတိထားမိတယ်ပေါ့။ ရှင်သာရိပုတ္တာနဲ့ ရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်က ပထမ မြတ်စွာဘုရားရဲ့တပည့်ဖြစ်တဲ့ ပဥ္စဝဂ္ဂီငါးဦးထဲက ရှင်အဿဓိမထေရ်ထံမှာ တရားတွေနာတယ်။ အဲဒီမှာလည်း သတိထားစရာအချက်လေးက ဘာပါလဲဆိုတော့ ရှင်အဿဇိမထေရ်ကို မြင် လိုက်တဲ့အခါ ရှင်သာရိပုတ္တာအလောင်း စိတ်ထဲ မှာ ဣန္ဒြေတွေ ကြည်လင်တာကို ပထမဆုံး သတိထားမိတယ်တဲ့။ ဣန္ဒြေတွေ ကြည်လင် တယ်ဆိုတာ မျက်စိ နား နှာ လျှာ ကိုယ် စိတ်တွေ ဣန္ဒြေရတယ်လို့ ပြောတာပေါ့။ အဲဒီ တော့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဟာ ကိုယ် ကိုးကွယ်ဆည်း ကပ်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အတွင်းအနှစ်ရှိမရှိ အပြင် ပန်းကိုကြည့်ပြီးတော့ အကဲခတ်တတ်ရတယ်။ ခ ရှင်အဿဇိမထေရ် ဆွမ်းခံထွက်တဲ့

အခါမှာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်မဟုတ်ဘဲ မျက်လွှာ ချပြီးတော့ ထွက်တယ်။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကြည့် တာတွေလည်း မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ စက္ခုန္ဒြေ လေး ကြည့်ပြီးတော့ ကြည်ညိုသွားတယ်။ သွား တာလာတာလည်း ဣန္ဒြေရတယ်။ ဣန္ဒြေလေးနဲ့ လှမ်းသွားတာမြင်လိုက်တော့ ရှင်သာရိပုတ္တာ အလောင်းဖြစ်တဲ့ ဥပတိဿပရိဗိုဇ်က 'ဒါ ရဟန္တာရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ရဟန္တာဖြစ်ဖို့ကျင့်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရင်လည်း ဖြစ်ရ မယ်'ဆိုပြီး ကောက်ချက်ချတယ်တဲ့။ အဲဒီတစ် ချက် သွားတွေတယ်။ ပြီးတော့ အရေအဆင်း လေးတွေ ကြည်လင်တာလေးတွေကိုလည်းပဲ ကြည့်ပြီးတော့ အကဲဖြတ်တယ်။

ဆရာ့ဂုဏ်

နောက်ဆုံးနဲ့ အရေးကြီးဆုံးကတော့ မေးခွန်းမေးတတ်ခြင်းပဲ။ သူက ဘာတွေမေးလဲ ဆိုတော့ (၁) 'ကံသိ တွံ အာဝုသော ဥဒ္ဒိဿ ပဗ္ဗဓိတော = သင်ဟာ ဘယ်သူ့ကို ရည်မှတ် ပြီးတော့ ရဟန်းပြုခဲ့သလဲ'တဲ့။ ဒါ တစ်ချက်။ (၂) 'ကော ၀ါ တေ သတ္ထာ = သင့်ရဲ့ဆရာက ဘယ်သူလဲ'တဲ့။ နောက်ပြီးတော့ (၃) 'ကဿ ဝါ တွံ ဓမ္မံ ရောစေသိ = သင်ဟာ ဘယ်သူ့ရဲ့ တရားကို နှစ်သက်သလဲတဲ့။ ဒီမှာ ဘာသွားပြီး တော့ ကောက်ချက်ချရပြန်လဲဆိုတော့ … သူ့ကို ကြည့်ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ဆရာ ဘယ်သူလဲဆိုတဲ့ ဆရာကိုသိချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်။ သူ့ဆရာ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိသလဲဆိုပြီး ဆရာကို သိမှ တပည့်တွေကို မှန်းဆအကဲခတ်လို့ ပိုရတယ်။ တပည့်တော်တို့ အခုခေတ်မှာ သံဃာ တစ်ပါး ကောင်းတယ်၊ မကောင်းဘူးဆိုတာ ကြည့်ပြီးတော့ ဘယ်ကျောင်းတိုက်ကလဲလို့

ဗဟုဇနဟိတာယ ဗဟုဇနသုခါယ**ဲ**တဲ့။ မြတ်စွာ ဘုရားရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်စေတနာက ခရီးသွား တယ်ဆိုတာ ဗဟုဇနဟိတာယ ဗဟုဇနသုခါယ၊ လူအများ စီးပွားအလို့ငှာ ချမ်းသာခြင်းငှာ တဲ့။ ဒေသစာရီကြွချီကြဆိုတာ မြန်မာလို ခရီးသွား ကြလို့ ပြောတာပါပဲ။ ခရီးသွားတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ကြောင့် သူများဒုက္ခမရောက်စေနဲ့၊ သာသ နာအကြည်ညိုမပျက်စေနဲ့၊ ခုနကပါဠိကို ပြောင်း ပြန်ပြန်ရင် ဒီအတိုင်းထွက်တာပဲ။ အနွယအားဖြင့် အတည့်ကြည့်လိုက်လို့

အနွယ်အားဖြင့် အဝာ<u>ုး</u>ကြ<u>ု</u>းနှင့်ကားနှ ရှိရင်တော့ လူအများ ချမ်းသာဖို့ စီးပွားဖြစ်ဖို့ ခရီးသွားကြပါပေါ့။ ဒကာဒကာမတွေ ကြည်ညို စိတ်ဖြစ်လာရင် အဲဒီ သူတို့ရဲ့ ကြည်ညိုစိတ်ဟာ သူတို့အတွက် အင်မတန်မှ ချမ်းသာကြောင်း ဖြစ်တယ်။ သာသနာတော်အပေါ်မှာ စွဲစွဲမြံမြံ ယုံကြည်ပြီးတော့ မှန်မှန်ကန်ကန် ကြည်ညို တတ်သွားပြီဆိုရင် သူတို့အတွက် သုခတွေဟာ သိပ်ပြီးတော့ ရတာပဲ။ အဲဒါကိုပဲ အဋ္ဌကထာကျ တော့ 'ရတနတ္တယဂုဏပကာသနတ္ထံ = ရတနာ သုံးပါးရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ထင်ရှားပြခြင်းအကျိုး ငှာ'တဲ့။ ဒီလို ထပ်ဖွင့်တယ်။

ထပ်သတိပေးမယ်

အဲဒီတော့ … မြတ်စွာဘုရားက ခရီး သွားတဲ့အခါမှာ 'ဗဟုဇနဟိတာယ ဗဟုဇန သုခါယ၊ ရတနတ္တယဂုဏပကာသနတ္ထံ' ဆိုပြီး ရတနာသုံးပါးရဲ့ဂုဏ်ကို လူတွေသိလာအောင် လုပ်ပေးကြ။ ဒီဂုဏ်တွေကိုသိမှ လူတွေက အစစ်အမှန်ကိုကြည်ညိုတတ်ပြီးတော့ ပစ္စုပွန် သံသရာ ချမ်းသာစီးပွားတွေ ဖြစ်ကြမယ်။ ဒီလိုနဲ့ သာသနာတော်လည်း ပိုပြန့်ပွားမယ်တဲ့။ အဲဒီ တော့ တပည့်တော်တို့ ခု စာဖြေသွားရမှာလည်း

မေးတာနဲ့ မတူဘူးလား။ ကျောင်းတိုက်ကိုကြည့် ပြီးတော့၊ ဆရာသမားကိုကြည့်ပြီးတော့ ဆုံးဖြတ် တတ်ကြတယ်။ တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့မှာ နေစဉ်က ခရီးသွားတဲ့အခါ 'ဦးဇင်းက တောင် မြို့ ဂန္ဓာရံကပါ'ဆိုလို့ရှိရင် အလိုလို ဂုဏ်တက် တယ်။ ကိုယ်က ဘာအရှိန်အဝါမှမရှိသေးဘူး။ သူတို့က ဝိုင်းပြီးတော့ ကြည်ညိုချင်စိတ်ပေါက် လာတာ။ ဒါ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ကျေးဇူး။ ဒါ ရှင်အဿဇိမထေရ်ကို ဥပတိဿပရိဗိုဇ် မေးတာ နဲ့ အတူတူပဲ။ သူက ဆရာကိုမေးတာ။ တပည့် တော်တို့ ကျောင်းတိုက်ဆိုတာကလည်း ဒါ ဌာနူပစာအားဖြင့် မေးလိုက်တာပဲ။ အဓိကအား ဖြင့်တော့ ဆရာကို မေးချင်တာပဲ။

အဲဒီတော့ ... ဆရာသမားရဲ့ဂုဏ်၊ ကျောင်းတိုက်ရဲ့ဂုဏ်ဟာ တော်တော်လေး ထိ ရောက်ပါတယ်။ ခုလည်းပဲ ရှင်သာရိပုတ္တာ အလောင်း ဥပတိဿပရိဗိုစ်ကနေပြီးတော့ မေး တဲ့အခါမှာ ခုနကမေးခွန်းတွေနဲ့ ဆက်တိုက် အရင်ဆုံး စုံစမ်းတာပဲ။ သင့်ဆရာ ဘယ်သူလဲ။ သင် ဘယ်သူ့ကို ရည်မှန်းပြီးတော့ ရဟန်းပြုခဲ့ တာလဲ။ ဘယ်သူ့ရဲ့ တရားတွေကို သဘောကျ ပါသလဲ။ ဒါတွေကို အရင်ဆုံး စိစစ်တယ်။ တပည့်တော်တို့ ဒီနေရာမှာ ဘာသင်ခန်းစာယူရ ဦးမလဲဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ကျောင်းတိုက်သိက္ခာ၊ သာသနာတော်ရဲ့သိက္ခာဟာ သိပ်ပြီးတော့ အ ရေးကြီးတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို သွားတွေ့တယ်။

ခရီးသွားရာမှာ

တပည့်တော်တို့ ရဟန္တာ ခြောက်ကျိပ် တစ်ပါး လောကမှာရှိလာတဲ့အခါမှာ မြတ်စွာ ဘုရားက ဒေသစာရီကြွခိုင်းတဲ့နေရာကိုလည်း သတိထားကြည့်ပေါ့။ 'စာရိကံ ဘိက္ခဝေ စရထ

သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီကြည်ညိုစိတ်ကို ကိုယ်က ပေးရာရောက်တယ်။ ကိုယ့်မှာလည်း သိပ်ပြီး တော့ ကျေးဇူးများတယ်။ သူတို့သန္တာန်မှာလည်း ဒါမျိုးစိတ်လေး ကိန်းဝပ်သွားရင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ပေါ်မှာ ဝေဝေဝါးဝါး မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။

စကားပြောတဲ့အခါမှာလည်း ကိုယ့်ရဲ့ ရလိုမှုကို ဦးမတည်ဘဲ ဓမ္မနဲ့စပ်ပြီးတော့ လူတွေ မှားနေရင် မှားတဲ့အကြောင်း ကျကျနန ပြော ပေးရမယ်။ တရားဟောပြီဆိုလို့ရှိရင်လည်း ဥပမာ … ဒါနနဲ့စပ်လို့ လူတွေ အခုလုပ်နေကြ တာတချို့ မဟုတ်တဲ့အကြောင်း၊ လွဲနေတဲ့အ ကြောင်း၊ ဒါမျိုးတွေ ပြုပြင်ပေးရမယ်။ တပည့် တော်တို့ တောင်မြို့ဆရာတာ်ကြီး အနာဂတ်သာ သနာပြုပြင်ဖို့ ရေးခဲ့သလိုပဲပေါ့။ ကိုယ်လည်း ကိုယ်ဉာဏ်ရှိသလောက် စကားလုံးသက်သက် နားထောင်ကောင်းရုံမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ကိုယ်လည်း တကယ်ကျင့်ချင်စိတ်ရှိနေတဲ့ဟာ၊ ကိုယ်တကယ် ပြင်ချင်စိတ်ရှိနေတဲ့ဟာတွေကို သူတို့ကို ပြင်ဖို့ ပြောရတယ်။ တချို့ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကို အထင်ကြီးအောင်လို့ စကားလုံးကြီးကြီး ကြီးတွေနဲ့ မန်းမှုတ်နေတာတွေ ရှိသေးတယ်။ ဒါမျိုးထဲမှာ ကိုယ်မဝင်စေနဲ့ပေါ့။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်ပြောတဲ့အကြောင်းအရာကို တကယ်ကျင့် ချင်တဲ့စိတ်ရှိရမယ်။ ထိုက်သလောက်လည်း ကျင့် နေရမယ်။ ဒါမျိုးလေးတွေကို ဟောပြောပေးပါ။

ထပ်သတိပေးဦးမယ်

တပည့်တော် ထပ်ပြီးတော့ သတိပေးရ မယ်ဆိုရင် စာဖြေတဲ့အခါမှာ မနှစ်ကပုံစံမျိုးတွေ မဖြစ်ပါစေနဲ့။ ကိုယ့်ကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ သာသနာကို သိက္ခာညစ်နွမ်းစေမယ့်ဟာမျိုးတွေ မလုပ်မိပါစေနဲ့။ ကျောင်းတိုက်သိက္ခာ ညစ်နွမ်း

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

နီးလာပြီ။ မနှစ်က အကြောင်းအရာတွေနဲ့ စပ်ပြီး တော့ တပည့်တော် ထပ်သတိပေးဦးမယ်။ မနှစ် တုန်းက ကျောင်းသံဃာတွေထဲကတချို့ ရထား ပေါ် မတက်ခင်မှာလည်းပဲ ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်အတွက် မုန့်တွေကြိုဝယ်တယ်။ ဒါ ရှက်စရာမလိုဘူး၊ တပည့်တော် ပြောရမှာပဲ။ ပြောလည်းပြောခဲ့တယ်။ နောက် … ရထားတွဲ ပေါ်မှာလည်း အရှက်အကြောက်မရှိဘဲနဲ့ မဟုတ်တာတွေ ဝယ်စားတာရိုခဲ့တယ်။

နောက် … ဟိုရောက်တော့လည်းပဲ ဒါမျိုးတွေ ရှိခဲ့တယ်။ ဒီအတွက်ကြောင့်လည်း တပည့်တော်ထိန်းလို့မရဘူးထင်တဲ့ တချို့ကိုရင် တွေကို ဆိုင်ရာဆရာသမားထံ ပြန်လွှတ်ခဲ့တာ တွေ ရှိခဲ့တယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဒီမိန့်ခွန်းကို ကြည့်လိုက်ပေါ့။ 'စာရိကံ ဘိက္ခဝေ စရထ ဗဟုဇနဟိတာယ ဗဟုဇနသုခါယ'တဲ့။ဒါကို ဖွင့်တဲ့ ဓမ္မပဒ သာရိပုတ္တတ္ထေရဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ စကားကျတော့လည်း 'ရတနတ္တယဂုဏပကာ သနတ္ထံ = ရတနာသုံးပါးရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ထင်ရှားပြဖို့အတွက် ခရီးကြွကြ၊ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြပါ'တဲ့။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်

ရတနာသုံးပါးဆိုတဲ့အထဲမှာ တပည့် တော်တို့ သံဃာတွေလည်း ပါတယ်။ တပည့် တော်တို့ သံဃာတွေဟာ သိက္ခာရှိရှိနဲ့ သွားပြီ လာပြီဆိုရင် လူတွေက ကြည်ညိုမှာပဲ။ ဪ သာသနာတော်မှာ ဒီလိုသံဃာတွေ ရှိသေးပါ လား၊ သိက္ခာထိန်းတာတွေ ရှိသေးပါလားဆိုပြီး စိတ်ချမ်းသာကြရတယ်။ သူတို့တွေ့နေရတာက သိက္ခာမထိန်းတာတွေ။ သိက္ခာထိန်းသိမ်းတာ တွေ များနေခဲ့ရင် ပိုပြီးကြည်ညိုစိတ်တွေ ဖြစ်

အသွားစရိတ်အတွက် ဒီနှစ်လည်း လှူပါရစေ ဆိုပြီး ဒီနေ့ ထပ်ပြီးတော့ လျှောက်သွားတယ်။ ဒကာဒကာမတွေဘက်ကတော့ ဘာမှ မလိုအပ် ဘူးပေါ့ဘုရား။ သူတို့ဘက်ကတော့ ပိုတောင် ပိုနေသေးတယ်။ တပည့်တော်တို့ သံဃာတွေ ဘက်ကပဲ လိုတာရှိတော့တယ်။ တပည့်တော်တို့ ကျောင်းမှာ ထိုက်သလောက်ကောင်းပါတယ်လို့ ပြောလို့ရပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ အဲဒီလိုစိတ်ပျက် စရာတွေက တွေ့တွေ့လာတယ်။ အဲဒါမိျုးလေး တွေ ဒီနှစ် မတွေ့ပါစေနဲ့။ ဘုန်းကြီးမမြင်ဘူး ဆိုတဲ့စိတ် မမွေးပါနဲ့။ ဒီနှစ်ဆိုရင် စာချဘုန်းကြီး ဦးဇာဂရကို အစောင့်အရှောက်အနေနဲ့ ထည့်ဖို့ ပြောလိုက်ရတယ်။ မနှစ်က သင်ခန်းစာရသွား တယ်ပေါ့။ အမှန်ဆို အကြီးမပါဘဲနဲ့သွားရင် ပိုတောင် ဂုဏ်ရှိသေးတယ်။

အထင်မသေးနဲ့

မနှစ်က ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ သာမဏေ တွေကလည်း 'ဒီနှစ် ငါ ပိုပြီးတော့ စောင့်ထိန်း မယ်'ဆိုတဲ့စိတ်ကလေးတွေ ဖြစ်ပေးပါ။ ဒီလို စောင့်ထိန်းမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ဖြစ်ပြီးတော့ တကယ် လည်း စောင့်ထိန်းမယ်ဆိုရင် သိပ်ပြီးတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါကို သေးသေးလေးပဲလို့ အရှင်ဘုရားတို့ အထင်မသေးပါနဲ့။ ရှင်သာရိ ပုတ္တာ ရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် စဖြစ် တာဟာ ရှင်အဿဖိရဲ့ကြည်ညိုဖွယ်ရာကောင်း တဲ့ ဒီလိုအမူအရာလေးတွေကြောင့်ဖြစ်တာ။ နောက် … သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး စဏ္ဍာ သောကမင်းဘဝ၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့အသောကမင်း ဘဝကနေ ဓမ္မာသောက၊ တရားရှင်အသောက ဖြစ်လာရတာလည်း နိုကြောသာမဏောလေးရဲ့ ခုလို ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ သွင်ပြင်ကြောင့်

စေမယ့်ဟာမျိုးတွေ မလုပ်မိပါစေနဲ့။ တပည့် တော် တကယ့်ကို စေတနာနဲ့ပြောနေတာပါ။ လုပ်တော့ ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ တပည့်တော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ပြင်ပေးမယ်။ ပြင်လို့မရတဲ့အဆုံးတော့ တပည့် တော်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ဘုရား။ လမ်းခွဲရံရှိတာပဲ။ ဒါမျိုးတွေက အရှင်ဘုရားတို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းမှကောင်းမယ့်ဟာ တွေ။ တော်တော်လည်းပဲ ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အရာတွေ။

တောင်ပေါ် ဝိနည်းစာပြန်ပွဲတုန်းက လည်း တပည့်တော် သတိပေးခဲ့တယ်။ ခုလည်း စာမေးပွဲအတွက် ထပ်ပြီးတော့ သတိပေးပါ တယ်။ ရန်ကုန်စာမေးပွဲဆိုတာ နဂိုကတည်းက တပည့်တော် သိပ်လွှတ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ အားလုံးရဲ့ ဆန္ဒအရ လွှတ်ခဲ့တယ်။ လွှတ်တော့ ဒကာ ဒကာမတွေဘက်ကလည်း တာဝန်ကျေ တယ်။ တပည့်တော်ရဟန်းဒကာကြီး (ဦးထွန်း ဝင်း)ဆို နှစ်စဉ် ခရီးစရိတ်တွေ သူလှူပါ့မယ် ဆိုပြီး လာလျှောက်လို့ တပည့်တော် ခွင့်ပေးခဲ့ တယ်။ 'ဒီနှစ်တော့ ဈေးတက်လို့ မလှူပါနဲ့ တော့ လို့ ပြောထားရတယ်။ မဟုတ်လည်း ဟိုကျတော့ သွားချင်တဲ့ဆီသွား၊ ဝယ်ချင်တာ လေးတွေဝယ်ဖို့အတွက် ကိုယ့်အိမ်တွေ၊ ဆိုင်ရာ ဒကာဒကာမတွေက လှူလိုက်ကြတာပဲ။ ဒါ ကြောင့် မလှူပါနဲ့တော့လို့ ပြောထားရတယ်။

ပိုပြီးဂုဏ်ရှိတယ်

ရဟန်းဒကာကြီးရဲ့ အတိုင်းအတာနဲ့ဆို မန္တလေးနဲ့တောင်မြို့စာမေးပွဲတွေအတွက် ကားခ စရိတ်တွေ လှူရင် တော်ပါပြီ။ ခုလည်း ရန်ကုန်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဖြစ်ခဲ့တာ။ သာသနာကြီးလည်း သိပ်ပြီးတော့ ဖြစ်ထွန်းတိုးတက်ခဲ့တယ်။

နောက်ပြီးတော့ ... အနီးကပ်ဆုံး သာဓကပြဦးမယ်။ တပည့်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ ရဲ့ လက်ရှိသာသနာတော်ကြီး ဖြစ်တည်နေတာ ဟာ အနော်ရထာမင်းတရားကျေးဇူးကြောင့် မဟုတ်လား။ အဲဒီအနော်ရထာမင်းကြီး ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်ဖြစ်လာတာကလည်း ရှင်အရဟံ ကြောင့်။ ရှင်အရဟံရဲ့ ကြည်ညိုဖွယ်ရာကောင်း တဲ့ အမူအရာတွေကြောင့်။ ဒါကြောင့် သာသနာ တော်ကြီး တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲသွားဖို့၊ ကောင်းသွားဖို့ဆိုရာမှာ ဒီကြည်ညိုဖွယ်အမူအရာ လေးတွေက သိပ်ပြီးတော့ အရေးကြီးပါတယ်။

ဘေးစကားလေးတွေ

အဲဒီတော့ ... သမ္မာသင်္ကပ္ပလို့ခေါ်တဲ့ နေက္ခမ္မဝိတက်၊ အဗျာပါဒဝိတက်၊ အဝိဟိံသာ ဝိတက် ဒီဝိတက်လေးတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ကြပြီဆို လို့ရှိရင် သီလသမာဓိပညာအနှစ်တရားတွေ ကိန်းလာတာပဲ။ ဒီအနှစ်တရားတွေ ကိန်းလာပြီ ဆိုရင် အပြင်သန္တာန်တွေကလည်း ကြည်ညို ဖွယ်ရာဖြစ်လာတာပဲ။ ခုလည်း တပည့်တော်တို့ ကျောင်းနဲ့စပ်ပြီး လျှောက်လာတာတွေ ရှိတယ်။ မြို့ထဲက ဒကာဒကာမတွေလည်း လျှောက်ဖူး တယ်။ တစ်နေ့က သီတဂူတက္ကသိုလ်ထဲက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးလည်း လျှောက်တယ်။ ပါရမီ ရပ်ထဲမှာ မုန့်ဟင်းခါးဆွမ်းကပ်တော့ အရှင် ဘုရားကျောင်းက သံဃာတွေက ကြည့်ရတာကို ကြည်ညိုစရာပိုကောင်းသလိုပဲ။ စိတ်ကထင်တာ လား၊ အဟုတ်လားတော့ မသိဘူးဘုရား'တဲ့။ 'စိတ်ထဲကတော့ တပည့်တော် ပိုကြည်ညိုသွား တာပဲဘုရား'တဲ့။ ဒါ သူပြောတဲ့စကား။ သူက

မုန့်ဟင်းခါးကပ်တဲ့အချိန်မှာ ရှိလို့ထင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒါမျိုးလေးတွေ ပြောလာတယ်ဆိုတာ သိပ်ကြည်နူးစရာ၊ ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းပါ တယ်။ အတွင်းထဲမှာ အနှစ်သာရများများကိန်း လိုက်လို့ရှိရင် ဒီ့ထက်ပိုကောင်းမယ်ပေါ့ဘုရား။ ဒါကြောင့် သာရတရားလေးတွေဟာ

အရေးကြီးပါတယ်။ သာရတရားကိန်းလာပြီဆို ရင် အပြင်ဘက်က ကြည်ညိုဖွယ်ရာ အမူအရာ တွေလည်း ဖြစ်လာကြတာပဲ။ တပည့်တော်တို့ ကျောင်းကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း တန်ခူးလရောက်ပြီ ဆို ဆီပုံးတို့၊ ဆန်အိတ်တို့ လာလာလှူတဲ့ဒကာ ကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ မကြာသေးခင်က ဆုံးသွားပါပြီ။ ဒကာကြီး ဦးအုန်းလွင်တဲ့။ မနှစ် က သူဆုံးခါနီးမှာ ဘာလျှောက်သွားလဲဆိုတော့ တပည့်တော် ဒီကျောင်းလာတဲ့အခါ ကျောင်း ဝင်းထဲဝင်လိုက်ရင်ကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလေးနဲ့ စိတ်ကို ကြည်လင်သွားတာပဲ။ ကျောင်းတွေ အများကြီး ရောက်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှုပ်သ လိုလို စိတ်က ထင်ထင်နေတယ်။ ဒီရောက်ရင် တော့ စိတ်က သန့်သန့်သွားတယ်ထင်တာပဲ' တဲ့။ ဒီဂုဏ်လေးတွေကို တပည့်တော်တို့က ဆက်ထိန်းသွားရမယ်။

ဟန်ဆောင်စရာမလို

ဒီနေ့ ဆွမ်းကပ်ဆိုလည်း တပည့်တော် ရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲတွေ ကပ်ကြတာပဲ။ သူတို့ နောက် ပါလာတဲ့သူတွေလည်း အမျိုးတော်ပေမဲ့ တခိုု့ဆို ဒီကျောင်းကို တစ်ခေါက်မှကို မရောက် ဖူးဘူး။ အဲ … ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ သူတို့စိတ်နဲ့သူတို့ အံသြစိတ်လေးတွေ၊ ကြည်ညို စိတ်လေးတွေ ရောယှက်ပြီးတော့ ဖြစ်သွား တယ်။ ဒါတွေဟာ တပည့်တော်တို့ သံဃာတွေ

ဖြစ်ဖြစ်၊ ရွာပြန်တဲ့အခါမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်ကြောင့် သာသနာညစ်နွမ်းစေမယ့်ကိစ္စ၊ ကျောင်းတိုက် ညစ်နွမ်းစေမယ့်ကိစ္စတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ရောင်ကြဉ်ပါလို့ တပည့်တော်အနေနဲ့ မေတ္တာ ရပ်ခံပါတယ်။ တတ်နိုင်သမျှလည်း ကြိုးစားစေ ချင်ပါတယ်။ ကြိုးစားလိမ့်မယ်လို့လည်း ယုံ ကြည်ပါတယ်။ ကဲ … ဒီနေ့ည တပည့်တော် ပြောခဲ့တာဟာ အရင်အပတ်ကအဆက်ပဲပေါ့။ 'သမ္မာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ'ဆိုတဲ့အတိုင်း အကြံ အစည်လေးတွေ၊ နှလုံးသွင်းလေးတွေနဲ့ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ သီလသမာဓိပညာ အနှစ်သာရတွေ ဖြည့်ကျင့်နိုင်ကြပါစေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သီလ သမာဓိပညာ အနစ်တည်အောင် ဖြည့်ကျင့်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သာသနာပြုပြီးသား ဖြစ်သွားပါတယ်။ အဲဒီလိုသာသနာပြုနည်းနဲ့ သာသနာပြုနိုင်သော ရဟန်းသာမဏေများ ဖြစ် နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

ရဲ့ ကုသိုလ်ပဲ။ သံဃာတွေ ပုံမှန်နေလိုက်လို့ရှိရင် သူတို့မှာ ကြည်ညိုစိတ်တွေဖြစ်သွားတယ်။ တပည့်တော်တို့ ဟန်ဆောင်တာမဟုတ်ဘူး။ လုပ်ကြံယူတာမဟုတ်ဘူး။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဒီ အတိုင်းပဲ ကျင့်သုံးနေကြတာ မဟုတ်လား။ ဒီရက်ကလေးလောက်တင် ကြည်ညိုအောင် လုပ်တယ်ဆိုရင်တော့ ဒါ တပည့်တော်တို့မှာ မရိုးသားဘူးပေါ့။

ဒါကြောင့်မို့ .. နေ့စဉ် ပစ္စဝေက္ခဏာ ဆင်ခြင်ပြီးတော့ ဘုဉ်းပေးပါ။ မေတ္တာဘာဝနာနဲ့ သမာဓိတရားနဲ့ ဘုဉ်းပေးပါ။ ဒါမျိုးလေးတွေ တပည့်တော် သတိပေးပေးနေတယ်။ ဒါမိုူးလေး တွေ များများလာရင်၊ အနှစ်ကလေးတွေ များ များလာလို့ရှိရင်၊ ကြည်ညိုဖွယ်ရာဆိုတာ အလို လို ဖြစ်လာတာပဲ။ ဟန်ဆောင်စရာကို မလိုဘူး ပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ ခုစာဖြေသွားမယ့်သံဃာတွေ က တပည့်တော် ခုနက ကောက်ချက်ချသလို ပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားက စာရိကံ ဘိက္ခဝေ စရထ၊ ဗဟုဇနဟိတာယ ဗဟုဇနသုခါယ'တဲ့။ အဋ္ဌကထာစကားလည်းပဲ 'ရတနတ္တယဂုဏ ပကာသနတ္ထံတဲ့။ ခရီးသွားလို့ရှိရင် ကိုယ်ရောက် တဲ့နေရာမှာ ရတနာသုံးပါးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အများသိကြပါစေ။ သိအောင်လည်းပဲ ငါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သီလသမာဓိပညာ အနှစ် တည်အောင်လုပ်ပြီးတော့၊ အပြင်ပိုင်းဆိုင်ရာက လည်း ဝိနည်းသိက္ခာ သေခိယတွေ ခန္ဓကဝတ် တွေနဲ့ အညီ သွားလာလှုပ်ရှားနေထိုင်ပြီးတော့ သာသနာပြုမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ စာဖြေသွား ကြပါ။ ဒါဟာ အနှစ်သာရအရှိဆုံးပဲ။

သာသနာပြုနည်း ဒါကြောင့်မို့ … စာဖြေသွားတဲ့အခါ

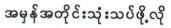

တိုးတက်ချင်လျှင်သုံးသပ်ပြင်ဆင်

၁၃၆၅ ခု၊ နတ်တော်လပြည့်နေ့ ၂၀၀၃ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်၊ တနင်္လာနေ့ ည

> တယ်။ ရံဖန်ရံခါ ကိုယ့်ရဲ့တိုးတက်ပြောင်းလဲမှု တွေကို ဆင်ခြင်ပြီးတော့ သတိထားရင်၊ အမှတ် ရရင်လည်း တိုးတက်မှုဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို မှတ်ထားပါ။ တပည့်တော်တို့ လူကြီးဖြစ်လာပြီ ဆိုရင်တော့ အမှန်အတိုင်းသိမြင်ဖို့ ပိုလိုတာပေါ့ ဘုရား။

သတိရတုန်း ပြောရဦးမယ်။ ဟိုတစ်နေ့ က စာကောင်းကောင်းမကျက်ဘဲနဲ့ အိပ်နေတဲ့ ပတ္တမြားကျောင်းဆောင်က ကိုရင်တွေ ဒီနေ့ည ၈ နာရီထိုးရင် တပည့်တော်ကျောင်းထဲ လာခဲ့။ ၈ ပါးရှိတယ်။ ၈ နာရီကနေ ၉ နာရီခွဲအထိ စာကျက်ရမယ်။ ၉ နာရီကနေ ၉ နာရီခွဲအထိ တရားဆက်ထိုင်ရမယ်။ ဒီနေ့ည ၈ နာရီထိုးခါ နီးရင် တပည့်တော်ဆီ ကြွပေးပါ။ အားလုံးက လည်း ကိုယ့်ရဲ့တာဝန်လေးတွေ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြိုးစားပြီးတော့ ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ပါ။ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေတဲ့အလေ့ကို ဖျောက်ပေးကြ ပါ။

နိုင်ငံတစ်ခုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တပည့်တော်တို့ သာသနာအနေနဲ့ ပြောရင်တော့ ကျောင်းတိုက် တစ်ခု၊ ဂိုဏ်းတစ်ခုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရံဖန်ရံခါ ကိုယ့်ရဲ့ ချို့ယွင်းချက်တွေ ပြန်ပြီးတော့ စိစစ်သင့် စိစစ် ထိုက်တာပဲ။ စိစစ်လို့ရှိရင် တိုးတက်မှုဖြစ်တာပဲ။ တစ်ခါ ကိုယ့်ရဲ့ချို့ယွင်းချက်တွေကို ပြန်ပြီးတော့ စိစစ်သလို ကိုယ်ဘာတွေပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့ တယ်ဆိုတာကို ပြန်ပြီးတော့ စိစစ်လို့ရှိရင်လည်း တိုးတက်မှုရှိတယ်။ အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတာရှိတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ဆုတ်ယုတ်မှုကို ပြန်ပြန်ပြီးတော့ စိစစ်ရင်လည်း တိုးတက်မှုရှိ

မုန်းသွားလိမ့်မယ်' စသည်ဖြင့် ဒီလိုတွေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အောက်လက်ငယ်သားကောင်း တော့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ လူကြီးကောင်း ခေါင်း ဆောင်ကောင်းတော့ ဘယ်တော့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါလေးတွေ အားလုံး နားလည်ပါ။ ဒါက တပည့်တော်ရဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ပြောပြတာ။

အတွေ့အကြုံ

ဟိုတုန်းက တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ မှာ ရပ်တည်ခဲ့ဖူးတာလေးတွေ ပြောပြဦးမယ်။ မြဝတီ ဆရာဘုန်းကြီးကို ကိုရင်တစ်ပါးက သူ့နှင်ထုတ်လို့ ရန်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စပေါ့။ အဲဒီတုန်းက တပည့်တော်က မန္တလေး သကျ သီဟဖြေဖို့ မြတောင်တိုက်မှာ ခဏရောက်နေ တဲ့အချိန်။ တကယ်က တပည့်တော်ကနေပြီး တော့ အဲ့ဒီကိုရင် အရက်သောက်တဲ့အကြောင်း ဆရာဘုန်းကြီးကို လျှောက်ထားခဲ့တာ။ အရက် သောက်တဲ့အကြောင်း လျှောက်တော့ ဆရာ ဘုန်းကြီးက နှင်ထုတ်တယ်ပေါ့။ နှင်ထုတ်တော့ သူက ဆရာဘုန်းကြီးကို ချောင်းရိုက်မယ် ဘာ ညာလုပ်လို့ တပည့်တော် မြတောင်တိုက်ကနေ တောင်မြို့ကိုပြန်ပြီးတော့ ဖြေရှင်းပေးရတယ်။ တပည့်တော်လုပ်ခဲ့တာပါဆိုတဲ့အကြောင်းပေါ့။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ

ငယ်ငယ်ကတည်းက မှန်တဲ့ဘက်က ရပ်တည်ရဲ ရတယ်။ ဒါလေးတွေတော့ အားလုံး သတိထား ပါ။ ကိုယ်က တစ်သက်လုံး နောက်လိုက်အဖြစ် နဲ့ နေမယ်ဆိုရင်တော့ မလိုအပ်ဘူးပေါ့။ ခေါင်း ဆောင်ပီသချင်တယ်ဆိုရင်တော့ မှန်တဲ့ဘက်ကို မှန်တဲ့အတိုင်း၊ မှားရင်လည်းပဲ မှားတဲ့အတိုင်း ဖြေရှင်းရဲရတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း သီလ က္ခန်ပါဠိတော် အစဆုံး သာမညဖလသုတ်မှာ

မြတ်စွာဘု ရားအလို ကျ တပည့်တော်တို့ အကြီးလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေကလည်း တာဝန်ပေးထားလို့ရှိရင် ရဲရဲ တင်းတင်း ဆောင်ရွက်ပါ။ အကြီးဖြစ်လာပြီဆို ရင်တော့ အမုန်းခံသင့်ရင်လည်း ခံရတာပဲ။ တပည့်တော် ဒီကျောင်းတိုက်မှာဆိုရင် သင့်သလို သတိပေးပေးနေတယ်။ အကြီးတွေအပါအဝင် အားလုံးကို သတိပေးခဲ့ဖူးတယ်။ အပြင်ရောက် သွားရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ခရီးတစ်ခုခုသွားတယ်ဆို ရင် ငါပြောလိုက်လို့ ငါ့ကိုများ မုန်းသွားမလား၊ ဘေးကနေ အပြစ်တွေများ ပြောလာမလား၊ ဒီစိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ ငြိမ်မနေပါနဲ့လို့။ မြတ်စွာ ဘုရား သီလက္ခန်ထဲက အစဆုံး သာမညဖလ သုတ်မှာ ဟောသလိုပေါ့။ သူတို့ပြောတဲ့အပြစ် တွေဟာ ကိုယ်လည်း တကယ်အပြစ်လို့ထင်ရင် မှန်တဲ့အကြောင်း ဒါ ဝန်ခံရမှာပဲ။ သူတို့ပြောတဲ့ အပြစ်တွေက အပြစ်မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း ပြန် လည်ပြီးတော့ မဟုတ်ရင် မဟုတ်တဲ့အကြောင်း

ခေါင်းဆောင်ကောင်း

ဖြေရှင်းရမှာပဲ။

ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ 'ငါ ဒီလိုပြောလိုက် ရင် ဟိုဘက်ပါတယ်ထင်မလား' စသည်ဖြင့် လူကြီးတစ်ယောက်ရယ်လို့ ဖြစ်လာရင်တော့ ဒါမျိုးတွေ မလုပ်သင့်ဘူးလို့ တပည့်တော် ဟို တုန်းကလည်း အကြီးတွေနဲ့ စည်းဝေးပွဲမှာ ပြောဖူးတယ်။ ခု သံဃာတွေလည်း အားလုံး သိအောင် ထပ်ပြောပါတယ်။ ဒါမျိုးပြဿနာ တွေက ဖြစ်တတ်တယ်။ လူကြီးပီသချင်ရင် မှားရင်လည်း မှားတယ်လို့ဝန်ခံရဲရတယ်။ မှန်ရင် လည်း မှန်တဲ့ဘက်ကရပ်တည်ရဲရတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ နှစ်ခွထိုင်ပြီးတော့ 'တော်ကြာ ငါ့ကို

ထိုင်၊ သူတို့ကိုလည်း သင့်တော်တဲ့နေရာမှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး ဣန္ဒြေရရ ဧည့်ခံပြောပါ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းပေါက်အထိ ဖြည်းဖြည်းချင်း လမ်းလျှောက်ပြီးတော့ စကားပြောလာတာဟာ မသင့်တော်ဘူး။ တပည့်တော် ဒီနေ့တွေ့လိုက် လို့ အားလုံးအတွက် ခု ထပ်ပြောတာပါ။ အဲဒီကိုရင်ကိုလည်း ဒါမျိုးတွေမလုပ်ဖို့ အကျိုး အကြောင်း ပြောပြပြီးပြီ။ အားလုံးလည်း ဒါမျိုး လေးတွေကို ရှောင်ကြဉ်ပေးပါ။

ပါသာဒိကဂုဏ်

စောစောက ကိုရင်တွေ ဥပစ္ဈာယ်ယူကြ တယ် မဟုတ်လား။ ယူတဲ့အခါ နောက်ဆုံးမှာ ပါသာဒိကေန သမ္မာဒေထ'ဆိုတဲ့စကားလေး ပါတယ်။ တပည့်တော်တို့က အဲဒီစံနဲ့ အားလုံး ကို ချိန်ထိုးကြည့်ရမှာပဲ။ ပါသာဒိကမဖြစ်ရင် မလုပ်ရဘူး။ ပါသာဒိကဖြစ်ရင်တော့ လုပ်မယ်။ တစ်နေ့က တောင်မြို့စာဖြေသွားခါနီးတုန်းက လည်း စာဖြေသံဃာတွေကို တပည့်တော် မှာ လိုက်တယ်။ ဘာတွေကိုတော့ လုပ်ပါ၊ ဘာတွေ ကိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့လို့ တပည့်တော် မပြောလို တော့ပါဘူး။ ကျောင်းတိုက်နဲ့သာသနာ သိက္ခာ ကျမယ့်အလုပ်ဆိုရင် မလုပ်ပါနဲ့။ ကျောင်းတိုက်နဲ့ သာသနာ သိက္ခာမကျဘူး၊ သိက္ခာမတက် တောင် ပုံမှန်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် လုပ်ပါ။ ဒါလေးပဲ မှာပါရစေလို့။ ဒီလောက်ပဲ ပြောလိုက်တယ်။ ခုလည်း ဒီလိုလမ်းလျှောက်သွားတယ်

ဆိုတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်လာတယ်။ အရင် တပည့်တော် မမြင်တာတွေလည်း ရှိခဲ့မှာပဲ။ အားလုံး အဲဒါမျိုး လေးတွေ ရှောင်ကြဉ်ပေးပါလို့ တပည့်တော် ထပ်ပြီးတော့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် စကားပြောစရာရှိရင်ပြောပါ။ ဒီလိုကြီး

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

အဲဒီအတိုင်း ဟောထားခဲ့တယ်။ ဒါ တပည့် တော် လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ လုပ်သင့်လုပ် ထိုက်တာ၊ ပြောသင့်ပြောထိုက်တာလေးတွေ ရှိတဲ့အကြောင်း စကားစပ်လို့ ပြောပြတာပါ။

တာဝန်တစ်ရပ်

တစ်ခါတစ်ရံ မပြောချင်ပေမဲ့လို့ ခေါင်း ဆောင်ဖြစ်ရင်တော့ ပြောလာရတာပဲ ။ အဲဒီလိုပြောလာရင်းနဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာတာပဲ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ နောက်ကနေပြီး တော့ နှစ်ဘက်ခွထိုင်နေတယ်ဆိုရင် မကောင်း ဘူးပေါ့။ နိုင်ငံရေးသမားတွေလည်း ဒါမျိုးဖြစ် တတ်တယ်။ ဒါတွေဟာ မကောင်းဘူးလို့မြင်ပြီး တော့ တကယ်လို့ ကိုယ်မှားနေတယ်ထင်ရင် ပြုပြင်ပေးရတယ်။ မှန်တယ်ထင်လို့ရှိရင်လည်း ကိုယ့်လုပ်ငန်းကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ဆက် လုပ်ရတယ်။ အဲဒါ တာဝန်တစ်ရပ်ပဲ။

မသင့်တော်တဲ့ကိစ္စ

နောက်တစ်ခု တပည့်တော် ထပ်ပြီး တော့ သတိပေးမယ်။ ဒီနေ့ ကိုရင်တစ်ပါး တွေ့လိုက်တယ်။ သူက သူ့ရဲ့ဆွေမျိုးလို့တော့ ပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆွေမျိုးမှန်း ဘယ်သူမှ တန်းမသိနိုင်ဘူးပေါ့။ ဘာလဲဆိုတော့ … ညနေ က ဒီကားလမ်းအတိုင်း ကျောင်းပေါ် ကနေ ဟိုကျောင်းပေါက်အထိ အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ ယှဉ် ပြောရင်း လိုက်ပို့တယ်။ ဧကသီလည်း မပါဘူး။ သင်းပိုင်ကြီး ရန်းပြီးတော့ တော်တော်ကြည့်ရ ဆိုးတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ဒေါ်လေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲဖြစ် ဖြစ်၊ ဘေးလူက ဘယ်ဆွေမျိုးလို့ထင်မှာလဲ။ ဒါမျိုးကြီးတွေ လိုက်မပို့ပါနဲ့။ စကားပြောချင်ရင် ကျောင်းထဲမှာပဲ ကိုယ်က သင့်တော်တဲ့နေရာမှာ

ဒါလေးတွေ အထူးတလည် မမှာတော့ဘူး။ တောင်မြို့စာဖြေသွားတုန်းကလည်း ပြောပြီး သား။ သာသနာနဲ့ကျောင်းတိုက်အတွက် သိက္ခာ ကျမယ့်အလုပ်မျိုးကို မလုပ်ပါနဲ့လို့။ ဒါမျိုးလေး မှာလိုက်တယ်ဆိုရင် တပည့်တော်အနေနဲ့ ပြည့်စုံ ပြီလို့ ယူဆတယ်။

တိုးတက်လာတယ်ဆိုပေမဲ့

ဒါပေမဲ့လို့ ဒီနှစ်လည်း နည်းနည်းဖြစ် လာသေးတယ်။ စာဖြေကိုရင် ၂၄ ပါး သွားကြ တယ်။ ဒါတောင်မှ တပည့်တော် အကြီးတစ် ပါး ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ မနှစ်ကနဲ့စာရင်တော့ တိုးတက်မှုရှိလာတယ်လို့ ပြောရမယ်။ ဒီကျောင်း မှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိလို့ စစ်ဆေးလို့ရတာ ကြောင့် ဒီအမှုတွေက ပေါ်တာ။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ဝန်ခံကြတာလည်း တပည့်တော် ဝမ်းသာ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုးတက်မှုက သိပ်ပြီးတော့ မဖြစ်သေးဘူးပေါ့။ မနှစ်ကနဲ့စာရင်တော့ တိုး တက်တယ်လို့ ပြောလို့ရပါတယ်။ မနှစ်က ဝိကာလဘောဇနတွေ တော်တော်ကြီးကိုများခဲ့ တယ်။ ဒီနှစ်တော့ ဝိကာလဘောဇနကိစ္စ မကြားရတော့ဘူး။

သို့သော် စောစောကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း တိရစ္ဆာန်ရံထဲမှာ ပျော်ကြပါးကြတယ်။ တပည့် တော်လည်း ခုနက မေးကြည့်တာ။ အကုန်တော့ နားမလည်ဘူး။ Happy World တွေရော၊ သရဲ ရထားတွေရော၊ ဘာမှန်းကို မသိဘူး။ တပည့် တော်လည်း မမြင်ဖူးဘူး။ တစ်ခုချင်း မေးလို့သာ မေးကြည့်နေရတာ။ ဒါပေမဲ့ အလောင်းအစား သဘောမျိုး သရေကွင်းနဲ့ ပစ်တာ၊ နောက်ပြီး တော့ မိုးပျံရထားစီးတာဆိုလား၊ အဲဒါတွေ လည်း ပါတယ်ပေါ့။ အဲဒီတော့ ပြန်ပြီးတော့

တဖြည်းဖြည်းလမ်းလျှောက်ပြီး ကားလမ်းပေါ်မှာ တွဲသွားနေတာတော့ လုံးဝမဖြစ်သင့်ဘူး။ ဆွေ မျိုးဘယ်လောက်ပဲတော်တော် မတင့်တယ်လို့ ပြောတာပါ။ ပါသာဒိကဂုဏ်မမြောက်လို့ ပြော တာပါ။ အဲဒါလေး ထပ်အသိပေးပါတယ်။

စိတ်မကောင်းဘူး

နောက်တစ်ချက်က မနှစ်က စာဖြေ သွားတုန်းကနဲ့ ဒီနှစ်နဲ့ယှဉ်ပြီးတော့ တပည့်တော် တွေးကြည့်တယ်ပေါ့။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် မနှစ်ကတုန်းကတော့ ရထားတက်တယ်ဆိုက တည်းက ဝိကာလဘောဇနသိက္ခာပုဒ်ဖျက်ပြီး မုန့်တွေဘာတွေ ဝယ်စားကြတယ်။ တချို့ဆို စားသောက်တွဲအထိတောင် ရောက်တယ်ဆိုတာ တွေ ပြန်ကြားရတယ်။ သွားတာက သာသနာပြု လုပ်ငန်း၊ စာမေးပွဲသွားဖြေတာ။ တစ်ချိန်မှာ သာသနာပြုမယ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီလောက် ကြီး လုပ်လာတယ်ဆိုတော့ တပည့်တော်အနေနဲ့ တော်တော်ကြီးကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ရန်ကုန်စာဖြေခွင့်ပြုရတာကို စိတ်မကောင်းဘူး။ ခေတ်အလိုက် ဖြေချင်ပါတယ်ဆိုလို့ တပည့် တော် ခွင့်ပြုခဲ့တယ်။ ခွင့်ပြုလိုက်တော့လည်း ဒီအရွင့်အရေးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အသုံး

မချဘူးပေါ့။ ဒါမိူးတွေ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒီနှစ်တော့ ကိုရင်ငယ်အဖွဲ့ ကလေး သဘာဝ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ထဲတွေ သွားတယ်။ ကြည့်တယ်တဲ့။ ဗဟုသုတအဖြစ်နဲ့ ဒါက ဘာ တိရစ္ဆာန်၊ ဒါက ဘာအမျိုးအစား၊ ဒီလိုကြည့် တာတော့ ကောင်းပါတယ်။ ခုတော့ ပါသာဒိက ဂုဏ်မဆောင်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ ဝင်ကစား လာကြတယ်။ ဒါတွေ မနှစ်ကလည်းပဲ ရှိခဲ့လို့ တပည့်တော် ပြောတယ်။ မနှစ်ကပြောပြီးသားမို့

တွက်ချက်ကြည့်လိုက်ရင် ဒီနှစ် ၂၄ ပါး သွား ဖြေတယ်။ ၁၇ ပါး အဲဒီဟာမျိုးတွေ ပြုလုပ် ခဲ့တာ ဒီနေ့ တွေ့ရတယ်။ ၇ ပါး ကျန်တယ်ပေါ့။

ခြိမ်းခြောက်တာမဟုတ်

ဒီဟာလေးတွေကို တပည့်တော်အနေနဲ့ စာရင်းလေးတွေ လုပ်ထားမယ်။ တစ်ချိန်ကျလို့ အရေးအကြောင်းရှိလာခဲ့ရင်၊ သို့မဟုတ် အမှု လေးတွေထပ်ဖြစ်လာခဲ့ရင် ဒီကိုရင် ဒီကျောင်းမှာ ဆက်ထိန်းကျောင်းလို့ ရမရဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ ဒီမှတ်တမ်းတွေက အထောက်အကူပြုလိမ့်မယ် ပေါ့။ ဟိုတုန်းကလည်း တပည့်တော် ပြောခဲ့ပါ တယ်။ ခြိမ်းခြောက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကောင်းကောင်းနေပြီးတော့ စိတ်တူကိုယ်တူနဲ့ ရှေ့ဆက်သွားရင်တော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါလေးတွေကလည်း အရေးကြီးတဲ့ အချက်တွေလို့ တပည့်တော်တို့က သတ်မှတ် ထားတယ်။

တချို့ကိုရင်တွေဆို မနှစ်က ဝိကာလ ဘောဇနထဲလည်း မပါခဲ့ဘူး။ ဒီနှစ်လည်း ဘာ အပြစ်မှ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ တပည့်တော် သူတို့ကို သီးသန့်မမှာပါဘူး။ ဒါမျိုးပုဂ္ဂိုလ်လေးတွေ ဖြစ် လာပြီဆိုတော့လည်း တပည့်တော်တို့က ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရတာပဲ။ 'သြာ် … သာသ နာသိက္ခာ ကျောင်းတိုက်သိက္ခာ ငဲ့ညှာတာလေး တွေလည်း ရှိသေးတာပဲလေ ဆိုပြီးတော့ သိပ် ဝမ်းသာရတာပဲ။ ဒီထဲမှာ အဲဒါမျိုး ၇ ပါး လောက် တွေ့ရတယ်ပေါ့။ ဒါလေးတွေ သွား တွေ့ရတဲ့အခါမှာ ဆရာဖြစ်သူအနေနဲ့ သိပ်အား ရှိပါတယ်။ ဒါက တပည့်တော် ပါသာဒိကဂုဏ် ဖြစ်မဖြစ်နဲ့စပ်ပြီးတော့ ပြောပြခဲ့တာ။

နောက်ပြီးတော့ .. ဇာတ်တော်တစ်ခုထဲ

မှာ နသာဓုတရား ၄ ပါးဆိုတာလည်း ရှိတယ်။ 'နသာဓု'မကောင်းသောတရား ၄ ပါးပေါ့။ အဲဒီ 'နသာဓု'မကောင်းတဲ့တရား ၄ ပါးက ဘာတွေ လဲဆိုတော့ –

(၁) အိမ်ထောင်ရှိလျက် အပျင်းဖက်သူ နံပါတ်(၁)က *အိမ်ထောင်ရှိလျက် အ*

ပျင်းဖက်သူ ' တဲ့။ အိမ်ထောင်တော့ ပြုပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သားမယားကို လုပ်ကျွေးမှုမပြုဘဲနဲ့ ဝေယျာဝစ္စယောင်ယောင်၊ ပုတီးယောင်ယောင်၊ ဘုရားတရားယောင်ယောင်နဲ့ ဒါမျိုးတွေက လည်း ရှိသေးတယ်။ ဒါတွေက တပည့်တော်တို့ တရားသမားဆိုတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ပျင်းတာ သက်သက်ပဲ။ ဒါမျိုးပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် မိသားစု လည်း မကောင်းဘူး။ လောကလည်း မကောင်း ဘူး၊ သံသရာလည်း မကောင်းဘူး။

နောက် " တပည့်တော်တို့ ဓာတ်တော် တွေနဲ့ ကြည့်ရင် ဒါတွေဟာ ကြွေးသစ်လည်း မကျေဘူး။ ကြွေးဟောင်းလည်း မဆပ်ဘူး။ ရွှေအိုးမြှုပ်ဖို့ဆိုတာ ဝေးရောပေါ့။ ဒီတရား သဘောတွေနဲ့ ကင်းဝေးနေတယ်။ ဒါကိုပဲ တချို့ကျတော့ အိမ်ထောင်တွေဘာတွေပြုထား ပါလျက်နဲ့ 'တို့က လောဘမရှိဘူး၊ ရှိတာလေးနဲ့ နေတယ်'တဲ့။ တကယ်ကတော့ မဟုတ်ဘူး။ ပါလျက်နဲ့ 'တို့က လောဘမရှိဘူး၊ ရှိတာလေးနဲ့ နေတယ်'တဲ့။ တကယ်ကတော့ မဟုတ်ဘူး။ ပါလေနဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ နံပါတ်(၁) နသာဓု တရားက 'အိမ်ထောင်ရှိလျက် အပျင်းဖက်သူ'တဲ့။ ဒါက ထင်ရှားပါတယ်။

(၂) မင်းဖြစ်ပါလျက် မဆင်မခြင်ပြုတတ်သူ အစဉ်အတိုင်းတော့ ကျချင်မှကျမှာပေါ့

ဘုရား။ နောက် … နံပါတ်(၂)က *မင်းဖြစ်ပါ*

တိုက်တစ်ခုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စာသင်ကျောင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရပ်ကွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဌာနတစ်ခုမှာ အဲဒီလို မဆင်မခြင်ပြုတတ်တဲ့ ခေါင်းဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ယောက် ပေါ် ပေါက်လာခဲ့ပြီဆိုရင် 'နသာခု' ဘာမှမကောင်းတော့ဘူးတဲ့။ သူ့အတွက်လည်း မကောင်းဘူး။ သူတစ်ပါးအတွက်လည်း မ ကောင်းဘူး။ ပစ္စုပ္ပန်မှာလည်း ဆုံးရှုံးတယ်။ တမလွန်လည်း စိုးရိမ်ရတယ်။ ဒါက ဒုတိယ နသာဓုတရား။

(၃) ရှင်ရဟန်းဖြစ်ပါလျက် နှုတ်လက် မစောင့်စည်းသူ

တတိယတရားက ဘာလဲဆိုတော့ .. 'ရှင်ရဟန်းဖြစ်ပါလျက် နှုတ်လက်မစောင့်စည်း သူ'တဲ့။ သာသနာ့ဝန်ထမ်းတော့ ဖြစ်လာပါရဲ့။ ကိုရင်လို့ခေါ် တယ်၊ ရဟန်းလို့ခေါ် တယ်။ ဒါပေ မဲ့ နှုတ်တွေက သရမ်းလိုက်တာ။ ဟိုပြောဒီပြော နဲ့ အကုန်လုံး သူ့ပါးစပ်ထဲက ပြောသမျှ နတ် တောင် စောင့်ချင်စိတ်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ထွက် ချင်ရာ လျှောက်ထွက်နေတယ်။ ဒါမျိုးဆိုရင် လည်း နသာဓုတရားပဲ။ ကောင်းကိုမကောင်း ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်လည်း မကောင်းဘူး။ ကိုယ့် သိက္ခာလည်း ထိခိုက်တယ်။ ပစ္စုပွန်အကျိုး လည်း မရှိဘူး။ သံသရာအကျိုးလည်း မရှိဘူး။ သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေကလည်း တဖြည်းဖြည်း နိမ့်နိမ့် နိမ့်နိမ့်ပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ အပါယ် တောင် ကျနိုင်တယ်။

တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်

ဒါကြောင့်မို့ နှုတ်တွေကိုလည်း စောင့် စည်းပေးလို့ တပည့်တော်ပြောတာ။ ကိုယ့်ခံစား ချက်လေးနဲ့ မတိုက်ဆိုင်တာနဲ့ ဟိုအော်ဒီအော်၊

လျက် မဆင်မခြင်ပြုတတ်သူ 'တဲ့။ အဲဒါလည်း သံသရာရော၊ လောကရော၊ အားလုံး ဘာအ တွက်မှ မကောင်းဘူး။ သူက ပိုဆိုးသေးတယ်။ ဒီနေရာမှာ မင်းဆိုတာ ရှင်ဘုရင်တစ်ဦးတည်း ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ သမ္မတ ဝန်ကြီးချုပ်ကိုပဲ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက်မှာ အကြီးဆုံးဆိုရင် ဒါ မင်းပဲ။ နောက်ဆုံး … အိမ်တစ်အိမ်မှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုရင်လည်း သူဟာ မင်းပဲ။ သူက ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်လာ ရင် မဆင်မခြင်နဲ့ ဝုန်းဒိုင်းကြဲတယ်။ 'ငါ ဒေါသရှိတယ်၊ ငါပြောတာ ပြီးရမယ်'ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတယ်။ တချို့ကျောင်းတိုက်တွေမှာ လည်း ခေါင်းဆောင်ပိုင်းကို သတိထားကြည့်ရင် ဒါမျိုးလေးတွေ ရှိနိုင်တယ်။

ဥပလက္ခဏနည်း

အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး တော့ မဆင်မခြင်နဲ့၊ ကလေးကိုသွားပြီး ဘာ မပြော ညာမပြောနဲ့၊ ဘုံးဆို နားရင်းအုပ်ချလိုက် တယ်။ ဒါမျိုးတွေလည်း ရှိတာပဲ။ စာကတော့ မင်းလို့ပဲ ပြောပေမဲ့ ဥပလက္ခဏနည်းအားဖြင့် အားလုံးဟာ သူ့နေရာ သူ့ဌာနနဲ့ မင်းတွေချည်း ဖြစ်ကြတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ခေါင်းဆောင်လို့ပဲ သုံးနှုန်းပေါ့။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပါလျက် မဆင် မခြင်ပြုတတ်သူတဲ့။ ဘာမှမဆင်ခြင်ဘူး။ မစဉ်း စားဘူး။ ဦးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က လာပြီးတော့ ပြောသွား တယ်။ ဒါကို ယုံပြီးတော့ မစစ်ဆေးမမေးမြန်း ဘဲနဲ့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် အဂတိလိုက် ပြီးတော့ ကိုယ်ခင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဘက်ပဲ လိုက်တယ်။ ကိုယ့်ရာထူးကျမှာစိုးလို့ မမှန်တဲ့ဘက်က လိုက် တယ်။ ဒါမျိုးတွေပေါ့။

ဝန်ကြီးရုံးတစ်ခုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျောင်း

မဟုတ်ပါဘူး။ ကင်္ခါအဋ္ဌကထာမှာ အရှင်ဘုရား တို့ ကြည့်ပါ။ ဘိက္ခုပါတိမောက် သုဒ္ဓပါစိတ် တတိယဝဂ်ထဲက သြဝါဒသိက္ခာပုဒ်မှာ သေချာ ပြန်ကြည့်ပါ။ ဘိက္ခုနီတွေကို တခြားပေးစရာ သြဝါဒ မရှိခဲ့ရင် နောက်ဆုံး 'ပါသာဒိကေန သမ္ပာဒေဟိ'လို့ ပြောပေးရမယ်။ ဒါဟာ မြတ်စွာ ဘုရားရဲ့စကားတွေအားလုံးကို အပြည့်အစုံပြော ရာရောက်ပါတယ်ဆိုပြီးတော့ ဖွင့်ဆိုထားတာ ရှိတယ်။ ကင်္ခါတက်နေတဲ့ အကြီးတန်းသမား တွေ တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ဘာမှသြဝါဒပေးစရာ မရှိတဲ့အဆုံး 'ဘိက္ခုနီသံဃော ပါသာဒိကေန သမ္ပာဒေတု' ဒါမျိုးပေးလိုက်လို့ရှိရင် မြတ်စွာ ဘုရားရဲ့အဆုံးအမတွေအားလုံး အကျံုးဝင်သွား တယ်လို့ ဒီလိုဆိုလိုရာရောက်တယ်။

ဒီစကားလေးတစ်လုံးနဲ့ပဲ အားလုံးပြည့်စုံ သွားတယ်။ ပစ္စုပွန်သံသရာအကျိုးတွေ ဖြစ်ပြီး တော့ လူတော်လူကောင်းဖြစ်မယ်။ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်တွေထိ ရနိုင်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ 'ပါသာဒိကေန သမ္မာဒေထ'ဆိုပြီး တပည့်တော် လည်း ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဆိုပေးနေတာကြာလှပြီ ပေါ့။ အရှင်ဘုရားတို့လည်း 'အာမ ဘန္တေ ' ပေါင်း များလှပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းအပြင်ထွက် သွားလိုက်ရင် ခုနကလို ပြဿနာလေးတွေက ကြုံရပြီ။ သို့သော် မနှစ်ကနဲ့စာရင်တော့ ဒီနှစ်မှာ တိုးတက်မှုရှိတယ်လို့ သုံးသပ်ရမှာပေါ့။ မနှစ်က ဆို စောင့်စည်းမှုလည်း နည်းတယ်။ ကြမ်းတမ်း မှုလည်း များတယ်။ ဒီနှစ်တော့ စောင့်စည်းမှု နည်းတာ တစ်ခုပါပဲ။

ကိုယ်နှုတ်မစောင့်စည်းရင်

ဒါလည်း တပည့်တော်အနေနဲ့ ပြန်ပြီး တော့ ဆင်ခြင်ကြည့်တယ်ပေါ့။ ရဟန်းဖြစ်ပါ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တစ်ခါတလေ ဘေးကလူကို စိန်ခေါ်သလိုလို၊ ဒါမိူးတွေ တပည့်တော်တို့ကျောင်းတိုက်မှာ မရှိ စေချင်ဘူး။ ရှိလည်းမရှိဘူး ထင်ပါတယ်။ ကိုယ် မစောင့်စည်းဘူးဆိုတဲ့ထဲမှာ စောစောကဟာတွေ လာပြီးတော့ ဝင်သွားပြီ။ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် သွားတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စပေါ့။ တပည့်တော်တို့လည်း ငယ်ငယ်က သွားကြည့်ဖူးပါတယ်။ ကြည့်တဲ့ အခါမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ထီးလေးတွေနဲ့ ဒကာ ဒကာမအတွဲလေးတွေ ရှိနေတတ်တယ်။ ဒါတွေ ကို မမြင်ယောင်ဆောင်ပြီးတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တိရစ္ဆာန်တွေပဲ သွားကြည့်။ တချို့ကလည်း အဲဒီထီးလေးတွေကို ထိုးပြပြီး မကြားတကြား 'တိရစ္ဆာန်တွေက ဟိုမှာ'လို့ ပြောတာလည်း ရှိတာ ပေါ့။ ဒါတွေက ထားတော့။

ခုခေတ်ကြီးကတော့ တပည့်တော်ကိုပဲ လိုက်မမီတော့ဘူး။ ဘာတွေမှန်းကို မသိဘူး။ ခုနက မေးကြည့်တယ်။ တစ်ခုမှ တပည့်တော် နားမလည်ဘူး။ ပြောချင်တာက စောစောက ဆော့နည်းတွေဟာ ကိုယ်မစောင့်စည်း၊ နှုတ် မစောင့်စည်းတဲ့အထဲ ပါသွားတယ်။ သွားတာက သာသနာပြုဖို့ သွားတာ။ စာမေးပွဲဖြေသွားတာ။ ဒီလိုတွေလုပ်လာတယ်။ တပည့်တော်ကတော့ ဟောဒီ နသာဓုတရားနဲ့ ထိတယ်လို့ ယူဆ တယ်ပေါ့။ စောစောတုန်းကပဲ တပည့်တော်က ဥပဏ္ဈာယ်အဖြစ်နဲ့ 'ပါသာဒိကေန သမ္မာဒေထ' ဆိုပြီး အရှင်ဘုရားတို့ကို ပြောတယ်။ ကြည်ညို ဖွယ်ကိုဆောင်တဲ့ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူ အရာနဲ့ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ပါလို့

ပါသာဒိကေန သမ္မာဒေထ

ဒါလေးဟာ ပေါ့သေးသေးစကားလေး

ရှင်လို့တော့ အမည်ခံထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ 'ငါက မဟုတ်မခံကွ၊ ငါပြောချလိုက်တာ ဒီကောင် တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ် ဒါမိုုးစိတ်ရှိတယ်။ သိပ်ပြီးတော့ ရုပ်ပျက်ပါတယ်။ ဒါတွေဟာ နသာဓုတရားထဲမှာ ပါတယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံ တပည့်တော်တို့ ပုထုဇဉ်စိတ်က ဖြစ်တတ်တာတစ်ခု ရှိတယ်။ ကိုယ် ကြည်ညို အားကျနေတဲ့ ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ဒါမိျိုးတွေပြောချလိုက်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်က လည်း ကြီးလာတဲ့အခါ ဒါမိျိုးကို သိပ်ပြီးတော့ အတုခိုးချင်တာ။

မစိုးရိမ်ဆရာတော်ကြီး ပဋ္ဌာန်းတွေ ဘာတွေချတယ်။ ဆေးလိပ်ကြီးခဲပြီးတော့ ချတာ တဲ့။ ဒါကိုပဲ စာသင်သားတစ်ပါးက ငါလည်း ကြီးလာရင် အဲဒီလို ဆေးလိပ်လေးခဲပြီးတော့ စာချလိုက်ရ ကောင်းမှာပဲဆိုပြီး စိတ်ဖြစ်တယ် တဲ့။ တကယ်လည်း သူက ကြီးလာတဲ့အခါကျ တော့ ဆေးလိပ်သောက်တတ်သွားတယ်။ အဲဒါ ကို သိသွားတော့ မစိုးရိမ်ဆရာတော်ကြီးက သူ့ကြောင့်ဖြစ်ရလေခြင်းဆိုပြီး ပြန်တောင်းပန်ရှာ တယ်တဲ့။ ဒါ ဘာကိုပြတာလဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ်ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အတုစရိက် ကို ပြုကျင့်ချင်တယ်။ ဒါ ပုထုဇဉ်ရဲ့သဘာဝပဲ။

စတိုင်တစ်မျိုးအဖြစ်

ကိုယ်က ပညာသိပ်တော်ပြီး တအား နာမည်ကြီးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို လေး စားနေတယ် ဆိုပါစို့။ သူက ပြောစရာရှိရင် ဝုန်းဒိုင်းဆိုပြီးတော့ ဘယ်သူ့မှငဲ့မနေဘူး။ သည်း ခံနိုင်ရင် အကျိုးရှိပါလျက် သည်းမခံဘဲနဲ့ ပြော ချတတ်တယ်။ ကိုယ်က ဒါမျိုးတွေကို စတိုင် တစ်မျိုးအဖြစ်မြင်ပြီးတော့ 'ငါလည်း ကြီးလာရင်

လျက်၊ သာမဏေဖြစ်ပါလျက်၊ သူများပေးတာ ကို စားနေပါလျက် ဒီလို ကိုယ်နှုတ်မစောင့်စည်း တာဟာ … ဆိုပြီး အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီး ဆက်ဖော်လို့ရတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်း ဆိုတာ 'ပရဒတ္တူပဇီဝိတ= သူတစ်ပါးရဲ့ ပစ္စည်း ဥစ္စာကိုမှီပြီးတော့ အသက်မွေးရတဲ့ ပြိတ္တာနဲ့တူ တယ် စသည်ဖြင့် ဟောထားတာတွေလည်း ရှိ တယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့က အမြဲတမ်း သတိထားရတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ကိုယ့်ကိုမြင်လို့ရှိရင် ငါတို့သာသနာက ရဟန်း တွေ့ဆိုတာ ဒီလို ဒီလို' ဆိုပြီး အားတက်သွား အောင် နေပေးရတယ်။ တချို့ဘာသာခြားတွေ က ကိုယ်ဆိုးနေတာမြင်သွားရင် 'ဟာ … ဒီ သာသနာ့ဝန်ထမ်းတွေက ဒီလိုတဲ့ ဆိုပြီးတော့ သူတို့က ကိုယ်ဆိုးလို့ရှိရင် ဝမ်းမြောက်တတ် ကြွတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ်က ကာယကံ၊ ဝစီကံတွေ မစောင့်စည်းဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ဗုဒ္ဓဘာ သာဝင်တွေက စိတ်ပျက်ကြမယ်။ အကြည်ညို ပျက်ကြမယ်။ ဘာသာခြားတွေက ဝမ်းမြောက် ကြမယ်။ ဒါတွေ သွားပြီးတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုယ့်ဘက်ကနေပြီးတော့ ကာယကံ၊

ဝစီကံလေးတွေ စောင့်စည်းပြီဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တွေ ဝမ်းမြောက်ကြမယ်။ အကြည်ညိုတိုး ကြမယ်။ ဘာသာခြားတွေကိုလည်း ကိုယ်က သာသနာပြုတဲ့အနေနဲ့ တားမြစ်ပြီးသား ဖြစ် သွားတယ်။ စည်းရိုးကာပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါက နံပါတ်(၃) နသာဓုတရား။

(၄) ပညာရှင်ဖြစ်ပါလျက် ဒေါသအမျက် ကြီးသူ

နံပါတ်(၄)က … ပညာရှင်ဖြစ်ပါ လျက် ဒေါသအမျက်ကြီးသူ တဲ့။ သူက ပညာ

တပည့်တော်တို့နဲ့ လက်တွဲလို့မရတော့ဘူးဆိုရင်၊ စာချဘုန်းကြီး အနုနာယကဘုန်းကြီးတွေက လည်း သူ့အတွက် အာမမခံချင်တော့ဘူးဆိုရင်၊ အဲဒီအခါကျရင်တော့ ဒီမှတ်တမ်းလေးတွေဟာ ဆုံးဖြတ်စရာ အထောက်အကူတွေ ဖြစ်လာမယ် ပေါ့ဘုရား။ ဆင်ခြင်ဖို့အလားအလာတွေရှိတယ်ဆိုရင် လည်း တပည့်တော်တို့က ဆက်ပြီးတော့ လက် တွဲသွားဖို့ပါပဲ။ စာချဘုန်းကြီးအဖြစ်၊ အုပ်ချုပ် ရေးပိုင်းအဖြစ်နဲ့ ဒီကျောင်းတိုက်မှာတင် သာ သနာအတွက် ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ လုပ်သွားရုံပဲ။

ကြီးပွားကြောင်းတရား

အရှင်ဘုရားတို့က စောင့်စည်းတဲ့စိတ်နဲ့ ပုံမှန်ပဲ နေသွားပေးပါ။ ဒါဆိုရင် တိုးတက်မှုတွေ ရှိပါတယ်။ ရဟန်းတော်တွေ ဒေသနာကြားတဲ့ အခါမှာ 'အာယတိ' အာဝုသော သံဝရေယျာသိ = ငါ့ရှင် စောင့်စည်းမှာလား'လို့ မေးရတယ် မဟုတ်လား။ စောင့်စည်းလိုတဲ့စိတ် ရှိသလား၊ ဒီစိတ်ရှိရင် သာသနာမှာ ကြီးပွားကြောင်းပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ 'ဝုံၶိ ဟေသာ'ဆိုတဲ့ မြတ်စွာဘုရား ရှင်ရဲ့ ကြီးပွားကြောင်းတရားတွေထဲမှာလည်း 'အပြစ်ကို အပြစ်လို့မြင်တယ်၊ မြင်တဲ့အတိုင်း လည်း နောင်တစ်ချိန်မှာ စောင့်စည်းတဲ့စိတ်နဲ့ စောင့်စည်းတယ်'ဆိုရင် ဒါဟာ ကြီးပွားကြောင်း တရားပဲလို့ ဟောထားတယ်။

ဒါကြောင့် စောင့်စည်းချင်တဲ့စိတ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဆက်ပြီးတော့ စောင့်စည်းပါ။ မစောင့်စည်းချင်ဘူးဆိုရင်လည်း အရှင်ဘုရားတို့ သဘောအတိုင်းပဲ။ အဲ … တပည့်တော် မေးပြီ ဆိုရင်တော့ အမှန်အတိုင်းဖြေပေးပေါ့။ မှန်မှန် မဖြေဘူးဆိုရင် အပြစ်တွေက ပိုကြီးသွားတတ်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဒါမျိုးချလိုက်မယ်' ဆိုပြီးတော့ စိတ်ဖြစ်တတ် တယ်။ မှားတတ်တယ်ပေါ့ဘုရား။ ဒါတွေဟာ တပည့်တော်တို့ နသာဓုတရားနဲ့ ကြည့်လို့ရှိရင် ပညာရှင်ဖြစ်ပါလျက် အမျက်ဒေါသကြီးတယ် ဆိုတာ မကောင်းတဲ့တရားတစ်ပါးပဲ။

ပြန်ချုပ်လိုက်ကြရအောင်။ နံပါတ်(၁) က အိမ်ထောင်ရှိပါလျက် အပျင်းဖက်သူ၊ နံပါတ်(၂)က ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပါလျက် မဆင် မခြင်ပြုတတ်သူ၊ နံပါတ်(၃)က ရှင်ရဟန်းဖြစ်ပါ လျက် နှုတ်လက်မစောင့်စည်းသူ၊ နံပါတ်(၄)က ပညာရှင်ဖြစ်ပါလျက် ဒေါသအမျက်ကြီးသူ။ အဲဒါဟာ နသာဓုတရား(၄)ပါးပဲ။ မကောင်းတဲ့ တရားတွေ။ မပြုကျင့်သင့်တဲ့ အရာတွေပေါ့။

ဆုံးဖြတ်စရာလေးတွေ

တပည့်တော်တို့ မနှစ်ကနဲ့ဒီနှစ် စာဖြေ သွားရင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး တပည့်တော် စပ်ရာစပ်ရာတွေ ပြောလာခဲ့တယ်။ နောက် … တောင်ပေါ်စာပြန်ပွဲကာလတုန်းက လည်း မှာလိုက်သေးတယ်။ ကိုယ်က ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ် သွားပြန်တာ။ အဲဒီ ကိုယ်ပြန်ဆိုတဲ့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို မချိုးဖောက်ဖို့ဆိုပြီး တပည့် တော် ပြောခဲ့တယ်။ တောင်မြို့ဖြေခါနီးတုန်းက လည်း ခုနကလို ပြောခဲ့တယ်။ ပြောခဲ့ပေမဲ့ ခု ရန်ကုန်ဖြေပြီး ပြန်လာတဲ့အခါမှာ ၂၄ ပါး သွားတယ်။ ၁၇ ပါး စည်းကမ်းပျက်လာတယ်။ ရှင်ရဟန်းဖြစ်ပါလျက် နှုတ်လက်မစောင့်စည်း သူ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ ပါနေတယ်။ ပါနေ တာကို တပည့်တော်အနေနဲ့ကတော့ ဒါ မှတ် တမ်းအဖြစ်နဲ့ ထားမယ်ပေါ့။ ဘာလုပ်မယ်၊ ညာလုပ်မယ်တော့ မရှိပါဘူး။

ဒါမျိုးတွေ သိပ်များလာလို့ တစ်ချိန်မှာ

တယ်။ ကိုယ့်အပြစ်ကို မှန်မှန်ကန်ကန်ဇေဖြတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါတွေကို မှတ်တမ်းအဖြစ်နဲ့ ထားမယ်ဆိုတာ တပည့်တော် တကယ်ကိုထား တယ်။ မနှစ်ကဟာတွေလည်း မှတ်တမ်းအဖြစ် နဲ့ တပည့်တော်ဆီမှာ ရှိတယ်။ ဒီလိုမျိုးတွေ ဆက်ပြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့လို့ တပည့်တော်က တော့ မေတ္တာရပ်ခံတယ်ပေါ့။ ကဲ … အားလုံးပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စောင့်စည်းပြီးတော့ သာသနာ အကျိုး၊ အများအကျိုး ဆောင်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

ရှေ့ကလှုများမြောင့်မြောင့်သွား

၁၃၆၅ ခု၊ ပြာသိုလကွယ်နေ့ ၂၀၀၄ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၁ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ည

ကိုယ့်ဟာကိုယ် သင့်တော်တဲ့နေရာမှာ ကျက်ပေး ကြပါ။ သိပ်မကြာခင် တပည့်တော် ကြည့်စီစဉ် ပေးမယ်။ အားလုံး ဝိုင်းဝန်းပြီးတော့ ကိုယ်ကျရာ ကျရာတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပေးပါ။

မဖြစ်သင့်တာတွေ

ဟိုကိုရင်တစ်ပါး သတင်းတွေကြားနေရ တာ မကောင်းဘူး။ သူ့မှာ အ,တာ ရိုးတာလေး တစ်ခုပဲ ချီးကျူးစရာရှိတယ်။ သာမဏောကျော် အစမ်းစာမေးပွဲတွေဖြေတုန်းကလည်း စာဖြေခါ နီးဆိုရင် အိပ်နေတာပဲ၊ ဘာမှကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု မရှိဘူးတဲ့။ နောက်ပြီး အစိုးရစာမေးပွဲအတွက် လက်မှတ်ထိုးဖို့လုပ်တော့လည်း အိပ်ပျော်နေလို့ ဖောင်မတောင်းမိလိုက်ဘူးတဲ့။ ဒါတွေဟာ စာသင်တိုက်မှာနေပြီးတော့ ဖြစ်ကိုမဖြစ်သင့်တဲ့ အရာတွေပဲ။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စဉ်းစား ထားပါ။ တပည့်တော်အနေနဲ့ကတော့ တစ်ချိန် ကျရင် ကျောင်းတိုက်မှာဆက်နေခွင့် ပြုမပြု

စာဝါတွေ ပြန်စမယ်

မနက်ဖြန်ဆို တပို့တွဲလဆန်း ၁ ရက် ရောက်ပြီ။ စာဝါတွေအားလုံး ပြန်ပြီးတော့ စမယ်။ စာဝါခွဲဝေပုံကို ဒီနေ့ည တပည့်တော် အပြီးသတ် ပြန်ပြီးလျာထားကြည့်ဦးမယ်။ ဒီကိစ္စ မနက်ခင်းကရော နေ့လယ်ပိုင်းကရော လုပ်ဖို့ ဟာ အာဂန္တုကလည်း ညနေပိုင်းမှပြန်သွားတော့ တပည့်တော် လုပ်ချိန်မရှိလိုက်ဘူး။ တပည့်တော် အနေနဲ့ ကျန်းမာရေးကလည်း သိပ်အကောင်း ကြီးမဟုတ်သေးပေမဲ့ ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ပေး ပါ့မယ်။ စာကျက်ဖို့ နေရာလေးတွေကတော့ မနက်ဖြန် မသတ်မှတ်နိုင်သေးဘူးဆိုရင်လည်း

ရင်ပဲ ၅ နာရီ ၁၅ မိနစ် ရှိနေပြီ။ သူ့ကို တပည့်တော်တွေ့တော့ ၅ နာရီခွဲမလို့ပဲ ရှိသေး တယ်။ ကိုရင်၊ ဘာလို့ရပ်နေတာလဲ မေးတော့ ပြီးသွားပြီဘုရား တဲ့။

သူဆို သဒ္ဓါတရားနဲ့ ဆယ်တန်းအောင် ပြီး ဝတ်လာတာ။ ဒါ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကိုယ့်သဒ္ဓါ တရားလေးကိုယ် ဆက်ထိန်းဖို့လိုတယ်။ သူတစ် ပါးတည်းကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ သူ့ကို နမူနာပြုပြီးတော့ အားလုံးလိုက်နာစေချင်လို ပြောနေတာ။ ဝေယျာဝစ္စလုပ်တယ်ဆိုတာ စေ့ စပ်ဖို့လိုတယ်။ အခန်းသုံးခန်းလုံး လှည်းကျင်းလို့ ပြီးသွားတယ်ဆိုရင် ဒီအခန်းသုံးခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ စီမစီ၊ ဖုန်လေးတွေ တက် မတက်၊ ဒီလိုကြည့်ပြီး တစ်ခုခုလေး ဆက်လုပ်ရ မယ်။ နာရီဝက်ဆိုတဲ့အချိန်က တကယ်တော့ မကြာပါဘူးဘုရား။ ဒါကိုပဲ ဒီလိုကိုရင်မျိုးက ဒီလိုဖြစ်တယ်ဆိုတော့ အနုမာနနည်းနဲ့မှန်းဆ ကြည့်ရင် ကျန်တဲ့ဝေယျာဝစ္စလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ထဲ ဒါမျိုးဘယ်နှစ်ပါးလောက်ရှိလဲဆိုတာ မသိ နိုင်တော့ဘူးပေါ့ဘုရား။

စာရိတ္တသီလ

အဲဒီတော့ တပည့်တော် ဒီနေရာကနေ ထပ်ပြီးတော့ နောင် ဒါမှိူးလေးတွေမဖြစ်အောင် သတိပေးပါတယ်။ ဒါလည်းပဲ အရေးကြီးတယ်။ ကိုယ်က ဒီမှာနေတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်နောက်က အသစ်သံဃာလေးတွေက ကိုယ့်ကို အတုခိုးနေ မယ်ဆိုတာလေး အမြဲမှတ်ထားပါ။ နောက်ပြီး တော့ တမြန်နေ့ကလားမသိဘူး။ တပည့်တော် ရဲ့ ကျောင်းဆရာကြီးဟောင်း အာဂန္တျဦးဇင်းကြီး နဲ့ တပည့်တော် ကျောင်းပေါက်သွားတော့ ကိုရင် တစ်ပါး တွေ့ခဲ့တယ်။ တပည့်တော်တို့ ကား

စဉ်းစားဖို့ရာအတွက် ဒါတွေဟာ အချက်အ လက်တွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။

တပည့်တော်တို့ စာချဘုန်းကြီးတွေ လည်း ကြိုးစားချပေးနေတယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ စာသင်သားတွေကလည်း စာသင်ဖို့လာတာ။ ဒါကိုပဲ စာဖြေချိန်မှာ အိပ်နေတယ်။ နှိုးလိုက် တော့ အရန်သင့်ရှိရမယ့် စာဖြေစာအုပ်က ဘယ်ရှာရမှန်းမသိဘူးတဲ့။ တော်တော်ကြီးကို မကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ။ ပြီးတော့ သကျသီဟစာ မေးပွဲကျခဲ့ရင် အစိုးရစာမေးပွဲဆက်လုပ်ရမယ် ဆိုတာ အားလုံးသိရက်နဲ့ လက်မှတ်ထိုးတဲ့အချိန် မှာ အိပ်ပျော်နေလို့ဆိုပြီး တစ်ခါ ထပ်ဖြစ်ပြန် တယ်။ အားလုံးကို နမူနာအဖြစ်နဲ့ပြောနေတာ။ ဒါတွေက တပည့်တော်တို့ ရိုးရိုးလေးကြည့်ရင် တော့ အပြစ်မရှိဘူး၊ ရိုးတယ် အ,တယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုအရေးကြီးတဲ့အ ကြောင်း တပည့်တော် ဆက်ပြောပြမယ်။

သဒ္ဓါတရားဆက်ထိန်းပါ

စာဝါ ဧယားကိုတော့ တပည့်တော် ည ကျရင် ထပ်ကြည့်ပြီးတော့ မနက်အချိန်မီအောင် စာဝါတွေ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်။ ကိုယ့်စာအုပ်နဲ့ကိုယ် သာ ပြည့်စုံအောင် လုပ်ထားပါ။ နောက် … ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ ဝတ်လာတဲ့ ဟိုကိုရင်။ ဒီနေ့ညနေ အာဂန္တပြန်သွားတော့ တပည့်တော် မီးစက်လာကြည့်ရင်းနဲ့တွေတာ။ တပည့်တော်တို့ ဒီကျောင်းမှာ အနည်းဆုံး ညနေ ၅ နာရီ ၁၅ မိနစ်လောက်ကနေပြီးတော့ ၅ နာရီ ၄၅ မိနစ် လောက်အထိ ဝေယျာဝစ္စအလုပ်လေးတွေကို စေတနာနဲ့ဆောင်ရွက်ပေးကြပါလို့ ပြောထား တယ်။ အချိန် နာရီဝက်သတ်မှတ်ထားတယ်။ ၅ နာရီထိုးပြီးမှ တုံးခေါက်တယ်။ စလုပ်တယ်ဆို

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

လမ်းကနေ ဆင်းတုန်း သူက တက်လာတယ်။ လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ အာဂန္တုဘုန်းကြီးနဲ့ ကိုယ့်ကျောင်းဘုန်းကြီးနဲ့ လမ်းလျှောက်လာနေ တာကိုပဲ ကိုယ်က သာသာလေး ဘေးကပ်ရပ် ပေးရင် ရတယ်။ ဒါကို မကပ်ဘူး။ အတင်းကြီး ဘေးကနေ စွတ်တိုးသွားတယ်။ ဒါမျိုးတွေက မကောင်းပါဘူး။

ဟိုတုန်းကလည်း တပည့်တော်ပြောဖူး တယ်။ ဒါ တပည့်တော်တစ်ပါးတည်းအတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကို စာချဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ လေးစားရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အားလုံးအပေါ် ကျင့် ကြံရမယ့် ဂါရဝတရား။ အကယ်၍ မလွှဲသာလို့ သွားရပြီဆိုရင်လည်း ရိသေတဲ့အမူအရာနဲ့သွား ပေါ့။ အရေးမကြီးရင် ခဏတစ်ဖြုတ် ရပ်ပေး တာမျိုးလေးတွေ လုပ်ပါ။ ဒါတွေဟာ တပည့် တော်တို့ စာပေတတ်မှုနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး။ အလေ့အကျင့်တွေ၊ သီလတွေပဲ။ စာရိတ္တသီလ ခေါ်တာပေါ့။ သိပ်ပြီးတော့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါလည်း သူတစ်ပါးတည်းကိုပဲ ဦးတည်ပြော တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံး လိုက်နာဖို့ပြောနေ တာပါ။

ဒီသုံးပါးကို နမူနာယူပြီး

ခုနကလိုပေါ့။ စာသင်တိုက်ကို လာ တယ်။ စာဖြေချိန်ဂရမစိုက်ဘဲနဲ့ အိပ်နေတယ်။ နှိုးလိုက်မှ စာအုပ်ဘယ်မှာပါလိမ့်ဆိုပြီး ဗလာ စာအုပ်လိုက်ဆွဲနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး။ စာဖြေမှာကြီး ကိုပဲ အိပ်ပျော်နေလို့လက်မှတ်မထိုးလိုက်ရတော့ တစ်နှစ်အတွက် ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ယောင်တောင် တောင်နဲ့ပြီးရမယ့်ဟာမျိုး။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေဟာ ဒီကျောင်းမှာ ဆက်နေသင့် မနေသင့်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချင့်ချိန်ဖို့ တပည့်တော် ပြော

တာပါ။ ပုံမှန်လေး ကြည့်ရင်တော့ ဒါတွေဟာ ဘာမှအပြစ်မရှိဘူးလို့ ထင်စရာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာသင်လာတာဟာ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယ ဖြစ်စရာတွေ နောက်ကနေ တစ်ဆက်ကြီးဖြစ် သွားတယ်။

အဲ ... ဂါရဝတရား ရှိသေမှုနဲ့ စပ်လို့ လည်း ခုနကကျောင်းပေါက်မှာ တွေ့ရတဲ့ကိုရင် တို့ဆို တော်တော်စိတ်ထားကောင်းတဲ့ ကိုရင် တွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ မပြောတာကြာလို့လားတော့ မသိဘူး၊ ဒါမျိုးလေးတွေ ပြန်တွေ့လာရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ထိန်းပါ။ ဒီလိုပြောလိုက် တဲ့အတွက်လည်း ရှက်စရာမလိုပါဘူး။ ကိုယ့် ဟာကိုယ် ပြုပြင်ဖို့ အားလုံးအတွက် ရည်ရွယ် ပြီး ပြောတာပါ။

ဟို ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှဝတ်လာတဲ့ ကိုရင်ကို ပြောတာကလည်း အားလုံး လုပ်ငန်း လုပ်ချိန်မှာ အနည်းဆုံး နာရီဝက်တော့ အချိန် ပြည့်လုပ်ပေးကြဖို့ပါ။ ဟောဒီပေါ်မှာဆိုရင် စာ အုပ်လေးတွေ ဖုန်ခါတာ၊ ပြတင်းမှန်ဖုန်ခါတာ၊ ဒါမျိုးတွေပေါ့။ ဒီနာရီဝက်လောက်လေးကိုတော့ စိတ်စေတနာလေးနဲ့ လုပ်ပေးကြပါ။ မေးလိုက် တော့ ပြီးသွားပြီဘုရားတဲ့။ ပြီးတာကတော့ ဘယ်လိုပြီးပြီး ရတာပဲ။ ဆယ်မိနစ်နဲ့ပြီးလည်း ရတာပဲ။ ငါးမိနစ်နဲ့ပြီးရင်လည်း ရတာပဲ။ ပြီး တာတွေက အမျိုးမျိုးရှိပေမဲ့ နာရီဝက်ပြီးတာနဲ့ ဆယ်မိနစ်ပြီးတာတော့ မတူနိုင်ဘူးပေါ့ဘုရား။ ဒါကြောင့်မို့ အလုပ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးပါ။

ပြင်ထိုင်ကြဦးစို့

ဒါ ဘာဖြစ်လို့ပြောနေတာလဲဆိုတော့ … တပည့်တော်တို့ ပုံပြင်လေးတစ်ခုလည်း

သိက္ခာ = သင်ခြင်းကျင့်ခြင်းအားထုတ်ခြင်းကို၊ ကရဏီယာ = ပြုသင့်ပြုထိုက်၏ တဲ့။ အဲဒီ တော့ သင်ပြီးရင် ကျင့်ရမယ်။ ကျင့်တာမှ ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး။ ကြိုးစားပြီးတော့ အားထုတ်ပြီး တော့ကို ကျင့်ရမှာ။ စာပေသင်ယူတယ်ဆိုတာ က စာပေသင်ရံလေးနဲ့ မပြီးပါဘူး။ တပည့် တော်တို့ ဒီမှာဆို စာပေလည်း တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားလို့ အထိုက်အလျောက်အောင်မြင်တယ်။ ခေတ်အလျောက်တော့ အောင်မြင်တယ်လို့ပဲ ပြောကြပါစို့ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ သင်ပြီးလို့ရှိရင် ကျင့်ကြံမှုလေးတွေလည်း နောက်ကတွဲပြီးလိုက်မှ တကယ်အောင်မြင်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။

မနေ့က ပြင်သစ်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ပြောတယ်။ သူက စာချဘုန်းကြီးဦးသီလာနန္ဒ တို့ရွာမှာ ဝါဆိုတာကို ၇ ဝါ ဆိုလား ရှိပြီတဲ့။ သီတဂူဆေးရုံလာရင်းနဲ့ ဒီဝင်လာတာ။ သူက ပြောတယ်။ မြန်မာဘုန်းကြီးတွေ လေ့လာကြည့် တာ၊ တစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲ ကောင်းတာ တွေ့ရတယ်တဲ့။ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းက မကောင်း ဘူးလို့ ဆိုရာရောက်တယ်မဟုတ်လား။ ၁၀၀ မှာ ၁၀ ပါးလောက်ပဲ ကောင်းတာမြင်တယ်တဲ့။ ဒါကတော့ သူ့ရဲ့မှတ်ချက်ပေါ့။ သူ့ရဲ့မှတ်ချက်ကို တပည့်တော် မငြင်းလိုက်ပါဘူး။ ငြင်းလို့လည်း မရဘူး။ သူက တစ်နိုင်ငံလုံး နယ်အနှံ့ သွားလာ တွေ့မြင်နေတာဆိုတော့ ဒီလိုကောက်ချက်ချတာ သိပ်ပြီးတော့ မဆန်းတော့ဘူးပေါ့။ တပည့်တော် တို့ကတော့ တတ်နိုင်သမျှ ဒီကောက်ချက်ထဲမှာ မဝင်မိအောင် လုပ်သွားရုံပဲ ရှိတယ်။

ပြုပြင် ရဲဖို့လို

စောစောကစကားပုံလိုပေါ့။ 'တို့သား အမိ သားအဖတစ်တွေ ပြင်ထိုင်ကြဉီးစို့ရဲ့'ဆိုတဲ့

ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဟိုရှေးရှေးတုန်းက သား အမိ သားအဖတစ်တွေ ဝိုင်းစုပြီးတော့ မီးပုံဘေး ထိုင်နေကြတယ်တဲ့။ ထိုင်နေတော့ အဖေလုပ်တဲ့ သူလည်း ပါတယ်။ သမီးလုပ်တဲ့သူလည်း ပါ တယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သမီးဖြစ်တဲ့သူ ထိုင်နေ တာကြီးက ကိုးရိုးကားရားဖြစ်နေတယ်တဲ့။ အဲဒီ တော့ အဖေလုပ်တဲ့သူက ပြောရတာလည်း တဲ့တိုးကြီးဆိုတော့ မကောင်းဘူး။ ဒါနဲ့ ဘယ်လို ပြောလဲဆိုတော့ 'တို့သားအမိ သားအဖတစ်တွေ ပြင်ထိုင်ကြဦးစို့ရဲ့'လို့ ပြောတယ်တဲ့။ ဒီလိုလေး ပြောပြီး ပြင်ထိုင်လိုက်တော့ အားလုံး အပြစ် အနာအဆာ ကင်းသွားကြတာပဲ။

ခုလည်းပဲ တပည့်တော်ပြောနေတာက အားလုံးပြုပြင်ဖို့အတွက် ပြောနေတာပါ။ တစ် နေ့ကလည်း တပည့်တော် တရားဟောတဲ့ထဲ ထည့်ပြောပြီးပြီ။ သူတော်ကောင်းတစ်ယောက် ပေါ် ပေါက်လာတယ်ဆိုရင် အားလုံးချမ်းသာနိုင် တယ်။ သူတော်ကောင်းဆိုတာ ကလျာဏမိတ္တ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းထဲ ပါတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ဒါမျိုးပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းလေးဖြစ်လာအောင် တပည့်တော်တို့က ဖန်တီးယူရမှာ။ တတ်နိုင် သမျှ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ယူနေရမှာပဲ။ ဘေး ဘီမှာ တချို့ဖြစ်ပျက်နေတာတွေနဲ့တော့ လာ မနှိုင်းနဲ့ပေါ့ဘုရား။ ကိုယ်က စာပေတစ်ခုတည်း သင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ အားလုံး သင့်ယူပြီးတော့ နောင်တစ်ချိန်မှာ နိဗ္ဗာန်ရောက် သည်အထိ ကျင့်ဖို့ ဒီမှာလာနေကြတာ။

သင်ပြီး ကျင့်မှ

ဒါကြောင့် သေခိယသိက္ခာပုဒ်တွေကို အနက်ပေးတဲ့အခါမှာ တောင်မြို့ဆရာတော်က 'ဣတိ သိက္ခာ ကရဏီယာ' 'ဣတိ = ဤသို့၊

ရဲ့ သဒ္ဓါတရားကတော့ ချီးကျူးမကုန်ပါဘူး။ တပည့် တော်တို့ရွာထက်ကို သာတယ်လို့ တပည့်တော်စိတ်ထဲမှာ ခံယူချက်ရှိပါတယ်။ သို့သော် အခွင့်အရေးဆိုတာတော့ ပေးတိုင်း မယူသင့်ဘူးပေါ့။

ခုလို အိမ်မှာတည်းခိုရတာတောင်မှ သူတို့ရွာသူရွာသားတွေဟာ ရွာဘုန်းကြီးကျောင်း တွေနဲ့ သဟဇာတမဖြစ်လို့ ငါတို့တည်းရတာပဲ ဆိုတဲ့စိတ်ကလေး မွေးပါ။ အဲဒီလိုဆို ဒီဆန်လုူ ခံသွားခြင်းကိစ္စဟာ ပျော်စရာရွှင်စရာရယ်လို့ မမြင်တော့ဘူး။ အပျော်သက်သက်ရယ်လို့ သဘောမထားဖြစ်တော့ဘူး။ ခု သွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေက အားလုံးကောင်းနေသေးတဲ့အတွက် ပြ ဿနာ မရှိသေးဘူး။ တပည့်တော်လည်း တောင် မြို့မှာနေတုန်းက ဆန်လှူခံလိုက်ဖူးတယ်။ ကိုယ် တွေ့ နှစ်ကြိမ်ရှိဖူးတယ်။ ဒါတွေက တစ်ချိန်မှာ တပည့်တော်မလိုက်နိုင်ရင် ပြဿနာလေးတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ နောက်နှစ်ကစပြီး ရွာမှာ တစ်ညပဲ အိပ်ရအောင်စီစဉ်ဖို့ တာဝန်ရှိတဲ့ ဦးသုဒဿနကိုလည်း တပည့်တော်ပြောပြီးပြီ။ ဒါ ဘာလဲဆိုတော့ … 'တို့သားအမိ သားအဖ တစ်တွေ ပြင်ထိုင်ကြဦးစို့ရဲ့ ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲပေါ့။ ပြင်ထိုင်ကြရမှာပဲ။ ဒါတွေက သိပ်အရေးကြီးလို့ တပည့်တော်အနေနဲ့ ပြောတာပါ။ ပြဿနာ ဆိုတာ မဖြစ်ခင်မှာ လက်ဦးမှုယူတတ်ရတယ်။

ဂိရိဒတ္တဓာတ်

ဒုကနိပါတ်မှာလာတဲ့ ဂိရိဒတ္တဇာတ်ကို တပည့်တော် နည်းနည်းပြောပြချင်တယ်။ အားလုံးလည်း ကြားဖူးမှာပါ။ ကြားဖူးပေမဲ့ ထပ်ပြီးတော့ကို ပြောချင်နေလို့ အချိန်အခြေ အနေအရ ဒီနေ့ည မပြီးဘူးဆိုရင် နောက်တစ်

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

အတိုင်း အားလုံးပြန်ပြီးတော့ ပြင်ထိုင်လိုက်တာ အနေအထိုင်တွေ ချောမောသွားတယ်။ အပြစ် ဆိုတာတော့ ရှိတတ်တာပါပဲ။ အပြစ်ရှိတာကို ပြုပြင်ရဲဖို့ပဲ လိုတယ်။။ ခုလို သံဃာ့အလယ် ထုတ်ပြောရတာကို ငါ့ပြောတယ်လို့ ဒါမျိုး မမြင်ဘဲ 'သြော် .. ကောင်းစေလိုလို့ပြောတာ ပါလား' ဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်လေး မွေးမြူပြီးတော့ ပြုပြင်လိုက်ရင် အကျိုးရှိပါတယ်။

တစ်နေ့ကပဲ ဩဝါဒထဲမှာ ရန်ကုန် စာဖြေသွားတာနဲ့စပ်လို့ တပည့်တော်ပြောပြီးပြီ။ ရန်ကုန်စာဖြေသွားတဲ့ကိုရင်တွေရဲ့ စရိုက်တွေနဲ့ စပ်လို့ ဒါတွေကို အပြစ်မရှိဘူးလို့ တချို့က ယူဆတယ်။ တပည့်တော်ကတော့ ဒီကိစ္စတွေ ဟာ အရှက်အကြောက်မဲ့လွန်းတယ်လို့ပဲ ယူဆ တယ်။ အရှက်အကြောက်မဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သာ သနာနဲ့ သိပ်ကိုမတန်ပါဘူး။ အဲဒီလို ယူဆလို့ တပည့်တော် ဩဝါဒပေးခဲ့တာပဲ။

အပျော်ခရီးမဟုတ်

အခုလည်း တပည့်တော်တို့ ဆန်လှူ စံသွားရတယ်။ ဟိုလိုအလှူစံတာတော့ မဟုတ် ဘူးပေါ့။ သူတို့က ပင့်လို့ တရားဟောရေစက်ချ ပေးရတာ။ နောက်နှစ်ဆိုရင်တော့ ဒီကနေ ကား နဲ့ တစ်ခါတည်းသွားပြီး ရွာမှာ တစ်ညပဲ အိပ် မယ်။ ဒါ တပည့်တော်ရဲ့အတွေးပေါ့။ ဒီလိုလုပ် ခြင်းအားဖြင့် အိမ်တွေဘာတွေပင့်တာလည်း နည်းသွားနိုင်တယ်။ ကိုယ့်အလုပ်၊ ကိုယ့်ရည် ရွယ်ချက်က သံဃာတွေအတွက် ဆွမ်းလှူခံသွား တာ။ သံဃာတွေချမ်းသာဖို့အတွက် သွားရတာ။ ဒကာဒကာမတွေကိုယ်တိုင်ကလည်း လှူချင်ပါ တယ်၊ ကြွပေးပါဆိုလို့ တရားဟော ပရိတ်ရွတ်ဖို့ သွားတာ။ ဒီမရမ်းအင်းရွာက ဒကာဒကာမတွေ

ပါရော။ အဖြေသိသွားတဲ့အခါ အမတ်ကြီးရဲ့ အစီအမံနဲ့ ပုံမှန်မြင်းထိန်းတစ်ယောက် ပြောင်း လိုက်တော့မှ မြင်းကြီးဟာ ပြန်ကောင်းသွားရ တယ်။

မုဆိုးနားနီး မုဆိုး

ဒီဇာတ်တော်ရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ။ ခေတ်စကားနဲ့ပြောရရင် ဗီဇနဲ့ဝန်းကျင် ဆိုတဲ့အထဲက ပတ်ဝန်းကျင်ပေါ့။ ဗီဇဆိုတာ ပင်ကိုစိတ်ထား။ ဝန်းကျင်ဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်။ ဒါကိုပဲ စာပေတွေမှာ ကလျာဏမိတ္တလို့လည်း သုံးတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က သိပ်ပြီးတော့ အရေး ကြီးတယ်။ အဲ … ကိုယ့်ရဲ့ ရှေ့က ဆရာသမား တွေ၊ ကိုယ်လေးစားအားကျရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘယ်လိုစရိက်ရှိလဲဆိုတာ နောက်ကပုဂ္ဂိုလ်တွေ က ကြည့်နေတတ်တယ်။ သေချာသင်ပေးနေ တယ်လို့ မဟုတ်ပေမဲ့ စိတ်ထဲကတော့ သူတို့ အားကျနေတာပဲ။ အလိုလိုသင်ယူမိနေတာပဲ။ တပည့်တော်တို့ မဂ္ဂဇင်းတွေ စာစောင်

တွေ ဖတ်ကြည့်တဲ့အခါမှာ တွေ့ရတတ်တယ်။ ကမ္ဘာကျော်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လုပ်တဲ့အမူအရာ လေးတွေကို နောက်ကနေပြီးတော့ ကမ္ဘာမကျော် တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက လိုက်လုပ်တတ်ကြတယ်။ ဟို က တစ်ခုခုလုပ်ပြီဆို ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် လိုက်လုပ်ကြတယ်ဆိုတာလည်း ဒီသဘောပဲ။ တစ်ယောက်က ခြေခွင်ပြရင် နောက်ကလည်း ခြေခွင်ကုန်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် တပည့်တော် ပြော ခဲ့တာ။ ဒါကိုပဲ ဗမာစကားပုံက 'မုဆိုးနားနီး မုဆိုး၊ တံငါနားနီး တံငါ'တဲ့။

နောင်ရေးကို မျှော်ပြီး

တပည့်တော်တို့လည်း ကိုယ့်ကျောင်းမှာ

ပတ်မှာ ဆက်ပြောပေးမယ်။ အတိတ်အကြောင်း ကိုပဲ အရင်ပြောကြစို့။ ဗာရာဏသီပြည်မှာ သာမမင်းကြီးအုပ်ချုပ်တဲ့အချိန်ပေါ့။ သာမမင်း ကြီးမှာ ပဏ္ဍဝဆိုတဲ့ မင်္ဂလာမြင်းတော်ကြီးတစ်စီး ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီ ပဏ္ဍဝဆိုတဲ့ မင်္ဂလာမြင်းကို ဂိရိဒတ္တဆိုတဲ့ မြင်းထိန်းက ထိန်းကျောင်းရတယ်။ သူက မနက်လင်းပြီဆိုရင် မြင်းရဲ့နှာရှုပ်ကြိုးကို ကိုင်ပြီးတော့ အညောင်းပြေအညာပြေ လမ်း လျှောက်ကျင့်ရတယ်။

တစ်နေ့တော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း မြင်း ကြီးက ခြေခွင်သွားတယ်။ မင်္ဂလာမြင်းဆိုတာက အင်မတန်မှ ကျက်သရေရှိရတယ် မဟုတ်လား။ ခုလိုဖြစ်တော့ မင်းကြီးလည်း သမားတော်တွေ ခေါ်ပြီး ကုသခိုင်းတယ်။ သမားတော်တွေက လည်း ရောဂါရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာရောဂါ မှ ရှာမတွေ့တော့ ကုလို့မရကြဘူး။ အဲဒီအချိန် မှာ ဘုရားအလောင်းတော်က အမတ်မျိုးမှာ ဖြစ်ပြီးတော့ ရှင်ဘုရင်ရဲ့အကြံပေးအရာရှိ ဖြစ် နေတယ်ပေါ့။ ကြံရာမရတဲ့အဆုံး မင်းကြီးက အမတ်ကြီး၊ ကြည့်လုပ်ပါဦး၊ ခု မင်္ဂလာမြင်းကြီး ခြေခွင်သွားပြီဆိုပြီး ဘုရားအလောင်းကို လာ တိုင်ပင်တယ်။

အမတ်ကြီးက စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ် ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဂိရိဒတ္တဆိုတဲ့မြင်းထိန်းကို သွားတွေ့တယ်။ အဲဒီဂိရိဒတ္တဆိုတဲ့မြင်းထိန်းက ခြေခွင်နေတယ်။ သူက မနက်တိုင်း ရှေ့ကနေ နှာရှုပ်ကြိုးကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်တော့ မြင်း ကြီးက 'သော် … ငါ့ကို ဒီလိုလျှောက်စေချင်လို့ သင်ပေးနေတာကိုး အဲဒီလိုတွေးလိုက်ပြီးတော့ သူကလည်း ခြေကိုခွင်ခွင်ပြီး ထော့နဲ့ထော့နဲ့နဲ့ နောက်ကနေ မြင်းထိန်းနဲ့တူအောင် လိုက်လိုက် သွားလိုက်တာ ကြာတော့ မြင်းကြီးလည်း ခြေခွင်

လဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေဖြစ်လာတယ်။ နောက်ပြီး ဝေယျာဝစ္စ နာရီဝက်လေးလုပ်ရမှာကိုလည်း ၁၅ မိနစ်လောက် ခိုနေတာဟာ ဘာစိတ်ဓာတ်လဲ။ နောက် ... ဆရာသမားတွေ လာနေမှန်းသိရက် နဲ့ အတင်းတိုးသွားတယ်။ ဒါလေးတွေဟာ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ပြုပြင်သင့်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ရှေ့သွားပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာ သိပ်ပြီးတော့ အရေး ကြီးတယ်။

ကောသလမင်းကြီးက မြတ်စွာဘုရား ကို လျှောက်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ပါရမီ ဖြစ်ဖို့၊ နောက်ဆုံးမှာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့အထိ တရားတော်တွေဟောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အဲဒီ တရားတော်တွေဟာ တပည့်တော်အထင်တော့ ကလျာဏမိတ္တဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်သာ ထိရောက်မယ်၊ အကျိုးရှိ မယ်လို့ ယူဆပါတယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ မြတ်စွာ ဘုရားက မှန်တယ် မင်းကြီး၊ ငါဘုရား ဟော ကြားတဲ့တရားတွေဟာ ကလျာဏမိတ္တရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်သာ အကျိုးရှိတယ် ဆိုပြီး တော့ ထောက်ခံဖူးတယ်။ ရှင်အာနန္ဒာကလည်း ကလျာဏမိတ္တဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းရှိရင် သာသနဗြဟ္မစရိယ၊ မဂ္ဂဗြဟ္မစရိယ အကျိုးတွေ တစ်ဝက်ပြီးပါတယ်ဘုရား လို့လျှောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက 'အာနန္ဒာ၊ ဒီလိုမပြောနဲ့။ အကျိုးတရား အကုန်လုံးပြီးတယ်'တဲ့။ အဲဒီလို မိန့်ဖူးတယ်။

ရှေ့ကလူများ ဖြောင့်ဖြောင့်သွား

ဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့က ရှေ့က နေပြီးတော့ ဂရုစိုက်နေထိုင်သွားရမယ်။ နောက် နောက်လူတွေ မုဆိုး မဖြစ်အောင်၊ တံငါ မဖြစ်အောင်၊ ခြေခွင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မဖြစ်အောင်၊

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

အမှားတစ်ခုခုဖြစ်လာလို့ ရှိရင် ပြုပြင်ပြီးတော့ ထိန်းသိမ်းပေးရမှာပဲ။ ဒါတွေ ဘာလို့ ပြောနေ လဲ၊ ဘုန်းကြီးလည်း ငယ်ရာက ကြီးသွားတာ မဟုတ်လား။ ဒီလိုတော့ မပြောနဲ့ပေါ့ ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း ငယ်ရာက ကြီးခဲ့တာမှန်ပေမဲ့ ထိန်းသိမ်းသင့်သမျှတော့ ထိန်းသိမ်းခဲ့တာပဲ။ ဒီ မရမ်းအင်းရွာဆိုရင် တပည့်တော် ဟိုတုန်းက တည်းက နှစ်ခေါက်သွားဖူးတယ်။ တစ်ခေါက် တစ်ခေါက်ကို နှစ်လနေတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း မှာပဲနေတာ။ ရွာဆိုတာ ဘယ်နားမှန်းမသိခဲ့ဘူး။ ကိုယ်က စာကျက်သွားတာ။ စာကျက်ပြီး ပြန်ခဲ့ တာပဲ။ ရွာထဲ တစ်ခေါက်မှမရောက်ခဲ့ဘူး။ ဒါမျိုး နေခဲ့တယ်။

နောက်လူတွေကျတော့ တပည့်တော် စိုးရိမ်တယ်။ နောက် လေးငါးနှစ်အတွင်း ခုလို သူတော်ကောင်းစိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေချည်း ပါနေရင် ပြဿနာဆိုတာမဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အတွေ့အကြုံအရ တပည့်တော်လှမ်းမျှော်ကြည့် ရပြီ။ တပည့်တော် တောင်မြို့ဂန္ဓာရံနေတုန်းက ဝက်လက်ဆန်လှူခံခရီးစဉ် နှစ်ခါလိုက်ဖူးတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ပြဿနာတွေ သိပ်ပြီးတော့တက် တာတွေ့ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ နောင်ရေးကိုမျှော် ပြီးတော့ စဉ်းစားထားရတယ်။ ရွာခံဖြစ်တဲ့ ဦးသုဒဿနကိုလည်း ခေါ်ပြီးတော့ ပြောထား တယ်။ ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့ အကြီးတွေကို လည်း သီးသန့်ခေါ်ပြီးတော့ ကိုယ်က စပြီးတော့ ဆင်ခြင်ဖို့ ပြောထားရတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း

ခုနကလည်း ပြောခဲ့ပြီ။ စာသင်တိုက် ကို လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟာ စာပေကိုမှ မမြတ်နိုးဘူးဆိုရင် ဘာလို့ စာသင်တိုက်နေတာ

တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ထိန်းရမယ်။ ပုထုဇဉ်ဆို တော့ အပြစ်တွေကတော့ ရှိကြတာပါပဲ။ တပည့်တော်လည်း အများကြီးရှိမှာပဲ။ အရှင် ဘုရားတို့လည်း ရှိမှာပဲ။ ရှိတာချင်းအတူတူ စောစောက ပုံပြင်လေးထဲကလို 'တို့သားအမိ သားအဖတစ်တွေ ပြင်ထိုင်ကြဦးစို့ရဲ့'ဆိုတဲ့ စိတ် ကလေးသာ အမြဲထားကြရင် တပည့်တော်တို့ ဒီကျောင်းတိုက်ဟာ တော်တော်ကြီးကို မြတ်စွာ ဘုရားအလိုတော် ကျပါလိမ့်မယ်။ ရှေ့ကနေ ကျောင်းတိုက်တည်ထောင်သွားတဲ့ မြစကြာဆရာ တော်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လည်း ပြည့်ပါလိမ့်မယ်။ တပည့်တော်တို့ ပင်ပန်းရကျိုးလည်း နပ်သွားပါ လိမ့်မယ်။

ကဲ ... ပစ္စုပ္ပန်ဇာတ်ကြောင်းကိုတော့ တပည့်တော် နောက်တစ်ပတ်မှဆက်ပြောမယ်။ ဒီနေ့တော့ ဂိရိဒတ္တဓာတ် အတိတ်ကြောင်းနဲ့ပဲ ရပ်လိုက်ကြရအောင်။ ဒါကြောင့် ကလျာဏမိတ္တ ဆိုတဲ့ ရှေ့ထွက်ကောင်းဖို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း ဖို့ သိပ်ပြီးတော့ အရေးကြီးပါတယ်။ ကိုယ်က ရှေ့ကနေပြီးတော့ ခြေမခွင်မိပါစေနဲ့။ အဲ .. ခြေခွင်နေလို့ရှိရင်လည်း ပြန်ပြီးတော့ ပြုပြင် ပေးပါ။ အဲဒါလေးတွေကို ကိုယ်စီကိုယ်စီ နှလုံး သွင်းပြီး သာသနာ့အာဓာနည်များဖြစ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓ – သာဓု – သာဓု)

www.dhammadownload.com

ဝန်းကျင်ကောင်းကိုဖန်တီးခြင်း

၁၃၆၅ ခု၊ တပို့တွဲလပြည့်နေ့ ၂၀၀၄ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၅ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ ည

ရှေးလူကြီးတွေစကားအတိုင်း 'တို့သားအမိ သား အဖတစ်တွေ ပြင်ထိုင်ကြဦးစို့ရဲ့'ဆိုတာလေးကို ပြောခဲ့တယ်။ ဒါ ဥပမာပေးတာပါ။ ကိုယ့် ကျောင်းမှာ မတင့်တယ်တာတစ်ခုခု ဖြစ်နေ တယ်ဆို ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ ကိုယ်ကစပြီးတော့ ပြုပြင်သင့်တယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မှား ပြီဆိုရင် အားလုံး တောက်လျှောက်ကြီးမှားတော့ တာပဲ။

ခေါင်းဆောင်နိုင်ပါပြီ

တပည့်တော် ထပ်ထပ်ပြီးတော့ ပြော နေပါတယ်။ ဝေယျာဝစ္စပြုတဲ့အချိန်မှာလည်း ³အချိန်နာရီဝက်ကလေးကို ကြိုးစားပြီးတော့ စိတ်စေတနာထားလုပ်ပါ။ စကားတပြောပြော ကြီးနဲ့ လုပ်နေကြတာလည်း တွေ့ရသေးတယ်။ ပြီးမှ စကားပြောရင်လည်း ဖြစ်တာပါပဲ။ အ လုပ်လုပ်တဲ့အချိန်အတွင်းမှာ ကိုယ်သန့်ရှင်းရေး

ကိုယ်ကစပြီးပြုပြင်ပါ

ခါးကိုဆန့်ပြီးတော့ ထိုင်ကြပါ။ ပျင်းတိ ပျင်းခြောက်ပုံစံ မလုပ်ပါနဲ့။ တပည့်တော်လည်း သိပ်ပြီးတော့ အကြာကြီး မပြောပါဘူး။ ဒီခဏ လေးအတွင်းမှာတော့ စူးစိုက်ပြီး နားထောင်ပေး ပါ။ ဟို အိပ်ငိုက်တဲ့ကိုရင်က ဘာလို့ပြန်ထိုင်သွား ပြန်တာလဲ။ နှစ်ခါရှိပြီ ပြောနေရတာ။ ဒဏ်ပေး တဲ့အနေနဲ့ မတ်တတ်ထခိုင်းထားတာမဟုတ် လား။ ကိုယ့်အပြစ်ကိုကျေပွန်အောင် ဒဏ်ထမ်း ဆောင်ပေးပါ။

အရင်အပတ်တုန်းကလည်း တပည့် တော် တော်တော်လေးစုံအောင်ပြောခဲ့တယ်။

တပည့်တော်တို့ ဒီမှာကတော့ အဲဒီလို မလုပ်ပါဘူး။ ရှိရင်တော့ ကျောင်းမှာတင် ချိုး မယ်။ ကျောင်းမှာ မရှိဘူး၊ မလုံလောက်ဘူး ဆိုရင်လည်း ကြံဖန်ပြီးတော့ သီတဂူဆေးရံတို့၊ ပထမဂန္ဓ၁ရံတို့ဘက် သွားချိုးကြမယ်။ သီတဂူ တက္ကသိုလ်ထဲက ဦးဇင်းတွေကလည်း သူတို့ဆီ လာချိုးဖို့ ဖိတ်ခေါ်ထားတာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်တို့က ဖြစ်နိုင်လို့ရှိရင်တော့ ကိုယ့် ကျောင်းနဲ့ကိုယ်ပဲ ပြီးစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော် ခရီးသွားရင်တောင်မှ ဒီရေအတွက် သေချာမှာပြီးမှ သွားပါတယ်။ အရှင်ဘုရားတို့က တော့ ဒါတွေ သိချင်မှသိမယ်ပေါ့။ တပည့်တော် ခေါင်းထဲမှာလည်း ဒီရေကိစ္စနဲ့ သံဃာချမ်းသာဖို့ ဆိုတာ အမြဲတမ်း ရှိနေတယ်။

ရေချိုး သင်္ကန်းလျှော်ရာမှာ

အဲဒီတော့ ချိုးတာကို တပည့်တော် ဘာမှ မပြောလိုဘူး။ ခါတိုင်းခါလိုပဲ ခန္ဓာကိုယ် ပေါ် မှာ လောင်းချိုးပါ။ 'ရေချိုးတာပဲဘု ရား၊ ခန္ဓာကိုယ် လောင်းချိုးတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ပြော နေသလဲ လို့ မေးစရာရှိတယ်။ မဟုတ်ဘူး။ နောက်မှာ ဝုန်းဝုန်းနဲ့ ချိုးနေတာတွေက တချို့ ရှိသေးတယ်။ သင်္ကန်းလျှော်လို့ရှိရင်လည်း ဒီ သင်္ကန်းကြီးချပြီးတော့ မစိုမချင်း လောင်းနေတာ မနက်ကလည်း တပည့်တော်တွေ့လို့ ပြောပြခဲ့ရ တယ်။ သင်္ကန်းလျှော်တဲ့ဇလုံထဲမှာ ထည့်ပြီး စိမ်လိုက်ရင် လေးငါးခွက်နဲ့ပြီးမယ့်ဟာကို ခွက် နှစ်ဆယ်လောက်ကြီး လောင်းနေတာကတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဘုရား။

တပည့်တော်တို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ တော့ သင်္ကန်းလျှော်တဲ့ပုံးတွေ စီစဉ်ပေးတယ်။ အဲ .. ကိုယ်ပိုင်အဖြစ်နဲ့ နှစ်ပါးတစ်ပုံးစသဖြင့်

ကျတဲ့နေရာမှာ ဘာလုပ်ရဦးမလဲ တွေးပြီးတော့ ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ပေးရတယ်။ နောက် … ကိုယ် နေတဲ့ကျောင်းဝန်းကျင်နားမှာလည်း သင်္ကန်းစုတ် တွေ၊ စက္ကူအမှိုက်တွေ ပေနေပွနေတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ တွေးပြီးတော့ ဆောင်ရွက် ပေးရတယ်။ ကိုရင်ကြီးတွေ၊ ဦးဇင်းတွေဆိုတာ ဒါ ခေါင်းဆောင်နိုင်တဲ့အရည်အချင်းရှိနေကြပြီ။ တပည့်တော်တို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ခေါင်းဆောင်သွားတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ အသက်သုံးဆယ်ကျော်လေးနဲ့ နိုင်ငံကြီးတစ်ခုလုံး

အသက်သုံးဆယ်ကျော်လေးနဲ့ နိုင်ငံကြီးတစ်ခုလုံး ကို ခေါင်းဆောင်သွားတာ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးရအောင် လုပ်သွားတာ။ အသက်သုံးဆယ်ဆိုတာ ဘာမှကြီးတာမဟုတ် သေးဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကြောင့်သာ တပည့်တော်တို့က ဟိုတုန်းက ကြီးတယ်ထင်နေ ကြတာ။ အရှင်ဘုရားတို့လည်း ဒီကိစ္စလေး တွေလောက်ကတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခေါင်း ဆောင်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကြိုးစားပြီးတော့ ဦးဆောင်လုပ်ပေးပါ။

ရေပြဿနာ

ရေချိုးတာနဲ့ စပ်ပြီးတော့ တပည့်တော် ထပ်သတိပေးဦးမယ်ပေါ့။ ရေချိုး၊ သင်္ကန်းလျှော် တယ်ဆိုတာ အားလုံး လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်ပါပဲ။ တစ်နေ့ကပဲ သံဃာ ၁၅ ပါး လောက်ရှိတဲ့ ကျောင်းဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ပြော သွားတယ်။ သူ့ကျောင်းမှာဆိုရင် ရေကို ၂ ရက်ခြားပဲ ချိုးခိုင်းတော့တယ်တဲ့။ ဘာလို့လဲဆို တော့ … တပည့်တော်တို့ မီးတွေက နိုင်ငံနဲ့ အဝှမ်း ပျက်နေတာမဟုတ်လား။ မီးပျက်ပြီဆိုမှ တော့ ရေလည်းပြတ်တော့မှာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီလိုချိုးခိုင်းပါတယ်တဲ့။

ကိုယ့်ဟာကိုယ် နီးစပ်ရာ နီးစပ်ရာလေးတွေ လုပ်ထားနိုင်လို့ရှိရင်လည်း ဒါ ကောင်းတာပဲ။ ဘွဲ့လေးတွေ ရေးထိုးထားမယ်ဆိုရင် ပြဿနာ လည်း သိပ်မတက်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကိုယ်နဲ့ စပ်ရာစပ်ရာ နှစ်ပါးဖြစ်ဖြစ်၊ သုံးပါးဖြစ်ဖြစ်၊ စုပြီးတော့ လုပ်ချင်လုပ်ပါ။ ဒါလေးတွေ ဘယ် လောက်မှလည်း တန်ဖိုးရှိတာမဟုတ်ဘူး။ အရှင် ဘုရားတို့ တချို့ကပ္ပိနေတဲ့ပစ္စည်းတွေမှာ သိပ် အကျိုးမရှိတာတွေ တွေ့နေရသေးတာပဲ။ ဒါမျိုး လေးတွေဆိုရင် လုပ်ခွင့်ပေးပါတယ်။ သံဃိက အနေနဲ့ သံဃာစေ့လုပ်ပေးနိုင်ဖို့ဆိုတာတော့ မလွယ်ဘူးပေါ့ဘုရား။

တပည့်တော်တို့ ဒီစစ်ကိုင်းတောင်အနေ နဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက်က အများကြီးရုန်းကန် ရတယ်။ ဒါတောင်မှ ဒကာတွေကောင်းလို့၊ ဒကာတွေဘက်က သိပ်တော်လို့ တပည့်တော်တို့ အလှူခံတာတွေဘာတွေမလုပ်ဘဲနဲ့ သူ့ဟာသူ မျှမျှတတ ဓမ္မိယလဒ္ဓဖြစ်ရတာ။ အဲဒီတော့ သင်္ကန်းလျှော်တာကစပြီး စိစိစစ်စစ်သုံးနိုင်မှ တော်ရုံကျပါတယ်။ စောစောကပြောသလိုပေါ့။ သင်္ကန်းပုံးထဲမှာ ထည့်ပြီးတော့ စိမ်ပါ။ ရေကို မဖြုန်းပါနဲ့။ ပေါတာတောင်မှ မဖြုန်းသင့်တဲ့ ဟာ၊ ခုလိုရှားပါးတဲ့အချိန်မှာ သိပ်ပြီးတော့ တန်ဖိုးထားသင့်ပါတယ်။ ရေချိုးတဲ့အခါမှာ လည်း ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ လောင်းချိုးမယ်ဆိုရင် ကြိုက်သလောက်ချိုးပါ။ တပည့်တော် ဘာမု မပိတ်ပင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကိုကျော်ကျော်ပြီး တော့ ဝုန်းဝုန်းနဲ့ချိုးတာမျိုးတော့ အရင်ဘုရားတို့ အားလုံး ရှောင်ကြဉ်ပေးပါ။ အားလုံး သဘော ပေါက်တယ်နော်။ သဘောပေါက်လို့ရှိရင် လိုက် နာပေးကြပါ။

ဂိရိဒတ္တဓာတ်

တပည့်တော် အရင်အပတ်ကပြောသ လိုပဲ။ ရှေ့ကသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သိပ်အရေး ကြီးပါတယ်။ သာမမင်းကြီးရဲ့ ပဏ္ဍဝဆိုတဲ့ မင်္ဂလာမြင်းဟာ အညောင်းပြေအညာပြေ လမ်း လျှောက်ကျင့်ပေးတဲ့၊ ခြေခွင်နေတဲ့၊ မြင်းထိန်း ဂိရိဒတ္တရဲ့ အတုကိုလိုက်ပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ သူလည်း ထော့ကျိုးထော့ကျိုးနဲ့ ခြေခွင်သွားခဲ့ တယ်။ ဒါဟာ ဘာကိုပြသလဲ။ ရှေ့ကသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကိုယ်အားကျတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အတုကို လိုက်တတ်ကြတယ်ဆိုတာ ကောက်ချက်ချလို့ရ တယ်။ ဒါက ကာယကံအမူအရာ မတင့်တယ် မှုနဲ့စပ်ပြီးတော့ ပြောတဲ့ဓာတ်တော်။ ဒါကြောင့် ကာယကံအားဖြင့်လည်း ဖြောင့်မှန်ဖို့သိပ်ပြီးတော့ အရေးကြီးတယ်။

'မဟိဠာမုခ**'**ဇာတ်

နောက် … ဝစီကံလည်း သိပ်အရေးကြီး တဲ့အကြောင်း ရှိသေးတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဇာတ်က တော့ အတူတူပဲ။ ဂိရိဒတ္တဇာတ်လိုပဲ ဧက နိပါတ်ထဲမှာ မဟိဋာမုခဇာတ်ဆိုတာ ရှိတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းကတော့ အတူတူပဲ။ အတိတ် အကြောင်းက ဘာလဲဆိုတော့ … မဟိဋာမုခ ဆိုတာက ရှင်ဘုရင်ရဲ့မင်္ဂလာဆင်တော်။ ဒီ မဟိဋာမုခဆိုတဲ့ဆင်က သိပ်ပြီးတော့ ယဉ်ကျေး တယ်။ သီလလည်း ရှိတယ်။ သူက တိရစ္ဆာန် သာ ဖြစ်တာ၊ သိပ်ပြီးတော့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ တယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့လည်း မင်္ဂလာဆင်တော် အဖြစ် ချီးမြှောက်ခံရတာ။

တစ်နေ့တော့ အဲဒီ မင်္ဂလာဆင်တော် လိမ္မာဟာ လာသမျှ ဆင်ထိန်းတွေ၊ ဆင်လုပ် သားတွေကို အကုန်လုံး ရိုက်ပြီးနင်းပြီးတော့

မှားတာ။ ခုလည်း ဒီ မဟိဠာမုခမင်္ဂလာဆင်ကြီး ဟာ သူ့နားလေးမှာ လာတိုင်ပင်နေတဲ့ သူခိုး ဓားပြတွေရဲ့ တိုင်ပင်မှု၊ သင်တန်းပေးမှုတွေကို ကြားပြီးတော့ သူ့သင်နေတယ်လို့ပဲ ထင်သွား တယ်။ 'မေတ္တာကရဏာဆိုတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘယ်လိုချပစ်လိုက်' ဒါမျိုးတွေကြားတဲ့အခါ သူကလည်း စိတ်တွေ ကြမ်းတမ်းလာပြီးတော့ လာသမျှဆင်ထိန်းတွေကို နှာမောင်းနဲ့ရစ်ရစ် သတ်ပစ်နေတဲ့အဆင့် ရောက်သွားရတယ်။

အကြံပေးပုံ

အကြောင်းရင်းကို သိသွားတဲ့အခါမှာ ဘုရားအလောင်း ပညာရှိအမတ်ကြီးက ဘုရင် ကြီးကို သံတော်ဦးတင်တယ်။ 'အရှင်မင်းကြီး၊ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ဆင်တော်ဟာ ဘာရောဂါမှ မရှိပါဘူး။ စိတ်ရောဂါလည်း မရှိပါဘူး။ သူ့နား လေး လာလာပြီးတော့ တိုင်ပင်တဲ့ သူခိုးဓားပြ တွေရဲ့စကားကို ကြားနေရလို့ ရိုင်းစိုင်းသွား တာပါ 'တဲ့။ စောစောကဇာတ်တော်က ကာယ ကံအတွက် သင်ခန်းစာပြတယ်။ ဒီဇာတ်တော်က ဝစီကံအတွက် သင်ခန်းစာပြတယ်။

ဘုရားအလောင်းက အကြံဆက်ပေး တယ်။ 'အရှင်မင်းကြီး၊ သုသညတလို့ခေါ်တဲ့ သိပ်ပြီးတော့ ကိုယ်နှုတ်စိတ်ကိုစောင့်စည်းတဲ့ သမဏဗြဟ္မဏတွေကို ပင့်ပြီးတော့ အဲဒီဆင် တင်းကုပ်နားလေးမှာ တရားစကားဆွေးနွေးခိုင်း ပါ။ အဲဒီလိုဆိုရင် အရှင်မင်းကြီးရဲ့ မင်္ဂလာဆင် တော်ကြီးဟာလည်း အရင်လိုပဲ သိပ်ပြီးတော့ ယဉ်ကျေးတဲ့ပုံစံ ပြန်ဖြစ်သွားမှာပါ'တဲ့။

သင်ခန်းစာယူပါ တပည့်တော် ကောက်ချက်ချကြည့်

သတ်ပစ်တာပဲတဲ့။ တစ်ယောက်လာလည်း သတ်ပစ်၊ နောက်တစ်ယောက်လာလည်း သတ် ပစ်နဲ့ပေါ့။ အဲဒီတော့ ဘုရင်က ဘုရားအလောင်း ပညာရှိအမတ်ကို 'အဖြစ်မှန်ကို စုံစမ်းကြည့်ပါဦး၊ အင်မတန်မှ လိမ္မာနေတဲ့ဆင်ဟာ ခုတော့ နှုတ် ကလည်း မဟုတ်တာတွေအော်၊ လာတဲ့လူတွေ ကိုလည်း နှာမောင်းနဲ့ ရစ်ရစ်ပြီးတော့ သတ်နေ တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ လို့ အကြည့်ခိုင်းတယ်။

၀စီကံအတုခိုးပုံ

ဘုရားအလောင်းအမတ်ကြီး သွားပြီး တော့ စုံစမ်းလိုက်တဲ့အခါမှာ ဝစီကံအတုခိုးတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဘာသွားတွေ့လဲဆိုတော့ … သူခိုးတွေက ညညဆို ဆင်တင်းကုပ်နားမှာ ဆင်ထိန်းတွေမသိအောင် လာလာပြီးတော့ တိုင် ပင်ကြတာတဲ့။ တိုင်ပင်တယ်ဆိုတာ သင်တန်း ပေးတဲ့သဘောပေါ့လေ။ သူခိုးလက်သစ်လေး တွေကို သူခိုးကြီးတွေကနေပြီးတော့ 'ဒီလို ဒီလို လုပ်ရတယ်။ ခိုးတယ်ဆိုမှတော့ မေတ္တာကရဏာ ဆိုတာ မလိုပါဘူး။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးသာ ချပစ်လိုက်။ သတ်တန်ရင် သတ်ပစ်လိုက်။ နှတ်ပိတ်တန်ရင် နှုတ်ပိတ်ပစ်လိုက်။ ဒါမှ အမှု မပေါ်ပေါက်မှာ စသည်ဖြင့် ကြမ်းကြမ်းတမ်း တမ်းတွေ သင်တန်းပေးတယ်ပေါ့။

ကြာတော့ မင်္ဂလာဆင်ကြီးက သူခိုး တွေ လာပြီးတော့ စကားပြောနေတာကိုပဲ သူ့ကို သင်ပေးနေတယ်လို့ ထင်သွားတယ်။ သိပ် ကြောက်စရာကောင်းတယ်နော်။ စောစောက ဂိရိဒတ္တဓာတ်ကျတော့ ခြေခွင်နေတဲ့ မြင်းထိန်း ကိုကြည့်ပြီး မင်္ဂလာမြင်းကြီးက သူ့သင်ပေး တယ်အထင်နဲ့ နောက်ကနေ ခြေခွင်ခွင်ပြီးတော့ လိုက်လိုက်သွားတယ်။ ဒါ ကာယကံအတုခိုး

ရဟန်းပြုကြတယ်။ ရဟန်းပြုတဲ့အခါ တစ်ပါး က လာဘသက္ကာရဘုန်းကြီးတာကိုအားကျပြီး အရှင်ဒေ၀ဒတ်ဆီ သွားပြီးတော့ရဟန်းပြုတယ်။ တစ်ပါးကတော့ မြတ်စွာဘုရားထံမှာ ကိုယ့်ရဲ့ သီလသမာဓိပညာတိုးတက်ဖို့၊ သံသရာဝဋ်ဆင်း ရဲက လွတ်မြောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ရဟန်း ပြုတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အရှင်ဒေ၀ဒတ်က အဇာတသတ်မင်းကို သိမ်းသွင်းပြီးတော့ ဂယာ သီသမှာ အဇာတသတ်မင်း ဆောက်လျူထားတဲ့ ကျောင်းမှာနေတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အဇာတ သတ်မင်းလှူတဲ့ ဆွမ်းအိုးငါးရာကို ခံစားစံစားပြီး နေနေချိန်ပေါ့။ ခုခေတ်စကားနဲ့ပြောရင်တော့ အာဏာပိုင်တွေရဲ့ အကိုးကွယ်ခံရတဲ့အချိန်။ တစ်ပါးက အရှင်ဒေ၀ဒတ်ဆီ ရဟန်း

ပြုတာဆိုတော့ လာဘသက္ကာရတွေ သိပ်ပေါပြီး နေ့တိုင်း အကောင်းတွေချည်း စားနေရတယ်။ မြတ်စွာဘုရားဆီမှာ ရဟန်းပြုတဲ့ကိုယ်တော်က တော့ နေ့စဉ် သပိတ်ပိုက်ပြီး ဆွမ်းခံထွက်ရ တယ်ပေါ့။ နှစ်ပါးသား ဟိုနားလေးဆုံလိုက်၊ ဒီနားလေးဆုံလိုက်ဆိုတော့ တစ်နေ့ အရှင်ဒေဝ ဒတ်ရဲ့ တပည့်ဖြစ်တဲ့ရဟန်းက သူ့သူငယ်ချင်း ဟောင်းကြီးကို ပြောတယ်။ 'ငါ့ရှင်၊ ငါ့ရှင် ကြည့်ရတာလည်း ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ သပိတ်ပိုက် ပြီး ဆွမ်းခံထွက်နေရတယ်။ တပည့်တော်နေတဲ့ ဟောဒီ ဂယာသီသကျောင်းမှာ အရှင်ဒေဝဒတ်ရှိ တယ်။ ဆွမ်းကွမ်းသိပ်ပေါတာ။ အဲဒီကို လာလာ ပြီးတော့ ဘုဉ်းပေးပါလား။ ဘာလို့ သပိတ်ကြီး ပွေ့ပြီး ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ဒုက္ခခံနေရတာလဲ'တဲ့။

ကောက်ချက်ဆွဲကြည့်မယ်

ဒီနေရာမှာ တပည့်တော်တို့ ကောက် ချက်ဆွဲကြည့်မယ်နော်။ သုံးလောကထွတ်ထား

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တယ်ပေါ့။ ပါဠိတော်မှာလာတာက 'သုသညတ ဂုဏ်နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ သမဏဗြဟ္မဏ တဲ့။ သညတ ဆိုတာကိုက ကိုယ်နှုတ်တွေကို တတ်နိုင်သမျှ စောင့်စည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။ သုသညတဆိုတော့ သိပ် ပြီးတော့ စောင့်စည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားပြီ။ အရှင် ဘုရားတို့လည်း အဲဒါလေးတွေ သတိပြုပါ။ ပါးစပ်တွေ အာကျယ်အာကျယ်နဲ့ ဟိုပြောဒီပြော ပြောတာမျိုး၊ ကာယကံနဲ့ ရူးကြောင်ကြောင် ပေါတောတောလုပ်တာမျိုး၊ ဒါမျိုးတွေ မလုပ်နဲ့။ သိပ်ပြီးတော့ သတိထားစရာ ကောင်းတယ်။ ခေါင်းဆောင်လုပ်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် ပိုပြီးတော့ သတိထားရမယ်။ ပါးစပ်တွေက တွေ့ကရာ လျှောက်ပြီးတော့ လူကလည်း ရူးသလိုပေါသလို လုပ်နေတယ်ဆိုရင် ဒါ နောက်လိုက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကို မကောင်းတာတွေသင်ပေးရာရောက်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သုသညတဖြစ်တဲ့၊ ကိုယ်

နှတ်စောင့်စည်းတဲ့၊ ဓမ္မိကဖြစ်တဲ့၊ ဓမ္မလမ်း ကြောင်းပေါ်မှာ လျှောက်နေတဲ့၊ သမဏဗြဟ္မဏ တွေကို မင်္ဂလာဆင်တော်အနား လာပြီးတော့ တရားစကားတွေ ဆွေးနွေးခိုင်းပါဆိုပြီး လုပ် လိုက်တော့လည်း မဟိဋာမုခဆိုတဲ့ မင်္ဂလာဆင် တော်ကြီးဟာ ပြန်ပြီးတော့ လိမ္မာယဉ်ကျေးသွား ခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ဝစီကံအရေးကြီးကြောင်းကို ပြတယ်။ စောစောက ဂိရိဒတ္တဓာတ်ကတော့ ကာယကံအရေးကြီးကြောင်းပြတယ်။ ဒီဓာတ် တော်နှစ်ခုကို မြတ်စွာဘုရားက ဘာဖြစ်လို့ဟော တာလဲဆိုတဲ့အဖြေကိုတော့ ပစ္စုပ္ပန်ဓာတ်ကို တပည့်တော်တို့ ပြန်ကြည့်ကြရအောင်။

ပစ္စုပွန်ဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ဇာတ်က အခြားမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နေ့မှာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သား သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး

သွားရမှာပဲ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ သီလသိက္ခာ လည်း မသာဘူး။ စိတ်နေစိတ်ထားလည်း မသာဘူး။ ဒါကိုပဲ လိုက်လိုက်လျောလျောနဲ့ မဟုတ်တာတွေပြောနေလည်း ခေါင်းညိတ်တဲ့ အဆင့်မျိုး။ ဒါကိုပဲ 'တို့ကတော့ သင့်အောင် ပေါင်းတတ်တယ်'ဆိုပြီး ဂုဏ်ယူစရာမလိုပါဘူး။ ဒါလေးတွေ အရှင်ဘုရားတို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထား ပါ။ ဇာတ်တော်တွေဖတ်တဲ့အခါ၊ ဝတ္ထုတွေဖတ် တဲ့အခါမှာ ဒီလိုကောက်ချက်ဆွဲပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ပြတ်သားအောင်လုပ်ပါ။ ကိုယ်က မပြတ်မသားလုပ်နေရင် ဒါကိုပဲ နောက်ကလူ တွေက အဟုတ်ကြီးထင်ပြီးတော့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။

၀ိပက္ခသေ၀က

ဇာတ်လမ်းကို ရှေ့ဆက်ရရင် … မြတ် စွာဘုရားထံရောက်လို့ မေးတော့လည်း သူက ဒီလိုပဲ ပြောတယ်တဲ့။ အရှင်ဒေဝဒတ်က တပည့် တော်ကို ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေက လျ တဲ့ဆွမ်းပဲ တပည့်တော်စားတာပါ'တဲ့။ မြတ်စွာ ဘုရားက 'ရဟန်း၊ သင် ဒီလိုဝေ့လည်ကြောင် ပတ်နဲ့ ရှောင်မနေပါနဲ့။ သင်ဟာလေ ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုရေးတုန်းကတည်းက မြင်မြင် တိုင်းကိုပဲ မစူးမစမ်းဘဲ အကျွမ်းတဝင် ဆည်း ကပ်လေ့ရှိတယ် ဆိုပြီးတော့ အပြစ်တင်တော်မူ တယ်။ ပါဠိလေးက 'နိစ္စကာလမွိ ဘဇနသီလ ကောဝ တွံ ဒိဋ္ဌဒိဋ္ဌေယေဝ ဘဇသိ'တဲ့။ ဒိဋ္ဌဒိဋ္ဌေ ယေ၀ ဘဇသိ ဆိုတာက တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို သင့်အောင်ပေါင်းတာပဲ ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ပဲ။ တွေ့ တဲ့လူက သီလ သမာဓိ ပညာ ရှိတယ် မရှိဘူး မစဉ်းစားဘူးတဲ့။ တွေ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သင်ဟာ သင့်အောင်ပေါင်းပြီးတော့ သင့်သလိုပဲ ကပ်

လိုက်လျောတိုင်းမကောင်း

သီလသိက္ခာချင်း တူနေတာတောင်မှ ကိုယ်နေတဲ့ဘက်ကနေပြီးတော့ပဲ ပုံမှန်လေး လုပ်ရတယ်။ ဟိုဘက်က သီလသိက္ခာ သာ တယ်ဆိုရင်တော့ ဒါ ပြောစရာမလိုဘူးပေါ့ ဘုရား။ တကယ်လို့များ သီလသိက္ခာဆိုတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကလည်း နည်းတယ်။ သမာဓိ သိက္ခာဖြစ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကလည်း အောက် တန်းကျတယ်။ လာဘသက္ကာရတွေ ရနေတာ လည်း မတရားနည်းနဲ့ရနေတယ်။ တစ်ဘက်က ဒါမျိုးဖြစ်နေရင် ကိုယ့်ရဲ့ဆရာသမား၊ ကိုယ့်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်၊ ကိုယ့်ရဲ့သာသနာဘက်ကိုပဲ ငဲ့ရ မယ်။ လာဘသက္ကာရ ရချင်ဇောကြီးပြီး သူနဲ့ အဆင်သင့်အောင် သွားပြီးတော့ လိုက်လိုက် လျောလျောပေါင်းတာကတော့ မသင့်ဘူးလို့ တပည့်တော်ကတော့ မြင်တယ်။

ဒီအကြောင်းကို အရင်တစ်ခါကလည်း အကြီးဖြစ်တဲ့စာချတွေနဲ့ တပည့်တော် ဆွေးနွေး ပြဖူးတယ်။ အငယ်တွေကိုလည်း သြဝါဒပေးဖူး တယ်။ ဒါကြောင့် 'ငါတို့ကတော့ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ် ဖြစ် တည့်အောင်ပေါင်းတာပဲ။ ဟိုလူနဲ့လည်း ရေလိုက်ငါးလိုက် နေလိုက်တာပဲ။ ဒီလူနဲ့လည်း ပြဿနာမရှိဘူး။ ထိုက်သင့်သလို နေလိုက်တာပဲ ဆိုတာမျိုးဟာ လူကြီးဖြစ်လာလို့ရှိရင် မလုပ်အပ် တဲ့ အရာတွေပဲ။ ဒီဇာတ်တော်ကို ကောက်ချက်ချ ပြီးတော့ တပည့်တော် ဒါမျိုးပဲ ပြောတယ်။

ပြတ်သားအောင်လုပ်ပါ

တစ်ဘက်က ကိုယ့်ထက် သီလသိက္ခာ တွေလည်း သာတယ်။ စိတ်နေစိတ်ထားတွေ လည်း သိပ်မြင့်တယ်ဆိုရင် ဒါကတော့ ပြော စရာ မလိုဘူး။ တပည့်တော်တို့က သွားကို

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တွယ်နေတာပဲတဲ့။ ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်ကို မြတ်စွာ ဘုရားက မိန့်ချင်တာပါ။

မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီလို ပြစ်တင်ပြီးမှ စောစောက တပည့်တော်ပြောခဲ့တဲ့ နံပါတ်(၁) ကာယကံနဲ့ပတ်သက်လို့ သင်ခန်းစာယူစရာ ဂိရိ ဒတ္တဇာတ်၊ နံပါတ်(၂) ဝစီကံနဲ့ပတ်သက်ပြီး တော့ ဆင်ခြင်ရမယ့် မဟိဋ္ဌာမုခဇာတ်၊ ဒီဇာတ် နှစ်ဇာတ်ကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က အဲဒီရဟန်းကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဟောသွားတယ်။ စာက တော့ ဒီရဟန်းကို ဝိပက္ခသေဝက တဲ့။ ဆန့်ကျင် ဘက်ဖြစ်တဲ့ဘက် သွားသွားပြီးတော့၊ မှီဝဲဆည်း ကပ်ပြီးတော့၊ ပေါင်းသင်းပြီးတော့၊ ရသမျှချူ ယူနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။ ဒါမျိုး ပြောကြပါစို့ဘုရား။

ကိုယ်တွေ့လေးတစ်ခု

တပည့်တော်ရဲ့ ကိုယ်တွေ့လေးတွေ အရှင်ဘုရားတို့ကို ပြောပြဖူးပါတယ်။ တောင်မြို့ ဂန္ဓာရံမှာ နေတုန်းက မြဝတီဆရာဘုန်းကြီးနဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ပါး ပြဿနာဖြစ်တဲ့အခါမှာ ဟိုဘက်က မဟုတ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ဆရာသမား ဘက်က ရဲရဲရင့်ရင့် တပည့်တော် ရပ်တည်ခဲ့ တယ်။ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့မိဘတွေက တပည့်တော်ကို အလှူတို့ဘာတို့ ပင့်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီ နေရာမှာ 'ငါ့လှူဖူးတာပဲ'လို့ ထောက်နေလို့ရှိရင် ပြဿနာတက်ပြီပေါ့ဘုရား။ အဲဒီတော့ ဆရာ သမားဘက်ကပဲ ရပ်တည်ပြီးတော့ ပြတ်ပြတ် သားသားပြောခဲ့တယ်။ တပည့်တော် ဒီဇာတ် တော်တွေသိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တပည့်တော်ရဲ့ ပင်ကိုစိတ်ဓာတ်လို့ ခေါ်ရမှာပေါ့။

သင်ကောင်းလျှင် ကျွန်ုပ်မဆိုးပါ ခု မြတ်စွာဘုရားက ဝိပက္ခသေဝက

ရဟန်းကို 'ဒိဋ္ဌဒိဋ္ဌေယေဝ ဘဇသိ'တဲ့။ တွေ့တဲ့ လူနဲ့ သင့်အောင်ပေါင်းနေတာပဲတဲ့။ 'တွေတဲ့လူနဲ့ သင့်အောင်ပေါင်း ဆိုတဲ့ တပည့်တော်တို့ မြန်မာ စကားပုံလေးကလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဒါကြီးတွေကို မုချလို့တော့ သွားမမုတ် ပါနဲ့။ ဥပမာ ပြောပြဦးမယ်။ တော်တော်လည်း သံဝေဂရစရာကောင်းပါတယ်။ ဆိုင်းဘုတ်လေး တွေ ရေးပြီးတော့၊ အဲဒါကြီးတွေ ငွေကြေး အကုန်အကျခံပြီးတော့၊ အိမ်မှာကပ်ထားတတ် တယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ … 'သင်ကောင်းလျှင် ကျွန်ုပ်မဆိုးပါ တဲ့။ အရှင်ဘုရားတို့တော့ မသိ ဘူး။ တပည့်တော်ဖြင့် အဲဒီဆိုင်းဘုတ်ကြီး မြင်ရ တိုင်း စိတ်ကိုဆင်းရဲလိုက်တာ။ သင်ကောင်း လျှင် ကျွန်ုပ်မဆိုးပါ တဲ့။ သူတို့ကတော့ ကြီး ကျယ်တဲ့ အတွေးအခေါ် တစ်ရပ်လို့ ထင်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မှားလိုက်တာ။ တက်တက်စင်အောင် လွဲလိုက်တာ။

မြောင်းမြဆရာတော်ကြီးက ဆရာ တော်တစ်ပါးကိုပြောတာလေး အရှင်ဘုရားတို့ အားလုံး ကြားဖူးကြမှာပါ။ ဆရာတော်ကြီးက ဟိုဆရာတော်ကို ဒေါသမကြီးဖို့ပြောတော့ ဟိုက 'ဆရာတော်၊ တပည့်တော်က မဟုတ်မခံဘုရား' လို့ ပြန်ပြောတယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ ဆရာတော် ကြီးက 'ဟဲ့ မောင်ပဥ္စင်းရဲ့၊ မဟုတ်မခံဆိုတာ တော့ လူတိုင်းပဲကွဲ့။ မဟုတ်တာကိုခံနိုင်မှ သူတော်ကောင်းဖြစ်မှာပေါ့ လို့ ဆုံးမသတဲ့။ တပည့်တော်တို့က အဲဒီလိုအဆုံးအမတွေ နားထဲ စိမ့်ဝင်နေခဲ့တာ။ သူတို့ကတော့ သင်ကောင်း လျှင် ကျွန်ုပ်မဆိုးပါတဲ့။ ဒါကြီးကိုပဲ အကြီး အကျယ် ပိုက်ဆံတွေပေးပြီးတော့ အိမ်တွေမှာ ချိတ်ထားတာ တော်တော်ကို ရယ်စရာ၊ သနား စရာ ကောင်းနေတယ်ပေါ့။

ပြီဆိုရင် အားလုံး ချမ်းသာဖို့အတွက် ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်စီကိုယ်စီ အားလုံးပဲ ကလျာဏ မိတ္တဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းများကို ဖန်တီး ပြီး သာသနာ့အကျိုးကို ဆောင်နိုင်ကြပါစေကုန် သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

အတွေးအခေါ် ရေးရာတွေမှာ တပည့် တော်တို့ သေချာဆင်ခြင်စဉ်းစားသင့်တယ်။ သူ တို့ ပုံနှိပ်ရိုက်ပြီး အကြီးအကျယ်ရောင်းတိုင်း လည်း ဒါတွေက မှန်ချင်မှမှန်တာ။ သူကောင်း လို့ ကိုယ်မဆိုးတာတော့ ဘာဟုတ်တော့မှာလဲ။ လူတိုင်းလူတိုင်း ဒါတော့ ရှိနေတာပဲ။ သူဆိုး တောင်မှ ကိုယ်က ကောင်းပြနိုင်မှပေါ့။ 'အသာခုံ သာခုနာ ဖိနေ ဆိုတဲ့ ဘုရားဒေသနာတွေလည်း ရှိနေတာပဲ။ ဒါတွေကို တပည့်တော်တို့က တတ် နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ လိုက်နာရမှာပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းဖန်တီးပါ

တပည့်တော်တို့ စာချဘုန်းကြီးတွေ၊ အကြီးတွေက စပြီးတော့ အားလုံး ကိုယ်စီကိုယ်စီ အသိစိတ်ရှိပြီးတော့ ကိုယ်လုပ်လိုက်တဲ့အတွက် ကျောင်းတိုက်သန့်ရှင်းသွားမယ်၊ ကျောင်းတိုက် တိုးတက်သွားမယ်ဆိုရင် လုပ်ပါ။ သူများတွေက စာဝါချတယ်။ ကိုယ်က ဝေယျာဝစ္စဘက် အား သန်တယ်။ ကိုယ်အားသန်တဲ့ဘက် လုပ်ပါ။ ကိုယ့်ကျောင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေရှိလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ စေတနာနဲ့ စေ့စေ့စပ်စပ် လုပ်ပါ။ တပည့်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ပိုက်ဆင် တာ၊ ရေမြောင်းဖော်တာက စပြီး လိုက်လုပ်နေ ရတာပဲ။ စာဝါလည်း ချနေတာပဲ။

စာမေးပွဲအရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ခု သကျသီဟလုပ်နေတဲ့သူတွေ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေက တော့ ထားပါတော့။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘူးဆိုရင် အားလုံး တက်ညီလက်ညီနဲ့ လုပ်သွားပါ။ ဒါမှ လည်း နောက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အတုခိုးမမှားမှာ။ အတုခိုးမမှားမှ ခုပြောပြောနေကြတဲ့ ဗီဇနဲ့ဝန်း ကျင်ဆိုတဲ့ထဲက ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းဖြစ်မှာပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းဖြစ်ပြီ၊ ကလျာဏမိတ္တများ

အဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမသုတ္တန်

၁၃၆၅ ခု၊ တပို့တွဲလကွယ်နေ့ ၂၀၀၄ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၉ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ ည

ဒီဩဝါဒပြီးလို့၊ ဖျော်ရည်သောက်ပြီးလို့ရှိရင် တပည့်တော်ဆီ ကြွခဲ့။ သတိတရားဟာ သိပ် အရေးကြီးတဲ့အကြောင်း တပည့်တော် ခဏနေ ကျရင် သုတ္တန်တစ်ခုနဲ့ ထပ်ပြီးတော့ ပြောပြပေး ဦးမယ်။

အဆက်အနွယ်

တပည့်တော်တို့အနေနဲ့ သာသနာမှာ ကိုယ်ဆင်းသက်လာတဲ့ အဆက်အနွယ်တွေကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင် သိပ်ပြီးတော့ ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းတာ တွေ့ရမယ်။ တပည့်တော်တို့ ရွှေ ကျင်အဆက်အနွယ်ဆိုလို့ရှိရင် ပထမရွှေကျင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကစပြီးတော့ သာသနာပိုင် ဆိုလို့ ခုမှ ၁၄ ပါးမြောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ နောက်ဆုံး တိုတိုပြောရရင်တော့ တပည့်တော် တို့ တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရံဆရာတော်ကြီးက နေပြီးတော့ ခု အရှင်ဘုရားတို့ ဆင်းသက်လာ ကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီးမှာ

မလေးစားရာရောက်တယ်

ဟို ကိုရင် ရှင်..... ပြီးရင် ကျောင်းခဏလာခဲ့ဦး။ မနက်က တပည့်တော် ပတ္တမြားဆွမ်းစားကျောင်းအောက်မှာ ပြတင်း ပေါက်နှစ်ပေါက် ဘောက်ချိတ်ချိတ်မထားတာ တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ကို 'ဒါ ဘယ်သူလုပ်တာ လဲ၊ စုံစမ်းပြီး လာလျှောက်လှည့်ပါ'လို့ ပြောခဲ့ တယ်။ ဒီလို တပည့်တော် မေးထားတဲ့ဟာကို ခုထိ လာမပြောဘူး။ သိရင်လည်း သိတဲ့အ ကြောင်း၊ မသိရင်လည်း မသိတဲ့အကြောင်း လာလျှောက်ပါလို့ ပြောထားတာကို ဒီတိုင်းနေ တယ်။ အဲဒါတွေက မလေးစားရာရောက်တယ်။

ဝိုင်းပြီးတော့ ကြိုးစားထိန်းသိမ်းရမှာပဲ။ မြတ်စွာ ဘုရားကလည်း အရေအတွက်ထက် အရည်အ ချင်းကို သိပ်ပြီးတော့ မျှော်ကိုးတဲ့အကြောင်း တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီး ကောက်ချက်ချထား တာရှိတယ်။ ပြီးရင် တပည့်တော် ပြောပြမယ်။ တပည့်တော်တို့ ခုခေတ်မှာလည်း အစိုး

ရရုံးတွေဘာတွေမှာ သူတို့ အင်္ဂလိပ်လိုရော၊ ဗမာလိုရော ရေးထားတာတစ်ခု ရှိတတ်တယ်။ 'အရေအတွက်မှသည် အရည်အချင်းဆီသို့' တဲ့။ ဒါကြောင့် အရည်အချင်းဟာ သိပ်ပြီးတော့ အရေးကြီးပါတယ်။ အရေအတွက်အနေနဲ့သာ အကျုံးဝင်ပြီး တကယ်အလုပ်မလုပ်ဘူးဆိုရင် တပည့်တော်တို့ ဒီမှာ မနေသင့်ဘူးပေါ့ဘုရား။ ဒီကျောင်းမှာနေတဲ့အခါ ကျန်းမာရေးကောင်းရင် တော့ စာပေကျမ်းဂန်ကို စွမ်းအားရှိသမျှ ကြိုး စားသင်အံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ ဖြစ်သင့်တယ်။

လျှော့ပေးထားပါတယ်

ဒီကျောင်းမှာ တပည့်တော် သိပ်ပြီး တော့ လျှော့ပေးထားတယ်။ ဘေးဘီမှာ အရှင် ဘုရားတို့ စုံစမ်းကြည့်ပါ။ တကယ် စာသင်စာချ လုပ်နေတဲ့တိုက်တွေ မေးကြည့်ပါ။ ဥပမာ ... တပည့်တော်တို့ ဆရာတော်ဆိုရင် အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေတဲ့ဆရာတော်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီမှာတောင်မှ စည်းမျဉ်းဥပဒေတွေလိုက်ကြည့် လိုက်ရင် တပည့်တော်တို့ကျောင်းထက် တင်း ကျပ်တယ်လို့ ပြောလို့ရပါတယ်။ စာမေးပွဲတွေ ဖြေပြီးချိန်ဆို စာချဘုန်းကြီးတွေ စိတ်တိုင်းမကျ သူ၊ စာချဘုန်းကြီးတွေက ဆက်အာမမခံနိုင်သူ တွေကို စာရင်းမှတ်ပြီးတော့ ဂေဇက်ထုတ်သလို ထုတ်ပြန်တယ်။ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ယူပြီးတော့ ဆိုင်ရာပြန်ကြရတာပဲ။ အဲဒီလို တပည့်တော်

ရှင်အာနန္ဒာကို မိန့်တော်မူသွားတဲ့ စကားတစ် ခွန်းရှိတယ်။ 'ငါဘုရားဟောကြားခဲ့တဲ့ ဓမ္မဝိနယ ဆိုတဲ့တရားတွေ ရှိနေရင် အဲ့ဒါဟာ သင်တို့ရဲ့ ဆရာဘုရားပဲ'တဲ့။ ဒီစကားလေး အရှင်ဘုရားတို့ အားလုံးလည်း ကြားဖူးပါတယ်။

အဲဒီ ဟောကြားခဲ့တဲ့အတိုင်းဆိုရင် ... တပည့်တော်တို့ ခု ဒီမှာသင်ယူနေတာက တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးရေးခဲ့တဲ့မူကို အဓိက ထား သင်ယူနေကြတာ။ အဲဒီတော့ နာမ်ဂိုဏ်း၊ ပါဠိသိက္ခာ၊ အခြေပြုသဒ္ဒါ၊ ဘာသာဋီကာ စတဲ့ စာအုပ်တွေအနေနဲ့ ကြည့်လိုက်ရင် ဒါ ဆရာတော်ကြီး ထင်ရှားရှိသလိုပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဆရာတော်ကြီး ထင်ရှားရှိသလိုပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တပည့်အရင်းလို့ ပြောရင် လည်း ရတယ်။ တပည့်တော်တို့ ဆရာဘုန်း ကြီးတွေ အစဉ်အဆက်အနေနဲ့ပြောရင်တော့ တပည့်တော်တို့က ဆရာတော်ကြီးရဲ့မြေးမြစ် အဆင့်မှာရှိနေတာပေါ့။ အဲဒီတော့ တပည့်တော် တို့အဆက်အနွယ်က သိပ်ပြီးတော့ ကောင်း တယ်။ ကောင်းတဲ့အတွက် ထိန်းသိမ်းဖို့လည်း သိပ်ပြီးတော့ လိုအပ်ပါတယ်။

အရေအတွက်မှသည်

ဥပမာပြောရရင် စန္ဒကူး သရက္ခန်ဆိုတဲ့ နံ့သာပင်ကနေ ပေါက်လာတဲ့ အကိုင်းအခက် ဟာ နံ့သာပင်ကြီးမွှေးနေသလို အကိုင်းအခက် ကလည်း မွှေးနေတတ်တာပဲ။ ခုလည်း တပည့် တော်တို့ ဆရာတော်ကြီးအဆက်ဆက်ကနေပြီး တော့ ဆင်းသက်လာတယ်။ တောင်မြို့ဆရာ တော်ကြီးဆိုရင် ဘာမှသိပ်မကြာသေးဘူး။ နှစ် ပေါင်း ဘာမှမရှိသေးဘူး။ ဒီကနေပြီးတော့ ဆင်းသက်လာတာဆိုတော့ တပည့်တော်တို့ လည်း စွမ်းအားရှိသမျှ သတိတရားလေးတွေနဲ့

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ကြားတယ်ပေါ့။ အရှင်ဘုရားတို့လည်း ထပ်ပြီး တော့ စုံစမ်းကြည့်ပါ။ တပည့်တော် မမှားဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။

နောက် " တပည့်တော်တို့ဆရာသမား တွေရဲ့ တချို့ကျောင်းတွေမှာဆိုလို့ရှိရင်လည်း စာမေးပွဲကျရင် တစ်ခါတည်း တန်းပြီးတော့ ထွက်ပေးရတာမျိုးတွေ ရှိတယ်။ တပည့်တော် ဒီကျောင်းမှာ အရှင်ဘုရားတို့ကို အများကြီးပဲ လျှော့ပေးထားတယ်။ စာမေးပွဲကျရုံနဲ့ တပည့် တော် မထုတ်ပါဘူး။ စာမလုပ်ရင် တစ်ကြိမ် သတိပေးတယ်။ နှစ်ကြိမ် သတိပေးတယ်။ အပြစ်တွေ့ရင်လည်း သိပ်မကြီးမားဘူးဆိုရင် ထပ်ထပ်သတိပေးတယ်။ ပြင်ပါမယ်လို့လည်း အာမခံယူတယ်။ အဲ " အာမခံပြီးမှ ထပ်ကျူး လွန်ခဲ့ရင်တော့ ဆုံးဖြတ်ရတော့တာပေါ့။ ဒါ တောင်မှ တချို့က နေပါရစေလို့ ဇွတ်ပေကပ် လျှောက်ပြီးတော့ နေချင်သေးတယ်။

စစ်ဆေးစရာလေးတွေ

ကိုယ်က ပြစ်မှုကျူးလွန်ပြီးပြီ၊ သတိ လည်း အပေးခံရပြီးပြီဆိုရင်တော့ ဒါတွေက တပည့်တော်တို့ မလိုလားအပ်တော့ဘူးလို့ ယူဆ တယ်ပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်ဟာကိုယ် အ လိုက်သိသိနဲ့သာ ကိုယ်နဲ့သင့်တော်မယ့်နေရာ သွားပေးပါ။ ဒီကျောင်းနေမှ တိုးတက်မယ် လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်မှာပဲနေနေ ပြုပြင်ရင် တိုးတက်တယ်။ ခုလည်း တချို့ ပြန်ပြီးတော့ စစ်ဆေးစရာလေးတွေ ရှိသေးတယ်။ စာပေ လည်း ကောင်းကောင်းမကြိုးစား၊ စည်းကမ်း လည်း ကောင်းကောင်းမကြိုးစား၊ စည်းကမ်း လည်း ကောင်းကောင်းမလိုက်နာတဲ့သူတွေကို ခေါ်ရဦးမယ်။ ခေါ်ပြီး သူ့အတန်းဆိုင်ရာမှာ စာရ မရ၊ ကြိုးစား မကြိုးစား မေးရမယ်။

တပည့်တော်တို့ ဒီကရှေ့လျှောက် ပိုပြီးတော့ လုပ်သွားပါမယ်။

စာလည်း ကောင်းကောင်းမရဘူး၊ စာ ကျက်တယ် စာကြိုးစားတယ်လို့လည်း ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ မထင်ရှားဘူးဆိုရင်တော့ ပထမတစ်ခါ သတိပေးမယ်။ သတိပေးလို့မရဘူးဆိုရင်တော့ တပည့်တော်တို့ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ပြန်၊ သို့မဟုတ် ကိုယ်ဟာကိုယ် ပျော်မွေ့ရာကျောင်းတိုက်မှာ ရွှေ့ ရလိမ့်မယ်။ အဓိကပြောချင်တာကတော့ ဘာ လုပ်လုပ် တပည့်တော်တို့က သတိပေးပြီးမှ လုပ်မှာပါ။ တစ်ခါတည်းနဲ့လည်း ရမ်းပြီးတော့ မဆုံးဖြတ်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သာ ကြိုးစားပါ။ ကြိုးစားတဲ့အခါမှာလည်း ဆရာသမားကြောက်လို့ ကြိုးစားခြင်းမျိုးလည်း မဖြစ်ပါနဲ့။

နိဿရဏတ္ထစာသင်နည်း

နိဿရဏတ္ထစာသင်နည်း သဘေ တရားကိုလည်း တပည့်တော် တစ်ခါတုန်းက ပြောခဲ့ပြီပဲ။ စာပေကျမ်းဂန်တွေ သင်အံပြီးတော့၊ ဒီအထဲကနေ မှတ်သားစရာလေးတွေကို မှတ် သားပြီးတော့ လက်တွေ့ကျင့်ကြံမယ်ဆိုတဲ့ စိတ် ဓာတ်နဲ့ ကြိုးစားပါ။ အဲဒီလို ကျင့်ကြံမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ကြိုးစားရင် ကိုယ်လည်း စာပေထဲ မှာ ပိုစိတ်ဝင်စားပြီးတော့ စာပိုလုပ်ဖြစ်လာမယ်။ ငါ နောင်တစ်ချိန်မှာ သာသနာကို တစ်ခါပြန် ပြီးတော့ ကျေးဇူးဆပ်မယ်၊ ဆရာသမားတွေကို ပြန်ပြီးတော့ ကျေးဇူးဆပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ် လေးနဲ့ သင်သွားလို့ရှိရင် တပည့်တော်ပြောခဲ့တဲ့ နိဿရဏတ္ထစာသင်နည်းဆိုတာ ဖြစ်လာတာ ပါပဲဘုရား။

အဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမသုတ္တန်

အဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမသုတ္တန်ကို နည်းနည်း ပြောပြမယ်။ တစ်ရက်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ ကောသလတိုင်းအတွင်း ဒေသစာရီကြွတော်မူ တယ်။ တစ်နေရာအရောက်မှာ သစ်ခေါင်းစွဲပြီး လောင်နေတဲ့ မီးပုံကြီးတစ်ပုံကို သွားတွေ့တယ် ပေါ့။ အဲဒီနေရာမှာ တရားတစ်ပုဒ်ဟောချင်လို့ အရိပ်အမြွက်ပြတဲ့အခါ ရှင်အာနန္ဒာက ဒုကုဋ် သင်္ကန်းကြီးကိုခေါက်ပြီး သစ်ပင်ရင်းမှာ ခင်း ပေးတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက နောက်ပါရဟန်း

တွေကို မေးခွန်းလေးတွေ မေးတယ်ပေါ့။ သီလမရှိတွဲပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟာ အဲ ဒီမီးပုံကြီးကို ပွေဖက်ပြီးတော့ အဲဒီမီးပုံကြီးနားမှာ ထိုင်နေမယ်။ အိပ်နေမယ်။ အဲဒီလိုနေတာနဲ့ အင်မတန်မှ ကိုယ်လက်အင်္ဂါပြည့်ဖြိုးနူးညံ့တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ပွေ့ဖက်ပြီးတော့ အဲဒီအမျိုး သမီးနားမှာ ထိုင်နေရအိပ်နေရတာနဲ့ ဘယ်ဟာ ကောင်းသလဲတဲ့။ ဒီနေရာမှာ 'ဒုဿီလ' သီလမရှိဘူးဆိုတာ ပါရာဇိကကျတဲ့အဆင့်အထိ ရည်ရွယ်တယ်။ ဒုဿီလပုဒ်ကို ဝိဂြိုဟ်ဆိုတဲ့ အခါ သီလလုံးဝမရှိတဲ့ ပါရာဇိကအဆင့်ဆိုရင် ်နတ္တိ သီလံ ယဿာတိ ဒုဿီလော'လို့ ဝိဂြိုဟ် ဆိုရတာ အရှင်ဘုရားတို့လည်း သိပြီးသားပဲ။ ထားပါတော့။ မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီလိုမေး လိုက်တဲ့အခါမှာ ရဟန်းတွေကတော့ အမျိုးသမီး ကို ပွေ့ဖက်ပြီးတော့ နေရတာက ကောင်းပါ တယ်လို့ လျှောက်ကြတာပေါ့။

မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းတို့၊ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သီလမရှိတဲ့ရဟန်းဟာ မီးပုံကြီး ကိုပွေ့ဖက်ပြီးတော့ အဲဒီမီးပုံနားမှာပဲ ကပ်အိပ် ကပ်ထိုင်နေတာက တော်သေးတယ်တဲ့။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ … အဲဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် သူဟာ

ပိုဂုဏ်ယူချင်တဲ့အရာ

လာဘသက္ကာရတွေကတော့ အပြင် ထွက်ကြည့်လိုက်ရင် ကိုယ့်ကျောင်းထက်သာ တယ်ဆိုတာ အရှင်ဘုရားတို့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ တပည့်တော်လည်း ခရီးထွက်ပါတယ်။ ထွက်တဲ့ အခါမှာ ဒီလာဘသက္ကာရနဲ့စပ်လို့ပြောရရင် တော့ ကိုယ့်ကျောင်းထက် အများကြီးသာတဲ့ ကျောင်းတွေချည်းပဲ တွေရပါတယ်။ အရှင်ဘုရား တို့ မယုံရင် အပြင်ထွက်တဲ့အခါမှာ သတိထား ကြည့်ပါ။ လာဘသက္ကာရအနေနဲ့ ကတော့ သာ နေကြတာပဲ။ တပည့်တော်တို့က ဒီဟာနဲ့ မသာ နိုင်ရင် တစ်ဖက်ကနေပြီးတော့ စည်းကမ်းနဲ့၊ စိတ်ဓာတ်နဲ့ သာနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ တပည့်တော်လည်း ဒီသာခြင်းမျိုးကိုပဲ ပိုပြီးတော့ ဂုဏ်ယူချင်ပါတယ်။

တပည့်တော်တို့ ဒီကျောင်းမှာ နေလွဲ ညစာစားတာ မရှိသလောက်ပဲ။ ဒီဟာနဲ့စပ်လို့ ရာခိုင်နှုန်းကိုးဆယ်ကျော်လောက်အထိ အာမခံ လို့ရတယ်ဆိုရင် တပည့်တော်တို့ စာသင်တိုက် ထောင်ရကျိုးနပ်တယ်လို့ ဒီလိုပဲ ပြောချင်ပါ တယ်။ သီချင်းနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ တချို့ ကြော်ငြာညည်းတာလေးတွေ ရှိသေးတယ်လို့ ကြားရတယ်။ တစ်နေ့ကလည်း ကက်ဆက်နား ထောင်တာတွေ့လို့ တပည့်တော် သတိပေးပြီးပြီ။ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဖြစ်ရင် သူတို့ ထွက်ပါ့မယ် လို့လည်း အာမခံတယ်။ ဒါမိူးကတော့ တပည့် တော်တို့ လုပ်မှကိုဖြစ်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တိုင်က အရေအတွက်ထက် အရည်အချင်းကို သိပ်ပြီးတော့ ဦးစားပေးတဲ့ အကြောင်း တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးက အဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမသုတ္တန်နဲ့စပ်ပြီး ကောက်ချက်ချ ပြောပြခဲ့တယ်။

ရတဲ့အတွက် သေရင်လည်း သေမယ်။ သေလု နီးပါး ဒုက္ခရင်လည်း ရောက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတွက်နဲ့ အပါယ်တော့ မရောက်နိုင်ဘူး။ ဒကာဒကာမတွေရဲ့ ရှိခိုးမှုကို သီလမရှိဘဲနဲ့ သာယာလို့ရှိရင်တော့ အပါယ်အထိရောက်နိုင် တယ်။ အဲဒီလိုပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားက ဥပမာ ၇ ချက်၊ ဥပမေယျ ၇ ချက်နဲ့ အမေးအဖြေ ပြုတော်မူတယ်။ ခုပြောတာ (၂)ချက်ရှိသွားပြီ။

လက်အုပ်ချီခံရခြင်းထက်

နံပါတ်(၃)အချက်က သီလမရှိဘဲနဲ့ ဒကာဒကာမတွေရဲ့ လက်အုပ်ချီမှုကို သာယာ တာထက် အင်မတန်မှ ချွန်မြနေတဲ့လှံနဲ့ ရင်ဝ ထိုးခံရတာမှ တော်သေးတယ်တဲ့။ ဒီလိုပဲ ဆက် ဟောသွားတယ်။ အဲဒါကိုပဲ တပည့်တော်တို့ ဟောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးက ရစနာဂါထာ အနေနဲ့ စီထားတယ်။ တပည့်တော်တို့ ငယ် ငယ်ကတည်းကကျက်လာတဲ့ ဘုရားဝတ်တက် ဝတ်ရွတ်စဉ်မှာ ပါပြီးသားပါ။ ရပြီးသားမို့ အား လုံး ဆိုကြည့်လိုက်ရအောင်။

ပိဏ္ဍောပိဿ အယောဂုဠော၊ အယောပဋ္ဌောဝ စီဝရံ။ ဝိဟာရော အယောကုမ္ဘီဝ၊ သတ္တိဝေဓောဝ အဥူလီ။ ' လောလောဆယ် ပါဠိတော်အစဉ်တည့် အောင်လို့ နောက်ဆုံးအကြောင်းလေးကိုပဲ အနက် အရင်ပေးကြည့်ရအောင်။

်အဥ္စလီ = လူသူအားလုံး များညွှတ်ရုံး လျက် ရွှင်ပြုံးကြည်ညို ရိုသေမြတ်နိုး လက်အုပ် မိုး၍ ရှိခိုးကြခြင်းသည်၊ သတ္တိဝေဓောဝ = အရောင်လက်လက် မြမြထက်သည့် လှံရွက်ကို မိုး ဝိုင်း၍ထိုးသည်နှင့် တူလှလေသတည်း။'

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

မီးလောင်ကျွမ်းပြီး သေရင်လည်း သေသွားမယ်။ မသေရင်လည်း သေလုနီးပါး ဒုက္ခရောက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငရဲတော့ မကျနိုင်ဘူးတဲ့။ အဲ ... အ မျိုးသမီးကို သွားပြီးတော့ ပွေဖက်တဲ့ရဟန်းက တော့ သီလပျက်စီးတဲ့အတွက် သေရင် ငရဲကျ ရမယ်။ ဒါကြောင့် အမျိုးသမီးကိုပွေဖက်တာက ပိုဆိုးတယ်ဆိုပြီးတော့ မိန့်တော်မူခဲ့တယ်။

ရှိခိုးခံရခြင်းထက်

နောက် … ဒုတိယမေးခွန်းတစ်ခု ထပ် ပြီးတော့ မေးတော်မူတယ်။ သီလမရှိဘဲ ဒကာ ဒကာမတွေရဲ့ ရှိခိုးရိုကျိုးခြင်းကို သာယာတာနဲ့ အင်မတန်မှအားကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် က သားရေကြိုးနဲ့ ကိုယ့်ခြေသလုံးကို ရစ်ပတ်ပြီး တော့ ပွတ်ဆွဲခြင်းခံရတာ အဲဒီနှစ်ခုမှာ ဘယ် ဟာ ပိုကောင်းသလဲတဲ့။ သားရေကြိုးနဲ့ပွတ်ဆွဲ ပုံကလည်း ပထမ အရေပါးအရေထူတွေ ပြတ် တောက်ကုန်တယ်။ နောက် … အသားတွေ၊ အကြောတွေ၊ အရိုးတွေ၊ အဲဒါတွေ ပြတ်ထွက် ပြီး နောက်ဆုံးမှာ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီအထိ ထိခိုက် သွားတယ်တဲ့။ အင်မတန်နာကျင်မှာပေါ့။ အဲဒီလို မျိုး အလုပ်ခံရတာနဲ့ သီလမရှိဘဲ ဒကာဒကာမ တွေရဲ့ ရှိခိုးခံရတာ၊ ဒီနှစ်ခုမှာ ဘယ်ဟာ ကောင်းလဲလို့ မေးတဲ့အခါ ရဟန်းတော်တွေက ရှိခိုးခံရတာပိုကောင်းတယ်လို့ပဲ လျှောက်ကြတာ ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ မြတ်စွာဘုရားကတော့ စော စောကအတိုင်းပဲ မိန့်တော်မူတယ်။ သားရေလွန် ကြိုးနဲ့ ခြေသလုံးကို ပွတ်ဆွဲပြီးတော့ အရိုးတွေ ပြတ်ထွက်ပြီး ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထိ ရောက်သွားတာ က ကောင်းပါသေးတယ်တဲ့။ အကြောင်းပြက လည်း စောစောကအတိုင်းပဲ။ အဲဒီလို အလုပ်ခံ

မစင် ပုထုဇဉ်ဆိုး ရဟန်းမျိုး၏၊ ပိဏ္ဍောပိ = ဒကာဒကာမ သဒ္ဓါကြွ၍ ထာဝရလှူဒါန်း စား ဖွယ်ဆွမ်းသည်လည်း၊ အယောဂုဋောဝ = အရှိန်ရဲရဲ မီးလျှံစွဲသည့် သံခဲသံလုံး သံတုံးတွေနှင့် တူလှလေ၏။'

တူလှလေ၏ တဲ့။ ဆရာတော်အနက် ပေးတာက တော်သေးတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက တော့ သီလမရှိဘဲနဲ့ ဒကာဒကာမတွေလှူတဲ့ ဆွမ်းကို စားနေတာထက် အင်မတန်အားရှိတဲ့ ယောက်ျားကြီးက ပါးစပ်ကို သံချိတ်ကြီးနဲ့ဖွင့်၊ သံတွေခဲတွေထည့်၊ အဲဒီကနေ ပါးစပ်တွေ လျှာ တွေ လည်ချောင်းတွေ အပူလောင်၊ လောင်ပြီး တော့ နောက်ဆုံးမှာ အူသိမ်အူမတွေကို အဲဒီ သံတုံးကြီးက ဆွဲချပြီးတော့ အောက်ကနေ ထွက် သွားတာကမှ တော်သေးတယ်ဆိုပြီးတော့ ဟော ထားတယ်။ ဒကာဒကာမတွေရဲ့ဆွမ်းကို စား တာက အဲဒါထက် ပိုဆိုးပါတယ်တဲ့။

သံခုတင်

နောက် … ဆဋ္ဌမအချက်က ဘာလဲဆို တော့ ကျောင်းအသုံးအဆောင်ဖြစ်တဲ့ အင်းပျဉ် ညောင်စောင်းပေါ့။ အလားတူပါပဲ။ သီလမရှိဘဲ နဲ့ ဒကာဒကာမတွေလှူတဲ့ ကျောင်းအသုံး အဆောင် အင်းပျဉ်ညောင်စောင်းတွေပေါ် တက်အိပ်နေတာထက် အင်မတန်မှ ပူလောင်ပြီး တော့ အရှိန်တရဲရဲတောက်နေတဲ့ သံအင်းပျဉ် သံညောင်စောင်းပေါ် အိပ်ရတာက တော်သေး တယ်တဲ့။ ဒီလိုပဲ ဟောတော်မူပါတယ်။

သံအိုးကြီး နောက်ဆုံး(၇)ချက်မြောက်က ကျောင်း ပေါ့။ ကဲ ... အား်လုံးဆိုကြည့်လိုက်ပါ။

အဓိပ္ပာယ်ကလည်း တစ်ခါတည်း ရှင်း သွားတယ်နော်။ သီလမရှိဘဲနဲ့ ဒကာဒကာမတွေ ရဲ့ လက်အုပ်ချီမှုကို ခံယူတာနဲ့ အင်မတန်ရွန် ထက်တဲ့ လုံကြီးနဲ့ ရင်ဝထိုးတာ၊ ဒီနှစ်ခုမှာ လှံနဲ့ထိုးခံရတာက တစ်ဘဝတည်းပဲ သေတာမို့ မြတ်ပါသေးတယ်တဲ့။ သီလမရှိဘဲ လက်အုပ်ချီ ခံရင်တော့ အပါယ်ငရဲပါ ကျနိုင်တယ်တဲ့။

သံပြားကြီးနဲ့တူ

နံပါတ်(၄)အချက်က သင်္ကန်းနဲ့ဆက် စပ်တယ်။ 'အယောပဋောဝ စီဝရံ'ဆိုတဲ့ ဆရာ တော်ရဲ့ ဂါထာပါဒကိုပဲ အနက်ပေးကြည့်လိုက် ကြရအောင်။ ဆိုကြည့်စမ်းပါဦး။

်စီဝရံ = ကိုယ်ဝယ်ဆင်မြန်း ဝတ် သင်္ကန်းသည်၊ အယောပဋ္ဌောဝ = အရှိန်ကြီး မား မီးလျှံဝါးသည့် သံပြားကြီးနှင့်တူလှလေ၏ ' တဲ့။

ဒီမှာလည်း ဒကာဒကာမတွေက သဒ္ဓါ တရားနဲ့ လှူတဲ့သင်္ကန်းကို သီလလုံးဝမရှိဘဲနဲ့ ဝတ်နေရုံနေတာထက် အင်မတန်အားကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေတဲ့သံပြားကြီးကို ခန္ဓာကိုယ်မှာ အတင်းလာရစ်ပတ်ပေးတာက တော်သေးတယ်။ ဒါက ငရဲမကျနိုင်ဘူး။ ဒကာဒကာမတွေ လှူ ဒါန်းတဲ့သင်္ကန်းကို သီလလုံးဝမရှိဘဲ သုံးဆောင် တယ်ဆိုရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ငရဲကျနိုင်တဲ့အတွက် ပိုဆိုးပါတယ်တဲ့။

သံတွေခဲနဲ့တူ

ပဉ္စမအချက်ကတော့ ဆွမ်းနဲ့စပ်တယ်။ ဂါထာထဲက အနက်ကိုပဲ ဆိုကြည့်ကြမယ်။ *'အဿ = ထိုသီလသိက္ခာ ကောင်းစွာ*

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဝိဟာရော = သွားရပ်ထိုင်လျောင်း နေရာကျောင်းသည်၊ အယောကုမ္ဘီဝ = ဝန်းကျင် တောက်ပြောင် ရဲရဲလောင်ညီး သံအိုးကြီးနှင့် တူလှလေ၏ 'တဲ့။

ကျောင်းတွေပေါ်မှာ သီလမရှိဘဲ နေရ တာထက် ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ခြေထောက်ကနေ ကိုင်ပြီးတော့ အင်မတန်မှပူလောင်နေတဲ့ သံအိုး ကြီးထဲကို ပစ်ချခံရတာက တော်ပါသေးတယ် တဲ့။ သံအိုးထဲပစ်ချပုံကိုလည်း သရုပ်ဖော်ဟော ထားသေးတယ်။ ပြန်ပေါ် လာလိုက်၊ အောက် မြုပ်သွားလိုက်၊ ဘေးရောက်သွားလိုက်နဲ့ အမြှုပ် တစီစီထပြီးတော့ သံပူအိုးကြီးထဲမှာ ကျက်ရ တယ်တဲ့။ အဲဒီလိုကျက်ရတာက တော်သေး တယ်။ ကျောင်းကြီးထဲနေရတာက ငရဲအထိ ရောက်နိုင်လို့ အဲဒီထက်ကို ပိုဆိုးပါတယ်တဲ့။

မြတ်စွာဘုရားက ဒီသုတ္တန်ကို ဟော လိုက်တဲ့အခါမှာ ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတော့ … ဒုဿီလလို့ခေါ်တဲ့ ပါရာဓိကကျနေတဲ့ရဟန်း ၆၀ က အဲဒီနားတင် သွေးအန်ကုန်ကြတယ်တဲ့။ သွေးအန်ပြီး လူထွက်ကုန်တယ်ပေါ့။ နောက်ပြီး ပါရာဓိကမကျပေမဲ့ ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကဆိုတဲ့ အာပတ် တွေ ဗရပွနဲ့ ရဟန်း ၆၀ ကျတော့ 'ဟာ … သာသနာ့ဝန်ဆောင်ရတာ မလွယ်ပါ့လား' ဆိုပြီး တော့ လူထွက်သွားကြတယ်တဲ့။ နောက်ဆုံး သီလအင်မတန်စင်ကြယ်တဲ့ ရဟန်းတော် ၆၀ ကတော့ အဲဒီနားမှာတင် ရဟန္တာဖြစ်သွားကြ တယ်။

ဟောရခြင်းအကြောင်း

မြတ်စွာဘုရားက ဒီသုတ္တန်ကို ဘယ်သူ့ အကျိုးအတွက် ဟောတာလဲ။ အရှင်ဘုရားတို့ ထင်မှာက ရဟန္တာဖြစ်မယ့် အပါး ၆၀ ကို

ဦးတည်ပြီးတော့ ဟောတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တ ကယ်က အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒီရဟန္တာဖြစ် မယ့် အပါး ၆၀ ကတော့ ဘယ်သုတ္တန်ပဲ ဟောဟော၊ သူတို့ကတော့ ရဟန္တာဖြစ်မှာက ဖြစ်မှာပဲတဲ့။ အဲဒီတော့ ဒီသုတ္တန်ကို ဘယ်သူ တွေကို ရည်ရွယ်ပြီးတော့၊ ဘာအကျိုးကိုမျှော်ကိုး ပြီးတော့ ဟောတာလဲဆိုတော့ … စောစောက သီလလုံးဝမရှိတဲ့ရဟန်းတွေရယ်၊ လုံးဝမရှိတာ မဟုတ်ပေမဲ့ တော်တော်များများ သီလပျက်စီး နေတဲ့ရဟန်းတွေရယ်အတွက် ဟောတော်မူခဲ့ တာပါတဲ့။ အဲဒီရဟန်းတွေ လူထွက်သွားမယ်။ လူထွက်သွားလို့ လူ့ဘဝရောက်တဲ့အခါမှာ အာ ပတ်တွေ စင်ကြယ်သွားမယ်။ အာပတ်စင်ကြယ် သွားကြတဲ့အတွက် ငရဲမကျတော့ဘဲ လူဝတ် ကြောင်ဘဝနဲ့ သီလတွေဆောက်တည်ပြီး နောက်ဆုံးမှာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရတဲ့အထိ ပြန်ပြီး တော့ တရားအလုပ် လုပ်နိုင်သွားမယ်။ အဲဒီလို ရည်ရွယ်တာပါတဲ့။

ပြန်အဖတ်ဆယ်နိုင်ကြပါစေ

အဲဒီလို သူတို့လူထွက်ပြီး သက်သာရာ ရပါစေဆိုပြီးတော့ ဒီသုတ္တန်ကိုဟောခဲ့တယ်လို့ အဖွင့်တွေ တွေ့ရတယ်ပေါ့ဘုရား။ အဲဒီတော့ ဒါကို ကောက်ချက်ချကြည့်ရင် မြတ်စွာဘုရားက ရဟန္တာဖြစ်ဖို့အတွက် ဦးတည်ဟောတာ မဟုတ် ဘူး။ သူတို့အတွက်က ဘယ်လိုတရားမျိုးဟော ဟော၊ ရဟန္တာဖြစ်ဖို့ နီးစပ်နေတယ်။ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ သီလမစင်ကြယ်တစင်ကြယ်နဲ့ အာပတ်အကြီးကြီးတွေမသင့်ပေမဲ့ ဟိုဟာဒီဟာ အာပတ်အသေးလေးတွေကို စေတနာနဲ့လျှောက် ပြီးတော့သင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် ဟောရ တာ။ သူတို့လူထွက်ပြီးတော့၊ လူ့ဘဝနဲ့ မဂ်ဖိုလ်

အင်္ဂုတ္တိုရ် သတ္တကထဲမှာ

ဆရာသမားတွေရဲ့ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို လည်း သိတတ် ဆပ်တတ်အောင်၊ နောက်ပြီး တပည့်တော်တို့ သာသနာမှာ မြတ်စွာဘုရားဟာ အရေအတွက်ထက် အရည်အသွေးကို ပိုပြီး တော့ အရေးတယူရှိတယ်ဆိုတာလည်းပဲ သိရ အောင်ဆိုပြီး တပည့်တော် ဒါကို ပြောပြတာ ပါ။ ဒီသုတ္တန်တွေကို ထောက်ဆခြင်းအားဖြင့် တပည့်တော်တို့ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ကိုရင်လေးတွေ ကစပြီးတော့ ကိုယ်ကျင့်သီလသိက္ခာကိုလည်း စွမ်းအားရှိသမျှ ထိန်းပေးကြပါလို့ တပည့်တော် တိုက်တွန်းပါတယ်။ ဒါ ဒုတိယဆင့်အောင်ပြီးလို့ တတိယဆင့်ရောက်ပြီဆိုရင် ဒီ အဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမ သုတ်ကို အင်္ဂုတ္တိုရ် သတ္တကထဲမှာ အရင်ဘုရား တို့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်။

မြတ်စွာဘုရားကလည်း လူထွက်မယ့် ရဟန်းတွေကို သိသိကြီးနဲ့ကို သူတို့နောင်ရေး အတွက်၊ သူတို့အကိုူးစီးပွားအတွက် ဟောခဲ့ပါ တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မြတ်စွာဘုရားက နိဂုံးချုပ် အနေနဲ့ ဘာတိုက်တွန်းလဲဆိုတော့ … 'ရဟန်း တို့၊ သင်တို့ဟာ မိမိရဲ့အကျိုးစီးပွား၊ သူတစ် ပါးရဲ့အကျိုးစီးပွား၊ မိမိသူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို လိုချင်ပါတယ်၊ တောင့်တပါ တယ်ဆိုရင် အပ္ပမာဒဆိုတဲ့ သတိတရားနဲ့ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားကြပါ'တဲ့။ အဲဒါလေးနဲ့ နိဂုံးအုပ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော် တို့လည်း ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ အရာရာမှာ မြတ်စွာ ဘုရားမိန့်မှာတော်မူသလို သတိတရားလေး နဲ့လုပ်ကြရမယ်။ ဘယ်ဟာကိုပဲ လုပ်လုပ်၊ ပေါ့ တီးပေါ့ဆနဲ့ စိတ်မပါသလို ပါသလိုမျိုး မလုပ် ရဘူး။

နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတွေ လုပ်ပြီးတော့ ပြန် အဖတ်ဆယ်ကြပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ မြတ်စွာ ဘုရားက ဟောခဲ့တယ်။

ဆရာတော့်ရဲ့ကောက်ချက်

အဲဒီတော့ … မြတ်စွာဘုရားက ဒီ သုတ္တန်ဟောလိုက်ရင် သူတို့ လူထွက်မယ်လို့ သိနေတယ်။ ဒါကို ဆရာတော်က ကောက်ချက် ချတယ်။ ဒီသုတ္တန်ဟောတာကို ထောက်ဆရင် 'သာသနာမှာ အရည်အချင်းက ပိုအရေးကြီး တယ်၊ အရေအတွက်ဟာ အရေးမကြီးဘူး'ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို တွေ့ရပါတယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ တပည့်တော်တို့လည်း ဒီလိုဆရာသမားတွေထံ ကနေပြီးတော့ ဆက်နွယ်ပြီးတော့ ဆင်းသက် လာတဲ့အတွက် ကိုယ်စီကိုယ်စီ စွမ်းအားရှိသမျှ အရည်အသွေးပြည့်အောင် ကြိုးစားဖို့ လိုအပ် တယ်ပေါ့ဘုရား။ ကြိုးစားတယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ပညာရေးကတော့ ဉာဏ်ရှိသလောက်ပဲ ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်။

အဓိကကတော့ တပည့်တော်တို့ဟာ ကျန်းမာရေးမပျက်တဲ့ ပညာသင်နည်း၊ စာရိတ္တ ကိုယ်ကျင့်သီလမပျက်တဲ့ ပညာသင်နည်း၊ ဒီ နည်းတွေနဲ့ ကြိုးစားသွားရမှာပဲ။ ဒါမှလည်း သရက္ခန် စန္ဒကူး နံ့သာပင်ကြီးက ထွက်လာတဲ့ အကိုင်းအခက်ဟာ မွှေးသလို ဆရာသမားတွေ ကောင်းတွေဆီက ဆင်းသက်လာတဲ့ တပည့် တော်တို့ အဆက်အနွယ်တပည့်အားလုံးဟာ လည်း မွှေးမြနေမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘူးဆိုလို့ရှိရင်တော့ ရိုးရိုးလူဖြစ်သွားတော့ မှာပဲ။ ဆရာ့ခြေရာ မနင်းနိုင်ရာ ရောက်သွား တယ်။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

စာပေတာဝန်

တပည့်တော်တို့ ဒီကျောင်းထဲကနေ အပြင်ထွက်ကြည့်လိုက်ရင် လာဘသက္ကာရတွေ နဲ့၊ ဘုန်းတွေကံတွေနဲ့ အကုန် အားကျစရာတွေ ချည်းပဲ။ စာပေတွေဖတ်လိုက်တဲ့အခါမှာလည်း တပည့်တော်တို့ အင်မတန်မှ လေးစားပါတယ် ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကြီးတချို့တောင်မှ တကယ့် အနှစ်မဟုတ်တာကြီးတွေကို တကယ့်အနှစ် လိုလိုနဲ့ အားကျစရာဖြစ်အောင် မွမ်းမံပြီးတော့ ရေးထားတာတွေလည်း တွေ့ရတယ်။ မသိလို့ ရေးတာဆိုရင် ထားပါတော့။ တကယ်လို့များ သိရက်သားနဲ့ ဒါမျိုးကြီးတွေရေးတယ်ဆိုရင် စာဖတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် အယူလွဲစရာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေကို တကယ်ထင်သွားလို့ ရှိရင် ဘဝမှာ လမ်းကြောင်းမှားတဲ့အထိ ဖြစ် သွားနိုင်တယ်။ အင်မတန် တာဝန်ကြီးပါတယ်။ ဒီလိုစာပေတွေကို ဖတ်တဲ့သူကလည်း သတိကြီး ကြီး ဉာဏ်ကြီးကြီးနဲ့ ဖတ်ပြီး ဟုတ်မဟုတ် နှိုင်းချိန်မှ တော်ရုံကျတယ်။

ပဓာနမဟုတ်တာတွေ

တချို့လည်း ကိုယ်လေးစားတဲ့ ဆရာ တော်တွေ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ တွေ့ရတတ်သေး တယ်။ ဒီဟာ အနှစ်သာရမဟုတ်ဘူးလို့ တပည့် တော်တို့လည်း ထိုက်သလောက် သိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒါတွေကိုပဲ သူတို့က နှစ်နှစ်ကာကာ ချီးကျူးတဲ့ပုံစံမျိုးကြီးတွေနဲ့ ပြောနေတာတွေ လည်း တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီတော့ ပြောချင်တာ က … တပည့်တော်တို့ဟာ သန္တုဋ္ဌိတရားလေး ကိန်းပြီးတော့ ကိုယ့်ရှိတာလေးနဲ့ အဆင်ပြေ အောင် သုံးပြီးတော့ သာသနာ့အလုပ်ကို ဆက် လုပ်သွားဖို့ပါပဲဘုရား။ စောစောကပြောတဲ့ မြတ်

စွာဘုရားရဲ့ အဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမသုတ္တန်ကို မှီပြီးတော့၊ ကြည်ညိုပြီးတော့ ငါတို့လည်း အရေအတွက် ထက် အရည်အချင်းကို ဦးစားပေးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကိုယ်စီ စွမ်းအားရှိသမျှ ကိုယ်ခံစွမ်း အားလေးတွေကိုဖြည့်ထားပါ။ ပဓာနမဟုတ်တာ တွေကို သွားပြီးတော့ အားမကျမိအောင် သတိ လေးထားပြီးတော့ နေပါ။ လိုရင်းကတော့ အဲဒါ လေးပါပဲဘုရား။

စန္ဒကူးမျိုးဆက်

တပည့်တော် စောစောကပြောသလို ပေါ့။ ဘေးဘီရောက်သွားလို့ရှိရင် ဒီကျောင်း ထက် သာတဲ့နေရာလေးတွေ၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မြတ်နိုးတတ်တဲ့ နေရာလေးတွေ၊ အဲဒီလိုနေရာ မျိုးလေးတွေကို ပြောင်းပါ။ အရေအတွက်ပဲ ထည့်တွေးတတ်တဲ့ နေရာမျိုးကို မပြောင်းပါနဲ့။ အဲဒါမှပဲ တပည့်တော်တို့ သာသနာဟာ သိပ် ပြီးတော့ ကျက်သရေရှိပြီး အရည်အသွေးတွေ လည်း တက်လာမယ်။ ကိုယ်က အရည်အသွေး တွေတက်ပြီဆို ကိုယ်ကဖြာထွက်တဲ့ တပည့်တွေ ဟာလည်း စောစောက စန္ဒကူးပင်က ထွက်လာ တဲ့ စန္ဒကူးကိုင်းဟာ မွှေးသလိုပဲ၊ သရက္ခန်နံ့သာ ပင်က ထွက်လာတဲ့အကိုင်းဟာ မွှေးသလိုပဲ၊ သိပ်ကျက်သရေ ရှိသွားမယ်။

ကိုယ်နဲ့ ဆက်နွယ်လာတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့မျိုး ဆက်သစ်တွေဟာ ကိုယ့်ထက် မတော်ရင်တောင် ကိုယ့်အောက်ညံ့နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါမှလည်း တပည့်တော်တို့ သာသနာဟာ အရည်အချင်း ပြည့်ဝစွာနဲ့ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာတိုင်အောင် လူသားအကျိုး၊ သတ္တဝါတွေရဲ့အကျိုးကို သယ် ပိုးထမ်းဆောင်နေနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီသုတ္တန်ကို ခုလို တစ်ဆင့်ပြန်လည် နာယူပြီး

တော့ ကိုယ်စီကိုယ်စီ အရည်အသွေးပြည့်မီ အောင် ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်သော သာသနာ့ အာဇာနည် ရဟန်းသာမဏေများ ဖြစ်နိုင်ကြပါ စေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

ဘဝထဲကစာ

၁၃၆၅ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့ ၂၀၀၄ ခု၊ မတ်လ ၅ ရက်၊ သောကြာနေ့ ည

ကြောင့်ကြမမဲ့တဲ့စိတ်

တပည့်တော်တို့ အချိန်ကာလအားဖြင့် တော့ ဒုတိယသင်္ဂါယနာတင်ပြီးစ ကာလပေါ့။ ဒုတိယသင်္ဂါယနာပွဲကိုဦးဆောင်ခဲ့ကြတဲ့ သဗ္ဗ ကာမီထေရ် အစရှိတဲ့ မထေရ်ကြီးတွေဟာ ငါတို့လက်ထက်မှာ အဓမ္မဝါဒကို သုတ်သင်ပြီး ပြီ။ သင်္ဂါယနာလည်း တင်ပြီးပြီ။ ငါတို့တာဝန် ကျေပြီဆိုပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဖလသမာ ပတ်လေးနဲ့ နေမယ်ဆို နေလို့ရပါလျက်နဲ့ 'နောင် အနာဂတ်မှာရော ဒီလို သာသနာ့ဘေးရန်တွေ ပေါ်လာလေဦးမလား။ ပေါ်လာရင် ဘယ်လိုဖြေ ရှင်းဖို့ လုပ်ထားရစ်ခဲ့ကြမလဲ လို့ အရှည်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ကြသတဲ့။ ပထမဆုံး ဒါလေးကို အရှင်ဘုရားတို့ မှတ်ထားနော်။ ဒါကို ကြောင့် ကြမမဲ့တဲ့စိတ်လို့ ခေါ်တယ်။ အားလုံး အတုယူ ကြရမယ်။ ငါ စာချနေတာပဲ၊ ငါ့တာဝန်ကျေပြီ၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါ့မျိုးဆက်ကို ငါဘယ်လို ပုံဖော်ထားရစ်ခဲ့မလဲ၊ ဒီလိုတွေးတတ်ရတယ်။

စာကြည့် နည်းတတ်အောင်

ဒီနေ့တော့ အချိန်ကလည်း သိပ်မရ တော့ဘူး။ ရသလောက်အချိန်လေးအတွင်း တပည့်တော် တစ်နေ့ကကြည့်ဖြစ်တဲ့ သင်္ဂါယနာ ခန်းနဲ့စပ်ပြီး တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကောက်ချက်ကလေးတွေကို ပြောပြသွားမယ်။ အားလုံးလည်း စာကို ဘယ်လိုကြည့်ရတယ်၊ စာထဲက ဘယ်လိုယူရတယ်၊ နောက်ဆုံး … စာကို ဘဝထဲရောက်အောင် ဘယ်လိုယူရတယ် ဆိုတာတွေ သိသွားမယ်။ လွယ်လွယ်ပြော ရင်တော့ စာကြည့်နည်း တတ်သွားမယ်ပေါ့ ဘုရား။

မနေတတ်တဲ့ မထေရ်ကြီးတွေအားလုံးဟာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူကြတယ်ပေါ့။ တိုတိုပြောကြပါစို့။ တာဝန်ကျမထေရ် နှစ်ပါးထဲက သိဂ္ဂဝမထေရ်ဟာ အခက်အခဲတွေ ကြားကနေ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ တိဿအမျိုးသား လေးကို ရှင်ပြုပေးတယ်။ စဏ္ဍဝဇ္ဇီမထေရ်က အဋ္ဌကထာနဲ့တကွ ပိဋကတ်သုံးပုံသင်ပေးတယ်။ ကိုရင်ဘဝကတည်းက သောတာပန်ဖြစ်လာတဲ့ ရှင်တိဿလေးဟာ နောက်ဆုံးမှာ ရဟန္တာဖြစ်ပြီး မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿမထေရ် ဖြစ်လာတယ်ပေါ့။ အဲဒီအချိန် ပါဋလိပုတ်နေပြည်တော်မှာ အသော ကဆိုတဲ့မင်းသားကလည်း အဖေတူအမေကွဲ ညီအစ်ကိုအားလုံးကို သတ်ပြီးတော့ အင်မတန်မှ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားတဲ့ ဧကရာဇ်တစ်ပါးအဖြစ် စံနေတယ်တဲ့။ သူက ဓမ္ဗုဒီပအဘိသိက်ခံပြီး ပထမ ၃ နှစ်မှာတော့ သူ့အဖေ ဗိန္ဒုသာရမင်း ကြီးလက်ထက်ကအတိုင်း တိတ္ထိတွေကို ဆက် ကိုးကွယ်နေတယ်။

အလှည့် အပြောင်း

နန်းတော်မှာ တိတ္ထိပေါင်း ၆ သောင်း လောက် ပင့်ထားတယ်။ ပင့်ပြီးတော့ နေ့စဉ် သူတို့ စားတာသောက်တာတွေကို ကြည့်ပြီး သဒ္ဓါတရားပျက်လာတယ်။ သာသနာပ တိတ္ထိ တွေဆိုတော့ ဟိုပြောဒီပြော ဟိုလုပ်ဒီလုပ်နဲ့ ကြည့်ရတာ စိတ်မချမ်းသာဘူးပေါ့ဘုရား။ အဲဒီ လို စိတ်မချမ်းသာနေတုန်း တစ်ရက်မှာ နိုဂြောဓ သာမဏာလေးနဲ့ သွားတွေ့တယ်။ နိုဂြောဓ သာမဏာလေးက သိပ်ပြီးတော့ ဣန္ဒြေရှိတာ။ သူနဲ့လည်း သွေးသားတော်စပ်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ မသိသေးဘူးပေါ့။ အဲဒီနိုဂြောဓသာမဏေ လေး နန်းရင်ပြင်ကနေ ဖြတ်သွားတဲ့အခါမှာ

ထားပါတော့။

အဲဒီလို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ 'ဒီကနေစလို့ နောင်နှစ်ပေါင်း ၁၁၈ နှစ်မြောက် ပါဋလိပုတ်ပြည်မှာ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး ဆိုတာ ဧကရာဇ်မင်းဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီမင်းကြီး က သာသနာကို သိပ်ကြည်ညိုတဲ့အတွက် များ စွာသော လာဘ်သက္ကာရတွေနဲ့ ပူဇော်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ တိတ္ထိတွေဟာ လာဘ်သက္ကာရမျှော်ကိုး ပြီးတော့ သာသနာတော်ထဲကို အချောင် ရော ယောင်ဝင်လာပြီး သူတို့ရဲ့ မိစ္ဆာအယူဝါဒတွေကို ထင်ရှားပြကြလိမ့်မယ် 'ဆိုတဲ့ သာသနာ့အန္တ ရာယ်ကြီးကို လှမ်းမြင်ကြတယ်။ မြင်ကြတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ငါတို့ကတော့ သက်ရှိထင်ရှားမရှိ နိုင်ကြတော့ဘူး။ ငါတို့ကိုယ်စား ဘယ်သူကများ ဒီကိစ္စကိုဖြေရှင်းပြီး သာသနာကိုကယ်တင်နိုင် ပါ့မလဲလို့ ဆက်ကြည့်ကြတဲ့အခါ လောလော ဆယ် ဗြဟ္မာ့ဘုံမှာ စံစားနေတဲ့ တိဿဗြဟ္မာ ဆိုတာကို သွားတွေ့ကြတယ်။

တာဝန်ပေးခဲ့ကြ

တွေ့တော့ မထေရ်ကြီးတွေကိုယ်တိုင် ဗြဟ္မာ့ပြည်တက်ပြီး တောင်းပန်ကြတယ်။ ဒီလို ဒီလိုပဲဆိုတော့ တိဿဗြဟ္မာကလည်း 'ငါဟာ သာသနာပြုစွမ်းနိုင်တဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သူ ပါလား'လို့ ဝမ်းမြှောက်ဝမ်းသာနဲ့ လက်ခံတယ် ပေါ့။ အဲဒီနောက် အဲဒီကာလကို မီမယ့် ရဟန်း ငယ်နှစ်ပါးဖြစ်တဲ့ သိဂ္ဂဝထေရ်နဲ့ စဏ္ဍဝဇ္ဇီထေရ် တို့ကို 'မောဂ္ဂလိပုဏ္ဏားကြီးအိမ်မှာ ပဋိသန္ဓေယူ လာမယ့် မောင်တိဿလေးကို တစ်ပါးက ရှင်ပြု ပေးပါ၊ တစ်ပါးက ပိဋကတ်ပို့ချပေးပါ'လို့ တာ ဝန်ပေးအပ်ကြပြီး အသီးသီး အသက်တမ်းစေ့တဲ့ အခါမှာ နောင်ရေးမျှော်တွေးတဲ့၊ ကြောင့်ကြမဲ့

ပါသာဒိကဂုဏ် သိပ်ဆောင်နေတယ်။ ကြည်ညို စရာ သိပ်ကောင်းတယ်။ နေ့တိုင်း တိတ္ထိ ၆ သောင်းလောက် ကျွေးနေတာကနေ ဒီသာမဏေ လေးမြင်လိုက်တော့ ချက်ချင်း ကြည်ညိုပြီး သူ့ကိုတရားတစ်ပုဒ်ဟောပါလို့ ပြောတဲ့အခါမှာ ကိုရင်လေးက ဓမ္မပဒ အပ္ပမာဒဝဂ်ထဲက အစ ဆုံး ဂါထာလေးကို ဟောပေးလိုက်တယ်။ ကဲ … အားလုံး ရနေတာပဲ။ ဆိုကြည့်ပါ။

ပမာဒေါ မစ္စုနော ပဒံ။ အပ္ပမတ္တာ န မီယန္တိ၊ ഡെ ഗണ്ണെ ധതാ ഗത്വി' ဂါထာရဲ့ အဓိက ဆိုလိုရင်းကတော့ ်အမြဲတမ်း သတိလေးထားပါ လို့ ဆိုလိုတာပဲ။ 'သတိတစ်လုံး အမြဲသုံး အဆုံးနိဗ္ဗာန်ရောက်' လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ နောက်ဆုံး … သတိပဋ္ဌာန်လမ်းစဉ်ဆိုတာလည်း ဒီအပွမာဒဆို တဲ့ သတိလေးပဲ။ သွားတဲ့အခါ လာတဲ့အခါမှာ သတိနဲ့သွားလာပါ။ ပြောတဲ့အခါလည်း သတိနဲ့ ပြောဆိုပါ။ နောက် … လူမှုရေးတွေဘာတွေ စွမ်းဆောင်လို့ရှိရင်လည်း သတိထားလို့ရှိရင် သူတစ်ပါး မထိခိုက် မနစ်နာဘူးပေါ့ဘုရား။ အဲဒီကိုယ်ကျင့်တရားလေး ဟောလိုက်တော့ သီရိ ဓမ္မာသောကမင်းကြီးဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ် သွားတယ်။

ပါသာဒိကဂုဏ်

ဒီနေရာမှာ တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ ဆရာတော်က ဘာကောက်ချက်ချလဲဆိုတော့ ရဟန်းသာမဏေရယ်လို့ ဖြစ်လာလို့ရှိရင် ပါသာဒိကဂုဏ်ဆောင်ဖို့အရေးကြီးတယ်တဲ့။ ကိုယ့်ကျောင်းတိုက်ထဲ ရောက်လာရင် နေတာ

ထိုင်တာကလည်း ရှုပ်ပွလို့။ ပြောဆိုနေတဲ့စကား တွေကလည်း 'ငါ၊ ဟေ့ကောင် နဲ့ လူတွေကျလို့။ ကြည့်လိုက်ရင်လည်း ရဟန်းသာမဏေလို့သာ ပြောတာ၊ အသွင်အပြင် ဝတ်ပုံစားပုံက အချိုး မကျဖြစ်လို့။ ဒါမျိုး မလုပ်ပါနဲ့တဲ့။ သီရိဓမ္မာ သောကမင်းကြီးကိုပဲ ကြည့်လိုက်ပေါ့။ ဒါမျိုး တွေမြင်လို့ တိတ္ထိတွေအပေါ်မှာ သဒ္ဓါတရား ပျက်သွားတာပဲ။ နောက်တော့မှ နိဂြောဓ သာမဏေရဲ့ တိတ္ထိတွေနဲ့မတူညီတဲ့ သွားလာ ဝတ်စား ကြည့်ရှု နေထိုင်ပုံ အသွင်အပြင်လေး တွေကို မြင်တယ်။ မြင်ပြီး ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ပါသာဒိကဂုဏ် ဟာ သိပ်အရေးကြီးတယ်။

မြတ်စွာဘုရား သိက္ခာပုဒ်တွေပညတ် တဲ့အခါမှာလည်း 'အပ္ပသန္နာနံ ဝါ ပသာဒါယ၊ ပသန္နာနံ ဝါ ဘိယျောဘာဝါယ'ဆိုတဲ့ ဒီနှစ်ချက် က အမြဲပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က မကြည်ညို သေးတဲ့သူတွေ ကြည်ညိုလာအောင်၊ ကြည်ညို ပြီးသားလူတွေ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ပိုပြီးတော့ ကြည်ညိုလာအောင် ဒီသိက္ခာပုဒ်တွေ ငါဘုရား ပညတ်ပါတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ တောင်မြို့ ဆရာတော်ကြီးက ပါသာဒိကဂုဏ်ဟာ အရေး ကြီးတယ်လို့ ပြောတာ။ သာသနာ့ဘောင်မှာ နေရင် စားတာသောက်တာ၊ နေတာထိုင်တာက စပြီးတော့ သိက္ခာပုဒ်လေးတွေနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ညီညွတ်အောင်နေထိုင်သင့်တယ်လို့ ဒီလိုလေး ကောက်ချက်တစ်ခု ချပေးတယ်။

တရားဟောနည်း

နောက်ပြီးတော့ .. တရားဟောတဲ့ဘုန်း ကြီးတွေအတွက် ဆရာတော်က ဘာကောက် ချက်ချပြသေးလဲဆိုတော့ 'ခု မြန်မာနိုင်ငံမှာ

ဆိုင်တာတစ်ကြောင်းကြောင့် ဒါကို မူအဖြစ်နဲ့ ယူပြီးတော့ တရားဟောပြီဆိုရင် ဒကာဒကာမ တွေကို ပြုပြင်စေချင်တဲ့စေတနာနဲ့ မှားတာလေး တွေ ထောက်ထောက်ပြီးတော့ ဟောဖြစ်တယ်။ ဘာလှူလို့ရှိရင် ဘာအကျိုးရတယ်လို့ ဒါမျိုး မဟောဖြစ်ဘူး။ ခုနကစာဖတ်ဖူးလို့လည်း ပါ တယ်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာလည်း ဒီလိုပြုပြင်ရေး တရားတွေ သိပ်လိုအပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ ခံယူချက် ရှိထားတယ်။ အရှင်ဘုရားတို့လည်း ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်မှာ ဒါမျိုးလေးတွေ ကြားဖူးထားတဲ့အခါ ကြီးလာလို့ ကိုယ်တရားဟောတော့မယ်ဆို ဆင် ခြင်နိုင်တာပေါ့ဘုရား။

ဘဝထဲကစာ

အဲဒီတော့ ... ဆရာတော် ကောက် ချက်ချပြတာက ကြည်ညိုဖွယ်မဆောင်ဘူးဆိုရင် ဒကာဒကာမတွေ သဒ္ဓါတရားပျက်နိုင်တယ်တဲ့။ ကိုယ့်ကျောင်းတိုက် ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်သာသနာ တော်မှာ ပါသာဒိကဂုဏ် ကြည်ညိုဖွယ်ဆောင်ပြီ ဆိုရင် ဒကာဒကာမတွေ သိပ်ပြီးတော့ သဒ္ဓါ တရားပွားပြီး ကုသိုလ်တွေဖြစ်နိုင်ပါတယ်တဲ့။ နောက်တစ်ချက်က တရားဟောတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ဘက်ကိုယက်တဲ့၊ ဆရာတော့်အလိုပြောရင် တော့ ဆွယ်တဲ့တရားမျိုးကို သိပ်မဟောပါနဲ့။ ကိုယ်ကျင့်တရားပြုပြင်တဲ့တရားမျိုး၊ လျှတဲ့ အခါမှာ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်နဲ့ လှူဒါန်းသင့် တယ်ဆိုတဲ့တရားမျိုး၊ ဒါမျိုးလေးတွေဟောပေးပါ တဲ့။ ဆရာတော်က အဲဒီမှာ လေးလေးနက်နက် ကြီး ကောက်ချက်ချထားတာ တွေ့ရတယ်ပေါ့။ အရင်ဘုရားတို့ မသိသေးရင်လည်း သိအောင်၊ သိရင်လည်း စိတ်ထဲမှာ လေးလေးနက်နက်ထား ပြီးတော့ နေတတ်အောင် ပြောပြတာပါ။

တရားဟောတယ်ဆိုတာဟာ … ဥပမာ ဒါနပေး လှူပွဲဆိုရင် ဒါနအကျိုးတွေပဲ အဟောများတယ် ပေါ့။ ဆရာတော်ကတော့ ဆွယ်တရားဆိုပြီး အဲဒီလောက်ထိ သုံးနှုန်းသွားတယ်။ သင်္ကန်းလျှု တယ်ဆိုရင် သင်္ကန်းလှူတဲ့အတွက် ဘာအကျိုး တွေရတယ်။ ဆွမ်းလှူရင် ဆွမ်းအတွက် ဘာ အကျိုးတွေရတယ်။ ဒီလိုတရားတွေချည်း ဟော နေတာကို စဉ်းစားသင့်ပါတယ်တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ... ခု သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးကို နိဂြောဓသာမဏေ ဟောတဲ့တရားဟာ အဲဒီလို ဆွယ်တရားမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းအောင် ညွှန်ပြတဲ့တရား ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ ကိုယ်ကျင့်ကို ပြုပြင်စေတတ်တဲ့တရားတဲ့။ ဆရာတော်က အဲဒီလိုကောက်ချက်ချပေးတယ်။ တပည့်တော်တို့ စာဖတ်တဲ့အခါ၊ စာလုပ်တဲ့အခါ ဒါမျိုးလေးတွေကို သိပ်လေ့လာသင့်တယ်နော်။ ဆရာတော်ကြီးက ခုခေတ်မှာ ဓမ္မ

ကထိကတွေ တရားဟောပြီဆိုရင် ဘာလှူလိုက် လို့ရှိရင် ဘာအကိူးရမယ်၊ ဒါမိူးတွေပဲ ဟော တာများနေတယ်တဲ့။ ဟိုတုန်းကတော့ သီရိ ဓမ္မာသောကမင်းကြီးကို နိဂြောသောမဏေလေး က တွေ့တွေ့ချင်း ငါ့ကြည်ညိုသွားအောင်ဆိုပြီး တော့ ဘာလှူရင် ဘာအကိူးရတယ်လို့ ဒါမိူး မဟောခဲ့ဘူးတဲ့။ အပွမာဒတရား သတိရှိနေ လို့ရှိရင် နိဗ္ဗာန်အထိရောက်နိုင်တဲ့အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကိုပဲ ဦးတည်ပြီးဟောသွားပါ တယ်တဲ့။ ဆရာတော်ကြီး ကောက်ချက်ချသလိုပဲ တပည့်တော်တို့ တရားဟောမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အတွက် ဒါ သိပ်ပြီးတော့ အရေးကြီးပါတယ်။ တပည့်တော်လည်း ဒီလို ဆရာတော် ကြီးရဲ့အာဘော်တွေကို ထိုက်သလောက် သိနေ တာတစ်ကြောင်း၊ ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့လည်း တိုက်

ထားညံ့နေရင် ဘယ်လိုထားရတယ်လို့ ပြင်တဲ့ မိဘ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။ ဒါ လက်ချိုးရေလို့ ရပါတယ်။

တပည့်တော်တို့လောကမှာလည်း သံ ဃာရာကျော်တဲ့ ဘုန်းကြီးစာသင်တိုက်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ပညာရေးမှာ ထိပ်ရောက် လာရင် ဆုပေးတယ်၊ ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်တယ်။ အဲဒီ ဘက် အားပေးပေမဲ့လို့ စိတ်ထားလေးတွေကျ တော့ ပြုပြင်ဖို့၊ ထိန်းကျောင်းဖို့ရာ မေ့လျော့နေ တတ်ကြတယ်။ ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီးက ဘယ်လို၊ တာယ်လို၊ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးက ဘယ်လို၊ အဲဒီဆရာတော်ကြီးတွေလို စိတ်ထားပြီးတော့ သာသနာတော်အတွက် အေးအေးဆေးဆေး ဘာသိဘာသာကြီး မနေပါနဲ့၊ ကြိုးစားကြပါလို့ ဒီလိုသြဝါဒတွေနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ပြုပြင်ပေးတဲ့ ကျောင်းတိုက်က ရှိတော့ရှိမှာပေါ့ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ နည်းမယ်လို့ တပည့်တော်တော့ ယူဆမိတယ်။

သင်ခန်းစာလေးတွေ

ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ တတ်နိုင် သမျှ ဒီကျောင်းမှာနေတဲ့ စာချဘု န်းကြီးတွေ ကလည်း စာချရုံလေးနဲ့တော့ မပြီးပါနဲ့။ ဩဝါဒ ပေးတဲ့အခါမှာလည်း ခု တပည့်တော်ပြောသလို ပေါ့။ စာတစ်ပုဒ်၊ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုထဲကနေ သင်ခန်းစာတစ်ခုခု ယူပြီးတော့ ပြင်စေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ပြောတာမျိုးလေးတွေ လုပ်ပေးပါ။ စာဝါသိမ်းခါနီး ငါးမိနစ်လောက်ပေါ့။ တစ်နာရီ လုံး စကားချည်းပြောလို့လည်း မကိုက်ဘူးပေါ့။ အဲဒါဆိုရင် စာက ရှေ့ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ အလွန်ဆုံး ဆယ်မိနစ်လောက်ထက်တော့ မပိုနဲ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘရိတ်လေးတော့ ထိန်းထား ပေါ့။ အဲဒါမျိုးလေးတွေ ပြောပြောပြီးတော့

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တပည့်တော်လည်း တစ်နေ့က ဘုန်း ကြီးပျံတစ်ခုမှာ တရားဟောဖို့ရာအတွက် တာ ဝန်ကျလို့ စာပြန်ကြည့်ရင်း တွေးမိတာလေးတွေ ပြန်ပြောပြတာပါ။ အဲ … စောစောက ဒုတိယ သင်္ဂါယနာတင်ပြီးသွားတဲ့ ရဟန္တာမထေရ်တွေ ဟာ တကယ်ဆို အေးအေးဆေးဆေး ဖလ သမာပတ်လေး ဝင်စားနေလို့ရတယ်။ သို့သော် အေးအေးဆေးဆေး မနေကြဘူး။ နောင်တစ် ချိန်မှာ သာသနာတော်အတွက် ဘေးရန်ပေါ်ရင် ကာကွယ်ဖို့ဆိုပြီးတော့ ရှင်သိဂ္ဂဝနဲ့ ရှင်စဏ္ဍဝဇ္ဇီ မထေရ်နှစ်ပါးကို သေချာမှာပြီးတော့ လုပ်သွား ကြတယ်။ တပည့်တော်တို့စာချဘုန်းကြီးတွေက လည်း စာချပြီဆိုရင် စာလေးတစ်ခုတည်း မချ ဘဲနဲ့ တပည့်တွေ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ လွဲနေ တယ်ထင်ရင် တည့်မတ်အောင် စသည်ဖြင့် ဆုံးမစကားလေးတွေ ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ် စသည်ဖြင့် ပြောပေးပါ။ ဒီလိုဆို အနာဂတ် သာသနာအတွက် မျိုးဆက်သစ်၊ မျိုးဆက် ကောင်းလေးတွေလည်း မွေးပြီးသားဖြစ်သွား မယ်။ စာတစ်ခုတည်းသင်ရုံနဲ့ကတော့ မလုံ လောက်တော့ဘူးဆိုတာ တပည့်တော်တို့ ခေတ် ကြီးကနေပြီးတော့ သင်ခန်းစာအနေနဲ့ပြနေပြီ။

အတတ်ပညာနဲ့ အသိပညာ

အခု တပည့်တော်တို့ အတန်းကျောင်း ပညာရေးဆိုရင်လည်း ကိုယ့်သားသမီးတွေ ဆေး မှတ်မီအောင် စသည်ဖြင့် ဒီဘက်မှာတော့ သိပ် အားပေးကြတယ်။ အဲဒီလို အတတ်ပညာတွေ ဘက် အားပေးသလောက် အသိပညာဘက်မှာ ကျ သိပ်အားနည်းလာတယ်။ အသိပညာဘက် ဆိုတာက ကိုယ့်သားသမီး စိတ်ထားလေးတွေ ကောင်းနေရင် ဒါလေးတွေကြိုဆိုပြီးတော့၊ စိတ်

သိပ်ပေါများလာပြီဆိုရင် 'ဟာ … ဒီကျောင်းက ချောင်တယ်၊ တစ်နှစ် တစ်နှစ် ဘာတွေ ဘာတွေ ရတယ်'ဆိုပြီးတော့ အချောင် သမားတွေ ဝင်လာတတ်တယ်။ အလုပ်သမား မရှိတော့ဘူးပေါ့ဘုရား။ အချောင်နေ အချောင် စားပဲ များသွားတယ်။ အဲဒီလို သာသနာ့ဝန် ထမ်းနည်းပြီး သာသနာ့ဝန်စီးတွေ များလာရင် ကျောင်းတိုက်လည်း ပျက်တယ်။ သာသနာ လည်း သိက္ခာကျတယ်။

ကဲ ... ဒီနေ့ည အချိန်ကလည်း စေ့ သွားပြီ။ ဒါကြောင့် အရှင်ဘုရားတို့လည်း ခု ပြောပြခဲ့တဲ့ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးလို စာပေ ထဲကနေ သင်ခန်းစာတွေကို ထုတ်နုတ်ယူပြီး တော့ ကိုယ့်ကျောင်းတိုက်၊ ကိုယ့်သာသနာ အတွက် ကိုယ်စီကိုယ်င ပြင်ဆင်နိုင်သော ရဟန်း သာမဏေများ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

စိတ်ဓာတ်လေးတွေ ပြုပြင်ပေးသွားရင် တပည့် တော်တို့ဟာ သာသနာမှာ သိပ်ပြီးတော့ ကျက် သရေရှိတဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေကို ရလာပါလိမ့် မယ်။ ခုလည်း ဒီသင်္ဂါယနာအခန်းကို ကြည့် ခြင်းအားဖြင့် သင်္ဂါယနာအခန်းထဲကနေ အတု ယူစရာတွေ အများကြီးသွားတွေ့တယ်။

နောက်ဆုံး သင်ခန်းစာတစ်ချက်ယူရမှာ က ရှိသေးတယ်။ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးက သာသနာကို သိပ်ကြည်ညိုတဲ့အခါမှာ ပစ္စည်း လေးပါး ပုံအောပြီးတော့ လှူလာတယ်။ ပုံမှန် လှူနေကျ တိတ္ထိ ၆ သောင်းကို ဖယ်ရှားပြီးတော့ ရဟန်းတော် ၆ သောင်းကို နန်းတွင်းမှာ အစား ထိုး ဆွမ်းကပ်တယ်။ ကိုးကွယ်တယ်။ အဲဒီမှာ တိတ္ထိတွေက စားဝတ်နေရေးကျပ်တည်းလာပြီး သာသနာတော်မှာ အချောင်သမားတွေအဖြစ်နဲ့ ဝင်လာကြတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဘာကောက်ချက် ချနိုင်လဲဆိုတော့ 'သာသနာမှာ ပစ္စည်းလေးပါး ပေါများလာရင် အချောင်သမားတွေ ဝင်လာ တတ်တယ်'ဆိုတဲ့ ဒီတစ်ချက် ထွက်လာတယ်။ အချောင်သမားတွေ ဝင်လာပြီဆိုရင်လည်း သာ သနာတော် ပျက်စီးပြီပေါ့။

အလုပ်လုပ်နိုင်ရုံ

ဒါကြောင့် ပစ္စည်းလေးပါးဆိုတာ အ လုပ်လုပ်နိုင်ရံပြည့်စုံရင် တော်ပြီ။ သာသနာ အတွက်အလုပ်လုပ်နိုင်၊ စာကျက်နိုင်၊ စာသင် နိုင်၊ ဘုရားဝတ်တက်နိုင်၊ တရားထိုင်နိုင်၊ ဒါ လောက်ဆိုရင် တော်ပြီ။ သိပ်ပြီးတော့ အများ ကြီးကို တပည့်တော်လည်း မတောင့်တပါဘူး၊ အရှင်ဘုရားတို့လည်း ဒီလောက်ကလေးနဲ့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်နိုင်အောင် နေပေးကြ ပါ။

www.dhammadownload.com

တာဝန်ကိုယ်ခ်ီ

၁၃၆၅ ခု၊ တပေါင်းလကွယ်နေ့ ၂၀၀၄ ခု၊ မတ်လ ၂၀ ရက်၊ စနေနေ့ ည

> ဒါလောက်ဆိုရင် ပြည့်စုံလောက်ပါပြီ။ တစ်ပါးမှလည်း အသစ်မပါဘူး။ အား လုံး အဟောင်းတွေချည်းပဲ။ အဲ … ဒီကြားထဲက တစ်ခုခုဖြစ်လာပြီဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ပြဿနာကို ကိုယ့်ဘာသာ ရှေ့ထွက်ပြီးတော့ ရှင်းလင်းပါ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြဿနာကျတော့ မထီလေး စားနဲ့ ရှောင်ချင်တယ်။ အပြင်ရောက်ရင် ဟို လုပ်ချင်ဒီလုပ်ချင်နဲ့ ကျောင်းပြောင်းပါဆိုတော့ ပေကပ်နေတယ်။ ဒါမျိုးတွေက မကောင်းဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတ္တိရှိရှိ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ကိုယ် လုပ်ပြီးတော့ အပြစ်ဖြစ်ပြီဆိုရင် ကိုယ့်ဘာသာ သတ္တိရှိရှိပဲ ထွက်သွားပေး။ စိတ်ဓာတ်လေးတွေ ပြောင်းလိုက်ရင် ဘယ်နေရာမှာမဆို သူတော် ကောင်းဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။ တချို့က သတ္တိမရှိဘူး။ အပြစ်တော့ လုပ်တယ်။ ခံကြစို့ဆိုရင် ဟိုဝေ့ ဒီဝေ့နဲ့ မုသာဝါဒတွေက သိပ်ပြောတတ်တာ။ ဒါလေးတွေ တပည့်တော်တို့ကျောင်းမှာ ခုထက် ထိ ရှိသေးတယ်။ အများစုက ထိုက်သလောက်

ခါတိုင်းခါလိုပဲ

တပည့်တော်တို့ ဒီရက်ပိုင်းမှာ အစိုးရ စာမေးပွဲတွေဖြေဖို့ ရှိတယ်။ ကားစီစဉ်ဖို့ရာ မနက်ဖြန် ဦးဣန္ဒာစာရက တပည့်တော်ဆီလာ ပြီး၊ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီးတော့ ကားစုံစမ်း ထားပါ။ ဒီကနေ စာဖြေဌာနကို ကားနဲ့သွားပြီး တော့ အပြန်မှာတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခြေကျင်ပဲ ပြန်ကြွခဲ့ကြပေါ့ဘုရား။ ဒီနှစ်က စာဖြေသံဃာ ကလည်း နည်းပါတယ်။ အထူးတော့ တပည့် တော် ဘာမှမပြောလိုပါဘူး။ ခါတိုင်းခါလိုပဲ ပါသာဒိကဂုဏ်ဆောင်ပြီးတော့ ကျောင်းတိုက် စည်းကမ်း၊ ဝိနည်းစည်းကမ်းနဲ့အညီ ကြွကြပါ။

ကျောင်းလည်း မဟုတ်တော့ ကိုယ်စီကိုယ်င စာကိုကြိုးစားလုပ်ရင်း တစ်ဖက်ကလည်း ကျရာ တာဝန်လေးတွေ ထမ်းဆောင်နေရတယ်။

သဒ္ဓါတရားနည်းတဲ့လက္ခဏာ

ဒါကိုပဲ စာက ဘာမှမရောက်သေးဘဲနဲ့ ကိုယ့်လုပ်ငန်းအလှည့်ကျတဲ့အချိန် ဟိုအစားထိုး ချင်ရတာနဲ့၊ ဒီအစားထိုးချင်ရတာနဲ့။ ဒါတွေက ဝတ်ပျက်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ မကောင်းပါဘူး။ ကိုယ်တစ်ပါးတည်း နေတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ စာချည်းကျက်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ စာပဲကျက်ရ တဲ့ကျောင်းကို ပြောင်းရုံရှိတာပဲ။ တပည့်တော် ဒါ ပြင်စေချင်လို့ ပြောတာပါ။ ကျန်တဲ့သံဃာ တွေလည်း ရှိသေးတယ်။ တချို့က ဆွမ်းချိုင့် ဆွဲနေရတာ ဘာဖြစ်တယ်၊ ဘာတော့ မလုပ်ချင် ဘူး၊ ဒါမျိုးလေးတွေ ကြားရသေးတယ်။ ဒါ သဒ္ဓါတရားနည်းတဲ့လက္ခဏာ။ ဘယ်သူတွေလဲ ဆိုတာတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိပေါ့။ သိတဲ့ အတိုင်း ပြင်နိုင်လို့ရှိရင် အကောင်းဆုံးပဲ။

ဘပည့်တော်ကတော့ ပြင်ဖို့ပဲ ပြောပြီး တပည့်တော်ကတော့ ပြင်ဖို့ပဲ ပြောပြီး ပြီ။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရတော့ နာမည်တပ်ပြီး သိပ် မပြောလိုပါဘူး။ တချို့က တော်တော်ကြီးကို သဒ္ဓါတရားနည်းတဲ့ လက္ခဏာတွေ့ရတယ်။ သီလဆိုတာ သဒ္ဓါတရားဦးစီးမှဖြစ်တာ။ ဒီ ကျောင်းမှာက ကိုယ်စီကိုယ်စီ ဝေယျာဝစ္စလေး တွေလုပ်၊ စာလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် တတ်နိုင် သမျှကျက်၊ ဒီလိုနေရတာ။ အတန်းကြီးသွားတဲ့ အခါကျတော့ စာအရေးကြီးရင်ကြီးသလို သူ့ ဟာနဲ့သူ တပည့်တော်တို့ သင့်တော်အောင် လုပ်ပေးမှာပါ။ ဒါကိုပဲ ခုကတည်းက ဘာမလုပ် ချင်ဘူး၊ ဘာလေးမှလုပ်ချင်တာ၊ ဒါမျိုးတွေဟာ ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာမဟုတ်ဘူး။

ကောင်းနေပေမဲ့လို့ တချို့ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် ဝန်မခံချင်တဲ့၊ ဝန်မခံတဲ့အပြင် မေးတာတောင်မှ မုသာဝါဒလေးတွေ တော်တော်သုံးချင်တဲ့ သံဃာ လေးတွေ ရှိသေးတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတိ ထားပါ။ ပြုပြင်ထားပါ။

အလုပ်ကိုယ်စီရှိ

ကိုရင်တစ်ပါးအကြောင်း တပည့်တော် ပြောဦးမယ်။ သူက စာကဖြင့် ပထမဆင့်တောင် လေ့ကျင့်ခန်း ရှိသေးတာ။ ဆွမ်းပြင်တာဝန်ကျ ပြီဆိုရင် စာမေးပွဲရှိလို့ အကြောင်းပြပြီး လူစား ထိုးတယ်တဲ့။ ဒါတွေက မလုပ်သင့်ပါဘူး။ ဒီမှာ အားလုံး ကိုယ်စီကိုယ်စီ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ရှိနေ တာပဲ။ ကိုယ်က ဘာမှလည်း မဟုတ်သေးဘူး။ စာမေးပွဲလေးမှ စ,ကာရှိသေးတယ်။ ဒီဆွမ်းပြင် အလုပ်လေးမှ စေတနာပါအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဟိုအစားထိုးရတာနဲ့ ဒီအစားထိုးရတာနဲ့။ ဒါ တပည့်တော် ဒီကိုရင်ကိုဦးတည်ပြောပေမဲ့ အား လုံးအတွက် ပြောတာနော်။ အားလုံး ဆိုကြည့် စမ်းပါ။

> ်ဝတ္တံ အပရိပူရေန္ဘော၊ သီလံ န ပရိပူရတိ။ အသုဒ္ဓသီလော ဒုပ္ပညော၊ စိတ္တေကဂ္ဂံ န ဝိန္ဒတိ။'

ဒီနေ ရာမှာ ဆိုလိုရင်းကတော့ 'ဝတ္တံ အပရိပူရေန္ဘော၊ သီလံ န ပရိပူရတ်'ပေါ့။ တပည့်တော်တို့ ကိုရင်ဆိုရင် ကိုရင်သီလ၊ ရဟန်းဆိုရင် ရဟန်းသီလ၊ လူဆိုရင် လူသီလ၊ ဒါလေး ထိန်းပြီးတော့ အေးအေးနေတယ်။ ဒါလောက်လေးနဲ့ မပြီးပါဘူး။ အားလုံးကိုယ်စီ ကျင့်ကြရမယ့် ဝတ်အကျင့်တွေ ရှိတယ်။ ဥပမာ တပည့်တော်တို့ ဒီကျောင်းတိုက်မှာဆိုရင် သူဌေး

သိမ်ဝင်ချိန်ရောက်မှ သင်္ကန်းမကပ်ရသေးမှန်း သိတယ်။ တပည့်တော်ကလည်း ပြောဖို့မေ့နေ တယ်။ ဒါကြောင့် ရဟန်းခံရှိလာပြီဆိုရင် ဘာ တွေ ကြိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ နှလုံးသွင်းပေးပါဦး။ တပည့်တော်လည်း ဒီကျောင်းရောက်စကဆို မြစကြာဆရာတော်က ဘာမှမခိုင်းပေမဲ့လို့ ကိုယ့်အသိစိတ်နဲ့ကိုယ် ဘာကိစ္စရှိရင် ကြိုတင် ပြီးတော့ ဘာလုပ်ရမယ်၊ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုပြီး သူမခိုင်းလည်း သွားလျှောက်ပြီးတော့ လုပ်ခဲ့ တယ်။ အဲဒီနည်းတူ လုပ်ပေးကြပါ။

ရဟန်းခံဆိုတာ တစ်ခါပြီးရင် ပြီးသွား တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြိုလုပ်ရမယ်၊ အာဂန္တ လာလို့ရှိရင် ဘာတွေပြင်ထားရမယ်၊ စသည် ဖြင့် အမြဲတမ်း မှတ်သားထားရမယ်။ မနက်ဖြန် ဆို စကြာဆရာတော်ကြီးတို့ လာလိမ့်မယ်။ သိမ်ပေါ်မှာပြင်ထားမယ်ဆိုရင် သိမ်ပေါ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ ဦးပညာတိက္ခတို့က ကြိုပြီးတော့ပြင်ထားပါ။ လိုအပ်ရင် တပည့်တော်ဆီ လာပြီး အကျိုးအ ကြောင်းလျှောက်ပါ။ အဲဒါဆိုရင် တပည့်တော် လည်း သိပြီးသားဖြစ်လို့ ပိုကောင်းတာပေါ့။

တာဝန်ကိုယ်စီ

နောက်ပြီးတော့ ... ဒီနေ့လိုဟာမျိုးပေါ့။ အလှူရှင်က ပြီးရင် သင်္ကန်းလောင်းဦးမယ်။ သူတို့က တရားလည်းဟောပေးပါလို့ လျှောက် ထားတော့ သူတို့သဒ္ဓါတရားငဲ့ပြီး တပည့်တော် တို့က လုပ်ပေးရတယ်။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ သူတို့ လာလို့ရှိရင် တန်းပြီးတော့ သင်္ကန်းလူဖြို့ နေရာချတာတို့၊ အလှူစာရင်းရေးတာတို့ဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်က ချက်ချက်ချာချာ လုပ်ပေးတတ်ရ မယ်။ သူတို့ထဲက ပဓာနဖြစ်တဲ့လူကို ခေါ်ပြီး တော့ ရေးလိုက်ရင် ဒါလေးတွေက သိပ်မကြာ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

အဲဒီတော့ ... အခုပြောတဲ့ကိုရင်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြင်ထားပါ။ ကျန်တဲ့သံဃာတွေ ကလည်း ပြင်ထားလို့ရှိရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။ မပြင်ဘူးဆိုရင်တော့၊ စာလေးသက်သက်ကျက် ရုံနဲ့ဆိုရင်တော့ ကြာလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ ရေရှည်လက်တွဲလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျန်တဲ့ သံဃာတွေက လုပ်နေတယ်။ သူကတော့ ဘာမှ လည်း ကျောင်းတိုက်ရဲ့အကျိုးကိုဆောင်မှု မရှိသေးဘဲ စာပဲကျက်ချင်တယ်။ ကြာလို့ရှိရင် ဒီကျောင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ဝေးပြီးတော့ လွင့်ထွက် သွားလိမ့်မယ်။ မကောင်းဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘက်စုံတော်အောင် လုပ်ပေးပါ။

အကြီးသုံးပါး

မနက်ဖြန်မနက် ရဟန်းခံနဲ့ စပ်ပြီး တော့ တပည့်တော်ပြောဦးမယ်နော်။ အကြီးတွေ ဖြစ်တဲ့ စာချဘုန်းကြီး ဦးဇာဂရတို့၊ ဦးဣန္ဒာစာရ တို့၊ ဦးသီလာနန္ဒတို့ အားလုံးပေါ့။ ဒါလေးတွေ မှတ်ထားပေးပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ သိမ်ဝင်ခါနီးမှ ရဟန်းလောင်းက သင်္ကန်းမကပ်ရသေးတာတွေ ဖြစ်လို့ တပည့်တော် လောလောလောလောနဲ့ လုပ်ခဲ့ရတာတွေရှိတယ်။ အကြီးဖြစ်လာပြီဆိုရင် သတိထားပါ။ ဒါလေးတွေက မသိသေးရင် လည်း တပည့်တော်ဆီကို လာလျှောက်ပါ။ သင်္ကန်းကပ်တာ ဘယ်အချိန်ကြို့ကပ်မလဲ၊ သိမ် ဘယ်အချိန်ဝင်မလဲ၊ လာမေးပါ။ နီးမှ ဟိုဟာ လုပ်ရ ဒီဟာလုပ်ရဆို အဆင်မပြေဘူး။ အရှင် ဘုရားတို့ အကြီးသုံးပါးက အဲဒါလေးတွေကို ကိုယ်စီကိုယ်စီ တာဝန်ယူထားပါ။

တပည့်တော်က အာဂန္တုလာတယ်၊ ဧည့်သည်လာတယ်နဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ မေ့ချင်မေ့ တယ်။ အရင်တစ်ခါ ရဟန်းခံတုန်းကလည်း

စေတနာပါပါနဲ့ လုပ်သွားကြဖို့လိုတာပဲ။ တချို့ ဆို သာမဏေကျော်ဘွဲ့မရပေမဲ့လို့ စာလည်း အခြေခံလေးတွေက စပြီးတော့ တော်တော်များ များ ပိုင်နေတယ်။ ထိုက်သလောက်လည်း ပြန် ချနိုင်တယ်။ သူတို့မှာ လုပ်နိုင်စွမ်းအပြည့်ရှိတယ် လို့ တပည့်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ အားလုံး ထိုက်သလောက် ဗျတ္တပဋိဗလကတော့ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီဖြစ်နေတယ်ပေါ့ဘုရား။ အဲဒါကြောင့်မို့ မနက်ဖြန်ရဟန်းခံမျိုးဆိုရင် ဆရာတော်ကြီးတွေ ကြွလာမှ ဘယ်သူသွားပြီးတော့ ဘာလုပ်လိုက် ပါ၊ ဒါမျိုးမဟုတ်ဘဲနဲ့ အကြီးဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူ့နေရာနဲ့သူ သင့်ရာလူကို ဘယ်သူက ဘာ တာဝန်ယူထား စသည်ဖြင့် တာဝန်ပေးပြီးတော့ အစီအစဉ်ကျကျ လုပ်ပေးပါ။

ဓမ္မာနုဂ္ဂဟ

အချိန်တန်ရင် အားလုံး ပြီးစီးနေပါစေ။ ဥပမာ ... မနက် ၇ နာရီခွဲ သိမ်ဝင်မယ်ဆိုရင် ၇ နာရီခွဲတာနဲ့ တန်းဝင်နိုင်ပါစေ။ တစ်ခါတစ်ရံ မှာ အငယ်ဦးဇင်းတွေက မသိလိုက်လို့ဆိုပြီး သူတို့ကို သွားခေါ်နေရတာ ရှိသေးတယ်။ တစ် ခါတစ်ရံကျတော့လည်း သူတို့ မပါဘူးထင်လို့ တဲ့။ ဒါမျိုးမလုပ်ပါနဲ့။ တပည့်တော်တို့ ဒီမှာ ရဟန်းနည်းနည်းလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ကိုယ့် ပင့်သည်ဖြစ်စေ၊ မပင့်သည်ဖြစ်စေ အားလို့ရှိရင် လိုက်ပေးပါ။ ဒါ ဓမ္မာနုဂ္ဂဟနဲ့ ချီးမြှောက်ရာ ရောက်ပါတယ်။ ဒကာဒကာမတွေရဲ့ ပစ္စည်း အင်အားအရ လှူတာကတော့ သူတို့ တတ်နိုင် သမ္မ လှူနိုင်သလောက်ပဲ လှူခိုင်းရမှာပဲ။ သိမ်ဝင်သံဃာပိုလာလို့ဆိုပြီး ပိုပြီးတော့ ဆွဲ ဆောင်ခွင့်လည်း မရှိဘူး။

အဲဒီတော့ ... အားလုံး တုံးခေါက်ပြီ

ဘူး။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘူးဆိုရင် အချိန်တွေက ဆွမ်းစားခိုန်တွေအထိ ရောက်သွားပြီးတော့ အား လုံး ကွက်တိမဖြစ်တော့ဘူးပေါ့ဘုရား။

အဲဒီတော့ ... အကြီးကလည်း အကြီး တာဝန်၊ အငယ်ကလည်း အငယ်တာဝန်၊ ကိုယ့် ဟာကိုယ် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို 'ဘာလုပ် သင့်လဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်သင့်လဲ' ကြိုတင်ပြီးတော့ စိတ်ထဲမှာ စွဲမြဲထားပါ။ စာမေးပွဲနီးပြီဆိုရင် ဖောင်ထိုးဖို့ စတာတွေမှာလည်း အလားတူပဲ။ အစိုးရစာမေးပွဲနဲ့စပ်ရင် စာချဘုန်းကြီးဦးဇာဂရကို တပည့်တော် တာဝန်လွှဲထားတယ်။ ဖြေလို့ အောင်ပြီးရင် အောင်လက်မှတ်ကိစ္စတွေဘာတွေ အထိ သူလုပ်လိမ့်မယ်ပေါ့။ ခုလည်း သူ ဒါတွေ လုပ်နေတာပါပဲ။ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့လည်းလုပ်ဖို့ တပည့်တော် တာဝန်ပေးတာပါ။ အသင်းစာမေး ပွဲတွေနဲ့စပ်ရင်တော့ ဦးဣန္ဒာစာရက လုပ်ပေး လိမ့်မယ်။ ဖောင်ယူဖို့ ပို့ဖို့က စပြီး အားလုံး သူ တာဝန်ယူနေတယ်။ တပည့်တော်ကတော့ နောက်ကနေပဲ အခက်အခဲရှိလာရင် ကူညီပေး မယ်ပေါ့။ ဒီလို တာဝန်ယူပြီးတော့ အားလုံး ကိုယ်စီကိုယ်စီ လုပ်နေကြတယ်။ အဲ … နောက် လိုက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း စာမေးပွဲဖြေခါနီးမှ ဓာတ်ပုံမရှိလို့၊ မွေးသက္ကရာဇ်မသိလို့ဆိုတဲ့ ကိုယ့် တာဝန်ကိုယ် မကျေတာလေးတွေ မဖြစ်ပါစေနဲ့။

ဗျတ္တပဋိဗလဖြစ်ပါတယ်

ဒီကျောင်းမှာ လုပ်ထားတဲ့ပုံစံအရ အ သီးသီး အားလုံးဟာ ကိုယ်စီအရည်အသွေးလေး တွေ ထိုက်သလောက်ရှိပါတယ်။ သာမဏေ ကျော်မရလို့၊ ဓမ္မာစရိယမပြီးလို့ စသည်ဖြင့် ဘာမှအားငယ်စရာ မလိုဘူး။ ကိုယ်ကျရာနေရာ၊ ကျရာတာဝန်ကို အကောင်းဆုံး စေ့စေ့စပ်စပ်

တည်း။

(၃) ကျွတ်ထိုက်ကြပေ များဝေနေ၏ ဣန္ဒြေစရိုက် သူ့အကြိုက်ကို နှိုက်ချွတ်စုံလင် အကုန်မြင် သဗ္ဗဉ်ဉာဏ်တော်အစွမ်းတည်း။ အဲဒါဟာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အစွမ်း သုံးပါးပဲ။ ပါဠိလိုကတော့ –

'ဓာနိတဗ္ဗံ ပဇာနာတိ၊ ဒေသိတဗ္ဗမွိ အာသယံ။ ဒေသကော ယေန ဉာဏေန၊ ဒေသေတု တဿ တေဇသာ'တဲ့။

ရှေ့ဆုံးနှစ်ပါဒက အဓိကပါပဲ။ (၁) ဇာနိတဗ္ဗံ ပဇာနာတိ။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရဲ့ပထမ အစွမ်းသတ္တိက သိထိုက်တာမှန်သမျှ အားလုံးကို သိတယ်တဲ့။ (၂) ဒေသိတဗ္ဗမွိ ပဇာနာတိ။ ဒုတိယအစွမ်းသတ္တိက ဟောတော့မယ့်တရား နည်းလမ်းတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် တရားဆင်နည်း တွေကိုလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သိတော်မူ တယ်တဲ့။ နံပါတ်(၃) အာသယမွိ ပဇာနာတိ။ နာယူမယ့်သတ္တဝါတွေရဲ့ ဣန္ဒြေစရိုက်ကိုလည်း သိတယ်တဲ့။ ဘယ်လိုဟောလိုက်ရင် ကျွတ်သွား မယ်၊ ဘယ်လိုဟောလိုက်ရင် နားလည်သွားမယ် စသည်ဖြင့် နားလည်စေချင်တဲ့ စေတနာတော်နဲ့ အာသယာနုသယဉာဏ်၊ ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိ ဉာဏ်တွေဦးစီးပြီး သတ္တဝါတွေရဲ့ စရိုက်ကို

အတုလေးမျှ

ဒီသုံးချက်နဲ့ ပြည့်စုံတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားပွဲ တစ်ပွဲတစ်ပွဲမှာ ကျွတ် တမ်းဝင်တဲ့သတ္တဝါတွေ များသွားတော့တာပေါ့။ အဲ … ဆရာတော်ကလည်း သူကျမ်းစာရေးတဲ့ အခါ၊ သူစာချတဲ့အခါ၊ သူတရားဟောတဲ့အခါ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

ဆိုရင် အငယ်တွေက အရင်ရောက်နှင့်နေပါစေ။ ဆရာတော်ကြီးတွေရှိနေပြီဆိုရင်လည်း အပြင် ဘက်မှာ ရုံးစိရုံးစိမလုပ်ပါနဲ့။ ထိုင်သင့်ပြီဆိုရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရဲရဲတင်းတင်း ဝင်ပြီးတော့ ထိုင်ပါ။ သတ္တိရှိရှိနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး တည် တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး လုပ်သွားလို့ရှိရင် ဘယ်နေရာ မှာဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ရတာ တော်တော်လေးကောင်း ပါတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ မထိုင်ရဲသလို ထိုင်ရဲသလို၊ ဟိုနားမတ်တတ် ဒီနားမတ်တတ်နဲ့ စကားရပ်ပြောနေပြီဆို ကြည့်မကောင်းဘူး။ ဆရာတော်ကြီးတွေရှေ့ဆိုလည်း ဒါမျိုးတွေက မတင့်တယ်ဘူးပေါ့ဘုရား။ အားလုံး ဂရုစိုက်ပေး ကြပါ။ ဒါ တပည့်တော် သတိရလို့ ပြောတာ။

သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အစွမ်းသုံးပါး

ဒီနေ့ တပည့်တော် ပြောချင်တာက … တပည့်တော်တို့ တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အယူအဆတစ်ခုပါ။ ဆရာတော်ကြီးက သူ စာချတာ၊ တရားဟောတာ၊ ကျမ်းစာရေးတာက စပြီးတော့ 'သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အစွမ်းသုံးပါး ကို အာရုံပြုပြုပြီးတော့ အဲဒီသဗ္ဗညုတဉာဏ်ရဲ့ အတုလေးမျှဖြစ်ပါစေ ဆိုပြီး ဒီသဗ္ဗညုတဉာဏ်ရဲ တော်ကိုအတုလိုက်ပြီးတော့ လုပ်လေ့ရှိပါတယ် တဲ့။ အဲဒါအကြောင်းလေး တပည့်တော် အချိန် ရသလောက် ပြောပြမယ်။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်စွမ်း သုံးပါးကို အားလုံး ဆိုကြည့်လိုက်ပါ။

(၁) သိရန်မှန်က မကျန်ရအောင် လုံးဝစုံလင် အကုန်မြင် သဗ္ဗဉ်ဉာဏ်တော်အစွမ်း တည်း။

(၂) သိသည့်တရား များအပြား၌ ဟောထားစဖွယ် နည်းသွယ်သွယ်ကို ခြယ်လှယ် စုံလင် အကုန်မြင် သဗ္ဗဉ်ဉာဏ်တော်အစွမ်း

ကိုယ်တိုင်က နားမလည်ဘူးဆိုရင် မကောင်း ဘူး။ ဒါကြောင့် နံပါတ်(၁)ဖြစ်တဲ့ 'ဓာနိတဗ္ဗံ ပဇာနာတိ'အရ စွမ်းအားရှိသမျှ ကိုယ်ချမယ့် ကျမ်းစာနဲ့စပ်ပြီးတော့ သိအောင်လုပ်ပါတဲ့။ သိ အောင်လုပ်ပါဆိုတာ စာချဘုန်းကြီးဖြစ်မှလား။ မဟုတ်ပါဘူး။ စာသင်သားဖြစ်တုန်းလည်း ကိုယ်တက်နေတဲ့ ကျမ်းစာလေးတွေမှာ မှတ်စု မှတ်ရာနဲ့တင်မကဘဲနဲ့ ကျမ်းရင်းတွေထိ ကျေ အောင်လုပ်သွားပါ။ ဒါကို ပြောချင်တာ။

ဒုတိယအတု

ဒုတိယက 'ဒေသိတဗ္ဗံ ပဇာနာတိ'တဲ့။ မြတ်စွာဘုရားဟာ တရားဆင်နည်းပြင်နည်းတွေ နားလည်သလိုပဲ ကိုယ်စာချတော့မယ်ဆိုရင် လည်း ဒီနားလေးက ခက်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ကြိုတင်ပြီးတော့ ဘယ်လို ဘယ်လို နွဲပြောလိုက် ရင် တပည့်တွေနားလည်သွားမယ် စသည်ဖြင့် ကြိုတင်ပြီးတော့ ပြင်ထားဆင်ထားရမယ်တဲ့။ ခက်ခဲတဲ့အရာတစ်ခုကို နားလည်အောင်ဘယ်လို ပြောမလဲဆိုတဲ့ ဆင်နည်းတွေပြောနည်းတွေကို ကြိုတင်ပြီးတော့ နှလုံးသွင်းထားရတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ စာချခိုန်ကျမှ သွားပြီးတော့ချတယ်၊ ကြိုတင်လည်းကြည့်မထားဘူး၊ ဘယ်လိုပြော မယ်လည်း စဉ်းစားမထားဘူးဆိုရင် အဲဒီစာချ ဘုန်းကြီးစာဝါ တပည့်တွေ နားမလည်နိုင်ဘူး။ နားမလည်ဘူးဆိုရင် အကျိုးရှိသင့်သလောက် မရှိတော့ဘူးပေါ့။ စာချတယ်ဆိုတာ တပည့်တွေ နားလည်ဖို့အတွက် ချတာပဲ။ သူတို့နားမလည် ဘူးဆိုရင် ဒီစာဝါဟာ တန်ဖိုးရှိသင့်သလောက် မရှိတော့ဘူး၊ အကျိုးရှိသင့်သလောက် မရှိတော့ ဘူးပေါ့ဘုရား။

မှာ ဒီသုံးပါးရဲ့အတုလေးဖြစ်ဖြစ် အတုယူပြီး တော့ သူ ရေးသားပို့ချဟောပြတဲ့အကြောင်း ပြောထားတယ်။ အဲဒီတော့ တပည့်တော်တို့ ကလည်း ဆရာတော်ကြီးတပည့်ပီပီ ဆရာတော် ကြီးကိုနည်းမှီပြီးတော့ အတုယူကြည့်ကြမယ်ပေါ့ ဘုရား။

ပထမအတု

တပည့်တော်တို့ကျောင်းက စာသင် စာချ အဓိကထားတယ်။ တရားဟောတာတွေ ကတော့ တစ်ခါတစ်ရံမို့ ထားတော့။ အဲဒီတော့ စာချတော့မယ်ဆိုရင် 'ဇာနိတဗ္ဗံ ပဇာနာတိ'၊ ဒါလေးကို အတုယူပြီးတော့ … ဥပမာ ကိုယ်က ပဋ္ဌာန်းပို့ချမယ်၊ ဋီကာကျော်ပို့ချမယ်ဆိုရင် ဒီပဋ္ဌာန်းနဲ့စပ်တဲ့၊ ဋီကာကျော်နဲ့စပ်တဲ့ ကျမ်းတွေ ကို စွမ်းအားရှိသမျှ လေ့လာပြီးဖြစ်နေရမယ်။ သိပြီးဖြစ်နေရမယ်။ သိအောင်ဆိုတာလည်း လေ့လာမှသိမှာပဲ။ ကိုယ်ချမယ့်ကျမ်းကို 'ကိုယ် ဘာနားမလည်ဘူးလဲႛ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရမယ်။ ယောင်ဝါးဝါးမချရဘူး။ ပထမကြီးတန်းချမယ် ဆိုရင် ပထမကြီးတန်းဆိုင်ရာတွေကို ကိုယ်က အရင်သိအောင်လုပ်ရတယ်။ ယမိုက်ဆိုရင်လည်း ယမိုက်ဆိုင်ရာအားလုံးကို ကိုယ်က အရင်သိ အောင် လုပ်ရမယ်။

ဒီလိုအတုလိုက်လိုက်လို့ရှိရင် ဘာဖြစ် လဲဆိုတော့ … ကိုယ့်မှာလည်း ဒီကျမ်းစာပို့ချ တော့မယ့်ဆိုရင် ဒီကျမ်းစာနဲ့စပ်တဲ့ ဗဟုသုတ တွေ အားလုံး ဆည်းပူးပြီးသားဖြစ်သွားတယ်။ ကြိုးစားပြီးတော့ အားထုတ်လိုက်တဲ့အတွက် သိပြီးသားဖြစ်သွားတယ်။ ဒီလို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိပြီးမှ စာချတဲ့အခါ တပည့်တွေအတွက် သိပ် အကျိုးရှိသွားတော့တာပဲ။ စာတော့ ချပါရဲ့။

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

တတိယအတု

နံပါတ်(၃) 'အာသယံ ပဇာနာတိ' ဆို တာကတော့ တပည့်တော်တို့ စာချတဲ့အခါမှာ တပည့်တွေမပျင်းအောင် သူတို့အခြေအနေကြည့် ပြီး ချတာမျိုးပေါ့ ဘုရား။ ကိုယ့်စာဝါက ပျင်း စရာကြီးမို့ သူတို့ပျင်းနေမှာစိုးရင် 'ဒါကို နှစ်ရက် သုံးရက်ခွဲပြီး လွယ်တာလေးနဲ့တွဲပြီးတော့ ချပေး မယ် စသည်ဖြင့်ပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ … စာ လိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ စရိုက်ကိုကြည့်ပြီးတော့ 'သူ က ဉာဏ်နည်းတော့ ဘယ်လိုပြောမှရမယ်၊ သူကတော့ ဉာဏ်ထက်တော့ တစ်ခေါက်တည်း ရနိုင်မယ်' စသည်ဖြင့် သူတို့ရဲ့အခြေအနေလေး ကို ကြည့်တတ်ရတယ်။

မြတ်စွာဘုရားကတော့ သတ္တဝါတွေရဲ့ ကူန္ဒြေအနုအရင့်ကို သိတာပေါ့။ တပည့်တော် တို့ကတော့ ဒီစာသင်သားဟာ စာတကယ် ကျက်သလား မကျက်ဘူးလား။ ညည စာပြန် တဲ့အခါမှာလည်း တကယ်ပြန်သလား မပြန်ဘူး လား။ ဒါမျိုးလေးတွေ သိရမယ်။ ခု တပည့် တော်တို့ကျောင်းမှာလည်း ဒါမျိုးလေးတွေ ပြော တော့ပြောပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့ ကိုယ့် တပည့်ကိုယ် စာကျက်တယ် မကျက်ဘူးဆိုတာ သိပ်သိပုံမပေါက်သေးဘူး။ တစ်နေ့က တပည့် တော် စာရင်းမှတ်ထားတဲ့ကိုရင် လေးငါးခြောက် ပါးကို ခေါ်ပြီးတော့ စာပြန်ခိုင်းတယ်။ ဘာမှ သိပ်မရဘူး။ မနေ့ကတစ်ပါးဆို သုတ်စဉ်တောင် မှ မကျေဘူး။

စာချတဲ့အခါမှာ စာချသူကိုယ်တိုင်က လည်း 'အာသယဗ္ဗိ ပဇာနာတိ'ဆိုတဲ့အတိုင်း စာသင်သားတွေရဲ့စရိုက်ကို ထိုက်သလောက် သိရမယ်။ ဒီကိုရင် စာ တကယ်ပြန်သလား မပြန်ဘူးလား။ စာကျက်တဲ့အချိန်မှာ ခိုကပ်နေ ê (?e°)

သလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဝတ်ကျေတမ်းကျေကျက် နေသလား။ ဒါလေးတွေသိအောင်လုပ်ဖို့ လိုပါ တယ်။ သိရင် တပည့်တော်ဆီ လာပြောပါလို့ တပည့်တော်လည်း ခဏတိုင်း မေတ္တာရပ်ခံပါ တယ်။ ခုချိန်ထိတော့ အဲဒီလိုလာပြောတာ နည်းသေးတယ်ပေါ့ဘုရား။ နည်းသေးတော့ ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ ခု သုတ်စဉ်တောင် ဟုတ်တိ ပတ်တိမရတဲ့အခြေအနေ ရောက်သွားတယ်။

အတုခိုးရမည့်အရာ

ဒါကြောင့်မို့ ညည ဘုရားဝတ်တက်မှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့သဗ္ဗညုတဉာဏ်အစွမ်းသုံးပါး ရွတ်ဆိုရှိခိုးပြီဆိုရင် ငါစာချတဲ့အခါမှာလည်း ဒီသုံးပါးကို အတုယူပြီးတော့ ပို့ချမယ်။ တရား ဟောဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ဒီသုံးပါးကို အတုယူပြီး ဟောမယ်။ နောက်ဆုံး … စာရေးရင်လည်း ဒီသုံးပါးကို အတုယူပြီးတော့ စာရေးမယ်။ အဲဒီလို တောင်မြို့ဆရာတော်ကြီးရဲ့နှလုံးသွင်း အတိုင်း တပည့်တော်တို့ အတုလိုက်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်လုပ်သမျှကိစ္စတိုင်းမှာ အောင်မြင်ပြီးတော့ စိတ်ဓာတ်ရေးရာတွေမှာလည်း ပိုပြီး မြင့်မြတ်နိုင် ပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးတွေလို တိုးတက်အောင် မြင်သွားတယ်။ သူတို့ရဲ့ အဲဒီကြီးကျယ်မှုဟာ အတုခိုးဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုကြီးကျယ်မြင့်မြတ် ဖို့အတွက် ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ခဲ့တာ တွေကသာ တပည့်တော်တို့ အတုခိုးရမှာဖြစ်တဲ့ အကြောင်း တစ်ခါတုန်းကလည်း တပည့်တော် ပြောခဲ့တယ်။ အရင်တစ်ပတ်ကလည်း တရား ဟောတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကောက်ချက်လေးကို တပည့်တော် ပြောခဲ့သေး တယ်။ ဆရာတော်ကြီးက ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်

သုဝစဂုဏ်နဲ့ပြည့်စုံပြီးတော့ လိုက်နာဖို့၊ တပည့် တော်ကပဲ ပြန်ပြီးတော့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက်

ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်တို့ စာချဘုန်း ကြီးတွေကလည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အစွမ်း သုံးပါးကို အာရုံပြုပြီးတော့ ကြိုးစားချကြမယ်၊ တပည့်တွေကလည်း သောဝစဿတာဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံပြီးတော့ ဆရာသမားပြောတဲ့စကားကို လိုက်နာကြမယ်ဆိုရင် တပည့်တော်တို့ အခုလို ခေါ် ခေါ်ပြီးတော့ စာစစ်ရတာမျိုးတွေလည်း နောက်ပိုင်းမှာ ပါးသွားပါလိမ့်မယ်။ ခုချိန်မှာ တော့ သံဃာ ၁၀၀ ကျော်ရှိတဲ့အထဲမှာ နည်း နည်းပါးပါးတော့ ဒီလိုချို့ယွင်းချက်လေးတွေ ကျန်နေသေးတယ်။ အဲဒါတွေကို တပည့်တော် လည်း ကြိုးစားပြီးတော့ ပြုပြင်ပေးမယ်။ အရှင် ဘုရားတို့ကလည်း လိုက်နာကျင့်သုံးကြပါ။ ကဲ ... အားလုံးပဲ တာဝန်ကိုယ်စီ ကျေပွန်ပြီးတော့ သာသနာအကျိုး၊ လောက အကျိုးကို သယ်ပိုးထမ်းရွက်နိုင်သော သာသနာ့ အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေကုန် သတည်း။

(သာဓု – သာဓု – သာဓု)

ယက်ပြီးတော့ ဒါနအကျိုးတွေပဲ 'ဘာလှူရင် ဘာရတယ်'ပြောတာထက် နိဂြောဓသာမဏေ လေးက သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးကို ဟောတဲ့ အတိုင်း ကိုယ်ကျင့်တရားဦးတည်တဲ့ ပြုပြင်ရေး တရားမျိုးတွေ များများဟောစေချင်ပါတယ်တဲ့။ အဲဒါက ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ဆွယ်တဲ့တရားတွေ ဟောတာထက် သာသနာတော်အတွက် ပိုထိ ရောက်ပါတယ်တဲ့။ ဆရာတော်ကြီးက ဒီလို ယူဆတော့ တပည့်တော်တို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ ဒီနည်းကို လိုက်နာရမှာပဲ။

တိုးတက်မှုဆိုတာ

ခုလည်းပဲ ဆရာတော်ကြီးက စာချတဲ့ အခါမှာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အစွမ်းသုံးပါးကို အတုခိုးသလို တပည့်တော်တို့လည်း ဒီသုံးပါးကို အတုခိုးရမယ်။ ဒီအတုအတိုင်းလိုက်ပြီးတော့ စာချတဲ့အခါ ချမယ်၊ စာရေးတဲ့အခါ ရေးမယ်၊ တပည့်ထိန်းတဲ့အခါမှာလည်း ဒီသုံးပါးနဲ့ထိန်း မယ်ဆို စောစောက တပည့်တော်ပြောသလို ပြဿနာတွေ မတက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ဘုရား။ စာချတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က စာချရုံပဲ တာဝန်ယူတယ်ဆို ရင်တော့ တပည့်တော်တို့ ဒီကျောင်းဟာ

တိုးတက်မှုရှိတယ်လို့ ပြောမရသေးဘူး။ တပည့်တွေက ကိုယ့်ရဲ့စကားကို နာခံ အောင်ဆိုတာကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ အရည်အချင်း တွေ၊ ဆည်းပူးမှုတွေ၊ စိတ်နေစိတ်ထားတွေအ ပေါ်မှာ မူတည်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ပြည့်စုံအောင် စာချဘုန်းကြီးတွေအနေနဲ့ ကြိုး စားစေချင်ပါတယ်။ တပည့်တွေကလည်း ဆရာ သမားတွေက ဒီလိုတတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီး တော့ ချတဲ့အခါမှာ ကိုယ်ကလည်း တတ်နိုင် သမျှ ကြိုးစားဖို့၊ ပြောဆိုဆုံးမတဲ့အခါမှာလည်း

5	ဦးချိုတူး+ဒေါ်ပုံပုံ၊ (သား)မောင်သက်ဇော်နိုင်၊ (သမီး) မမီမီခိုင်ဇော်၊ သင်းပျိုမဒီမိသားစု၊ မန္တလေးမြို့။ (ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ နှင့် မြစကြာ ငွေရတုမှတ်တမ်းစာစောင် အတွက် ၁,၂၅၀,၀၀၀ စီ လှူဒါန်းပါသည်။)	၂ႇ၅၀၀ႇ၀၀၀
2 11	ဒေါ်နွယ်နွယ်ဝင်းနှင့် မောင်နှမများ မော်လမြိုင်မြို့။	၅၀၀,၀၀၀
۶"	ဖခင်ကြီး ဦးစိုးလွင် + မိခင်ကြီး ဒေါ်ခင်ပြုံးတို့အား ရည်စူး၍ ဒေါ်လှကြည်၊ ဒေါ်မို့မို့လွင်၊ ဒေါ်ပို့ပို့လွင်၊ ညီအစ်မတစ်စု၊ အမှတ်(၂၈၄)၊ သစ္စာလမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ (ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ နှင့် မြစကြာ ငွေရတုမှတ်တမ်းစာစောင် အတွက် ၁၅၀,၀၀၀ စီ လှူဒါန်းပါသည်။)	200,000
၅။	ဦးတင်လှိုင်+ဒေါ်သန်းသန်းဝင်း ကျော်ကြားမိသားစု၊ မော်လမြိုင်မြို့။	၂၀၀,၀၀၀
Gı	ဒေါ်လှလှမြင့် နည်းပညာတက္ကသိုလ်၊ မော်လမြိုင်မြို့။	200,000

၁။ စကြာရတနာ ဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး

ထာဝရငွေပဒေသာပင် ကုသိုလ်ရှင်များ

၂။ ဦးချိုတူး၏ (၅၄)နှစ်ပြည့် မွေးနေ့မင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ်

ဓမ္မဒါနက္နသိုလ်ရှင်များ

ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ

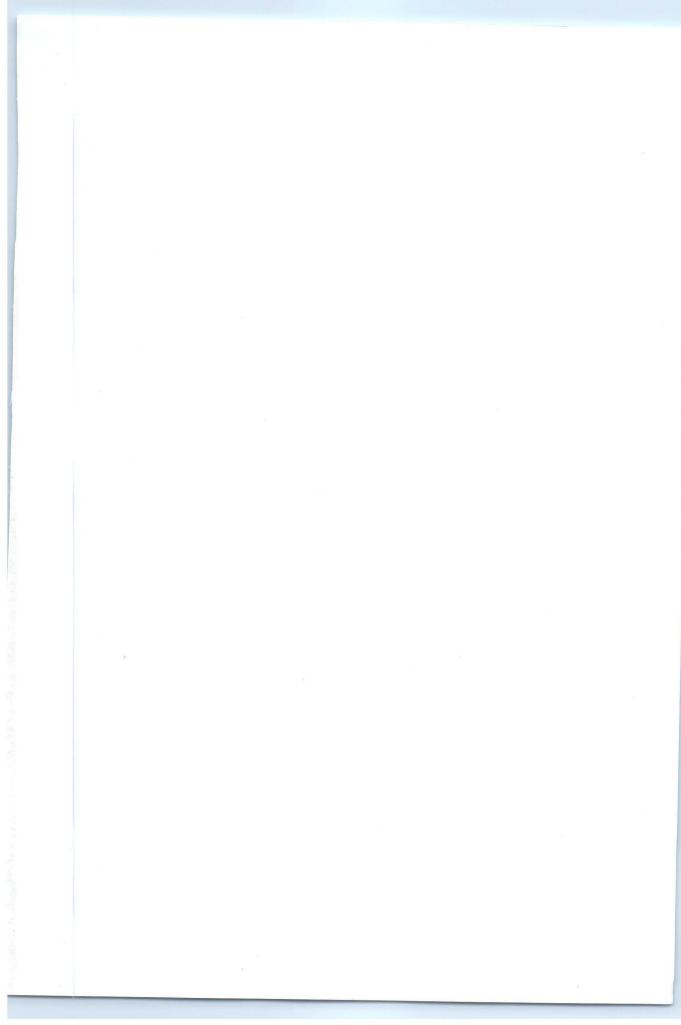

5,000,000

NP-	-Citte Gitte
	စကြာရတနာစာပေမှ
	ဆရာတော် စီစဉ်ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ
IIC	သာသနာ့ဖန်မီးအိမ် (မြစကြာ ၁၆ နှစ်ပြည့်)
JII	အလှကိုယ်စီ (မြစကြာ နှစ် ၂၀ ပြည့်)
511	ရွှေရတုခရီးပုံရိပ်များ (ရွှေရတုမွေးနေ့)
	ဆရာတော် ရေးသားထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ
IIC	ညဉ့်ဦးယံဩဝါဒကထာများ
اال	စိတ်ထားစင်ကြယ် စွမ်းအားကြွယ်
511	အမြုတေစိတ်ဓာတ်
۶ ^{۱۱}	ကျောင်းအနုမောဒနာ
၅။	သူတော်ကောင်းတို့တောင်းဆုများ
	မြတ်မိခင်သို့ ကန်တော့ပန်း
	ဗုဒ္ဓလမ်းစဉ်
	ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်၌ စီးဝင်နစ်မျောခြင်း
GII	အနန္တဂုဏ်ရည်
	ကျေးဇူးရနံ့သင်းပျံ့သည့်မြေ
11CC	ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသံစဉ်များ <i>(ယခု)</i>
5. 27.3	e contraction of the contraction

www.dhammadownload.com

www.dhammadownload.com